

Giới thiệu Nghịch Thế Vũ Thần

Thể loại: huyền huyền, ngôn tình, sắc hiệp, tiên hiệp, huyền ảo

Máu chảy trong người ta là Thái Dương Vương huyết mạch,cũng vì vậy mà từ khi sinh ra đã đoạt thiên địa tạo hoá, làm thiên địa chi địch.

Nhưng ta lại bị chính thiên địa ruồng bỏ,khí ấy ta là Huyết Hoạ chi nhân, chỉ mới được 8 tuổi đã mất đi trí nhớ, mất cả người thân, không biết chính mình là ai, chỉ để mặc người an bài.

Ta tu luyện là thiên địa cấm kỵ pháp quyết, 16 tuổi vẫn không thể tu luyện, là tông môn sỉ nhục.

Ta bội kiếm, là chư thiên kiêng kỵ chi kiếm, mang tên " Tru Thiên ".

Nhân sinh một kiếp, ta muốn phá vỡ mọi quy tắc thiên địa, nghịch thế thành thần, một kiếm trăm thương khung, chạm đến đỉnh phong võ đạo!

Hệ thống tu luyện: Vũ Đồ, Vũ Sĩ, Vũ Sư, Vũ Linh, Vũ Quân, Vũ Hoàng, Vũ Vương, Vũ Tông, Vũ Tôn, Vũ Thánh, Vũ Thiên, Vũ Đế, Vũ Thần.

Huyền khí: Nhất Phẩm - Cửu Phẩm, mỗi cấp chia làm sơ, trung, cao ba tiểu cấp bậc.

Trận pháp cấp bậc: Nhất Phẩm - Cửu Phẩm, mỗi cấp chia làm sơ, trung, cao ba tiểu cấp bậc.

Đan dược cấp bậc: Nhất Phẩm - Cửu Phẩm, mỗi cấp chia làm sơ, trung, cao ba tiểu cấp bậc.

Linh hồn lực: Phàm, Hư, Thực, Hoá, Thánh, mỗi đại cảnh giới chia làm sơ, trung, hậu ba tiểu cảnh giới.

Đấu kỹ, công pháp, bí thuật: Phàm, Linh, Quân, Vương, Tôn, Thánh, mỗi cấp chia làm hạ, trung, thượng ba tiểu cấp bậc.

Lời tác giả:

1/ Đây vốn là bộ truyện đầu tay của tác, nhưng bây giờ đã làm lại, mong mọi người đón nhận!

2/ Truyện này những chương đầu sẽ không có mấy cảnh xxx gì đó, dù sao cũng không phải " xâm nhiễm ", vì thế mọi người đừng nóng lòng quá nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Tiểu đầu bếp

Huyền Vũ đại lục, bao la bát ngát, chia làm ngũ đại vực, bao gồm Đông Vực, Tây Vực, Nam Vực, Bắc Vực và Trung Vực.

Một địa phương nhỏ tại Đông Vực, trên một ngọn núi cao hùng vĩ, lại có một địa phương đang có khói đen nhàn nhạt bốc lên từ phòng bếp.

Phòng bếp bên trong, bày la liệt từng món ăn ngon, thanh đạm có, đậm đà có, nói chung rất hấp dẫn, thế nhưng trong cả phòng bếp, lại chỉ có một tiểu đầu bếp vẫn đang cặm cụi làm điểm tâm.

Người ngu đều biết, để một mình làm được một bàn thức ăn lớn như vậy, hẳn đã phải thức dậy từ rất sớm.

Tiểu đầu bếp niên kỷ còn rất trẻ, chỉ chừng 16, 17 tuổi, dung mạo cùng y phục bởi vì làm việc quá lâu trong bếp mà bị khói đen bám đầy, đầu tóc rối bù, thân hình không vạm vỡ nhưng rất cao ráo, nhìn qua rất nhếch nhác, thế nhưng nếu có người nhìn kỹ, vẫn có thể phát hiện ra từng đường nét thanh tú trên khuôn mặt của hắn.

Tiểu đầu bếp tập trung vào việc nấu nướng, bàn tay thoăn thoắt không ngừng rửa, luộc, chiên, xào đồ ăn, chẳng mấy chốc, cả phòng bếp đều đã tràn ngập mùi thức ăn hấp dẫn làm người ta phải thèm nhỏ dãi.

Tự hồ đối với công việc của mình có chút yêu thích, mỗi lần nấu xong một món gì đó, tiểu đầu bếp khuôn mặt lại thoáng hiện ra một nét tươi cười.

Hắn cười rất đẹp, thế nhưng lại không chút nào ăn khớp với bộ dạng lôi thôi của bản thân.

Điểm tâm đã làm xong, tiểu đầu bếp lại nhanh chóng đem chúng xếp vào từng cái rương nhỏ bằng gỗ, chỉ kịp lau mặt một cái qua loa, liền vội vàng đi ra ngoài.

Hắn công việc buổi sáng rất nhiều, không chỉ phải làm điểm tâm, còn phải đem chúng đưa đến tận nơi cho sư phụ, sư nương cùng các vị sư huynh, sư tỷ của hắn.

Ngọn núi hắn ở rất lớn, mà người ở tại nơi này lại không có bao nhiêu, rải rác khắp nơi, báo hại tiểu đầu bếp phải chạy hồi lâu mới đến nơi.

Ở trước mặt hắn lúc này, là một căn nhà gỗ, nhà gỗ không lớn, nhưng rất đẹp, được làm từ loại gỗ quý, hơn nữa thiết kế lại thanh cao, sang trọng, làm cho người ta cảm giác đây là nơi ở của thiên thần hạ phàm.

Tiểu đầu bếp thở hắt hắt mấy hơi, sau đó mới dùng ngón tay gõ gõ cánh cửa, cất giọng nói:

-Đại sư huynh! Điểm tâm của ngài!

Từ trong nhà lập tức truyền ra từng đạo tiếng bước chân, không lâu sau, một đạo thân ảnh nam tử liền xuất hiện, tay đem cánh cửa mở ra.

Nam tử dung mạo có chút bình thường, trên mặt hiện rõ vẻ thực thà chất phác, nhìn thấy tiểu đầu bếp liền nở nụ cười hoà ái, một tay đón lấy rương thức ăn, một bên lại quan tâm hỏi:

-Tiểu sư đệ! Đa tạ ngài! Có mệt lắm không?

Tiểu đầu bếp dùng sức lắc lắc đầu, cười nói:

-Đệ không mệt! Đại sư huynh, người thông thả dùng bữa, ta còn phải đem thức ăn giao cho mọi người!

Nói rồi, liền đối với cái trước ôm quyền một cái, sau đó liền vội vàng chạy đi đến nơi khác.

-Tiểu tử này...

Tổng Nhất Phạm lắc đầu cười một tiếng, nhìn trong tay rương thức ăn, trong lòng lại thở dài, đối với tiểu sư đệ hoàn cảnh thật sự có chút thương cảm.

Mà tiểu đầu bếp lúc này, lại đang hướng về một gian thật lớn nhà gỗ khác chạy đến.

Ở nơi này, chỉ có sư phụ, sư nương, đại sư huynh, nhị sư huynh, tam sư huynh, tiểu sư tỷ, là có phòng riêng, còn lại ba vị sư huynh, đều ở chung một gian nhà.

Sư phụ đang trong đợt bế quan dài hạn, nhị sư huynh cùng với tam sư huynh đều đang ở bên ngoài làm nhiệm vụ, còn tiểu sư tỷ tính tình ham chơi, cũng không biết đã chạy qua ngọn núi khác chơi từ hôm nào, vì thế hôm nay, hẳn chỉ cần đem cơm đến cho đại sư huynh, tứ sư huynh, ngũ sư huynh và lục sư huynh cùng sư nương là được.

Không may, đưa cơm đến cho ba vị sư huynh này, lúc nào cũng là một cực hình đối với tiểu đầu bếp.

-Tiểu vương tử! Làm sao lại đến trễ như vậy, là muốn đối chết ba người chúng ta sao?

Quả nhiên, tiểu đầu bếp còn chưa đến nơi, đã nhìn thấy ngũ sư huynh Trương Hình đứng ngoài, vẻ mặt không kiên nhẫn, bực bội nhìn hấn gất lên.

Tiểu đầu bếp đối với vị sư huynh này tính cách sớm đã quen thuộc, cũng không để ý, đem ba rương thức ăn đưa đối phương.

Trương Hình nhìn cũng không nhìn, trực tiếp cầm lấy, ánh mắt nhìn qua tiểu đầu bếp, khuôn mặt hiện ra một tia chán ghét, một cước đột nhiên đạp đi qua.

Tiểu đầu bếp nào ngờ được sư huynh lại đột nhiên hướng mình động thủ, cho dù có ngờ được, với tu vi của hấn, cũng không cách nào tránh được một cước này.

-A...

Tiểu đầu bếp lình tròn một cước vào bụng, rên một tiếng đau đớn, cả người lập tức bay ngược ra ngoài, thể nội khí huyết quay cuồng, kém một chút liền đau đến ngất đi.

-Đồ vô dụng! Người ở lại nơi này, chỉ khiến chúng ta càng thêm mất mặt!

Trương Hình hoàn toàn không quan tâm đến hành vi độc ác của mình, chỉ vút lại một câu, sau đó liền phui mông đi vào.

Tiểu đầu bếp khó khăn đứng dậy, khuôn mặt thanh tú non nớt hơi chút tái nhợt, khoé miệng lộ ra tia cay đắng, chua xót cười nhạt, lời nói của ngũ sư huynh, giống như một chiếc dao nhọn, hung hăng đâm vào tim hấn.

Cho dù, hấn đối với thái độ của vài vị sư huynh này mà chết lặng, thế nhưng mỗi lần thế này, hấn trong lòng đều giống như bị một vạn con côn trùng cắn xé.

Nhìn qua y phục đã nhếch nhác nay lại càng thêm bản thủ của mình, tiểu đầu bếp chỉ có thể cười khổ một tiếng, kiểm tra rương thức ăn còn lại, xác định nó không bị hư tổn, mới lần nữa lên đường.

Đoạn đường đến sư nương nhà, vốn đã không ngắn, nay đối với hấn lại càng thêm xa nghìn dặm, có cảm giác đi mãi không đến.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là tiểu đầu bếp cảm giác, kỳ thực, hấn cũng đã gần đến nơi.

Nhà của sư phụ cùng sư nương, chiếm cứ vị trí đẹp nhất của ngọn núi, nằm bên cạnh một cánh rừng trúc tươi tốt, sau lưng còn có một dòng suối nhỏ chảy vắt ngang, có thể nói là mỹ vô cùng.

Sư phụ cùng sư nương nhà cũng có chút đặc biệt, bởi vì sư nương hấn ban ngày, thường yêu thích ở một mình, vì thế ngoại trừ nhà chính, còn có một gian nhà phụ nằm ngay bên cạnh.

Nghĩ đến sư nương của mình, tiểu đầu bếp khuôn mặt bỗng nhiên hơi đỏ lên, bước chân vì thế mà có chút tăng tốc.

Hấn tâm vẫn tương đối giống một cái tiểu hài tử, không có quá nhiều nam nữ khái niệm, thế nhưng điều đó cũng không thể ngăn cản hấn suy nghĩ, đó là sư nương của hấn thực sự rất đẹp.

Hấn không biết một nữ tử xinh đẹp là như thế nào, chỉ là trong thâm tâm của hấn, sư nương cơ hồ là nữ tử xinh đẹp nhất.

Ngày hấn đến nơi này, cũng là ngày mà sư nương đến sống cùng sư phụ, cho dù lúc đó hấn vẫn chỉ là một cái hài tử chưa có bao nhiêu tuổi, ngay tại giây phút đầu tiên nhìn thấy nàng, hấn cũng đã vì nàng dung nhan tuyệt thế mà ngây ngẩn cả người, tựa hồ là đang nhìn thấy một vị thần tiên tỷ tỷ.

Sư nương niên kỷ kỳ thực không có so với bọn hấn chúng đệ tử lớn bao nhiêu, đối với hấn vị tiểu đồ đệ ngay lần đầu gặp đã tỏ ra rất yêu thích, tựa hồ giống như một cái tỷ tỷ đối với đệ đệ của mình.

Có thể nói, tại nơi này, sư nương chính là người mà tiểu đầu bếp cảm thấy thân thiết nhất.

Mãi nghĩ vẫn vơ, tiểu đầu bếp cũng không nhận ra, chính mình đã đến ngay trước cửa nhà.

-Tiểu Thần Thần! Đã đến rồi, còn không định vào gặp ta sao?

Một giọng nữ tử mềm mại thanh âm truyền tới, đem tiểu đầu bếp từ trong mộng tỉnh lại.

Tiểu Thần Thần, là tên gọi mà sư nương hấn vẫn ưa thích dùng để gọi hấn, cũng chỉ có nàng, mới gọi hấn như vậy.

Tiểu đầu bếp vội vàng ngừng đầu, chỉ thấy trong nhà, một cái dung mạo xinh đẹp tuyệt thế nữ tử đang đưa mắt nhìn hấn, khoé miệng hiện ra một nụ cười tươi rói.

Nữ tử rất đẹp, đẹp đến mức khiến cho bất cứ một người nào nhìn vào đều muốn dừng hô hấp, gương mặt thanh lệ không tí vết, làn da trắng trong suốt như ngọc, trên người vận một bộ bạch y trắng như tuyết, mái tóc đen dài chấm lưng, mềm mại như nhung, cả người toát ra một cỗ siêu phẩm thoát tục khí chất, lại có chút quyền rũ mê người.

Tiểu đầu bếp không phải lần đầu tiên chứng kiến sư nương hân vè đẹp, thế nhưng vẫn không khỏi ngẩn ngơ hồi lâu, sau đó mới vội vàng nói:

-Hạo Thần... bá... bá kiến... sư nương!

Tên của hân, gọi là Vương Hạo Thần.

Sư nương tựa hồ đối với hân xưng hô có chút không hài lòng, lập tức trừng mắt nhìn hân, nói:

-Nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, gọi ta tỷ tỷ!

Vương Hạo Thần cười khổ đáp:

-Sư nương, cái này đệ tử thực sự không dám a!

Trước đây, sư nương cũng đã không dưới một lần đề cập chuyện đề hân gọi nàng là tỷ tỷ, thế nhưng Vương Hạo Thần làm sao lại có lá gan này, làm như vậy, có khác gì đề cho mấy vị sư huynh của hân bảo hân trong mắt không có tôn ti?

Vương Hạo Thần biết sư nương đối với hân rất tốt, kỳ thực trong lòng hân, cũng đã đem thứ hai xem như tỷ tỷ của mình, thế nhưng trong lòng nghĩ như thế nào là một chuyện, còn ngoài miệng xưng hô như thế nào lại là một chuyện khác.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Phế vật?

Sư nương cau mày nhìn hân, trong mắt lộ ra thần sắc không thể rèn sắt thành thép, bất quá nàng cũng biết tính tình của tên tiểu đồ đệ này, vì thế không ép hân, lại nói:

-Vào đi!

Nàng niên kỷ, kỳ thực so với đại sư huynh Tổng Nhất Phàm sản sản nhau, khuôn mặt hoàn toàn không có dấu vết của thời gian, vẫn như đẹp kinh tâm động phách, nhìn qua, người khác đều tưởng nàng là Vương Hạo Thần tỷ tỷ.

Vương Hạo Thần cung kính đi vào, mũi ngửi thấy hương thơm trong phòng, đầu óc hơi chút say mê, đem rương thức ăn đặt lên bàn, nhìn sư nương nói:

-Sư nương! Người điểm tâm! Đệ tử lui trước!

Nói rồi, hân liền quay người muốn rời đi.

-Đợi đã!

Đúng lúc này, sư nương thanh âm đột nhiên vọng lại.

Vương Hạo Thần giật mình, hỏi:

-Sư nương có gì phân phó?

Sư nương nhìn hân một chút, nói:

-Ngươi còn chưa có dùng điểm tâm a?

-Điểm tâm?

Vương Hạo Thần ngẩn ra, trong lòng có chút xấu hổ, từ ba năm trước, hân bởi vì công việc quá nhiều, đã sớm quên mất việc dùng điểm tâm.

Nhìn bộ dạng ngây ngốc của hân, sư nương lập tức đoán ra một số thứ, há miệng muốn nói cái gì, thế nhưng lại không biết vì cái gì lại không nói tiếp, sau cùng chỉ thờ dãi nói:

-Thôi, ngươi đến dùng điểm tâm với ta!

Vương Hạo Thần sững sờ, theo bản năng đáp:

-Sư nương, cái này... không được tốt lắm a?

-Có cái gì không được tốt lắm? Ta lời nói, chẳng lẽ ngươi dám không nghe?

Sư nương hừ một tiếng, cổ ý tỏ ra vẻ là mình tức giận.

Vương Hạo Thần không tiện từ chối nữa, đành phải đi vào trong nhà, ngồi đối diện với sư nương, hai tay vậy mà có chút lúng túng, không biết phải để ở nơi nào.

Hân cùng sư nương mặc dù rất thân thiết, thế nhưng cũng hiếm khi có dịp cùng nàng ngồi gần như vậy, để cho hân trái tim đều đang kịch liệt nhảy lên.

Sư nương lấy ra cái chén cùng đôi đũa, đưa cho Vương Hạo Thần, tiện tay đem rương thức ăn mở ra, đem điểm tâm bày biện trên bàn, bất quá đến khi nhìn thấy dưới đáy rương có một bình trà nóng, cầm lên, ngửi được bên trong bình trà một mùi hương dịu nhẹ quen thuộc, vẻ mặt lập tức biến thành kinh ngạc, nhìn Vương Hạo Thần hỏi:

-Ngươi hôm nay làm sao lại mang cho ta Tô Nữ Trà?

Nàng kinh ngạc, bởi vì Tổ Nữ Trà chính là loại trà mà nàng thích nhất, chuyện này nàng cũng chưa từng nói với Vương Hạo Thần, hẳn là làm sao biết?

Wang Hao Shen gật đầu, hơi chút úp úng đáp:

-Là nãy ngày trước ta đưa com cho sư nương, nhìn thấy Nhược Lan sư thúc đến tặng người một bình Tổ Nữ Trà, ta nhìn người vẻ mặt rất cao hứng, vì thế mới to gan đoán là người thích loại trà này! Hôm nay thử pha một ít mang đến cho người, hi vọng sư nương không chê!

Sư nương hơi sững người, mỹ miều nhìn Vương Hạo Thần lộ ra một tia dị sắc, cười cười nói:

-Tiểu Thần Thần thật có tâm, vậy sư nương phải hảo hảo cảm tạ người!

Nói rồi, nàng đem bình trà nâng lên, rót một ít vào trong một cái ly nhỏ, mỗi động tác đều cực kỳ ưu nhã, để cho người ta mê say.

Sư nương đem ly trà nâng lên gần miệng, nhẹ nhàng uống một ngụm, Vương Hạo Thần ở một bên thì hồi hộp giống như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, rất sợ nàng đối với mình pha trà tài nghệ không hài lòng.

Chỉ thấy sư nương uống một ngụm trà, liền dừng lại, vẻ mặt kinh ngạc nhìn ly trà, hai mắt lại sáng lên.

Wang Hao Shen còn tưởng nàng sinh khí, vội vàng thưa:

-Sư nương! Đệ từ pha trà chẳng ra gì, xin người đừng uống?

Sư nương khó hiểu nhìn hắn, phát hiện Vương Hạo Thần vầng trán đã ướt đẫm, vẻ mặt căng thẳng giống như sắp ra pháp trường, biết hắn hiểu lầm, nhin không được bật cười khúc khích nói:

-Đồ ngốc!

Wang Hao Shen nhìn nàng nở nụ cười, cười đến bách hoa thất sắc, tràn đầy vẻ phong tình, nhất thời liền sững sờ, cũng quên mất chuyện Tổ Nữ Trà, ánh mắt trần trần nhìn sư nương không chớp mắt.

Sư nương cười một hồi lâu, lúc này lại nhìn thấy Vương Hạo Thần đang ngây người nhìn mình, nụ cười lập tức cứng lại, khuôn mặt xinh đẹp hơi đỏ lên, gất:

-Tiểu tử thôi! Người nhìn cái gì?

Wang Hao Shen tỉnh mộng, biết mình thất lễ, lại sợ sư nương tức giận, vội vàng cúi đầu nói:

-Đệ từ sai rồi!

Sư nương tự nhiên không phải giận thật, nếu là bình thường nam tử nhìn nàng như vậy, nàng sớm đã đem hắn đuổi ra ngoài, thế nhưng người đó lại là Vương Hạo Thần, nàng trong lòng không hiểu tại sao lại không có sinh khí, ngược lại có chút đắc ý cùng u oán, nghĩ người vì sao không có nhìn lâu hơn một chút, dù sao ta cũng không có giận thật a.

Đương nhiên, nàng cũng không thể đem những gì mình nghĩ nói ra, đành phải chuyển đề tài nói:

-Tiểu Thần Thần! Người Tổ Nữ Trà pha mùi vị rất ngon, từ nay nếu người không phiền, vậy mỗi ngày liền mang cho ta một bình!

Wang Hao Shen nghe vậy, lập tức mừng rỡ, gật đầu như gà mổ thóc, nói:

-Đệ từ không phiền! Từ nay mỗi ngày nhất định sẽ mang đến cho sư nương một bình trà!

Sư nương mỉm cười, bắt đầu ăn com, thỉnh thoảng lại mở miệng khen ngon, rõ ràng rất yêu thích Vương Hạo Thần làm điểm tâm.

Lại nói, sư nương là người thích đồ ăn thanh đạm, vì thế đa phần đều là dùng đồ ăn chay, trước đây ăn uống rất đạm bạc, thế nhưng từ khi nếm thử Vương Hạo Thần làm đồ ăn, nàng mặc dù không nói ra, nhưng trong lòng lại rất yêu thích, tuy cũng là đồ ăn chay, thế nhưng qua hắn bàn tay chế biến lại tươi ngon lạ thường.

Wang Hao Shen thì không ăn nhiều, bởi vì hắn từ lâu không có thói quen dùng điểm tâm, hơn nữa ánh mắt của hắn, đa phần đều đặt tại sư nương trên người.

Sư nương nhẹ nhàng đem một miếng măng tươi xào luộc xuống, lại nhìn Vương Hạo Thần nghiêm mặt hỏi:

-Tiểu Thần Thần! Người lại bị mấy vị sư huynh khi dễ phải không?

Nàng bây giờ mới để ý, Vương Hạo Thần y phục đúng là rất rách nát, nhiều chỗ còn bị rách nát, trước bụng còn hiện ra một đạo vết chân, nếu chỉ là làm việc trong bếp, làm sao có thể bị như vậy?

Wang Hao Shen không nghĩ tới lại bị nàng nhìn ra, thế nhưng lại không dám nói thật, vội vàng lắc đầu đáp:

-Không... Không phải!

-Đừng gạt ta!

Sư nương đặt chén com xuống bàn, hơi chút tức giận nhìn Vương Hạo Thần, tiểu tử này, lại còn dám giấu nàng, nói:

-Tiểu Thần Thần! Từ nay gặp phải bất cứ ai khi dễ, người liền nói cho sư nương, ta nhất định sẽ thay người làm chủ!

Wang Hao Shen con người thoáng tối lại, im lặng hồi lâu, cười khổ nói:

-Sư nương! Kỳ thực mấy vị sư huynh cũng không có sai, ta bây giờ ngay cả một tia nguyên khí đều không tu luyện ra được, suốt đời chỉ có thể làm một cái phạm nhân, thật đúng là vô dụng, phụ lòng mọi người tin tưởng...

-Im miệng!

Sư nương lúc này hét lớn một tiếng, cắt đứt lời hắn, một cặp mắt phượng nhìn hắn chăm chú, thật lòng nói:

-Tiểu Thần Thần! Người nhớ kỹ, người không phải vô dụng chỉ nhân, ta tin tưởng, rồi sẽ một ngày người có thể trở thành một vị vô giả, lấy lại tôn nghiêm của chính mình!

Vương Hạo Thần cúi đầu không đáp, nhưng trong lòng lại cảm động, từ nhỏ đến lớn, trong ký ức của hắn, sư nương luôn ở bên cạnh mình, an ủi động viên hắn, ngay cả khi hắn đã hoàn toàn tuyệt vọng, nàng lại vẫn không hề từ bỏ, tiếp tục giúp hắn níu lấy một tia hi vọng.

Thế nhưng là, qua nhiều năm cố gắng trong vô vọng như vậy, Vương Hạo Thần đều đã chết lặng.

.....

Ban đêm,

Vương Hạo Thần ngồi xếp bằng trên đỉnh núi nhìn lấy bầu trời, trong mắt tràn ngập thất vọng chí ý, buổi sáng nghe được sư nương lời nói, hắn trong lòng lại một lần nữa xuất hiện một chút đầu chí, nếm thử tu luyện, thế nhưng kết quả vẫn như mọi lần trước, hắn căn bản không thể nào tu luyện ra một tia nguyên khí.

-Chẳng lẽ ta Vương Hạo Thần, cả đời chỉ có thể làm một cái phế vật?

Vương Hạo Thần không cam lòng lắm bầm, trong mắt đều là đáng chất chí ý.

Mấy năm nay, hắn bỏ ra không biết bao nhiêu công sức, thế nhưng tựa hồ thượng thiên lại muốn chèn ép hắn, nhất định không cho phép hắn có được một tia nguyên khí nào.

-Vì sao?

Vương Hạo Thần khí phẫn công tâm, không nhịn được ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng, trong thanh âm đều là không cam tâm cùng tuyệt vọng.

Đúng lúc này, từ trên không trung, một đạo kim sắc thần quang đột nhiên xé không rơi xuống, hướng về phía Vương Hạo Thần bắn nhanh mà đến.

Vương Hạo Thần kinh hoàng, đang muốn chạy trốn, thế nhưng một ngón tay đều không thể động, chỉ có thể để mặc đạo thần quang đó đánh vào hắn mi tâm.

-A...

Vương Hạo Thần cảm giác mi tâm đột nhiên nóng bỏng, đầu óc quay cuồng, trực tiếp liền ngất đi.

Hồi lâu về sau, Vương Hạo Thần mới khó khăn mở ra hai mắt, não hải lại vào lúc này chấn động, một loạt hình ảnh trong chớp mắt liền xuất hiện trong ý thức của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Vạn đạo thông thiên quyết

Vương Hạo Thần run rẩy nhìn xem từng đạo hình ảnh chảy qua ý thức của mình, những thứ này, cơ hồ đều vượt qua phạm vi hiểu biết của hắn.

Trong đó, một cái tin tức để cho hắn sợ hãi người chính là, hắn thế nhưng lại mang trong mình Thái Dương Vương huyết mạch.

Thái Dương Vương huyết mạch chỉ nhân, nắm giữ thiên địa tất cả nguyên tố, trong lịch sử Huyền Vũ đại lục, tựa hồ còn chưa bao giờ sinh ra dạng này nhân vật, tương lai chỉ cần không chết yếu, thành tựu nhất định sẽ không thể đo lường.

-Lợi hại như vậy?

Vương Hạo Thần một trái tim điên cuồng nhảy lên, bất quá hắn lại nhớ tới bản thân không thể tu luyện tình trạng, ngay cả một tia nguyên khí cũng không có, liền tự điều nghĩ thầm:

-Không có nguyên khí, ta ngay cả một gã vô giả đều không thể trở thành, còn nói cái gì tương lai trở thành một phương cường giả... há?

Đúng lúc này, Vương Hạo Thần đang suy nghĩ khuôn mặt đột nhiên cứng đờ, hai mắt đều tròn tròn lên, lộ ra bất khả tư nghị bộ dáng.

Bởi vì, hắn vậy mà cảm nhận được nguyên khí!

Không sai, mặc dù một tia nguyên khí này cực kỳ nhỏ yếu, thế nhưng hắn vẫn cảm nhận được rõ ràng.

Vương Hạo Thần có chút không kịp chờ đợi vội vàng kiểm tra mình thể nội, phát hiện chính mình từng tắc nghẽn kinh mạch cùng đan điền, vậy mà đã hoàn toàn khai thông.

Theo hắn biết, bộ thân thể bây giờ của hắn, chưa nói tới cái gì thiên tài yêu nghiệt, thế nhưng ít nhất, hắn cũng không phải phế vật, hắn Vương Hạo Thần hoàn toàn có thể tu luyện.

Nghĩ vậy, Vương Hạo Thần khoe miệng từ từ hiện lên một vòng đường cong, dần dần, đường cong ngày một biến lớn, trong miệng truyền ra từng tiếng cười khê, ngay sau đó liền biến thành cuồng tiếu thanh âm.

-Ha ha ha! Ta rốt cuộc có thể tu luyện! Sư nương, người nói rất đúng, ta Vương Hạo Thần cũng không phải phế nhân... ha ha...

Giờ khắc này, Vương Hạo Thần trong mắt thậm chí đã có thấp thoáng một tia lệ quang, tiếng có chút khàn đặc.

8 năm trước, hắn được nhận vào tông môn, vô số người bởi vì nhìn hắn thiên phú cùng ngộ tính tuyệt đỉnh mà thi nhau tranh thủ hắn đệ tử, cuối cùng Tiêu Hàn Dư, cũng là hắn sư phụ bây giờ dành chiến thắng, nhận hắn vào làm đệ tử.

Thế nhưng không nghĩ Tiêu Hàn Dư nằm mơ cũng không nghĩ tới, người đồ đệ mà mình tốn sức chín trâu hai hổ mới đoạt được lại là một tên phế nhân không thể tu luyện, để cho hắn tức tới thất khiếu bốc khói, kém một chút liền một chưởng chụp chết Vương Hạo Thần, may mắn có sư nương ở một bên ngăn cản, Vương Hạo Thần nhờ đó mới thoát được một kiếp, bất quá vẫn bị Tiêu Hàn Dư đẩy xuống làm một cái tạp dịch đầu bếp, làm cả tông môn trò cười.

Suốt những năm tháng qua, hần bởi vì chuyện mình không thể tu luyện là gần như tuyệt vọng, thế nhưng, đúng vào lúc hần đã muốn buông xuôi, thì lại phát hiện ra mình kinh mạch đều đã được khai thông.

Vương Hạo Thần xoa một chút trên mặt nước mắt, bất quá lúc này hần bỗng nhiên lại phát giác được cái gì, cẩn thận nội thị lại mình thân thể, hần lập tức liền kinh hãi, bởi vì hần thể mà phát hiện, trong cơ thể của mình, vậy mà cất giấu một thanh kim sắc tiểu kiếm.

Không cần nói cũng biết, thanh tiểu kiếm này, chính là từ đạo kim quang vừa rồi hoá thành, lúc này lại tiến vào trong cơ thể hần.

Vương Hạo Thần thử một chút muốn triệu hoán tiểu kiếm, thế nhưng nó căn bản không hề lay động, để cho hần bất đắc dĩ chỉ có thể bỏ cuộc.

Vương Hạo Thần kiểm tra một chút mình có được tin tức, trong đó, có một cái để cho hần cảm giác cực kỳ vui mừng, đó là trong dòng thông tin mà hần chiếm được, có lưu lại vài bộ công pháp cùng một bộ bí thuật.

Vừa vặn hần bắt đầu tu luyện, cũng cần có một bộ công pháp dẫn đạo, vừa vặn chọn một cái đi.

Bộ thứ nhất, gọi là Thiên Dương Viêm Hoá Quyết, Quân cấp hạ phẩm công pháp.

Vương Hạo Thần giật mình, Quân cấp hạ phẩm công pháp, cái này trong tay hần tông môn đã có thể xem là đẳng cấp cao công pháp rồi.

Bộ thứ hai, gọi là Bách Luyện Sinh Tử Quyết, không xác định phẩm cấp.

Vương Hạo Thiên đối với bộ công pháp này không có quá nhiều hứng thú, bởi vì Bách Luyện Sinh Tử Quyết mặc dù rất kỳ dị, thế nhưng lại chỉ có người kinh mạch bị phế mới có thể tu luyện, mà muốn hần tự mình phế đi kinh mạch rồi tu luyện nó là chuyện không thể nào.

So với hai bộ công pháp này, Vương Hạo Thần ngược lại đối với bộ công pháp thứ ba càng thêm hứng thú.

Bộ thứ ba, gọi là Vạn Đạo Thông Thiên Quyết.

Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, so với hai bộ công pháp trên càng thêm đó là khi mới bắt đầu tu luyện, nó phẩm cấp thế nhưng lại chỉ có Phẩm cấp hạ phẩm cấp bậc.

Muốn để cho nó tăng luyện phẩm cấp, bắt buộc phải có kỳ ngộ, không ngừng cảm ngộ đại đạo, cấp đoạt thiên địa tạo hoá, đồng thời luyện hoá kẻ khác tu vi đạo hạnh, chỉ cần cho nó đầy đủ điều kiện, coi như tiến hoá thành Thánh cấp công pháp cũng không phải chuyện không thể nào.

Hơn nữa, một khi tu luyện Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, chỉ cần hần có đầy đủ tạo hoá cùng tài nguyên tu luyện, hần tu vi sẽ không có cái gì bình cảnh, muốn đột phá liền đột phá.

-Thánh cấp công pháp!

Vương Hạo Thần hô hấp lập tức dồn dập.

Thánh cấp công pháp, chính là Huyền Vũ đại lục đỉnh phong công pháp, đã mấy trăm năm rồi hần chưa từng thấy xuất hiện.

Bất quá, muốn để cho Vạn Đạo Thông Thiên Quyết tiến hoá trở thành Thánh cấp công pháp, nhất định phải cần rất nhiều thời gian cùng một số lượng khổng lồ tạo hoá.

Cái này công pháp, nhìn qua mặc dù có vẻ rất hấp dẫn, thế nhưng cũng cực kỳ phiêu lưu.

So với Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, Thiên Dương Viêm Hoá Quyết nhìn qua có vẻ an toàn hơn nhiều.

Đương nhiên, nếu như tu luyện Thiên Dương Viêm Hoá Quyết, hần thành tựu tương lai tự nhiên cũng có hạn.

Mà tu luyện Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, tuy rằng rất mạo hiểm, thế nhưng một khi hần đại công cáo thành, vậy coi như không muốn trở thành cường giả cũng rất khó.

Vương Hạo Thần suy nghĩ hồi lâu, sau cùng thở dài một hơi, khuôn mặt thanh tú hiện lên một vòng tươi cười, đạo:

-Ta khó khăn lắm mới có thể tu luyện, nếu không thể trở thành đỉnh phong cường giả, vậy chẳng thà tiếp tục làm một cái phế vật như bây giờ!

Hần đã quyết định, tu luyện Vạn Đạo Thông Thiên Quyết!

Nghĩ thông suốt về sau, Vương Hạo Thần liền trực tiếp ngồi xếp bằng trên mặt đất, bắt đầu tu luyện theo khẩu quyết của Vạn Đạo Thông Thiên Quyết.

-Lấy thân hoá ngàn vạn tiểu đạo, sau cùng đúc thành vô thượng đại đạo...

Từng đạo khẩu quyết như tiếng chuông lừng lừng vang lên trong đầu Vương Hạo Thần.

Không lâu sau, Vương Hạo Thần bắt đầu thôi động linh khí di chuyển trong kinh mạch theo lộ tuyến đã ghi trong khẩu quyết.

Lộ tuyến di chuyển kinh mạch trong Vạn Đạo Thông Thiên Quyết cũng rất kỳ lạ, tựa như muốn đem kinh mạch bản thân hoá thành vô số tiểu đạo, sau cùng mới hợp lại thành một thể chung cực đại đạo.

Quá trình này diễn ra rất lâu, hơn nữa còn phi thường tốn sức, nếu không phải Vương Hạo Thần ngộ tính kinh người, e rằng cũng vô pháp thực hiện quá trình này.

Công việc kéo dài đến tận sáng ngày hôm sau, dưới sự cố gắng suốt một đêm của Vương Hạo Thần rốt cuộc giúp hần tạo ra một tia nguyên khí di chuyển hết một vòng lộ tuyến kinh mạch.

Tuy là như vậy, thế nhưng cũng đủ để Vương Hạo Thần tâm tình trở nên cực kỳ kích động.

Bởi vì một tia nguyên khí này, so với bình thường Phẩm cấp hạ phẩm công pháp ngưng tụ ra nguyên khí phải mạnh hơn nhiều, ả ả có thể so với Phẩm cấp hạ phẩm công pháp ngưng tụ ra nguyên khí.

Quả nhiên, Vạn Đạo Thông Thiên Quyết bản này công pháp, một chút cũng không có tầm thường.

Vương Hạo Thần tựa hồ không cảm giác được mệt mỏi, tiếp tục vận chuyển Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, đem từng tia nguyên khí vừa mới ngưng tụ được rót vào bên trong đan điền.

Huyền Vũ đại lục, lấy võ đạo vi tôn, người tu luyện, được gọi là vũ giả, cảnh giới chia làm: Vũ Đồ, Vũ Sĩ, Vũ Sư, Vũ Linh, Vũ Quân, Vũ Hoàng, Vũ Vương, Vũ Tông, Vũ Tôn, Vũ Thánh, Vũ Thiên, Vũ Đế, Vũ Thần.

Muốn trở thành một vị vũ giả chân chính, vậy trước hết phải đột phá Vũ Đồ cảnh giới.

Đây được xem là, từ phạm nhân trở thành vũ giả một bước lâm môn.

Mà muốn đột phá trở thành một vị Vũ Đồ, vậy trước hết phải dùng nguyên khí ngưng tụ ra đem đan điền lấp đầy, sau đó mở rộng, như vậy liền được tính là Nhất Tinh Vũ Đồ.

Vương Hạo Thần tu luyện quên cả giờ giấc, đợi đến khi hắc lần nửa mờ ra hai mắt, hắc đan điền đã được lấp đầy một phần mười.

Cái này tốc độ, có thể nói là kinh hãi thế tục.

Thế nhưng Vương Hạo Thần lại không biết mình thành quả đáng sợ đến mức nào, ngược lại có chút rầu rĩ không vui, cho rằng mình tốc độ tu luyện quá chậm.

Nếu để cho đám người bên ngoài biết được suy nghĩ của hắn, nhất định sẽ tức đến hộc máu.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Sư nương tâm ý

Vương Hạo Thần có chút khoan khoái vươn mình đứng dậy, không có chút nào bởi vì một đêm không ngủ mà cảm thấy mệt mỏi, lơ đãng nhìn xung quanh một chút, đột nhiên nhìn thấy vàng thái dương đã lộ ra, trong lòng lập tức thất kinh.

-Hồng bát!

Hắn tu luyện quên cả giờ giấc, ngay cả việc làm điểm tâm cho mọi người cũng quên mất.

Vương Hạo Thần ba bốn lần chạy vội về nhà bếp, một hơi vo gạo rửa rau, bận tới tối mảy tối mặt, khó khăn lắm mới đem điểm tâm hoàn thành, cũng không quên pha cho sư nương một bình Tô Nữ Trà, sau đó liền vội vàng chạy ra ngoài, đưa thức ăn đến nơi cho mấy vị sư huynh.

Chỉ là, hôm nay sau khi như thường lệ giao điểm tâm cho đại sư huynh Tống Nhất Phàm, thứ hai lại không có quay vào nhà, ngược lại đối với Vương Hạo Thần cười nói:

-Tiểu sư đệ, ta hôm nay rảnh rồi, liền cùng ngươi đi đưa cơm cho ba vị sư đệ a!

Vương Hạo Thần hơi ngạc nhiên, bất quá cũng không cảm thấy có gì không được, liền gật đầu ưng thuận.

Hai người chậm rãi đi tới Trương Hình ba người gian nhà, ngũ sư huynh Trương Hình ban đầu còn muốn hành hạ Vương Hạo Thần một phen, thế nhưng nhìn thấy Tống Nhất Phàm về sau, liền rụt đầu lại.

Nơi này, ai cũng biết đại sư huynh Tống Nhất Phàm đối với Vương Hạo Thần hảo tâm, vì thế cũng không dám ở trước mặt hắn làm càn.

Đưa cơm cho Trương Hình ba người xong, vậy tiếp theo tự nhiên là đến chỗ sư nương, thế nhưng Tống Nhất Phàm lần này lại kiếm một cái cớ, sau đó liền rời đi, để Vương Hạo Thần một mình tiến về.

Nên lúc này nếu như Vương Hạo Thần còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra vậy thì hắn đúng là sống uổng rồi.

Chắc chắn là sư nương bởi vì sợ hắn bị ba vị sư huynh khi dễ, nên mới phái Tống Nhất Phàm làm hắn bảo tiêu.

Vương Hạo Thần trong lòng cảm động, cảm thấy sư nương đối với mình thực sự quá tốt, so với tỷ ruột thịt càng thêm chiều chuộng thân.

-Tiểu Thần Thần! Ngươi tới muộn!

Vừa mới đi vào sư nương trước nhà, chỉ thấy từ trong nhà đã truyền ra nàng bắt mặn thanh âm, để cho Vương Hạo Thần cảm thấy rất bất đắc dĩ, sư nương nói thế nào cũng là nhân vật đức cao trọng vọng trong tông môn, làm sao lại giống như tiểu hài tử một dạng như vậy tính tình?

Cũng như lần trước, hắn được sư nương gọi vào trong nhà, chỉ thấy sư nương phong hoa tuyệt đại xuất hiện ở hắn trước mặt, khí chất có chút cao ngạo như nữ thần, một bên tiếp nhận hắn đưa lương thức ăn, lại nhìn Vương Hạo Thần toàn thân một chút, xụ mặt nói:

-Tiểu Thần Thần! Ngươi làm sao còn mặc ngày hôm qua quần áo? Hối chết ta!

Vương Hạo Thần ngẩn ra, ngày hôm qua đến giờ, nếu không phải là chuẩn bị thức ăn cho mọi người thì hắn một mực tu luyện, cũng quên mất việc tắm rửa, sáng hôm nay còn suất nữa không kịp làm điểm tâm cho mọi người, vì thế trên người vẫn còn mặc quần bộ đồ ngoài hôm qua, nhếch nhách không thể tả.

Vương Hạo Thần tạm thời còn không có ý định đem chuyện mình đã có thể tu luyện nói cho sư nương, đành phải lúng túng nhận sai:

-Đệ tử sai rồi!

Sư nương hừ một tiếng, một bộ dáng nữ hoàng ra lệnh, nói:

-Còn không mau đi tắm?

Vương Hạo Thần không dám trái lời nàng, đang muốn chạy đi, sau lưng lại nghe được tiếng sư nương truyền tới:

-Xong liền tới chỗ ta a!

Vương Hạo Thần cười khổ, hắn còn đang muốn tu luyện đây, thế nhưng lời của sư nương không thể không nghe.

Vương Hạo Thần về nhà tắm rửa một lát, lại thay một bộ y phục khác, sau đó liền quay trở lại sư nương nhà gỗ.

Sư nương bây giờ mới hơi chút hài lòng, lại nói:

-Tiểu Thần Thần! Ngươi mấy ngày tới không cần làm điểm tâm, chỉ cần nghỉ ngơi tốt là được!

Vương Hạo Thần giật mình, vội vàng lắc đầu nói:

-Sư nương, chuyện này khô...

-Ngươi không muốn?

Sư nương trừng mắt, vẻ mặt nguy hiểm nhìn hắn không chớp mắt.

Vương Hạo Thần cả người run lên, lập tức đầu hàng, đáp:

-Không có!

-Trẻ ngoan dễ dạy!

Sư nương gật đầu về đắc ý, theo bản năng muốn đưa tay xoa đầu hắn, bất quá đến giữa đường lại dừng lại, bây giờ nàng mới nhận ra, tiểu tử nhiều năm trước, nay đã sớm cao hơn nàng.

Sư nương kỳ thực rất không thấp, chỉ trách Vương Hạo Thần người này lớn lên không chỉ tuấn, lại còn quá cao.

Nàng không để ý như vậy, bây giờ trong lòng không hiểu lại có chút hụt hẫng.

Vương Hạo Thần nhìn thấy nàng bộ dáng lúng túng như vậy, liền cười cười duỗi ra bàn tay, nắm lấy sư nương ngọc thủ, đem nàng kéo lại gần mình, lại khẽ cúi đầu xuống, để cho tay nàng chạm vào đỉnh đầu của hắn.

Thế nhưng là, động tác hồn nhiên này của hắn, lại để cho hai người tư thế bỗng chốc liền trở nên mập mờ, cả hai người thân thể gần như dựa sát vào nhau, gương mặt Vương Hạo Thần bởi vì cúi xuống mà kề sát vào sư nương khuôn mặt, hai người đầu mũi đều nhanh chóng vào nhau.

Vương Hạo Thần nhìn dung nhan tuyệt mỹ trước mặt, lại ngửi được mùi thơm nhàn nhạt trên người sư nương, để cho hắn đột nhiên cảm giác miệng đắng lưỡi khô, hơi thở trong nháy mắt liền trở nên dồn dập lạ thường.

Sư nương cũng không khác gì hắn, nàng ban đầu còn vì hành động vô tư của hắn mà giật bắn người, đến sau cùng liền là triệt để hoá đá, nhìn thấy khuôn mặt thanh tú của thiếu niên gần ngay trước mắt, một giây sau, nàng khuôn mặt liền triệt để nóng bừng lên giống như bị lửa thiêu.

Nàng trước giờ băng thanh ngọc khiết, gả cho Tiểu Hân Dư cũng là có ẩn tình bên trong, kỳ thực hai người đều không có phát sinh chuyện vợ chồng quan hệ, cùng với một nam tử ở gần như vậy, chính là lần đầu tiên.

Sư nương mặc dù không có trải qua chuyện nam nữ, thế nhưng nàng dù gì cũng là nữ tử thành thục, sao có thể không biết những chuyện kia?

-A... ngươi làm gì?

Sư nương vội vàng mạnh mẽ đẩy ra nam tử trước người, thanh âm mềm mại khẽ gắt lên, khuôn mặt điểm lệ đỏ bừng như táo chín, khiến cho nàng dung nhan càng thêm mê người.

Vương Hạo Thần cả người nóng bừng bừng, bị nàng đẩy ra liền cảm giác có chút mất mát, lại rất lạ lẫm với cảm giác này, bất quá thấy sư nương tựa hồ sinh khí, ngón lửa trong hai con ngươi liền biến mất, vội vàng nói:

-Sư nương, đệ tử biết sai!

-Ngươi...

Sư nương nhìn bộ dạng của hắn, trong lòng không hiểu tại sao càng thêm tức giận, thế nhưng nàng cũng biết thứ hai đối với những chuyện này cái gì đều không hiểu, chuyện vừa rồi chẳng qua là một cái ngoài ý muốn, đồng thời hành động của hắn đều là theo bản năng, vì thế liền cường ép đè ép trong lòng lửa giận, hừ lạnh nói:

-Tiểu Thần Thần! Ta là sư nương, sau này không được cùng ta thân mật như vậy!

Vương Hạo Thần cái hiểu cái không, bất quá lại sợ nàng sinh khí, liền đáp:

-Vâng, sư nương!

Sư nương bây giờ mới có chút hoà hoãn, liền cùng Vương Hạo Thần ngồi xuống dùng điểm tâm, bất quá giữa hai người không khí lại có chút ngưng đọng, ai cũng không nói một câu.

Vương Hạo Thần ăn qua loa một chút, liền mở miệng đánh vỡ sự im lặng này, nói:

-Sư nương! Ngươi nói ta có thể hay không một chuyến vũ kỹ các?

Sư nương động tác liền dừng lại, ánh mắt đột nhiên run rẩy nhìn hắn, hỏi:

-Tiểu Thần Thần! Ngươi... có thể tu luyện rồi?

Vương Hạo Thần thấy nàng như vậy, trong lòng cũng chưa xót, cảm giác nàng đối với chuyện mình không thể tu luyện vẫn canh cánh trong lòng, thế nhưng hắn còn không muốn vào lúc này nói cho nàng sự thật, đành phải nói:

-Làm sao có thể? Ta chỉ là rảnh rỗi không có việc gì làm, muốn tìm một ít vũ kỹ nghiên cứu mà thôi!

Kỳ thực, hần đi đến Vũ Kỹ Các, là muốn lựa chọn vài bộ vũ kỹ cấp thấp tu luyện, bởi vì hần tu vi, không bao lâu nữa sẽ đạt tới Vũ Đò cảnh, hần muốn trước đó chuẩn bị một ít tiền vốn.

Trước đó hần vốn đánh chủ ý ở cái kia Thái Dương Vương huyết mạch ký ức lưu lại bí pháp, thế nhưng bí pháp kia yêu cầu lại quá cao, hần thực lực bây giờ còn không tu luyện được.

-A... ra là vậy!

Sư nương con người xinh đẹp thoáng tới lại, cũng không nghi ngờ lời hần nói, chỉ cho là hần ham mê võ đạo, muốn nghiên cứu vũ kỹ để khuấy khoa một chút, vì thế liền không do dự nói:

-Không có vấn đề, một lát nữa ta liền đưa người đi!

Nàng những năm này, đã tìm không ít biện pháp, ý muốn giúp Vương Hạo Thần dả thông kinh mạch, thế nhưng sau cùng đều thất bại, vì thế nàng trong lòng không hiểu lại rất hổ thẹn, chỉ có thể cố gắng giúp hần có một cuộc sống thoải mái nhất có thể.

-Đa tạ sư nương!

Vương Hạo Thần vui mừng nói.

-Tiểu tử thôi! Còn cùng ta khách sáo cái gì?

Sư nương trừng mắt nhìn hần, cười nói.

Hai người ăn xong điểm tâm, sau đó liền chinh đồn một chút, sau đó liền hướng tông môn Vũ Kỹ Các tiến về.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Vũ kỹ các

Vương Hạo Thần tông môn, chính là tại Đông Hoa hoàng triều đệ nhất tông môn, Thiên Sinh Môn.

Tại toàn bộ Đông Vực, bất kể là Đông Hoa hoàng triều hay Thiên Sinh Môn đều không được tính là gì, thế nhưng tại nơi hẻo lánh này, bọn hần vẫn có thừa năng lực để xưng hùng xưng bá.

Thiên Sinh Môn, chia làm lục phong, bao gồm: Thanh Nguyên Phong, Tử Dương Phong, Ngọc Tiêu Phong, Hồng Thạch Phong, Lôi Ngục Phong và Minh Thiên Phong.

Mà mỗi ngọn núi, đều có một vị phong chủ, Vương Hạo Thần sư phụ Tiêu Hàn Dư, chính là Minh Thiên Phong hiện nay phong chủ.

Tiêu Hàn Dư trong sáu vị phong chủ không nói mạnh nhất, nhưng đủ để xếp vào ba vị trí đầu, bất quá hần Minh Thiên Phong, lại là lục phong bên trong yếu nhất một cái.

Mà Vương Hạo Thần tại Thiên Sinh Môn, bởi vì 16 tuổi không thể tu luyện ra nguyên khí, trở thành tông môn trước giờ chưa từng có tiền lệ, cho nên hần còn có một cái phi thường vang dội biệt hiệu: Thiên Sinh Môn trong lịch sử đệ nhất phế vật.

Chuyện này, không khiến cho Vương Hạo Thần chịu đủ nhục nhã, mà còn để cho Minh Thiên Phong bị các phong khác cười nhạo không ngừng đầu lên được.

Mà các vị trưởng lão trong tông môn, còn dùng Vương Hạo Thần trường hợp để làm ví dụ giáo dục các đệ tử, mỗi khi gặp kẻ không nghiêm túc tập luyện, bọn hần liền sẽ nói một câu: Người muốn trở thành phế vật giống như Vương Hạo Thần hay sao?

Vì thế, tại Vương Hạo Thần cùng sư nương đi tới Vũ Kỹ Các thời điểm, xung quanh chúng đệ tử liền quảng đến từng đạo ánh mắt khác thường, có nghiền ngẫm, có khinh thường, có trêu tức, đương nhiên, cũng không thiếu một phần ánh mắt nóng bỏng đặt tại sư nương trên người.

Không có cách, sư nương tuy là đã gả cho Tiêu Hàn Dư, thế nhưng nàng dung nhan phong hoa tuyệt đại vẫn không hề có dấu vết của thời gian, ngược lại càng thêm quyến rũ mê người, khiến cho không ít nam đệ tử trong bụng một mảnh lửa nóng.

Kỳ thực trong Thiên Sinh Môn, nam tử đem sư nương của hần xem là trong lòng nữ thần không có 8000 cũng có 1 vạn.

-Ai nha nha, đây không phải là chúng ta lịch sử “ đệ nhất nhân ” hay sao? Hôm nay làm sao lại có hứng thú đến Vũ Kỹ Các rồi?

Đúng lúc này, một đạo cười nhạt thanh âm, từ một phía truyền đến, mang theo một tia nghiền ngẫm trêu tức ý vị.

Vương Hạo Thần lơ đãng đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy một cái vận bạch y tuổi trẻ nam tử đang hướng về bên này đi đến, về mặt khinh miệt nhìn hần, liền mở miệng nói:

-Lục Phong! Người có việc?

-Đương nhiên có!

Lục Phong cười nhạt một tiếng, nói:

-Ta là sợ người một cái không thể tu luyện đi vào Vũ Kỹ Các sẽ phá rối mọi người tu hành nên mới đến ngăn cản!

-Lục Phong! Người khinh người quá đáng!

Ở một bên sư nương nghe hấn nói như vậy liền lập tức nổi giận, trầm giọng quát.

Lục Phong hai mắt nóng bỏng nhìn qua sư nương, lại ôm quyền nói:

-Nhạc sư thúc! Ta không phải không nói lý lẽ, chỉ là Vương sư đệ thực sự không thể tu luyện, một khi miễn cưỡng tu hành vũ kỹ, đến lúc đó nhất định sẽ tẩu hỏa nhập ma! Ta đây cũng là muốn tốt cho hấn a!

-Người...

Sư nương giận đến răng ngọc không ngừng va chạm, chỉ hận không thể một bước đi lên chụp chết tên trước mặt.

Lúc này, Vương Hạo Thần một bên liền đàm thanh nói:

-Đa tạ Lục Phong sư huynh đã nhắc nhở, bất quá ta cũng chỉ muốn đọc qua vũ kỹ, không có định tu luyện! Vì thế không cần người bận tâm!

Nói rồi, hấn liền quay sang nói với sư nương:

-Sư nương! Chúng ta đi thôi!

Sư nương gật đầu, hai người một bên vượt qua Lục Phong, đi thẳng về phía Vũ Kỹ Các.

Lục Phong nhìn theo phương hướng hai người rời đi, sắc mặt có chút khó coi, hừ lạnh một tiếng, nói khẽ:

-Đã là phế vật rồi, còn muốn dây chết, ta cũng thật muốn xem người có thể trang được bao lâu!

-Tiểu Thần Thần! Người không sao chứ?

Trên đường đi, sư nương ân cần hướng Vương Hạo Thần hỏi thăm, sợ hấn bởi vì lời nói của Lục Phong mà tủi thân.

Vương Hạo Thần lắc đầu, cười nói:

-Sư nương! Lục Phong người kia lời nói, ta căn bản không có để trong lòng!

-Vậy liền tốt!

Sư nương trong lòng thở dài một hơi, sắc mặt cũng hoà hoãn xuống.

Thiên Sinh Môn Vũ Kỹ Các, nằm ở chủ phong Thanh Nguyên Phong, mở rộng cho đệ tử tiến vào tìm kiếm vũ kỹ phù hợp với mình.

Vương Hạo Thần cùng với sư nương đi tới Vũ Kỹ Các bên ngoài, liền nhìn thấy một vị lão nhân đang ngồi trên ghế, hai mắt nhắm lại, tựa hồ đang ngủ.

Lão nhân dung mạo không có gì đặc biệt, thân mặc áo vải, tựa hồ giống như một cái phàm nhân tuổi xế chiều đồng dạng.

Thế nhưng Vương Hạo Thần trong lòng lại không dám khinh thị vị lão già trước mắt này.

Hấn không thể tu luyện, không có nghĩa là hấn không biết được Thiên Sinh Môn một ít sự tình, mà hấn cũng từng được nghe sư nương nói qua, vị lão già này, chính là Vũ Kỹ Các thủ hộ giả, đồng thời hấn cũng là Thiên Sinh Môn tiên nhiệm chương giáo người cùng thế hệ, luận bối phận mà nói, hấn không thể so với sáu vị phong chủ kém.

Từ sau khi Thiên Sinh Môn tiên nhiệm chương giáo mất tích, vị lão nhân này cũng không còn can dự vào tông môn sự tình, mà lại chuyển đến Vũ Kỹ Các, cam tâm tình nguyện làm một vị thủ hộ giả.

Chúng đệ tử đối với vị lão nhân này tôn trọng có thừa, một mực gọi hấn là “Không lão”.

Sư nương chậm rãi đi tới Không lão trước mặt, có chút cung kính ôm quyền nói:

-Không lão!

Lão nhân gọi Không lão lúc này mí mắt mới chậm rãi mở ra, khuôn mặt già nua khi nhìn thấy sư nương liền nở nụ cười hoà ái nói:

-Tiểu nha đầu! Người bây giờ nói thế nào cũng là một vị phong chủ thế tử, là nhân vật đức cao trọng vọng, làm sao còn có thời gian đến thăm lão đầu ta?

Lấy bối phận của hấn, gọi sư nương là tiểu nha đầu kỳ thực cũng không có gì sai.

Sư nương tựa hồ đối với Không lão rất có hảo cảm, nghe hấn nói vậy liền nở nụ cười nói:

-Không lão! Người đừng đùa tiểu nữ!”

Không lão gật gù đầu, ánh mắt lại đặt tại Vương Hạo Thần trên người, tại nhìn thấu hấn tu vi về sau, một cặp lông mày liền khẽ nhíu lại.

Tiểu gia hỏa này, làm sao ngay cả một điểm tu vi cũng không có?

Nguyên lai, Vương Hạo Thần tu luyện Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, điểm đặc thù nhất của bộ công pháp này chính là có thể che dấu tu vi, vì thế ngay cả khi hấn đã có thể tu luyện, thế nhưng trong mắt người khác, hấn vẫn chỉ là một cái phế nhân không thể mở ra kinh mạch.

Trừ phi là hấn nguyện ý hiển lộ, nếu không ai cũng không thể nhìn thấy hấn tu vi chân thật.

Sư nương biết Không lão nhìn ra Vương Hạo Thần thân thể có vấn đề, vì thế vội vàng cùng hấn truyền âm giải thích, đem sự tình từ đầu đến cuối nói rõ.

Không lão nghe xong, ánh mắt nhìn Vương Hạo Thần liền trở nên có chút đồng tình, thở dài nói:

-Tiểu tử, ta có thể dễ người đi vào, bất quá ta phải nói trước, tại trước khi người trở thành Vũ Đồ, tuyệt đối không thể tu luyện vũ kỹ, nếu không một khi bị phản phệ, coi như thần tiên

cũng khó cứu được người!

Vương Hạo Thần biết rõ Không lão cũng không phải là cố ý châm hấn, mà là đang hảo tâm nhắc nhở, vì thế vội vàng ôm quyền bái tạ, nói:

-Đa tạ Không lão nhắc nhở! Đệ từ xin ghi nhớ!

Không lão lúc này mới gạt đầu, khoác tay nói:

-Vào đi!

Vương Hạo Thần cùng sư nương lần nữa cung kính hướng hấn chấp tay, sau đó mới tiến vào Vũ Kỳ Các bên trong.

Vũ Kỳ Các, chia bốn tầng, tại tầng thứ nhất, đều là Phàm cấp công pháp, vũ kỹ, cũng là phổ thông nhất cấp bậc, số lượng nhiều đếm không xuể.

Tầng thứ hai, lại là Linh cấp vũ kỹ, tại Thiên Sinh Môn đã chính là lực lượng trung kiên, phần lớn đệ tử có chút thực lực, đều tu luyện Linh cấp vũ kỹ.

Tầng thứ ba, cất dấu Quân cấp vũ kỹ, được phần lớn trưởng lão thậm chí một ít phong chủ tu luyện.

Tầng thứ tư là trân quý nhất, chính là có Vương cấp công pháp, cũng là tông môn trấn tông tuyệt học, số lượng ít đến đáng thương, chỉ có sáu vị phong chủ cùng một ít nhân vật đối với tông môn lập qua đại công mới có thể tu luyện.

Vương Hạo Thần đi vào tầng thứ nhất, chỉ thấy trước mặt từng cái kệ sách chất đầy công pháp, vũ kỹ, đủ để cho hấn hoa cả mắt.

Nhìn thấy cảnh này, Vương Hạo Thần hai mắt nhất thời sáng lên, hấn vốn là một cái yêu võ chi nhân, đối với hấn mà nói, những nơi như thế này chính là thiên đường.

-Sư nương! Ta có thể tùy tiện chọn sao?

Vương Hạo Thần có chút không kịp chờ đợi hỏi.

-Đương nhiên!

Sư nương cười đáp.

Vương Hạo Thần nghe vậy, liền không còn cố kỵ nữa, trước đi vào ngay trước mặt một cái kệ sách, tiện tay đem một quyển bí tịch lấy xuống, đọc ngấu ngiến.

-Phi Vân kiếm pháp, chú trọng khinh công thân pháp, một chiêu một thức đều cực kỳ hoa lệ...

Vương Hạo Thần say mê tìm đọc bí tịch, từng cái từng cái đều bị hấn nhanh chóng đọc qua, tốc độ để cho sư nương đứng một bên đều có chút kinh hãi, thế nhưng hấn vẫn chưa chọn được vũ kỹ khiến mình ưng ý.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Trở thành vũ giả

Vương Hạo Thần lại đem một bộ bí tịch cầm xuống, hai mắt dán vào thông tin được ghi trên bí tịch.

-Phục Hồ Quyền! Phàm cấp hạ phẩm vũ kỹ, thích hợp cho vũ giả mới bước chân vào Vũ Đồ cảnh, chia làm thập cấp, mỗi cấp tương đương với thập hỏ chi lực! Tu luyện đến đại thành có thể so với Phàm cấp trung phẩm vũ kỹ!

Vương Hạo Thần trầm ngâm một lát, hấn từ đầu vốn dĩ không có ý bởi vì những loại vũ kỹ này chỉ có Phàm cấp mà thất vọng, hấn hiểu đạo lý cơm phải ăn từng chút, chẳng qua hấn yêu cầu có chút đặc thù, vì thế tìm kiếm ra vũ kỹ thích hợp với bản thân cũng có một chút độ khó.

Bởi vì hấn thiên phú rất cao, vì thế nếu như chọn vũ kỹ không đúng hoặc quá mức đơn giản, vậy vũ kỹ chẳng bao lâu sẽ không theo kịp hấn cước bộ.

Mà Phục Hồ Quyền bộ này vũ kỹ, để cho hấn cảm thấy tương đối hài lòng, vậy liền chọn nó a.

Đem Phục Hồ Quyền cất vào, Vương Hạo Thần ôm ý định muốn tìm thêm cho mình một mình một bộ dành cho kiếm tu vũ kỹ tiếp tục tìm kiếm.

Hấn từ nhỏ đã yêu thích kiếm, trong lòng luôn luôn mong muốn bản thân sau này có thể trở thành một tên cường đại kiếm tu.

Thế nhưng hấn dành ra nửa ngày thời gian tìm đọc bí tịch, bước chân của hấn cũng đã dừng lại ở nơi sâu nhất của Vũ Kỳ Các tầng một, thế nhưng vẫn không tìm được vũ kỹ ưng ý.

Lúc này, hấn cũng không còn nhiều lựa chọn, bởi vì trước mặt hấn đã là mấy bộ vũ kỹ cuối cùng của tầng một.

-Bách Linh Kiếm Pháp!

-Toàn Phong Kiếm Pháp!

-Tung Hoành Kiếm Pháp!

Ba bộ kiếm pháp này, đều chỉ có Toàn Phong Kiếm Pháp là Phàm cấp trung phẩm vũ kỹ.

Hơn nữa, Toàn Phong Kiếm Pháp không đặt nặng mỹ lệ chiêu thức, chỉ chú trọng tốc độ cùng hiệu quả sau cùng, một kiếm thế nhanh như bão táp, để cho đối thủ không kịp phản ứng, cái này yêu chỉ để cho Vương Hạo Thần có chút yêu thích.

-Được rồi, chọn Toàn Phong kiểm pháp!

Suy nghĩ một lát, Vương Hạo Thần cuối cùng quyết định chọn Toàn Phong Kiểm Pháp, dù sao khả năng lĩnh ngộ của hắn rất mạnh, nếu bắt buộc phải chọn, vậy còn không bằng chọn lấy thứ tốt nhất để tu luyện.

Cảm hai quyền vũ kỹ, Vương Hạo Thần đi vào sư nương bên người.

-Thoả mãn rồi chứ?

Sư nương nhìn hắn cười hỏi.

-Rất hài lòng!

Vương Hạo Thần đồng dạng cười đáp lại.

Hai người không tiếp tục trì hoãn, đi đến chỗ trưởng lão thủ các đề đăng ký.

Vị trưởng lão kia nhận ra sư nương thân phận, vì thế cung kính có thừa một hồi liền giúp hắn phê duyệt.

Nhận vũ kỹ bí tịch trở về Minh Thiên Phong, Vương Hạo Thần đột nhiên hướng sư nương nói:

-Sư nương, ta có thể hay không tạm nghỉ mấy ngày?

Sư nương cho là hắn muốn dành thời gian nghiên cứu vũ kỹ bí tịch, vì thế không chút do dự gật đầu đáp ứng, bất quá trước khi rời đi vẫn hảo tâm nhắc nhở hắn không muốn quá sức, tránh tự hại chính mình.

Kỳ thực tại Thiên Sinh Môn là có hắn một cái tủ lâu cho chúng đệ tử đi vào ăn uống, thế nhưng Tiêu Hàn Dư một phần bởi vì chán ghét Vương Hạo Thần vô dụng, một phần bởi vì yêu thích hắn môn ăn hương vị, nên mới đẩy hắn xuống làm một cái đầu bếp phục vụ mọi người.

Vương Hạo Thần quay về mình gian phòng, kỳ thực mà nói, đây cũng không được tính một cái tử tế căn nhà, chẳng qua là một cái nhà kho nhỏ bên cạnh phòng bếp được hắn cải tạo lại để có chỗ tránh mưa nắng mà thôi.

Vương Hạo Thần mở cửa phòng đi vào, lại cẩn thận lấy ra một chiếc hộp gỗ ở dưới giường, về mặt mỉm cười lầm bầm:

-Lần này muốn nhanh chóng đột phá đến Vũ Đò cảnh, liền phải dựa vào mấy thứ này rồi!

Bên trong hộp, có mấy cây linh thảo đỏ rực như lửa được hắn cất giữ cẩn thận.

Đây là Vương Hạo Thần suốt những năm qua đi vào trong núi đốn củi vô tình tìm được Xích Nham Thảo!

Xích Nham Thảo, mặc dù chỉ là Nhất cấp hạ phẩm linh dược, thế nhưng bên trong ẩn chứa cực nhiệt năng lượng vẫn có không ít, có thể tăng mạnh tốc độ tu luyện, đối với một cái chưa trở thành vũ giả như Vương Hạo Thần, có thể nói là chí bảo.

Vương Hạo Thần cẩn thận đem một cây Xích Nham Thảo lấy ra, lại đem sắc với nước suối, chuẩn bị cho chính mình sử dụng.

Mọi thứ đều chuẩn bị về sau, Vương Hạo Thần mới quay trở lại phòng, ngồi xếp bằng dưới đất, lại đem đã sắc kỹ Xích Nham Thảo uống vào.

Xích Nham Thảo vừa vào miệng, liền hoá thành một luồng nóng bỏng được lực chậm rãi tản mát trong hắn cơ thể, hướng Vương Hạo Thần toàn thân kinh mạch chảy tới.

Vương Hạo Thần lập tức vận chuyển Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, bắt đầu luyện hoá Xích Nham Thảo dược lực, đem nó chuyển hoá thành tinh thuần nguyên khí đưa vào hắn đan điền.

Cứ như vậy, đến khi Vương Hạo Thần lần nữa mở ra hai mắt, lúc đó đã là vào buổi tối, mà hắn đan điền, cũng đã được lấp đầy 4 phần 10.

-Quá tốt! Với tốc độ như vậy, chỉ cần ta dành hết thời gian tu luyện, vậy trong vòng hai ngày nữa liền có thể đột phá tới Vũ Đò cảnh!

Vốn dĩ hắn cho là, ít nhất cần mười ngày mới có thể đột phá đến Vũ Đò, chỉ là không ngờ Xích Nham Thảo dược lực quá hiệu quả, để cho hắn tiếp kiệm được rất nhiều thời gian.

Bất quá để cho Vương Hạo Thần có chút bất đắc dĩ chính là, hấp thụ một cây Xích Nham Thảo năng lượng, cũng không có để cho Vạn Đạo Thông Thiên Quyết phản ứng chút nào, tựa hồ là đang che cái này linh dược cấp bậc quá thấp.

Vương Hạo Thần liền cơm tối cũng không kịp ăn, tiếp tục đem một cây đã sắc Xích Nham Thảo uống vào, tiếp tục điên cuồng tu luyện.

Thời gian trôi qua cực nhanh, thấm thoát, Vương Hạo Thần đã tu luyện tới buổi sáng ngày thứ ba.

Lúc này, hắn đan điền đã hoàn toàn bị tinh thuần nguyên khí lấp đầy không còn chút chỗ trống, chỉ thấy từng đạo dồn dập nguyên khí, đã bắt đầu hướng về bích chương đập đi qua.

Tấn cấp dấu hiệu!

Vương Hạo Thần rốt cuộc đợi được đến thời điểm này, trong lòng mừng rỡ vạn phần, biết thành bại hoàn toàn phụ thuộc vào giây phút này, vì thế liền nắm chặt hai tay, lại không ngừng vận chuyển nguyên khí, điên cuồng trùng kích cái kia bích chương.

Một lần!

Hai Lần!

Ba lần!

Năm lần!

Đến lần thứ tám trùng kích, bích chương kia rốt cuộc hiện ra một tia vết rách, mà Vương Hạo Thần nguyên khí, lập tức nhân cơ hội này toàn lực xông qua, rốt cuộc đem cái kia bích

chương một hơi xé rách.

Àm!

Đan điền hấn vào một khắc này đột nhiên hoá thành vạn điểm tinh quang.

Thế nhưng rất nhanh sau đó, vạn điểm tinh quang này liền ngưng tụ lại, một lần nữa kết thành đan điền, bất quá lúc này đan điền lại so với lúc trước lớn hơn không biết bao nhiêu lần.

Vương Hạo Thần nhất thời cảm nhận được một loại tinh lực tràn đầy cảm giác, kinh mạch thông suốt, để cho hấn cả người đều thoải mái dị thường.

Loại này cảm giác, chính là đã thành công đột phá đến Vũ Đò dấu hiệu.

Nhất Tinh Vũ Đò!

-Vũ Đò! Ta Vương Hạo Thần rốt cuộc trở thành vũ giả, ha ha ha...

Vương Hạo Thần không kìm được trong lòng được ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, hai mắt lúc này cũng toát ra từng tia lệ quang.

Một ngày này, hấn chờ đợi đã quá lâu.

Từ nay về sau, hấn vĩnh viễn cũng không phải phế vật vô pháp tu luyện, mà là một cái chân chính vũ giả.

Cảm giác này, thực sự để cho hấn vui mừng đến điên dại.

Vương Hạo Thần lúc này tin tưởng chỉ cần hấn khổ tu luyện, nhất định sẽ có một ngày hấn đem mọi nhục nhả lúc trước mình phải chịu sòng phẳng hoàn trả lại, sau này có thể ngẩng cao đầu mà đi, trở thành một cái đầu đội trời, chân đạp đất nam nhân.

-Lục Phong! Cho người lại đắc ý một đoạn thời gian, không lâu nữa ta sẽ đem cả lời lằn lằn toàn bộ hướng người đòi lại!

Vương Hạo Thần nhớ tới cái kia Lục Phong bộ dáng cao ngạo mấy ngày trước, khoé miệng hiện ra một vòng sâm lãnh cười cười.

Cái này Lục Phong, tại Thiên Sinh Môn mấy năm này liên tục làm khó hấn đủ đường, nếu không phải có sư nương che chở, e rằng hấn sớm đã bị y đá ra khỏi tông môn rồi.

Hấn là một cái có thù tất báo người, trước đây bởi vì không có thực lực, hấn chỉ có thể nhận mệnh, thế nhưng lúc này hấn đã trở thành vũ giả, tin tưởng tương lai không xa có thể siêu việt Lục Phong.

-Lục Phong tu vi mấy tháng trước còn là Vũ Đò lục tinh, đến bây giờ nói không chừng đã sớm đột phá tới thất tinh cảnh giới! Ta muốn siêu việt hấn, cần phải cố gắng gấp bội!

Vương Hạo Thần trong mắt rực cháy chiến ý, hấn đặt ra mục tiêu đầu tiên của mình chính là siêu việt Lục Phong, bất quá đây cũng không phải điểm cuối của hấn, bởi vì Vương Hạo Thần thế nhưng là biết, Lục Phong tại Thiên Sinh Môn chúng đệ tử thực lực chẳng qua là kẻ đáy tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7: Phục Hổ Quyền

Vương Hạo Thần đột phá Vũ Đò cảnh về sau, lại ăn uống một bữa no nê, sau đó liền đi hậu sơn, chuẩn bị tu luyện Phục Hổ Quyền.

Phục Hổ Quyền, về cơ bản không quá phức tạp, chú trọng ở lực lượng một chương đánh ra, luyện tới ba hổ chi lực được tính là tiểu thành, luyện tới lục hổ chi lực được tính là đại thành, luyện tới cửu hổ chi lực được tính là đại viên mãn, nếu như có thể luyện tới thập hổ chi lực, vậy môn vũ kỹ liền có thể trực tiếp thăng cấp, sánh ngang với Phạm cấp trung phẩm vũ kỹ.

Phục Hổ Quyền yếu chỉ chính một chương đánh ra, thế tựa như mãnh hổ xuất tù toàn lực công kích, trực tiếp dựa vào khí thế đáng sợ áp đảo đối thủ.

Mà đối phương một khi bị Phục Hổ Quyền khí thế chấn trụ, vậy liền rất khó có cơ hội lật bàn.

Vương Hạo Thần điều chỉnh tốt trạng thái của mình về sau, liền theo Phục Hổ Quyền bộ pháp bước ra hai bước, một bàn tay nắm lại thành quyền, một quyền nhanh chóng đánh đi ra.

Quyền thế như mãnh hổ, ầm ầm còn vang lên hổ khiếu thanh âm.

Vương Hạo Thần không ngừng mà tự mình luyện tập, thẳng đến khi đem nguyên khí trong cơ thể hao hết, mới ngồi xuống thở dốc, sau đó liền vận chuyển Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, hấp thu xung quanh linh khí, chuyển hoá thành bản thân tinh thuần nguyên khí.

Vương Hạo Thần bởi vì mang trong mình Thái Dương Vương huyết mạch, ngộ tính có thể nói siêu phàm thoát tục, cho dù không có danh sư chỉ điểm, tốc độ tu luyện vẫn xa xa vượt qua vô số đệ tử khác.

Mà lại, hấn so với bất cứ kẻ nào đều khát vọng nâng cao thực lực, vì thế tu luyện cực kỳ khác khổ, vì thế chỉ cần không đến hai ngày, hấn liền đem Phục Hổ Quyền tu luyện tới một hổ chi lực.

-Cũng không biết, ta bây giờ vận dụng Phục Hổ Quyền, có thể bộc phát ra lực lượng mạnh bao nhiêu?

Vương Hạo Thần có chút háng hái muốn thử nghiệm một chút mình thành quả tu luyện.

Nghĩ là làm, chỉ thấy hấn dậm lên Phục Hổ Quyền bộ pháp, vận chuyển nguyên khí trong cơ thể, rót vào cánh tay.

-Phục Hổ Quyền!

Vương Hạo Thần thân ảnh đột nhiên lao ra, một cổ mạnh mẽ lực lượng, từ cánh tay vọt ra ngoài.

Một quyền này, điều động toàn thân nguyên khí cùng cánh tay cơ bắp lực lượng, vì thế lực lượng bộc phát đi ra tự nhiên sẽ không yếu.

Vương Hạo Thần một quyền đánh vào một khối đá lớn trên đường, chỉ thấy tảng đá kia trên bề mặt vậy mà lưu lại một đạo nhân nhạ quyền hình vết lõm, mà bản thân tảng đá, dưới đáy cũng chìm vào trong mặt đất vài cen-ti-mét.

-Cũng không tệ lắm!

Vương Hạo Thần khẽ gật đầu, đối với một quyền này uy lực tương đối hài lòng.

Dựa theo hấn phong đoán, một chiêu Phục Hồ Quyền này, coi như là Nhị Tinh Vũ Đồ cũng sẽ không dễ dàng có thể tiếp được.

Mà trong những ngày qua, Vương Hạo Thần cũng không có buông lỏng việc tu luyện nguyên khí, đan điền của hấn, đã được lấp đầy 1 phần 10.

Bất quá Vương Hạo Thần đối với tốc độ này rõ ràng rất không hài lòng, bởi vì cứ tiếp tục như vậy, hấn ít nhất cũng cần mấy mươi ngày mới có thể đột phá Nhị Tinh Vũ Đồ, tốc độ như vậy trong mắt người thường có thể coi là kinh hãi thế tục, thế nhưng trong mắt hấn như cũ chậm.

Hấn trong tay lúc này còn có vài cây Xích Nham Thảo, có thể tăng lên một chút tốc độ tu luyện, bất quá cũng không có giống như thời điểm hấn chưa thành tựu vũ giả hiệu quả như vậy, hơn nữa, một khi dùng hết, vậy hấn từ nay liền sẽ không còn tài nguyên hỗ trợ tu luyện.

Bình thường mà nói, bất cứ một cái đệ tử nào ít hoặc nhiều đều sẽ có tông môn nhận được tông môn một ít tài nguyên tu luyện, bất quá Vương Hạo Thần lại là một cái ngoại lệ, bởi vì trước đây hấn không thể tu luyện, vì thế không hề nhận được bất cứ thứ gì.

Một cái đệ tử nếu như không cái tài nguyên tu luyện, vậy coi như thiên phú hấn cao tuyệt, tương lai cũng rất khó có thành tựu to lớn.

Tỉ như, Vương Hạo Thần muốn đuổi theo Lục Phong, thế nhưng đối phương trong tay luôn luôn có linh dược hỗ trợ tu luyện, còn hấn chỉ có thể theo phương thức phổ thông nhất tu luyện, vậy kết quả căn bản không còn nói cũng biết.

-Xem ra, có cơ hội liền phải tiến về đệ thất phong tìm kiếm cơ duyên rồi!

Vương Hạo Thần âm thầm suy nghĩ.

Thiên Sinh Môn, trên danh nghĩa chỉ có sáu ngọn núi lớn, kỳ thực phía sau sáu ngọn núi này, còn có một ngọn núi khác nhỏ hơn, được mọi người thuận miệng gọi là đệ thất phong.

Đệ thất phong khác với sáu ngọn núi chính, khắp nơi đều tràn đầy huyền thú, độc thảo, có thể nói là nguy hiểm trùng trùng, thế nhưng cũng tồn tại không ít cơ duyên, được tông môn chọn làm nơi để cho chúng đệ tử lịch luyện, đồng thời phái cao thủ trấn giữ ở đó, hạn chế việc đệ tử mất mạng trong miệng man thú.

Đương nhiên, trên đời không có cái gọi là vạn toàn, mỗi năm tiến về đệ thất phong lịch lãm đệ tử, đều có không ít người chết đi.

Vương Hạo Thần kỳ thực cũng không muốn vào thời điểm này tiến về đệ thất phong, thế nhưng hấn trong tay lại không có tài nguyên tu luyện, nếu không tiến về đệ thất phong, hấn căn bản không có cách nhanh chóng tăng lên mình thực lực.

-Thôi, được một bước tính một bước!

Vương Hạo Thần tặc lưỡi, đem Xích Nham Thảo ăn vào, bắt đầu tu luyện.

Tiến về đệ thất phong là chuyện sớm muộn, bất quá trước đó, hấn nhất định phải hết sức tăng lên mình thực lực, để cho bản thân có một chút năng lực tự vệ, nếu không một khi tiến vào đệ thất phong, dựa vào thực lực của hấn bây giờ, 9 phần 10 sẽ trở thành huyền thú trong miệng đồ ăn.

Vương Hạo Thần tu luyện một lần này liền là trọn vẹn một tuần thời gian.

Trong khoảng thời gian này, hấn đem còn lại Xích Nham Thảo toàn bộ dùng hết, khiến cho tu vi của hấn rốt cuộc đạt đến Nhị Tinh Vũ Đồ cảnh giới, đồng thời hấn cũng đem Phục Hồ Quyền tu luyện tới hai hồ đỉnh phong chỉ lực, chỉ kém một chút, liền có thể đề cho quyền pháp tiểu thành.

Mấy ngày vừa qua, Vương Hạo Thần cũng không biết sư nương đã mấy lần đến nhà tìm hấn, bất quá hấn hầu như đều không có bao nhiêu thời gian ở nhà, vì thế nàng mấy lần đến đều chỉ có thể buồn bực quay về, lại âm thầm đối với hấn giận dữ ở trong lòng.

Vương Hạo Thần dành một chút thời gian để nghỉ ngơi, đồng thời chuẩn bị cho mình một ít đồ vật để thuận tiện ra ngoài lịch lãm.

Đầu tiên, hấn phải chuẩn bị lương khô, bởi vì ở trong đệ thất phong mặc dù hấn cũng có thể chém giết huyền thú làm thịt ăn, thế nhưng cái đó động tĩnh lại quá lớn, dễ dàng kéo đến cái khác huyền thú, vì tốt nhất vẫn là mang theo lương khô đi đường.

Hấn vốn dĩ muốn mang theo binh khí, thế nhưng lại nhận ra mình căn bản không có bất cứ binh khí gì.

Vốn dĩ, một đệ tử bình thường, có thể sử dụng tông môn điểm công hiến lưu trên thân phận lệnh bài để đổi lấy huyền khí hoặc tài nguyên tu luyện, thế nhưng Vương Hạo Thần cho đến tận bây giờ ngay cả một điểm công hiến cũng không có.

Muốn có được điểm công hiến, có không ít biện pháp, biện pháp trực tiếp nhất, chính là tiếp nhận tông môn nhiệm vụ, hoàn thành nhiệm vụ về sau, có thể nhận được lượng lớn điểm công hiến.

Biện pháp thứ hai, thì là trở thành tông môn đạo sư, mở lớp học giảng dạy, trong đó có thể là giảng giải và giúp các đệ tử khác trong việc tu luyện một môn vũ kỹ nào đó, sau đó từ đám đệ tử đó nhận lấy điểm công hiến, xem như là tiền công.

Cách thứ ba, cũng là cách mà hầu như bất cứ một cái đệ tử nào cũng từng làm, đó chính là đi vào đệ thất phong hoặc ra ngoài lịch lãm, thu thập linh dược, huyền thú linh nhục, thú đan, sau đó quay về tông môn đổi thành điểm công hiến.

Thế nhưng bất kể là đi con đường nào, người thực hiện đều cần có vũ giả tu vi, Vương Hạo Thần trước đây ngay cả một điểm nguyên khí cũng không ngưng tụ ra được, làm sao có năng lực làm những việc này?

Đem lệnh bài thân phận cầm đi lên, nhìn thấy con số điểm công hiến là số không tròn trĩnh bên trên, Vương Hạo Thần trên mặt nhất thời lộ ra một tia đắng chát cười.

Kỳ thật hắn có thể mở miệng xin sư nương giúp đỡ, dựa vào cảm tình của nàng đối với hắn, sư nương khẳng định sẽ không ngại cho hắn điểm công hiến, tài nguyên tu luyện hay là huyền khí, bất quá Vương Hạo Thần bản thân là một người có lòng tự trọng, hắn không muốn chuyện gì cũng phải nhờ người khác giúp đỡ, khiến cho mình sinh lòng ý lại, vì thế mới không nói ra.

Bởi vì không có huyền khí cầm tay, Vương Hạo Thần chỉ có thể mang theo một thanh đoản đao bình thường mà hắn tìm được ở trong nhà kho trước đây, xem như là để phòng thân.

Chuẩn bị xong hết thảy, Vương Hạo Thần ngoảnh đầu lại theo sư nương gian nhà phương hướng nhìn hồi lâu, sau đó liền rời đi, một đường hướng về đệ thất phong đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Thịt gấu

Đệ Thất Phong.

Hoàn toàn khác biệt với sáu ngọn núi chính khác, đệ thất phong lúc nào cũng tràn ngập nguy hiểm, bất cứ lúc nào để có khả năng mất mạng.

Trong một khu rừng rậm nhỏ dưới chân núi, một gã dung mạo tuấn tú thiếu niên đang ngồi bên một gốc đại thụ, tay cầm một miếng lương khô mà ăn.

Vương Hạo Thần đến đệ thất phong đã có nửa ngày thời gian, vận khí của hắn tính ra cũng không tệ lắm, trên đường không gặp phải bất cứ huyền thú hay Thiên Sinh Môn đệ tử nào.

-Phải nhanh chóng đi tìm linh dược!

Vương Hạo Thần trong lòng trầm nghĩ.

Mục đích chính của hắn lần này, đến đệ thất phong chính là để thu thập linh dược làm tài nguyên tu luyện, hắn không phải không có đánh huyền thú chủ ý, mà là huyền thú ở đệ thất phong thực lực yếu hơn hẳn thực sự không có mấy loại, có thể tránh giao chiến vẫn là tốt hơn cả.

Trước khi đến nơi này, hắn cũng đã tìm hiểu qua một vài nơi có thể sinh trưởng số lượng lớn linh dược, mà một chỗ trong số đó vừa vặn ở ngay gần chỗ hắn đang đứng.

Vương Hạo Thần một hơi chạy đến địa điểm trên bản đồ đã đánh dấu, sau đó liền chậm lại cước bộ, cẩn thận từng li từng tí kiểm tra xung quanh, tìm kiếm linh dược.

Sau một hồi tìm kiếm, Vương Hạo Thần nhận thấy vào lúc này đột nhiên phát sáng, vội vàng dùng hai tay đem cỏ dại xung quanh một chỗ kia tách ra.

Một linh thảo khá lớn, xanh biếc tuyệt đẹp, trên đỉnh chỉ có ba chiếc lá, mỗi một mảnh lá cây đều phi thường kỳ dị, những lá cây này có hình uốn cong tựa như dòng suối mà không phải thẳng tắp.

-Đây là... Nhất cấp hạ phẩm linh dược, Ma Lam Hoa!

Vương Hạo Thần trong lòng cực kỳ hưng phấn.

Ma Lam Hoa, tuy rằng là Nhất cấp hạ phẩm linh dược, thế nhưng dược lực so với Xích Nham Thảo phải lớn hơn không ít, lại càng ôn hoà, có thể trực tiếp phục dụng, nếu là đem đi đổi lấy điểm công hiến, nhất định cũng sẽ nhận được một mức giá không nhỏ.

Vương Hạo Thần phát hiện xung quanh còn có không ít Ma Lam Hoa sinh trưởng, rõ ràng, khu vực này rất thích hợp cho loại linh thảo này phát triển.

Không thể không nói hắn vận khí rất tốt, bởi vì bình thường, coi như là trên bản đồ có ghi lại một chỗ có khả năng xuất hiện linh thảo, thế nhưng tỷ lệ chính xác lại cực kỳ thấp, có đôi khi người tìm đến còn không có nhìn thấy linh thảo, liền đã bị một đám huyền thú lao vào cắn xé.

Thế nhưng Vương Hạo Thần không chỉ có không rơi vào tình trạng như vậy, lại còn tìm được một số không nhỏ Ma Lam Hoa.

Vương Hạo Thần cẩn thận đem từng gốc Ma Lam Hoa cất vào trong hộp gỗ, đến cuối cùng, đếm được tổng cộng có chừng hơn 10 gốc, thu hoạch rất không tệ.

-Hà?

Đúng lúc này, Vương Hạo Thần chớp mắt đột nhiên ngửi thấy một cỗ nhàn nhạt tanh hôi mùi vị, ngay sau đó, hắn lại nghe thấy từng đạo tiếng bước chân nặng nề càng lúc càng gần.

Vương Hạo Thần cau mày, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy từ trong cánh rừng, đi ra một đầu thật lớn hắc hùng cao khoảng ba mét.

Hắc hùng đôi mắt màu đỏ như máu, tràn đầy dã tính nhìn chằm chằm vào Vương Hạo Thần.

-Đại Hắc Hùng! Nhất phẩm sơ cấp huyền thú!

Vương Hạo Thần đôi mắt hơi loé lên, thoáng cái đã xác định ra hắc hùng thân phận.

Đại Hắc Hùng loại này huyền thú, tại trong Nhất phẩm sơ cấp huyền thú cảnh giới không tính rất mạnh, nhưng tuyệt đối không yếu, có thể so sánh với bình thường Nhị Tinh Vũ Đồ vũ giả.

-Cũng tốt! Xem như là một viên đá mài dao!

Vương Hạo Thần cười nhạt, hai mắt bốc cháy chiến ý.

-Hống!

Đại hắc hùng rống lên một tiếng vang vọng, chỉ thấy nó vung lên một cái không lồ hùng chương, không chút lưu tình phách tới Vương Hạo Thần trước mặt.

Huyền thú mặc dù trên kỹ nghệ xa xa thua kém nhân loại, thế nhưng phần lớn đều là trời sinh thần lực, tại cùng cấp bên trong, chính diện va chạm, thông thường đều là nhân loại ăn thiệt thòi.

Wương Hạo Thần nhìn một cái hùng chương đang đánh đến gần, một giây sau, hân thân ảnh liền biến mất tại chỗ.

-Phục Hồ Quyền!

Một đạo âm thanh nhàn nhạt vang lên, Vương Hạo Thần thân ảnh xuất hiện Đại Hắc Hùng sau lưng, nguyên khí trong người hân vào lúc này liền giống như nước lũ, cuộn cuộn chảy vào cánh tay, một quyền bá đạo oanh kích đi ra, thế như mãnh hổ.

Phục Hồ Quyền, lưỡng hồ chi lực!

-Oanh!

Một quyền mang theo đáng sợ lực lượng mạnh mẽ oanh kích tại Đại Hắc Hùng trên thân, để cho nó coi như thân thể cường hân, xương sườn đều bị đánh gãy mấy khúc, cả khí huyết cuộn cuộn, trong miệng phát ra một đạo thảm thiết thê lương tiếng gầm.

-Kết thúc!

Wương Hạo Thần chớp lấy cơ hội, rút ra đeo ngang hông đoản đao to, đem bång bạc nguyên khí rót vào, tạo thành một lớp bảo hộ bao bọc lấy đoản đao, lạnh lùng đâm vào Đại Hắc Hùng phần cổ.

Đại Hắc Hùng toàn thân không có chỗ nào không phải là da béo thịt dày, khó bị thương tổn, chỉ có phần cổ là nơi yếu hại, bị một đao của Vương Hạo Thần đâm trúng, máu tươi nóng hổi liền như suối bắn ra.

Đại Hắc Hùng thân thể cũng vào lúc này liền cứng ngắc lại, sau đó ầm một cái ngã xuống, sinh cơ triệt để đoạn tuyệt.

Wương Hạo Thần đem đoản đao rút ra, nhìn Đại Hắc Hùng lắc đầu lắc bả:

-Quá yếu!

Kỳ thật cái này không phải là Đại Hắc Hùng quá yếu, mà là Vương Hạo Thần quá mạnh, hân bản thân nguyên khí tinh thuần đã có thể cùng với Tam Tinh Vũ Đồ so sánh, sức chiến đấu cũng vượt xa tâm thường Nhị Tinh Vũ Đồ, vì thế có thể dễ dàng đánh bại Đại Hắc Hùng.

Wương Hạo Thần không nghĩ nhiều nữa, hai mắt toả sáng nhìn Đại Hắc Hùng thi thể.

Huyền thú thi thể, đối với võ giả mà nói có rất lớn giá trị, khắp nơi đều là bảo vật.

Huyền thú linh nhục, ăn vào có thể tăng cường thể chất, lực lượng, nội đan có thể sử dụng để tăng nhanh tu vi, bất quá thông thường vũ giả sẽ đem huyền thú nội đan đi đổi lấy linh thảo hoặc những cái khác bảo vật.

Ngoài ra, những thứ như da thú, móng vuốt, cốt tủy, răng nanh đều rất có giá trị, có thể dùng làm vũ khí hoặc đem bán.

Wương Hạo Thần chưa bao giờ được ăn qua thịt huyền thú, thế nhưng hân tại Minh Thiên Phong làm một cái đầu bếp, công việc cắt da xẻ thịt đã quá quen thuộc đối với hân, vì thế hân không chút chần chừ cầm lấy đoản đao, nhanh chóng đối với Đại Hắc Hùng thi thể tiến hành giải cốt.

Từng khối thịt đỏ không ngừng được hân cắt xuống, sau đó đem bỏ vào túi càn khôn.

Thiên Sinh Môn đệ tử mỗi khi nhập môn, đều được trao cho một cái túi càn khôn dùng để chứa đồ vật, Vương Hạo Thần cũng không ngoại lệ.

Đại Hắc Hùng thân là Nhất cấp sơ cấp huyền thú, nó nội đan tự nhiên tương đối nhỏ, bên trong ẩn chứa từng tia cuồng bạo năng lượng.

Wương Hạo Thần đem Đại Hắc Hùng cặp tay gấu lấy xuống, đây là Đại Hắc Hùng vũ khí chính, cũng là thứ có giá trị nhất nhì trên người của nó.

Mọi việc hoàn tất về sau, Vương Hạo Thần mới lấy ra một khối thịt gấu, nửa qua một chút với nước, sau đem nó xiên vào một cành cây khô, nhóm lửa nướng thịt.

Wương Hạo Thần chậm rãi lật giở, chỉ thấy ngọn lửa cháy bập bùng, chẳng mấy chốc, mùi thơm hấp dẫn đã bốc lên.

Món thịt nướng của hân, luôn là món mà bất cứ ai một khi đã ăn rồi thì tuyệt đối sẽ bị nghiện, ngay cả sư nương hân là người ít khi ăn mặn cũng mê mẩn món này, đủ biết tài nghệ của hân cao bao nhiêu.

Thấy thịt đã gần chín, Vương Hạo Thần liền lấy ra một chiếc bình nhỏ, đem bột trong đó từng chút rắc lên thịt gấu.

Lộ gia vị này, chính là hân tự tay chế biến ra, khi dùng để cho những món ăn của hân đều có hương vị thơm ngon rất đặc biệt, riêng hân lúc nào cũng mang theo một chút bên người, để phòng trường hợp phải ở bên ngoài nấu nướng mà không có gia vị.

-Xèo xèo!

Thịt gấu được tẩm gia vị, hương thơm càng thêm ngào ngạt, trên ngọn lửa hồng, mỡ thịt từng giọt lỏng lánh nhỏ xuống.

Wương Hạo Thần mỉm cười đem khối thịt lấy xuống, đặt trên một tàu lá chuối tươi, lấy tay xé từng miếng thịt gấu chậm rãi bỏ vào miệng.

Thịt gấu ăn rất ngon, lại có chút hoang dã mùi vị, bất quá Vương Hạo Thần đối với đồ ăn mình làm hương vị đã quá quen thuộc, vì thế cũng không biểu lộ thất thố.

Mà trong lúc đó, Vạn Đạo Thông Thiên Quyết mà hân tu luyện lại chậm rãi vận chuyển, bắt đầu hấp thụ thịt gấu tinh hoa, một chút thịt gấu này căn bản xa xa không đủ để cho công pháp tiến công, thế nhưng dù sao muỗi nhỏ cũng là thịt.

Một bên hấp thụ thịt gấu tinh hoa, Vạn Đạo Thông Thiên Quyết cũng đem một bộ phận tinh hoa đó chuyển hoá thành tinh thuần nguyên khí, giúp Vương Hạo Thần tăng lên tu vi.

Từ trước đến nay, thịt huyền thú về cơ bản chỉ có thể tăng cường nhục thân, căn bản không thể dùng để tu luyện nguyên khí, bất quá Vương Hạo Thần nhờ vào tu luyện Vạn Đạo Thông Thiên Quyết cái này biến thái công pháp, lại trở thành một cái ngoại lệ

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Huyền Linh Mãng

Ăn hết một khối lớn thịt gấu về sau, Vương Hạo Thần trong đan điền nguyên khí cũng nhiều hơn lúc trước không ít, cảm giác toàn thân tràn đầy lực lượng.

-Khó trách những cái kia vũ giả đối với huyền thú linh nhục thêm muốn như vậy! Nếu như mỗi ngày đều ăn thịt huyền thú như vậy, ta tăng lên tu vi tốc độ nhất định phải muốn nhanh hơn trước rất nhiều!

Wương Hạo Thần nghĩ thầm.

Một ngày này thu hoạch của hắn không thể không nói là rất lớn, bất quá Vương Hạo Thần còn không có hài lòng, mục tiêu của hắn, chính là tìm kiếm tài nguyên đầy đủ chèo chống mình tu luyện tới Tứ Tinh thậm chí Ngũ Tinh Vũ Đò.

-Ăn?

Đúng lúc này, Vương Hạo Thần thần sắc đột nhiên khẽ động, thân ảnh run lên một cái liền biến mất tại chỗ.

Không lâu sau đó, từ trong cánh rừng liền đi ra hai đạo thân ảnh, một nam một nữ.

-Lời sư huynh! Người tin tức kia có thực sự chính xác hay không?

Người nữ kia tên gọi Lữ Hàm, nàng dung mạo có chút xinh đẹp, cơ thể phát dục vô cùng tốt, nhìn nàng nam tử hùng tráng bên cạnh, thấp giọng hỏi.

-Lữ sư muội yên tâm! Ta lúc trước chính là tận mắt nhìn thấy đầu kia Huyền Linh Mãng đang trong quá trình đẻ trứng! Đây là thời điểm nó suy yếu nhất, dựa vào hai người chúng ta liên thủ, nhất định có thể giết được nó, sau đó ấu thú của nó chúng ta hai người chia đều!

Lôi Dực cười đáp, thanh âm chân thật đáng tin.

-Huyền Linh Mãng?

Ăn trong bóng tối Vương Hạo Thần thần sắc nghe đến chỗ này liền khẽ động.

Hắn đọc qua không ít điển tịch, Huyền Linh Mãng loại này huyền thú hắn cũng có biết một chút.

Huyền Linh Mãng là Nhất phẩm cao cấp huyền thú, thực lực có thể sánh ngang với nhân loại Thất Tinh Vũ Đò, hơn nữa trong cùng cấp bậc cũng có thể tính là không tệ tồn tại.

Thế nhưng theo lời hai người kia nói, Huyền Linh Mãng lúc này lại đang trong quá trình đẻ trứng, như vậy thực lực nhất định phải suy giảm rất nhiều, tối đa là sánh ngang với nhân loại Tứ Tinh Vũ Đò, dựa vào Lôi Dực cùng Lữ Hàm hai người tu vi đồng dạng là Tứ Tinh Vũ Đò, muốn chém giết Huyền Linh Mãng thật có rất lớn cơ hội.

-Huyền Linh Mãng ấu thú tương lai có cơ hội đặt chân Cửu Tinh Vũ Đò, đem bán nhất định sẽ nhận được không ít điểm công hiến!

Wương Hạo Thần trong mắt lộ ra một tia nóng bỏng quang mang.

Ở bên kia, Lôi Dực ánh mắt thâm tình nhìn Lữ Hàm, ôn nhu nói:

-Lữ sư muội, lần này nếu như thành công, ta hi vọng muội có thể chấp nhận ta a!

Hắn trong lòng từ lâu đã yêu thích Lữ Hàm, lần này đem Huyền Linh Mãng sự tình nói cho nàng biết, chính là hi vọng có thể đem nàng phương tâm bất lấy.

Lữ Hàm làm sao có thể không biết tâm ý của hắn, thế nhưng trong lòng thì lại khinh thường, nàng tại tông môn tu vi có thể thấp kém, nhưng bởi vì dung mạo xinh đẹp mà hấp dẫn được không ít nam nhân theo dõi, mà Lôi Dực thực lực trong đám người kia chẳng qua là một cái yếu nhất tồn tại, nàng làm sao có thể cam tâm làm hắn đạo lữ?

Bất quá, lúc này nàng cũng không tiện cùng hắn trở mặt, vì liền nhẹ nhàng cười một tiếng, đáp:

-Cái này là nhất định!

Lôi Dực gặp nàng ngẩng đồng ý, trong lòng vui mừng khôn xiết, hận không thể lập tức đem Huyền Linh Mãng ấu thú chộp tới, để Lữ Hàm chính thức trở thành hắn bạn gái.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, cũng không phát hiện được Vương Hạo Thần đang âm thầm bám theo.

Wương Hạo Thần chậm rãi đi theo hai người hồi lâu, sau cùng, hắn phát hiện hai người cước bộ đột nhiên chậm lại, sau đó liền dừng hẳn, hắn theo bản năng cũng ngừng lại cước bộ.

Wương Hạo Thần ngưng thần nhìn theo, chỉ thấy phía trước là một mảnh rừng trống trải, ở đó một đầu kim sắc cự蟒 nằm cuộn tròn, tại chỗ chính giữa bảo vệ lại ba khoả trứng rắn.

Huyền Linh Mãng!

Xem ra cái kia Lôi Dực đúng là không có nhìn nhầm, đầu này Huyền Linh Mãng quả nhiên vừa mới hoàn tất việc đẻ trứng, đang ở trong thời kỳ suy yếu nhất, dựa theo hơi thở của nó lúc này phán đoán, thực lực nhiều nhất là ngang với nhân loại Tứ Tinh Vũ Đò.

-Quả nhiên là Huyền Linh Mãng trứng!

Lữ Hàm hai mắt toả sáng nhìn Huyền Linh Mãng ở giữa ba khoá trướng rắn.

-Lữ sư muội, lát nữa ta sẽ ra tay ngăn chặn Huyền Linh Mãng, người nhanh chóng đem trướng rắn đoạt lấy, sau đó giúp ta chém giết Huyền Linh Mãng!

Lôi Dực nhìn Lữ Hàm trầm giọng nói.

-Tốt!

Lữ Hàm không chút do dự gật đầu đồng ý.

Lôi Dực hít sâu một hơi, chậm rãi bước ra, vẻ mặt ngưng trọng nhìn xem Huyền Linh Mãng.

Mặc dù Huyền Linh Mãng lúc này kém xa thời kỳ toàn thịnh, thế nhưng hắn cũng tuyệt đối không dám xem thường nó.

Huyền Linh Mãng phát giác được có nhân tiến tới gần, liền mở ra xà nhãn, hung quang toả ra bốn phía, khí thế khoá chặt tại Lôi Dực trên thân.

-Rống!

Huyền Linh Mãng kêu lên một tiếng, miệng rắn mở rộng, hướng Lôi Dực một ngụm cắn tới.

Lôi Dực biết miệng rắn có độc tố, nếu bị cắn trúng không tàn cũng phế, vì thế không dám cùng nó ngạnh chiến, thân hình nhanh chóng nhảy lên cao, né tránh thế công của Huyền Linh Mãng.

Khá tốt Huyền Linh Mãng sau khi đề trướng thực lực cùng tốc độ giảm sút rất nhiều, nếu không Lôi Dực còn lâu mới đuổi kịp tốc độ của nó.

Lôi Dực vội lấy ra từ trong túi càn khôn một thanh đại đao, một tay múa lấy thanh đao, tận lực cùng Huyền Linh Mãng kéo dài khoảng cách.

Mà Lữ Hàm, thì lại từ từ tiến lại gần ba khoá trướng rắn, nàng bộ pháp chậm rãi vô cùng, sợ làm Huyền Linh Mãng phát giác.

Bất quá nàng lo lắng tựa hồ có chút dư thừa, Huyền Linh Mãng lúc này đang cùng Lôi Dực chiến cái người chết ta sống, làm sao còn có dư tình lực đi quan chuyện khác?

Lữ Hàm một bên khắp khỏi mừng thầm, nàng lúc này cách ba khoá trướng rắn đã rất gần, chỉ cần tiến thêm vài bước nữa liền có thể thuận lợi đoạt lấy.

-Vù!

Đúng lúc này, từ trên không trung đột nhiên truyền đến một đạo xé gió thanh âm, chỉ thấy một thanh đoản đao trong chớp mắt liền hướng Lữ Hàm phương hướng phóng tới.

Người ra tay, không phải là ai khác chính là từ nãy đến giờ vẫn ẩn trong bóng tối Vương Hạo Thần.

Hắn đến hai người này tới đây vốn là để làm ngư ông đắc lợi, nếu như để cho Lữ Hàm thuận lợi lấy được trướng rắn, vậy hắn chẳng phải là phí công vô ích rồi sao?

Lữ Hàm nào ngờ được mình lại bị tập kích bất ngờ như vậy, bất quá nàng thực lực cũng không phải hạng tầm thường, duỗi ra một cái ngọc thủ, chưởng ánh nhanh như chớp đánh tới, đem đoản đao đánh bay ra ngoài.

Thế nhưng ở bên kia, Huyền Linh Mãng bởi vì nghe được tiếng động liền quay đầu nhìn, phát hiện Lữ Hàm đã cách nó trướng rắn rất gần, một cặp xà nhãn lập tức bắn ra đang sợ hung quang, không ngờ không đề ý tới Lôi Dực đây đưa, mạnh mẽ xoay người quay trở lại, vung lên đuôi rắn hướng Lữ Hàm quất tới.

-Đáng chết!

Lữ Hàm hàm răng trắng khê cắn môi đỏ, nàng thật không ngờ tới, một chuyện vốn dĩ có thể dễ dàng hoàn thành, vào phút chót lại bị kẻ khác phá đám, lúc này nàng cùng với Lôi Dực đều đã bại lộ, khó tránh khỏi một trận ác chiến.

Đồng thời, nàng cũng đem cái kia bại lộ mình tung tích hận đến thấu xương, đáng tiếc vừa rồi không thể xác định hắn tung tích, nếu không nàng nhất định phải bắt hắn đến hỏi tội một phen.

Huyền Linh Mãng thực lực mặc dù không tại đỉnh phong, thế nhưng cũng đủ cho nàng uống một bình, vì thế Lữ Hàm không dám có chút nào khinh thường, vội vàng toàn lực ứng phó.

Mà Lôi Dực ở một bên thì lại giận dữ nhìn xung quanh, đề khí quát lớn:

-Bọn đạo chích phương nào? Làm sao không có gan lộ mặt?

Biểu hiện của hắn, rõ ràng cũng giận không kém gì Lữ Hàm.

Thế nhưng là, còn không đợi hắn có cơ hội phác tác, Lữ Hàm một bên đã bị Huyền Linh Mãng ép vào khổ chiến, nàng vậy mà có chút không chống đỡ nổi, vội vàng nói lớn:

-Lôi sư huynh mau đến giúp ta!

Lôi Dực không có lựa chọn nào khác, đành phải chạy tới hỗ trợ, hai người liên thủ cùng một chỗ phối hợp công kích Huyền Linh Mãng, đem nó chậm rãi bức vào hạ phong.

Thế nhưng bọn họ cũng không dám như trước không đề ý tất cả tấn công, mà phải phân ra một bộ phận tinh thần đề phòng xung quanh, sợ bị người trong bóng tối kia ám toán.

Chính vì vậy, mà Huyền Linh Mãng mới có đôi chút cơ hội thờ dốt, nếu không, dựa vào nói một mình căn bản không có cách nào tại dưới tay hai người kiên trì được lâu như vậy.

Wang Hao Shen ẩn thân trong bóng tối vẫn chưa xuất thủ, bởi vì hắn biết Lữ Hàm cùng với Lôi Dực đều đã có tâm đề phòng xung quanh, lúc này xông ra căn bản không có bao nhiêu cơ hội thành công.

Hắn là đang đợi đến lúc hai bên cùng lưỡng bại cầu thương, khi đó mới nhảy ra làm ngư ông đắc lợi.

Theo tình hình này, Lữ Hàm và Lôi Dực liên thủ có khả năng rất lớn có thể đem Huyền Linh Mãng chém giết, thế nhưng bọn hắn tuyệt đối cũng phải bỏ ra thảm trọng giá lớn, lúc đó chính là thời điểm tốt nhất để hắn xuất thủ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Đoạt trứng

Quả nhiên, Huyền Linh Mãng tại dưới Lữ Hàm cùng Lôi Dực liên tục công kích, đã nhanh không chịu được, mình mình hiện ra vô số vết thương, máu tươi không ngừng chảy ra như suối.

Lôi Dực phát hiện ra nó sơ hở, liền một đao toàn lực bỏ đi ra, mạnh mẽ lưu lại trên người Huyền Linh Mãng một đao thật sâu vết đao, kèm một chút liền đem nó trực tiếp chặt làm hai khúc.

Huyền Linh Mãng dường như biết mình chắc chắn không có cơ hội sống sót, vì thế quyết tâm liều mạng một lần cuối cùng, chỉ thấy nó miệng mồm mở rộng, không quản đến Lữ Hàm công kích đang không ngừng đánh tại nó trên thân, điên cuồng hướng Lôi Dực cắn tới.

Một kích này, chính là nó toàn bộ lực lượng, thậm chí ngay cả sinh mệnh lực đều điên cuồng thiêu đốt, coi như là Ngũ Tinh Vũ Đồ không cẩn thận đều có thể thuyền lật trong nương.

Lôi Dực không ngờ Huyền Linh Mãng còn có sức đánh ra cuối cùng nhất kích, vì thế không kịp né tránh, đành phải vùng lên trường đao, cùng Huyền Linh Mãng liều mạng một kích.

-Xuất thủ!

Vương Hạo Thần ở trong bóng tối nhìn thấy một màn này, biết được cơ hội của hắn đã tới, lập tức lao mình ra khỏi rừng cây, dùng tốc độ nhanh nhất lao đến chỗ ba khoả trứng rắn, như một đầu chim ưng vỗ mồi.

-Vô sỉ!

Lôi Dực một bên thấy liền giận dữ, bắt quả hắn lại không có cách nào xuất thủ ngăn chặn, bởi vì đối mặt với Huyền Linh Mãng toàn lực một kích, nếu như hắn phân tâm e rằng liền sẽ bị nó trực tiếp cắn chết.

-Đừng hòng!

Lữ Hàm mặc dù cũng không kịp lao ra, thế nhưng nằng ánh mắt một khắc này liền trở nên lạnh như băng, tay áo vùng lên, chỉ thấy ba đao ngân châm từ đó bay ra, nhanh như chớp hướng Vương Hạo Thần chỗ yếu hại bắn tới.

Lữ Hàm tự tin, nếu như bị ám khí của nàng bắn trúng chỗ yếu hại, đối phương nhất định không chết cũng sẽ trọng thương.

Mà nếu đối phương quay lại ngăn cản nàng ám khí, vậy nàng liền có đủ thời gian để tiếp cận hắn.

-Hử!

Vương Hạo Thần trong mắt lộ ra một tia tàn nhẫn, cắn răng một cái, cánh tay đột nhiên vùng lên, sau đó tại dưới ánh mắt kinh khủng của Lữ Hàm, trực tiếp để cho ba cái ngân châm cắm vào mình trên cánh tay da thịt, tránh đi chỗ yếu hại, đồng thời đem ám khí toàn bộ ngăn trở xuống.

Vương Hạo Thần tự biết mình bản thân thực lực không bằng hai người trước mắt, mà đây lại là cơ hội duy nhất để bắt lấy trứng rắn, một khi để đối phương tiếp cận, đó chính là tự chui đầu vào rọ, vì thế hắn liền hung ác với chính mình một chút, mặc dù cánh tay bị thương không nhẹ, hầu như tê liệt, bắt quả lại để cho hắn một hơi thuận lợi đem ba khoả trứng rắn thu vào tay.

Đoạt được trứng rắn về sau, Vương Hạo Thần cũng không quản trên tay đau đớn, lập tức một đường bỏ chạy.

-Ầm!

Đúng lúc này, Lôi Dực cùng với cái kia Huyền Linh Mãng mạnh nhất một kích đụng vào nhau, chỉ thấy Lôi Dực thân ảnh đột nhiên bắn ngược ra ngoài, hồ khẩu túa máu, trường đao cũng rơi xuống đất, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra.

Huyền Linh Mãng mặc dù tại một lần giao phong này chiếm thượng phong, thế nhưng cũng bởi vì thế mà hao hết còn sót lại sinh mệnh, thân thể chậm rãi cứng ngắc cứng ngắc xuống, máu tươi chảy ra nhuộm đỏ cả mảnh đất xung quanh.

Lôi Dực lau đi vết máu, cũng không có để ý tới mình thương thế, thậm chí ngay cả Huyền Linh Mãng thi thể cũng không kịp thu, vội vàng cùng với Lữ Hàm đuổi theo Vương Hạo Thần.

Bọn hắn bỏ ra giá lớn như vậy mới đem Huyền Linh Mãng cầm xuống, mục đích lớn nhất chính là muốn cầm đi trứng rắn, lúc này lại có kẻ tại trước mũi bọn hắn cướp đồ ăn, khẩu khí này hai người thực sự nuốt không trôi.

Hai người thực lực căn bản không phải Vương Hạo Thần có thể so sánh, vì thế hắn cũng vô pháp cắt đuôi đối phương.

-Cứ như vậy, ta sớm muộn cũng bị bọn hắn bắt kịp!

Vương Hạo Thần ánh mắt khê loé lên, quyết định thật nhanh, tay cầm hai khoả trứng đột nhiên hướng về hai nơi khác ném đi.

-Không tốt!

Lôi Dực, Lữ Hàm phía sau đang kiên trì bám theo, nhìn thấy Vương Hạo Thần hành động liền không khỏi kinh kêu một tiếng, hai người thực sự không ngờ, Vương Hạo Thần vậy mà tình nguyện đem trứng rắn phá hủy, cũng không muốn để chúng rơi vào tay bọn hắn.

Bọn hắn hai người tân tân khổ khổ mới tìm được cơ hội lấy trứng rắn, làm sao có thể lơ đãng nhìn chúng bị hủy?

Lôi Dực cùng Lữ Hàm nhìn nhau một cái, đành phải đem việc truy đuổi Vương Hạo Thần quẳng ra sau đầu, mỗi người hướng về Huyền Linh Mãng trứng rắn rơi xuống lao tới, đem chúng tiếp được.

Thế nhưng là, bọn hắn vì một cái cử động này, lại tạo cơ hội cho Vương Hạo Thần chạy thoát.

-Đáng hận! Người này đến tột cùng là ai?

Lôi Dực hai mắt gần như muốn phun ra lửa, trong lòng khó chịu vô cùng, tức giận nói.

Người kia thân thủ quá nhanh, hơn nữa còn chọn thời cơ rất đúng lúc, bọn hắn cũng vô pháp nhìn thấy Vương Hạo Thần diện mạo.

Tuy là bọn hắn thu hoạch vẫn là lớn nhất, bất quá không có ai lại muốn chia sẻ bữa ăn của mình với người khác, hơn nữa còn là một cái hắn chẳng hề quen biết chỉ nhân.

Lữ Hàm một bên nhìn theo phương hướng Vương Hạo Thần rồi đi một chút, trong lòng lại đang muốn sau khi trở về liền vận dụng năng lực, nhờ mấy cái đang theo đuổi nàng nam tử đi điều tra Vương Hạo Thần tin tức.

Vương Hạo Thần một đường chạy như điên, đợi đến khi chắc chắn đã đem Lôi Dực, Lữ Hàm hai người cắt đứt mới thở phào một hơi, mang theo thân thể mệt mỏi ngồi xuống dưới gốc cây đại thụ.

-Tứ Tinh Vũ Đồ quả nhiên lợi hại, chỉ dựa vào ta bây giờ thực lực căn bản không có cách nào chống lại!

Vương Hạo Thần nhìn qua cánh tay của mình bị ba cây ngân châm đâm thương nặng, máu chảy đầm đìa mà cười khổ một tiếng.

Nếu như vừa rồi hắn không quyết đoán đem hai khoá trùng rắn ném đi thu hút Lôi Dực, Lữ Hàm hai người chú ý, e rằng hắn muốn thoát thân là rất khó khăn.

Cái này cũng khó trách, dù sao hắn chỉ vừa mới trở thành vũ giả, có rất nhiều không gian còn chưa kịp tu luyện, thậm chí ngay cả một thanh huyền khí cầm tay cũng không có, thế nhưng hắn thực lực cũng đã không hề thua kém Tam Tinh Vũ Đồ, bất quá muốn cùng Tứ Tinh Vũ Đồ so sánh vẫn có chút khoảng cách.

Vương Hạo Thần suy nghĩ một chút, cho rằng biện pháp nhanh nhất để rút ngắn cái này khoảng cách, chính là phải đem cái kia Toàn Phong kiếm pháp luyện thành.

Hắn vốn dĩ đã sớm muốn tu luyện bộ này kiếm pháp, thế nhưng bởi vì thời gian không cho phép, đồng thời trong tay hắn cũng không có bội kiếm, vì thế lúc trước chỉ có thể đem chuyện này tạm thời gác lại.

Vương Hạo Thần thở dài một hơi, sau đó chậm rãi đem ba cây ngân châm cắm ở trên tay hắn từng cái rút ra, mỗi lần như vậy, liền để cho hắn đau đến cơ thể có chút vận vẹo.

Đem ngâm châm toàn bộ tháo xuống, Vương Hạo Thần liền lấy ra từ trong túi cần khôn một cuộn băng trắng, đem vết thương băng lại.

Nếu hắn trong tay có trị thương đan dược, vết thương nhất định có thể lành nhanh hơn, bất quá hắn trước đây thân phận ti tiện, căn bản không có tư cách nhận lấy đan dược từ tông môn.

Sau cùng, Vương Hạo Thần mới đem khoá trùng rắn còn lại trong tay cầm lên quan sát, bất quá rất nhanh, hắn sắc mặt liền tái xuống rồi.

Bởi vì khoá trùng rắn này trên người kích thích có thể nói là suy yếu vô cùng, nếu không phải hắn cẩn thận tra xét, còn tưởng đây là một quả trùng chết đấy.

Cái này khẳng định, sau này ấu thủ ra đời tương lai cũng sẽ không có bao nhiêu thành tựu, coi như là đem khoá trùng rắn này đi bán, khẳng định cũng sẽ không có bao nhiêu người muốn mua.

-Ai...

Vương Hạo Thần cảm giác mình đúng là bị hố một cái thật lớn, cánh tay cầm Huyền Linh Mãng trùng rắn run rẩy, hết năng lực lại đặt xuống, khoe miệng không tự chủ được lộ ra một tia đắng chát cười, thiên tân vạn khổ mới lấy được đồ vật này, ai ngờ lại chỉ là một món hàng dỏm, khá tốt bản tính hắn không xấu, nếu không đã sớm đem trùng rắn một cái đập nát.

Đang trong lúc Vương Hạo Thần còn đang buồn bực, trong cơ thể hắn đang tu luyện Vạn Đạo Thông Thiên Quyết lúc này đột nhiên loé lên một tia hào quang, để cho hắn tâm thần chấn động một cái, mặc dù rất nhỏ, nhưng vẫn bị Vương Hạo Thần phát giác ra được.

-Hả?

Vương Hạo Thần hơi nhướng mày, Vạn Đạo Thông Thiên Quyết tầm mắt cực kỳ cao, lại có khả năng cảm ứng được vật có giá trị, có thể để cho nó để ý đồ vật, tự nhiên sẽ không tầm thường.

Mà Vạn Đạo Thông Thiên Quyết lúc này rõ ràng là đang muốn nói với Vương Hạo Thần, cái này Huyền Linh Mãng trùng rắn không tầm thường.

Vương Hạo Thần còn là lần đầu tiên thấy được Vạn Đạo Thông Thiên Quyết đối với một vật biểu hiện thái độ tương đối tốt, ánh mắt nhìn về phía Huyền Linh Mãng trùng rắn đã có chút hiếu kỳ, thế nhưng mặc cho hắn cẩn thận đánh giá như thế nào, cũng không phát hiện ra quả trùng này có gì đặc biệt.

-Bỏ đi! Không phải là hoạ thì là phúc a!

Vương Hạo Thần tặc lưỡi, không có cách khác đành phải đem Huyền Linh Mãng trùng rắn bỏ vào trong túi cần khôn, để sau này tính.

Những ngày sau đó, Vương Hạo Thần cũng không có nhàn rỗi, liên tục đi khắp nơi tìm kiếm linh thảo, hoặc là cùng với huyền thú chiến đấu, hắn không có chờ đợi phương tìm đến nữa, mà tự mình đi tìm đối thủ.

Cứ như vậy, mỗi ngày đều chiến đấu không ngừng nghỉ, sau đó lại dùng huyền thú linh nhục tẩm bổ, Vương Hạo Thần thực lực tăng tiến rất nhanh, mà Phục Hồ Quyền của hắn cũng vừa vận đạt đến ba hồ chỉ lực, tính là quyền pháp tiểu thành.

Đương nhiên, Vương Hạo Thần chẳng qua chỉ là ở chân núi khu vực đệ thất phong lịch luyện, cũng không dám tiến vào sâu hơn, bởi vì trong đó huyền thú số lượng mặc dù ít đi, thế nhưng thực lực lại so với đám tiểu thú bên ngoài rìa phải mạnh hơn nhiều, nếu hắn đi vào ục đó thực sự ai sẵn ai còn chưa biết.

-Là lúc quay về a!

Vương Hạo Thần cảm thấy thu hoạch lần này đã đầy đủ cho mình tu luyện một khoảng thời gian, hơn nữa hắn cũng đã có chút không kịp chờ đợi muốn tu luyện Toàn Phong kiếm pháp, vì thế không nán lại đệ thất phong thêm nữa, thu dọn một chút liền chuẩn bị quay về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tử lam kiếm

Vương Hạo Thần không có lập tức trở về Minh Thiên Phong, bởi vì hắn còn muốn đi tới chỗ trưởng lão để đòi lấy điểm công hiến.

Thiên Sinh Môn đất rộng người ít, vì thế khu vực hồi đoái điểm công hiến cũng được xây dựng rất tỉ mỉ, xung quanh lại có không ít đệ tử đem đồ vật đến để hồi đoái điểm công hiến.

Vương Hạo Thần đi tới một vị trưởng lão tóc bạc gần đó, chỉ thấy vị trưởng lão kia ngược mắt nhìn hắn, bình tĩnh nói:

-Ngươi là dùng thứ hồi đoái hồi đoái điểm công hiến?

Vương Hạo Thần đem từng kiện đồ vật từ trong túi cần khôn nhanh chóng bày ra trước mặt hắn.

Những kiện đồ vật này, phần lớn là hắn săn giết được trong đệ thất phong huyền thú nội đan cùng một vài kiện đồ vật có giá trị trên người chúng, như răng nanh, móng vuốt, da,... cộng thêm một ít linh thảo cấp thấp.

Vương Hạo Thần cũng không dám đem quá nhiều linh thảo ra hồi đoái, bởi vì hắn cũng rất cần chúng để tu luyện, số ít kia chính là những loại linh thảo đối với hắn không quá thích hợp hoặc là hắn đã có quá nhiều, muốn đem một ít đi hồi đoái điểm công hiến bởi vì hắn còn muốn dùng số điểm công hiến này để mua sắm huyền khí.

Vị trưởng lão kia hai mắt đánh giá qua số đồ vật trên bàn, nhanh chóng kiểm duyệt, sau cùng liền chậm rãi nói:

-Tổng cộng là 257 điểm công hiến, lấy ra ngươi thân phận lệnh bài, để ta đem điểm công hiến lưu vào!

Vương Hạo Thần gật đầu, lấy ra của mình lệnh bài đưa cho vị trưởng lão kia, chỉ thấy người sau ngón tay khẽ điểm một cái, một đạo hào quang nhanh chóng bay vào Vương Hạo Thần lệnh bài.

Vương Hạo Thần nhìn lại lệnh bài, chỉ thấy phía trên danh tự của hắn, đã xuất hiện con số 257 nho nhỏ, liền ôm quyền hướng vị trưởng lão kia nói:

-Đa tạ trưởng lão!

-Đi thôi!

Vị trưởng lão kia cũng gật đầu nói, sau đó lại tiếp tục làm công việc của mình.

Vương Hạo Thần tâm tình cực tốt đi ra khỏi khu hồi đoái điểm công hiến, hắn đã có chút không ít chờ đợi muốn mua sắm cho mình một thanh huyền khí.

Thiên Sinh Môn Tàng Khí Các, cũng giống như Vũ Kỹ Các, nằm ở chủ phong Thanh Nguyên Phong.

Tàng Khí Các, chia làm năm tầng, tương ứng với Nhất Phẩm đến Ngũ Phẩm huyền khí, trong đó Nhất Phẩm huyền khí là nhiều nhất, còn Ngũ Phẩm huyền khí lại chỉ có lác đác mấy thanh, không có cái nào không phải là cực kỳ trân quý.

Về phần Lục Phẩm huyền khí càng không cần phải nói tới, dường như toàn bộ Thiên Sinh Môn cũng chỉ có một thanh như vậy làm chấn tông huyền khí.

Nhìn qua Tàng Khí Các bên trong rực rỡ muôn màu huyền khí, Vương Hạo Thần càng thêm hưng phấn, bất quá hắn cũng không có ý định đi lên tầng trên, bởi vì dựa vào thực lực cùng tài chính bây giờ, nhiều nhất cũng chỉ có thể sử dụng Nhất Phẩm huyền khí.

-Quán Hồng Thương, Cự Giác Kiếm, Cửu Dương Đao, Tử Lam Kiếm...

Vương Hạo Thần điểm qua từng món huyền khí trước mặt, khuôn mặt lộ vẻ trầm tư.

Hắn bẩm sinh yêu thích kiếm, vì thế thương, đao, kích,... đều không lọt vào hắn pháp nhãn.

Cự Giác Kiếm uy lực tuy rằng lớn nhất, thế nhưng trọng lượng lại rất nặng, hắn hiện tại không quá yêu thích.

Tử Lam Kiếm không có Cự Giác Kiếm uy lực, thế nhưng lại rất nhẹ nhàng, hơn nữa cực kỳ sắc bén, rất phù hợp Vương Hạo Thần tiêu chuẩn.

-Được rồi! Chọn Tử Lam Kiếm!

Vương Hạo Thần đem Tử Lam Kiếm cầm đến chỗ Tàng Khí Các thủ hộ trưởng lão.

Tàng Khí Các cũng giống như Vũ Kỹ Các, có một vị trưởng lão ngồi trước canh giữ, mọi người vẫn thường gọi hắn là “Vệ lão”, là người cùng thế hệ với “Không lão”.

Vệ lão đưa mắt nhìn qua Vương Hạo Thần trong tay Tử Lam Kiếm, thuận miệng nói:

-200 điểm công hiến!

Vương Hạo Thần đem mình lệnh bài đưa cho hắn, lúc lấy lại, chỉ thấy trên lệnh bài con số chỉ còn lại 57, trong lòng không khỏi cười khổ.

Mình tại trong đệ thất phong cực khổ chém giết huyền thú gần một tuần mới có được chừng này điểm công hiến, thế nhưng vì đòi lấy một thanh Nhất Phẩm sơ cấp huyền khí, cũng đã đề cho con số tiêu hao không còn lại bao nhiêu.

Bất quá, hắn cuối cùng cũng đã có được một thanh huyền khí, cảm thấy phí thường đáng giá.

-Hử? Đây không phải là Vương phệ tài sao? Ngươi làm sao lại có mặt mũi tới nơi này?

Vương Hạo Thần chỉ vừa đi ra khỏi Tàng Khí Các, một đạo trêu tức thanh âm đã truyền tới.

Vương Hạo Thần cau mày, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mấy cái tuổi trẻ nam tử đang nhìn hắn, vẻ mặt kiêu ngạo như nhìn một con kiến hôi.

-Lục Phong mấy cái chó săn!

Vương Hạo Thần cười lạnh.

Hắn tự nhiên là biết mấy người này thân phận, kỳ thực cũng không có gì mới lạ, chẳng qua mấy cái đối với cái kia Lục Phong lúc nào cũng như chó chạy theo chủ, lần lượt tên là Trương Hồ, Hoàng Trạch, Lâm Đông, lúc trước còn theo lệnh Lục Phong đánh hắn một lần suýt chết.

Vương Hạo Thần đã sớm muốn tìm mấy tên này tính sổ, không nghĩ tới bọn hắn cũng đã chạy tới trước mặt mình.

-Người nói cái gì?

Trương Hồ bọn người sắc mặt lập tức trầm xuống.

Bọn hắn thiên phú trong Thiên Sinh Môn có thể nói tới cận bã, trước giờ vẫn luôn nịnh bợ Lục Phong, làm hắn cái đuôi, thỉnh thoảng lại thay đổi phương trượng trị một ít đệ tử không biết tiến thoái, mà Vương Hạo Thần trước đây, tự nhiên là một cái đối tượng rất phụ hợp cho việc này.

Thế nhưng bọn hắn lại không nghĩ tới, người kia hôm nay lại dám nhục mạ bọn hắn.

Một tên không thể mở ra kinh mạch tu luyện, cũng có tư cách nói bọn hắn như vậy?

-Vương phế tài! Hôm nay đến tột cùng là ai cho ngươi lá gan a?

Hoàng Trạch âm u nhìn Vương Hạo Thần nói.

Vương Hạo Thần không đáp, chỉ lạnh lùng nhìn ba người, trên người bất giác có một cỗ thượng vị giả khí thể tràn ra, để cho Trương Hồ bọn người cảm giác cả người khí thể giống như nghiền nát một dạng.

Trương Hồ cảm giác Vương Hạo Thần so với lúc trước dường là một người khác, hơn nữa không hiểu vì sao mình đứng trước hắn lại có một loại cảm giác như đang ngưỡng vọng thái sơn, để cho hắn trong lòng rất khó chịu.

-Mẹ kiếp! Chỉ là một tên phế tài mà thôi, cũng dám ở trước mặt chúng ta ra vẻ?

Rốt cuộc, Trương Hồ cũng không nhịn được nữa, thân hình mạnh mẽ xông tới, năm ngón tay nắm chặt thành quyền, hướng Vương Hạo Thần lồng ngực đánh tới.

Trương Hồ tu vi là Nhị Tinh Vũ Đò, thế nhưng tại trong mắt Vương Hạo Thần mà nói, căn bản không phải là kẻ có thể cùng mình đánh đồng.

-Cút!

Vương Hạo Thần ánh mắt lạnh lùng nhìn Trương Hồ một quyền đang đánh tới, sau đó liền trong ánh mắt kinh dị của mấy người, một quyền đồng dạng đánh đi ra.

Hoàng Trạch, Lâm Đông ở một bên nhìn thấy cảnh này liền sùng sờ, cảm giác Vương Hạo Thần chính là điên rồi, hắn ngay cả một cái võ giả cũng không phải, lại dám cùng Nhị Tinh Vũ Đò Trương Hồ ngạnh đấu, đây chẳng phải là muốn chết hay sao?

Thế nhưng, ngay sau đó, bọn hắn liền trực tiếp được mở rộng tầm mắt rồi!

Chỉ thấy Vương Hạo Thần cùng với Trương Hồ song quyền đụng vào nhau, một giây sau, Trương Hồ liền hét thảm một tiếng, thân hình bay ngược về phía sau, cả người nện trên mặt đất.

Nhìn thấy một màn này, Hoàng Trạch cùng Lâm Đông hai người đều mộng xuống.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, e rằng bọn họ còn cho là Trương Hồ đang cùng Vương Hạo Thần diễn tuồng nữa cơ.

Mà lúc này, Trương Hồ lại dựa vào bờ, một mặt khó có thể tin nhìn Vương Hạo Thần, lắp bắp nói:

-Nhị Tinh Vũ Đò? Người... người đã có thể tu luyện rồi sao?

Hắn cùng với Vương Hạo Thần giao thủ, tự nhiên có thể cảm nhận được đối phương thực lực ra sao, vì thế hắn mới kinh hãi như vậy.

Người này không phải trước giờ bởi vì kinh mạch bế tắc mà không thể tu luyện sao? Bây giờ đến cùng là xảy ra chuyện gì?

Hơn nữa, cho dù đối phương là Nhị Tinh Vũ Đò, hắn cũng không có lý do thua thảm như vậy a?

Vương Hạo Thần nhìn bộ dạng y như vậy, lại không khỏi nhớ tới mình cảnh ngộ suốt mấy năm qua, trong lòng khoái ý cùng lửa giận đan xen, hai mắt dần dần liền hiện ra từng tia máu tươi.

Suốt tám năm qua, việc hắn không thể tu luyện, không cần người ngoài nói, hắn ngoài mặt không biểu hiện ra, thế nhưng trong lòng đương nhiên rất khó xử, mà những kẻ này, lại càng là ở một bên nhục nhã hắn, để cho hắn cho dù lúc đó chỉ là một đứa trẻ, cũng đã sớm đem những kẻ này hận thấu.

Hôm nay, hắn muốn đem những món nợ trước đây, gấp bội trả lại!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12: Tần liên sương

Vương Hạo Thần hai con người đỏ rực nhìn chăm chăm Trương Hồ, trên người khí thế mạnh mẽ ép tới, để cho cái sau sống lưng nhất thời lạnh buốt.

-Hai người các người nhìn cái gì? Còn không mau đi lên đánh hấn?

Trương Hồ không thể làm gì khác hơn là quay sang đối với Hoàng Trạch, Lâm Đông hai người hét lớn, bởi vì hấn một mình, thực sự không chịu được Vương Hạo Thần bức người khí thế.

Hoàng Trạch, Lâm Đông lúc này cũng từ trong mộng tỉnh lại, về mặt ngưng trọng nhìn nhau, nhẹ gật đầu một cái, sau đó liền chia ra, từ hai hướng lao về phía Vương Hạo Thần.

Bọn hấn đồng dạng có Nhị Tinh Vũ Đồ tu vi, cũng không tin hai người liên thủ còn không làm gì được Vương Hạo Thần.

Thế nhưng đối với thể công của hai người, Vương Hạo Thần lại không có chút nào muốn lui lại ý tứ, chỉ thấy hấn năm ngón tay lần nữa nắm lại thành quyền, trên cánh tay nổi lên từng đường gân xanh, một quyền hung hăng đánh ra, hướng về phía Hoàng Trạch đánh tới.

Phục Hồ Quyền!

-Rống!

Hoàng Trạch đối mặt Vương Hạo Thần một quyền này, chỉ thấy trước mắt chính là một đạo dữ tợn mãnh hổ, trong lòng quá sợ hãi, lúc này đã không kịp né tránh, đành phải toàn lực vận quyền đánh trả.

Thế nhưng Vương Hạo Thần lúc này đã tu thành Phục Hồ Quyền ba hổ chỉ lực, đơn thuần về mặt lực mà nói, ngay cả bình thường Tam Tinh Vũ Đồ cũng không phải đối thủ của hấn, Hoàng Trạch chẳng qua là một cái bình thường đến không thể bình thường hơn Nhị Tinh Vũ Đồ, làm sao có thể kháng được.

-A...

Ngay vào lúc đầu quyền của hai người đụng vào nhau thời điểm đó, Hoàng Trạch chỉ thấy cánh tay mình giống như bị một toà núi lớn đánh vào, xương cốt ầm một cái liền vỡ vụn, hấn hét thảm một tiếng, cả người như điều đứt dây bay ra ngoài, ngã xuống hôn mê bất tỉnh, trong miệng máu tươi cuộn cuộn phun ra.

Vương Hạo Thần một quyền vừa rồi hoàn toàn không có giữ lại, vì thế liền trực tiếp phế đi Hoàng Trạch cánh tay, đồng thời còn đem hấn ngũ tạng đánh cho lệch vị trí, hôm nay y coi như là không chết, chỉ sợ cũng muốn nửa cái mạng, đồng thời con đường tu luyện từ nay cũng sẽ càng thêm khó khăn.

-A... người... người...

Lâm Đông ở một bên nhìn thấy cảnh liền sợ tới hai chân gần như nhũn ra, ngón tay run run chỉ vào Vương Hạo Thần, kém một chút liền bị dọa quỵ xuống.

Vương Hạo Thần nhìn hấn cười lạnh, một quyền không chút dung tình lại đánh đi ra.

-Oanh!

Lâm Đông thân hình cũng giống như Hoàng Trạch bay ra ngoài, lồng ngực một quyền kia đánh cho sụp đổ, thất khiếu đổ máu.

Vương Hạo Thần không nhìn hai người sống chết, chậm rãi cất bước đi tới Trương Hồ trước mặt.

Trương Hồ về mặt tái nhợt không huyết sắc, hấn thật sự không có cách nào đánh đồng người trước mắt cùng với tên phế vật bị bọn hấn ức hiếp suốt mấy năm qua.

-A... cứu mạng a!

Trương Hồ nhìn thấy ánh mắt thâm lãnh của Vương Hạo Thần, trong lòng lập tức run lên, không còn để ý tới thể diện vội vàng rống cổ gào thét, hai chân đứng còn chưa vững đã chật vật bỏ chạy, bộ dạng như chó nhà có tang.

Xung quanh đệ tử nghe hấn tiếng kêu liền quay đầu nhìn lại, từng cái về mặt đều quái dị nhìn xem Trương Hồ.

-Ai nha, đây không phải Trương Hồ sao, hôm nay như thế nào lại thảm hại như vậy?

-Cái kia thiếu niên là người nào, tu vi chỉ có Nhị Tinh Vũ Đồ lại có thể đem Trương Hồ, Lâm Đông, Hoàng Trạch ba người đánh thảm như vậy, quả thật có chút bản lĩnh!

-Hắc hắc! Ba tên này trước giờ vẫn luôn ý mình là Lục Phong chó săn mà không coi ai ra gì, hôm nay cuối cùng bị người ta trừng trị!

-Khoan nói những cái này, chúng ta tốt nhất là nên nhanh ngăn người kia lại, nếu không sẽ có án mạng rồi!

Vương Hạo Thần không để ý tới đám đệ tử bàn luận, thân hình đột nhiên lao ra chắn trước mặt Trương Hồ, một cước đem hấn đá bay, sau đó cũng không quản cái gì môn quy, một trận quyền cước dầm dẫm liền đáng thẳng liền người đối phương.

Mỗi một quyền một cước của hấn đều không có chút nào lưu lại, vì thế Trương Hồ còn chưa kịp phản kháng đã bị đánh cho đầu óc choáng váng, trong miệng máu tươi không ngừng phun ra.

Đám người bên ngoài tròn mắt há mồm nhìn một này, trong lòng lại đối với Trương Hồ thâm trọng có chút đồng tình, người này sau hôm nay coi như không chết, e rằng cũng còn không được mấy chỗ nguyên vẹn.

-Đủ rồi! Mau dừng tay!

Đúng lúc này, một đạo giãn dữ nữ nhân thanh âm truyền tới, chỉ thấy một đạo kiều diễm nữ tử thân ảnh lao đến, một chương nhanh như chớp hướng Vương Hạo Thần lồng ngực đánh tới.

Vương Hạo Thần hoàn toàn không phát giác được nàng hiện diện, một giây sau đã thấy lồng ngực đau nhói, thân hình lập tức hướng phía sau bạo lui, kinh lực còn dư lại trực tiếp đem hấn đánh gục, để hấn ngay cả đứng đều cảm giác cực kỳ khó khăn, một chân quỳ trên mặt đất, một ngụm máu tươi không nhịn được phun ra.

Chỉ một chương, liền để Vương Hạo Thần mất đi sức chiến đấu!

Bất quá, một chương vừa rồi, cũng để cho Vương Hạo Thần bình tĩnh lại.

Hắn vừa rồi bị lửa giận che mất lý trí, cũng quên mất tông môn quy định không cho phép giết người, vừa rồi khá tốt cái kia Hoàng Trạch, Lâm Đông, Trương Hồ ba người xương cốt vẫn có chút cứng, nếu không một khi bọn chúng ngóm rồi, hắn cũng khó thoát tội chết.

Vương Hạo Thần bình ổn lại tâm tình, lại đưa mắt nhìn nữ tử trước mặt.

Nữ tử kia nhìn qua chỉ chừng 17, 18 tuổi, loan mi tú mục, làn da trắng nõn nà, khuôn mặt xinh đẹp không tí vết, khiến cho nàng trên thân mang theo một cỗ thanh lệ thoát tục khí chất.

Nàng không giống sư nương của hắn, thiếu đi một phần thành thực mê người, thế nhưng lại nhiều hơn một phần cao ngạo cùng ngạo thế chỉ có ở thiếu nữ mới lớn.

Đám đông bên ngoài nhìn thấy nữ tử kia xuất hiện, vẻ mặt liền lập tức trở nên cực kỳ đặc sắc, đặc biệt là những nam đệ tử, căn bản không có cách nào đem ánh mắt đặt ở trên người nàng dời đi.

-Uy, đó không phải là Tàn Liêm Sương sư tỷ sao? Nàng làm sao lại ở nơi này?

-Oa! Thật không ngờ ở nơi này lại được nhìn thấy Tàn sư tỷ, nàng chính là ta trong lòng nữ thần a!

-Tàn sư tỷ tu vi đã sớm đạt tới Vũ Sĩ, hơn nữa nghe nói nàng tính cách ghét ác như cừu, thiếu niên kia lần này xui xẻo rồi!

Tàn Liêm Sương mất hạnh nhìn Vương Hạo Thần, lạnh lùng nói:

-Tông môn quy định bình thường không được hướng đồng môn hạ sát thủ! Người đây là đang làm cái gì?

Vương Hạo Thần biết lần này mình không chiếm chủ lý, vì thế quả quyết ngậm miệng không đáp, chỉ là hắn trong lòng cũng không có cho rằng mình việc làm là sai, chẳng qua chỉ là sai phương thức cùng địa điểm mà thôi.

Lúc hắn bị Trương Hồ, Hoàng Trạch, Lâm Đông nhục nhã, tông môn môn quy đang ở đâu?

Tàn Liêm Sương thấy Vương Hạo Thần không đáp, trong mắt càng hiện lên vẻ lạnh lẽo cùng thất vọng, nói:

-Hôm nay khá tốt người chưa có giết người, nếu không người hôm nay chết không thể nghi ngờ, bất quá ta một chương vừa rồi cũng đã đem người kinh mạch khoá lại, trong vòng một tháng người đừng mong tu luyện! Mau rút đi a!

Vương Hạo Thần con người lạnh lẽo, không nói một lời cắn răng đứng dậy, thân hình lảo đảo một chút, thật sâu nhìn Tàn Liêm Sương một cái, quay người rời đi.

Bất quá, chỉ vừa đi được mấy bước, hắn liền dừng lại, mở miệng nói:

-Người tên gọi là gì?

Tàn Liêm Sương hơi kinh ngạc, không nghĩ tới người này lại không biết mình thân phận, tùy tiện nói:

-Tàn Liêm Sương!

-Tàn Liêm Sương? Ta nhớ kỹ!

Vương Hạo Thần gật đầu, cước bộ liền cũng lại dừng, hướng nơi xa rời đi.

Tàn Liêm Sương cũng không để đến hắn, nàng tại Thiên Sinh Môn không chỉ có thiên phú kinh người, mà thân phận cũng không gì sánh được tôn quý, Vương Hạo Thần nhìn qua chỉ có tu vi Nhị Tinh Vũ Đồ, hai người căn bản là người của hai thế giới, hắn lời nói hay hành động tuyệt đối không thể đi vào nàng pháp nhãn.

Ít nhất, theo đuổi nàng trong tông môn nam đệ tử, cho dù là trong đó yếu nhất một cái, đều có thể dùng một ngón tay đem tên tiểu tử kia đè chết.

Hơn nữa, nàng tính cách cực kỳ căm ghét những kẻ ý mạnh hiếp yếu, mà Vương Hạo Thần trong mắt nàng, chính là loại người như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Thâm tình

Vương Hạo Thần mang theo thân thể nặng nề quay lại Minh Thiên Phong, một bước đi lúc này đều cực kỳ khó khăn đối với hắn, Tàn Liêm Sương một chương vừa rồi, mặc dù không có ý định lấy mạng hắn, thế nhưng hai người thực lực lại chênh lệch quá xa, hắn thụ một chương của nàng mặc dù không chết, thế nhưng lại bị thương nặng, hơn nữa còn là nội thương.

-Ai... vẫn là thực lực quá thấp a!

Vương Hạo Thần cười khổ một tiếng, máu tươi lại không ngừng từ trong miệng trào ra.

Hắn vừa rồi mặc dù không nhìn ra Tàn Liêm Sương tu vi, thế nhưng có thể dễ dàng trọng thương hắn như thế, tu vi của nàng làm sao có thể kém? Ít nhất cũng phải là Vũ Sĩ, thậm chí cao hơn.

Thực lực như vậy, nếu như nàng muốn mạng hắn, hắn căn bản không có cơ hội phản kháng!

Vương Hạo Thần quay về phòng của mình, ngồi thở dốc một hồi, con đau mới từ từ giảm bớt, bất quá hắn kinh mạch lại giống như Tàn Liêm Sương đã nói, bị một chương của nàng phong bế lại, muốn khai thông, e rằng không có một tháng thời gian là không thể nào làm được.

-Đáng chết!

Vương Hạo Thần thăm mắng một câu, hán lúc này còn muốn đuổi theo Lục Phong đây, nếu như trong vòng một tháng không thể tu luyện, vậy hán không biết phải chờ đến năm nào mới có thể thực hiện được mình mục tiêu.

Hơn nữa hán còn cảm nhận được, mình kinh mạch còn bị Tần Liêm Sương tổn thương nhiều chỗ, sau này nhất định sẽ ảnh hưởng đến con đường tu luyện của hán, thậm chí biến hán từ thiên tài trở thành một người bình thường.

-Nữ nhân này, ra tay đủ độc a!

Vương Hạo Thần về mặt âm trầm, bàn tay xiết chặt đến tái nhợt.

Chẳng lẽ vận mệnh của hán, lại một lần nữa vì người khác tác động mà thay đổi hay sao?

Đúng lúc này, từ trước đến giờ vẫn ẩn thân trong Vương Hạo Thần thể nội màu vàng tiểu kiếm đột nhiên rung động, ngay sau đó liền toả ra rực rỡ thánh khiêu kim quang, một cỗ cường đại mà nhu hoà lực lượng, từ trong tiểu kiếm tuôn ra, trong nháy mắt đã bao phủ toàn thân của hán.

-Đây là...

Vương Hạo Thần sửng sốt, vội vàng nội thị mình thân thể, chỉ thấy một luồng ánh sáng màu vàng chảy vào hán toàn thân kinh mạch, làm lực lượng hán không ngừng tăng lên.

Sau đó, cỗ lực lượng này dưới ánh mắt kinh dị của Vương Hạo Thần, trực tiếp đem kinh mạch bị Tần Liêm Sương phóng bể của hán lần nữa khai mở, đồng thời lại đem kinh mạch ám thương chữa lành cường hoá.

Trong chốc lát, Vương Hạo Thần cốt chất đã phát sinh biến hóa, trở nên sáng bóng như mỹ ngọc, làn da cũng trở nên trắng không tí vết, ngũ quan thêm phần cân đối, khiến cho hán dung mạo vốn đã vô cùng thanh tú nay lại càng trở nên cực kỳ tuấn mỹ như yêu, đủ để đoạt lấy bất cứ phương tâm một vị thiếu nữ nào.

Kinh mạch của hán đồng dạng được cường hoá rất nhiều, trở nên cực kỳ cứng cỏi, rộng lớn, từng đạo chất lỏng màu đen tạp chất không ngừng từ trong lỗ chân lông trên người hán bài xuất ra ngoài.

Vương Hạo Thần không ngừng hấp thụ tiểu kiếm năng lượng, để cho tu vi của hán giống như ngồi trên hoa tiễn tăng lên, trong nháy mắt đã đột phá Tam Tinh Vũ Đò, để cho hán đan điền diện tích bạo tăng mấy lần, sau đó liền một lần nữa bị lấp đầy.

Tam Tinh Vũ Đò đỉnh phong, cách Tứ Tinh Vũ Đò chỉ có lâm môn một bước.

Vương Hạo Thần bị một màn này dọa cho choáng váng.

Không lâu trước đó, hán còn lo lắng về mình tiền đồ, thế nhưng bây giờ hán thân thể lại thoát thoát hoàn cốt, kinh mạch không chỉ không còn có ám thương, ngược lại càng thêm vững chắc thô to, nguyên khí phẩm chất cũng vượt xa lúc trước, so với bình thường Ngũ Tinh Vũ Đò đều có phần nhỉnh hơn, toàn thân tràn đầy lực lượng.

-Cái này... cũng quá nghịch thiên đi?

Vương Hạo Thần há hốc mồm, cảm giác rất không tương tượng nổi, nhìn về phía tiểu kiếm lúc này đã bình thường trở lại, trong mắt tràn đầy vẻ ngưng trọng.

Tiểu kiếm này đến cùng là vật gì? Vậy mà có thể trong khoảnh khắc đem hán ám thương toàn bộ chữa khỏi, hơn nữa còn giúp hán cải tạo căn cơ, để cho hán căn cơ vốn đã vượt xa người bình thường nay lại càng thêm biến thái, cơ hồ có thể nói là vô địch cùng giai.

Vương Hạo Thần tự tin, coi như là sư phụ hán Tiêu Hàn Dư trước đây tại hán cảnh giới bây giờ cũng còn lâu mới có hán căn cơ hùng hậu như vậy.

Tiểu kiếm này nhất định là một cái cực kỳ nghịch thiên bảo vật.

Bất quá Vương Hạo Thần cũng biết rõ, việc mình có được tiểu kiếm tuyệt đối không thể dễ lộ ra ngoài, nếu không tuyệt đối sẽ đưa đến cho hán hoạ sát thân.

Vương Hạo Thần tâm tình có chút tốt đẹp, lại thấy trên người mình bị bao phủ lấy một lớp tạp chất màu đen tanh hôi không chịu nổi, không nhịn được phải đi tắm rửa hồi lâu mới đem y phục mới mặc vào.

-Tiểu Thần Thần!

Vương Hạo Thần đang muốn nấu chút thức ăn, bên ngoài đột nhiên truyền tới một đạo nữ tử mềm mại thanh âm, để cho hán trong trái tim khẽ nhảy lên một cái.

Thanh âm này quá quen thuộc với hán, hơn nữa trong tông môn người gọi hán như vậy lại chỉ có một người!

Là sư nương!

Vương Hạo Thần đã hồi lâu không gặp nàng, lúc này nghe được nàng thanh âm liền mừng rỡ, vội vàng mở cửa đi ra ngoài, còn chưa nói gì, một đạo thân ảnh trắng tinh khiết đã lao đến trước người hán, về mặt cực kỳ lo lắng nói gấp:

-Tiểu Thần Thần! Người bị người khác đá thương vì sao không đến cho ta? Mau nói, thương thể có nặng không?

Vừa nói, nàng cánh tay trắng muốt như ngọc vừa cầm lên Vương Hạo Thần cánh tay, bắt mạch kiểm tra hán thương thể.

Vương Hạo Thần ngăn ra, sau đó trong lòng liền ấm áp, hán hiểu được, sư nương là nghe được chuyện của hán không lâu trước đó, biết hán bị Tần Liêm Sương đá thương, nên mới lo lắng như vậy.

Hán cũng không bắt ngờ vì nàng biết được chuyện này, bởi vì Thiên Sinh Môn đệ tử đông như vậy, làm sao có thể ngay cả một người nhận ra hán cũng không có?

Sư nương cẩn thận dò xét hồi lâu, khuôn mặt từ lo lắng dần dần chuyển sang kinh ngạc, cuối cùng liền biến thành không thể tưởng tượng nổi thần sắc, bởi vì nàng vậy mà phát hiện Vương Hạo Thần căn bản không có bị thương.

Vương Hạo Thần vỗ nhẹ lên tay nàng, cười nói:

-Sư nương! Đệ tử không có việc gì!

Sư nương mắt phượng kinh ngạc nhìn hần, nói:

-Người thật là không sao?

Nàng ngoài ý muốn nghe được Vương Hạo Thần hành hung Trương Hồ, Hoàng Trạch, Lâm Đông ba người, sau đó lại bị Tần Liêm Sương đánh trọng thương, trong lòng lo lắng vô cùng, vì thế mới vội vàng chạy tới nơi này, nào ngờ khi đến nơi thì lại phát hiện đối phương căn bản không có việc gì.

-Chẳng lẽ Tần Liêm Sương hạ thủ lưu tình sao?

Sư nương trong lòng khó hiểu nghĩ thầm.

Vương Hạo Thần một bên lại nói:

-Đương nhiên là thật!

Sư nương nghe hần nói như vậy cũng tạm yên lòng, bất quá lúc này nàng giống như nhớ tới cái gì, vẻ mặt liền biến lạnh, nhìn Vương Hạo Thần trầm giọng nói:

-Tiểu Thần Thần! Người đã trở thành võ giả, vì sao lại không nói cho ta?

Vương Hạo Thần biết chuyện này không giấu được nàng, một bên gãi đầu lúng túng đáp:

-Cái này... đệ tử cũng là không lâu trước đó mới may mắn đột phá, không báo cho sư nương là bởi vì muốn cho người một cái kinh hi!

Sư nương nghe hần nói như vậy, thế nhưng sắc mặt vẫn như cũ lạnh lùng, lại nói:

-Cho dù là như vậy, người vì sao lại đi vào đệ thất phong lịch luyện, sau đó lại đi đòi lấy điểm cống hiến đây?

Vương Hạo Thần sững sốt, á khẩu không sao trả lời được, hần thực sự không nghĩ tới, ngay cả chuyện này mà sư nương cũng biết được.

Kỳ thực, Vương Hạo Thần cũng quá coi thường hần sư nương rồi, nàng nói thế nào cũng là Thiên Sinh Môn một vị phong chủ phụ nhân, nàng toàn lực muốn biết được cái gì, căn bản không có bao nhiêu chuyện có thể giấu được nàng.

Sư nương thấy hần không đáp, trong mắt lãnh ý càng lửa giận càng đậm, hừ lạnh một tiếng nói:

-Người cảm thấy sư nương rất nghèo, không có khả năng cho người tài nguyên tu luyện?

Nói rồi, nàng cũng không lại nhìn Vương Hạo Thần, phất tay áo quay người rời đi.

Vương Hạo Thần sợ sư nương sinh khí, trong lòng lập tức căng thẳng, vội vàng đuổi theo nàng, mở miệng nói gấp:

-Sư nương, ta... ta không phải có ý này!

-Vậy nói cho ta lý do a!

Sư nương dừng lại bước chân, đạm thanh nói.

Vương Hạo Thần trầm ngâm hồi lâu, hai bàn tay chậm rãi nắm lại, một lúc sau mới cúi đầu nói:

-Ta... ta những năm đã làm phiền sư nương quá nhiều rồi, ta không muốn đến khi đã trở thành một cái võ giả lại còn muốn dựa dẫm trở thành gánh nặng của người...

Lời nói của Vương Hạo Thần còn chưa xong, một bàn tay nhỏ nhắn trắng như ngọc đã đem hần miệng che lại, chỉ thấy sư nương cũng không biết từ khi nào đã quay người lại đứng sát trước người hần, trong mắt có một tia dị dạng ôn nhu không dễ dàng phát giác, thanh âm mềm mại khiến người ta dễ chịu của nàng chậm rãi truyền vào tai hần:

-Tiểu Thần Thần! Ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi, người... người là đệ đệ mà ta yêu quý nhất, tuyệt đối không phải gánh nặng của ta, nếu lần sau người còn hành động hoặc nói ra những lời như thế, vậy người cứ xem như không có người sư nương này!

Kỳ thật, nàng làm sao có thể không hiểu được Vương Hạo Thần tâm tư, hần từ nhỏ đã là một cái tính tình rất tự trọng cùng cố chấp hạng người, nàng chăm sóc hần lâu như vậy, nàng hiểu hần còn nhiều hơn hần bản thân, thậm chí nàng bị cái tính chấp nhất không chịu bỏ cuộc của hần thu hút, vì thế mới cùng hần thân thiết như vậy.

Thế nhưng chính vì như vậy nàng mới giận Vương Hạo Thần, bởi vì nàng không muốn hần vì tự trọng mà tự làm khổ mình, nàng muốn hần trước khi trở thành cường giả tiếp tục dựa dẫm vào nàng, càng không muốn hần bởi vì việc tu luyện mà quên mất nàng.

Đệ thất phong nguy hiểm biết chừng nào, nàng làm sao cũng không thể ngờ tới Vương Hạo Thần một cái chỉ có Nhị Tinh Vũ Đồ tu vi lại dám xâm nhập, để cho nàng khi biết được tin tức này liền bởi vì lo lắng cho hần mà tức giận không thôi.

Vì thế nàng mới để Vương Hạo Thần phải tự mình nói ra, nếu không, nàng biết dựa vào tính cách của hần nhất định sẽ lại tiếp tục mạo hiểm đi tìm tài nguyên tu luyện, thế nhưng bây giờ hần đã nói hết ra rồi, nàng sau đó liền có thể danh chính ngôn thuận giúp đỡ hần, bảo vệ hần, không để cho hần tùy tiện dẫn thân vào chỗ nguy hiểm như trước.

Chỉ là, nếu là đổi lại là một cái đệ tử khác, sư nương cho dù lo lắng, cũng sẽ không đến mức như vậy, thế nhưng chính nàng cũng không biết được, tiểu đồ đệ trước mắt này, không biết từ lúc nào cũng đã chiếm cứ một vị trí không thể thay thế trong lòng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Dạy võ

Vương Hạo Thần nghe sư nương chậm rãi nói, trong lòng xúc động vô cùng.

Sư nương những năm qua vẫn luôn ở bên cạnh chăm sóc hắn, giúp hắn mặc dù là một cái phế vật không thể tu luyện nhưng vẫn có thể lấy danh đệ tử tiếp tục ở lại Thiên Sinh Môn.

Nàng đối với hắn vừa là thầy, vừa là tỷ tỷ, vừa là bạn, đồng thời là người quan trọng nhất trong lòng hắn.

Vương Hạo Thần tâm một mảnh ôn nhu, bàn tay đột nhiên nắm lấy sư nương cánh tay như ngọc, đem nàng thân thể kéo lại gần mình, một bàn tay khác lại vòng qua ôm lấy nàng ngọc thể, thấp giọng nói:

-Sư nương! Cảm ơn người!

Sư nương thân hình khẽ run lên một cái, trên gương mặt tuyệt mỹ hiện lên từng mảnh phấn hồng, nàng cùng Vương Hạo Thần kỳ thực cũng không phải là lần đầu ôm như vậy, thế nhưng những lần trước đây hắn là còn nhỏ, nàng đối với hắn cưng chiều giống như một cái tiểu hài tử, còn lúc này tuy rằng Vương Hạo Thần cũng không có ý nghĩ gì, thế nhưng nàng cảm giác lại không giống lúc trước như vậy, có một chút ngọt ngào, một chút mê luyến, cùng một chút ngượng ngùng.

-Tiểu Thần Thần! Người lại dám chiếm ta tiện nghi, còn không mau buông ra!

Bất quá, sư nương lễ tiết là vẫn có, không ngừng ở trong lòng hắn dấy dựa, thanh âm ngọt ngào kiều nói:

Kỳ thực dựa vào tu vi của nàng, muốn thoát khỏi Vương Hạo Thần chẳng qua chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, thế nhưng nàng lại không muốn tổn thương hắn, hơn nữa nàng từ tận sâu trong đáy lòng lại có một loại ý nghĩ kỳ lạ, muốn hắn cứ như vậy ôm mình lâu một chút.

Vương Hạo Thần lại không hiểu được nữ nhân như nàng tâm tư, còn tưởng rằng sư nương sinh khí, vội vàng đem nàng buông ra, một bên giải đầu xấu hổ cười ngây ngô nhìn nàng.

Sư nương vừa buồn cười lại vừa giận, nhưng dâm lao thì phải theo lao, vì thế nàng đành phải nói:

-Tiểu Thần Thần! Ta là sư nương của người, sau này không được ôm... không được ở trước mặt người khác ôm ta!

Nàng vốn dĩ là muốn nói “ không được ôm ta “, thế nhưng không hiểu làm sao đến cuối cùng lại biến thành “ không được ở trước mặt người khác ôm ta “.

Cái này chẳng phải là biến tướng nói cho hắn ở nơi không người liền có thể tùy ý ôm mình sao?

Sư nương khuôn mặt đỏ ửng, trong lòng thầm mắng chính mình ngu ngốc.

Vương Hạo Thần mặc dù cũng tò mò, thế nhưng vẫn đối với sư nương mệnh lệnh nhất nhất tuân theo.

Sư nương miễn cưỡng gạt đầu, bất quá cũng không vì như vậy mà dễ dàng bỏ qua cho hắn, về mặt lại ngọt ngào nhìn hắn, cao ngạo như nữ thần nói:

-Tiểu Thần Thần! Người lâu rồi không nấu ăn cho ta, để cho sư nương khẩu vị mấy ngày này đều nhạt rồi, lúc này không muốn đền bù một chút sao?

-Đệ tử lập tức đi làm đồ ăn!

Vương Hạo Thần vội vàng nói, sau đó liền không kịp chờ đợi chạy vào nhà bếp, đem rau củ trong kho lấy ra, về mặt bắt đầu chuyên chú nấu thức ăn.

-Tiểu Thần Thần! Hôm nay ta muốn ăn thịt nướng!

Sư nương thanh âm từ bên ngoài truyền vào.

Vương Hạo Thần nao nao, hắn nhớ rõ sư nương không thích ăn mặn, thế nhưng hôm nay vì sao lại nói hắn làm thịt nướng?

Bất quá hắn không có hỏi lại, chần chờ một chút, liền đem một khối thịt gấu từ trong túi càn khôn lấy ra, nhóm lửa nướng thịt.

Hắn vừa vo gạo rửa rau, vừa nướng thịt rất nhẹ nhàng, bởi vì đối với một người từng làm điểm tâm cho cả chục người một mình như hắn thì chút chuyện này chẳng đáng là gì.

Không bao lâu sau, mùi thơm đã ngào ngạt bốc lên.

Đến khi thức ăn đã được bày ra trên bàn, cũng chẳng cần Vương Hạo Thần kêu gọi, sư nương liền nhanh chóng đi tới ngồi vào bàn, về mặt vẫn đạm mạc nhưng ánh mắt thì thỉnh thoảng lại quét qua từng món ăn đủ màu sắc trên bàn.

Vương Hạo Thần cho dù lại ngốc, cũng có thể nhìn ra rằng nàng đang đói bụng.

-Sư nương! Người mau ăn đi a!

Vương Hạo Thần cố nén cười, nói.

Sư nương khuôn mặt hơi đỏ lên, trong lòng lại đang không ngừng oán hận chính mình.

Nàng từ lâu đã quen thuộc Vương Hạo Thần làm ra điểm tâm hương vị căn bản không còn thích ăn đồ người khác làm, chính nàng lại không giỏi nấu nướng, vì thế những ngày qua ăn uống rất ít, hôm nay lại bởi vì chuyện của hắn mà quên mất chuyện ăn trưa, vì thế lúc này nàng đúng là rất đói rồi.

Sư nương chậm rãi nâng đũa dùng cơm, cảm nhận hương vị quen thuộc của từng món ăn để cho nàng cảm giác có chút thoải mái.

Đúng lúc này, Vương Hạo Thần lại đem một miếng thịt nướng bỏ vào trong chén của nàng, cười nói:

-Sư nương! Nếm thử ta làm huyền thú thịt nướng a!

Hắn trước giờ nướng thịt cho sư nương đều là bình thường thú vật, còn huyền thú thịt nướng thì lại là lần đầu tiên.

Sư nương đã sớm muốn ném thư rồi, thế nhưng nằng lại ngại mình biểu hiện không phù hợp với mình thân phận nên vẫn cứ nhẫn nhịn nãy giờ.

Kỳ thực nằng bên ngoài không thể hiện ra, thế nhưng nằng vốn rất thích Vương Hạo Thần món thịt nướng, cũng chỉ ăn duy nhất món thịt do hắn làm, ngoài ra nằng tuyệt đối không ăn đồ mặn của đầu bếp khác.

Sư nương nhìn Vương Hạo Thần một cái, một tay cầm đũa đem miếng thịt nướng cho vào miệng, chỉ thấy một hương vị thơm lừng đầy hoang dã không ngừng tan chảy trong miệng mình, nước bọt trong miệng không tự chủ được tứa ra, quả thật không chê vào đâu được.

Nằng cũng bắt chước hình tượng vội vàng gấp thêm một miếng thịt ăn ngon lành, chính nằng cũng không tin được, mình thế mà cũng có một ngày lại đối với đồ ăn sinh ra hứng thú lớn như vậy.

Vương Hạo Thần chỉ ăn qua loa, phần lớn thời gian đều là nhìn nằng càn quét, trong lòng cũng cảm giác có chút tự hào về tài nghệ bếp núc của mình.

Sư nương ăn hết phần nửa thức ăn trên bàn, dường như đã no, lại nhớ ra mình vừa rồi có chút thất thố, ngay cả lỗ tai đều hồng lên, ngập ngừng một chút mới nói:

-Thật không ngờ tài nghệ nướng thịt của ngươi lại cao như vậy... ta rất thích!

Nằng trước giờ trong mắt mọi người đều là nữ thần cao ngạo, chỉ có ở trước mặt thiếu niên này, mới bộc lộ ra một mặt như vậy.

Vương Hạo Thần một bên bắt đầu thu dọn bàn ăn, không thêm đề ý cười đáp:

-Sư nương thích là được rồi!

Sư nương im lặng nhìn hắn thân ảnh đang cặm cụi dọn dẹp, vốn là một hình ảnh rất bình thường, thậm chí trong mắt những vũ giả như bọn hắn có thể nói là lãng phí thời gian, thế nhưng không hiểu sao lúc này khi nhìn vào hắn, nằng lại cảm thấy thoải mái cùng an bình đến thế.

-Tiểu Thần Thần! Sau này ngươi mỗi ngày đều làm điểm tâm cho ta được không?

Nằng không nhịn được nói, ngay sau đó liền hối hận rồi, bởi vì trước giờ đều là Vương Hạo Thần dựa vào nằng, mình không ngờ vậy mà cũng có một ngày đi cầu hắn.

Vương Hạo Thần không chút do dự gật đầu đáp:

-Đương nhiên có thể! Bất quá đệ tử cũng có một chuyện muốn xin sư nương giúp đỡ!

-Có chuyện gì?

Sư nương nói, trong lòng lại rất vừa ý, hắn cuối cùng cũng có chuyện nhờ mình giúp a!

-Ta muốn nhờ sư nương dạy ta Toàn Phong kiếm pháp!

Vương Hạo Thần nói, sau đó liền căng thẳng nhìn nằng, rất sợ nằng bởi vì phiền phức mà sẽ không đáp ứng hắn.

Hắn biết sư nương thực lực tại Thiên Sinh Môn có thể được xem cao thủ hạng nhất, dựa vào thực lực cùng kiến thức của nằng, dạy hắn một môn Phàm cấp trung phẩm kiếm pháp có lẽ không có vấn đề gì vì thế mới hỏi nằng.

Sư nương nhìn bộ dạng hắn như vậy, trong lòng không khỏi tức cười, quyết định trêu chọc hắn một chút, cố làm ra vẻ nghiêm trọng nói:

-Tiểu Thần Thần, ngươi cũng biết sư nương rất bận, nếu dạy ngươi vậy ta lấy đâu thời gian để...

-Sư nương, là đệ tử lỡ lời, thời gian của sư nương đương nhiên rất quý giá, chuyện này sư nương không cần để trong lòng!

Nằng còn chưa kịp nói hết, Vương Hạo Thần đã vội vàng thể hiện mình ý kiến, rõ ràng rất sợ nằng sinh khí.

-Tiểu nhát gan!

Sư nương trong lòng thầm mắng một câu, mình còn chưa nói hết, hắn đã rút cổ lại rồi, chẳng lẽ không thể mở miệng năn nỉ ta một chút sao?

Sư nương trừng Vương Hạo Thần một cái, nói tiếp:

-Bất quá để ngươi sau này không bị người khác đánh thảm hại như vậy, làm mất mặt sư nương, ta miễn cưỡng có thể dành chút thời gian chỉ điểm ngươi một chút!

Nghe được lời nằng nói, Vương Hạo Thần hai mắt lập tức sáng lên, tranh thủ thời gian cảm kích nói:

-Đa tạ sư nương!

-Ngươi cũng chớ mừng vội, nếu như ngươi thiên phú quá thấp, e rằng phải chịu không ít đau khổ đâu!

Sư nương khẩu xà tâm phật nói.

Vương Hạo Thần không đề ý cười cười, hắn chỉ quan tâm nằng có chấp nhận dạy mình hay không, còn chịu khổ thì hắn mấy năm nay chịu còn ít sao?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Kiểm đạo cảnh giới

Buổi sáng trên Minh Thiên Phong, một cái thiếu niên dung mạo tuấn tú đang hướng một gian nhà gỗ đẹp đẽ đi tới, trong tay còn cầm thêm một cái rương gỗ.

Thiếu niên đi đến nhà gỗ bên ngoài, liền cất giọng nói:

-Sư nương! Đệ từ mang điểm tâm đến cho người!

-Mau vào đi!

Sư nương thanh âm dịu dàng từ bên trong truyền ra.

Vương Hạo Thần chậm rãi đi vào trong nhà, chỉ thấy sư nương một thân phong hoa tuyết đại đang ngồi nhìn hán, khoé miệng hiện lên một vòng tuyệt mỹ đường cong, tựa như câu hồn đoạt phách, mỹ lệ vô cùng.

Dung nhan của nàng Vương Hạo Thần đã chứng kiến suốt 8 năm qua, cơ hồ không hề có dấu hiệu bị thời gian làm cho phai nhạt, ngược lại thời gian càng khiến cho nàng trở nên thành thực quyến rũ.

Hán nhiều lúc cũng hoài nghi, sư nương nàng có phải hay đều vĩnh viễn xinh đẹp như vậy?

Sư nương lông mi dài khẽ nháy một cái, ném cho hán một cái mị nhãn, cười nói:

-Ta đẹp không?

Vương Hạo Thần hơi đỏ mặt, gật đầu chắc chắn nói:

-Sư nương là ta từng thấy qua đẹp nhất nữ tử!

Kỳ thực hán nói lời này cũng có chút không có ý tứ, bởi vì hán đã gặp qua bao nhiêu cái nữ tử xinh đẹp đâu? Bất quá ít nhất thì sư nương trong lòng hán lúc này đúng là nữ tử đẹp nhất.

Sư nương khuôn mặt phiếm hồng nhìn hán, trong lòng lại có chút đắc ý, tiểu tử này rốt cuộc cũng biết chú ý tới nàng dung mạo nha.

Trước giờ bất cứ một cái nam nhân nào một khi nhìn thấy nàng đều sẽ đem nàng xem thành nữ thần trong lòng, hơn nữa còn không tiếc bất cứ giá nào truy cầu nàng, chỉ có Vương Hạo Thần là không như vậy, mặc dù nàng bởi vì hán thái độ mà cảm thấy thoải mái khi ở bên hán, thế nhưng trong lòng một phần cũng không tránh khỏi ảm ức, hoài nghi chính mình có phải sắp già rồi, không còn mị lực nữa?

Sư nương đem rương gỗ trong tay Vương Hạo Thần đoạt lấy, không hề khách khí đem từng món ăn bày biện trên bàn, sau đó kéo hán vào cùng dùng điểm tâm.

-Hôm nay ta sẽ dạy ngươi Toàn Phong kiếm pháp, ta dạy sẽ có chút nghiêm khắc! Ngươi phải chuẩn bị tâm lý rồi!

Sư nương nhả nhận ăn từng miếng thức ăn nhỏ, một bên nói.

Nàng trước đây ngoài miệng nói có vẻ rất miễn cưỡng, thế nhưng kỳ thực không phải là rất quan tâm hán hay sao?

Vương Hạo Thần trong lòng vui vẻ, có chút không kịp chờ đợi muốn lập tức đi tu luyện.

Hai người dùng xong điểm tâm, liền dọn dẹp một chút, sau đó sư nương mới dẫn theo Vương Hạo Thần đi tới nơi nàng thường luyện võ.

Đó là một khu rừng thưa, một bên có con suối chảy róc rách vắt ngang, khung cảnh rất yên tĩnh thơ mộng.

Sư nương đứng đối diện với Vương Hạo Thần, trong tay cầm lấy một thanh bảo kiếm, vẻ mặt nghiêm túc nhìn hán, chậm rãi nói:

-Tiểu Thần Thần! Một khi ngươi lựa chọn tu luyện Toàn Phong kiếm pháp, chính là bước vào Kiếm Đạo con đường, thế nhưng trên thế gian đại đạo còn có rất nhiều, Kiếm Đạo không nói khó tu nhất, thế nhưng cũng không sai biệt lắm, ngươi thật sự muốn đi con đường này?

-Đệ từ nhất định muốn trở thành một kiếm giả!

Vương Hạo Thần chắc như đinh đóng cột nói.

Sư nương ánh mắt hiện lên một tia hài lòng, gật đầu cười nói:

-Vậy thì tốt! Kiếm Đạo tuy rằng khó tu, thế nhưng chỉ cần ngươi chịu cố gắng, tương lai thành tựu khẳng định sẽ không thấp! Trùng hợp ta cũng là người tu kiếm, thuận tiện có thể chỉ dạy cho ngươi! Trước hết, ta muốn nói cho ngươi kiếm đạo tạo nghệ cảnh giới phân chia, theo thứ tự là: Kiếm Ý, Kiếm Thế, Kiếm Mạch, Kiếm Cốt, Kiếm Tuy, Kiếm Tâm, Kiếm Hồn, Kiếm Vực bát đại cảnh giới! Thế gian người luyện kiếm nhiều vô số, thế nhưng chân chính đạt được chút thành tựu lại không có bao nhiêu, thậm chí có không ít kẻ ngay cả cảnh giới Kiếm Ý đều không thể đạt tới!

Vương Hạo Thần một bên âm thầm ghi nhớ những điều nàng nói, bỗng nhiên lại tò mò hỏi:

-Sư nương, vậy người hiện tại kiếm đạo đạt tới cảnh giới nào?

Sư nương khẽ mỉm cười, tùy tiện đáp:

-Cái này sư nương chưa tiện nói cho ngươi! Bất quá ngươi chỉ cần biết rằng, chúng ta Thiên Sinh Môn người có tạo nghệ kiếm đạo mạnh nhất, cũng chỉ là Kiếm Cốt mà thôi!

Vương Hạo Thần trong lòng hơi kinh ngạc, hán thật không nghĩ tới kiếm đạo lại khó đi như vậy, Thiên Sinh Môn tông phái lớn như vậy, thế nhưng người thành tựu cao nhất cũng chỉ là Kiếm Cốt.

-Ngươi cho rằng Kiếm Cốt cảnh giới rất gần gà sao? Nói cho ngươi biết, Thiên Sinh Môn chúng ta vị kia cường đại kiếm tu, từng chỉ dựa vào kiếm ý của hán mà trong nháy mắt diệt sát một gã Vũ Hoàng!

Sư nương nhìn thấy hán thần sắc khác thường liền cả giận nói.

-Chỉ dựa vào kiếm ý liền có thể trong nháy mắt chém Vũ Hoàng?

Vương Hạo Thần cả kinh, trong mắt đều là sợ hãi lẫn thần phục thần sắc.

Nên biết, Vũ Hoàng tại Thiên Sinh Môn chính là cường giả hạng nhất, lục đại phong chủ tựa hồ cũng chỉ là tu vi dạng này a!

Sư nương lại tiếp tục nói:

-Tiểu Thần Thần! Người bây giờ hiển nhiên chưa có khả năng đánh sâu vào kiếm đạo cảnh giới, thế nhưng ngươi muốn tu luyện kiếm pháp, cũng cần phải tìm một bộ kiếm pháp phù hợp với thuộc tính của mình! Nếu ngươi đã chọn Toàn Phong kiếm pháp, như vậy ngươi nguyên khí là có thuộc tính phong?

-Nguyên khí còn có phân chia thuộc tính?

Vương Hạo Thần tròn mắt há hốc mồm, tựa như một tên hái lúa vừa mới lên thành phố vậy.

-Ngươi không biết?

Sư nương nhún mày, khẽ trách nói:

-Thật đúng là tùy tiện, không biết mình nguyên khí có thuộc tính gì cũng dám chọn bừa vũ kỹ! Một khi tu luyện làm sao có thể phát huy ra vũ kỹ mạnh nhất lực lượng?

Vương Hạo Thần xấu hổ cười cười, lúc trước hắn cùng sư nương đi tới Vũ Kỹ Các chọn vũ kỹ, nàng không biết chuyện hắn đã có tu luyện, mà hắn cũng không nói ra, vì thế chỉ chọn lấy vũ kỹ mà cũng không biết mình nguyên khí thuộc tính có phù hợp hay không, lần này đúng là hổ lớn rồi.

Nếu như Toàn Phong kiếm pháp thực sự không hợp hắn nguyên khí thuộc tính, vậy hắn đúng là khóc không ra nước mắt rồi.

Sư nương nhìn hắn lúng túng, cũng không muốn trách hắn nữa, chỉ là khẽ thở dài một hơi, lấy ra từ trong người một miếng ngọc thạch trơn bóng lóng lánh, chung quanh óng ánh vòng quanh đủ mọi màu sắc nhân nhật vàng sáng, lộ ra cực kỳ thần kỳ đẹp mắt, miệng khẽ nói:

-Đây là ngọc thạch chuyên dùng để kiểm tra thuộc tính nguyên khí, ngươi đem nguyên khí truyền vào trong ngọc thạch, lúc đó sẽ biết ngươi nguyên khí thuộc tính là gì!

Vương Hạo Thần có chút thấp thòm tiếp lấy ngọc thạch, hít sâu một hơi, sau đó liền đem nguyên khí của mình rót vào bên trong ngọc thạch.

Hắn cũng muốn biết, mình nguyên khí đến cùng là mang thuộc tính gì!

XÍU...UU!!

Bỗng nhiên, tại trên ngọc thạch lúc này dùng lấy một loại nhanh như bão táp tốc độ hiện ra một chữ.

Hoà!

Thế nhưng Vương Hạo Thần cùng sư nương khi nhìn thấy một chữ này, thần sắc đều là trầm xuống.

Vương Hạo Thần trong lòng có chút chán nản, bởi vì hắn nguyên khí thuộc tính vậy mà là hoà, cũng không phải phong thuộc tính, như vậy hắn còn như thế nào tu luyện Toàn Phong kiếm pháp?

-Tiểu Thần Thần, không cần lo lắng, ngươi hoà thuộc tính nguyên khí ta xem độ tinh khiết rất cao, coi như không thể tu luyện Toàn Phong kiếm pháp cũng không thành vấn đề!

Sư nương sợ hắn nản chí, liền cất tiếng an ủi nói.

Vương Hạo Thần đang muốn đáp lại, đột nhiên lại phát giác mình trong tay ngọc thạch tựa hồ lại rung động, ánh mắt vội vàng lần nữa đặt trên ngọc thạch.

Một đạo hào quang lần nữa sáng vụt lên, chỉ thấy tại chữ “ Hoà “ phía trên, lúc này lại xuất hiện một chữ khác.

Thủy!

Sư nương một bên mờ mịt lập tức phát sáng, hướng Vương Hạo Thần vui mừng nói:

-Tiểu Thần Thần, ngươi vậy mà có Thủy Hoà song thuộc tính nguyên khí, cái này thật rất hiếm gặp rồi!

Bình thường mà nói, mỗi người nguyên khí chỉ có thể có một loại thuộc tính, thế nhưng lại có một nhóm nhỏ chỉ nhân trong người lại sở hữu đa thuộc tính nguyên khí, mà những người thuộc nhóm này, thông thường đều là thiên tài, cùng giai coi như không thể xưng vô địch, cũng có thể tính là cao thủ.

Bởi vì khi hai cái võ giả giao chiến, người mang nguyên khí có nhiều loại thuộc tính hơn thường có thể khắc chế người còn lại, đồng thời còn có thể dùng nguyên khí đa thuộc tính của mình biến ảo khôn lường, để cho đối phương không có cách nào thủ thắng.

Vì thế những người có đa thuộc tính nguyên khí, tại tông môn phần lớn đều là đệ tử có địa vị, là tông môn trọng điểm bồi dưỡng.

Sư nương biết lý do như vậy, vì thế khi nhìn thấy Vương Hạo Thần có Thủy Hoà song thuộc tính nguyên khí, nàng mới thay hắn cao hứng như vậy.

Bây giờ theo nàng, coi như là Vương Hạo Thần không có phong thuộc tính nguyên khí không thể tu luyện Toàn Phong kiếm pháp cũng không có vấn đề gì.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Toàn phong kiếm pháp

Bất quá, sư nương kinh ngạc chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi.

Bởi vì ngọc thạch bề mặt sau khi đã hiện ra hai chữ “Hoà”, “Thủy” vẫn không có dấu hiệu dừng lại, chẳng bao lâu sau, một chữ khác lại xuất hiện ở phía trên.

Kim!

-Lại là kim thuộc tính? Lẽ nào tiểu tử này còn có tam thuộc tính nguyên khí?

Sư nương trái tim không ngừng nhảy lên, trong lòng càng thêm cuồng hỉ, bởi vì nàng thể nhưng là rất rõ ràng, tại tông môn đệ tử có được ba loại thuộc tính nguyên khí đều là lân mao phượng giác tồn tại, được tông môn hết sức coi trọng, không có người nào không phải là thiên kiều chi tử.

Đúng lúc này, ngọc thạch lại một lần nữa rung động!

-Còn có nữa?

Sư nương trừng lớn mắt phượng, cảm giác hô hấp của mình đều dồn dập rồi, nàng so với Vương Hạo Thần tựa hồ còn gấp gấp hơn.

Vù!

Một chữ lại xuất hiện trên ngọc thạch bề mặt!

Mộc!

Sư nương khuôn mặt khó có thể tin nhìn một chữ trên ngọc thạch, trong lòng mừng như điên, bởi vì nàng biết, tiểu đồ đệ này của nàng hoàn toàn không phải là một cái phế vật, hẳn chẳng qua chỉ là một viên bảo ngọc chưa được người khác khám phá ra mà thôi.

Chỉ cần nàng đem chuyện này nói với chương môn, Vương Hạo Thần nhất định sẽ trở thành tông môn đứng đầu thiên kiều chi tử, nhận được tốt nhất điều kiện tu luyện.

Vương Hạo Thần cũng không nghĩ tới mình lại có hiếm thứ như vậy thể chất, trong lòng đồng dạng cực kỳ vui mừng.

Thế nhưng là, ngọc thạch lúc này lại một lần nữa rung động.

-Tiểu tử này sẽ không phải là Ngũ Hành Bảo Thể trong truyền thuyết chứ?

Sư nương trong đầu khẽ lướt qua một cái điên cuồng suy nghĩ.

Rất nhanh, nàng suy đoán đã được chứng thực.

Ngọc thạch bên trên lại xuất hiện một chữ “Kim”.

Kim, Mộc, Thủy, Hoà, Thổ năm đại thuộc tính nguyên khí, lúc này vậy cùng xuất hiện tại một người trên thân.

Ngũ Hành Bảo Thể!

Sư nương ánh mắt vui mừng không gì sánh được nhìn Vương Hạo Thần, tựa hồ đã nhìn ra Vương Hạo Thần tương lai trở thành một phương bá chủ cường giả.

-Tiểu Thần Thần! Người sau này nhất định sẽ vượt qua cả ta!

Sư nương trong lòng nghĩ thầm.

-Hà?

Thế nhưng một khắc sau, nàng cùng Vương Hạo Thần khuôn mặt lại lần nữa cứng đờ, bởi vì bọn hắn phát hiện, cái kia ngọc thạch vậy mà vẫn không ngừng rung động.

XÍU...UU!!

XÍU...UU!!

XÍU...UU!!

Từng chữ từng chữ không ngừng ở trên ngọc thạch hiện ra, tựa như vĩnh viễn đều không có điểm dừng.

Lôi!

Phong!

Ám!

Băng!

-Ám!

Đúng lúc này, ngọc thạch bên trên đột nhiên phát ra một luồng kim quang không gì sánh được chói mắt, một chữ tràn đầy thánh quang xuất hiện trên nó bề mặt.

Quang!

-Răng rắc!

Ngọc thạch hiện ra một chữ này về sau, lại tại trong ngập trời quang huy triệt để vỡ vụn.

Vương Hạo Thần cùng sư nương sững sờ hồi lâu cũng không thể hồi phục lại, thậm chí hai người đều có chút hoài nghi chính mình vừa rồi có phải hay không nhìn nhầm.

Bọn họ thậm chí không thể đếm nổi Vương Hạo Thần rốt cuộc đã có bao nhiêu loại thuộc tính nguyên khí rồi.

Đây rốt cuộc là xảy chuyện gì?

Một người thể chất làm sao có khả năng có nhiều loại thuộc tính nguyên khí như vậy?

Vương Hạo Thần một bên nuốt một ngụm nước bọt, có chút không có ý tứ nhìn sư nương nói:

-Sư nương! Cái kia... ngọc thạch khảo nghiệm có phải hay không bị hỏng rồi?

Sư nương cười khỏ, ngọc thạch đó là do chính nàng đặt làm với giá cao, bao nhiêu năm qua chưa từng xảy ra vấn đề, hôm nay làm sao có thể đột nhiên bị hỏng?

Nếu như ngọc thạch không có vấn đề, như vậy chỉ có một lý do có thể giải thích cho chuyện này, đó là Vương Hạo Thần trong người thực sự mang rất nhiều loại thuộc tính nguyên khí.

Mặc dù nàng rất khó tin, thế nhưng đây là cách giải thích duy nhất.

-Tiểu Thần Thần! Chuyện ngày hôm nay chỉ có ngươi và ta biết, tuyệt đối không được có người thứ ba biết được! Ngươi hiểu không?

Sư nương vẻ mặt dần dần biến thành ngưng trọng, nhìn Vương Hạo Thần nghiêm nghị nói.

Vương Hạo Thần nghe nàng nói như vậy, trong lòng cũng hiểu ra vấn đề nghiêm trọng.

Không cần biết hẳn thể chất rốt cuộc xảy ra chuyện, thế nhưng chuyện hẳn mang trong người nhiều loại thuộc tính nguyên khí là sự thật, thậm chí ngay cả sư nương kiến thức uyên bác cũng không thể nhận ra hẳn đến cùng là mang cái gì nghịch thiên thể chất, cũng không biết là phúc hay họa.

Thế nhưng một khi để cho người ngoài biết được hẳn trong người mang nhiều loại thuộc tính nguyên khí như vậy, nhất định sẽ dẫn động sóng to gió lớn, đến lúc đó cường giả khắp nơi đều sẽ muốn bắt hẳn mang về mổ xẻ, ngay cả Thiên Sinh Môn đều không chắc có thể giữ được hẳn.

-Sư nương yên tâm! Chuyện này nhất định chỉ có ngươi và ta biết!

Vương Hạo Thần trầm giọng nói.

Sư nương lúc này mới yên tâm, ánh mắt lần nữa trở nên sáng rực nhìn Vương Hạo Thần, nói:

-Bất quá ngươi một người lại sở hữu nhiều loại thuộc tính nguyên khí như vậy, ta thực sự nghe cũng chưa từng nghe qua! Bây giờ đừng nói là muốn luyện Toàn Phong kiếm pháp, ngươi coi như muốn luyện toàn bộ vũ kỹ trên đại lục đều có thừa khả năng!

Vương Hạo Thần cười trừ không đáp, bởi vì hẳn cũng không biết việc mình có nhiều loại thuộc tính nguyên khí như vậy đến cùng là phúc hay họa đây.

Sư nương không phí thời gian nữa, bắt đầu hướng Vương Hạo Thần giảng giải Toàn Phong kiếm pháp khẩu quyết:

-Toàn Phong kiếm pháp, không cầu hoa mỹ chiêu số, chỉ cầu tốc độ nhanh như bão vũ, một kiếm chế địch! Toàn Phong kiếm pháp chia làm ba thức: Vũ Phong Thức, Xuyên Vân Thức, Vô Ảnh Thức!

-Toàn Phong kiếm pháp tuy nói là có ba thức, thế nhưng suy cho cùng chẳng qua cũng chỉ là đại đồng tiểu dị, hai thức sau đều lấy thứ nhất làm căn bản, chỉ là hai thức sau mỗi một cái đều còn tốc độ thi triển cực nhanh mới có thể làm được, dựa vào ngươi thực lực bây giờ, cũng chỉ có thể miễn cưỡng tu luyện thức thứ nhất “ Vũ Phong Thức “!

Sư nương nói đến đây liền dừng lại một chút, sau đó liền nhìn Vương Hạo Thần nói:

-Ngươi bây giờ thi triển cho ta xem ngươi nhanh nhất một kiếm a!

Vương Hạo Thần không dám chậm trễ, lập tức đem Tử Lam Kiếm rút ra, trước đây hẳn từng học qua kiếm pháp, mặc dù lúc đó không có nguyên khí thành tựu không được bao xa, thế nhưng kiếm pháp căn bản hẳn vẫn nắm rất rõ.

-Vù!

Vương Hạo Thần thân ảnh loé lên, hai tay cầm kiếm toàn lực đâm ra.

Sư nương ở bên cạnh nhìn chăm chăm Vương Hạo Thần, trong lòng âm thầm kinh ngạc, bởi vì Vương Hạo Thần vừa rồi chẳng qua chỉ là đơn giản đâm ra một kiếm, cũng không có sử dụng bất cứ vũ kỹ gì, thế nhưng tốc độ cũng đã vượt qua tuyệt đại bộ phận Tam Tinh Vũ Đồ kiếm tu, cái này để cho nàng vừa mừng lại vừa sợ.

Sư nương gật đầu nói:

-Không tệ lắm, bất quá vẫn xa xa không đủ, nếu như ngươi tu thành Toàn Phong kiếm pháp Vũ Phong Thức, ngươi tốc độ ít nhất phải nhanh hơn lúc này gấp năm lần!

Vương Hạo Thần sửng sốt, nếu như hẳn có được gấp năm lần hiện tại tốc độ xuất kiếm, vậy chẳng phải Ngũ Tinh Vũ Đồ đều có thể mặt sát?

Sư nương đem Vũ Phong Thức bộ pháp nói qua một lần cho Vương Hạo Thần, sau đó còn tự mình thi triển qua một lần, cuối cùng nhìn hẳn hỏi:

-Nhớ được không?

Vương Hạo Thần trầm ngâm một chút, có điểm không quá xác định gật gật đầu.

-Hả? Ngươi làm thử cho ta xem một chút!

Thấy thể khuôn mặt sư nương khẽ xẹt qua một tia kinh ngạc, bởi vì Vũ Phong Thức một kiếm này tuy rằng không phức tạp, thế nhưng yêu cầu tốc độ cùng khả năng xử lý cực tốt, nàng mặc dù đã tinh giản hoá một số điểm nhưng Vương Hạo Thần mới lần đầu tiếp xúc làm sao có khả năng nhớ kỹ?

Vương Hạo Thần không chần chừ nắm lấy Tử Lam Kiếm, chân dẫm lên Toàn Phong kiếm pháp bộ pháp, thân ảnh tựa như một con gió, một kiếm có chút cứng ngắc đâm ra.

Sư nương ở một bên quan sát, trong mắt cũng loé lên vài tia ý mừng, tuy rằng Vương Hạo Thần kiếm pháp còn rất thô, thế nhưng bộ pháp cơ bản đã nắm được, lần đầu tiếp xúc kiếm pháp lại có thể làm được như thế này đã rất không tồi.

Thiên phú của hấn, tuyệt đối không kém mấy cái thiên kiều chi tử!

Từ hôm đó, Vương Hạo Thần hầu như toàn bộ thời gian đều ở tại dưới sư nương chỉ bảo miệt mài luyện kiếm, thiên phú của hấn vốn rất tốt, cộng thêm có danh sư chỉ điểm cùng sự chăm chỉ hiếm gặp, vì thế hấn kiếm pháp tiến bộ rất nhanh.

Vương Hạo Thần càng luyện càng thêm đối với kiếm đạo si mê, tập luyện đến quên cả thời gian, ngay cả sư nương cũng phải kinh ngạc trước tiến độ của hấn.

-Vũ Phong Thúc!

Một ngày kia, Vương Hạo Thần kiếm pháp rốt cuộc có chút thành tựu, chỉ thấy hấn một kiếm nhanh như chớp đâm ra, bộ pháp không mang theo một động tác thừa lao về phía trước, trường kiếm trong nháy mắt đã cắm vào thân cây trước mặt, lực đạo trực tiếp đem thân cây đâm xuyên qua.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Phiên phức tìm tới cửa

- Ừm, cũng không tệ lắm, chỉ trong ba ngày đã đem Toàn Phong kiếm pháp thức thứ nhất luyện đến tiểu thành, người tại kiếm đạo đúng là có thiên phú dị bẩm!

Khi Vương Hạo Thần đang vui sướng vì kiếm pháp tăng tiến, một âm thanh dịu dàng truyền đến từ bên cạnh, hấn quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy sư nương mặc một thân bạch y đang đứng dưới một đại thụ, trên khuôn mặt mỹ lệ không tì vết lộ ra một tia tươi cười nhìn hấn.

-Sư nương!

Vương Hạo Thần kinh hãi, vội vàng đem trường kiếm thu vào, chạy đến bên người nàng.

-Người bây giờ nếu là thi triển Toàn Phong kiếm pháp Vũ Phong Thúc, tốc độ hoàn toàn có thể uy hiếp Ngũ Tinh Vũ Đồ, bất quá nếu như so về đơn thuần man lực, vậy liền rất khó nói!

Sư nương không muốn để Vương Hạo Thần tự mãn, vì thế mới dùng giọng điệu nhắc nhở nói.

Vương Hạo Thần cũng hiểu đạo lý này, hấn bây giờ thuần túy lực lượng, có lẽ có thể cùng Ngũ Tinh Vũ Đồ bình khởi bình tựa, thế nhưng cũng không có mạnh hơn đối phương bao nhiêu.

Nếu muốn chân chính vượt qua một vị Ngũ Tinh Vũ Đồ lực lượng, hấn ít nhất cũng phải đem Phục Hổ Quyền tu luyện đến sáu hỏ chỉ lực!

Vương Hạo Thần đang muốn mở miệng hỏi sư nương một chút vấn đề tu luyện, đúng lúc này, chỉ thấy một đạo thân ảnh đột nhiên từ bên ngoài chạy tới, nhìn kỹ, hấn mới nhận ra đó là tam sư huynh Lý Cương.

Lý Cương bề ngoài là một cái thân thể cho chút thô cuồng hấn tử, toàn thân cơ bắp lực lưỡng, sau lưng còn mang theo một thanh đại búa.

Lý Cương nhìn thấy sư nương liền vội vàng ôm quyền nói:

-Đệ tử bái kiến sư nương!

Sư nương hơi nhíu mày, thân nhiên nhìn hấn, hỏi:

-Có việc gì?

Nàng đối với Lý Cương đột nhiên cắt đứt nàng cùng Vương Hạo Thần nói chuyện hành động tự nhiên có chút không thoải mái.

Lý Cương khuôn mặt lo lắng nhìn lướt qua Vương Hạo Thần ở một bên, đáp:

-Hồng Thạch Phong phái Chúc Ly tới đây, muốn chúng ta giao ra tiểu sư đệ!

-Hồng Thạch Phong? Xem ra cái kia Lý Thiên Dương đúng là không bỏ xuống được bộ mặt a!

Sư nương khuôn mặt khẽ trầm xuống, cười lạnh nói.

Lúc trước Vương Hạo Thần hành hung Trương Hổ, Hoàng Trạch, Lâm Đông ba người chính là Hồng Thạch Phong đệ tử, mà Lý Thiên Dương trong miệng nàng, không phải ai khác chính là Hồng Thạch Phong phong chủ!

Hồng Thạch Phong cùng Minh Thiên Phong trước giờ nổi tiếng là không hợp nhau, đệ tử hai bên ở giữa chưa bao giờ cùng tranh chấp, mà Lý Thiên Dương thì lại là một cái cực kỳ bao che khuyết điểm chỉ nhân, hơn nữa lại rất xem trọng mặt mũi, nếu là bình thường, đệ tử Hồng Thạch Phong coi như đánh thua hấn cũng sẽ không tức giận như vậy, thế nhưng lần này Vương Hạo Thần lại là tại trước mặt vô số người phỉ đi ba người Trương Hổ, để Lý Thiên Dương cảm giác mặt mũi mất hết, vì thế mới nổi giận phái Chúc Ly tới trừng trị Vương Hạo Thần.

Chúc Ly đồng dạng là Lục Phong một cái tay chân, tu vi đạt tới Ngũ Tinh Vũ Đồ, Lý Thiên Dương cho rằng dựa vào hấn, đối phó một cái Vương Hạo Thần đã là dư dả.

Lý Thiên Dương cũng không sợ mấy cái khác sư huynh của Vương Hạo Thần đối với Chúc Ly ra tay, bởi vì hấn đồng dạng biết sư nương là người rất tự trọng, tuyệt đối sẽ không cho Minh Thiên Phong đệ tử ý lớn hiếp nhỏ.

Sư nương một đôi lông mày liễu nhíu lại càng sâu, nhìn Vương Hạo Thần nói:

-Tiểu Thần Thần! Chuyện này ta sẽ giúp ngươi giải quyết, ngươi cứ việc an tâm tu luyện là được!

Nàng cũng không cho rằng Vương Hạo Thần có khả năng đối phó Chúc Ly, vì thế mới nói như vậy.

Vương Hạo Thần không cho là đúng, nhìn nàng nói:

-Sư nương! Để cho ta đánh với hắn một trận a!

Sư nương nghe vậy liền giật mình, lắc đầu nói:

-Chúc Ly tu vi đã đạt đến Ngũ Tinh Vũ Đò, hơn nữa ở trong cấp bậc này còn không phải kẻ yếu, ngươi hiện tại còn chưa phải đối thủ hắn!

Lý Cương ở một bên cũng phụ họa:

-Sư nương nói đúng, tiểu sư đệ ngươi không cần cậy mạnh, cố gắng tu luyện là được, sau này ngươi thành tựu nhất định có thể vượt qua Chúc Ly!

Trong mắt bọn hắn Vương Hạo Thần chẳng qua chỉ là Tam Tinh Vũ Đò, cho dù có cường đại hơn chẳng lẽ còn có thể đánh thắng Chúc Ly so với hắn cao hơn hai cái cảnh giới?

Bọn họ lại không biết, Vương Hạo Thần thể chất không phải người bình thường có thể so sánh, lại được màu vàng tiểu kiếm kia gột rửa một lần, lúc này hắn kinh mạch, thể chất đã có thể so với Ngũ Tinh Vũ Đò, coi như Chúc Ly là trong cảnh giới này người nổi bật, hắn cũng dám chiến một trận.

Quan trọng hơn là, hắn không muốn để cho sư nương vì chuyện của hắn mà mất mặt.

Và lại, hắn cũng rất muốn thử một chút Toàn Phong kiếm pháp uy lực!

-Sư nương, ta không có như ngươi tưởng tượng yếu như vậy, lại nói, nếu như người ta đã đánh đến cửa, chúng ta lại không tiếp chiến, đây không phải là mất mặt chúng ta Minh Thiên Phong sao?

Vương Hạo Thần chậm rãi nói, trong thanh âm ẩn chứa một cỗ chấp nhất ý chí, trên người hắn, lại toả ra một cỗ nhàn nhạt chưa trưởng thành hoàng giả khí thế, để cho người ta phải tin phục.

Sư nương im lặng nhìn hắn, đột nhiên cảm giác được tiểu đồ đệ của mình đang dần trưởng thành, mà nàng, lại rất ưa thích hắn khí chất lúc này, một loại khí chất mà nàng chưa từng nhìn thấy ở bất cứ một nam nhân nào khác.

Sư nương biết Vương Hạo Thần một khi đã quyết ý thì rất khó thay đổi, vì thế liền đáp ứng hắn, nói:

-Được rồi! Thế nhưng ngươi tuyệt đối không được cậy mạnh, ngươi tu vi so với hắn thấp hai tiểu cảnh giới, có thua cũng không mất mặt chúng ta!

-Đệ tử tự có phân tặc!

Vương Hạo Thần gật đầu nói.

-Đi thôi!

Sư nương phát tay nói, cũng không ý định đi theo.

Kỳ thực nàng rất muốn ở bên trợ trận cho Vương Hạo Thần, bất quá làm như vậy người nhìn vào lại không hay lắm, vì thế nàng chỉ có thể ở trong bóng tối quan sát.

Vương Hạo Thần được Lý Cương dẫn đường đi tới Minh Thiên Phong sơn môn, chỉ thấy đại sư huynh Tống Nhất Phàm cũng đang ở đó, trước mặt hắn là mấy cái Hồng Thạch Phong đệ tử.

Nam tử trẻ tuổi ở chính giữa đám người nhìn thấy Vương Hạo Thần đi đến, ánh mắt liền lộ ra một tia lãnh ý, cười nhạt nói:

-Ngươi là cái kia phế tài họ Vương?

Vương Hạo Thần thần sắc đạm mạc nhìn hắn, cũng không trả lời hắn mà hỏi ngược lại:

-Chúc Ly?

-Chính ta!

Nam tử kia khẽ gật đầu, vẻ mặt thượng vị giả tửu trên nhìn xuống, nói tiếp:

-Vương Hạo Thần, ngươi hành hung chúng ta Hồng Thạch Phong ba vị sư đệ, vậy cũng biết ta mục đích hôm nay đến đây là gì! Nếu là một cái nam nhân vậy liền đứng ra đánh với ta một trận, ta Chúc Ly nhất định phải cho mọi người biết chúng ta Hồng Thạch Phong người không phải ai cũng có thể đụng!

Tống Nhất Phàm ở một bên có chút không nhịn được nói:

-Chúc Ly! Ngươi cũng quá vô si đi a! Ngươi tu vi là Ngũ Tinh Vũ Đò, nay lại muốn khiêu chiến tiểu sư đệ chỉ là Tam Tinh Vũ Đò! Ta thấy đây không phải là chiến đấu, rõ ràng là muốn bắt nạt người!

Chúc Ly vẻ mặt không đổi sắc, dường như sớm biết được đối phương sẽ đem chuyện này làm có thái độ, mặt dày mảy dạn nói:

-Chẳng lẽ chỉ cho các ngươi đánh chúng ta Hồng Thạch Phong đệ tử, còn ngược lại thì không thể sao? Vương sư đệ có thể đánh bại ba vị sư huynh đồng cấp, vậy chiến lực tự nhiên kinh người, ta đây cũng muốn lãnh giáo một chút! Bất quá nếu ngươi không dám, vậy thì cũng thôi đi!

-Ngươi...

Tống Nhất Phàm tức sùi bọt mép, biết đối phương là đang cường từ đoạt lý, thế nhưng khổ nỗi Vương Hạo Thần trước đây việc làm đúng là có chút quá phận, hắn cũng không tiện ra tay, hơn nữa bên cạnh Chúc Ly còn có hai cái đệ tử Hồng Thạch Phong thực lực không kém hắn, cho dù hắn ra tay cũng không chiếm được chỗ tốt.

-Chúc Ly! Người nói nhiều như vậy là muốn đánh với ta một trận, ta đây không theo vậy là thất lễ rồi!

Vương Hạo Thần lúc này bình thân nói, trong thanh âm không có một tia kinh hoàng.

Nghe được lời này của hắn, Chúc Ly cùng Tống Nhất Phàm đều sùng sốt.

Chúc Ly căn bản không ngờ được Vương Hạo Thần lại trực tiếp đáp ứng cùng hắn chiến đấu, vốn dĩ hắn nghĩ, đối phương phải là tận lực né tránh mới đúng.

Một cái Tam Tinh Vũ Đồ cũng dám cùng hắn đấu sao?

Tống Nhất Phàm một bên cũng kinh hãi, vội vàng nói:

-Tiểu sư đệ người không cần vọng động, chuyện này cứ để ta giải quyết!

Hắn từ nhỏ đã xem Vương Hạo Thần như đệ đệ của mình, vì thế không muốn y vừa mới có thể tu võ liền gặp bất trắc.

-Đại sư huynh người yên tâm, chuyện này ta tự có phân tặc! Mong sư huynh để cho ta tự mình ra mặt!

Vương Hạo Thần mỉm cười nhìn Tống Nhất Phàm nói.

Tống Nhất Phàm cảm giác được Vương Hạo Thần trong ánh mắt đáng tin, do dự một chút, cuối cùng cắn răng nói:

-Được! Vậy người nhất định phải cẩn thận!

Nói rồi hắn liền đứng lui ra một bên, bất quá ánh mắt vẫn đặt tại hai người Hồng Thạch Phong đệ tử trên người.

Hai người kia tựa hồ có chút kiêng kỵ Tống Nhất Phàm, nhưng cho rằng một mình Chúc Ly đã đủ giải quyết Vương Hạo Thần, vì thế cũng không lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Đối chiến chúc ly

Chúc Ly về mặt nghiêng ngẫm nhìn xem Vương Hạo Thần, tựa như đang nhìn một cái người ngu, cười lạnh nói:

-Vương sư đệ thật là có胆 lượng, bất quá ta phải nói cho người biết, trên đời có một số người nên chấp nhận số phận của mình! Đã là phế tài thì nên ổn ổn sống cuộc sống của phế tài đi, không nên như con giun vùng lên làm gì!

Hắn từ tâm đối với Vương Hạo Thần có thể nói là khinh thường đến chỉ cực, bởi vì đối phương suốt những năm qua không thể tu luyện là chuyện tông môn ai cũng biết, lúc này đột nhiên có thể tu luyện, thế nhưng như vậy thì đã như thế nào?

Đắc tội bọn hắn Hồng Thạch Phong, hắn không ngại đem đối phương đánh phế tài lần nữa!

Vốn dĩ, Thiên Sinh Môn luật lệ không cho phép đệ tử tranh đấu, bất quá trên đời không có cái gì vẹn toàn, Chúc Ly được Lý Thiên Dương ngầm cho phép, có Vương Hạo Thần trước đó hành vi làm lý do, lại thêm Lý Thiên Dương đối với chấp pháp đường gây sức ép, vì thế bọn họ cũng chỉ có thể nhắm một mắt mờ một mắt, để cho Chúc Ly tự ý hành động.

Vương Hạo Thần tâm tính vốn lãnh đạm, ngoại trừ sư nương rất ít cùng người khác thân cận, sau chuyện Tàn Liêm Sương lần trước lại càng khiến cho hắn biết cách tự kiềm chế chính mình, bỗng một tuổi trẻ tính khí cũng giảm bớt, về mặt không thay đổi nhìn Chúc Ly đạo:

-Người nói nhảm nhiều lắm! Muốn chiến liền chiến đi!

-Thật lớn gan chó!

Chúc Ly nhìn chằm chằm gã thiếu niên trước mặt, hai mắt nhoe lại, không hiểu tại sao, hắn ở trước mặt Vương Hạo Thần liền có cảm giác cực kỳ không thoải mái, giống như khí thế của mình ở trước mặt đối phương đều bị đè ép toàn bộ, để cho hắn trong lòng cực kỳ tức giận.

Chỉ là một cái phế tài cũng dám ở trước mặt hắn trang bức?

-Để cho ta xem, người dựa vào cái gì mà cuồng vọng như vậy!

Chúc Ly hai tay nắm chặt, một cổ bá đạo khí thế từ trong người bùng nổ mà ra, một quyền không chút lưu tình hướng Vương Hạo Thần đánh tới.

Vương Hạo Thần đối mặt với Chúc Ly thế công, trong mắt không có sợ hãi, ngược lại có chút hưng phấn, đây là lần đầu tiên hắn gặp đối thủ xứng tầm với hắn, lúc trước gặp được Tàn Liêm Sương tu vi đã siêu việt Vũ Đồ cảnh, căn bản không phải hắn có khả năng đối phó, thế nhưng Chúc Ly thì lại xa không đạt tới mức này.

-Tốt lắm dao!

Vương Hạo Thần trong lòng hừng hực chiến ý, chỉ thấy hắn khí thế cũng khởi động, năm ngón tay nắm lại thành quyền, sau đó hung hăng đánh đi ra.

Phục Hổ Quyền! Tam hổ chi lực!

Một quyền này của hắn, ẩn chứa Phục Hổ Quyền tiểu thành cảnh giới toàn bộ lực lượng, trong quyền phong ẩn chứa từng đạo hổ khiếu thanh âm, kinh lực mạnh mẽ kinh người.

-Oanh!

Hai người mỗi người một quyền cùng một chỗ đụng vào nhau, kinh phong ở giữa bùng nổ, mang theo dư ba lực lượng trái rộng mà ra.

Chúc Ly khẽ rên lên một tiếng, hướng về phía sau lui lại vài bước, Vương Hạo Thần thì vẫn đứng nguyên tại chỗ, tựa hồ Chúc Ly một quyền vừa rồi lực lượng căn bản không lay chuyển được hẳn.

-Cái gì?

Chúc Ly thần sắc khó có thể tin, hẳn một quyền vừa rồi mặc dù không có sử toàn lực, thế nhưng hẳn cùng Vương Hạo Thần chênh lệch hai cái tiểu cảnh giới, vậy mà còn bị đối phương đánh lui?

Một giây sau, hần sắc mặt liền bởi vì tức giận liền biến thành tái nhợt.

Hắn Chúc Ly đường đường một cái Ngũ Tinh Vũ Đồ, lại bị một cái Tam Tinh Vũ Đồ đánh lui, cái này để cho hắn cảm giác mặt mo không ánh sáng.

Tổng Nhất Phàm, Lý Cương cùng với Hồng Thạch Phong hai vị đệ tử nhìn thấy một màn này cũng ngẩn người.

Tổng Nhất Phàm trong lòng đại hi, hắn nhận ra chính mình có chút coi thường vị tiểu sư đệ này rồi, đối phương cũng không phải là tiểu hài tử không thể tu luyện năm đó nữa!

Mà hai vị đệ tử Hồng Thạch Phong thì lại nhủ mảy, có chút hoài nghi liếc Chúc Ly một cái, trong lòng lại đang ngẫm nghĩ thẳng này có phải hay không chưa ăn cơm, làm sao ngay cả một tên Tam Tinh Vũ Đồ phế vật cũng đánh không lại?

Chúc Ly cảm nhận được hai vị sư huynh ánh mắt nhìn tới, trên mặt càng thêm nóng bỏng, thẹn quá hoá giận, nhìn Vương Hạo Thần quát lớn:

-Người muốn chết!

Nói rồi, hắn toàn thân khí thế vào lúc này bỗng nhiên giống như cuồng phong bão vũ bạo phát mà ra, chứng minh hắn hiện tại đã cực kỳ tức giận, không hề có ý muốn lưu thủ nữa, mà muốn toàn lực đem Vương Hạo Thần đánh bại.

Vương Hạo Thần khẽ nhíu mày nhìn Chúc Ly khí thế đang không ngừng gia tăng, lại đem so sánh với chính mình, trong lòng khẽ thở dài, tự nhận chính mình hiện tại luận tại đơn thuần lực lượng còn muốn thua kém đối phương một bậc.

-Chung quy là cảnh giới quá thấp a!

Vương Hạo Thần chỉ vừa mới đột phá Tam Tinh Vũ Đồ, mặc dù nói hắn thể chất rất đặc biệt, nguyên khí trong cơ thể có thể so sánh với bình thường Ngũ Tinh Vũ Đồ, thế nhưng cái này cũng không đại biểu hắn có thể xem nhẹ đối phương, hơn nữa Chúc Ly cũng không phải là dạng này hơi nước Ngũ Tinh Vũ Đồ.

Chúc Ly hai mắt tràn ngập lửa giận nhìn xem Vương Hạo Thần, làn da trên cánh tay hắn lúc này đột nhiên biến thành có chút cứng cáp như thép đồng, toả ra một cỗ nặng nề khí tức.

-Kim Cương Quyền!

Chúc Ly trong miệng phát ra một đạo dữ tợn thanh âm, chỉ thấy hắn thân hình tung lên, đầu quyền tựa như đồng thiết kia hướng về Vương Hạo Thần lòng ngực đánh tới.

Vương Hạo Thần vẻ mặt ngưng trọng, không dám chậm trễ, một quyền cũng đánh đi ra, từng đợt hổ khiếu lại vang vọng mà đến.

-Oanh!

Một đạo thanh âm thanh thúy vang lên, Vương Hạo Thần thân ảnh trực tiếp bị Chúc Ly một quyền đánh bay ra ngoài.

Rõ ràng, khi Chúc Ly thi triển của riêng mình vũ kỹ, luận về man lực Vương Hạo Thần rốt cuộc vẫn thua kém một bậc.

Vương Hạo Thần khó khăn ổn định lại thân thể, đưa mắt nhìn lại cánh tay tê liệt không còn chút cảm giác của mình, lòng mày nhíu lại, nhanh chóng thúc dục nguyên khí truyền vào cánh tay kinh mạch, hồi lâu mới chậm rãi khôi phục một chút cảm giác, thế nhưng từ cánh tay vẫn truyền đến từng cơn đau nhức khó chịu.

Khá tốt hắn thể chất không giống người bình thường, nếu không một Tam Tinh Vũ Đồ lĩnh trọn một quyền này Chúc Ly, cánh tay xương cốt nhất định đều sẽ bị đánh vỡ thành tàn phế.

-Lại có thể bức sư đệ sử dụng Kim Cương Quyền, tiểu tử này có bại cũng không cần thẹn!

Một vị Hồng Thạch Phong đệ tử đứng một bên quan sát cười nói, tựa hồ đã nhìn thấy Vương Hạo Thần thảm bại kết cục.

Hắn cho rằng, có hai cái tiểu cảnh giới chênh lệch, vốn dĩ Chúc Ly có thể đem Vương Hạo Thần đánh bại là chuyện dễ ăn cháo, nếu như ngay cả Kim Cương Quyền cũng sử đi ra còn không thắng đối phương, vậy hẳn cũng không biết phải nói cái gì rồi.

Tổng Nhất Phàm lại là vẻ mặt lo lắng nhìn Vương Hạo Thần, trong lòng chỉ hận không thể lập tức một tay kéo hắn ra khỏi chỗ đó, rất sợ hắn trong lúc chiến đấu xảy ra vấn đề gì, như vậy hẳn liền không có mặt mũi gặp sư nương.

Tổng Nhất Phàm cũng nhìn ra được, Vương Hạo Thần thực lực tuy là có thể cùng Ngũ Tinh Vũ Đồ liều mạng, thế nhưng hắn lực lượng thuần túy lại kém xa Chúc Ly, tiếp tục lấy cứng chọi cứng như vậy, Vương Hạo Thần tuyệt đối không có phần thắng.

Đồng thời, hắn cũng thay Vương Hạo Thần bất bình, bởi vì Kim Cương Quyền cấp bậc là Phàm cấp trung phẩm vũ kỹ, Phục Hổ Quyền chẳng qua chỉ là Phàm cấp hạ phẩm vũ kỹ, hai cái căn bản không cùng một cái cấp bậc, nếu không Vương Hạo Thần cũng chưa hẳn sẽ bị nghiền ép như vậy.

Trở lại với cuộc chiến, Chúc Ly thấy mình lực áp Vương Hạo Thần, trong lòng cực kỳ đắc ý, một ngụm ác khí trước đây cũng tiêu tan, vẻ mặt kiêu ngạo nhìn Vương Hạo Thần nói:

-Vương sư đệ! Người tốt nhất nhanh chóng đầu hàng, nếu không lát nữa lại giao chiến ta cũng không thể đảm bảo người sẽ không trọng thương a!

Vương Hạo Thần không đáp, trong mắt chiến ý cũng không có tiêu giảm, ngược lại càng thêm đốt cháy mạnh mẽ.

Hắn ngay từ đầu cũng không nghĩ mình dựa vào quyền pháp liền có thể đánh bại Chúc Ly, người ta nói như thế nào cũng so với hắn cao hơn hai tiểu cảnh giới, thời gian tu luyện càng là nhiều hơn hẳn gấp bội, hắn cũng không ngờ tới mức cho rằng cái này khoảng cách có thể trong nháy mắt liền biến mất.

Bất quá, Vương Hạo Thần hẳn mạnh nhất cũng không là quyền đạo, mà là kiếm đạo!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Kiểm bại chúc ly

Xoạt!

Vương Hạo Thần đem Từ Lam Kiếm rút ra, chỉ thấy thân kiếm loé lên một trận hào quang, mà Vương Hạo Thần khí thế lúc này, cũng sinh ra một trận to lớn biến hoá.

Hắn khí thế lúc này, không còn như lúc trước thu liễm, mà giống như một thanh lợi kiếm vừa rời vỏ, bắt đầu nở rộ của riêng mình quang hoa, toàn thân trải rộng một cỗ ồ ồ trọng mà sắc bén khí thế.

Vương Hạo Thần lúc này, giống như một vị thiếu niên Kiếm Thần!

Trời sinh kiếm giả!

Những người khác nhìn vào Vương Hạo Thần lúc này, ngay lập tức đều sẽ nảy sinh ra một loại ý nghĩ như vậy.

Ở trong bóng tối quan sát hết thấy sư nương cũng khẽ gật đầu, trong lòng cảm thán nghĩ thầm

-Tiêu tử này luyện kiếm không có mấy ngày, liền có thể có một chút khí thế của kiếm đạo tông sư, quả thực hiếm có!

Chúc Ly thì vẻ mặt khẽ biến, sau đó liền lạnh lùng đạo:

-Không nghĩ tới, kiếm đạo mới là người át chủ bài!

Rất nhanh, hắn ánh mắt liền trở nên băng lãnh, nói tiếp:

-Bất quá, người như cũ không phải đối thủ của ta!

Lời nói vừa dứt, hắn năm ngón tay đã nắm lại thành quyền, lần đầu tiên hoá thành thiết đồng giống như, một quyền đánh về phía Vương Hạo Thần.

Vương Hạo Thần chăm chú nhìn Chúc Ly thế công, đúng lúc này, trường kiếm trong tay đột nhiên vung lên, hoá thành một đạo rực rỡ hào quang, giống như lưu tinh nhắm ngay Chúc Ly phản cổ đâm tới.

Người ngoài nhìn vào, còn tưởng rằng Vương Hạo Thần muốn cùng Chúc Ly lưỡng bại cầu thương, thế nhưng kỳ thực một kiếm này của hắn được thi triển cực kỳ hoàn hảo, theo một bộ vị đặc biệt, vì thế nhất định có thể tại thời điểm Chúc Ly quyền đánh vào người hắn trước đó đem y đầu lâu hải xuống.

-Tên điên!

Chúc Ly làm sao có lá gan cùng Vương Hạo Thần liều chết, mắt thấy Từ Lam Kiếm mũi kiếm đã sắp phá vỡ mình trên cổ da thịt, trong lòng lập tức kinh hãi, vội vàng thu lại mình thế công, thân hình điên cuồng hướng về phía sau lui lại, lúc này mới tránh thoát được một kiếm.

Vương Hạo Thần một kiếm bức lui Chúc Ly, lập tức chớp lấy thời cơ, từng kiếm nhanh như chớp liền hướng về Chúc Ly chỗ yếu hại đâm tới.

Từ Lam Kiếm nhẹ nhàng vô cùng, hơn nữa còn cực kỳ sắc bén, phối hợp với Vương Hạo Thần nhanh nhẹn kiếm pháp đúng là vô cùng thích hợp, đem Chúc Ly ép tới có chút hoa mắt váng đầu.

Không thể không nói, Vương Hạo Thần đúng là kiếm đạo kỳ tài, luyện kiếm không được bao lâu liền có được tầm quan sát của một vị kiếm giả lâu năm, mặc dù bị đối thủ chiếm được tiên cơ, thế nhưng lại không cần phòng thủ, dựa vào tấn công liền có thể đem đối phương bức vào cục diện tiến thoái lưỡng nan, cuối cùng không cách nào khác đành phải quay về phòng thủ.

Vương Hạo Thần man lực không bằng Chúc Ly, thế nhưng có thể dựa vào kiếm pháp tinh diệu giữ cho mình không bại.

Chúc Ly càng đánh càng khó chịu, bởi vì Vương Hạo Thần hoàn toàn không có ý định cùng hắn so đấu lực lượng, giao đấu mấy chục chiêu quyền cùng kiếm đều chưa từng va chạm, để cho hắn một thân man lực lại không có chỗ dùng, cuối cùng lại bị đối phương dây dưa không dứt.

Hai người càng đánh càng hăng, thế nhưng lại không có ai chiếm được một tia thượng phong.

-Cái này Vương Hạo Thần có cổ quái, hắn tu vi cùng với Chúc sư đệ chênh lệch hai cái tiểu cảnh giới, đánh lâu hắn nguyên khí nhất định phải cạn kiệt nhanh hơn, đối với hắn rõ ràng là rất bất lợi! Thế nhưng hắn vì sao lại còn chọn cách đánh này?

Một vị đệ tử Hồng Thạch Phong đứng bên ngoài quan chiến nhủ mảy, cảm giác có chút gì đó không đúng.

Ai cũng biết, Tam Tinh Vũ Đò trong đan điền dự trữ nguyên khí có hạn, căn bản không thể so sánh với Ngũ Tinh Vũ Đò, vì thế càng đánh lâu, cái trước nhất định sẽ càng thêm thiệt thòi.

Bất quá có một chuyện mà mọi người đều không ngờ tới, đó là Vương Hạo Thần thể chất vốn không giống người thường, hắn tuy rằng tu vi chỉ có Tam Tinh Vũ Đò, thế nhưng thể nội nguyên khí số lượng lại không thể so với Chúc Ly ít, coi như là muốn đánh lâu dài, cũng chưa biết hươu chết về tay ai.

Và lại, Vương Hạo Thần tâm tư cũng không phải là muốn cùng Chúc Ly so đấu độ bền!

Đúng lúc này, Chúc Ly rốt cuộc đã không nhịn được đấu pháp kiểu này, chỉ thấy hắn toàn lực đánh ra một quyền, tốc độ cùng kinh lực đều đạt đến cực hạn, quả nhiên là muốn một chiêu quyết định thắng bại.

-Chính là lúc này!

Vương Hạo Thần trong mắt lộ ra một tia tinh quang, hần từ nãy đến giờ vẫn đang chờ đợi Chúc Ly sơ hở, lúc này đúng là thời cơ tốt nhất.

Vương Hạo Thần chân dẫm lên Toàn Phong kiếm pháp bộ pháp cơ bản, thân hình giống như một cái linh xà lướt qua, tránh đi Chúc Ly trí mạng một quyền.

Chúc Ly một quyền thất bại, Vương Hạo Thần tay dẫn theo Tử Lam Kiếm, một kiếm nhanh như chớp bỏ đi ra, mang theo từng đạo phong ba rít gào, tựa như một trận cuồng phong hướng Chúc Ly phần gáy sau lưng chém tới.

Toàn Phong kiếm pháp - Vũ Phong Thức!

-Không tốt!

Chúc Ly trong lòng kinh hãi, chỉ thấy sau gáy mát lạnh, bị mình đã rơi vào bẫy, thế nhưng hần lại vô pháp tránh né, một kiếm này... thực sự quá nhanh!

Toàn Phong kiếm pháp, toàn bộ đều quy về một chữ “nhanh”, một kiếm kết liễu đối thủ!

Vũ Phong Thức, Vương Hạo Thần bởi vì thời gian tu luyện ngắn ngủi, vì thế chỉ mới tu luyện tới nhập môn cảnh giới, thế nhưng tốc độ của hần cũng đủ vượt qua tuyệt đại bộ phận Ngũ Tinh Vũ Đồ võ giả.

Một kiếm này hạ xuống, Chúc Ly cái đầu nhất định sẽ bị hải xuống không thể nghi ngờ.

-Dừng tay!

Hai vị Hồng Thạch Phong đệ tử nhìn thấy một màn này, đồng tử lập tức co rút lại, kinh hãi hét lớn một tiếng.

Bọn hần trong lòng không thể không sợ a! Phải biết nếu như để cho Vương Hạo Thần một kiếm này rơi xuống, Chúc Ly coi như có mười cái mạng cũng phải chết!

Oanh!

Ngay lúc đó, hai cổ màu xanh khí trụ từ hai người đỉnh đầu phóng thẳng lên trời, hoá thành hai đạo nguyên khí công kích hướng về phía Vương Hạo Thần đánh tới.

Bất quá, đúng vào lúc hai đạo màu xanh khí trụ đó đánh xuống, Tổng Nhất Phàm ở một bên cũng động thủ, một đạo không gì sánh được cường hần màu lục nguyên khí chỉ trụ đồng dạng phóng thẳng lên trời, cùng lúc đem hai đạo màu xanh khí trụ ngăn lại.

-Tần Báo, Lệ Không, các ngươi lại dám đối với tiểu sư đệ ta ra tay! Thật đem ta Tổng Nhất Phàm xem là bù nhìn hay sao?

Tổng Nhất Phàm giận dữ thanh âm ở tại một mảnh không gian này vang vọng mà đến.

Tổng Nhất Phàm từ nãy đến giờ vẫn luôn xem chừng hai người này, bây giờ nhìn thấy bọn họ xuất thủ, hần liền không có cổ kị cũng lập tức ra tay.

Hần bởi vì chuyện Chúc Ly mà nhẫn nhịn đã lâu, nay hai người kia lại ra tay công kích Vương Hạo Thần để cho hần không thể nhịn được nữa, lửa giận trong người bùng nổ, khí thế gất gao khoá chặt Tần Báo cùng Lệ Không.

Tại trước mặt hần còn dám đối với hần tiểu sư đệ ra tay, chẳng lẽ hần Tổng Nhất Phàm trong mắt người khác ngay cả bảo vệ mình sư đệ đều không có tư cách sao?

-Tổng Nhất Phàm, ngươi...

Tần Báo cùng Lệ Không giận dữ, trong lòng lại kinh hãi, bởi vì bọn hần phát hiện Tổng Nhất Phàm thực lực vậy mà sâu không lường được, dễ dàng một mình nghiền ép hai người bọn hần khí thế, xem ra cái này Minh Thiên Phong đại đệ tử, cũng không đơn giản như bề ngoài.

Hai người bởi vì có Tổng Nhất Phàm ngăn cản, vì thế không có cách nào cứu viện Chúc Ly, chỉ có thể trợ mắt nhìn hần bị Vương Hạo Thần trong tay Tử Lam Kiếm chém vào Chúc Ly sau gáy.

-Ừnh!

Vương Hạo Thần một kiếm vào lúc này đã bỏ vào Chúc Ly phần gáy, bất quá hần cũng biết nặng nhẹ, không có hạ sát thủ, lật tay đem trường kiếm chỗ sắc bén giấu đi, vì thế Chúc Ly đầu lâu cũng không rơi xuống, thế nhưng cổ cũng gặp trọng kích, kêu thảm một tiếng liền bay ra ngoài, cả người đập vào vách núi, ngã xuống hôn mê bất tỉnh, đầu nghẹo sang một bên, trong miệng chảy ra đỏ sẫm huyết dịch.

Tần Báo, Lệ Không ở một bên vẻ mặt âm trầm đến cực điểm, cảm thấy mặt mo không ánh sáng.

Bọn hần đến đây vốn là muốn hung hăng giáo huấn Vương Hạo Thần một hồi, lại để cho Minh Thiên Phong mất thể diện, thế nhưng kết quả lại không sức tưởng tượng, Chúc Ly vậy mà đại bại dưới tay một cái sơ với y kém hai cái tiểu cảnh giới, để cho bọn hần không chỉ không thể nhục nhả đối phương, ngược lại còn mất hết mặt mũi.

Lần này đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo!

Bọn hần không phải không có nghĩ qua tự mình xuất thủ thu thập Vương Hạo Thần, thế nhưng lại bị Tổng Nhất Phàm còn đứng ở một bên nhìn chăm chăm, thiết nghĩ hai người liên thủ cũng chưa chắc là đối thủ của người ta, vì thế chỉ có thể không cam lòng đem đã bất tỉnh Chúc Ly mang lên, nhanh chóng rời khỏi Minh Thiên Phong sơn môn, chỉ lưu lại một câu:

-Chuyện này sẽ không như vậy mà chấm dứt!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tu luyện khắc khổ

Vương Hạo Thần nhìn theo ba người thân ảnh đang dần biến mất, một ngụm trọc khí lúc này mới chậm rãi phun ra, thân hình căng cứng có chút hư thoát.

Hắn tuy rằng chiến thắng Chúc Ly, thế nhưng thực lực chân chính của hai người kỳ thực không khác biệt lắm, dù sao cảnh giới chênh lệch quá lớn, hắn cũng là dựa vào tính toán, sau đó mất sức chín trâu hai hổ mới thắng được đối phương, lúc này cả người có thể nói một mỏi không chịu nổi.

Tổng Nhất Phàm tiến lên một bước, cánh tay vỗ vỗ hắn bờ vai, tươi cười nói:

-Tiểu sư đệ ngươi thật là lợi hại, vậy mà thực sự dùng tu vi Tam Tinh Vũ Đò chiến thắng Chúc Ly, thật là để cho người làm sư huynh nở mày nở mặt!

Hắn vốn dĩ đối với Vương Hạo Thần cũng không có bao nhiêu lòng tin, bởi vì người nào cũng nhìn ra được, Chúc Ly tu vi so với Vương Hạo Thần cao hơn hai cái tiểu cảnh giới, ở trong hoàn cảnh đó, thật khó để suy đoán ra một kết quả như hắn thấy vừa rồi.

Bất kể như thế nào, Tổng Nhất Phàm lúc này đã tin rằng, hắn tiểu sư đệ nhất định là một cái tuyệt thế thiên tài, trước đây khoảng thời gian, chẳng qua chỉ là một đạo cửa ải trên con đường của hắn mà thôi.

Vương Hạo Thần cười khan một tiếng, không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp:

-Đa tạ đại sư huynh khen ngợi!

Tổng Nhất Phàm gật gù đầu, lại nói:

-Tốt rồi! Tiểu sư đệ ngươi đi gặp sư nương đi, ta đoán người cũng đang rất lo lắng cho ngươi rồi!

Vương Hạo Thần nghe vậy liền vội vàng ưng thuận, đối với Tổng Nhất Phàm, Lý Cương chấp tay, sau đó liền hướng sư nương chỗ ở đi tới.

Hắn chỉ vừa mới đi tới trước nàng gian nhà, đã thấy được sư nương thanh lệ thoát tục đứng ở đó, giống như là đang chờ hắn, trên khuôn mặt mỹ lệ khi nhìn thấy Vương Hạo Thần liền nở nụ cười khuynh quốc khuynh thành, nói:

-Tiểu Thần Thần! Ngươi làm rất tốt!

Nàng vừa rồi mặc dù không lộ diện, nhưng kỳ thực vẫn bí mật quan sát Vương Hạo Thần cùng Chúc Ly giao chiến, trong lòng có thể nói là lo lắng cho hắn đến cực điểm, thế nhưng không ngờ, hắn lại cho nàng một cái kinh hi thật lớn.

Vương Hạo Thần gãi đầu cười cười, trong lòng lại rất vui mừng, bởi vì hắn cũng không có làm sư nương thất vọng.

Sư nương vẻ mặt ôn nhu nhìn Vương Hạo Thần, lại nói:

-Ngươi nghỉ ngơi đi, ngươi lúc này trạng thái cũng không thích hợp tiếp tục tu luyện!

-Vâng, sư nương!

Vương Hạo Thần cũng không có cậy mạnh, bởi vì hắn trải qua một trận khổ chiến quả thật tiêu hao không ít, thậm chí có thể nói cả người thoát lực, vì thế theo lời sư nương quay về nghỉ ngơi, hồi phục thể lực.

Sư nương nhìn theo bóng dáng thiếu niên đang rời khỏi, trong lòng lại cảm khái, chỉ trong thời gian ngắn, tiểu đồ đệ này của nàng đã hoàn toàn lột xác, không chỉ có thể tu luyện, hơn nữa còn thể hiện ra thiên phú đáng sợ, để cho nàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Đương nhiên, nàng cũng biết, Hồng Thạch Phong liên tiếp thất bại hai lần, dựa vào tính cách của tên Lý Thiên Dương kia nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ.

Chiến thắng Chúc Ly về sau, Vương Hạo Thần chỉ dành ra một ngày nghỉ ngơi, sau đó cũng không có bởi vì thắng lợi mà buông lỏng tu luyện, hắn lại tìm đến chỗ sư nương luyện công.

Vương Hạo Thần biết rõ, mình con đường phải đi còn rất dài, Chúc Ly, chỉ là trên con đường của hắn một cái yếu nhất chướng ngại mà thôi.

Nếu hắn vì một cái chiến thắng nhỏ xíu như vậy liền lấy làm kiêu ngạo, vậy hắn tương lai khẳng định không đi được bao xa.

Sư nương đối với Vương Hạo Thần thái độ càng thêm hài lòng, vì thế tận tình chỉ đạo hắn tu luyện, hai người quan hệ trong khoảng thời gian này cũng càng thêm gần gũi.

Vương Hạo Thần từ lâu đã xem sư nương như người thân duy nhất của mình, nàng vừa là tỷ tỷ, vừa là thầy, cũng vừa là người bạn của hắn, ở bên nàng để cho hắn cảm nhận được thứ người ta gọi là tình cảm gia đình.

Sư nương thì hơi khác một chút, nàng tuy rằng vẫn đem Vương Hạo Thần xem là đệ đệ của mình, nhưng trong lòng đối với hắn đã sinh ra một cổ tình cảm khác thường, tình cảm mà nàng chưa bao giờ sinh ra với bất cứ một nam nhân nào trước đây.

Chỉ là, nàng vẫn chưa xác định được tình cảm đó rốt cuộc là gì, hoặc là, nàng có lẽ không muốn thừa nhận nó, bởi vì quan hệ của hai người không cho phép thứ tình cảm được này sinh.

Trở lại với chuyện tu luyện, Vương Hạo Thần từ trận đấu với Chúc Ly nhận ra rằng, mình lực lượng thuần túy còn kém xa Ngũ Tinh Vũ Đò võ giả, nếu không phải hắn kiếm pháp tinh diệu, còn đem Toàn Phong kiếm pháp luyện thành thức đầu tiên, e rằng hắn cũng không phải Chúc Ly đối thủ.

Vì thế, hắn trong khoảng thời gian này phần lớn tâm trí đều đặt tại việc tu luyện man lực bên trên.

Vương Hạo Thần ý định chính là phải đem Phục Hồ Quyền tu luyện đến ngũ hồ chi lực.

Tại Tam Tinh Vũ Đò lại có thể đem Phục Hồ Quyền luyện tới tiểu thành đã ít, mà vượt qua tiểu thành cảnh giới thì cả Thiên Sinh Môn cũng không có người nào làm được.

Bởi vì Phục Hồ Quyền chẳng qua chỉ là Phàm cấp hạ phẩm vũ kỹ, bọn hắn khi tu vi đạt tới Vũ Đò cao giai tự nhiên có thể dễ dàng luyện thành, thế nhưng đến lúc đó bọn hắn cũng đã có vũ kỹ cấp bậc cao hơn để tu luyện, Phục Hồ Quyền tự nhiên không được bọn hắn để vào mắt.

Muốn tại Vũ Đò cao giai cảnh giới trước đó đem Phục Hồ Quyền luyện tới đại thành, có thể nói là đã khó lại càng thêm khó.

Vương Hạo Thần cũng biết điều này, vì thế hắn tu luyện cực kỳ khắc khổ, đồng thời còn áp dụng những phương pháp tu luyện là người khác không dám làm, nhằm đổi nhanh tốc độ.

Vương Hạo Thần nhờ sư nương chuẩn bị cho hắn từng khối thiết thật nặng, để cho hắn đeo vào tứ chi, rồi mới tập quyền pháp.

Lúc mới đầu, hắn ngay cả cử động cánh tay cũng cực kỳ khó khăn, tập luyện chưa được bao lâu cả người đã thoát lực, thế nhưng hắn lại không từ bỏ, mỗi khi kiệt sức lại ngồi xuống vận công hồi sức, sau đó lại sinh long hoạt hổ đứng dậy tu luyện, thành lập một vòng tuần hoàn.

Vương Hạo Thần luyện tập không ngừng nghỉ, quá nửa đêm mới đặt lưng xuống ngủ, trời chưa sáng cũng đã đứng dậy làm sẵn điểm tâm cho sư nương, sau đó lại điên cuồng tu luyện.

Sư nương đứng một bên quan sát có chút không đành lòng, nhưng nàng cũng không mở miệng ngăn hắn, bởi vì nàng biết tính cách của Vương Hạo Thần chấp nhất đến cực điểm, một khi ý hắn đã quyết, vậy căn bản không có cách đem hắn kéo ra.

Cách luyện tập này mặc dù khắc nghiệt, nhưng hiệu quả rất cao, Vương Hạo Thần cũng chậm rãi thích nghi với việc đeo khối sắt mà tu luyện, ít nhất, hắn nhắc lên cánh tay cũng đã không còn cật lực như trước.

Đến ngày thứ sáu, Vương Hạo Thần Phục Hổ Quyền rốt cuộc có đột phá, tu thành bốn hổ chi lực.

Luyện thành bốn hổ chi lực, Vương Hạo Thần tự tin nếu như lần nữa đối kháng với Chúc Ly, tuy rằng vẫn không thể chiến thắng đối phương, nhưng hắn ít nhất cũng sẽ không rơi vào hạ phong như trước.

Vương Hạo Thần lực lượng tăng nhiều, từng khối sắt trên người hắn cũng không gây cho hắn cảm giác nặng nề như trước.

-Tiểu Thần Thần!

Đúng lúc Vương Hạo Thần đang muốn tiếp tục tu luyện, sư nương thanh âm từ phía sau vang lên, chỉ thấy nàng một thân áo trắng mỹ lệ đi vào hắn bên người, mắt phượng nhìn hắn, nói:

-Người tiến bộ rất nhanh, chỉ trong vòng sáu ngày đã đem Phục Hổ Quyền tăng lên một cảnh giới, nếu để cho người khác nhất định sẽ đem bọn hắn một đám hù chết!

Vừa nói, nàng ánh mắt lại không tự chủ được khẽ đảo qua Vương Hạo Thần thân thể một chút, đôi má trắng muốt như ngọc hơi đỏ lên.

Bởi vì tập luyện quyền pháp nặng nề, vì thế Vương Hạo Thần phần thân trên không có mặc y phục, da thịt cùng cơ bắp trên người hoàn toàn bại lộ ra ngoài.

Vương Hạo Thần dung mạo vốn cực kỳ xuất chúng, trải qua một lần tẩy lễ của màu vàng tiểu kiếm, lại càng thêm hoàn mỹ.

Khuôn mặt tuấn mỹ kết hợp với khí chất vương giả trời sinh, thật khó để tìm ra một cái nam tử có khuôn mặt đẹp hơn hắn, mà hắn thân hình cũng cao lớn hơn nhiều, không phải loại hình cơ bắp cuộn cuộn mà rất hài hòa, từng bắp thịt săn chắc mang theo một chút phong trần, để cho bất cứ một nữ tử nào nhìn vào đều sẽ có cảm giác tim đập nhanh.

Mặc dù Vương Hạo Thần còn rất trẻ tuổi, nhưng đã có mỹ nam tử bộ dáng.

-Tiểu tử này sau này nhất định sẽ có vô số cô nương vì hắn mà điên đảo đây!

Sư nương trong lòng khẽ thờ dài một hơi, không hiểu vì sao nàng lại có chút không có tư vị.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Viêm Lôi Quyết

Tiểu Thần Thần! Người chăm chỉ luyện công là chuyện tốt, nhưng không nên ép bản thân quá mức, cơ thể sẽ không chịu nổi, như vậy sẽ là tự hại chính mình!

Sư nương nhìn Vương Hạo Thần nghiêm mặt nói.

-Vâng, sư nương!

Vương Hạo Thần một bộ dáng thụ giáo đáp.

Sư nương gạt đầu, sau đó lại nói:

-Người bây giờ một thân lực lượng, đã có thể cùng bình thường Ngũ Tinh Vũ Đồ so sánh chênh lệch không bao nhiêu, thế nhưng muốn chỉ dựa vào man lực chiến thắng họ, e rằng vẫn có chút độ khó!

Đối với lời này của nàng, Vương Hạo Thần không có chút nào do dự tán thành, hắn hiểu rất rõ bản thân thực lực, lúc này hắn nếu sử dụng Phục Hổ Quyền, nhất định có thể dựa vào man lực đấu một trận song phẳng với Ngũ Tinh Vũ Đồ, nhưng nếu muốn thắng họ, e rằng phải sử dụng mới làm được.

Muốn dùng man lực chiến thắng Ngũ Tinh Vũ Đồ vũ giả, trừ phi hắn đem Phục Hổ Quyền luyện tới ngũ hổ chi lực nếu không tuyệt không có khả năng.

Mà muốn tại Tam Tinh Vũ Đồ đem Phục Hổ Quyền luyện tới ngũ hổ chi lực, nhất định là đã khó lại càng thêm khó, e rằng sẽ tốn gấp đôi thậm chí gấp ba lần thời gian so với trước đó.

Vương Hạo Thần đang chuẩn bị một khi hắn đã hoàn toàn thích nghi với khối sắt hiện tại, liền đem số khác có trọng lượng lớn hơn đeo vào, mục đích đẩy nhanh tốc độ tu luyện.

-Bất quá nếu như người có huyền công, vậy chuyện này liền không phải cái gì khó khăn!

Sư nương cười nhìn Vương Hạo Thần nói.

-Huyền công?

Vương Hạo Thần mở to hai mắt kinh ngạc.

Huyền công là vật gì, hẳn tự nhiên rõ ràng, huyền công vốn là một loại công pháp, gọi là huyền công, chính bởi vì chỗ huyền diệu của nó.

Huyền công có thể nói là kết tinh của công pháp cùng vũ kỹ, mang cả hai loại này đặc tính, vì thế cực kỳ trân quý, coi như là Thiên Sinh Môn, cũng không có quá nhiều huyền công đồ vật này.

Huyền công trân quý đã đành, hơn nữa còn rất khó tu luyện, nếu không phải là người có thiên phú tốt, vậy cả đời cũng đừng mơ đụng chạm đến thứ này.

Một khi luyện thành huyền công, chiến lực của một người có thể gia tăng rất lớn, chưa hẳn đã là cùng cảnh giới vô địch, thế nhưng so với những kẻ không có tu luyện huyền công phải mạnh hơn nhiều.

Toàn bộ Minh Thiên Phong, cũng chỉ có đại sư huynh Tổng Nhất Phàm cùng với tiểu sư tỷ Tiêu Ngọc Huyền là luyện thành huyền công.

Tổng Nhất Phàm tu luyện huyền công, gọi là Lục Dương Công, Linh cấp hạ phẩm huyền công, uy lực của nó Vương Hạo Thần cũng được tận mắt chứng kiến, có thể giúp Tổng Nhất Phàm dễ dàng nghiền ép hai cái Hồng Thạch Phong đệ tử.

-Sư nương! Đệ tử tu vi quá thấp, e rằng không có khả năng học tập huyền công a!

Vương Hạo Thần cười khở, vẫn có chút tự hiểu lấy nói.

Huyền công so với vũ kỹ phải khó luyện hơn nhiều, ít nhất phải có Ngũ Tinh Vũ Đò tu vi mới có khả năng nắm thử tu luyện, thế nhưng đây chẳng qua là yêu cầu thấp nhất mà thôi, người có thể ở Ngũ Tinh Vũ Đò luyện thành huyền công thực sự ít đến thương cảm.

Sư nương mỉm cười, chậm rãi nói:

-Nếu là người khác, tự nhiên là không có khả năng, thế nhưng ngươi nguyên khí chất lượng căn bản không hề thua kém Ngũ Tinh Vũ Đò võ giả, sức chiến đấu càng không chút nào so với bọn hắn kém, cộng thêm ngươi thiên phú, chưa hẳn đã không có cơ hội thành công!

Nàng thế nhưng mà tận mắt nhìn thấy, Vương Hạo Thần cùng Chúc Ly so đấu nội lực gần trăm chiêu nhưng vẫn không rơi vào hạ phong, chứng tỏ hắn nguyên khí cực kỳ hùng hậu, ít nhất phải ngang ngửa Ngũ Tinh Vũ Đò võ giả, vì thế mới đề cập đến huyền công với hắn.

Nghe sư nương nói như vậy, Vương Hạo Thần trong lòng cũng dần dần kích động, hắn đồng dạng nhớ ra mình thể chất rất đặc biệt, nói không chừng thực sự có thể tu luyện huyền công sớm hơn người khác.

Sư nương nhìn thấy hắn bộ dáng như vậy, biết hắn đã đổi với huyền công này sinh hứng thú, nàng mỉm cười, lấy ra từ trong túi càn khôn một quyển trục cũ kỹ, nói:

-Ngươi tu vi hiện tại hơi thấp một chút, chỉ có thể miễn cưỡng tu luyện Phàm cấp hạ phẩm huyền công, ta cũng không có thấp như vậy cấp bậc huyền công, bất quá... ta nghĩ cái này có lẽ được đi!

Vương Hạo Thần đem quyển trục mở ra, chỉ thấy đập vào mắt vào mấy chữ “Viêm Lôi Quyết, Linh cấp hạ phẩm huyền công“, khoé miệng hơi giật giật một cái, bất đắc dĩ nói:

-Sư nương, ngươi cũng quá xem trọng ta rồi a!

Hắn thế nào cũng không nghĩ tới, sư nương lại đưa cho mình một môn Linh cấp hạ phẩm huyền công, cái này coi như hắn lại yêu nghiệt, cũng có thể tu luyện được sao?

Sư nương khẽ cười, đạo:

-Tiểu tử ngốc! Ta đương nhiên không để cho ngươi tu luyện Linh cấp huyền công sớm như vậy! Bộ Viêm Lôi Quyết này hơi đặc thù một chút, chia làm ba phần: hạ, trung, thượng, trong tay ngươi chẳng qua chỉ là hạ quyển mà thôi! Hạ quyển tương ứng với Phàm cấp hạ phẩm huyền công, trung quyển tương ứng với Phàm cấp trung phẩm, thượng quyển tương ứng với Phàm cấp thượng phẩm! Mà sau khi tu luyện ba quyển đến đại thành cảnh giới, liền đem chúng dung hợp lại cùng một chỗ, như vậy mới có thể để cho Viêm Lôi Quyết chân chính đạt tới Linh cấp hạ phẩm huyền công!

Vương Hạo Thần một bên lắng nghe, ánh mắt nhìn trong tay quyển trục lập tức sáng rực lên.

Nếu nói như vậy, Viêm Lôi Quyết trong tay hắn chỉ là hạ quyển, vậy cấp bậc cũng chỉ có Phàm cấp hạ phẩm huyền công, vừa thích hợp hắn tu luyện.

Huyền công trân quý bậc nào, không phải Thiên Sinh Môn đệ tử nào cũng có thể tu luyện, thế nhưng hắn tu vi còn thấp kém được tiếp xúc với thứ này, hơn nữa còn là sư nương tự mình cho hắn đồ, cái này thật sự đề cho hắn vô cùng cảm kích.

Vương Hạo Thần không biết Viêm Lôi Quyết này uy lực lớn đến đây, nhưng nói thế nào nguyên bản cũng là Linh cấp hạ phẩm huyền công, coi như hắn chỉ luyện thành hạ quyển, cũng có thể nhẹ nhõm vượt qua Ngũ Tinh Vũ Đò.

Sư nương hài lòng gật đầu, Viêm Lôi Quyết này là nàng một lần ra ngoài lịch lãm thu được, thế nhưng lại không phù hợp với nàng, loại huyền công này yêu cầu người tu luyện phải mang Lôi Hoá song thuộc tính nguyên khí, mà trong Thiên Sinh Môn chúng đệ tử lại không có mấy người đáp ứng được yêu cầu này, không ngờ sau cùng lại tiện nghi Vương Hạo Thần.

Sư nương suy nghĩ một lát, sau đó lại lấy ra một cái túi càn khôn đưa cho Vương Hạo Thần, nói:

-Tu luyện Viêm Lôi Quyết cần trải qua Lôi Hoá tẩy lễ, đem hai loại năng lượng này hấp thu sau đó dung nhập vào thể nội mới có thể tu luyện! Trong này có một ít Thiên Lôi Châu và Viêm Hoá Châu, ngươi đem tu luyện trước a! Nếu thiếu có thể báo cho ta biết!

-Đa tạ sư nương!

Vương Hạo Thần trong lòng mừng rỡ vô cùng, vội vàng hướng sư nương ôm quyền nói.

-Cảm ơn thì không cần, bất quá ngươi sau khi luyện thành Viêm Lôi Quyết, phải cùng ta hạ sơn một lần được chứ?

Sư nương một bên hé môi cười, tựa như bách hoa đua nở, lại có một tia đắc ý giống như lửa được kẻ nào đó vào trồng.

-Hạ sơn?

Vương Hạo Thần hơi ngần ra, hắn từ khi được nhận vào tông môn, vẫn chưa một lần xuống núi dạo chơi, đối với bên ngoài cũng có chút tò mò, thế nhưng hắn lại không nghĩ tới, sư nương lại đưa ra đề nghị này với hắn lúc này.

Trong hần suy nghĩ, theo sư nương thân phận có lẽ sẽ không tùy tiện hạ sơn mới đúng, lúc này như thế nào lại muốn hần cùng nàng dạo chơi?

- Thế nào? Ngươi không muốn?

Sư nương thấy hần chần chờ, liền nghĩ hần không muốn đi cùng mình, trong lòng lập tức sinh ra một tia giận dữ cùng uy khuất, trầm mặt nhìn hần nói.

Vương Hạo Thần khoe miệng khẽ run lên, không dám chậm trễ vội nói:

-Đương nhiên không phải! Nếu sư nương muốn đi, đệ tử liền bởi ngươi cùng đi vậy!

Hần từ trước đến giờ chưa bao giờ làm trái sư nương lời nói, cho dù là chuyện bản thân không muốn làm, nhưng nếu nàng đã mở miệng, vậy hần liền không chút do dự tuân theo, bởi vì trong lòng hần chỉ có hai thứ quan trọng nhất, một là sư nương, thứ hai mới tới võ đạo!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Luyện hoá

Coi như ngươi thức thời!

Sư nương lúc này sắc mặt mới hoà hoãn một chút, ngao kiêu nói.

Vương Hạo Thần cùng nàng trò chuyện hồi lâu mới bàn chuyện luyện công, bởi vì hần sau khi có được Viêm Lôi Quyết, đã liền có chút không kịp chờ đợi muốn đem nó tu luyện.

Bởi vì đây là lần đầu tiên hần tiếp xúc với huyền công, vì thế sư nương vẫn lưu lại bên cạnh hần, một bên chỉ dạy hần tu luyện, đồng thời còn đề phòng bất trắc trong lúc tu luyện.

Muốn tu luyện Viêm Lôi Quyết, nhất định phải để cho cơ thể hấp thụ Lôi Hoá hai loại năng lượng, Vương Hạo Thần được sư nương đưa cho không ít Thiên Lôi Châu cùng Viêm Hoả Châu, mỗi một viên đều có lực lượng cực kỳ cuồng bạo, coi như là Ngũ Tinh Vũ Đồ nuốt vào, không cẩn thận đều có thể bạo thể mà chết.

Vương Hạo Thần thể chất mặc dù rất đặc thù, nhưng cũng không có gì đảm bảo là hần có thể chịu đựng được Thiên Lôi Châu cùng Viêm Hoả Châu lực lượng.

-Tiểu Thần Thần! Không có lo lắng, có ta ở đây cho dù là ngươi cơ thể thực sự không chịu được Thiên Lôi Châu cùng Viêm Hoả Châu lực lượng ta cũng có thể bảo đảm ngươi không có chuyện gì!

Sư nương ở một bên chần an nói.

Vương Hạo Thần khẽ gật đầu, cũng không do dự nữa, hít sâu một hơi liền ngồi xếp dưới đất, hai mắt nhắm lại, vận chuyển Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, hùng hậu nguyên khí bắt đầu chậm rãi chảy khắp cơ thể kinh mạch, đồng thời cũng đem lực phủ ngũ tạng của hần che đậy, tạo thành một lớp bảo vệ bên ngoài.

Hần không thể không cẩn thận, bởi vì cho dù là Thiên Lôi Châu hay Viêm Hoả Châu đều không phải là thứ hần có thể tùy tiện sử dụng, nếu hần không cẩn thận, coi như là sư nương ở bên cũng không kịp cứu hần.

Chuẩn bị xong tất cả, hần mới lấy ra từ trong túi càn khôn một viên màu tím hạt châu, bên trong ẩn chứa một cỗ cuồng bạo thiên địa năng lượng, không chút do dự đem nó nuốt xuống.

Hạt châu này, chính là một viên Thiên Lôi Châu.

Thiên Lôi Châu vừa vào miệng, liền hoá thành một cỗ kinh khủng cuồng bạo năng lượng, tựa như những tia màu tím lôi điện chạy loạn khắp Vương Hạo Thần thể nội.

-Ah...

Vương Hạo Thần trong nháy mắt liền cảm nhận được lôi điện đang điên cuồng trùng kích hần trong thể nội lực phủ ngũ tạng, khá tốt hần vừa rồi đã có chuẩn bị, nếu không e rằng chết như thế nào cũng không biết!

Bất quá, lôi điện lực lượng thực sự quá mạnh, vì thế trong người vẫn không ngừng truyền đến những cơn đau đớn khủng khiếp, để cho hần không nhận được phải ngửa mặt lên trời hét thảm một tiếng.

-Xẹt! Xẹt!

Lôi điện lóe ra chẳng chịt như mạng nhện bên ngoài làn da, đau nhức tê rần chạy khắp cơ thể Vương Hạo Thần.

Vương Hạo Thần cắn răng, thân thể bởi vì đau nhức mà run lấy bầy, liền vận chuyển nguyên khí trong người chống đỡ lôi điện trùng kích đồng thời lại đem một phần năng lượng nhanh chóng luyện hoá.

Nếu là chính diện đối kháng, kỳ thực Thiên Lôi Châu cũng không có khả năng làm gì được hần, thế nhưng bây giờ hần ý muốn là đem Thiên Lôi Châu lôi điện chỉ lực dẫn vào trong cơ thể hấp thụ, mà một võ giả yếu nhất là ở nơi nào? Tự nhiên chính là bên trong cơ thể nó, cho dù Vương Hạo Thần đã dùng nguyên khí bảo vệ lực phủ ngũ tạng, thế nhưng vẫn lộ ra thập phần cố hết sức.

Vì thế, nguyên khí của hần chẳng có mấy tác dụng, nhanh chóng thua tan tác, lôi điện đặc thể không tha người phá tứ tung trong cơ thể, kinh mạch biến dạng, cốt cách huyết nhục vang lên những tiếng xẹt xẹt kinh tâm động phách.

Mặc dù hần cưỡng ép luyện hoá được không ít tinh thuần lôi điện năng lượng, thế nhưng vẫn không đủ để chống đỡ Thiên Lôi Châu đáng sợ lực lượng.

Cảm giác đau đớn đó khiến cho hần thần trí trở nên mơ hồ, thế nhưng hần biết hần không thể ngất đi, bởi vì nếu không có hần nguyên khí chống đỡ, cơ thể hần nhất định sẽ bởi vì không chịu nổi lôi điện tàn phá mà vỡ nát.

Sư nương ở một bên lo lắng đến đứng ngồi không yên, đối với thống khổ Vương Hạo Thần phải chịu đựng cực kỳ đau lòng, nhưng nếu bây giờ nài ra tay, công sức của Vương Hạo Thần liền đổ sông đổ biển, vì thế nàng chỉ có thể ở một khắc sau cùng cứu sống hắn.

Đúng vào lúc Vương Hạo Thần gần như không chịu nổi nữa, màu vàng tiểu kiếm ẩn sâu trong người hắn vào một khắc này đột nhiên bộc phát ra kim quang chói mắt, một cỗ thôn phệ lực lượng từ nơi đó sản sinh đi ra, đem lôi điện của Thiên Lôi Châu cuốn lấy, trực tiếp đem chúng cắn nuốt.

Màu vàng tiểu kiếm một bên cắn nuốt lôi điện chi lực, một bên lại đem một bộ phận tinh thuần lực lượng phân cho Vương Hạo Thần, để hắn hấp thu.

Vương Hạo Thần tức khắc cảm giác giảm đi đau nhức cơ thể, thần trí cũng hơi thanh tỉnh lại, vội vàng nội thị thể nội một chút, chỉ thấy lôi điện chi lực đã bị màu vàng tiểu kiếm thôn phệ không sai biệt lắm, mà hắn cũng chiếm được một bộ phận không nhỏ tinh thuần Thiên Lôi Châu phát ra lôi điện lực lượng.

Thông thường, coi như là hắn có thể luyện hoá Thiên Lôi Châu, cũng vô pháp làm được hoàn hảo như vậy, thế nhưng màu vàng tiểu kiếm lại hoàn toàn không để phí một chút năng lượng nào, toàn bộ đều để cho bản thân nó cắn nuốt hoặc là phân cho Vương Hạo Thần.

-Xem ra, ngươi lại cứu ta thêm lần nữa!

Vương Hạo Thần mỉm cười, mặc dù nói hắn không có chiếm được Thiên Lôi Châu toàn bộ năng lượng, thế nhưng nếu như không có màu vàng tiểu kiếm giúp đỡ, hắn có thể đã bị lôi điện đánh thành một đồng thịt khét rồi, hơn nữa lúc này hắn cảm giác mình nhọc thân bởi vì hứng chịu lôi điện “tây lễ”, lại nhận được nó tinh thuần nhất năng lượng mà cường đại hơn không ít, có thể nói là nhân hoạ đắc phúc.

Thật không nghĩ tới, hắn tìm cơ có được thanh tiểu kiếm này, trong thời gian ngắn liền liên tiếp cứu mạng hắn mấy lần.

-Thành công rồi?

Sư nương một bên khuôn mặt hiện lên vẻ vui mừng, nàng vừa rồi đã làm tốt chuẩn bị xuất thủ, lại không ngờ tới, Vương Hạo Thần thế mà có thể chuyển nguy thành an, đem Thiên Lôi Châu lôi điện chi lực toàn bộ luyện hoá.

Chẳng lẽ tiểu đồ đệ này của nàng, thực sự có thể tại Tam Tinh Vũ Đồ cảnh giới tu thành Viêm Lôi Quyết hạ quyển?

Cái này coi như là Thiên Sinh Môn lịch sử không có một người có thể làm được a!

Nàng lúc trước cho Vương Hạo Thần tu luyện huyền công, chẳng qua chỉ là muốn thử thời vận một phen, đồng thời khảo nghiệm một chút tiểu tử này thiên phú cùng thực lực, thế nhưng kết quả không ngờ lại vượt qua nàng mong đợi rất nhiều.

Vương Hạo Thần cười khổ gật đầu, thân thể vẫn đau nhức không thôi, mặc dù có màu vàng tiểu kiếm hỗ trợ luyện hoá lôi điện nhưng ngăn cản phần lớn lực lượng vẫn là hắn nhọc thân, vì thế hắn cần phải điều trị một chút mới có thể tiếp tục.

Nửa canh giờ về sau, Vương Hạo Thần thương thế bình phục không sai biệt lắm, hắn liền lấy ra một viên Thiên Lôi Châu, tại dưới sư nương kinh hãi ánh mắt nhẹ nhàng nuốt xuống.

-Tiểu tử thôi, ngươi làm gì vậy?

Sư nương hoa dung thất sắc, lại không kịp ngăn cản hắn, tức giận đến không ngừng dậm chân, trong lòng không ngừng trách cứ Vương Hạo Thần quá mức hấp tấp.

Một người bình thường sau khi luyện hoá Thiên Lôi Châu, ít nhất cũng cần phải điều trị một ngày mới có thể khiến cho cơ thể khôi phục đến mức hoàn hảo, Vương Hạo Thần tu vi so với tiêu chuẩn thấp đã đánh, điều trị còn chưa được nửa canh giờ đã nuốt tiếp một khoá Thiên Lôi Châu khác, đây không phải muốn chết sao?

Sư nương đang muốn cưỡng ép ngăn chặn Vương Hạo Thần, thì lúc này một màn để cho nàng sững sờ xuất hiện, chỉ thấy Vương Hạo Thần sau khi nuốt vào Thiên Lôi Châu, thân thể chẳng qua liền run lên một cái, khuôn mặt cũng không có như trước đó thống khổ, chỉ hơi chút tái nhợt, mà Thiên Lôi Châu thì nhanh chóng bị luyện thành từng dòng tinh thuần năng lượng chảy khắp hắn thân thể.

Nhìn thấy một màn này, sư nương cả người lập tức hoá đá!

Nàng làm sao biết được, Vương Hạo Thần có màu vàng tiểu kiếm trợ giúp, công việc luyện hoá Thiên Lôi Châu cũng trở nên dễ dàng hơn rất nhiều, hơn nữa thân thể của hắn lại không ngừng được lôi điện tây lễ, sớm đã mạnh hơn trước nhiều, lúc này luyện hoá Thiên Lôi Châu mặc dù vẫn có không nhỏ đau khổ, nhưng so với lúc trước thì đã tốt hơn rất nhiều, hắn có thể dễ dàng tiếp nhận.

Trong lúc nàng còn đang sững sờ, Vương Hạo Thần lại không chút do dự đem từng viên Thiên Lôi Châu không ngừng ăn vào, dùng một loại nhanh như chớp tốc độ luyện hoá bọn chúng, để cho hắn trong người lôi điện chi lực ngày càng dày đặc.

-Hô...

Luyện hoá xong khoá thứ mười Thiên Lôi Châu về sau, Vương Hạo Thần rốt cuộc dừng lại, bởi vì lúc này trong tay hắn Thiên Lôi Châu đã hết, hơn nữa hắn cũng cảm giác được trong người mình lôi điện chi lực đã tích tụ đủ, có thể thoả mãn Viêm Lôi Quyết yêu cầu.

Hắn vốn dĩ muốn bắt tay vào luyện hoá Viêm Hoả Châu, thế nhưng sư nương lại không cho hắn tiếp tục tu luyện, bảo hắn nghỉ ngơi một ngày mới được tiếp tục.

Vương Hạo Thần trong lòng bất đắc dĩ, thế nhưng cũng không có cách nào, lệnh sư nương hắn không dám không nghe a!

Ngày thứ hai, Vương Hạo Thần dựa theo đường cũ tiến hành luyện hoá Viêm Hoả Châu.

Viêm Hoả Châu không có Thiên Lôi Châu mạnh mẽ như vậy công kích, thế nhưng tính chất lại cực kỳ cuồng bạo, bất quá Vương Hạo Thần đã màu vàng tiểu kiếm trợ giúp, cũng không mất bao nhiêu thời gian liền đem tất cả mười viên Viêm Hoả Châu luyện hoá thành công.

Sư nương đứng ở một bên quan sát, trong lòng không tránh khỏi phi thường đắc ý, nếu để cho mấy cái thiên tài yêu nghiệt trong tông môn biết được tiểu đồ đệ của mình bằng vào tu vi Tam Tinh Vũ Đồ lại có thể một ngày luyện hoá mười viên Viêm Hoả Châu, không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào...

Cho dù là thực sự có người có thể tại Tam Tinh Vũ Đồ luyện hoá Thiên Lôi Châu cùng Viêm Hoả Châu, thế nhưng nàng tin chắc không có ai có thể liên tiếp luyện hoá nhiều như vậy đồ vật mà không nghỉ ngơi, Vương Hạo Thần cũng không được, chỉ là sư nương cũng đã đoán được hắn trong người có một ít bí mật, bất quá nàng sẽ không nói ra, dù sao bất cứ một người nào đều có mình cơ duyên cùng bí mật, nàng cùng Vương Hạo Thần cho dù thân thiết, cũng chưa đến trình độ có thể không giấu nhau bất cứ chuyện gì.

Chính bản thân nàng, cũng có rất nhiều chuyện không nói với hắn!

Không phải là không tin tưởng đối phương, chỉ là có những chuyện, hiện tại Vương Hạo Thần cho dù biết được cũng không thể thay đổi cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Thành tựu huyền công

Vương Hạo Thần sau khi luyện hoá toàn bộ Thiên Lô Châu cùng Viêm Hoả Châu, liền dựa theo Viêm Lô Quyết phương pháp tu luyện, vận chuyển nguyên khí cùng lôi điện, hoà điểm hai loại năng lượng chậm rãi dung hợp cùng một chỗ.

Quá trình này, cần tiên tốn không ít thời gian, chớp mắt một cái, đã trải qua năm ngày!

Trong khoảng thời gian này, Vương Hạo Thần chỉ ngồi xếp bằng ở một chỗ, thân thể không nhúc nhích tí nào, chỉ có ở bên ngoài thân thể là thỉnh thoảng có từng tia xích quang hiện lên.

Hắn thể nội, lại truyền ra từng đạo thật nhỏ tiếng sấm rền.

Sư nương trong những ngày này vẫn ở một bên hộ pháp cho hắn, nửa bước cũng không rời.

Nàng mặc dù có chút không kiên nhẫn, thế nhưng khoẻ miệng lại không giấu được một nét tuyệt mỹ tươi cười, bởi vì nàng có thể cảm nhận được, Vương Hạo Thần đã sắp thành công.

Đúng vào lúc này, Vương Hạo Thần thân thể vốn chưa từng động đậy kia đột nhiên run lên.

Oanh!

Trong cơ thể của hắn, phảng phất có một đạo kinh thiên lôi đình rít gào, chấn động tứ phương.

Vương Hạo Thần mở ra hai mắt, chỉ thấy trong ánh mắt của hắn, ẩn chứa một tia rạch trời màu đỏ thần lôi, mà quanh người hắn, lại có từng dòng xích hồng nguyên khí cuốn lấy, một cỗ cực kỳ bá đạo lực lượng, từ đó không ngừng trào ra.

Trên đỉnh đầu của hắn, vậy mà hiện ra từng đạo hư hư thực thực màu đỏ thần lôi, khiến cho Vương Hạo Thần về ngoài lúc này, chẳng khác gì một vị lôi thần tôn giả.

Viêm Lô Quyết hạ quyền, rốt cuộc tu thành!

-Đây là Viêm Lô Quyết sao?

Vương Hạo Thần nhìn quanh người màu đỏ nguyên khí, lại nhìn trên đỉnh đầu thần lôi, từ nơi đó hắn cảm nhận được một cỗ lực lượng mạnh mẽ không cách nào tưởng tượng, thậm chí ngay cả hắn toàn lực thi triển ra Phục Hồ Quyền tứ hồ chỉ lực cũng không cách nào so sánh nổi.

Mà hắn nhục thân, cũng chỉ qua một lần tu luyện này mà càng trở nên cứng cáp dị thường, làn da giống như thiết đồng chắc chắn một dạng.

Thậm chí, Vương Hạo Thần còn có một loại cảm giác, nếu bây giờ hắn cùng Chúc Ly tái đấu, coi như hắn không dùng dùng kiếm cũng có thể đem đối phương hành hạ đến chết.

-Trong Tam Tinh Vũ Đồ cảnh giới, ta coi như không phải vô địch, tin chắc cũng không có mấy người có thể đánh bại được ta!

Vương Hạo Thần rốt cuộc có tự tin nói ra một câu này.

Sự thật đúng là như vậy, bởi vì từ trước đến nay, người có thể tại Tam Tinh Vũ Đồ luyện thành huyền công gần như không tồn tại, hoặc nếu có cũng là viễn cổ siêu cấp cường giả hoặc yêu nghiệt thiên tài trăm năm có một, mà Vương Hạo Thần chiến lực sớm được cực kỳ kinh người, nay lại có thêm huyền công phụ trợ, trên đại lục này cùng cảnh giới có thể cùng hắn chống lại chỉ nhân có lẽ có, thế nhưng muốn thắng hay đi xa hơn là giết chết hắn thì tuyệt đối không có ai.

Một bên, sư nương thân ảnh không biết từ lúc nào liền đi tới bên cạnh hắn, mỉm cười nói:

-Ta thật sự không thể ngờ được, ngươi lại có thể ở cảnh giới này tu thành Viêm Lô Quyết!

Vương Hạo Thần cảm kích nhìn nàng một cái, nói:

-Đa tạ sư nương những ngày này đã giúp đệ từ hộ pháp!

Những ngày qua hắn mặc dù ở trong trạng thái tu luyện, thế nhưng vẫn có thể cảm nhận được sư nương luôn ở bên cạnh hắn, đảm bảo hắn không bị ngoại vật quấy rầy.

Sư nương cười cười phát tay, ý muốn hắn không nên để chuyện này trong lòng, ánh mắt lại không ngừng đánh giá Vương Hạo Thần quanh người xích hồng nguyên khí, trong mắt lại lộ ra một tia khó có thể tin, nói:

-Thật sự không tệ! Ngươi vậy mà đã đem Viêm Lô Quyết tu luyện đến mức có thể ngưng tụ ra dây đặc như vậy Viêm Lô Khí, thật sự là không thể tin ngươi chỉ vừa mới luyện thành Viêm Lô Quyết a!

Viêm Lô Khí, chính là thứ đại biểu cho người tu luyện Viêm Lô Quyết trình độ cao đến đâu, thông thường, người vừa mới luyện thành Viêm Lô Quyết, nhiều nhất chỉ có thể ngưng tụ ra một tầng mỏng như sương màu đỏ nguyên khí mà thôi, thế nhưng Vương Hạo Thần trên người Viêm Lô Khí lại có thể so sánh với người dành ra cả một năm khổ tu luyện ra, cái này chính là điểm đề cho sư nương vô cùng kinh ngạc.

Vương Hạo Thần thiên phú cao tuyệt, thậm chí để cho nàng có chút không kịp thích ứng, khó có thể tin, đây lại là tiểu đồ đệ suốt tám năm qua không thể tu luyện của nàng.

-Tiểu Thần Thần! Ngươi dùng toàn lực công kích ta đi!

Sư nương muốn thử một chút Vương Hạo Thần thực lực sau khi luyện thành Viêm Lô Quyết, đối với hắn vẫy vẫy tay nói.

-Vâng, sư nương!

Vương Hạo Thần do dự một chút rồi cũng gật đầu, hẳn biết mặc dù mình thực lực tăng tiến rất nhiều, thế nhưng sư nương là tồn tại có thực lực gần với lực đại phong chủ, coi như nàng đứng im để cho hắn công kích, hẳn cũng vô pháp đã thương được nàng.

Mà lại, bản thân hắn cũng rất muốn thử nghiệm một chút, mình mới có được lực lượng rất cuộc mạnh đến đâu.

Sư nương ngạo kiều đứng trước mặt hắn, toàn thân diện bạch y trắng như tuyết, dung nhan đẹp không tỳ vết, mái tóc đen mượt mà như thác nước, để cho nàng nhìn giống như một vị thần nữ không dính bụi trần.

Mặc dù nàng đã hết sức thu liễm mình khí thế, nhưng Vương Hạo Thần tại trước mặt nàng vẫn cảm nhận được một cỗ làm người khác khó thở khí thế.

-Sư nương tu vi thật là sâu không lường được, nói không chừng đã xông phá Vũ Vương cảnh cửa, trở thành một vị Vũ Hoàng rồi chăng?

Võ đạo một đường, Vũ Đò là khởi đầu, Vũ Sĩ, Vũ Sư mới chân chính được xem là có chút thực lực tự bảo vệ mình, Vũ Linh là thực lực của một số gia tộc nhỏ tộc trưởng, Vũ Quân có thể làm thành chủ một toà thành, Vũ Vương là võ đạo cao thủ, Vũ Hoàng là chân chính cường giả, Vũ Tông là cường giả bá chủ một phương, Vũ Tôn là đỉnh cấp cường giả, Vũ Thánh là đại lực đỉnh phong cường giả, là thần long thấy đầu không thấy đuôi đáng sợ nhân vật, còn Vũ Thiên, Vũ Đế, Vũ Thần ba cái cấp bậc này, Vương Hạo Thần cũng chưa có tư cách bình luận tới.

Mà tại Thiên Sinh Môn, Vũ Quân đã được coi là cao thủ trung kiên lực lượng, Vũ Vương thì lại là quyền cao chức vọng đại nhân vật, đủ để quát tháo một phương, Vũ Hoàng là chân chính đỉnh cấp cường giả, trong tông môn không có được mấy người.

Theo Vương Hạo Thần biết được, Thiên Sinh Môn Vũ Hoàng, ngoại trừ lực đại phong chủ bên ngoài, cũng chỉ có mấy vị trưởng lão đời trước là có thực lực như vậy, bất quá số lượng cũng không có bao nhiêu.

Vũ Hoàng thực lực không cần nói nhiều, mạnh mẽ đến mức khiến cho người khác phải khiếp đảm, tại Đông Hoa hoàng triều không thể nói là tung hoành vô kỵ, thế nhưng hầu như cũng có thể đi ngang, làm nhân vật được vô số người ngưỡng vọng.

Sư nương của hắn đạt tới Vũ Vương là chuyện ai ai cũng biết, bất quá theo Vương Hạo Thần cảm nhận, nàng thực lực rất có thể đã đột phá Vũ Hoàng, hoặc ít nhất, cũng đã đạp vào nửa bước kia.

Mà hẳn chẳng qua tu vi chỉ có Vũ Đò, đứng trước mặt nàng bị chấn nhiếp là chuyện không thể tránh khỏi.

-Nhớ kỹ, phải dùng ngươi tất cả lực lượng!

Sư nương một bên nhắc nhở nói.

Vương Hạo Thần gật đầu, hai cánh tay nắm lại, toàn lực vận chuyển Viêm Lôi Quyết, chỉ thấy hắn quanh người xích hồng Viêm Lôi Khí gào thét, lôi quang chớp động, không ngừng truyền ra từng đợt sấm rền, khiến cho mặt đất dưới chân đều có chút rung chuyển.

Bàn chân vừa dùng lực, thân hình hắn liền giống như một trận cuồng phong màu đỏ lao lên, toàn thân lực lượng đều hội tụ tại đầu quyền bên trên, hướng sư nương cuồng bạo đánh tới.

Phục Hồ Quyền, tứ hồ chi lực!

Vương Hạo Thần sử dụng Viêm Lôi Quyết gia trì cùng lúc sử dụng Phục Hồ Quyền khiến cho lực lượng một quyền này tăng lên gấp thập bội, trong xích quang rực rỡ ẩn hiện một đầu hư ảnh mãnh hổ gào thét mà đến.

Nếu một quyền này rơi vào kẻ có thực lực như Chúc Ly trước đây, e rằng sẽ trực tiếp bị đánh tới thân hình chia năm xẻ bảy.

Thế nhưng là, đối mặt với Vương Hạo Thần cường hãn nhất một kích này, sư nương thân thể mềm mại lại không chút nào chịu ảnh hưởng, thậm chí ngay cả y phục của nàng, đều không bị kinh phong làm cho rung động, chỉ có cặp mắt phượng là khẽ lướt qua một vòng kinh diễm.

Sư nương mỉm cười, tay áo phất lên, một cỗ nhu hoà kinh lực lập tức hướng Vương Hạo Thần thổi tới, đem hắn cuốn về phía sau, một quyền mang theo ngàn cân lực lượng trực tiếp như rơi vào biển cả biến mất.

Mặc dù đã đoán trước được kết quả này, thế nhưng Vương Hạo Thần như cũ có chút ừ ừ, hẳn toàn lực một quyền đánh ra, thế nhưng ngay cả sư nương y phục đều không thể rung động một chút, cái này chênh lệch thực sự quá lớn a!

Sư nương đi vào hắn bên người, tán thưởng nhìn hắn một cái, nói:

-Rất không tồi! Một quyền vừa rồi của ngươi coi như là Lục Tinh Vũ Đò cũng không nhất định có thể tiếp được! Đây là bởi vì ngươi tu luyện Viêm Lôi Quyết thời gian còn quá ngắn, nếu là cho ngươi thêm một ít thời gian để thành thực, nói không chừng thực sự có thể vượt qua ba cái cảnh giới chiến thắng đối thủ rồi!

Nói đến đây, sư nương thanh âm đều có chút bởi vì hưng phấn mà run rẩy.

Tại Thiên Sinh Môn, thiên tài có thể vượt cấp khiêu chiến không phải là không có, thế nhưng nhiều nhất cũng chỉ là vượt qua một cái tiểu cảnh giới mà thôi, thế nhưng Vương Hạo Thần tương lai lại có cơ hội chiến thắng cả đối thủ có tu vi cao hơn mình ba tiểu cảnh giới!

Phải biết, coi như là Thiên Sinh Môn khai tông tổ sư cùng với thật lâu trước đây được vinh dự là trong lịch sử tông môn đệ nhất thiên tài một vị cường giả chẳng qua cũng chỉ có thể vượt qua hai cái tiểu cảnh giới.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Tiêu Hàn Dư

Sư nương thật sâu nhìn Vương Hạo Thần hồi lâu, đột nhiên nói:

-Tiểu Thần Thần! Ngươi có muốn tham gia Lục Phong đại hội hay không?

-Lục Phong đại hội? Sư nương, ngươi đang đùa ta à?

Vương Hạo Thần mới nghe còn sững sờ một lúc, sau đó liền tròn mắt há hốc mồm nhìn sư nương, tựa hồ là đang hoài nghi nàng vừa rồi vừa mới nói nhầm.

Lục Phong đại hội, chính là do lục đại phong chủ tổ chức ra ba năm một lần võ đạo đại hội, để cho chúng đệ tử giao lưu cùng luận võ.

Sáu ngọn núi lớn đều sẽ phải ra những đệ tử ưu tú nhất của mình tham dự đại hội, mà những đệ tử kia tu vi thấp nhất đều phải là Vũ Sĩ đỉnh phong, Vương Hạo Thần lúc này chẳng qua chỉ là Tam Tinh Vũ Đồ, sư nương lại muốn hắn tham gia loại này chiến đấu không phải là muốn hắn tự tìm cực khổ sao?

-Lục Phong đại hội còn gần hai năm nữa mới bắt đầu, đồng nghĩa với việc ngươi có hai năm thời gian khổ tu! Hai năm sau, ngươi cần phải đạt tới Vũ Sĩ đỉnh phong... không, ít nhất cũng phải là Vũ Sư mới có cơ hội!

Sư nương mỉm cười giải thích, sau đó lại nghiêm mặt nói:

-Nếu như ngươi có thể tại Lục Phong đại hội có được thành tích tốt, phần thưởng nhất định sẽ để cho ngươi hài lòng! Chỉ là, ngươi hai năm tới sẽ phải tu hành cực kỳ khắc khổ, ngươi có dám hay không?

Vương Hạo Thần gất gao nhú mày, trong chuyện này hắn không thể không cân nhắc, bởi vì hắn lúc này tu vi chỉ có Vũ Đồ, muốn trong vòng hai năm đạt tới Vũ Sư không thể không nói là phi thường khó khăn, mặc dù hắn đối với bản thân có lòng tin, thế nhưng mục tiêu này thực sự quá xa vời.

Sư nương không nói gì đứng đó nhìn hắn, nàng biết nàng lời nói có chút làm khó hắn, nàng cũng biết muốn trong vòng hai năm từ Vũ Đồ tăng lên tới Vũ Sư là việc khó như thế nào, vì thế nàng muốn để Vương Hạo Thần có thời gian để suy nghĩ kỹ càng, cho dù hắn không đáp ứng, nàng cũng sẽ không trách hắn.

Vương Hạo Thần thần sắc trong mắt liên tục biến đổi, cuối cùng từ từ biến thành kiên định, hắn nghĩ, nếu như không có mục tiêu khó khăn, hắn làm sao có thể có động lực để tiến lên phía trước? Con đường của cường giả, nhất định phải trải qua vô số phong ba mới có thể có thành tựu, nếu ngay cả chuyện này hắn cũng không dám tiếp, vậy còn nói gì tới tương lai sau này?

Coi như chuyện này thực sự khó khăn, hắn cũng muốn dốc toàn lực thực hiện cho bằng được!

Đúng lúc Vương Hạo Thần đang muốn nói chuyện, một đạo thân ảnh liền xuất hiện tại bọn hắn gần đó, người này không phải ai xa lạ, chính là Vương Hạo Thần đại sư huynh Tổng Nhất Phạm.

-Bái kiến sư nương!

Tổng Nhất Phạm vừa nhìn thấy sư nương liền lập tức ôm quyền hành lễ nói.

-Có chuyện gì?

Sư nương hơi không kiên nhẫn nói.

Nàng trong lòng lại có chút phiền muộn, vì sao lần nào cũng là tại thời khắc tối hậu có người chen ngang nàng cùng Vương Hạo Thần trò chuyện?

Tổng Nhất Phạm dường như đang có chuyện gì cao hứng, không để ý thấy sư nương ý tứ, vẻ mặt hoan hỉ nói:

-Sư nương! Sư phụ lão nhân gia vừa xuất quan, nói chúng ta sớm đến gặp hắn!

Theo lẽ thường mà nói, một người vợ khi nghe tin trọng phu mình xuất quan đáng ra phải thật vui mừng mới đúng, thế nhưng sư nương khi nghe đến đây sắc mặt liền cứng lại, thật lâu không nói gì, sau đó mới rũ xuống đôi lông mi dài, nói khẽ:

-Ta biết rồi!

Rồi lại nhìn sang Vương Hạo Thần nói:

-Lão thất, ngươi cũng đi à!

Minh Thiên Phong, tổng cộng chỉ có tám người đệ tử, trong đó Vương Hạo Thần là nhỏ tuổi nhất, trước hắn còn có sáu vị sư huynh cùng một tiểu sư tỷ là nữ nhi của sư phụ Tiêu Hàn Dư, ngày thường, mọi người vẫn gọi hắn là “lão thất”.

“Tiểu Thần Thần” danh tự này, chỉ có sư nương dùng để gọi hắn khi chỉ có hai người, thế nhưng trước mặt người khác đặc biệt là Tiêu Hàn Dư, nàng cũng không tiện xưng hô thân mật như vậy.

Sư nương, Tổng Nhất Phạm, Vương Hạo Thần ba người cùng nhau đi về phía Tiêu Hàn Dư bế quan động phủ.

Vương Hạo Thần trong lòng có chút hồi hộp, trong ấn tượng của hắn, Tiêu Hàn Dư là một cái lãnh huyết nam nhân, hơn nữa toàn bộ tâm trí đều đặt tại việc tu luyện bên trên, hầu như chưa ba giờ chỉ dạy chúng đệ tử, tính cách rất khác với hắn thế tử là sư nương.

Giữa sư phụ và sư nương sự tình không ai biết rõ, bất quá mỗi đệ tử đều hiểu ngầm trong lòng, hai người thật sự tình cảm không có gì mập mờ.

Tiêu Hàn Dư trước đây bởi vì Vương Hạo Thần không thể tu luyện sự tình mà nổi giận lôi đình, trực tiếp từ mặt hắn, ra nghiêm lệnh không có lệnh của hắn, Vương Hạo Thần tuyệt đối không được vào gặp.

Vương Hạo Thần đã ba năm không gặp Tiêu Hàn Dư, lần này đi đến, tự nhiên là muốn cho hắn xem mình thành quả tu luyện, ý muốn cho hắn một cái bất ngờ.

Ba người chậm rãi đi bộ, không lâu sau liền tới được một toà động phủ bên ngoài.

Tiêu Hàn Dư là tu luyện cuồng nhân, rất lâu thời gian đều ở nơi này bế quan, quanh năm không đi ra ngoài.

Ba người đi vào động phủ bên trong, chỉ thấy bên trong phòng đá lần lượt ngồi đó năm vị Minh Thiên Phong đệ tử, mà ở nơi cao nhất, lại có một vị trung niên nam tử uy nghiêm ngồi xếp bằng trên thạch toạ.

Trung niên nam tử cũng không lớn tuổi, niên kỷ chỉ khoảng 34, 35, dung mạo không phải rất anh tuấn nhưng cũng có thể xem là thanh tú nổi bật, khuôn mặt lạnh lùng tràn đầy vẻ nghiêm nghị cùng cao ngạo, hần chỉ ngồi đó, thế nhưng lại toả ra một cỗ áp lực khiến người ta khó thở.

Năm vị đệ tử vẻ mặt tràn đầy kính ý ngồi trước mặt trung niên nam tử, thậm chí ngay cả liếc mắt hần một cái cũng không dám, rõ ràng đối với người này cực kỳ kính sợ.

Không cần nói cũng biết, người này chính là Minh Thiên Phong phong chủ, Tiêu Hàn Dư!

Vương Hạo Thần nhìn thấy Tiêu Hàn Dư, trong lòng lại thoáng lộ bộ một cái, vội vàng cùng Tống Nhất Phạm hành lễ nói:

-Bái kiến sư phụ!

Tiêu Hàn Dư nghe được thanh âm của hần, hai mắt đang đóng chặt liền mở ra, đề lộ cặp đồng tử lạnh lẽo như chuông đồng, một đạo băng lãnh thành âm từ trong phun ra:

-Phế vật! Là ai cho ngươi tư cách đến đây gặp ta? Mau cút ra ngoài!

Nói rồi, một cỗ kinh khủng khí thế khiến cho mọi người phải biến sắc từ trong người Tiêu Hàn Dư bạo phát đi ra.

Ầm! Ầm!

Mặc dù chỉ là một tia khí thế, cũng đủ khiến cho cả sơn động cùng mặt đất chấn động dữ dội.

Tiêu Hàn Dư thân là Vũ Hoàng cường giả, thực lực quả thực kinh khủng đến không cách nào hình dung!

Vương Hạo Thần bởi vì không thể tu luyện, mà đã trở thành cái đinh trong mắt Tiêu Hàn Dư từ lâu, đến mức thứ hai cũng không muốn nhìn mặt hần nữa, nếu không phải có sư nương ngăn cản, chỉ sợ hần đã sớm không thể ở lại Minh Thiên Phong được nữa rồi.

Hôm nay, Tiêu Hàn Dư lại không ngờ được tiểu tử này lại dám đến chỗ mình, lửa giận lập tức bùng lên, muốn đưa vào khí thế đem Vương Hạo Thần đánh ra ngoài.

Vương Hạo Thần trong nháy mắt liền cảm nhận được một cỗ không gì sánh được cường đại khí thế bao quanh hần cơ thể, tựa như mười toà núi lớn cuồng ép tại hần trên người, khiến cho hần ngay cả hô hấp đều trở nên cực kỳ khó khăn.

Hần cùng Tiêu Hàn Dư chênh lệch giống như là phạm nhân so với Đại La Kim Tiên đồng dạng, căn bản không có sức hoàn thủ chút nào.

-Dừng tay!

Đúng vào lúc, một đạo thanh âm nữ tử vang lên, chỉ thấy sư nương thân hình đã chắn tại Vương Hạo Thần trước mặt, trên người cũng toả ra một cỗ khí thế mạnh mẽ, đem Tiêu Hàn Dư khí thế ngăn chặn.

Tiêu Hàn Dư nhìn thấy một màn này, sắc mặt liền trầm xuống, trong lòng lửa giận không hiểu vì sao càng thêm rực cháy, cắn răng nói:

-Thi Dao, nàng làm cái gì vậy?

Mặc dù hần cùng sư nương tình cảm phu thê hết sức không hợp, thế nhưng trên danh nghĩa cũng là vợ chồng, hần đối với chuyện này trái ý hần bảo vệ Vương Hạo Thần sớm đã rất khó chịu, nay lại không nghĩ tới nàng lại ra mặt giúp đỡ hần, để cho hần vừa giận dữ vừa cảm giác mất mặt.

Nói thế nào cũng là thế tử của mình, sao có thể ở trước mặt mình bảo vệ một nam nhân khác? Cho dù đó có là đệ tử mình đi chăng nữa!

-Chàng không nhìn lại hần một chút sao? Lại còn gọi hần là phế vật?

Sư nương cũng tức giận không kém, nàng mang Vương Hạo Thần tới đây chính là muốn để cho Tiêu Hàn Dư công nhận hần, lại không ngờ đối phương lại muốn đem đệ tử của mình đuổi ra ngoài, nào có cái đạo lý này?

Tiêu Hàn Dư hoài nghi đưa mắt nhìn kỹ Vương Hạo Thần, phát hiện hần có được tu vi về sau, vẻ mặt hơi bất ngờ một chút, thế nhưng ngay sau đó lại giận tái mặt quát lớn:

-Tu vi chỉ có Tam Tinh Vũ Đồ phế vật cũng không biết thẹn đưa đến trước mặt ta? Ta bằng tuổi hần đã là Vũ Sĩ rồi, ngay cả lão tử ngu độn nhất cũng đã là Thất Tinh Vũ Đồ khi đó, nàng chẳng lẽ muốn ta có thể chấp nhận một tên phế tài như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Ngộ Xuyên Vân Thức

Tiêu Hàn Dư lúc còn trẻ, cùng với Lý Thiên Dương và Thiên Sinh Môn hiện tại tông chủ đều là thiên tài trăm năm hiếm gặp, chưa đầy 16 tuổi đã là cao thủ Vũ Sĩ.

Vương Hạo Thần thiên phú mặc dù rất tốt, nhưng thời gian tu luyện của hần quá ngắn, không đủ để đuổi kịp Tiêu Hàn Dư thành tích ngày trước, thậm chí trong tông môn, chúng đệ tử ở cùng độ tuổi với hần 99 % đều có tu vi cao hơn hần.

Từng lời nói của Tiêu Hàn Dư giống như con dao đâm thẳng vào tim hần, để cho hần một chút tự ngạo từ việc luyện thành Viêm Lôi Quyết trực tiếp tan vỡ.

Vương Hạo Thần cúi đầu, đắng chát trong lòng, kỳ thực Tiêu Hàn Dư nói cũng không sai, hần thời điểm tu luyện tốt nhất đã qua, đồng nghĩa với việc khởi đầu của hần so với người bình thường phải muộn và khó khăn hơn nhiều lần, hần mặc dù thiên phú không tệ, nhưng cũng không có gì đảm bảo có thể đuổi kịp bọn họ.

Ngươi thiên phú tốt thì đã sao? Người ta có khởi đầu tốt hơn ngươi, thời gian tu luyện dài hơn ngươi, chỉ dựa vào thiên phú rất khó để hoàn toàn khoả lấp chênh lệch của đôi bên.

Sư nương ở một bên sớm đã gần đến tái mặt, nàng thật sự rất hối hận vì đã mang Vương Hạo Thần đến nơi này, bởi vì người gọi là “trượng phu” của nàng, căn bản từ lâu đã không có đem tiểu đồ đệ xem là đệ tử của hắn.

-Tốt! Nếu chàng đã nói thế, vậy sau này mong chàng đừng tại trước mặt người khác nhận hắn là đệ tử của chàng! Hi vọng chàng sẽ không hối hận!

Sư nương lạnh lùng trừng mắt nhìn Tiêu Hàn Dư một cái, sau đó quay sang nhìn Vương Hạo Thần nói:

-Lão thất! Ngươi trước lui đi!

Vương Hạo Thần cười khỏ, cũng không có cách nào khác, chỉ có thể đối với mọi người hành lễ một cái, sau đó liền xoay người rời đi.

Vốn dĩ có thể cùng sư phụ hàn gắn một chút, hoá ra từ đầu vẫn là hán nghĩ nhiều rồi.

Vương Hạo Thần ra khỏi động phủ mà trong lòng cực kỳ mê mang, cũng không quan tâm mình đang đi về hướng nào, chỉ bước đi trong vô định.

Đúng lúc này, trong ánh mắt của hắn, bỗng nhiên hiện ra một đạo màu vàng kiêu ánh mờ ảo, mà Vương Hạo Thần lúc này lại như mất đi thần trí, trong đầu của hắn lúc này chỉ dâng lên một cái ý niệm, đó là hắn muốn luyện kiếm.

Chỉ có luyện kiếm, mới có thể giúp hắn tạm quên đi những chuyện vừa rồi!

Vương Hạo Thần trước mặt là một khu rừng thưa, hắn cũng không cố kỵ gì lập tức rút ra Từ Lam Kiếm, một bộ Toàn Phong kiếm pháp, giống như nước chảy mây trôi được thi triển đi ra.

Kỳ lạ thay, Vương Hạo Thần lúc này sử kiếm, so với hắn khi thanh tỉnh còn muốn tinh diệu hơn rất nhiều.

Vương Hạo Thần từng kiếm đâm ra, trong mỗi kiếm lại ẩn chứa từng đợt cuồng phong rít gào, mà hắn lại giống như tiến vào nhân kiếm hợp nhất, múa kiếm đến quên cả thời gian.

Tốc độ xuất kiếm của hắn, lại càng lúc càng nhanh, tựa hồ rất khó nhìn thấy bằng mắt thường.

Vũ Phong Thức một chiêu này, một kiếm tiếp nối một kiếm đâm ra.

Bất tri bất giác, Vương Hạo Thần luyện kiếm đã hơn một canh giờ thời gian, mà kiếm trong tay hắn, thì lại càng lúc càng nhanh, tốc độ đã vượt xa Vũ Phong Thức một kiếm nên có được tốc độ tiêu chuẩn.

Bộ pháp của hắn cũng biến hoá khác đi, càng thêm tinh giản gọn gàng, thế nhưng tốc độ lại càng thêm mau lẹ, tựa như một tia chớp vụt qua.

Trong mắt màu vàng kiêu ánh, để cho Vương Hạo Thần trong lòng chỉ có luyện kiếm ý niệm, như mê như say, đối với kiếm pháp lĩnh ngộ cũng vượt xa bình thường.

Vương Hạo Thần có nghĩ cũng không dám nghĩ tới, mình lại trong tình trạng như vậy, lĩnh ngộ Toàn Phong kiếm pháp thức thứ hai, Xuyên Vân Thức!

Xuyên Vân Thức, bề ngoài nhìn vào có vẻ là Vũ Phong Thức bản đơn giản hoá, kỳ thực uy lực của nó so với Vũ Phong Thức mạnh hơn không chỉ năm lần, một kiếm nhanh đến tột cùng, khi xuất kiếm để cho đối thủ hầu như chỉ có thể nhìn thấy từng luồng kiếm quang, một kiếm phân thắng bại.

Toàn Phong kiếm pháp, lấy mạnh làm yếu chỉ, không yêu cầu hoa mỹ chiêu thức, cũng không cần thẳng đẹp, chỉ cần đánh nhanh thắng nhanh liền đủ.

Không thể không nói, Toàn Phong kiếm pháp một bộ kiếm pháp này có thể nói là thực dụng vô cùng, thế nhưng chính bởi vì như vậy, nó mới lọt vào Vương Hạo Thần pháp nhãn.

Một lần lại một lần, Vương Hạo Thần cứ như vậy luyện kiếm, cho đến khi sức lực cạn kiệt mới dừng tay, ngồi xuống đất điều tức.

Thế lực hồi phục không sai biệt lắm về sau, Vương Hạo Thần khoe miệng liền hơi nhếch lên, trong lòng kinh hi vô cùng.

Lĩnh hội Toàn Phong kiếm pháp thức thứ hai, để cho hắn sức chiến đấu tăng lên thật lớn, lúc này coi như đối phương là một vị Lục Tinh Vũ Đồ, hắn cũng có thể sòng phẳng một trận chiến.

Lúc này, tại trong Tiêu Hàn Dư bế quan sơn động, những đệ tử khác đều đã rời đi, trong động chỉ còn lại sư nương cùng với Tiêu Hàn Dư hai người.

Tiêu Hàn Dư sắc mặt lúc này âm trầm vô cùng, ánh mắt nhìn thê tử của mình rất kỳ lạ, thanh âm ẩn chứa giận dữ nói:

-Thi Dao! Trả lời ta một chuyện, nàng vì sao từ trước đến giờ vẫn cứ che chở cho tên phế vật đó?

Hắn đối với Vương Hạo Thần căm ghét tận xương tủy, không phải chỉ là bởi vì chướng mắt y, nguyên nhân lớn nhất chính là bởi vì thê tử của mình đối với tiểu đồ đệ này quan tâm quá mức, Tiêu Hàn Dư hắn có cảm giác, mình thân là trượng phu của nàng, thế nhưng tình cảm của nàng dành cho hắn so với nàng tình cảm dành cho Vương Hạo Thần ngay cả một phần trăm đều không tới.

Thê tử do hắn tốn bao công sức mới cưới về được, tuy rằng hữu danh vô thực, thế nhưng hắn là một kẻ tham lam, thê tử của mình chính là của mình, cho dù chỉ có hư danh, thế nhưng nàng cũng không được phép thân mật cùng nam nhân khác.

Vì thế, Vương Hạo Thần ở trong mắt hắn giống như một con ruồi nhặng đáng ghét, hắn nhiều lần đã muốn đem hắn trực xuất sư môn, thế nhưng sư nương lại cứ xuất hiện ngăn cản, để cho hắn tích dấy một bụng lửa giận.

Hôm nay rốt cuộc không nhịn được nữa, hắn mới mở miệng chất vấn sư nương.

Sư nương không cam lòng yếu thế, lạnh lùng nhìn hắn, hỏi ngược:

-Vậy ta hỏi ngươi, lão thất hắn đến cùng đã làm sai chuyện gì? Đối với ngươi tất cả hình phạt từ trước đến giờ hắn đều không một lời oán trách mà chấp nhận, ngay cả việc bị đồng môn huynh đệ ức hiếp cũng không để trong lòng! Lúc trước không nói, nay hắn đã có thể tu luyện, ngươi vì cái gì còn tiếp tục đối xử với hắn như vậy?

Tiêu Hàn Dư làm sao có thể nói ra rằng hắn bản thân đang ghen với tên tiểu tử kia, chỉ có thể nói thật một nửa:

-16 tuổi mới là Tam Tinh Vũ Đồ! Hắn không có tư cách làm đồ đệ của ta, nếu không phải nàng ba lần bốn lượt ngăn cản, ta đã sớm đem hắn trực xuất sư môn rồi!

Sư nương giận quá thành cười, thần tình cũng có chút kích động mà nói:

-Phế vật? Ngươi chẳng lẽ đã quên, Lữ sư tổ chuyện rồi sao? Năm đó Lữ sư tổ 16 tuổi cũng chỉ là một cái bình thường tạp dịch, đến năm 18 tuổi mới thu được kỳ ngộ, thực lực một đường tiên nhanh như vũ bão, đến trung niên liền đánh khắp tông môn không có địch thủ, trở thành chúng ta Thiên Sinh Môn một nhân vật truyền kỳ! Lão thất vì cái gì không thể trở thành Lữ sư tổ thứ hai đây?

-Trở thành Lữ sư tổ thứ hai?

Tiêu Hàn Dư cười sáng sủa, tựa hồ nghe được thể gian đệ nhất tiểu thoát, lại nói:

-Thi Dao a Thi Dao! Nàng đứng đối với tên tiểu tử đó tin tưởng đến mù quáng rồi! Nàng cho rằng giống như Lữ sư tổ loại này nhân vật có thể tùy tiện xuất hiện sao? Vương Hạo Thần thứ này tiểu cận bã, coi như cho hắn thêm 100 năm cũng không thể nào có được Lữ sư tổ một phần ngàn thực lực!

Kỳ thực hắn trong lòng cũng không hoàn toàn cho là như vậy, bất quá bởi vì để đã kích sư nương đối Vương Hạo Thần lòng tin, hắn không thể không nói tàn nhẫn một chút.

Sư nương khuôn mặt biến thành lạnh lẽo như băng, nhìn Tiêu Hàn Dư hồi lâu, sau đó liền mở miệng nói:

-Mười năm! Ta nhất định sẽ dùng khoảng thời thời gian mười năm tới toàn lực bồi dưỡng lão thất, để cho hắn vượt qua! Đến lúc đó, ngươi coi như muốn hối cũng không kịp!

-Vượt qua ta? Ha ha ha!

Tiêu Hàn Dư lại cười ngặt nghẽo, hung hăng nói:

-Ta Tiêu Hàn Dư từ khi bái nhập Thiên Sinh Môn, trong cùng thể hệ luận thiên phú ngoại trừ trưởng môn sư huynh và tên Lý Thiên Dương kia ra, không người có thể so! Đừng nói cho hắn mười năm, coi như một trăm năm hay một ngàn năm cũng không có cách nào đuổi kịp ta!

Tiêu Hàn Dư cười lớn một hồi, sau đó sắc mặt dần biến thành vẻ lạnh lùng, nhìn sư nương trầm giọng nói:

-Thi Dao! Nàng vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta, ý ta là, tên tiểu tử đó trong lòng của nàng, chẳng lẽ còn quan trọng hơn cả ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chuyện xưa

Sư nương nghe hắn nói như vậy, khoe miệng liền hiện ra một tia cười châm chọc, nói:

-Tiêu Hàn Dư! Ngươi dường như quên mất một chuyện, ta cùng ngươi hôn nhân, căn bản là hữu danh vô thực, chẳng lẽ ngươi lâu nay vẫn cho là, ta Nhạc Thi Dao bởi vì yêu thích mới lấy ngươi hay sao?

-Oanh!

Lời nói của nàng vừa dứt, trên người Tiêu Hàn Dư liền bạo phát ra một cỗ khí tức khủng bố khi thế, chỉ thấy hắn hai mắt lúc đó đỏ lên, vẻ mặt cuồng nộ nhìn giai nhân trước mặt.

Tiêu Hàn Dư biết, hắn cùng Nhạc Thi Dao hôn nhân, vốn chỉ có hắn một người nguyện ý, còn cái sau thì hoàn toàn không đem hắn để vào trong lòng.

Nhạc Thi Dao năm đó, chính là Thiên Sinh Môn đệ nhất mỹ nữ, đồng thời cũng là tông môn đệ nhất thiên tài, lại còn là Vũ Vương trẻ tuổi nhất, tại trong tông môn cùng Đông Hoa Hoàng Triều nam nhân theo đuổi nàng nhiều đếm không hết, Tiêu Hàn Dư mặc dù năm đó đã là phong chủ, trong lòng cũng rất thèm khát Nhạc Thi Dao nhan sắc, vốn dĩ hắn cũng không có bao nhiêu ưu thế trong chuyện này, thế nhưng không nghĩ tới sau này xảy ra một ít cổ sự, Nhạc Thi Dao mới dưới tình huống không tình nguyện chấp nhận gả cho hắn.

Thế nhưng, hai người quan hệ vợ chồng chỉ là trên danh nghĩa, kỳ thực Tiêu Hàn Dư cả trái tim lẫn thân thể của Nhạc Thi Dao đều không chiếm được, bất quá hắn không có bởi vì như vậy mà từ bỏ hi vọng, bởi vì hắn dù sao cũng có danh phận là nàng phu quân, hắn tin tưởng, sẽ có một ngày hắn có thể đem phương tâm của nàng bắt vào tay.

Nhưng sau chuyện này, hắn mới biết những suy nghĩ kia chẳng qua chỉ là chuyện cười mà thôi.

Đề nén trong lòng lửa giận, Tiêu Hàn Dư nhìn Nhạc Thi Dao không chớp mắt, gằn giọng mà nói:

-Nhạc Thi Dao, nàng bây giờ đã là ta thê tử, mặc kệ nàng có muốn hay không, chuyện này nàng không có khả năng thay đổi!

Sư nương Nhạc Thi Dao mí mắt khẽ sụp xuống, nhàn nhạt nói:

-Ngươi không có tư cách làm ta phu quân!

-Nói láo!

Tiêu Hàn Dư không nhịn được nữa, trực tiếp gào thét mà nói:

-Ta Tiêu Hàn Dư thân là Minh Thiên Phong phong chủ, tu vi là càng đạt đến Thất Tinh Vũ Hoàng, tại Thiên Sinh Môn địa vị chỉ dưới chương môn! Nếu ta không xứng với nàng, vậy thì còn có ai? Lý Thiên Dương? Hay là cái kia Vương Hạo Thần tiểu phế vật?

Đối mặt với một Tiêu Hàn Dư đang cuồng nộ, Nhạc Thi Dao khuôn mặt lại không chút nào đổi sắc, nhẹ nhàng nói:

-Ngươi ngay cả bản thân vị trí cũng không hiểu được, vậy còn nói gì tới chuyện có tư cách hay không làm ta trượng phu!

Nói rồi, nàng cũng không để ý tới Tiêu Hàn Dư nữa, trực tiếp xoay người rồi đi.

Tiêu Hàn Dư nhìn “thê tử” của mình rời đi, trong lòng càng thêm cuồng nộ phần hận, sát ý phun trào khắp nơi, tựa như một đầu dã thú không có chỗ phát tiết cơn giận của mình.

-Rầm!

Tiêu Hàn Dư một quyền đánh vào tường đá bên cạnh, khiến cho đất đá vỡ tung toé, giọng khàn khàn lắm bảnr

-Từ trước giờ không có thứ gì có thể từ trong tay rời khỏi, Nhạc Thi Dao, nàng là nữ nhân mà Tiêu Hàn Dư ta coi trọng, nàng cho rằng nàng có thể thoát khỏi tay ta? Ngay thơ đến cực điểm!

Vương Hạo Thần luyện thành Toàn Phong kiếm pháp thức thứ hai, bầu trời đã tối đen như mực, hần liền muốn quay về phòng nghỉ ngơi.

Chi là, hần trên đường đi về, lúc đi ngang qua con suối gần đó, lại phát hiện có một bóng người thon dài đang ngồi trên bờ sông.

Vương Hạo Thần định thần nhìn kỹ, mới nhận ra đó là sư nương Nhạc Thi Dao, trong lúc hần còn đang chần chờ không biết có nên tới gặp nàng hay không, thì sư nương thanh âm đã truyền vào tai hần:

-Tiểu Thần Thần! Đến đây với ta một chút a!

Vương Hạo Thần không chần chờ nữa, chậm rãi đi tới ngồi bên cạnh Nhạc Thi Dao.

Đêm hôm nay trăng rất sáng, Vương Hạo Thần có thể nhìn thấy rõ Nhạc Thi Dao tuyệt mỹ dung nhan, đẹp không tỳ vết, dưới ánh trăng, nàng giống như một vị lã ba tiên từ ngồi bên cạnh hần.

Thế nhưng, Vương Hạo Thần lại nhìn ra được, trong đôi mắt của nàng, lại ẩn chứa một tia buồn rầu khó nói.

Nhạc Thi Dao trong mắt nổi lên một tia hoài niệm, lúc này khẽ nói:

-Tiểu Thần Thần! Không biết ngươi có hứng thú nghe ta giảng một cái cổ sự hay không?

-Sư nương xin cứ nói!

Vương Hạo Thần biết nàng đang có tâm sự, lúc này dậm thanh đáp.

Nhạc Thi Dao hai cánh tay trắng như ngọc nắm lại cùng một chỗ, chậm rãi nói:

-22 năm trước, Ngọc Tiêu Phong tiền nhiệm phong chủ sau một chuyến ra ngoài dạo chơi, mang về tông môn một tiểu nữ hài! Tiểu nữ hài đó sau khi tiến vào tông môn liền biểu lộ ra mình đáng sợ thiên phú, trở thành tông môn trọng điểm bồi dưỡng, mà nàng tu vi, cũng vì thế mang tăng trưởng nhanh như gió! Thời gian qua đi, tiểu nữ hài đó đã trở thành một người thiếu nữ xinh đẹp như tiên nữ hạ phàm, được xem là Thiên Sinh Môn đệ nhất mỹ nữ, đồng thời còn là một đời tuổi trẻ đệ nhất thiên tài, được vô số thiếu niên anh kiệt thậm chí còn có hai vị phong chủ trong tông môn điên cuồng theo đuổi!

-Người thiếu nữ đó vốn chưa có ý định lập gia thất, thế nhưng người tính không bằng trời tính, sư phụ của thiếu nữ đó bị kẻ địch đánh lén, gặp phải trí mạng thương tích, người trước khi lâm chung, đã nói với người thiếu nữ đó rằng sau khi người mất, nàng nhất định phải gả cho Minh Thiên Phong phong chủ Tiêu Hàn Dư! Mới đầu, thiếu nữ đó kịch liệt phản đối, thế nhưng sư phụ nàng lại cương ngạnh dùng tính mạng đe ép nàng, lại có trưởng bối bên trên tạo áp lực, rơi vào đường cùng, nàng chỉ có thể chấp nhận thỉnh cầu của sư phụ, để người yên lòng ra đi!

-Thiên Sinh Môn đệ nhất mỹ nhân cùng với Minh Thiên Phong phong chủ khi đó đã trải qua một đời vợ kết làm phu thê, người ngoài đều cảm giác hai người không hợp, thế nhưng cũng ngại cả hai thực lực, cuối cùng không dám ngăn cản! Hai người mặc dù kết làm phu thê, thế nhưng hữu danh vô thực, chỉ có cái vỏ bên ngoài, bên trong lại giống như người đứng nước lã!

Nói đến đây, Nhạc Thi Dao quay mặt sang nhìn Vương Hạo Thần, hỏi:

-Ngươi hần là đoán được, thiếu nữ trong câu chuyện này là ai phải không?

Vương Hạo Thần mỉm cười, gật đầu đáp:

-Đệ tử đoán ra được, người này, tất nhiên là sư nương!

Hần không nghĩ tới sư nương cùng sư phụ hai người lại có một đoạn cổ sự như vậy, đồng thời hần cũng biết được, hai người kỳ thực không có tình cảm vợ chồng, chỉ có danh nghĩa mà thôi.

Nhất thời, hần cảm thấy trong lòng chưa xót, đối với sư nương chuyện tình có chút thương cảm.

Nàng năm đó chỉ là một cái thiếu nữ 18 tuổi, là cái tuổi đẹp nhất của người con gái, lại phải gả cho một người nam nhân mà mình không hề yêu thương, hơn nữa còn là bị cưỡng ép, đó là một điều đau khổ đến mức nào?

Đúng lúc này, Vương Hạo Thần đột nhiên cảm giác được một cỗ mềm mại không xương thân thể đang tiến vào hần lồng ngực, vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sư nương Nhạc Thi Dao không biết từ lâu nào đã dựa sát vào người hần, đầu gối lên hần bờ vai, khuôn mặt lộ ra vẻ mệt mỏi cùng khổ tâm.

-Tiểu Thần Thần! Ta mượn bờ vai của ngươi một chút!

Nhạc Thi Dao thanh âm nhẹ nhàng vang lên tại Vương Hạo Thần bên tai.

Vương Hạo Thần cảm nhận nhiệt độ thân thể của người con gái trong ngực, mũi lại ngửi được hương thơm trên người nàng, mặc dù có hơi bối rối một chút, thế nhưng lại không đành lòng đẩy nàng ra, chỉ có thể giữ nguyên tư thế để cho nàng dựa vào vai hần.

Vương Hạo Thần đang muốn nói chuyện, lại cảm thấy mình vai áo tựa hồ hơi ẩm ướt, sau đó lại nghe được từng tiếng nước nhỏ nhẹ nhàng trên vai, trong lòng đột nhiên mềm nhũn.

Hần chưa bao giờ ngờ được, sư nương sẽ có một ngày cứ như vậy dựa vào hần mà khóc.

Vương Hạo Thần lúc này mới hiểu được, nữ nhân luôn có những lúc yếu đuối, bình thường không thể hiện ra, là bởi vì họ muốn che giấu đi nỗi khổ tâm của mình, lại không muốn biểu lộ

ra trước mặt người khác bộ dạng cần che chở của mình, thế nhưng cho dù có khéo léo cho đâu tới đâu, cũng sẽ có một ngày họ sẽ phải thể hiện ra sự mềm yếu của mình.

Sư nương luôn ở bên cạnh chăm sóc hắn, thế nhưng hắn lại không hiểu được nặng trong lòng kỳ thực luôn mang một nỗi buồn sâu đậm không muốn cho hắn biết.

Lúc này, nàng đang phát tiết nỗi ảm ức những năm gần đây qua những giọt nước mắt trong suốt đang không ngừng trào ra.

Vương Hạo Thần trong lòng xúc động, hai cánh tay không nhịn được theo bản năng đem thân thể mềm mại quyến rũ của Nhạc Thi Dao ôm chặt lấy, để cho hai người thân thể ép sát vào nhau, ý muốn dùng cái ôm của mình an ủi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Ra ngoài lịch lãm

Nhạc Thi Dao ở ngực hắn càng khóc càng thương tâm, nàng gần mười năm nay phải làm vợ người nàng không hề có tình cảm, hơn nữa còn phải đối mặt với tiếng nói của ngoại nhân, để cho nàng vô cùng khổ tâm, lúc này gặp Vương Hạo Thần không hiểu sao lại muốn dựa vào hắn, thốt khoải khóc một hồi.

Lòng ngực rắn chắc của hắn ấm áp, lại mang theo nam tính hơi thô, khiến cho nàng có một loại cảm giác muốn cả đời đều dựa vào hắn như vậy, đầu nhỏ gất gao vùi vào Vương Hạo Thần trong lòng, có chút tham lam hưởng thụ hắn hơi ấm.

Mặc kệ những năm qua nàng cố gắng gây dựng hình ảnh, vào lúc này, nàng chỉ muốn thoải mái khóc một lần, đem tâm sự của mình chia sẻ với hắn, lại tận hưởng cảm giác được hắn quan tâm, ôm ấp.

Nàng vào lúc này cũng đã nhận ra, tiểu đồ đệ của nàng đã không biết từ lúc nào chiếm lấy một vị trí không thể thay thế trong lòng của nàng, một vị trí mà từ trước tới giờ chưa có một nam nhân nào tiếp cận được, mà tình cảm của nàng đối với hắn, cũng đã có chút thay đổi, không còn giống như trước hoàn toàn là thầy trò, tỷ đệ nữa.

Nàng không muốn biểu lộ quá mức, thế nhưng lại không cách nào từ trong lòng ngực Vương Hạo Thần rời đi, bởi vì nàng thực sự quá yêu thích cảm giác ấm áp mà hắn mang lại.

Vương Hạo Thần trong lòng ôm ôn hương nhuyễn ngọc, lại say mê hương thơm của nữ tử từ gần ngay trước mắt, để cho hắn đầu óc đều có chút mộng mị.

Nhạc Thi Dao thân là Thiên Sinh Môn đệ nhất mỹ nhân trong suốt nhiều năm qua, ngay cả khi nàng đã thành thân, trong đám nữ đệ tử hiện nay cũng không có một cái có dung nhan đuổi kịp nàng, Vương Hạo Thần chính là nam nhân đầu tiên cùng nàng thân mật như vậy, nếu để kẻ khác biết được nhất định ghen ghét tới phát điên.

Nhạc Thi Dao khuôn mặt tuyệt mỹ khiến cho hoa nhường nguyệt thẹn, mái tóc đen dài mượt như nhung, làn da trắng ngần như mỡ đông, lúc này ôm chặt Vương Hạo Thần, hai toà ngọc nữ phong vô tình ép sát vào người hắn, lúc mới đầu, Vương Hạo Thần cũng không chú ý lắm, thế nhưng dần dần hắn lại cảm nhận được trước ngực truyền đến từng đợt mềm mại co dãn, trong lòng không hiểu sao lại bốc lên một trận lửa nóng rạo rức.

Vương Hạo Thần ở bên Nhạc Thi Dao lâu như vậy, mặc dù biết sư nương của mình rất đẹp, thế nhưng lại chưa bao giờ có tà niệm với nàng, hôm nay, hai người chung đụng quá gần, nếu như hắn còn không có cảm giác, vậy hắn liền là một cái thái giám rồi.

Chỉ là, đối với chuyện nam nữ Vương Hạo Thần hoàn toàn không có kinh nghiệm, hay có thể nói là dốt đặc cán mai, tất cả hành động đều dựa theo cảm xúc và bản năng mà thực hiện.

Vương Hạo Thần hai cánh tay không tự chủ được từ trên người Nhạc Thi Dao di chuyển lên, một tay ôm lấy nàng thắt lưng, một tay khác nâng lên nàng khuôn mặt, đầu hơi cúi xuống, sau đó liền dưới ánh mắt sững sờ của giai nhân trước mặt, đem môi của mình đặt lên môi thơm đỏ mọng của nàng.

Thời gian tựa hồ bởi vì khung cảnh này mà dừng lại!

Nhạc Thi Dao cả người như hoá đá hồi lâu, mắt phượng mờ to nhìn khuôn mặt tuấn mỹ ngay trước mắt, đây là nụ hôn đầu của nàng, lại không có một dấu hiệu báo trước bị cướp mất, nếu là nam nhân dám làm thế với nàng, nàng coi như liều mạng cũng phải đem nó chém giết, thế nhưng đối với Vương Hạo Thần, nàng mặc dù có một chút tức giận, nhưng càng nhiều là thẹn thùng và nhu tình, lại không nhớ tới mình thực lực mạnh hơn hắn không biết bao nhiêu lần, không có dùng lực đẩy hắn ra.

-Thôi, hôm nay liền để tiểu tử này chiếm chút tiện nghi a!

Nhạc Thi Dao nghĩ thầm, lòng nàng rất phức tạp, nửa muốn Vương Hạo Thần tiếp tục, nửa khác lại bởi vì đạo lý thông thường mà trắc trở, thế nhưng nàng trong mắt lại tràn đầy lửa nóng tình ý, cuối cùng không quản nhiều như vậy được nữa, một đôi ngọc thủ vòng qua Vương Hạo Thần cổ, kéo đầu của hắn lại gần mình hơn, môi thơm hơi mở ra, mặc cho nam nhân trước mặt khinh bạc.

Vương Hạo Thần theo bản năng dùng đầu lưỡi tách ra Nhạc Thi Dao hàm răng trắng ngọc, cùng đầu lưỡi của nàng quấn quít cùng một chỗ, nước dịch của nàng ngọt như mật, khiến hắn càng thêm say mê, không ngừng tham lam mút lấy chất lỏng ngọt ngào trong miệng nàng.

Nhạc Thi Dao bị hắn hôn đến đầu óc mơ hồ, chỉ biết nhiệt tình đáp lại, tận hưởng giây phút khó quên này.

Hai người rơi vào trong lửa tình, chiếc hôn kéo dài rất lâu, đến khi cả hai hoàn toàn không còn đường khí mới buông nhau ra, ngồi trên mặt đất nặng nề hít thở không khí.

Vương Hạo Thần con người hiện lên vài tia đỏ tươi, hô hấp dồn dập, hai tay ôm lấy thân thể mềm mại của Nhạc Thi Dao, cơ thể nóng bừng như bị lửa thiêu, đôi môi từ trên môi thơm của nàng trượt xuống nàng cái cổ trắng ngần.

Nhạc Thi Dao vẫn còn lại một chút lý trí, cố nén thân thể cũng động tình, cố gắng đem đầu của Vương Hạo Thần từ trong ngực mình đẩy ra, thờ gấp nói:

-Tiểu Thần Thần! Bây giờ còn chưa phải lúc...

Vương Hạo Thần nghe nàng nói như vậy, chỉ có thể tạm thời đè nén lại trong lòng hoá điểm, đôi tay không an phận kia cũng dừng lại, chẳng qua là vẫn như cũ ôm lấy Nhạc Thi Dao ngọc thể, cảm đặt lên vai nàng, nặng nề hỏi:

-Sư nương, vì sao dừng lại?

Hơi thở của hán nóng bỏng phả vào Nhạc Thi Dao cổ ngọc, tựa hồ hận không thể nói cho giai nhân bên cạnh biết, hán đang rất muốn nàng a!

Nhạc Thi Dao bị hán lớn mặt hành động khiến cho hai má đỏ bừng, trong lòng cũng có xuân ý nhộn nhạo, thế nhưng nàng cũng phải dè xuồng, kiên nhẫn giải thích nói:

-Người bây giờ còn quá yếu, nếu người cùng ta... phát sinh chuyện như vậy, để sư phụ biết được, tông môn nhất định không còn chỗ cho người dung thân, đến lúc đó, ta cũng không bảo vệ được người!

Nàng tuy rằng không yêu Tiêu Hàn Dư, coi như yêu nam nhân khác, cũng không tính là phản bội y, thế nhưng hai người vẫn là vợ chồng trên danh nghĩa, hơn nữa nàng biết Tiêu Hàn Dư luôn có ý với mình, nếu đề y biết được mình cùng Vương Hạo Thần phát sinh quan hệ tình cảm, hán nhất định sẽ tức hết cả mà tìm cách giết Vương Hạo Thần, mà nàng tu vi còn kém Tiêu Hàn Dư rất nhiều, khẳng định sẽ không ngăn được hán.

Vì thế, nàng mặc dù biết mình có tình cảm với Vương Hạo Thần, thế nhưng cũng không muốn cùng hán phát sinh quá lớn quan hệ, bởi vì nàng là muốn bảo vệ hán cho tới khi hán hoặc nàng có đủ thực lực để tự xử lý chuyện của mình.

Hơn nữa, nàng cùng Vương Hạo Thần tiến triển quá mức đột ngột, tình cảm còn chưa rõ ràng đã muốn tiến thêm một bước, như vậy cũng quá vội vàng.

Vương Hạo Thần nghe nàng nói như vậy thì trầm mặc, trong mắt dần dần lên vẻ kiên định, nắm lấy Nhạc Thi Dao bàn tay mềm mại, nói:

-Sư nương, cho ta thời gian, ta nhất định sẽ trở thành cường giả như sư phụ... không, ta nhất định sẽ vượt qua sư phụ, dù để khiến tông môn kiêng kị, đến lúc đó, không ai có thể hạn chế tự do của người!

Nhạc Thi Dao cùng Tiêu Hàn Dư kết làm phu thê là bởi vì sư phụ nàng, thế nhưng còn có một nguyên nhân khác, đó là Thiên Sinh Môn cao tăng cường giả tạo áp lực, vì thế nếu Vương Hạo Thần muốn giúp nàng, hán thực lực ít nhất phải vượt qua Tiêu Hàn Dư, thậm chí là đuổi kịp tông chủ.

Mục tiêu này, không thể không nói là rất khó khăn, thế nhưng vì sư nương, hán nhất định phải cố gắng hết sức.

Hán suy nghĩ rất đơn giản, cũng chưa nhận ra tình cảm của mình dành cho Nhạc Thi Dao là gì, trong lòng chỉ cho biểu hiện ra hán ý tứ sẽ giúp nàng bỏ đi cuộc hôn nhân nhạt nhẽo kia, nhưng cũng tỏ ý sẽ cùng nàng ở chung một chỗ.

Nhạc Thi Dao biết hán suy nghĩ, trong lòng mặc dù có hơi thất vọng, cũng không chấp nhặt với hán, dù sao Vương Hạo Thần còn quá trẻ, căn bản không hiểu được tình cảm nam nữ như thế nào, vừa rồi chỉ là hành động theo cảm xúc nhất thời.

Lại nói, nàng chẳng phải cũng cần thời gian để xác định tình cảm với hán sao?

Nhạc Thi Dao nghĩ vậy, liền mỉm cười nhìn Vương Hạo Thần nói:

-Thời gian người khẳng định sẽ có, bất quá không nên ép bản thân quá mức, sẽ không tốt cho việc tu luyện của người!

Vương Hạo Thần gật đầu, ánh mắt hơi loé lên, nói:

-Sư nương, sau ngày hôm nay, ta muốn hạ sơn ra ngoài lịch lãm!

-Người muốn hạ sơn?

Sư nương khẽ cau mày, trầm giọng nói:

-Người tu vi còn thấp, ra ngoài lịch lãm lúc này rất nguy hiểm!

Ra ngoài tông môn rồi, lúc đó chính là phải dựa vào chính mình, thế nhưng Vương Hạo Thần thực lực còn rất nhỏ yếu, thiên hạ người tốt thì ít mà ác nhân thì nhiều, nàng sợ hán đi ra không được mấy ngày liền gặp nguy hiểm rồi.

Vương Hạo Thần vẫn kiên trì nói:

-Sư nương, ta muốn trở nên cường đại nhanh chóng, không thể chỉ ở trong nhà ru rú tu luyện, như vậy cho dù ta tu vi có tăng lên, tâm cảnh cùng chiến lực cũng sẽ thiếu hụt! Chỉ có ra ngoài lịch lãm, mới có cơ hội tìm được cơ duyên giúp ta nhanh chóng trưởng thành, như vậy hai năm sau Lục Phong đại hội ta mới có khả năng lấy được thứ hạng cao! Sư nương, chuyện này ý ta đã quyết, xin người đừng ngăn cản!

Trước đây hán còn có chút do dự không biết có nên làm như vậy hay không, thế nhưng bây giờ hán lại quyết tâm hai năm trước phải có thực lực tham dự Lục Phong đại hội, cũng là đang đặt mục tiêu cho mình, nếu ngay cả Lục Phong đại hội hai năm sau hán cũng không có tư cách tham gia, vậy cái gì cũng đừng nói rồi.

Sư nương cười khổ, biết cái tính cứng đầu của hán lại hiện ra, một khi thẳng này ý đã quyết thì chín con trâu cũng đừng hòng kéo lại hán, vì thế nàng chỉ có thể chấp nhận, nói:

-Thôi được rồi! Ý người đã như vậy, ta cũng không tiện nói thêm! Bất quá người ra ngoài tu luyện nhất định phải cẩn thận, nhớ kỹ, thiên hạ lắm người hiểm ác, nếu người gặp chuyện bên ngoài, tông môn cũng sẽ không kịp cứu viện người!

Vương Hạo Thần thấy nàng đồng ý liền mừng rỡ, lại cùng nàng nói chuyện một hồi lâu, mới có chút không bỏ buông Nhạc Thi Dao, quay về chuẩn bị cho chuyến hạ sơn lần đầu tiên của mình.

Chuyến đi sắp tới, hán muốn đem tu vi của mình tăng mạnh, sau đó mới quay trở về.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Hạ sơn

Vương Hạo Thần mất một chút thời gian để chuẩn bị hành lý cho mình, lại nhờ sư nương Nhạc Thi Dao chuẩn bị giúp mình một ít tông môn nhiệm vụ, bởi vì hán một chuyến đi này nhất

định sẽ tiêu tốn không ít thời gian, nhân tiện có thể đi làm một ít nhiệm vụ để lấy điểm công hiến, đồng thời nhân cơ hội đó tu luyện khả năng thực chiến của bản thân.

Sau buổi tối hôm đó, Vương Hạo Thần cùng Nhạc Thi Dao quan hệ trở nên có chút thay đổi, không còn đơn giản là sư nương cùng đệ tử như trước, lại thêm vào một chút tình cảm mập mờ.

Vương Hạo Thần mặc dù đối với tình cảm nam nữ không rõ ràng lắm, thế nhưng hắn đủ đầu óc để hiểu ra mình tình cảm đối với sư nương không chỉ đơn giản là tôn kính cùng dựa vào như trước, biến hoá này để cho hắn cảm giác có chút không kịp thích ứng.

Còn Nhạc Thi Dao thì lại đang rất hoang mang, bởi vì nàng mặc dù có tình cảm với Vương Hạo Thần, thế nhưng hai người quan hệ sư đồ còn đó, nàng thực sự khó có thể chối bỏ được sự thật này, mà nàng cũng biết, mối quan hệ này sẽ trở thành rào cản lớn nhất giữa mình và Vương Hạo Thần.

Thế nhưng hoang mang thì hoang mang, nàng vẫn tỉ mỉ giúp Vương Hạo Thần chọn lấy nhiệm vụ phù hợp với hắn, đồng thời cũng chọn một ít những vụ có độ khó cao, để cho Vương Hạo Thần sau khi tăng lên tu vi có việc dễ làm.

Vương Hạo Thần nhìn hơn chục bản thông tin nhiệm vụ trước mà cười khổ không thôi, sư nương đúng là không muốn mình lười biếng đây mà.

Hành lý cùng nhiệm vụ đều đã chọn xong, Nhạc Thi Dao đem một tấm bản đồ được cho Vương Hạo Thần, dặn dò nói:

-Đây là ta trước đây ngẫu nhiên thu được một tấm bảo tàng bản đồ, cái này bảo tàng có lẽ đối với ta không có giá trị gì, nhưng đối với ngươi thì lại là bảo vật vô giá! Nếu ngươi có thể đem cơ duyên ở chỗ đó đạt được, tốc độ tu luyện sẽ tăng lên rất nhiều!

Vương Hạo Thần cẩn thận đem bản đồ cất kỹ, cười nói:

-Đa tạ sư nương!

Sư nương khẽ gật đầu, phát tay nói:

-Tốt rồi, những gì có thể giúp ta đều đã làm, ngươi lần này ra ngoài lịch luyện phải nhớ kỹ, tính mạng là quan trọng, vì thế những lúc quan trọng không cần cậy mạnh, chỉ cần bảo toàn tính mạng là được!

Vương Hạo Thần cười lĩnh hội, đột nhiên hắn tiến lên hai bước, vòng tay ôm chặt lấy Nhạc Thi Dao mềm mại ngọc thể, miệng khẽ nói bên tai nàng:

-Sư nương, ngươi cũng phải bảo trọng!

Nhạc Thi Dao ngọc thể khẽ run lên, khuôn mặt đỏ hồng, trong mắt hiện lên một tia ôn nhu tình cảm, thấp giọng nói:

-Tiểu tử ngốc! Ngươi đã chiếm ta tiện nghi như vậy, nhất định phải bình an trở về a!

Vương Hạo Thần buông ra nàng, mỉm cười nhìn nàng lần cuối, sau đó liền xoay người cất bước đi về phía Thiên Sinh Môn sơn môn.

Nhạc Thi Dao nhìn theo hần thân ảnh đang mờ dần, trong mắt có không bỏ cùng lo lắng, thế nhưng cũng có một phần chờ mong, muốn được nhìn hần bộ dạng sau khi trở về sẽ như thế nào.

Nhạc Thi Dao đưa cho Vương Hạo Thần tấm bản đồ kia, vị trí là chi Nhại Đình sơn mạch, cách Thiên gần 100 dặm về hướng phía bắc, là một vùng sơn mạch nhỏ tương đối hẻo lánh, cách tông môn khá xa, bình thường cũng ít có tông môn đệ tử đến đó lịch lãm.

Bởi vì bọn hắn đã quen việc có tông môn che chở, cho dù ra ngoài tu luyện cũng sẽ không đi quá xa, gặp chuyện phiền phức tông môn cường giả có thể nhanh chóng chạy tới cứu viện.

Thế nhưng Vương Hạo Thần biết cứ ở dưới tông môn cánh chim, vậy hắn sẽ không bao giờ trưởng thành được, chỉ có ra ngoài tìm kiếm thuộc về cơ duyên, đồng thời trải qua sinh tử lịch luyện, mới có thể trở thành chân chính cường giả.

Vương Hạo Thần cũng không biết, ngay ở lúc hắn vừa rời khỏi Thiên Sinh Môn không lâu, ba đạo thân ảnh khác cũng nhanh chóng đuổi theo, một người trong số đó, chính là cùng Vương Hạo Thần có một đoạn ân oán, Lục Phong.

Từ sau khi Chúc Ly bại trận, Hồng Thạch Phong người cũng đã không có xem thường Vương Hạo Thần như trước, vẫn một mực chú ý hần hành tung, đến hôm nay phát hiện hần đã ra ngoài lịch lãm, liền lập tức phái người đuổi theo, mà Lục Phong thì xung phong lĩnh đội.

Lục Phong nhìn thấy Vương Hạo Thần từ một tên không thể tu luyện đột nhiên tăng mạnh tu vi, dùng một loại tốc độ như vũ bão đuổi theo hần, lại liên tiếp mấy lần hành hạ hần tay chân, trong lòng có thể nói là tức giận vô cùng.

Mục đích của bọn hần lần này, cũng không phải giáo huấn Vương Hạo Thần đơn giản như vậy, mà là muốn trực tiếp giết chết hần.

Ở trong tông môn cấm chém giết lẫn nhau, thế nhưng ra bên ngoài rồi, coi như Vương Hạo Thần bị bọn hần giết chết, cũng không có ai nghi ngờ lên đầu bọn hần.

Từ điểm đó cũng nhìn ra được, Thiên Sinh Môn nhìn vào thì có vẻ đoàn kết, thế nhưng kỳ thực lại âm thầm nội đấu bên trong, hơn nữa còn là vô cùng kịch liệt, cái này cũng nói lên Lý Thiên Dương con người chỉ ăn ngọt không ăn đắng, vô cùng tàn nhẫn, Vương Hạo Thần bởi vì khiến bọn hần Hồng Thạch Phong mất mặt vài lần, Lý Thiên Dương liền trực tiếp hạ lệnh ám sát đối phương.

Mặc dù chuyện nhỏ này không phải ý chính của Lý Thiên Dương, thế nhưng Lục Phong bọn người ý định hần làm sao có thể không biết? Thế nhưng hần cũng không ra tay ngăn cản, chứng tỏ là ngầm đồng ý.

Vương Hạo Thần cũng không biết sau lưng có người đuổi theo hần, chỉ dựa theo lộ tuyến đi về hướng bắc.

Thiên Sinh Môn thân là đại tông môn xung quanh phạm vi có vô số thành trì, tiểu trấn đóng giữ, theo lộ tuyến, Vương Hạo Thần vừa rời khỏi tông môn, đi một buổi liền có thể gặp được một cái tiểu trấn, gọi là Hoàng Thạch Trấn.

Hoàng Thạch Trấn không lớn lắm, thế nhưng người sống cũng tương đối nhiều, thỉnh thoảng còn có thể gặp được võ giả tán tu.

Vương Hạo Thần lần đầu tiên rời núi đến những nơi như vậy, trong lòng khỏi nói phải có bao nhiêu ngỡ ngàng, đi đâu cũng nhìn cảnh vật xung quanh bằng đôi mắt hiếu kỳ.

Bởi vì hần dung mạo rất tuấn tú, khí chất lại không dám phạm nhân, vì thế trên đường đồng dạng nhận được không ít ánh mắt quan sát.

Vương Hạo Thần đã đi đường nửa ngày, liền ghé vào một quán ăn nhỏ, kêu một ít món ăn ngồi dùng bữa.

Hắn trước đây đã từng được sư nương giảng qua một ít chuyện ngoài tông môn, vì thế cũng trước khi đi đã nhờ sư nương đem toàn bộ điểm công hiến còn lại của hắn đổi thành bạc, mặc dù có không nhiều lắm, thế nhưng muốn ăn mấy bữa cơm là không có vấn đề.

Cơm ăn được quá nửa, Vương Hạo Thần đột nhiên phát hiện trước đường phố lại có một đồng người đang chen chúc nhau, tính tò mò khiến hắn ngưng thần nhìn kỹ, sau đó liền thấy được một nân đề cho hắn phải ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy trên đường chính giữa có một tiểu nữ hài mặc quần áo thô rách rưới đang quỳ gối trước mặt mọi người, trong tay nàng ôm lấy một cái trung niên nữ tử, quần áo đồng dạng rách rưới vô cùng, dung mạo mặc dù xinh đẹp như lại tái nhợt không chút huyết sắc.

Tiểu nữ hài mặc dù bần thiêu rách rưới, thế nhưng khuôn mặt lại xinh đẹp vô cùng tự nhiên, hai hàng lông mi dài quyến rũ, mỹ mạo tràn ngập hơi nước, khiến cho người ta thương tiếc trong lòng, mũi cao môi mỏng, nói chung là cực kỳ mỹ lệ, tương lai tất nhiên là một cái mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.

Người qua đường nhìn thấy dung mạo của nàng, đều thầm khen một tiếng nữ hài thật đẹp.

Lúc này, ở trước mặt tiểu nữ hài cùng người phụ nữ kia là ba cái nam tử thân thể hùng tráng, sau lưng đeo lấy từng kiện vũ khí, rõ ràng là vũ giả.

Ba người khuôn mặt tràn đầy ý dám nhìn chăm chăm tiểu nữ tử, ánh mắt thô lỗ ở trên người nàng đảo loạn, tựa hồ chỉ hận không thể ngay lập tức lôi nàng lên cùng mình đại chiến một trận.

Một tên trong ba người tham lam nhìn tiểu nữ hài, nói:

-Tiểu cô nương, mẹ của ngươi giữa thanh bạch nhặt lấy trộm tiền của chúng ta, chuyện này ba huynh đệ chúng ta không thể tính sổ, ngươi tốt nhất là đi theo chúng ta đi thôi, dùng thân thể của ngươi trả nợ cho mẹ của ngươi a!

-Nói vậy! Ta cùng mẫu thân tuy là nghèo đói, thế nhưng chưa từng cướp bóc của ai! Hơn nữa mẫu thân của ta chỉ là một người bình thường, làm sao có khả năng ở dưới mắt các ngươi cướp đồ, các ngươi rõ ràng là ngấm máu phun người!

Tiểu nữ hài căm hận nhìn hắn, không gì sánh được phần nợ hết.

Mọi người xung quanh ánh mắt đồng tình nhìn nàng một cái, bọn họ từng nhiều lần gặp qua mẹ con bọn họ, biết rằng hai người đều là người trung thực, rất được mọi người quý mến, đồng thời cũng biết là ba người kia là đang vu khống hãm hại hai mẹ con bọn họ.

Thế nhưng bọn họ cho dù biết như vậy, cũng không dám ra mặt nói giúp, bởi vì ba người kia có vũ giả tu vi, phạm nhân trong mắt bọn hắn giống như con kiến hôi, người bước ra khẳng định sẽ bị ba người đánh chết.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Hùng thị ba huynh đệ

A? Vậy ý của ngươi là ba huynh đệ chúng ta đang nói dối vu khống ngươi? Thật đúng là to gan, trước mặt mọi người lại dám bịa chuyện hoang đường!

Một cái nam tử khác nghe nàng nói như vậy không chỉ không giận mà còn cười lạnh, nghiêng ngẫm nhìn nàng mà nói.

-Đại ca! Nữ hài này không được trưởng bối dạy dỗ như vậy, lại dám vu khống chúng ta, tội không thể tha thứ! Nhất định phải bắt nàng về hảo hảo dạy dỗ một phen a!

Nam tử kia quay sang nói với nam tử đứng chính giữa ba người, cũng là bọn họ đại ca.

-Nhị đệ nói rất đúng!

Tên đại ca kia gật đầu cười nói, ánh mắt nhìn tiểu nữ hài tràn ngập dục vọng.

Ba huynh đệ hắn làm chuyện ác đã lâu, hôm nay trên đường vô tình gặp được tiểu nữ hài mẫu thân, thấy nàng dung mạo xinh đẹp liền nổi tà niệm, giả vờ cùng nàng nói chuyện một hồi, sau đó liền diễn một tuồng kịch, vừa ăn cắp vừa la làng, vu khống cho nàng là trộm tiền của bọn hắn, muốn đem nàng mang đi.

Phụ nhân hiển nhiên là chống trả quyết liệt, cuối cùng bị bọn hắn lỡ tay đá thương, mặc dù ba người không phải cố ý, thế nhưng một phạm nhân nào có thể chịu được vũ giả lực lượng, vì thế phụ nhân lập tức trọng thương hấp hối.

Ba người bọn hắn còn đang tiếu rề, lại nhìn thấy tiểu nữ hài chạy tới tìm mẫu thân của mình, phát hiện nàng dung mạo so với phụ nhân còn xinh đẹp hơn, trong lòng tà hoá lại nổi dậy.

Rất hiếm khi gặp được nữ hài cực phẩm như vậy, bọn hắn ý muốn sau khi đem nàng chộp vào tay nhất định phải thoả thích hưởng thụ một phen, giúp bọn hắn thoả mãn dục tính.

Hai người kia hiểu ý nhìn lẫn nhau một cái một, cất bước đi đến gần tiểu nữ hài cùng phụ nhân kia.

Tiểu nữ hài trong nháy mắt kinh hoàng, vội vàng hướng mọi người xung quanh cầu cứu nói lớn:

-Xin các vị ra tay cứu giúp chúng ta mẹ con, sau này tiểu nữ nhất định sẽ dùng thân báo đáp!

Nàng cũng là rơi vào đường cùng rồi, nếu như thân thể của nàng rơi vào trong tay ba người kia, kết cục nhất định sẽ bị thảm vô cùng, như vậy còn chẳng thà đem nó giao cho người khác, ít nhất cũng sẽ không trở thành đồ chơi trong tay bọn họ.

Thế nhưng tiểu nữ hài thực sự phải thất vọng rồi, bởi vì những người xung quanh tất cả đều là phạm nhân, thực sự không có ai muốn chết mà đi ra giúp mẹ con bọn họ.

Hai nam tử kia đắc ý nhìn xung quanh một chút, cười ha hả đi tới tại nữ hài trước mặt, một người một tay bắt lấy nàng bả vai, đem nàng khống chế.

Tiểu nữ hài kịch liệt dấy dựa, thế nhưng làm thế nào cũng không thoát được cánh tay giống như kim sắt của người kia.

Lúc này, thanh âm của tên đại ca lại truyền tới:

-Bất luận cái kia phụ nhân, mặc dù hơi lớn tuổi một chút, bất quá hương vị khẳng định không tệ!

Thực ra cũng chẳng cần hẳn phải nói, tên còn lại sớm đã đi tới phụ nhân bên người, một cánh tay nhấc lên nàng thân thể, phụ nhân lúc này đã trọng thương gần chết, căn bản không còn sức lực hay ý thức để phản kháng, thân thể sụi lơ nằm vật trên vai tên nhị ca.

Tiểu nữ hài nhìn thấy mẫu thân bị khinh bạc, hơn nữa khoe miệng còn chảy ra từng dòng máu tươi, hai mắt liền đỏ lên, không ngừng gào khóc van xin mà nói:

-Không... không, cầu xin các người buông tha mẹ của ta! Ta nhất định sẽ làm trâu làm ngựa cho các người, cầu các người buông tha nàng a!

Nàng nhìn ra được, mẫu thân đã cận kề cái chết, sức lực không còn tí nào, nếu còn bị mấy cái nam nhân kia chà đạp, nàng khẳng định sẽ không tránh khỏi cái chết.

Thế nhưng nàng gào thét, chỉ đổi lấy mấy tên nam tử khoái trá tiếng cười.

Đúng vào lúc tiểu nữ hài đã tuyệt vọng, từ phía sau đám người bỗng truyền đến một đạo lạnh như băng thanh âm:

-Đường đường là vũ giả, lại đi khi dễ phàm nhân, các người tâm đúng là bị chó ăn rồi hay sao?

Mọi người nghe được đạo thanh âm này, khuôn mặt nhất thời sùng sốt, vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thanh niên dung mạo tuấn mỹ vô song đang từ trong quán ăn bước ra, vẻ mặt lạnh lùng nhìn cái kia ba huynh đệ.

Người này không phải ai khác chính là Vương Hạo Thần, chuyện vừa rồi hẳn đã chứng kiến toàn bộ, coi như là người ngu cũng có thể nhìn ra là ai đúng ai sai, mà Vương Hạo Thần mặc dù không quá ưu thích xen vào chuyện người khác, thế nhưng hẳn lại nhìn không được ba người kia đối bại hành động, lại đối với tiểu nữ hài kia tình cảnh có chút cảm động, đồng thời thường thức rằng trung nghĩa tính cách, vì thế mới quyết định đi ra ngăn cản ba người kia.

Ba huynh đệ kia không ngờ lại bị người cản đường, trong lòng căm tức, đang muốn ra tay giáo huấn đối phương, lại nhìn thấy Vương Hạo Thần trên áo có biểu tượng của Thiên Sinh Môn, lập tức hoảng sợ.

Thiên Sinh Môn ở khu vực này chính là vô thượng tồn tại, không người dám chọc, mà Thiên Sinh Môn đệ tử ra ngoài tu luyện cũng rất ít khi bị người ngoài nhắm vào, bởi vì ai cũng không muốn đắc tội quái vật lớn như Thiên Sinh Môn.

Ba huynh đệ bọn hắn, trên giang hồ được gọi là Hùng thị tam đặc ác thiếu, trước giờ việc ác vô số, thế nhưng khi nhìn thấy Vương Hạo Thần là Thiên Sinh Môn đệ tử, trong lòng cũng lập tức sinh ra thói ý.

Mặc dù đối với tiểu nữ hài cùng phụ nhân kia bọn hắn có rất lớn dục vọng, thế nhưng suy nghĩ kỹ càng, vì hai cái nữ nhân mà đắc tội Thiên Sinh Môn đệ tử thì thực sự không đáng.

Và lại, Thiên Sinh Môn đệ tử khả năng không có tại nơi này dừng lại lâu, đợi hẳn đi khỏi, hai nữ nhân kia chẳng phải lại là bọn hắn thịt cá trên thớt rồi hay sao?

-Được rồi, xem như các người gặp may!

Hùng Đại đối với hai tên đệ đệ phát tay, ý bảo bọn hắn thả người.

Hùng Nhị, Hùng Tam mặc dù không cam tâm, thế nhưng cũng biết được nặng nhẹ, đành phải đem tiểu nữ hài cùng phụ nhân thả xuống, bất quá ánh mắt lại âm độc nhìn qua hai nàng một chút, tựa như muốn nói: đợi Thiên Sinh Môn đệ tử kia đi mất, các người nhất định sẽ trở thành bọn lão tử trên giường đồ chơi!

Tiểu nữ hài tuổi còn nhỏ, thế nhưng lại rất sáng dạ, nhìn ra được ba người ý tứ, trong lòng sợ hãi, các nàng mặc dù tạm thời thoát được lúc này, thế nhưng khi Thiên Sinh Môn đệ tử kia đi rồi, chờ đón các nàng vẫn sẽ là địa ngục trần gian.

Hùng thị ba huynh đệ đang muốn rời đi, Vương Hạo Thần thanh âm đột nhiên từ phía sau truyền đến:

-Ta cho các người đi rồi sao?

Hùng Đại chau mày, con người dần biến lạnh, xoay người lại nhìn Vương Hạo Thần nói:

-Tiểu tử! Ba huynh đệ chúng ta cho Thiên Sinh Môn một bộ mặt, không muốn động tới người, người đừng có không biết tốt xấu!

Hắn nhìn ra được, Vương Hạo Thần tu vi chỉ có Tam Tinh Vũ Đò, bọn hắn ba người thì có Hùng Nhị, Hùng Tam là Tứ Tinh Vũ Đò, bản thân hẳn càng là một vị Ngũ Tinh Vũ Đò thực lực mạnh mẽ, nếu không phải cố kỵ Thiên Sinh Môn, bọn hắn đã sớm muốn ra tay diệt sát Vương Hạo Thần.

Vương Hạo Thần cười nhạt, đạm thanh nói:

-Các người cho Thiên Sinh Môn mặt mũi có quan hệ gì đến ta? Các người muốn thả ta đi, thế nhưng ta lại muốn mượn đầu của các người dùng một lát a!

Hắn làm sao có thể không nhìn ra ba người này ý tứ, chính là muốn đột hắn rồi đi, sau đó trút giận lên tiểu nữ hài kia cùng mẫu thân của nàng, vì thế hắn cũng không phải là muốn đuổi ba người đi, mà là muốn tại nơi này chém giết bọn họ.

Hùng thị ba huynh đệ nghe hắn nói như vậy, sắc mặt liền triệt để âm trầm, biết được ngày hôm nay khó tránh khỏi một trận chiến, bọn hắn tuy là e ngại Thiên Sinh Môn, thế nhưng nếu như thật không có cách, cũng chỉ có thể trước tiên giết chết tiểu tử trước mắt, sau đó nhanh chóng đào tẩu, Thiên Sinh Môn hẳn cũng không rảnh tới mức bởi vì một tên nho nhỏ đệ tử mà truy sát bọn hắn đến chân trời góc biển đi?

Dù sao, tiểu tử trước mắt này đã không muốn buông tha bọn hắn, tiếp tục chạy không có ý nghĩa, vậy chẳng bằng đem y giết đi rồi nói!

Thế nhưng, bọn hắn cũng phải ra tay nhanh gọn, bởi vì nếu kéo dài lâu, sẽ dẫn đến Thiên Sinh Môn những cái khác đệ tử, vậy thì không xong rồi.

Hùng Đại đưa mắt ra dấu với Hùng Nhị, Hùng Tam, ba người ở chung lâu năm, nhìn thấy ám hiệu liền hiểu ngay ý tứ của đối phương, mỗi cái liền âm thầm gật đầu.

-Đã như vậy... chúng ta chỉ có thể lấy mạng của người rồi nói sau!

Hùng Đại sắc mặt nhìn về phía Vương Hạo Thần lập tức biến thành dữ tợn, một tay gỡ xuống vẫn đeo sau lưng trường đao, sau đó một đao vung lên, hoá thành kinh khủng đao mang hướng Vương Hạo Thần trầm đến.

Hùng Đại thân là Ngũ Tinh Vũ Đồ, đối với thực lực của mình rất tự tin, cho rằng một đao này của mình đã thừa sức lấy mạng Vương Hạo Thần tu vi chỉ có Tam Tinh Vũ Đồ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Trảm Sát

Vương Hạo Thần tự nhiên sớm đã ngờ tới chuyện này, ánh mắt nhìn thể đao Hùng Đại giết tới hoàn toàn không có chút sợ hãi, một tay đem Tử Lam Kiếm đeo trên lưng rút ra, một kiếm tùy ý bỏ đi ra, kiếm quang rực rỡ loé lên, không chút kiêng kỵ cùng Hùng Đại trường đao chính diện đối kháng.

-Keng!

Một đạo kim thiết va chạm thanh âm vang lên, Hùng Đại thân ảnh bị Vương Hạo Thần chấn cho liên tiếp lùi về phía sau, trường đao trong tay kém một chút liền rơi xuống đất.

Hùng Đại khuôn mặt biến thành kinh hãi, hấn thể nào cũng không nghĩ tới, nam tử tuổi trẻ như tiểu bạch kiếm trước mắt lại có lực lượng kinh khủng như vậy, tuy chỉ có Tam Tinh Vũ Đồ tu vi, thế nhưng lại vượt xa hấn Ngũ Tinh Vũ Đồ lực lượng.

Kỳ thật cái này cũng không có gì quái lạ, Vương Hạo Thần sau khi tu thành Viêm Lôi Quyết, lực lượng cơ bản của hấn cũng đã vượt qua bình thường Ngũ Tinh Vũ Đồ, Hùng Đại mặc dù là Ngũ Tinh Vũ Đồ tu vi, thế nhưng hấn chỉ là một cái tán tu, không có được cao cấp vũ kỹ, chỉ dựa vào một thân man lực thuần túy, vì thế tự nhiên không phải là Vương Hạo Thần chỉ địch.

-Cùng tiến lên giết hấn!

Hùng Đại biết rõ lần này chính mình gặp phải đại tông môn thiên tài yêu nghiệt loại kia đệ tử, trong lòng không còn dám xem thường Vương Hạo Thần, trước mắt, chỉ có thể liên thủ với Hùng Nhị, Hùng Tam mới có cơ hội chém giết địch thủ.

-Muốn lấy nhiều khi ít?

Vương Hạo Thần cười lạnh một tiếng, năm ngón tay nắm lại thành quyền, thi triển ra Phục Hồ Quyền, một quyền đánh về phía Hùng Đại.

Vương Hạo Thần đơn thuần lực lượng đã vượt qua bình thường Ngũ Tinh Vũ Đồ, lúc này lại thi triển ra Phục Hồ Quyền, coi như là Ngũ Tinh Vũ Đồ bên trong cường giả, cũng không dám cùng hấn ngang kháng.

Hùng Đại không kịp né tránh, đành phải vung đao trảm ngang một cái, lần nữa cùng Vương Hạo Thần so đấu lực lượng.

-Ầm!

-Phốc!

Hai người tu vi chênh lệch hai tiểu cảnh giới, thế nhưng Vương Hạo Thần nguyên khí so với Hùng Đại thì hùng hậu hơn nhiều, một lần va chạm này, Hùng Đại thân hình lại hướng về phía sau bạo lui mấy chục bước, sắc mặt tái nhợt phun ra một ngụm máu tươi, trên người xuất hiện thương thế.

-Vũ Phong Thức!

Vương Hạo Thần không muốn dây dưa với bọn hấn, trực tiếp thi triển ra Toàn Phong kiếm pháp thức thứ nhất Vũ Phong Thức, chân đạp bộ pháp, thân ảnh như quỷ mị hiện ra, một kiếm đâm về phía Hùng Tam yết hầu.

Toàn Phong kiếm pháp chí nhanh chí giản, Vương Hạo Thần lúc này thi triển ra Vũ Phong Thức một kiếm, coi như Ngũ Tinh Vũ Đồ đều sẽ hoa mắt váng đầu, Hùng Tam chẳng qua chỉ mới vừa bước vào Tứ Tinh Vũ Đồ, căn bản chỉ kịp nhìn thấy nhìn một đạo kiếm quang rực rỡ, sau đó ngay cả vũ khí cũng không kịp tháo xuống, liền bị Vương Hạo Thần trong tay Tử Lam Kiếm một kiếm đâm xuyên yết hầu.

Máu tươi lập tức bắn ra như mưa!

-A...

Hùng Tam chỉ kịp phát ra một tiếng hét thảm, máu tươi từ yết hầu cuồn cuộn phun đi ra, sinh cơ trong mắt nhanh chóng tiêu thất, dần trở thành một cỗ thi thể lạnh băng.

Một kiếm diệt sát Tứ Tinh Vũ Đồ!

Giờ khắc này, Hùng Đại cùng Hùng Nhị hai mắt con mắt đều mở to hết cỡ, trong lòng không cách nào tin được tam đệ nhiều năm cùng mình làm chuyện ác đầy rẫy, nay lại đột nhiên chết đi như vậy, hơn nữa còn là chết ở trong tay một cái tu vi chỉ có Tam Tinh Vũ Đồ thiếu niên.

Kinh ngạc qua đi, hai người trong lòng lập tức nổi lên kinh thiên lửa giận, hai mắt đều đỏ quất lớn:

-Dám giết tam đệ ta, người muốn chết!

Hùng Nhị dần dần xuất thủ, hấn vũ khí là một thanh trường côn, tu vi so với Hùng Tam mạnh hơn mấy phần, là đạt tới Tứ Tinh Vũ Đồ đỉnh phong, lúc này một gậy toàn lực đập đi ra, đỉnh đầu hướng Vương Hạo Thần cuồn cuộn đánh đi tới.

Mà Hùng Đại cũng không có kỵ nữa, một tay dẫn theo trường đao hướng Vương Hạo Thần bên còn lại giết tới, thể đao cực kỳ hung hãn, lực lượng so với Hùng Nhị còn phải mạnh hơn nhiều.

Bất quá, mấy cái tán tu như bọn hần một thân lực lượng tuy có, thế nhưng lại không biết vận dụng như thế nào để phát huy ra hiệu quả tốt nhất, cũng không có tu luyện vũ kỹ, vì thế trong mắt Vương Hạo Thần bọn họ chẳng khác nào hai cái tiểu hài tử lực lưỡng đang nhảy nhót vậy.

Đối mặt hai cái măng phu như vậy, Vương Hạo Thần coi như không đem Viêm Lôi Quyết thi triển, cũng có thể nhẹ nhõm chém giết bọn hần.

Khoẻ miệng hơi nhếch lên, hần thân ảnh lập tức giống một đầu linh xà tránh sang một bên, để cho hai người công kích thất bại, đồng thời, Vương Hạo Thần một kiếm cũng thuận thế trăm qua, hướng Hùng Nhị thắt lưng chặt tới.

Hùng Nhị cảm thấy đôi mắt có chút hoa lên, hần thật không hiểu nổi, Vương Hạo Thần tu vi so với hần thấp một cái tiểu cảnh giới, thế nhưng tốc độ vì sao lại nhanh tới không hợp thói thường như vậy, dựa vào hần năng lực cũng chỉ kịp nhìn thấy một đạo tàn ảnh, sau đó phát hiện ra nơi thắt lưng có kiếm phong ủa tới, lúc này mới hoảng hốt quay đầu lại, trường côn trong tay toàn lực vung lên, hoá thành cơn ảnh đánh loạn bốn phía.

Thế nhưng Vương Hạo Thần trong tay Tử Lam Kiếm lại giống như một đầu cá trạch trơn trượt, mặc cho trường côn cuồng công như thế nào, đều không thể đánh trúng thân kiếm dù chỉ một lần.

-Phốc!

Tử Lam Kiếm mang theo kinh người lực lượng, một kiếm trăm vào Hùng Nhị nơi thắt lưng, đem hần cả chém làm hai khúc, máu tươi như suối bắn ra, nhuộm đỏ cả nền đất.

Hùng Nhị bị giết về sau, Hùng Đại cũng thấy được kết quả, biết mình nếu không trốn e rằng cũng không thoát khỏi cái chết, vì thế lập tức quay đầu bỏ chạy thực mạng, ngay cả quay đầu lại nhìn xem hai vị đệ đệ của mình một lần cũng không có.

Thế nhưng Vương Hạo Thần sớm đã chú ý đến hần, làm sao lại để Hùng Đại chạy thoát, chỉ thấy hần cánh tay vung lên, Tử Lam Kiếm trong tay hoá thành một luồng kiếm quang đuổi theo Hùng Đại, trực tiếp xuyên thủng hần lồng ngực, đem hần đóng đinh trên mặt đất.

Trước khi chết, Hùng Đại trong lòng khắp nơi đều là hối hận, bất quá đã không có chỗ dùng.

Ác nhân làm việc ác tất có quả báo, lý lẽ này hoàn toàn chính xác, ít nhất là trong hôm nay.

Vương Hạo Thần đối với việc đánh chết Hùng thị ba huynh đệ không có bao nhiêu đắc ý, bởi vì ba người này thực lực coi như cộng lại chung một chỗ cũng vẫn kém xa không lâu trước đây bại trong tay hần Chúc Ly, hần nếu là không thắng được bọn họ, vậy còn không bằng tìm đầu hủ đập đầu chết cho rồi.

Mọi người xung quanh về mặt không thể tin chứng kiến tất cả, bọn họ thật không nghĩ tới, Hùng thị ba huynh đệ vậy mà lại chết trong tay một cái thanh niên trẻ tuổi như vậy, hơn nữa là hoàn toàn không có lực phản kháng mà bị chém giết.

Bất quá cái này cũng khiến bọn họ vui mừng, bởi vì từ bây giờ ít nhất sẽ không bị mấy tên ác bá kia ức hiếp nữa.

Vương Hạo Thần đem túi càn khôn của Hùng thị ba huynh đệ thu vào tay, sau đó quay sang nhìn tiểu nữ hài đang quỳ dưới đất, nghĩ ngợi một chút, đem một cái bao chứa đầy bạc đưa cho nàng, nói:

-Cầm đi đi! Chút bạc này tuy không thể trong nháy mắt để cho ngươi giàu có, thế nhưng cũng có thể cho ngươi cùng mẫu thân sau này có một chút vốn làm ăn!

Nói rồi, hần cũng không định nán lại, chuẩn bị xoay người rời đi, thế nhưng vạt áo vào lúc này đột nhiên bị một bàn tay nhỏ bé níu lại, khiến cho hần khẽ cau mày nhìn lại, chỉ thấy tiểu nữ hài kia đang nắm lấy vạt áo của hần, thanh âm có chút run rẩy đáng thương mà nói:

-Cầu... cầu vị đại nhân này cứu mẫu thân của ta a!

Vương Hạo Thần nhìn tiểu nữ hài bộ dáng này, trong lòng không hiểu sao lại không có cách từ chối nàng, bởi vì hần trước đây, cũng giống như nàng, không có thực lực, chỉ có thể nhận người ức hiếp, bất quá hần so với nàng phải may mắn rất nhiều, bởi vì hần còn có sư nương bảo vệ, còn tiểu nữ hài này cùng mẫu thân của nàng lại chỉ có thể dựa vào nhau mà sống.

Vương Hạo Thần đi tới phụ nhân bên người, kiểm tra nàng thương thế một chút, lông mày hơi giãn ra, người phụ nữ này thương thế tuy nặng, trong mắt thường nhân là khó có thể sống tiếp, thế nhưng đối với hần cũng không có gì đáng ngại.

-Yên tâm, mẫu thân của ngươi không có chuyện gì!

Vương Hạo Thần mỉm cười xoa đầu tiểu nữ hài, giọng chần an nói:

Nụ cười của hần, tựa như gió xuân ấm áp, để cho tiểu nữ hài trong lòng không hiểu sao lại an bình, tin tưởng hần.

Vương Hạo Thần đem phụ nhân đỡ dậy, nhìn tiểu nữ hài hỏi:

-Nhà ngươi ở đâu?

Tiểu nữ hài vội vàng dẫn đường, đem Vương Hạo Thần dẫn tới một ngôi nhà tồi tàn cuối Hoàng Thạch Trấn, trong nhà chỉ có mấy thứ đồ vật đơn giản cùng một cái giường gỗ, Vương Hạo Thần đem phụ nhân đặt trên giường, sau đó lấy ra mấy viên đan dược trị thương chiếm được từ trong túi càn khôn của Hùng thị ba huynh đệ để cho nàng ăn vào, sau đó lại truyền vào nàng cơ thể một ít nguyên khí, trợ giúp nàng khôi phục thương thế.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Bạch Linh

Vương Hạo Thần chữa trị cho phụ nhân về sau, liền quay sang nhìn tiểu nữ hài mỉm cười nói:

-Mẫu thân ngươi không có chuyện gì, nhiều nhất ba ngày nàng liền có thể khôi phục lại!

Tiểu nữ hài vẻ mặt vui mừng, hai mắt tràn đầy cảm kích quý xuống nói:

-Đa tạ ân công ra tay cứu giúp, tiểu nữ Bạch Linh nguyện làm nô tỳ phục thị báo đáp người!

Vương Hạo Thần không nghĩ tới tiểu nữ hài có ý định như vậy, hắn vừa giúp nàng chẳng qua là nhìn Hùng thị ba huynh đệ không vừa mắt mà thôi, kỳ thực cũng không có ý gì với nàng.

Không thể phủ nhận, Bạch Linh dung mạo rất đẹp, đáng người cưng nờ nang khiến cho người thêm thường, thế nhưng Vương Hạo Thần trong lòng đã in sâu bóng dáng của sư nương Nhạc Thi Dao, nữ tử khác cho dù có đẹp đến mấy, vào mắt hắn nhiều nhất cũng là thường thức một chút mà thôi.

Vương Hạo Thần đem Bạch Linh đỡ lên, xoa đầu nàng nói:

-Nha đầu ngươi nói gì vậy? Ta chẳng qua là tiện tay giúp ngươi mà thôi, không cần để trong lòng, chuyện ngươi vừa nói quên đi a!

Nào ngờ, Bạch Linh lần này rất kiên định, lần nữa quý xuống khổ sở nói:

-Bạch Linh đã từng nói, chỉ cần có người ra tay cứu ta và mẫu thân, ta nhất định sẽ lấy thân báo đáp người đó! Mong ân công cho ta cơ hội đã trả ơn người, nếu không ta cả đời này đều sống không yên lành!

Vương Hạo Thần gặp phải nàng bộ dạng lộn xộn chết không sợ nước sôi, không khỏi cười khổ một tiếng, ngón tay xoa xoa mi tâm một chút, trong lòng lại không có chú ý.

Hắn còn phải đi xa lịch luyện, làm sao có thể dẫn theo một cái không có tu vi nha hoàn, đây là hại người hại mình a!

Thế nhưng là, tiểu cô nương kia bộ dạng nhìn rất cương quyết, hắn cũng không thể cứ như vậy gạt nàng qua một bên.

Hắn đành phải đem mình lý do nói cho Bạch Linh, tưởng nàng sẽ vì như vậy lùi lui bước, không ngờ tiểu cô nương này lại nói:

-Vậy ta liền ở nơi này chờ ân công, nếu thật sự không thấy ân công quay lại, ta liền đến Thiên Sinh Môn tìm người a!

Vương Hạo Thần triệt để thức thủ vô sách.

Bất đắc dĩ, Vương Hạo Thần liền chỉ có thể nói:

-Tốt, tốt! Sau khi ta quay về nhất định sẽ quay lại nhận ngươi, bất quá không phải nô tỳ, mà là em gái nuôi của ta, vậy được không?

-Đa tạ ân công!

Bạch Linh vui sướng cảm tạ, chuyện này thực sự là vượt quá nàng mong đợi, mặc dù Vương Hạo Thần còn chưa chính thức thu nhận nàng, thế nhưng bản thân nàng đem mình xem là nha hoàn của hắn.

Vương Hạo Thần cười cười, lại nói:

-Bạch Linh, ngươi sau này đừng gọi ta là ân công, gọi ta một tiếng đại ca ca là được rồi!

Bạch Linh e thẹn mà gạt đầu, nói:

-Đại ca ca! Ngươi hắn là dói bụng rồi, để ta đi làm đồ ăn cho ngươi!

Nàng tự biết được đi theo Vương Hạo Thần là một điều may mắn của mình, vì thế tận lực cũng muốn làm tròn trách nhiệm của một cái nha hoàn.

Vương Hạo Thần mỉm cười, nói:

-Không cần đâu! Ngươi trải qua một ngày như vậy cũng mệt rồi, cứ nghỉ ngơi đi! Những việc đó giao cho ta là được!

Bạch Linh đem nàng xem là Vương Hạo Thần nha hoàn, thế nhưng Vương Hạo Thần cũng không có ý nghĩ như vậy, dù sao hắn ở đây không được mấy ngày, vì thế cũng không có đặt nặng quan hệ chủ tớ làm gì.

-Như vậy sao được? Chuyện này vốn là việc của nô tỳ...

Bạch Linh tức khác gấp.

Vương Hạo Thần đau đầu, đành phải diễn ra bộ mặt nghiêm nghị nói:

-Bạch Linh! Ngươi đã xem ta là đại ca, chẳng lẽ lời của ta cũng không thèm nghe sao?

-Bạch Linh không dám!

Bạch Linh vội vàng nói.

-Vậy thì tốt! Ngươi đi tắm rửa nghỉ ngơi một chút đi a! Nếu không ca ca sẽ tức giận!

Vương Hạo Thần rất có đại ca phong phạm, nghiêm giọng nói.

Bạch Linh lần này không dám không nghe, hơn nữa nàng cũng phát giác ra mình bộ dáng thực sự bẩn thỉu, đứng trước Vương Hạo Thần liền xấu hổ, vì thế vội vàng bước vào phòng tắm gội sạch sẽ.

Không hiểu vì cái gì, Bạch Linh lại muốn mình ở trước mặt ca ca chính là nàng đẹp nhất, vì thế tắm gội rất lâu, thậm chí nàng cũng nghĩ tới, đây hẳn là nàng một lần lâu nhất tắm gội từ trước đến giờ.

Nàng chọn cho mình một bộ y phục từ tế nhất có thể, định ra ngoài giúp Vương Hạo Thần làm cơm, thế nhưng khi ra đến nơi, lại không còn nhìn thấy hắn bóng dáng.

-Đại ca ca?

Bạch Linh hai mắt nhìn ngó xung quanh, trong lòng dâng lên một cổ bất an, hẳn không phải là bảo mình tắm rửa, sau đó lạng lẽ bỏ đi rồi chứ?

Có lẽ thật có khả năng này, nàng chỉ là một tiểu cô nương nghèo khó, làm sao có tư cách làm hấn nha hoàn đây?

Càng nghĩ, Bạch Linh hai mắt liền dâng lên hơi nước, lại không ngừng khóc đến thương tâm.

-Bạch Linh, làm sao lại khóc rồi?

Đúng lúc này, một đạo nam tử thanh âm từ phía sau vang lên, Bạch Linh giật mình, vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương Hạo Thần đang từ cửa nhà đi vào, liền mừng rỡ, không nhận được chạy tới ôm chặt lấy hấn, giống như lại sợ hấn đi mất.

Vương Hạo Thần hơi chút nghi hoặc, cô nàng này lại xảy ra chuyện gì rồi? Làm sao lại kích động như vậy?

Bạch Linh đem mặt vùi vào Vương Hạo Thần lồng ngực, khẽ nức nói:

-Đại ca ca! Ta tưởng ngươi đi rồi, nghĩ ngươi không cần ta!

Vương Hạo Thần xoa đầu nàng, nói:

-Ta đã nói sẽ thu ngươi, sao có thể bỏ đi được, ta chỉ là ra ngoài mua cho các ngươi ít quần áo mới mà thôi!

Bạch Linh sững sốt, hoá ra từ nãy tới giờ là nàng nghĩ nhiều rồi sao?

Vương Hạo Thần lấy ra từ trong túi càn khôn một bộ y phục mới tinh đưa cho Bạch Linh, cười nói:

-Đem mặc vào đi! Hi vọng nó hợp với ngươi!

Bạch Linh hai tay có chút run rẩy nhận lấy, trong lòng lại cảm động vạn phần, nàng không ngờ Vương Hạo Thần lại đối tốt với nàng như vậy, đây thực sự là chủ nhân đối với nô tỳ sao?

Bạch Linh thân là nữ tử, tự nhiên đối với bản thân có y phục mới rất thích thú, vào phòng chậm rãi đem y phục mặc vào, chỉnh sửa mái tóc một chút, sau đó mới đi ra ngoài.

Không thể không nói, Bạch Linh tiểu cô nương này thật sự rất đẹp, khuôn mặt không chút trang điểm nhưng vẫn đẹp hơn vô số tiểu thư khuê các, làn da trắng mịn màng, phối hợp với hồng y càng thêm xinh đẹp, mặc dù nàng còn nhỏ, chưa quá 13 tuổi, thế nhưng đã lộ ra vẻ đẹp tràn đầy sức sống của thiếu nữ mới lớn.

Vương Hạo Thần nếu không phải từ nhỏ sống với sư nương, e rằng cũng đã bị nàng sắc đẹp làm cho điên đảo rồi.

Lúc này hấn đang ở trong nhà bếp, chăm chú làm đồ ăn, Bạch Linh mấy lần muốn giúp hấn một tay, thế nhưng đều bị hấn cự tuyệt, nói nàng chỉ cần ở ngoài chờ đợi là được.

Bạch Linh đứng bên ngoài có chút phức tạp nhìn vào nhà bếp, nàng không nghĩ tới, mình thân là nha hoàn của người ta, thế nhưng công việc đều bị đối phương chiếm hết.

Rất nhanh, Vương Hạo Thần đem mấy món ăn dọn ra trên bàn, hương thơm bốc lên khiến người khác nhìn vào đều chảy nước miếng.

Bạch Linh đứng hầu ở bên cạnh Vương Hạo Thần, cũng không có ngồi xuống cùng hấn dùng cơm.

-Bạch Linh, ngươi làm cái gì vậy? Còn không mau ngồi xuống dùng bữa?

-Đại ca ca chính là ân nhân của Bạch Linh, hôm nay đại ca ca thu ta làm em gái nuôi, nhưng ở trong lòng Bạch Linh, ta chính là đại ca ca nha hoàn! Bạch Linh thân là nô tỳ, làm sao dám ngồi cùng bàn ăn với đại ca ca!

Bạch Linh cố chấp nói.

Vương Hạo Thần cau mày, đành phải diễn ra bộ mặt nghiêm nghị, nói:

-Ngươi có phải hay không là muốn làm trái với mệnh lệnh của ta?

Bạch Linh lập tức hoảng sợ:

-Nô tỳ không dám!

-Vậy cứ theo lệnh ta mà làm!

Vương Hạo Thần trầm giọng nói.

-Vâng, đại ca ca!

Bạch Linh không dám trái lời hấn, ngồi xuống chiếc ghế đối diện hấn, Vương Hạo Thần lúc này mới hài lòng gật đầu, nói:

-Mau ăn đi a!

Bạch Linh bây giờ mới chú ý tới mấy món ăn trên bàn, gồm có một đĩa rau xào, một thịt kho, cùng một bát canh cá thơm lừng ăn với cơm trắng.

Bạch Linh cùng mẫu thân của nàng nghèo khổ, mỗi bữa trước đây chỉ có cơm trắng ăn no là rất quý rồi, đồ ăn kèm chỉ có mấy món đồ chay linh tinh, càng đừng đề cập tới thịt cá.

Nàng vừa trải qua một ngày dài, sớm đã rất đói bụng, nay lại nhìn thấy từng món ăn hấp dẫn như vậy, lúc này không nhận được nữa, dùng đũa gấp một miếng thịt mà ăn.

Thịt vừa vào miệng, một cổ hương vị thơm ngon đậm đà ở trong miệng tan chảy mà ra, để cho nàng vô cùng yêu thích.

-Đại ca ca! Ngươi làm thức ăn thật ngon a!

Bạch Linh không nhận được nói, nàng thật sự khó mà tin được, một cái tu đạo vũ giả, lại có khả năng nấu nướng tuyệt vời như vậy, trong suy nghĩ của nàng, những người kia phải là cao cao tại thượng, không bao giờ đụng tới bếp núc cơ.

Vương Hạo Thần mỉm cười, gấp một miếng rau bỏ vào bát cho nàng, nói:

-Vậy thì ăn nhiều một chút!

Bạch Linh gật gù đầu, bỗng nhiên giống như nhớ ra cái gì, vội vàng nói:

-Đại ca ca! Còn ta mẫu thân...

Nàng còn chưa nói hết, Vương Hạo Thần đã biết ý, liền nói ngay:

-Mẹ ngươi thân thể còn yếu, chưa ăn được cơm, ta đã nấu cháo cho nàng rồi! Ngươi lát nữa cho nàng ăn là được!

Bạch Linh cảm động nhìn Vương Hạo Thần, hẳn không chỉ mua y phục, nấu ăn cho nàng, không có chút nào giả dối, lại còn nghĩ tới nàng mẫu thân, cũng không biết trên thế giới này, có được mấy cái nam nhân đối với mình mới thu một cái thị nữ liền tốt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Cường địch đánh tới

Vương Hạo Thần ở lại nhà Bạch Linh hơn hai ngày, trong những ngày này, hẳn hoặc là trợ giúp Bạch Nhược Trần, cũng là Bạch Linh mẫu thân trị thương, hoặc cùng nàng dạo chơi, hẳn tiền tài không có nhiều lắm, thế nhưng cũng dư xài, lại từ Hùng thị ba huynh đệ lấy được một số lượng không nhỏ bạc, vì thế tiêu xài có chút thả tay.

Bạch Linh từ nhỏ tới lớn chưa được sống qua những ngày thoải mái như vậy bao giờ, vì thế trên khuôn mặt xinh đẹp luôn mang nụ cười vui vẻ động lòng người.

Chỉ là, trong những ngày này, Vương Hạo Thần cũng gặp một chuyện làm hắn tương đối khó hiểu.

Đó là khi vận công trị thương cho Bạch Nhược Trần, hẳn mơ hồ phát hiện trong cơ thể nàng có chút quái lạ, nguyên khí của hắn đi vào cơ thể của nàng, thế nhưng lại gặp nhiều chỗ tắc nghẽn, khiến cho nguyên khí của hắn truyền vào có chút khó khăn, đồng thời cơ thể Bạch Nhược Trần lại mơ hồ của một cỗ lực lượng kháng cự hắn nguyên khí.

Mặc dù loại lực lượng này rất yếu, vô pháp cùng Vương Hạo Thần nguyên khí so sánh, thế nhưng một phạm nhân bình thường làm sao có thể có năng lượng chống lại hắn nguyên khí?

Bất quá Vương Hạo Thần cũng không nghĩ nhiều, cỗ lực lượng kia tuy là có chút chống đối hắn nguyên khí, thế nhưng cũng chẳng thể gây bao nhiêu khó dễ cho hắn, nhiều nhất là dễ hắn tổn thêm chút công phu mà thôi.

Đến ngày thứ ba, Vương Hạo Thần lại cùng Bạch Linh đi mua một ít đồ dùng cần thiết cho hai mẹ con nàng, bởi vì Vương Hạo Thần đánh giết Hùng thị ba huynh đệ một màn được mọi người nhìn thấy, vì thế khi gặp đều là vẻ mặt cung kính, ngay cả khi hắn mua hàng đều được giảm giá không ít.

Mà Bạch Linh, thì lại đi ngay bên cạnh hắn, vì thế nhận được không ít ánh mắt hâm mộ của mọi người.

-Đại ca ca! Chúng ta bị rất nhiều người nhìn a!

Bạch Linh có chút không quen với việc này, ngại ngại nhìn Vương Hạo Thần khẽ nói.

Bất quá nàng trong lòng cũng không phải hoàn toàn ghét việc này, bởi vì bất cứ một nữ tử từ nào đều muốn đi bên cạnh một cái vừa có thực lực vừa anh tuấn giống như Vương Hạo Thần, cho dù chỉ là làm nô tỳ cho hắn cũng rất tốt.

Vương Hạo Thần cũng không quen cảm giác này, thế nhưng hắn rất nhanh liền thích ứng, cười đáp:

-Hắn là người quá xinh đẹp! Người ta mới không nhận được nhìn nhiều vài cái!

-Đại ca ca!

Bạch Linh khuôn mặt hơi hồng lên, hờn dỗi nhìn hắn một cái.

Kỳ thực cũng đúng như thế, Bạch Linh sau khi ăn mặc đàng hoàng một chút, thì cho dù không trang điểm, cũng là một tiểu mỹ nhân, trên đường đi dẫn tới không ít ánh mắt rực cháy, nếu không phải bên cạnh nàng có Vương Hạo Thần đi cùng, đã sớm có nam nhân đi tới cùng nàng bắt chuyện.

Vương Hạo Thần đang muốn tiếp tục trêu nàng vài câu, đúng lúc này, hẳn lòng mây đột nhiên hơi nhù lại, phát hiện mấy đạo thân ảnh nơi xa, thần sắc trong mắt biến ảo một cái, nói:

-Bạch Linh, người đi về nhà trước đi! Ta có chút chuyện phải làm!

Bạch Linh sững sốt một chút, không hiểu chuyện gì, thế nhưng sau khi nàng chú ý tới Vương Hạo Thần sắc mặt có chút lạnh lẽo thì biết ngay là có chuyện không ổn, hắn đã bảo nàng đi về trước, chính là để mình rảnh tay hành động, vì thế nàng cũng không muốn làm hắn vướng bận, không nói hai lời đối với Vương Hạo Thần thì lễ một cái, sau đó nhanh chóng rời đi.

Vương Hạo Thần để cho Bạch Linh rời đi, đúng là không muốn nàng dính vào rắc rối, bởi vì hắn đã phát hiện ba cái Thiên Sinh Môn đệ tử, mà một người trong đó cũng không phải khác chính là một kẻ có ân oán với hắn, Lục Phong.

Lục Phong đối với hắn có ác tâm Vương Hạo Thần sớm đã biết rõ, trước đây hắn đã không biết bao nhiêu đau khổ từ tay y, thậm chí có một lần suýt nữa bị Lục Phong đánh chết, Vương Hạo Thần sau khi có thể tu luyện, liền tiếp đánh mặt Hồng Thạch Phong hai lần, lần này chạm mặt Lục Phong thân là Hồng Thạch Phong đệ tử, tất nhiên cũng sẽ không có chuyện tốt.

Quả nhiên, đúng vào lúc Vương Hạo Thần nhìn thấy Lục Phong ba người thì bọn họ cũng phát hiện hắn, Lục Phong đi đầu càng là nở nụ cười âm trầm, bước nhanh tới trước mặt hắn.

Lục Phong đứng trước mặt Vương Hạo Thần, vẻ mặt nghiêng ngả nhìn hắn, cười lạnh nói:

-Vương Hạo Thần! Tìm người thật đúng là khó khăn, bất quá chúng ta một chuyến này cũng xem như không có uổng công!

-Các người đang tìm ta?

Vương Hạo Thần trong lòng cảm giác có chuyện gì đó không ổn, hắn cùng Lục Phong có ân oán, đối phương sao có thể tìm hắn mà có chuyện tốt được?

-Vương Hạo Thần! Nếu như người ở Minh Thiên Phong làm rùa đen rút đầu, chúng ta quả thật cảm người không có biện pháp, thế nhưng người hết lần này tới lần khác lại chọn đi ra ngoài! Hắc hắc... cái này coi như là người ở bên ngoài không may từ vong, mấy lão gia hỏa kia cũng không thể nói cái gì!

Lục Phong nụ cười càng lúc càng thêm âm trầm, trong mắt lộ ra sát ý nồng nặc.

Vương Hạo Thần phát hiện Lục Phong nơi khoe mắt sát ý, rốt cuộc hiểu rõ mục đích của đám người này tới đây, thì ra là muốn âm thầm diệt trừ hắn, chỉ là hắn thật không nghĩ tới, cái kia Hồng Thạch Phong phong chủ Lý Thiên Dương lại điên tới mức này, vậy mà thực sự dám phái người đi giết đồng môn đệ tử.

Vương Hạo Thần nghĩ đến chuyện này, trong lòng không khỏi cảm thấy lạnh lẽo, Thiên Sinh Môn rốt cuộc là loại tông môn kiểu gì đây? Ngay cả chuyện trắng trợn phái người chém giết đồng môn như vậy cũng không có ai hỏi tới?

Hay là, hắn thực lực trong mắt những đại nhân vật kia chỉ là con kiến hôi, bọn họ cho rằng hắn chết cũng liền chết đi, vì thế mới không có ai hỏi tới?

-Thật tốt Lý Thiên Dương! Vương Hạo Thần ta một ngày không chết, sau này nhất định phải tìm người đòi một cái công đạo!

Vương Hạo Thần xiết chặt hai nắm đấm, trong mắt thần sắc bắt đầu biến hoá, vừa mới rời khỏi tông môn đã gặp truy binh, cái này hoàn toàn nằm ngoài hắn dự tính, hơn nữa Lục Phong tu vi đã là Thất Tinh Vũ Đò, hai cái đệ tử khác cũng là Lục Tinh Vũ Đò cấp bậc, dựa vào hắn thực lực hiện tại, đừng nói ba người, coi như tùy tiện một người đi lên hắn cũng chưa chắc đã đối phó được.

Thế nhưng, cái này không có nghĩa là hắn sẽ thúc thủ chịu trời, đánh không lại, chẳng lẽ không thể chạy sao?

Lục Phong nhìn Vương Hạo Thần bộ dáng, tựa hồ đoán được đối phương suy nghĩ, khoe miệng khẽ nhếch lên thành vòng mĩa mai ý cười, quay mặt sang nhìn đứng bên cạnh hắn một vị Lục Tinh Vũ Đò đệ tử, nói:

-La sư đệ! Tiểu tử này để cho người đến thu thập a, ta cũng không muốn đối với mặt hạng rác rưởi này ra tay!

La sư đệ trong miệng, là chỉ một vị Hồng Thạch Phong đệ tử, tên gọi là La Thiên Hành, năm này 19 tuổi, tu vi vừa vặn đạt tới Lục Tinh Vũ Đò, thiên phú của hắn xem ra cũng chỉ đến thế mà thôi.

Bất quá Lục Phong cho rằng, La Thiên Hành so với Vương Hạo Thần cao hơn ba tiểu cảnh giới, đối phó hắn đã là giết gà dùng dao mổ trâu rồi.

La Thiên Hành gật đầu, vẻ mặt kiêu ngạo tiến lên mấy bước, hướng về Vương Hạo Thần quát lớn một tiếng:

-Vương Hạo Thần! Mau khoan tay chịu trời đi!

Nói rồi, hắn đã trước một bước xuất thủ, tay cầm một thanh trường kiếm, một kiếm đâm đi ra, hướng Vương Hạo Thần bạo đâm mà đến.

La Thiên Hành thiên phú lót đáy là sự thật, thế nhưng hắn dù sao cũng có Lục Tinh Vũ Đò tu vi, thực lực phải so với Chúc Ly mạnh hơn rất nhiều.

Vương Hạo Thần ánh mắt hơi loé lên, cánh tay đem Tử Lam Kiếm đeo sau lưng rút ra, cũng không có ý thoái lui, hắn sau khi tu thành Viêm Lôi Quyết, đang rất cần một cái đối thủ nghiêm chỉnh bản thân thực lực đây.

Nếu là Lục Phong tự mình xuất thủ, hắn có lẽ chỉ thể lập tức bỏ chạy, thế nhưng La Thiên Hành thực lực tuy mạnh, nhưng còn không đến mức để cho hắn không đánh mà lui.

Vương Hạo Thần thân ảnh như quỷ mị, trong phút chốc liền xuất hiện bên cạnh La Thiên Hành, để cho đối phương kiếm kia chém vào khoảng không, cùng lúc đó, một đạo kiếm phong gào thét mà ra, Tử Lam Kiếm bằng một loại kinh thiên tốc độ hướng La Thiên Hành chém tới.

Một kiếm này vừa ra, xung quanh cuồng phong lập tức nổi lên cuộn cuộn.

Toàn Phong kiếm pháp... Vũ Phong Thức!

La Thiên Hành sắc mặt khẽ biến, Vương Hạo Thần luyện thành Toàn Phong kiếm pháp hắn đã có nghe nói qua, thế nhưng cũng không để trong lòng, hắn cho rằng Vũ Phong Thức của Vương Hạo Thần tuy có thể đánh bại Chúc Ly, thế nhưng vô pháp làm gì được hắn, bất quá lúc này hắn liền biết là mình sai rồi.

Một kiếm này, coi như là Lục Tinh Vũ Đò cũng không dám không nhìn tới!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 33: Phải giết

La Thiên Hành thu hồi lòng khinh thị lực trước, trường kiếm trong tay khẽ lật một cái, trên thân kiếm hiện ra lấp lánh kim quang, sau đó liền hướng Vương Hạo Thần bổ tới.

Một đạo màu vàng kiếm quang nhanh như lưu tinh bạo chém mà đến.

Phạm cấp trung phẩm vũ kỹ, Kim Vân kiếm pháp.

La Thiên Hành thuộc tính nguyên khí là kim, hần tu luyện Kim Văn kiếm pháp đúng là rất hợp cách, kiếm kỹ thì triển đi ra cực kỳ cứng rắn, dưới Lục Tinh Vũ Đồ rất ít có người có thể phá vỡ.

Vương Hạo Thần lông mày hơi nhíu lại, La Thiên Hành một kiếm này, uy lực tại trong Lục Tinh Vũ Đồ cũng có thể tính là mạnh mẽ, chỉ dựa vào hần đơn thuần lực lượng bất luận kết hợp với Toàn Phong kiếm pháp hay Phục Hồ Quyền đều ngăn cản không nổi.

-Ai... không nghĩ tới sớm như vậy phải dùng tới người rồi!

Vương Hạo Thần thờ dài một hơi, hần không muốn sớm như vậy liền bại lộ Viêm Lôi Quyết trước mặt người khác, bởi vì đây chính là hần chân chính át chủ bài, thế nhưng nếu bây giờ không sử dụng nó, vậy hần nhất định phải bại trong tay La Thiên Hành rồi.

-Bất quá, cũng để cho các người xem một chút ta Viêm Lôi Quyết uy lực đi!

Vương Hạo Thần gạt bỏ tạp niệm, hai mắt rực cháy chiến ý, song thủ kết ấn, trên đỉnh đầu có từng đạo hùng hậu nguyên khí xông thẳng lên tận trời.

Mà quanh người hần lúc này, lại xuất hiện từng dòng xích hồng nguyên khí, trong lúc mơ hồ mang theo như có như không tiếng sấm rền, khí thế cuồng bạo như một đầu viễn cổ cự thú đang thức tỉnh sau giấc ngủ dài.

-Hừm?

Lục Phong bị một màn này của Vương Hạo Thần khiến cho ngẩn ra, vẻ mặt khó hiểu nhìn Vương Hạo Thần quanh người xích hồng nguyên khí hồi lâu, khuôn mặt đột nhiên đại nhiên.

Hần không phải kẻ ngốc, biết được muốn đem nguyên khí trong người cô động và kích phát ra ngoài cơ thể đến tình trạng như vậy, chỉ có một khả năng, đó là người đó phải tu luyện huyền công!

Thế nhưng mà, Vương Hạo Thần chỉ mới có Tam Tinh Vũ Đồ, làm sao có thể tu thành huyền công?

-Không... không có khả năng! Hần tuyệt đối không có khả năng sớm như vậy đã tu thành huyền công!

Lục Phong trong lòng không ngừng gào thét, đánh chết cũng không muốn tin tưởng Vương Hạo Thần lại có khả năng như vậy, phải biết, huyền công chính là cực kỳ quý giá đồ vật, đồng thời đối với ngộ tính yêu cầu cực cao, tu vi càng thấp, muốn lĩnh ngộ huyền công càng cần thiên phú tuyệt hảo, không ai khác, ngay cả Lục Phong hần thân là Thất Tinh Vũ Đồ, thế nhưng trước Vũ Sĩ cũng vô vọng tìm hiểu ra huyền công ảo nghĩa.

Theo Lục Phong biết, trong Thiên Sinh người có thể tại Vũ Đồ cảnh tu thành huyền chỉ có lác đác mấy người, mà những người, không ai không phải là thiên tài hiếm có của tông môn.

Thế nhưng tại Tam Tinh Vũ Đồ cảnh giới luyện thành huyền công, thì toàn bộ Thiên Sinh Môn cũng không có lấy một người.

Đừng nói Tam Tinh Vũ Đồ, coi như là Lục Tinh Vũ Đồ trở xuống cũng không có.

Chính vì thế, Lục Phong mới sống chết không chịu tin tưởng Vương Hạo Thần tại Tam Tinh Vũ Đồ đã luyện thành huyền công, cái này cơ bản là không thể nào, hần cũng không chịu tin tưởng một kẻ luôn bị hần xem thường lại có thiên phú kinh khủng như vậy, vì thế coi như cho là bản thân nhìn nhầm, cũng quyết không chịu tin tưởng Vương Hạo Thần đã tu thành huyền công.

La Thiên Hành đương nhiên cũng vô pháp tin tưởng Vương Hạo Thần đây là đang thi triển một loại huyền công, thế nhưng hần cũng không dám khinh thường, bởi vì Vương Hạo Thần lúc này, cho hần một loại cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Vương Hạo Thần lần đầu thi triển Viêm Lôi Quyết đối địch, tự nhiên có vài chỗ hơi không ăn khớp, thế nhưng cái này cũng không ảnh hưởng tới uy lực của môn huyền công này bao nhiêu.

-Hôm nay, liền lấy người thử xem uy lực của Viêm Lôi Quyết đi...

Vương Hạo Thần trong mắt lướt qua một tia tàn khốc, toàn thân bốc lên một bá vương khí thế, thanh âm bình tĩnh, vang vọng mà lên:

-Viêm Lôi Khí!

-Oanh!

Quanh người hần xích hồng nguyên khí vào một khắc đi đột nhiên bạo khởi, hoá thành một đạo màu đỏ viêm lôi khí trụ từ đỉnh đầu của hần phóng lên tận trời, sau đó dừng mãnh hướng La Thiên Hành đánh xuống.

-Lại có thể vận dụng nguyên khí ly thể cách không đối địch, trời à... hần thật sự đã tu thành huyền công rồi hay sao?

Lục Phong trợn mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm đạo kia viêm lôi khí trụ, trong lòng cuồng loạn gào thét.

Vũ giả ai cũng có riêng mình nguyên khí, thế nhưng muốn đem nguyên khí ly thể, hoặc xa hơn là cách không đối địch, vậy trừ phi hần là Vũ Vương, nếu không muốn làm được chuyện đó, chỉ có một biện pháp đó là thành tựu huyền công.

Đến một bước này rồi, coi như là Lục Phong có không cam lòng đến mức nào đi nữa, thì hần cũng không thể không thừa nhận, Vương Hạo Thần hết 99% là đã tu luyện huyền công, hơn nữa còn là đại công cáo thành.

-Kẻ này tuyệt đối không thể lưu, nếu không sau này một khi hần trưởng thành, ta tuyệt đối sẽ không có đất dung thân!

Lục Phong nhìn Vương Hạo Thần, trong mắt sát ý không cách nào ngăn chặn bạo dừng, hần bây giờ đã có chút thực sự sợ hãi đối phương thiên phú.

Tam Tinh Vũ Đồ tu thành huyền công, cái này nghe thôi cũng đã đủ rợn người.

Lục Phong không biết trên Huyền Vũ đại lục có hay không yêu nghiệt làm được điều tương tự, thế nhưng hần lại biết, toàn bộ Thiên Sinh Môn, hay thậm chí là cả Đông Hoa hoàng triều, trong dòng thời gian dài vô tận, cũng đã có vô số thiên tài sinh ra, thế nhưng không có một ai có thể làm được điều này.

Vì thế, hần trong lòng đã có quyết định, hôm nay cho dù là phải bỏ ra đại giới gì, cũng muốn đem Vương Hạo Thần giết chết tại chỗ này.

Quay trở lại trận đấu, La Thiên Hành lúc này khuôn mặt đã tràn đầy ngưng trọng nhìn viêm lôi khí trụ đang đánh tới, một kích này, để cho hắn cảm nhận được to lớn uy hiếp, nếu không cẩn thận đối phó, hắn nhất định sẽ phải ăn quả đắng.

-Kim Vân kiểm pháp, Kim Vân Nhất Kiếm Trảm!

La Thiên Hành nắm lấy chuỗi kiếm, toàn lực mạnh mẽ chém xuống. Một đạo thô to kiếm mang, đột nhiên đánh xuống, phóng thẳng lên hư không, sau đó tại dưới vô số ánh mắt kinh hãi của nhiều, cùng viêm lôi khí trụ đâm vào cùng một chỗ.

Kim Vân Nhất Kiếm Trảm, là một tuyệt kỹ trong Kim Vân kiểm pháp, uy lực vô cùng cường đại, ít nhất gấp đôi các chiêu thức bình thường khác trong bộ kiếm pháp này, La Thiên Hành thi triển ra Kim Vân Nhất Kiếm Trảm, đã khiến cho hắn trong người nguyên khí tiêu hao không ít, thế nhưng uy lực cũng mạnh tới kinh người.

Ầm! Ầm!

Hai cổ lực lượng mạnh mẽ kinh người va chạm vào nhau, tạo ra từng đợt sóng dư ba mãnh liệt cán quét xung quanh, mà tại trung tâm vụ va chạm, lại tràn ra một cổ lực lượng khủng bố, đến mức ngay cả một vị Lục Tinh Vũ Đồ cũng không dám tùy tiện xông vào.

Khá tốt, thường nhân xung quanh đã sớm trốn đi, chỉ dám ở phía xa xa nhìn xem chiến đấu, nếu không một khi bị dư ba của hai đạo công kích này đánh trúng, e rằng sẽ lành ít dữ nhiều.

Xích quang cùng với kim quang tại cùng một chỗ tranh đấu lẫn nhau, toả ra chói mắt hào quang.

Lục Phong và một vị Hồng Thạch Phong đệ tử khác tên là Trương Diệm, đồng loại nhũ mây, bọn hắn thế nhưng mà nhìn ra, Vương Hạo Thần “ Viêm Lôi Khí “, cùng với La Thiên Hành “ Kim Vân Nhất Kiếm Trảm “, uy lực sần sần nhau tầm đó, có chăng là cái sau nhìn hơn một chút, thế nhưng cũng không có cách nào phân ra thắng bại.

Hai người cũng không nghĩ tới, dựa vào La Thiên Hành tu vi Lục Tinh Vũ Đồ, cũng chỉ có thể cùng Vương Hạo Thần Tam Tinh Vũ Đồ đánh ngang tay.

-Xem ra, chúng ta chỉ có thể tự mình xuất thủ, đánh chết tiểu tử kia rồi!

Lục Phong xoa bóp nắm đấm, lạnh nhạt đạo.

Hắn cũng không muốn thuyền lật trong nương, trong đầu chỉ có một ý niệm, đó là bằng mọi giá phải chém giết Vương Hạo Thần ở chỗ này, không cho đối phương cơ hội lật bàn, bởi vì một khi để đối phương đào thoát, vậy mọi việc coi như biến thành công cốc.

Hơn nữa, điều khiến người ta sợ hãi nhất ở một vị thiên tài là gì? Đó là khả năng phát triển của hắn không giống người thường, thực lực sau khi trải qua sinh tử nhất định sẽ càng thêm nhanh chóng tăng lên.

Vương Hạo Thần bây giờ đã có thể cùng La Thiên Hành đánh tới bất phân thắng bại, nếu lại cho hắn một ít thời gian, để Vương Hạo Thần đột phá tới Tứ Tinh Vũ Đồ, e rằng chính bản thân Lục Phong cũng không cảm hắn không có biện pháp.

Vì thế, cho dù việc này liên quan đến mặt mũi, thế nhưng Lục Phong cũng đã không quản nhiều được như vậy!

Mà Trương Diệm ở một bên bờ môi hơi giật giật, bất quá trong lòng cũng có chút hiểu rõ tại sao Lục Phong lại có ý định như vậy, vì thế cũng quả quyết không mở miệng ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Đuổi giết

Xích quang cùng với kim quang va chạm một hồi, sau đó một cái lại một cái chậm rãi tiêu tán.

Mà Lục Phong cùng Trương Diệm thì lại tập trung tinh thần, một khi phát hiện được Vương Hạo Thần thân ảnh, bọn hắn nhất định sẽ lập tức ra tay, cho đối phương một kích mất mạng.

Thế nhưng là, sau khi hào quang hoàn toàn biến mất, hai người lại chỉ nhìn thấy La Thiên Hành, còn Vương Hạo Thần thì đã không còn bóng dáng.

Lục Phong, Trương Diệm hai người đều sửng sốt, chẳng lẽ Vương Hạo Thần bị La Thiên Hành một kiếm vừa rồi chém thành cặn bã rồi sao?

Bất quá bọn hắn rất nhanh liền phủ nhận ý nghĩ này, bởi vì bọn hắn nhãn lực đủ để nhìn ra được, vừa rồi Vương Hạo Thần cùng La Thiên Hành đối kháng một kích, căn bản không có rơi vào hạ phong, càng không cần nói đến chuyện bị đối phương một kiếm giết chết.

-Hắn ở đằng kia!

Lục Phong đưa mắt nhìn xung quanh, lúc này lại phát hiện một đạo thân ảnh được hướng nơi xa điên cuồng chạy đi, chính là Vương Hạo Thần.

-Khốn kiếp! Bị hắn lừa rồi!

Lục Phong khuôn mặt lập tức tái xanh, hắn biết mình bị đối phương chơi xỏ.

Thì ra vừa rồi, Vương Hạo Thần kỳ thực cũng không có ý định cùng La Thiên Hành liều mạng, hắn mặc dù cũng muốn toàn lực đánh một trận, thử nghiệm bản thân thực lực, thế nhưng hắn lại nặng nề, cho dù hắn có thật sự thắng được La Thiên Hành thì Lục Phong cũng sẽ không bỏ qua cho hắn, vì thế trong lúc chiến đấu vẫn không ngừng nghĩ biện pháp trốn thoát.

Vừa rồi, cơ hội của hắn rốt cuộc đến, Lục Phong cùng Trương Diệm đều cho là Vương Hạo Thần muốn cùng La Thiên Hành đánh một trận sống mái, trong lòng không có đề phòng hắn chạy trốn, hơn nữa lại bị hào quang che mắt một lúc, để cho Vương Hạo Thần nắm được thời cơ, lập tức mở đường chạy thoát.

Vương Hạo Thần đối với chuyện lâm trận bỏ chạy này cũng không xấu hổ, biết đối phương mạnh hơn mình vô số lần, đánh tiếp không có phần thắng mà còn không chạy, muốn ở lại đánh tới hơi thở cuối cùng thì đó không phải là can đảm, mà ngu xuẩn a!

-Đuổi theo cho ta!

Lục Phong nổi giận lôi đình quát, cùng với Trương Diệm lập tức đuổi theo Vương Hạo Thần.

Mà La Thiên Hành, vừa rồi mặc dù tiêu hao không nhỏ, thế nhưng cũng tức giận không kém, bởi vì để cho Vương Hạo Thần một cái tu vi thua kém hẳn ba cái tiểu cảnh giới, chính là một chuyện vô cùng mất mặt, vì thế hắn cũng không quản nhiều thêm được, không chút chần chờ đồng dạng đuổi theo.

Vương Hạo Thần lúc này không dám có chút nào giữ lại, toàn lực thi triển Toàn Phong bộ pháp, hướng về phía một toà tiểu sơn gần đó chạy tới.

Hắn tu vi không bằng ba người kia, nguyên khí tiêu hao cũng sẽ nhanh hơn, chạy trên đường chính đó là muốn chết, chỉ có chạy vào sơn mạch, mượn địa thế núi rừng may ra mới thoát khỏi một kiếp.

Lục Phong thân là Thất Tinh Vũ Đồ, tu vi so với Vương Hạo Thần cao hơn bốn tiểu cảnh giới, tốc độ tự nhiên xa xa vượt qua Trương Diệm cùng La Thiên Hành, mỗi một bước bước ra đều cực nhanh, so với Vương Hạo Thần tốc độ còn nhanh hơn mấy phần.

Vương Hạo Thần vừa chạy không được bao xa, phía sau đã truyền đến một đạo kiếm phong rít gào, tựa như một tia chớp hướng hắn sau lưng rơi xuống.

Một cổ nguy hiểm chưa từng có cảm giác ập đến, để cho Vương Hạo Thần không khỏi rùng mình.

-Viêm Lôi Khí!

Vương Hạo Thần không xoay người lại, thế nhưng trên thân lại bốc lên cuộn cuộn xích hồng nguyên khí, mạnh mẽ lan toả, tạo thành vô số đạo nguyên khí phòng khí cản trước mặt đạo kia Lục Phong chém ra kiếm khí.

-Xẹt! Xẹt!

Đổi mặt đạo kiếm khí, Vương Hạo Thần dựng lên lớp tường phòng hộ từ Viêm Lôi Khí cản bản không chống đỡ nổi, giống như đậu hủ bị đâm xuyên qua, mà đạo kiếm khí kia, thì vẫn như cũ tiếp cận Vương Hạo Thần phía sau.

Vương Hạo Thần phản ứng cực nhanh, Từ Lam Kiếm trong tay xoay ngược về sau lưng, chắn ở trước vị trí đạo kiếm khí kia đánh vào.

-Đang!

Kiếm khí đánh lên Từ Lam Kiếm trên thân, cũng không có chạm vào Vương Hạo Thần thân thể.

Rõ ràng, Lục Phong thực lực tuy rất mạnh, thế nhưng hắn vừa rồi đánh ra chỉ làm một đạo kiếm khí, uy lực không có vượt quá Lục Tinh Vũ Đồ cấp bậc công kích, lại trải qua lớp phòng hộ của Viêm Lôi Khí làm cho suy yếu, vì thế vô pháp đã thương Vương Hạo Thần.

Trái lại, lực lượng một đạo kiếm khí này của hắn còn để cho Vương Hạo Thần nhanh trí tận dụng, thân thể hướng về phía trước bắn mạnh mà đi, tốc độ trong khoảnh khắc tăng lên mấy lần, cùng Lục Phong đám người kéo dài khoảng cách.

-Hả?

Lục Phong sắc mặt hơi biến đổi, hắn một đạo kiếm khí vừa rồi mặc dù không thể so với hắn một kích toàn lực, thế nhưng cũng không ít, coi như là Lục Tinh Vũ Đồ bình thường đều sẽ gặp phiền toái, thế nhưng hắn không ngờ Vương Hạo Thần tu vi chỉ có Tam Tinh Vũ Đồ ngay cả quay người lại đều không cần, đã có thể ngăn cản hắn công kích, hơn nữa còn lợi dụng lực đạo chưa hao hết tăng tốc độ cho mình.

Thực lực cùng ý thức chiến đấu như vậy, quả nhiên là yêu nghiệt trong thiên tài!

-Kẻ này tuyệt đối không thể lưu!

Vương Hạo Thần biểu hiện càng kinh điển, vậy Lục Phong sát tâm đối với hắn lại càng mạnh, chỉ thấy y âm thầm nghiêng răng, một cặp mắt tràn ngập sát ý toàn lực đuổi theo không bỏ.

Vương Hạo Thần nhìn toà tiểu sơn đã ở ngay trước mắt, toà tiểu sơn này man thú không nhiều, thế nhưng đi vào chỗ sâu vẫn có khả năng gặp được Nhất cấp thượng đẳng man thú, dựa vào thực lực của hắn bây giờ, gặp được loại man thú này hoàn toàn chính là không có sức hoàn thù, thế nhưng lúc này hắn đã ở vào tình thế ngàn cao treo sợi tóc, phía sau có cường giả truy đuổi, quay lại chỉ có một con đường chết, chạy vào trong núi chỗ sâu, may ra còn có cơ hội lật bàn.

Bốn người một đuổi ba truy, một đường chạy như điên tiến sâu vào trong ngọn núi, trên đường cũng gặp không ít man thú, thế nhưng một phần bởi vì bọn họ tốc độ quá nhanh, làm cho phần lớn man thú không kịp ứng, đồng thời lại bị khí thế trên người Lục Phong ba người dọa sợ, cũng không dám tiến lên tìm chết.

Bởi vì không có ngoại vật cản trở, Lục Phong, Trương Diệm, La Thiên Hành ba người càng lúc càng rút ngắn khoảng cách với Vương Hạo Thần, theo tiến độ này, không bao lâu liền có thể hoàn toàn đuổi kịp.

Vương Hạo Thần một đường tiến vào bên trong một cái hạp cốc, trong đầu lại đang sầu mi khổ kiếm suy nghĩ đối sách, đúng lúc này, hắn tâm thần đột nhiên khẽ nhảy một cái, phát hiện bên cạnh truyền tới cổ nguy hiểm khí tức, cũng không kịp suy nghĩ, vội mạnh mẽ đạp mạnh nện đất một cái, toàn lực nhảy lên cao.

-Vào! Vào!

Cùng lúc đó, hai đạo màu xám thân ảnh, từ trong rừng cây lao ra, vị trí hướng tới, đúng là Vương Hạo Thần vừa rồi chỗ đứng.

Đây là hai đầu màu xám cự sói, thế nhưng so với sói xám thông thường phải lớn hơn nhiều.

-Đây là... Phong Nha Lang!

Vương Hạo Thần khẽ nhủ này một cái, hai đầu Phong Nha Lang này là Nhất giai trung đẳng man thú, thực lực chẳng qua tương đương với Tứ Tinh Vũ Đồ, hắn không để vào mắt, đang muốn ra tay diệt sát hai đầu súc sinh này, đồng tử đột nhiên lại co rút, khuôn mặt anh tuấn trở nên có chút tái nhợt.

-Vương Hạo Thần! Lần này ta xem ngươi còn chạy đi đâu!

Lúc này, Lục Phong cùng với Trương Diệm, La Thiên Hành cũng đã đuổi tới, thế nhưng bọn hắn sắc mặt trong nháy mắt cũng lập tức cứng ngắc lại, cơ hồ không dám tin vào những gì mình đang thấy.

Trước mặt bọn hán bấy giờ, là một khung cảnh cực kỳ khủng bố, trong hạp cốc, đứng đó hơn mấy chục đầu Phong Nha Lang, từng cái đều là toà ra hung lệ bạo ngược khí thế, lang đồng lạnh lẽo nhìn chăm chăm bốn người.

Mà ở trên hạp cốc chỗ cao nhất, có hai đầu Phong Nha Lang đang điên cuồng chiến đấu.

Hai đầu Phong Nha Lang này, hình thể so với bất kỳ một đầu Phong Nha Lang nào khác ở bên dưới đều to lớn hơn nhiều, hai khoả răng nanh cũng mọc dài trôi ra bên ngoài, hình dạng thập phần hung tợn, rõ ràng là hai đầu Nhị cấp Phong Nha Lang.

Tại ngọn núi này, có được hai đầu Nhị cấp Phong Nha Lang đã là cực kỳ đáng quý, có thể xem là vương giả tồn tại.

Phong Nha Lang sống thành bầy đàn, bình thường hiếm khi xảy ra xung đột, chỉ có khi tranh đoạt vương vị, mới có thể khiến hai đầu Phong Nha Lang đánh nhau, con chiến thắng, sẽ trở thành Phong Nha Lang Vương, thống lĩnh tộc đàn của nó tại địa phương này.

Mà khi hai đầu Phong Nha Lang cực mạnh đó chiến đấu, tộc đàn sẽ ở bên ngoài canh giữ, không cho phép bất cứ kẻ nào tiến lại gần phạm vi quyết chiến, Vương Hạo Thần bởi vì bị đuổi giết, không cẩn thận mới chạy vào chỗ này, vì thế mới dẫn tới Phong Nha Lang tộc quần cảnh giác.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Bài tẩy ra hết

Vương Hạo Thần ánh mắt nhìn về phía hai đầu Nhị cấp Phong Nha Lang đang chiến đấu, lại nhìn sang một đám Nhất cấp Phong Nha Lang trước mặt, trong lòng có chút lạnh lẽo.

Chỉ là một hai đầu Phong Nha Lang, hán không có kiêng kị, hoàn toàn có thể dễ dàng chém giết, thế nhưng tại đây có tới gần 50 đầu Phong Nha Lang, trong đó còn có mấy đầu là Nhất giai thượng đẳng Phong Nha Lang, nếu bị bọn nó vây công, coi như là Võ Sĩ cũng chỉ có thể tạm lánh mũi nhọn.

Mà bây giờ, những đầu Phong Nha Lang này, lại đem hán cùng Lục Phong ba người xem là kẻ địch, liền đem bọn hán bao vây rồi.

Phong Nha Lang hung tính cực mạnh, nhìn thấy bốn người, giống như thấy được mồi ngon, từng cái hai mắt đều lộ ra hung quang bức người.

-Rống!

Chỉ thấy, một đầu Nhất giai thượng đẳng Phong Nha Lang gầm thét một tiếng, dẫn đầu lao lên, mục tiêu của nó, chính là Lục Phong.

Lục Phong vận khí thực sự là không tốt lắm, bởi vì đầu Phong Nha Lang này khoảng cách cùng hán là gần nhất, hơn nữa bởi vì hán tu vi cao hơn những người khác, vì thế bị xem là miếng mồi ngon nhất, vì thế mới bị đầu Phong Nha Lang kia chọn làm mục tiêu.

Có kẻ dẫn đầu xuất thủ, mấy chục đầu Phong Nha Lang khác cũng không chần chờ nữa, trực tiếp lao lên, từng cái nhe nanh trợn mắt hướng bốn người hung hăng lao tới.

Vương Hạo Thần tu vi yếu nhất, thế nhưng xung quanh cũng có đến 6, 7 đầu Phong Nha Lang chọn hán làm mục tiêu, trong đó có 4 đầu là Nhất giai hạ đẳng, còn lại 3 đầu khác là Nhất giai trung đẳng man thú.

Còn ba người Lục Phong, Trương Diễm cùng với La Thiên Hành thì lại bị hơn 30 đầu Phong Nha Lang vây công, trong đó còn có hai đầu là Nhất cấp thượng đẳng man thú.

Cái này thực sự là người không giống nhau, đãi ngộ cũng không thể so sánh, bất quá trong trường hợp này, Vương Hạo Thần thực sự cảm giác câu nói này câu nói này cũng không khó nghe như vậy, còn Lục Phong ba người thì cơ hồ là khóc không ra nước mắt.

Đặc biệt là La Thiên Hành cùng với Trương Diễm hai người, bọn hán biết Vương Hạo Thần tu vi chỉ có Tam Tinh Vũ Đò, thế nhưng thực lực chân chính lại không thua gì bọn hán, thế nhưng hán đối thủ ít hán hai người gấp mấy lần, trong lòng có thể nói là không gì sánh được biệt khuất.

Vương Hạo Thần nhìn xung quanh Phong Nha Lang đang hướng mình lao tới, bàn tay nắm lấy Tử Lam Kiếm chuôi kiếm, Viêm Lôi Quyết đồng dạng được thi triển đi ra, đối mặt với nhiều như vậy Phong Nha Lang vây công, hán cũng không dám có giữ lại.

-Giết!

Vương Hạo Thần ánh mắt lạnh lẽ, một kiếm thật nhanh đâm ra, nhắm vào một đầu Phong Nha Lang gần nhất đâm tới.

-Xoạt!

Máu tươi lập tức bắn ra!

Chỉ thấy Tử Lam Kiếm chuẩn xác đâm vào Phong Nha Lang mi tâm, đem đầu lâu của nó xuyên thấu, Phong Nha Lang trong mắt sinh cơ lập tức biến mất, ngã xuống đất chết đi.

Man thú hung tính rất mạnh, mặc dù thấy đồng bạn bị giết, thế nhưng cũng không có chút sợ hãi lao lên, hai đầu Phong Nha Lang khác vung lên móng vuốt, hướng Vương Hạo Thần sau lưng vỗ tới.

-Vũ Phong Thức!

Vương Hạo Thần phản ứng cực nhanh, trường kiếm tay xoay ngược về phía sau, tựa như một con gió lướt qua, đem hai đầu Phong Nha Lang móng vuốt chặt đứt.

Hai đầu Phong Nha Lang bị Vương Hạo Thần dùng Tử Lam Kiếm chém đứt một chân, hung tính cho dù có mạnh hơn nữa cũng không chịu nổi, không ngừng ngửa mắt lên trời tru lên thảm thiết, quần quai ở trên mặt đất.

Vương Hạo Thần không có thời gian để ý tới hai con Phong Nha Lang kia, bởi vì hán bên cạnh đã bị một đầu Nhất giai trung đẳng Phong Nha Lang khác lao tới công kích.

Ba đầu Phong Nha Lang vừa rồi bị Vương Hạo Thần trăm sát đều là Nhất giai hạ đẳng Phong Nha Lang, thực lực căn bản không thể so sánh với Nhất giai trung đẳng Phong Nha

Lang.

Nhất giai trung đẳng Phong Nha Lang, bình thường đều có thực lực ngang ngửa vũ giả tu vi Tứ Tinh Vũ Đồ, trong đó còn có một số con có thực lực cực mạnh, có thể so sánh với Ngũ Tinh, thậm chí Lục Tinh Vũ Đồ vũ giả.

Vương Hạo Thần có thể tùy ý chém giết Nhất giai hạ đẳng Phong Nha Lang, thế nhưng đối mặt Nhất giai trung đẳng Phong Nha Lang, hẳn lại không thể không nghiêm túc đối phó.

-Phục Hồ Quyền!

Trên người Viêm Lôi Khí cuộn cuộn lưu chuyển, tựa như từng đạo màu đỏ lói quang, ngay sau đó, một tiếng hô khiếu vang lên, Vương Hạo Thần trong nháy mắt liền đánh ra một quyền, quyền ảnh mang theo xích lói chi ảnh, tựa như một đầu xích hồng cự hổ đánh về phía Nhất cấp trung đẳng Phong Nha Lang.

Phục Hồ Quyền tứ hồ chi lực, bình thường có thể trọng thương Ngũ Tinh Vũ Đồ vũ giả, lúc này phối hợp với Viêm Lôi Khí, lực lượng càng thêm mạnh mẽ, đánh chết Ngũ Tinh Vũ Đồ cũng rất dễ dàng, coi như là Lục Tinh Vũ Đồ đều có không nhỏ lực uy hiếp.

-Oanh!

Nhất cấp trung đẳng Phong Nha Lang thực lực có thể so sánh với nhân loại vũ giả Tứ Tinh Vũ Đồ, thực lực không kém, thế nhưng cũng không chịu nổi Vương Hạo Thần Phục Hồ Quyền lực lượng, thân hình bị đánh cho bay ra ngoài, kinh lực khủng bố đem nó xuong cốt đánh vỡ hơn phân nửa, thất khiếu đỏ máu, tử vong ngay tại chỗ.

Vương Hạo Thần liên tiếp chém giết mấy đầu Phong Nha Lang, thế nhưng Phong Nha Lang bên ngoài vẫn còn rất nhiều, trong đó còn có không ít đầu còn chưa kịp tham chiến, lúc này đang thời lao vào, khiến cho hắn chỉ có thể không kịp suy nghĩ chiến đấu theo bản năng, Từ Lam Kiếm trong tay không ngừng vung lên, trường kiếm vung tới đâu, liền có máu tươi bắn ra ở đó, những đầu Phong Nha Lang lao tới gần đều bị hắn trọng thương thậm chí bị chém giết tại chỗ.

Mà Lục Phong, Trương Diệm, La Thiên Hành thì không có may mắn như vậy, trái lại tình cảnh đều thập phần không ổn.

Bọn hắn đối mặt Phong Nha Lang số lượng so với Vương Hạo Thần lớn hơn nhiều, trong đó Lục Phong thực lực mạnh nhất đã bị hai đầu Nhất giai thượng đẳng Phong Nha Lang cùng 8, 9 đầu Phong Nha Lang cấp bậc thấp hơn vây khốn, do đó cho dù Lục Phong nặc dù rất mạnh, thế nhưng ứng phó cũng vô cùng chật vật, thế nhưng vẫn có thể miễn cưỡng chèo chống.

Còn Trương Diệm, La Thiên Hành thì tình huống càng thêm không xong, mỗi người đối mặt 10 đầu Phong Nha Lang, trong đó có Nhất giai hạ đẳng, cũng có không ít Nhất giai trung đẳng Phong Nha Lang.

Trương Diệm còn tốt một chút, thực lực của hắn vốn mạnh hơn La Thiên Hành một đoạn, có thể kéo dài chút thời gian, thế nhưng La Thiên Hành tình huống lại thập phần không ổn, hắn lúc trước cùng Vương Hạo Thần đánh một trận, nguyên khí tiêu hao không ít, lúc này bị đám Phong Nha Lang vây công căn bản không phải đối thủ, mấy lần muốn chạy trốn đều bị bức trở về, thậm chí kém một chút bị một Phong Nha Lang xé làm hai đoạn.

Vương Hạo Thần ở bên kia cũng đang bị gần mười đầu Phong Nha Lang vây công, thế nhưng hắn ý thức chiến đấu rất mạnh, kiếm pháp lại vô cùng hiệu quả, mặc dù áp lực rất lớn nhưng hắn vẫn đứng vững, thậm chí còn tạo thành thương vong không nhỏ đối với đám Phong Nha Lang kia.

Chỉ là, Phong Nha Lang thật sự quá nhiều, tuy rằng không có tồn tại có thể sánh ngang với Vương Hạo Thần chiến lực, thế nhưng lại có thể dùng số lượng bù đắp chất lượng, khiến cho hắn mỗi lần có cơ hội giết chết một đầu Phong Nha Lang thì lại bị một đầu khác công kích đến, để hắn chỉ có thể xoay kiếm về phòng thủ.

-Cứ như vậy không phải là cách!

Vương Hạo Thần càng đánh càng cảm thấy không ổn, trên trán đã từ từ toát ra từng giọt mồ hôi.

Liên tục chiến đấu, để cho hắn nguyên khí dự trữ trong người đã tiêu hao quá nửa, hiện tại mặc dù hắn còn có thể chèo chống, thế nhưng tiếp tục như vậy, hắn sớm muộn cũng bị tiêu hao đến chết.

Vương Hạo Thần tập trung tâm thần, hắn lúc này không còn để ý tới nguyên khí tiêu hao nữa, chỉ có thể toàn lực đánh cược một lần, bởi vì chỉ có đánh giết những đầu Phong Nha Lang trước mặt này, hắn mới có cơ hội sống sót.

-Xuyên Vân Thức!

Vương Hạo Thần gầm nhẹ, Từ Lam Kiếm trong tay động, một kiếm đâm đi ra, trong phút chốc, thiên địa vạn vật tựa hồ cũng biến mất rồi, trong thiên địa chỉ còn lại có nhanh đến cực hạn ánh kiếm.

Toàn Phong kiếm pháp thức thứ hai, Xuyên Vân Thức, là kiếm chiêu hắn lĩnh ngộ ngay trước khi rời khỏi Thiên Sinh Môn, vẫn chưa được thử nghiệm trong thức chiến, thế nhưng Vương Hạo Thần lúc này át chủ bài chỉ còn lại nó, nếu như ngay cả một chiêu này đều không thể phá vòng vây, vậy hẳn liền chỉ có thể nhận mệnh.

Thi triển ra Xuyên Vân Thức, Vương Hạo Thần tốc độ xuất kiếm ít nhất nhanh hơn khi sử dụng Vũ Phong Thức năm lần, một kiếm đâm ra, đã không thể nhìn thấy thân kiếm, chỉ có thể nhìn thấy một đạo kiếm quang lướt qua.

Một kiếm của hắn nhanh như một tia chớp, trong chớp mắt đã xuyên thủng mí mắt của một đầu Nhất giai trung đẳng Phong Nha Lang, máu tươi bắn ra như suối, một kiếm đã qua, thế nhưng kiếm phong vẫn còn gào thét ở đó.'

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Âm độc

Vương Hạo Thần một kiếm nối tiếp một kiếm, liên tục sử dụng Xuyên Vân Thức kiếm chiêu, tốc độ nhanh tới mức mắt thường không thể theo kịp, bất cứ một đầu Phong Nha Lang nào ở trong phạm vi xuất kiếm của hắn đều bị hắn chém giết, hoặc là bị xuyên thủng đầu lâu, hoặc là bị chém thành hai nửa.

Vương Hạo Thần lúc này tựa hồ quên hết thiên địa vạn vật, trong đầu chỉ còn một ý niệm, đó là dùng kiếm trong tay giết sạch xung quanh Phong Nha Lang.

Thi triển Xuyên Vân Thức, hần nhất kiếm tốc độ thậm chí ngay cả Lục Tinh Vũ Đồ đều không theo kịp, coi như là Nhất giai trung đẳng Phong Nha Lang bị một kiếm của hần nhắm vào cũng chỉ có một con đường chết.

Trong số những Phong Nha Lang tử vong, còn có một hai đầu có thực lực tương đương với nhân loại Ngũ Tinh thậm chí Lục Tinh Vũ Đồ.

Trong nháy mắt, hần phạm vi xung quanh Phong Nha Lang lần lượt ngã xuống, chết đến không thể chết lại, một đòn mất mạng, bọn chúng trước khi chết thậm chí còn không biết tại sao mình chết, bởi vì Vương Hạo Thần xuất kiếm thực sự quá nhanh, bọn chúng chỉ kịp nhìn thấy một đạo kiếm ảnh, sau đó liền chết rồi.

Vương Hạo Thần lúc này dùng kiếm chỉ công không thủ, thế nhưng bởi vì hần kiếm pháp quá nhanh, tuy rằng cũng có mấy đầu Phong Nha Lang nắm được hần sơ hở mà công kích, thế nhưng tốc độ lại kém Vương Hạo Thần quá xa, chưa tới nơi đã bị hần một kiếm chém giết.

Hơn nữa, đối với những đầu Nhất giai hạ đẳng Phong Nha Lang, Vương Hạo Thần cũng lười xuất kiếm, mà vận dụng Viêm Lôi Khí từ xa đánh chết đối phương, giống như cắt dưa thái rau đồng dạng.

Lấy công làm thủ, cũng chính là biện pháp phòng thủ tốt nhất!

Cứ như vậy, gần mười đầu Phong Nha Lang, đều bị Vương Hạo Thần một mình giết sạch, trên mặt đất chất đầy Phong Nha Lang thì thế không nguyên vẹn, máu tươi chảy ra nhuộm đỏ cả đất.

Vương Hạo Thần rút cuộc giết ra được một con đường máu, nhân cơ hội những đầu Phong Nha Lang khác còn chưa kịp chạy tới, liền thi triển Toàn Phong bộ pháp, dốc hết sức chạy ra ngoài.

Hần bây giờ nguyên khí đã tiêu hao rất lớn, nếu lại tiếp tục chiến đấu, vậy không đến mấy kiếm liền sẽ kiệt lực, kết quả chắc chắn là chết không có chỗ chôn.

-Rống!

Vương Hạo Thần tốc độ mặc dù rất nhanh, thế nhưng vẫn bị không ít Phong Nha Lang nhìn thấy, trong nháy mắt, liền có mấy con đang vây công La Thiên Hành cùng Trương Diễm tách ra đuổi theo hần.

-A...

Đúng lúc nào, một tiếng kêu thảm thiết từ một chỗ gần đó truyền ra, mà kẻ phát ra tiếng kêu đó, không phải ai khác chính là cái kia La Thiên Hành.

La Thiên Hành thực lực so với Trương Diễm còn kém hơn một chút, hơn nữa nguyên khí trải qua một trận chiến với Vương Hạo Thần đã tiêu hao rất nhiều, lúc này tại dưới một đám Phong Nha Lang vây công áp lực, rốt cuộc đã không trụ nổi.

Chỉ thấy hần vừa đau khổ đánh lùi một đầu Nhất giai trung đẳng Phong Nha Lang, nhất thời xuất hiện sơ hở, bị một đầu Phong Nha Lang khác nắm lấy cơ hội toàn lực vung trào chém vào sau lưng.

Phong Nha Lang móng vuốt cực kỳ sắc bén, La Thiên Hành lại không có mặc huyền khí phòng ngự, tự nhiên không cách chịu nổi, sau lưng bị da thịt bị xé rách như tương, máu tươi tuôn như suối.

La Thiên Hành cả đời cơ hội đều ở trong tông môn tu luyện, còn chưa từng trải qua lớn như vậy thống khổ, một giây sau liền cảm giác toàn thân thoát lực, hai mắt hoa lên, chưa kịp phản ứng lại bị mấy đầu Phong Nha Lang khác vây lại, một cắn một xé, trong nháy mắt liền đem hần cả người xé làm mấy đoạn, huyết nhục cùng nội tạng mảnh vụn bay tứ tung, lộ ra một khung cảnh cực kỳ huyết tinh.

Đáng thương La Thiên Hành, chẳng qua bởi vì muốn nịnh bợ Lục Phong mới đi theo hần, muốn một lần lập công đối phương, lại không nghĩ tới, mình bản thân sau cùng lại phơi bày nơi chốn hoang dã, hơn nữa còn chết một cách rất tàn khốc, bị man thú xé xác ăn thịt.

Lục Phong cùng với Trương Diễm xa xa nhìn thấy một màn này, khuôn mặt tái nhợt, trong lòng càng thêm kinh hoàng, vốn dĩ La Thiên Hành còn sống, bọn hần áp lực đã đủ lớn, nay đồng bọn chết rồi, bọn hần áp lực sẽ càng tăng mạnh, còn chống đỡ như thế nào?

-Lục sư huynh! Chúng ta trước hết chạy đi a!

Trương Diễm nhìn Lục Phong gấp giọng nói, hần thực sự cũng chèo chống hết nổi rồi, nếu lúc này còn không chạy, e rằng hần kết cục cũng không tốt hơn Lục Phong là mấy.

Lục Phong chần chờ, hai mắt nhìn theo phương hướng Vương Hạo Thần chạy đi, trong mắt hiện lên một vẻ không cam lòng, hần thật không ngờ, lần này hạ son mạng theo hai người La Thiên Hành, Trương Diễm, thiết nghĩ có thể dễ dàng chém giết đối phương, thế nhưng hết lần này đến lần này lại để đối phương chạy thoát, hơn nữa còn tổn thất một cái La Thiên Hành, cái này để cho hần thập phần phiền nộ.

Mặc dù nói Vương Hạo Thần dưới sự truy đuổi của mấy đầu Phong Nha Lang chưa hần có thể sống sót, thế nhưng mà vạn nhất đâu?

Nhưng mặc kệ hần đối với Vương Hạo Thần có bao nhiêu sát tâm, lúc này cũng chỉ có thể tạm thời bỏ qua, xung quanh Phong Nha Lang quá nhiều, hần cho dù mạnh gấp đôi cũng không chống nổi, thậm chí ngay vào lúc này, hần cũng không biết mình có thể từ chỗ này thoát ra hay không.

-Trương sư đệ, người đi trước! Ta ở lại đoạn hậu!

Lục Phong đành phải đem Vương Hạo Thần chuyển vớt qua một bên, đề khí hét lớn một tiếng, thân ảnh lại phá vòng vây chạy tới chỗ Trương Diễm.

Trương Diễm như được đại xá, vội vàng chạy ra ngoài, trong lòng lại đối với Lục Phong cảm kích không ngớt, người kia trong lúc nguy cấp còn có thể suy nghĩ tới mình, lại còn giúp hần đoạn hậu, quả không uổng là người mà ta Trương Diễm lựa chọn đi theo.

-Bộp!

Đúng lúc vào lúc Trương Diễm đang mừng rỡ vì sắp được thoát thân, đột nhiên hần sau lưng bị người ta mạnh mẽ đập một cước, Trương Diễm bởi vì không đề phòng, hơn nữa lực đạo của người kia quá mạnh, một cước liền đem hần đập xuống, rơi vào chỗ đám Phong Nha Lang đang lao tới.

Mà đạo thân ảnh kia, thì lại từ việc đập lên Trương Diễm mượn lấy lực lượng, thân ảnh như một con sóc lao thẳng ra khỏi đám Phong Nha Lang vòng vây, vừa chạy vừa cười to nói:

-Ha ha! Trương sư đệ, người tưởng ta ngu tới mức ở lại làm khiến cho người sao? Ngao ngao thay ta chịu chết đi a!

Đạo thân ảnh đó, không phải ai khác chính là Lục Phong!

Lục Phong là kẻ cực kỳ sợ chết, mà bất luận là La Thiên Hành hay Trương Diễm, trong mắt hắn chỉ là con tốt thí, hắn sao có thể vì một con tốt thí mà mạo hiểm tính mạng? Vừa rồi nói với Trương Diễm là giúp hắn đoạn hậu, cũng chỉ là nói cho hắn nghe mà, kỳ thực Lục Phong chỉ là đẩy lùi vài đầu Phong Nha Lang đuổi theo mình, sau đó liền nhanh chóng đuổi theo Trương Diễm, đem hắn đập xuống thu hút sự chú ý của bảy Phong Nha Lang, còn mình thì nhân cơ hội đó chạy thoát.

Không thể không nói, Lục Phong một chiêu này thật sự đủ độc, Trương Diễm hoàn toàn không có đề phòng, vì thế dễ dàng mắc bẫy của hắn.

Trương Diễm không quản thân thể đang rơi xuống, khuôn mặt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng, còn có một tia không thể tin, hắn vừa rồi vừa mới đối với Lục Phong cảm kích vạn phần, lúc này không nghĩ tới lại bị đối phương một cước đạp xuống địa ngục, cảm giác này, để cho hắn lồng ngực lập tức nặng trĩu, phun ra một ngụm tươi, hai con ngươi đỏ rực nhìn Lục Phong phương hướng rồi đi gào thét:

-Lục Phong! Ngươi cái tên súc sinh lang tâm cầu phế, ngươi chết không yên lành...

Lời nói còn chưa dứt, thân thể đã rơi xuống, trong chớp mắt liền bị hơn chục đầu Phong Nha Lang lao tới cắn xé, một giây sau liền bị xé ra làm vô số mảnh nhỏ, hoàn cảnh so với La Thiên Hành lúc trước còn thảm hơn nhiều lần.

La Thiên Hành chết mặc dù oan ức, thế nhưng cũng không có cảm giác chết không mà không nhắm mắt giống như Trương Diễm lúc này, bị Lục Phong phản bội, Trương Diễm thực sự là không cam lòng mà chết đi, trước khi chết chỉ có một ý niệm, đó là nguyên rủa cái kia Lục Phong chết vạn lần.

Đám Phong Nha Lang xử lý xong Trương Diễm thi thể, lúc này, Lục Phong thân ảnh đã sớm biến mất không thấy, để cho bọn chúng chỉ có thể không có thỏa mãn kêu lên mấy tiếng, sau đó liền lần nữa quay lại quan sát hai đầu kia Nhị giai Phong Nha Lang chiến đấu.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Sơn cốc thần bí

Vương Hạo Thần đối với chuyện Lục Phong cũng không biết chút nào, lúc này hắn chỉ có một ý niệm, đó là coi như phải dốc hết hơi tàn cũng phải thoát khỏi đám Phong Nha Lang đang truy đuổi phía sau.

Thi triển Xuyên Vân Thức cùng Viêm Lôi Quyết liều mạng giết ra một con đường máu, đã để cho hắn nguyên khí không sai biệt lắm tiêu hao chín thành, lúc này nếu như lại bị bảy Phong Nha Lang kia đuổi kịp bao vây, vậy hắn thực sự chỉ có một con đường chết rồi.

Vương Hạo Thần dốc toàn lực chạy trốn, thế nhưng sau lưng hắn đám Phong Nha Lang kia lại như dò trong xương, đuổi theo không bỏ.

Chạy hơn một khắc đồng hồ, Vương Hạo Thần thể nội nguyên khí còn lại cũng tiêu hao sạch sẽ, cả người cơ hồ đều thoát lực, mấy lần suýt nữa liền ngã xuống, thế nhưng sau cùng vẫn bị hắn dùng cường đại ý chí chèo chống mà đứng vững.

Mấy đầu Phong Nha Lang phía sau, lại nhân cơ hội này rút ngắn khoảng cách, càng lúc càng gần.

-Chẳng lẽ phải chết ở chỗ này sao?

Vương Hạo Thần trong mắt hiện ra nồng đậm không cam lòng, hắn mục tiêu rất lớn, thật sự không cam lòng vừa mới rời khỏi tông môn liền chết trong miệng thú ở nơi này.

Đúng lúc Vương Hạo Thần sắp tuyệt vọng, hắn đột nhiên phát hiện ở phía trước còn một toà sơn cốc, khoảng cách đối với không gần, thế nhưng cũng không phải rất xa.

Vương Hạo Thần lúc này đã là son cùng thuy tận hoàn cảnh, căn bản không có thời gian nghỉ ngơi, chỉ có thể níu lấy một tia hi vọng chạy vào bên trong sơn cốc.

Sơn cốc không quá to lớn, cửa vào tương đối rộng, quan sát cũng không phát hiện bất cứ đầu man thú nào.

Càng tiến sâu vào trong sơn cốc, Vương Hạo Thần lại cảm giác được một cỗ không hiểu sắc bén vô cùng khí tức, thậm chí cỗ khí tức này còn để cho hắn cảm nhận được to lớn uy hiếp, thế nhưng hắn lại không thể dừng lại, chỉ có thể không ngừng tiến sâu vào bên trong.

Vương Hạo Thần một đường chạy trốn, cũng không biết mình đã chạy bao xa, đúng lúc này, đồng tử của hắn đột nhiên co rút lại, trong mắt lộ ra một tia kinh hãi.

Bởi vì cách hắn không đến mười bước lúc này là mấy bộ xương khô!

Những bộ xương khô này tồn tại rất lâu rồi, hơn nữa tư thế vẫn lạc của những bộ xương này rất khác nhau, có bộ còn không được nguyên vẹn, từng mảnh xương vụn nằm rải rác trên mặt đất, giống như là đã trải qua một trận đại chiến sau đó liền bị giết chết.

Bên cạnh những bộ xương khô còn có mấy món huyền khí, có thương, có kiếm, có đao, có trường kích,..., hắn huyền khí cầm tay của mấy vị võ giả đã vẫn lạc kia lưu lại.

-Àm!

Đúng lúc này, mặt đất đột nhiên rung chuyển, từng đợt cuồng phong rít gào nổi lên, Vương Hạo Thần trong nháy mắt liền cảm nhận được, cỗ sắc bén khí thế để trong một khắc này liền mạnh mẽ hơn vô số lần, để cho hắn cảm nhận được một cỗ vô tận khủng bố áp lực.

Đến một lúc này, Vương Hạo Thần rốt cuộc hiểu ra được bản nguyên của cỗ khí thế này, mặc dù không có trực tiếp hiện hữu, thế nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận ra được một chút, cũng không phải cái gì xa lạ, chính là kiếm khí!

Vương Hạo Thần thân là kiếm tu, bản thân cũng sở hữu kiếm khí, thế nhưng hắn có thể khẳng định, kiếm khí của hắn so với kiếm khí trong cốc này căn bản là không cách nào so sánh.

Hơn nữa, kiếm khí trong cốc hắn mặc dù có thể cảm nhận, thế nhưng không cách nào nhìn thấy, có thể khẳng định, kiếm khí trong cốc đã đạt đến một cảnh giới cao hơn hắn vô số lần.

-Vù!

Một trận cuồng phong lại nổi lên, cũng không có kiếm khí xuất hiện, thế nhưng mấy đầu Phong Nha Lang đuổi theo phía sau Vương Hạo Thần lại giống như bị trúng tà, thân thể đứng sững lại, sau đó lần lượt ngã xuống, một đầu Phong Nha Lang sau khi ngã xuống đều có máu tươi từ trong đỉnh đầu phụt ra, tựa hồ là bị một kiếm đâm xuyên đầu lâu mà chết.

Vương Hạo Thần lúc này lại không có thời để ý tới chuyện này, bởi vì hắn cũng đang phải toàn lực ứng phó với cổ áp lực kia, không biết có phải bởi vì hắn cũng là kiếm tu hay không, mà không bị cổ khí thể kia trực tiếp đè chết tại chỗ, thế nhưng hắn thân thể lúc này cũng giống như phải chịu vạn kiếm công kích đồng dạng, thống khổ vô cùng.

Kiểm khí vô hình, thế nhưng lại cực kỳ sắc bén, mỗi cái đều giống như từng thanh kiếm muốn đem da thịt của hắn toàn bộ cắt xuống, để cho hắn chống đỡ vô cùng chật vật.

Kỳ thật, không phải là Vương Hạo Thần thực lực so với đám Phong Nha Lang kia mạnh mới trụ lâu được như vậy, mà là bởi vì hắn khi gặp được cổ khí thể kia công kích liền lập tức phòng ngự, mà đám Phong Nha Lang kia linh trí mặc dù không tệ, thế nhưng vẫn kém quá xa nhân loại, vì thế không hề làm ra bất cứ động tác phòng hộ nào, đương nhiên rất dễ dàng liền vụn lụn.

-Ông!

Trong lúc Vương Hạo Thần kịch liệt đối kháng cổ khí thể kia, lại không để ý đến, hắn trong mi tâm màu vàng tiểu kiếm vào lúc này lại thoáng động đậy, sau đó liền toả ra một cổ thôn phệ chi lực, đem cổ khí thể kia nhanh chóng cắn nuốt.

Vương Hạo Thần cảm giác được áp lực dần dần giảm đi, trên mặt lại hiện ra vẻ kinh dị, sau đó lại há hốc mồm quan sát trong mi tâm màu vàng tiểu kiếm, trong lòng không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

-Màu vàng tiểu kiếm này, không phải là cái gì cũng có thể hấp thu chứ?

Từ khi Vương Hạo Thần có được màu vàng tiểu kiếm, nó đã thay đổi hắn vận mệnh, hơn nữa còn không ngừng trợ giúp hắn, để cho hắn tu vi một đường tiến mạnh, hơn nữa còn có thể lấy ra một thành tích vô tiền khoáng hậu là tại Tam Tinh Vũ Đồ luyện thành huyền công.

Mặc dù Vương Hạo Thần không biết màu vàng tiểu kiếm chân chính uy năng là gì, thế nhưng hắn lại biết nó có năng lực hấp thu ngoại lực chuyển cho bản thân hưởng dụng, lại không nghĩ tới, ngay cả cổ khí thể khủng bố kia, đều bị màu vàng tiểu kiếm trắng trợn mà thôn phệ.

Có màu vàng tiểu kiếm trợ trợ, Vương Hạo Thần áp lực đã nhẹ đi rất nhiều, hắn ngoảnh mặt lại nhìn xem đã chết đi nằm dưới đất mấy đầu Phong Nha Lang, sắc mặt có chút cổ quái, cổ khí thể kia mặc dù kém một chút đem hắn đè chết, thế nhưng cũng đã thay hắn loại bỏ sau lưng kẻ địch, cũng coi như là đã cứu hắn một mạng.

Vương Hạo Thần tâm tình căng cứng rốt cuộc thả lỏng, một cổ không gì sánh được một mối cảm giác nhất thời truyền tới, để cho hắn thần trí có chút mơ hồ, trực tiếp ngã xuống ngất đi.

Liên tiếp trải qua mấy cuộc chiến, sau cùng thời điểm càn cơ hồ là ở quý môn quan đi qua một vòng, để cho Vương Hạo Thần tinh thần cùng thể lực đều tiêu hao sạch sẽ, thậm chí một đường chạy tới đây đều là dựa vào ý chí chèo chống đến, lúc này cơ thể cuối cùng cũng đã không gắng gượng nổi rồi.

Vương Hạo Thần ngất đi suốt mấy tiếng đồng hồ, lúc tỉnh dậy, ngay cả mờ mịt mất đều cảm giác vô cùng nặng nề, thân thể tựa hồ không có một chút sức lực.

Cái này cũng rất bình thường, Vương Hạo Thần vẫn là lần đầu tiên trải qua như vậy sinh tử khảo nghiệm, nếu như là không rơi vào tình trạng kiệt sức, đó mới là quái sự.

Vương Hạo Thần cũng không gấp, chậm rãi ngồi điều tức một lúc lâu, sau đó đem lương khô cùng nước uống ra dùng bữa, lúc này mới hồi phục lại phần nào thể lực.

Hắn lúc này mới đứng dậy, cảm nhận cổ khí thể kia trong lúc hắn hôn mê đã bị màu vàng tiểu kiếm thôn phệ không sai biệt lắm, thế nhưng như cũ vẫn có một chút còn sót lại nơi này.

Cổ khí thể này sắc bén vô cùng, tựa như một thanh chiến kiếm, thế nhưng lại không có một chút kiếm khí hiện hữu, vô thanh vô hình.

-Đây là... kiếm ý?

Vương Hạo Thần cảm nhận cổ khí thể kia hồi lâu, vẻ mặt từ từ liền biến thành kinh hãi.

Trước đó bởi vì hai mắt thụ địch, hắn không có thời gian lẫn tâm trí tỉ mỉ quan sát cổ khí thể này, lúc này mới nhận ra được lai lịch của nó, thì ra là một cổ vô cùng cường đại kiếm ý.

Kiểm ý, cũng là cảnh giới kiếm đạo đầu tiên của một cái kiếm tu, chỉ có người diễn luyện ra “ kiếm chí ý cảnh “, mới có thể sở hữu kiếm ý, đồng thời mới có thể được xưng là một cái chân chính kiếm tu.

Chưa ngờ ra kiếm ý, vậy tuyệt đối không được tính là kiếm tu chân chính!

Kiểm ý vô hình, thế nhưng lực công kích lại vượt xa kiếm khí phổ thông, có thể cách không giết địch, chính là cảnh giới mà mọi kiếm tu đều mơ ước đạt đến.

Hơn nữa, kiếm ý còn là một trong những loại ý cảnh khó đạt được nhất, uy lực so với những cái khác ý cảnh phải cường đại hơn nhiều, vì thế trên đại lục kiếm tu số lượng nhiều không đếm xuể, thế nhưng trong số đó có thể ngộ ra kiếm ý chỉ nhân lại rất có rất ít.

Kiểm ý uy lực vô cùng đáng sợ, nếu Vương Hạo Thần không có màu vàng tiểu kiếm hỗ trợ, vậy hắn lúc này e rằng đã sớm đi đòi nhà ma rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 38: Nửa Bước Kiếm Ý

Đứng lúc này, màu vàng tiểu kiếm ở trong Vương Hạo Thần mi tâm lại khẽ động đậy, từng cổ tín tức trong nháy mắt liền đi vào trong đầu hắn.

Màu vàng tiểu kiếm luyện hoá trong sơn cốc kiếm ý, đồng thời cũng thu được chủ nhân của cổ kiếm ý kia cảm ngộ, lúc này nó liền không chút giữ lại toàn bộ truyền cho Vương Hạo

Thần, giúp hần lĩnh ngộ kiếm ý.

Vương Hạo Thần tiến nhập một loại trạng thái kỳ dị, trong lòng chỉ có một việc để làm, đó là tiêu hao chỗ kia kiếm ý cảm ngộ.

Kiểm ý thân là một loại ý cảnh, hư vô mờ昧, chỉ có thể ngộ không thể cầu, Vương Hạo Thần tu vi chỉ có Tam Tinh Vũ Đò lại có cơ hội cảm ngộ kiếm ý, thật sự là rất may mắn.

Đương nhiên, Vương Hạo Thần muốn dùng những cái này lưu lại cảm ngộ mà tu thành kiếm ý là không có khả năng, bởi vì cái này dù sao cũng là đồ vật của người ta, cũng không phải do hần bản thân ngộ ra, vì thế căn bản không thể dựa vào những thứ cảm ngộ này tu thành kiếm ý.

Vương Hạo Thần lẳng lẳng cảm ngộ gần nửa ngày, mới đem cảm ngộ về kiếm ý của vị cường giả kia lưu lại tiêu hoá hoàn toàn, chỉ thấy hần đột nhiên rút ra Từ Lam Kiếm, một kiếm nhanh như chớp bỏ đi ra.

Động tác nhanh gọn, so với lúc trước càng thêm tinh diệu, không có một chút trì hoãn!

Một kiếm này bỏ đi ra, kiếm khí như ẩn như hiện, chém mạnh vào một thân cây gần đó, nhẹ nhõm đem nó đốn hạ!

-Rầm! Rầm!

Thân cây không có chút nào sức phản kháng, trong nháy mắt liền ầm ầm đổ xuống.

-Ta hiện giờ kiếm đạo cảnh giới, có thể tính là nửa bước kiếm ý, thế nhưng muốn đạt tới chân thức kiếm ý một bước kia, lại không biết là khi nào!

Vương Hạo Thần tra kiếm vào vỏ, có chút tiếc nuối nghĩ thầm.

Vương Hạo Thần thiên phú rất cao, vừa rồi ở trong trạng thái kia cảm nhận được kiếm ý tồn tại, cũng hiểu được một chút bản nguyên của kiếm ý, thế nhưng vẫn chưa chính thức ngộ ra được kiếm ý nguyên lý vô hình vô ảnh, đối với cảnh giới kiếm ý cũng còn cách nửa bước cuối cùng.

Nhưng nửa bước cuối cùng kia, cũng là gian nan nhất một cửa ải.

Bất quá Vương Hạo Thần bây giờ kiếm ý, cũng đã đạt tới cảnh giới hư hư thực thực, trong kiếm đạo cảnh giới có thể tính là nửa bước kiếm ý, so với kiếm tu chưa ngộ ra kiếm ý thì phải mạnh hơn nhiều.

-Mặc dù chỉ là nửa bước kiếm ý, thế nhưng đã có thể khiến cho ta thi triển ra kiếm chiêu mạnh hơn lúc trước không chỉ hai lần, nếu là hoàn mỹ kiếm ý, vậy uy lực còn đạt đến mức nào?

Vương Hạo Thần không có bởi vì không thể chính thức sở hữu kiếm ý mà phiền muộn, ngược lại còn hoan hỉ vô cùng, hần cũng biết cơm chỉ có thể ăn từ từ, hần vừa trải qua đại nạn không chết, chiến lược lại còn được đề thăng, chạm một tay vào cảnh giới kiếm đạo mà kiếm tu bình thường luôn mơ ước là kiếm ý, cái này đã đủ khiến cho hần vô cùng thoả mãn.

Huống hồ, hần tu vi chỉ mới là Tam Tinh Vũ Đò, lại có thể đạt tới cảnh giới nửa bước kiếm ý, đây chính là chuyện vô tiền khoáng hậu trong lịch sử Thiên Sinh Môn, phải biết, coi như là thiên tài mạnh nhất trong lịch sử tông môn, cũng là tại Vũ Sĩ mới ngộ ra kiếm ý.

Đối với kiếm tu mà nói, tuy rằng chuyện người lĩnh ngộ kiếm ý so với người khác sớm hơn cũng không nhất định trình độ sẽ vĩnh viễn siêu việt người ta, thế nhưng cũng dựa trên điều này đánh giá thiên phú của hai người, người lĩnh ngộ kiếm ý ở cảnh giới càng thấp, vậy càng được trường bối coi trọng.

Vương Hạo Thần tại Tam Tinh Vũ Đò có được nửa bước kiếm ý, đồng thời có rất lớn hi vọng có thể tại trước Vũ Sĩ có được hoàn chỉnh kiếm ý, cái này đã để cho vô số yêu nghiệt thiên tài phải ngược nhìn.

Vương Hạo Thần bình ổn lại tâm tình, lúc này mới chú ý tới mấy bộ xương khô nằm gần đó, hay nói đúng hơn là nhìn vào những bộ xương khô đó bên cạnh huyền khí.

Lúc trước không có thời gian để ý kỹ càng, lúc này Vương Hạo Thần mới phát hiện, những kiện huyền khí này bất cứ một kiện nào đều có hình dạng được chế tạo vô cùng tinh vi, phẩm chất so với hần Từ Lam Kiếm vượt xa vô số lần.

Cao cấp huyền khí!

Vương Hạo Thần ánh mắt hơi loé lên, do dự một chút, sau đó liền cẩn thận đem từng kiện huyền khí gom lại cùng một chỗ.

Tổng cộng có chín kiện huyền khí, trong đó có ba kiện là kiếm, hai kiện là đao, còn lại là thương, kích, trường tiên và chiến phủ.

Vương Hạo Thần thân là kiếm tu, trong mắt hần cũng chỉ có kiếm, vì thế hần quan tâm chỉ có ba thanh trường kiếm kia, còn lại huyền khí khác cũng không lọt vào mắt hần.

Trong ba thanh kiếm, toàn bộ đều là Tam Phẩm huyền khí, lần lượt gọi là Thanh Vân Kiếm, Diệu Nhật Kiếm cùng Cự Long Kiếm cái này đã đủ khiến cho Vương Hạo Thần tim không ngừng nhảy lên, sắc mặt trở nên cuồng hỉ.

Tam Phẩm huyền khí, trong đám đệ tử Thiên Sinh Môn cũng không có nhiều người đạt được, mà coi như là sở hữu một kiện, ít nhất cũng cần có Vũ Sư, thậm chí Vũ Linh tu vi làm tiền vốn, nếu không căn bản không có khả năng.

Thế nhưng bây giờ hần một kẻ chỉ có tu vi Tam Tinh Vũ Đò lại sở hữu đến ba kiện!

Cái này nếu là để cho kẻ khác biết được, nhất định sẽ ghen ghét đến đỏ mắt, thậm chí có tâm muốn giết người đoạt bảo rồi.

Đáng tiếc Vương Hạo Thần bây giờ thực lực còn thấp kém, thực sự là còn chưa dùng được mấy cái cao cấp huyền khí bảo kiếm này.

Bất quá bây giờ không dùng được, cũng không có nghĩa là sau này không thể a?

Vương Hạo Thần hưng phấn đem từng kiện huyền khí thu vào trong túi cần khôn, những huyền khí không phải là kiếm đồng dạng cũng thu vào, tuy hần không dùng huyền khí gì khác ngoài kiếm, thế nhưng cũng có thể đem chúng để trao đổi vật phẩm đi.

-Hả?

Vương Hạo Thần vốn dĩ đang muốn rời đi, thế nhưng đúng lúc đó, hần tựa hồ lại phát hiện ra cái gì, bước chân liền hướng một phía đi tới, nhanh chóng tiếp cận vách núi đá.

Hắn chú ý, cũng không phải là vách núi, mà là trên đó lưu lại vết tích, còn có một chỗ chìm sâu vào bên trong, nhìn qua giống như là dấu vết của một cánh cửa đá.

Vương Hạo Thần chần chờ một chút, liền đặt tay lên chỗ chìm trên vách đá, dùng sức đẩy một cái, vách đá liền ầm ầm chạy sang một bên, để lộ ra không gian bên trong, là một cái sơn động thật lớn.

Sơn động bên trong bày bố rất sơ xài, hơn nữa hoàn toàn không có nhân khí, chứng tỏ trước đây rất lâu đã có người ở tại nơi này một thời gian ngắn.

Vương Hạo Thần chậm rãi đi khắp sơn động, ánh mắt sau cùng dừng lại trên một cái túi càn khôn, trong mắt hiện ra một tia kinh ngạc.

Trong sơn động ngoại trừ túi càn khôn này không còn gì khác, mà cái này, cũng không phải là vị cường giả từng ở tại nơi này vô ý lưu lại.

Đem túi càn khôn nhấc lên, Vương Hạo Thần quan sát bên trong một chút, khuôn mặt liền biến thành đại hỉ.

Trong túi càn khôn không có huyền khí cao cấp, thế nhưng lại có đủ loại linh thảo, đan dược, còn có lượng lớn bạc, đủ để một võ giả bình thường tiêu xài nửa đời người.

Linh thảo, đan dược trong túi càn khôn thấp nhất là Nhấp phẩm, cao nhất lại là Tam phẩm cấp bậc, chỗ tài nguyên này đầy đủ để cho hắn tu luyện trong một thời gian dài.

-Chỗ này tài nguyên, coi như là Vũ Linh, thậm chí Vũ Quân cũng chưa chắc có được, coi như chèo chống ta tu luyện tới Vũ Sĩ, Vũ Sư cũng không có vấn đề!

Vương Hạo Thần trong lòng hoan hỉ, hắn không nghĩ tới, tùy tiện đi vào một cái sơn cốc, lại có được lớn như thu hoạch.

Hắn tu luyện càn tài nguyên so với người bình thường phải nhiều hơn không ít, thế nhưng chỉ cần có được đầy đủ tài nguyên, vậy hắn tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn người bình thường vô số lần.

Vương Hạo Thần vui mừng đem túi càn khôn nhận lấy, bỗng nhiên phát hiện vách tường đối diện có khắc chữ - Cổ Kiếm Trai Lăng Dật Phàm, ở nơi này ngộ đạo!

-Cổ Kiếm Trai?

Vương Hạo Thần khẽ giật mình, Cổ Kiếm Trai tông môn này hắn cũng từng nghe nói qua, chính là một cái siêu cấp thế lực tại Đông Hoa Hoàng Triều, thực lực tổng hợp còn mạnh hơn Thiên Sinh Môn không ít, địa vị cơ hồ chỉ dưới hoàng thất, chính là một cái chân chính quái vật khổng lồ.

Mặc kệ như thế nào, Vương Hạo Thần nhận được Lăng Dật Phàm lưu lại đồ vật, đối phương là có ơn với mình, ân tình này hắn nhất định nhớ kỹ.

-Ta bây giờ thực lực vẫn còn quá thấp, không bằng ở nơi này bế quan một đoạn thời gian, tăng cao tu vi rồi lại nói!

Vương Hạo Thần nhanh chóng làm ra quyết định.

Vừa rời khỏi Thiên Sinh Môn liền tiếp gặp được vô số hung hiểm, thậm chí suýt chút nữa mất mạng, đã để cho Vương Hạo Thần cảm giác được thực lực của mình hoàn toàn không đủ mạnh, nguyên do cũng là tu vi hắn quá thấp, nếu như tu vi hắn là Tứ Tinh, hoặc Ngũ Tinh Vũ Đồ, vậy hắn sao có thể bị Lục Phong đám người đuổi giết?

Vì thế, hắn hiện tại việc cần làm không phải là lập tức đi tới chỗ kia cơ duyên bảo địa, mà là ở lại trong sơn động bế quan, một đường tăng lên tu vi.

Kỷ thực Vương Hạo Thần tu vi sớm đã đạt tới Tam Tinh Vũ Đồ đỉnh phong, thế nhưng hắn lại một mực áp chế chính mình cảnh giới, củng cố căn cơ, lúc này một khi đột phá, thực lực chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Liên tiếp đột phá

Vương Hạo Thần ngồi xếp bằng ở trong sơn động, ngay trước mặt hắn là từng viên đan dược cùng linh thảo.

Lúc này, hắn là đang phục dụng đan dược cùng linh thảo, muốn toàn lực trùng kích cảnh giới cao hơn.

Có đan dược cùng linh thảo hỗ trợ, từng dòng tinh thuần linh khí không ngừng rót vào hắn thân thể, để cho hắn đan điền nhanh chóng bị nguyên khí lấp đầy, mạnh mẽ đánh vào bích chương ngăn cách giữa hai cảnh giới.

Thế nhưng, Vương Hạo Thần lại không muốn cứ như vậy liền đột phá, chẳng những không phối hợp đột phá bích chương, ngược lại toàn lực áp chế cảnh giới, không để cho mình nhanh chóng đột phá.

Vương Hạo Thần lần này đột phá, không chỉ là muốn tăng lên thực lực, mà còn muốn mượn nhờ được lực tôi luyện căn cơ của hắn vững chắc nhất có thể.

Vì thế hắn mới cố ý áp chế cảnh giới, phương pháp này mặc dù rất khó khăn, trong quá trình cũng sẽ gặp đôi chút đau đớn, thế nhưng một khi không thể áp chế được nữa đột phá cảnh giới, sẽ là nhất phi trùng thiên, không chỉ có chiến lực cùng căn cơ vượt xa người bình thường, mà tu vi cũng sẽ tăng đến cảnh giới cao nhất.

Vương Hạo Thần biết, chính mình chiến lực rất biến thái, thế nhưng hắn không muốn cứ như vậy liền tự mãn, bởi vì ngoại vật thủy chung là ngoại vật, không thể lúc nào đều muốn dựa vào màu vàng tiêu kiếm, như vậy trong tâm hắn sẽ sinh ra lòng ý lại, để lâu sẽ trở thành hắn tâm ma.

Hơn nữa trên thế gian thiên tài yêu nghiệt rất nhiều, người mạnh hơn hắn càng là có cả một khối, hắn lại khởi đầu so với người khác muộn hơn nhiều, muốn siêu việt kẻ khác, không chỉ cần tốc độ tu luyện nhanh, mà còn cần chiến lực phải yêu nghiệt hơn đối phương gấp bội.

Vương Hạo Thần không biết tương lai mình sẽ đi được đến đâu, hắn chỉ biết rằng, muốn ở tương lai đi được càng xa, vậy hắn chỉ có thể tại mỗi cảnh giới làm ra tốt nhất căn cơ, như vậy mới có hi vọng trong tương lai có thể trở thành cường giả.

-Ầm! Ầm!

Vương Hạo Thần điên cuồng áp chế tu vi, nguyên khí đan điền nhất thời không thể phá vỡ bình thường, chỉ có thể không ngừng rèn giữa hần căn cơ, để cho hần kinh mạch cốt cách càng lúc càng thêm vững chắc, bởi vì được nguyên khí tôi luyện mà phát ra từng tiếng kêu nhỏ nhỏ.

Thế nhưng là, Vương Hạo Thần áp chế một giờ nửa khắc, thế nhưng tại dưới từ trong đan được, linh thảo linh khí không ngừng chảy vào người, căn bản không có cách nào áp chế nổi, không lâu sau đó, hần trong đan điền nguyên khí rốt cuộc thoát khỏi hần áp chế, lập tức giống như hồng thủy tràn lên khỏi bờ, đập tan bích chương ngăn trở giữa hai cảnh giới.

Vương Hạo Thần tu vi, vào lúc này cũng không đã không còn là Tam Tinh, mà là Tứ Tinh Vũ Đò cảnh giới.

Thế nhưng là, hần thể nội nguyên khí, lại không chút nào chịu dừng lại, đan điền vừa mới được mở rộng gấp bội, nay lại nhanh chóng được lấp đầy, sau đó lại lần nữa mở rộng, tốc độ để cho người ta phải trợn mắt há hốc mồm kinh ngạc.

Tứ Tinh Vũ Đò sơ kỳ... Tứ Tinh Vũ Đò trung kỳ... Tứ Tinh Vũ Đò hậu kỳ đỉnh phong... Ngũ Tinh Vũ Đò...

Vương Hạo Thần tu vi một đường hát vang tiến mạnh, tựa như không có điểm dừng, thẳng đạt đến Ngũ Tinh Vũ Đò đỉnh phong mới dừng lại, thế nhưng hần thu được tài nguyên lại có rất nhiều, trải qua một lần tiêu xài này chẳng qua chỉ là mất một sợi lông trên lưng chín con trâu, hơn nữa cái này là bởi vì Vương Hạo Thần muốn áp chế cảnh giới, nếu không hần một đường đạt tới Lục Tinh Vũ Đò cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Mặc dù liên tiếp đột phá hai cái tiểu cảnh giới, thế nhưng Vương Hạo Thần lại không có chút nào lo lắng căn cơ bất ổn vấn đề, không nói thân thể của hần phi thường đặc thù, hơn nữa còn có Vạn Đạo Thông Thiên Quyết dạng này không dấy hắc động công pháp, chỉ cần cho hần đầy đủ tài nguyên, coi như muốn hần cùng lúc đột phá hơn mười cảnh giới đều có thể.

Bất quá, Vương Hạo Thần đương nhiên sẽ không làm như vậy, bởi vì làm như vậy tuy rằng thân thể của hần sẽ không có di chứng gì, thế nhưng căn cơ nếu so với những đám yêu nghiệt thiên tài kia cũng sẽ không tính quá xuất sắc, mà hần chính là muốn tại mỗi cảnh giới làm ra tốt nhất, vững chắc nhất căn cơ.

Suy cho cùng, thượng thiên cũng không cho ai tất cả, Vương Hạo Thần tuy rằng thân thể rất đặc biệt, thế nhưng nếu hần không tự mình cố gắng, vậy hần chiến lực cùng căn cơ nhiều nhất chỉ có thể mạnh hơn vô giả bình thường một chút, về sau càng không cách nào so sánh với những thiên tài yêu nghiệt trên đại lục.

Liên tiếp đột phá hai cảnh giới, để cho Vương Hạo Thần rất hài lòng, hần cảm nhận được, bản thân lực lượng so với lúc trước mạnh hơn không chỉ gấp 5, 6 lần, nguyên khí càng thêm dồi dào, đây chính là chỗ tốt từ việc đột phá tu vi mang lại.

-Phục Hồ Quyền!

Vương Hạo Thần thử nghiệm một chút mình lực lượng, tiện tay đánh ra một thức Phục Hồ Quyền, chỉ thấy một đạo hồ khiếu âm thanh vang vọng mà ra, một quyền thế không thể cản phá đánh lên một tảng đá gần đó.

-Ầm!

Tảng đá đó không phải là, nhưng sau khi hứng chịu Vương Hạo Thần một quyền, liền trực tiếp vỡ vụn, mảnh đá không khắp nơi.

-Thật mạnh!

Vương Hạo Thần hai mắt có chút phát sáng, Phục Hồ Quyền mặc dù vẫn như trước chỉ là từ hồ chi lực, thế nhưng so với khi hần có tu vi Tam Tinh Vũ Đò phải mạnh hơn vô số lần, có thể nói là không cách nào so sánh.

Hơn nữa, Vương Hạo Thần lúc này thi triển ra Phục Hồ Quyền từ hồ chi lực đều hết sức dễ dàng, hần còn có một loại cảm giác, chỉ cần hần tìm hiểu vài ngày, liền có thể để cho quyền pháp lại có đột phá.

Tu vi có đột phá, vậy hần cũng cần dành ra thời gian tu luyện, kiếm pháp, quyền pháp huyền công, nếu không chiến lực của hần nhất định sẽ không tiến mà lùi.

Hần tu vi chỉ vừa mới đột phá, còn rất nhiều khoảng trống để tăng lên thực lực, lúc này không thể nghỉ ngơi là thời cơ tốt nhất.

Ba ngày thời gian trôi qua, Vương Hạo Thần rốt cuộc đem Phục Hồ Quyền tu luyện tới lục hồ chi lực, tốc độ nhanh đến kinh hãi thế tục, uy lực thẳng đuổi tới quyền pháp đại thành cảnh giới.

Lúc này Vương Hạo Thần nếu là toàn lực thi triển ra Phục Hồ Quyền, dựa vào thuần túy man lực đã vượt qua không ít Thất Tinh Vũ Đò bên trong cường giả.

Vương Hạo Thần đương nhiên sẽ không cứ như vậy liền dừng lại, tiếp tục bỏ ra năm ngày luyện tập Toàn Phong kiếm pháp cùng với Viêm Lôi Quyết, mà hần tại trên cả hai phương diện này đều có không nhỏ thu hoạch.

Cũng không biết có phải bởi vì hần kiếm đạo cảnh giới đã đạt tới nửa bước kiếm ý nguyên do, mà hần những ngày qua tu luyện Toàn Phong kiếm pháp một mực rất thuận lợi, tốc độ lĩnh ngộ so với trước đây càng thêm mau chóng, lúc này đã thi triển ra Vũ Phong Thức cùng với Xuyên Vân Thức đã không có chút khó khăn, vô cùng thuần thực.

Ngay cả thức thứ ba Vô Ảnh Thức, hần cũng đã có một chút cảm ngộ, tuy rằng muốn thi triển ra vẫn có chút miễn cưỡng, thế nhưng khoảng cách đại thành đã không có bao xa.

Viêm Lôi Quyết cũng có không ít thu hoạch, ít nhất, hần đã có thể nắm giữ một ít chiêu thức trong bộ huyền công này, cũng không chỉ đơn giản là Viêm Lôi Khí như trước.

Có thể nói, Vương Hạo Thần lúc này thực lực, đã hoàn toàn không phải là lúc vừa mới rời khỏi Thiên Sinh Môn có thể so sánh, căn bản chính là một trời một vực.

Nghĩ đến đây, Vương Hạo Thần trong lòng không khỏi cảm khái, nếu hần không ra ngoài lịch lãm, tiếp tục ở trong tông môn tĩnh tu, e rằng tu vi có thể sẽ có tiến triển, thế nhưng vô pháp tăng nhanh như vậy, hơn nữa còn thu được vô số tài nguyên, để cho hần có thể trong thời gian dài không cần lo lắng.

Kỳ thực, hần cần tài nguyên, Nhạc Thi Dao không hần không thể cho hần, thế nhưng Vương Hạo Thần lòng tự trọng rất cao, hần không muốn cái gì đều dựa vào nàng, nếu không, sau này hần còn nói gì tới chuyện muốn vượt qua nàng, hay thậm chí là sự phụ hần Tiểu Hân Dư.

Ra ngoài lịch lãm, tuy rằng ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm, thế nhưng đồng dạng ẩn chứa vô số cơ duyên, mà những người ở trong quá trình tôi luyện này sống sót mà phát triển, hơn phân nửa sau này đều có khả năng trở thành cường giả.

-Dựa vào thực lực của ta bây giờ, Thất Tinh Vũ Đò trở xuống đã ít gặp đối thủ, coi như là Bát Tinh Vũ Đò, ta cũng có thể đánh một trận!

Vương Hạo Thần tự tin nghĩ thầm, hần bây giờ, so với lúc trước đã có thêm một chút tự vệ năng lực.

-Lục Phong! Người năm lần bảy lượt hại ta thế thảm, hi vọng người tốt nhất liền chết trong miệng sói, nếu không ta nhất định phải đem người băm thây vạn đoạn!

Vương Hạo Thần trong mắt loé lên một đạo lạnh như băng sát ý, hắc lòng dạ trước giờ không mấy rộng rãi, bình thường vẫn là lấy ân báo ân, lấy oán báo oán mà hành sự, Lục Phong đã mấy lần chạm tới ranh giới của hắn, để cho hắn đối với kẻ này sinh ra lòng phải giết, trước đây hắn không có thực lực này, thế nhưng bây giờ, hắn tự tin Lục Phong đã không phải là đối thủ của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Nhai đình sơn mạch

Vương Hạo Thần kết thúc bế quan, rời khỏi sơn động kia, trước khi đi liền cung kính hướng về nơi đó một bái, xem như là đối với vị cường giả gọi là Lăng Dật Phàm kia cảm tạ.

Hắn lần này thu hoạch được rất lớn, những cái này đều là do Lăng Dật Phàm lưu lại tài nguyên ban tặng, hắn không thể không đối với người ta cảm kích a.

Vương Hạo Thần trở lại chỗ hắn bị bảy Phong Nha Lang vây công lúc trước, ý định muốn nhìn một chút.

Lúc này trận chiến đã sớm kết thúc từ rất lâu, đám Phong Nha Lang kia cũng đã tàn đi hết, Vương Hạo Thần chỉ đi xung quanh một lát, liền phát hiện được hai bộ xương khô không nguyên vẹn nằm trên mặt đất.

Hai bộ xương này rõ ràng chết được không có bao lâu, trên khung xương còn có lưu lại dấu răng, đương nhiên là đã bị mấy đầu Phong Nha Lang ăn thịt đến chết.

-Lục Phong! Xem ra mạng người vẫn là đợi ta đến lấy rồi!

Vương Hạo Thần ánh mắt hơi loé lên, trong lòng nghĩ thầm

Hắn mặc dù không cách nào nhận ra hai bộ xương trắng trước mặt là ai trong ba người trước kia đuổi giết hắn, thế nhưng hắn lại biết Lục Phong thực lực trong ba người là cao nhất, nếu như có một người chạy thoát, vậy khả năng hơn phân nửa chính là Lục Phong.

Chi là đối phương lúc này e rằng đã sớm về tới Thiên Sinh Môn, Vương Hạo Thần tạm thời còn không có khả năng quay lại đem Lục Phong chém giết.

Vương Hạo Thần không để ý tới Trương Diệm, La Thiên Hành hai người hài cốt nữa, trực tiếp rời đi, cũng không có ý định đem bọn hắn chôn cất từ từ.

Nói đùa, hai người này nguyên bản đều là muốn tìm hắn gây bất lợi, lúc này chết trong miệng sói, phơi thây nơi hoang dã cũng là đáng đời, Vương Hạo Thần còn không có cao thượng tới mức giúp bọn hắn chôn cất.

Vương Hạo Thần biết mình đã chậm trễ không ít thời gian, lúc này vừa ra khỏi vùng rừng núi kia liền đi thuê một đầu hắc mã, trực tiếp chạy tới Nhai Đình sơn mạch.

Nhai Đình sơn mạch cách đây gần một trăm dặm, Vương Hạo Thần tuy là vũ giả, thế nhưng cũng không cách nào tự mình chạy tới đó, chỉ có cưỡi ngựa đi đến đó là cách nhanh nhất, cũng là tiết kiệm thời gian nhất có thể.

Vương Hạo Thần rờn rã đi gần một ngày trời, mới đến được Nhai Đình sơn mạch phạm vi bên ngoài.

Vương Hạo Thần cũng không có vội vã tiến vào Nhai Đình sơn mạch, mà trước hết ở xung quanh thu thập một ít tin tức.

Nhai Đình sơn mạch bên ngoài, cũng có không ít thế lực bản địa trú đóng, trong đó lấy Đồng gia thực lực vì tôn, là bá chủ ở nơi này.

Đồng gia là một cái gia tộc điển hình trên đại lục, trong tộc Vũ Đồ, Vũ Sĩ đều nhiều vô số kể, Vũ Sư đồng dạng có không ít, cường giả đỉnh cao nhất là mấy vị Vũ Linh trấn tộc, thực lực như vậy, tuy rằng không cách nào cùng với Thiên Sinh Môn loại này siêu cấp đại quái vật so sánh, thế nhưng muốn làm chủ một khu vực như Nhai Đình sơn mạch cũng đã đầy đủ.

Mà Đồng gia ngoại trừ việc làm ăn ra, còn trên quy mô lớn kiến tạo ra nhiều tổ dong binh đoàn, để cho võ giả tiến vào trong Nhai Đình sơn mạch lịch lãm.

Nói là cho để nghe như vậy thôi, kỳ thực đây cũng một cách để cho Đồng gia kiếm lợi lớn không có khác biệt gì.

Bởi vì mỗi một tổ dong binh đoàn chiến đội, đều có một người được Đồng gia phái ra làm đội trưởng, mỗi lần tiến vào Nhai Đình sơn mạch trở ra, ba thành bảo vật đều phải giao cho hắn, nói trắng ra là đưa của cải cho Đồng gia.

Mặc dù chuyện này chỉ cần không phải là đồ heo thì ai cũng hiểu rõ, thế nhưng tuyệt đại bộ phận chi nhân muốn tiến vào Nhai Đình sơn mạch đều lựa chọn tạm thời gia nhập một cái dong binh đoàn chiến đội, bởi vì bên trong sơn mạch ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm, một mình tiến vào thực sự là cứu tử nhất sinh, gia nhập chiến đội, ít nhất có thể có thêm một phần đảm bảo.

Dù sao, hi sinh một chút thu hoạch, thế nhưng lại có thể giúp bản thân an toàn hơn, như vậy cũng không có gì không ổn.

Đương nhiên, đây chỉ là đối với tuyệt đối đại bộ phận mà nói, ngoài ra cũng có một ít kẻ tài cao gan lớn, một mình xâm nhập Nhai Đình sơn mạch, bất quá số người có thể trở ra cũng không nhiều.

Những người dám một mình tiến nhập Nhai Đình sơn mạch không nhiều, tu vi ít nhất cũng phải là Vũ Đồ đỉnh phong, thậm chí phải là Vũ Sĩ mới có khả năng này.

Vương Hạo Thần đi vào Đồng gia cứ điểm dong binh đoàn, chỉ thấy nơi này võ giả nhiều vô kể, hơn nữa nhìn qua đa phần đều là tân tu, từng cái khí chất hoàn toàn khác biệt với tông môn đệ tử, lộ ra vẻ dã tính cùng thiết huyết.

Tân tu rất khác biệt với tông môn đệ tử, bọn hắn không có thiên phú tốt nên không được đại tông môn coi trọng, chỉ có thể ở bên ngoài lăn lộn tìm kiếm cơ duyên, vì thế thực lực có thể không bằng tông môn đệ tử, thế nhưng kinh nghiệm cùng ý chí đều vượt qua bình thường chúng đệ tử.

Vương Hạo Thần tự biết dựa vào bản thân thực lực rất khó có thể ở trong Nhai Đình sơn mạch lịch lãm, dù sao nơi này cũng không phải là Thiên Sinh Môn đệ thất phong có thể so sánh, một khi gặp nguy hiểm, cũng sẽ không có trưởng lão đứng ra bảo vệ tính mạng của hắn.

Hắn không phải là người nhất gan thô để, thế nhưng càng không phải kẻ cuồng vọng ngu xuẩn.

Dù sao cũng là lịch lãm, vậy liền gia nhập một cái chiến đội mà đi a!

Dong binh đoàn có rất nhiều chiến đội, để cho Vương Hạo Thần nhất thời cũng không biết nên chọn cái nào.

-Tiểu huynh đệ, ngươi là tới Nhai Đình sơn mạch lịch lãm sao?

Đúng lúc này, một cái thân hình thô củng nam từ hướng Vương Hạo Thần đi tới, vẻ mặt mang nụ cười niềm nở hỏi thăm.

Lời nói của hắn không thể không nói là rất thừa, bởi vì Đồng gia thành lập ra dong binh đoàn chỉ có một nhiệm vụ đó là tiến vào Nhai Đình sơn mạch, một vũ giả tới đây không phải vì chuyện này thì còn vì cái gì nữa?

Vương Hạo Thần trong lòng cổ quái, thế nhưng ngoài mặt vẫn cười đáp:

-Huynh dài đoán không sai! Tại hạ đúng là đến Nhai Đình sơn mạch lịch lãm, hơn nữa còn là lần đầu!

Thô củng nam từ trên mặt tươi cười không giảm, tiếp tục nói:

-Ha ha! Nếu như là lần đầu đi tới Nhai Đình sơn mạch, vậy nhất định cần gia nhập một cái chiến đội mới được! Tiểu huynh đệ, không bằng gia nhập chúng ta chiến đội thì thế nào?

Thô củng đại hán mặc dù từ chi phát triển, thế nhưng đầu óc cũng có chút thông tuệ, hắn nhìn ra Vương Hạo Thần một thân y phục cùng khí chất không phải là những tán tu kia có thể có được, ngược lại càng giống đại tông môn đệ tử, vì thế mới nổi lên lòng hứng thú, muốn cùng đối phương kéo một chút quan hệ.

Tông môn đệ tử, từ trước đến đây vẫn luôn được lập định sẽ có thành tựu cao hơn tán tu võ giả, nếu có thể kết giao với đối phương, chính là một việc rất đáng mừng.

Vương Hạo Thần nhìn thấy đối phương mờ lời, do dự một chút, sau đó liền gật đầu đồng ý.

Hắn vừa mới tới nơi này, đối với địa thế hoàn toàn không quen thuộc, hơn nữa thực lực còn rất yếu, gia nhập một cái chiến đội cùng lịch lãm, thuận tiện làm quen chỗ này một chút, đối với hắn chỉ có lợi không có hại.

Gặp Vương Hạo Thần gật đầu, thô củng nam từ trong lòng lập tức đại hi, trong suy nghĩ của hắn, chiến đội của mình có thêm một cái đại tông môn đệ tử chính là một chuyện tốt, có thể tăng thêm không ít chiến lực.

-Tiểu huynh đệ, ta gọi là Đại Cương! Nếu ngươi đã chấp nhận gia nhập chúng ta, như vậy chiến đội liền có tổng cộng sáu người, vừa đủ tiêu chuẩn một cái chiến đội!

Đại Cương vừa dẫn Vương Hạo Thần đi về phía chiến đội của hắn, vừa tự giới thiệu nói.

-Vương Hạo Thần!

Vương Hạo Thần gặp đối phương nhiệt tình như vậy, cũng đối với hắn từ hào sang này sinh ra chút hảo cảm, đồng dạng nói ra mình danh tự.

Người khác đối xử với hắn như thế nào, hắn liền đáp lại như thế đó, nếu là đối phương đã có thiện ý, vậy Vương Hạo Thần cũng rất dễ nói chuyện, mặc dù tính cách hắn lạnh nhạt, thế nhưng cũng không phải loại người kiêu ngạo cự người bên ngoài ngàn dặm.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Gia nhập chiến đội

Đại Cương mang Vương Hạo Thần đi vào hắn chiến đội, mà Đại Cương chiến đội thành viên có ba nam hai nữ, Đại Cương đầu tiên chỉ vào một cái tuổi trẻ nữ tử trong đó, nói:

-Tiểu huynh đệ, vị này là Đồng Tình Vân, tu vi Bát Tinh Vũ Đò, là chúng ta chiến đội đội trưởng!

Vương Hạo Thần đưa mắt nhìn theo hướng Đại Cương ngón tay, chỉ thấy trước mặt là một cái dung mạo thanh tú nữ tử, nhìn qua chừng hơn hai mươi tuổi, thân vận một bộ thanh sam y phục, khuôn mặt xinh đẹp có vài phần cao quý, thế nhưng cũng có một chút phong trần hương vị, đây về anh từ hào khí.

Đồng Tình Vân, là Đồng gia một đời tuổi trẻ tộc nhân, thiên phú trong tộc cũng rất nổi bật, thế nhưng nàng lại khác với người khác, lựa chọn thành lập một cái chiến đội thường xuyên tiến vào Nhai Đình sơn mạch lịch lãm, vừa để bản thân tôi luyện thực chiến, vừa thử vận khí tìm kiếm bảo vật.

Đồng Tình Vân có chút ngẩn ra nhìn xem Đại Cương cùng Vương Hạo Thần, nghi hoặc nói:

-Đại Cương, vị này là ai?

Đại Cương cười nói:

-Đội trưởng! Vừa rồi ta nhìn thấy vị tiểu huynh đệ này muốn tiến vào Nhai Đình sơn mạch, vừa lúc chúng ta tiểu đội đang thiếu người, vì thế mới dẫn hắn tới gia nhập chúng ta chiến đội!

Đồng Tình Vân nghe vậy liền đưa mắt quan sát Vương Hạo Thần một chút, hỏi:

-Ngươi là tông môn đệ tử?

Vương Hạo Thần khí chất quả khác biệt với những tán tu ở nơi này, vì thế nàng mới không nhận được lòng hiếu kỳ muốn hỏi thăm một chút.

Phải biết, có thể gia nhập một cái tông môn, cũng đã là một chuyện tương đối đáng tự hào!

-Ân!

Vương Hạo Thần khẽ gật đầu, cái này cũng không có gì phải che giấu, hắn không cần thiết phải nói sáo.

Đồng Tinh Vân nghe vậy ban đầu còn hơi vui vẻ, thế nhưng sau khi để ý kỹ Vương Hạo Thần tu vi, sắc mặt lại biến thành cứng ngắc, quái dị nhìn hắn mà nói:

-Vi huynh dài này, nếu như Tinh Vân không nhìn nhầm, tu vi của ngươi dường như mới là Ngũ Tinh Vũ Đò a?

Nghe được nàng lời nói, mọi người khuôn mặt liền lập tức biến thành kinh ngạc, bởi vì bọn hắn trong lòng luôn cho rằng, Vương Hạo Thần tuổi còn trẻ liền đến Nhai Đình sơn mạch, hơn nữa còn là tông môn đệ tử, thực lực ít nhất cũng phải là Vũ Đò cao giai mới đúng, làm sao lại kém như vậy?

Thực lực Ngũ Tinh Vũ Đò, đừng nói là tăng lên chiến lực cho tiểu đội của bọn hắn, ngược lại càng là một cái gánh nặng không nhỏ a!

-Đại Cương, ngươi đây là giúp chúng ta mang về một cái quả tạ cản đường hay sao?

Một cái về mặt có chút lạnh lùng nam tử bức tức nói.

-Đại Cương, ngươi coi như tìm thành viên mới, cũng nên tìm một cái có chút thực lực đi! Chúng ta cũng không phải đi chơi a!

Một cái nam tử khác cũng bắt đầu nói ra.

Đại Cương không để ý tới hai người bọn hắn, chỉ kinh ngạc nhìn xem Vương Hạo Thần, nói:

-Tiểu huynh đệ, ngươi tu vi thật chỉ có Ngũ Tinh Vũ Đò?

-Ân!

Vương Hạo Thần cảm thấy cái này không có gì phải giấu diếm, trực tiếp thừa nhận.

Hắn cho rằng, mình tu vi tuy rằng thấp một điểm, thế nhưng chiến lực lại không thua kém bình thường Bát Tinh Vũ Đò, muốn gia nhập vào chiến đội này cũng là thừa sức.

Thế nhưng mà, hắn lại quên mất một chuyện, đó là người có thể giống như hắn vượt qua ba cái tiểu cảnh giới chiến đấu có thể có bao nhiêu a?

Hắn có thể làm được, không có nghĩa là mọi người đều có thể!

Đại Cương một bên nhìn thấy Vương Hạo Thần thừa nhận, về mặt trong nháy mắt liền biến thành thất vọng cùng khổ não.

Hắn ban đầu chú ý tới Vương Hạo Thần bởi vì đối phương khí chất quá đặc biệt, mới đem đối phương cho là tông môn đệ tử, cũng không để ý tới tu vi, lúc này không nghĩ tới lại bị hố thẳm.

-Mới là Vũ Đò năm sao, tới chỗ này là muốn chết sao? Vẫn là quay về tông môn tu luyện thêm vài năm đi a!

Cái kia dung mạo lạnh lùng nam tử chậm chạp mà nói, thái độ có chút khác nghiệt.

Đồng Tinh Vân ở một bên cũng gật đầu tán thành nói:

-Nhai Đình sơn mạch quá hung hiểm, vi tiểu huynh đệ này thực lực còn thấp, đi vào e rằng rất nguy hiểm!

Vương Hạo Thần lông mày hơi nhíu lại, trầm ngâm một chút lại nói:

-Ta chỉ theo các ngươi đi tới Ái Nhai Đình, sau đó liền tách ra, như thế nào?

Ái Nhai Đình, có thể xem là Nhai Đình sơn mạch nơi gần cách giữ ngoại sơn mà nội sơn, đi qua Ái Nhai Đình, mới có thể xem như chính thức tiến vào Nhai Đình sơn mạch, thế nhưng bên trong hung hiểm so với ngoại sơn phải lớn hơn vô số lần.

Vương Hạo Thần có ý định như vậy cũng là bắt đầu đi, bởi vì chỗ cơ duyên trên tám địa đồ kia cần phải vượt qua Ái Nhai Đình mới đến được.

-Ái Nhai Đình? Ha ha, ngươi một cái Ngũ Tinh Vũ Đò lại muốn vượt qua Ái Nhai Đình? Thật là cười chết ta!

Cái kia lạnh lùng nam tử lại cười to một tiếng, sau đó nghiêng ngửa nhìn Vương Hạo Thần mà nói:

-Tiểu tử! Cuồng vọng cũng còn phải có vốn liếng để cuồng, coi như là chúng ta cũng không dám xâm nhập vào Nhai Đình sơn mạch nội sơn, ngươi đi vào là tìm chết sao?

-Triệu Ung! Ngươi làm sao nói chuyện đây?

Đúng lúc này, một đạo thanh âm từ từ có chút không vui ở một bên vang lên, chỉ thấy một vị nữ tử khác của chiến đội đang cau mày nhìn nam tử về mặt lạnh lùng kia.

Nữ tử này tầm 20 tuổi tả hữu, khuôn mặt rất xinh đẹp, thân hình so với Đồng Tinh Vân càng thêm nở nang một chút, thế nhưng lại không có Đồng Tinh Vân bộ dạng anh khí như vậy, ngược lại ôn hoà hơn nhiều.

Nàng là một trong hai vị nữ tử trong chiến đội, tên gọi Vân Lan.

Vân Lan đối với thái độ của Triệu Ung rất không hài lòng, nói:

-Triệu Ung! Ta nhớ ngươi lúc ở tuổi vi tiểu huynh đệ này ngay cả Nhất Tinh Vũ Đò còn chưa đạt tới đi a? Cần gì phải nói nặng như vậy?

Triệu Ung khuôn mặt biến thành có chút khó coi, trầm giọng nói:

-Vân Lan! Hắn đi theo chúng ta chỉ là gây thêm phiền toái, chúng ta cần gì phải mang theo một cái gánh nặng như vậy?

Thanh âm của hắn lúc này, mang theo vài phần ghen ghét cùng giận dữ.

Đại Cương từ nãy tới giờ vẫn im lặng lúc này không nhìn được nói:

-Chuyện cũng đã lỡ rồi, không bằng để cho tiểu huynh đệ này theo chúng ta giúp quét dọn chiến trường thì như thế nào?

Người là do Đại Cương hắn mang đến, lúc này hắn cũng không tiện đem đối phương đẩy đi, dù sao cũng là tông môn đệ tử, hắn không muốn quá mức đắc tội, huống hồ hắn cũng không có khả năng mặt dày như vậy.

-Cái này ta xem có thể được!

Vân Lan cũng tán thành nói:

Nhất thời mọi người ánh mắt liền nhìn sang Đồng Tĩnh Vân, dù sao nàng là chiến đội trưởng, kết quả cuối cùng vẫn phải do nàng quyết định.

Đồng Tĩnh Vân suy nghĩ một lát, cuối cùng nhìn Vương Hạo Thần nói:

-Ta đồng ý cho ngươi gia nhập chiến đội, thế nhưng ngươi phải nghe ta an bài!

Vương Hạo Thần cũng không có ý kiến, đáp:

-Yên tâm, sẽ không có vấn đề!

Đồng Tĩnh Vân khẽ gật đầu, nói:

-Đã như vậy, chúng ta liền không tiếp tục chậm trễ thời gian, nhanh chóng tiến vào sơn mạch thôi!

Nói rồi, bản thân nàng liền dẫn đầu hướng phía Nhai Đình sơn mạch chạy đi qua.

Trên đường đi, nữ tử Vân Lan kia chủ động cùng Vương Hạo Thần bắt chuyện, thấy hắn một mực im lặng không nói gì, còn tưởng là hắn đang tức giận chuyện Triệu Ung, bèn nói:

-Vương Hạo Thần, ngươi không nên ghi hận Triệu Ung, hắn tuy là làm người hẹp hòi một chút, thế nhưng thủy chung cũng không phải người xấu, không cần đem lời nói của hắn để trong lòng!

Vương Hạo Thần gạt mình, biết nàng hiểu lầm, liền cười nói:

-Vân Lan tỷ đừng lo lắng, ta đối với hắn không có ác cảm gì!

Mặc dù Vương Hạo Thần đối với cách nhìn người của Vân Lan không cho là đúng, cũng không tin Triệu Ung là người tốt, thế nhưng hắn đối với nữ tử mới quen biết này đã hảo tâm ra mặt nói giúp cho hắn vẫn có chút hảo cảm, vì thế không muốn để cho nàng mất mặt.

Vương Hạo Thần một bên có thể nhìn ra được, Triệu Ung người này đối với Vân Lan tựa hồ có chút tình ý, bất quá hai bên căn bản là “hoa cỏ ý, nước chảy vô tình” mà thôi.

Vương Hạo Thần đối với chuyện này không có ý kiến, cũng không đem Triệu Ung lúc trước làm khó dễ mình chuyện để ở trong lòng, thế nhưng nếu như đối phương tiếp tục chọc vào hắn, vậy thì khó nói rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Trăm năm trước kiếm quân

Vương Hạo Thần cùng với chiến đội không ngừng tiến sâu vào bên trong Nhai Đình sơn mạch, trên đường gặp phải không ít huyền thú, thế nhưng cấp bậc lại rất thấp, căn bản không cách nào đối với đám người tạo thành uy hiếp.

Đồng Tĩnh Vân, Triệu Ung, Từ Lạc đi đầu xung phong chém giết huyền thú, sau đó hi hi thu lấy chiến thú đan, thu hoạch rất không tệ.

Mà Đại Cương cùng với Vân Lan, thì lại đem Vương Hạo Thần bảo hộ ở chính giữa, không để cho bất cứ đầu huyền thú nào có khả năng tiếp cận hắn.

Cái này để cho Vương Hạo Thần rất là bất đắc dĩ, nói thế nào hắn lúc này thực lực tuy rằng chưa hẳn đã là bên trong chiến đội đệ nhất nhân, thế nhưng hắn cũng tự tin có thể so sánh với Đồng Tĩnh Vân Bát Tinh Vũ Đồ, thế nhưng bây giờ lại bị xem như tiểu hài tử cần được bảo hộ, khiến hắn cũng không biết nên khóc hay nên cười.

Bất quá, cứ như vậy đối với hắn cũng không có chỗ xấu, bởi vì hắn có thể dành thời gian tìm hiểu tám địa đồ dẫn đến chỗ cơ duyên mà sư nương đưa cho hắn.

Đối với thú đan, Vương Hạo Thần cũng không để ý, bởi vì hắn trong tay đã có một nhóm tài nguyên, đủ để chèo chống hắn tu luyện trong thời gian rất dài, mấy khóa thú đan cấp thấp kia căn bản không lọt vào mắt của hắn.

Trên đường đi, hắn cũng thuận tiện hỏi thăm Vân Lan một chút Nhai Đình sơn mạch dòng lịch sử bên trong sự kiện nổi bật, đối phương là tán tu thường xuyên ở nơi này, biết được thông tin tự nhiên phải so với hắn nhiều hơn.

Nhai Đình sơn mạch đã được thế nhân biết đến từ rất lâu, trong dòng lịch sử cũng có không ít sự kiện lớn nhỏ, Vương Hạo Thần cũng từ trong miệng Vân Lan biết được một sự kiện để cho hắn có lưu tâm.

Đó là vào gần 100 năm trước, Kiếm Quân Mạc Thanh Hư từng tiến vào Nhai Đình sơn mạch, kể từ đó liền không còn xuất hiện trên thế gian.

Kiếm Quân Mạc Thanh Hư, lúc này có lẽ không còn nhiều người biết đến hắn, thế nhưng vào 100 năm trước, hắn lại là nhân vật nổi danh khắp Đông Hoa hoàng triều.

Mạc Thanh Hư không có thiên tư yêu nghiệt xuất chúng, ngược lại hắn tư chất rất bình thường, thậm chí có thể nói là căn bản nhất, không được bất cứ tông môn nào đón nhận, hơn 20

tuổi vẫn không thể trở thành một võ giả chính thức.

Mạc Thanh Hư tư chất tầm thường, nhưng hần chưa bao giờ từ bỏ con đường tu luyện, người khác cố gắng một, vậy hần cố gắng mười, lấy cần cù bù thông minh, lại không ngừng tìm kiếm cơ duyên tăng lên thực lực.

Trời không phụ lòng người, năm Mạc Thanh Hư 25 tuổi, rốt cuộc tìm được một phần cơ duyên từ một vị Vũ Vương cường giả sau khi tọa hoá lưu lại, Mạc Thanh Hư từ đó liền một đường quét khỏi, tu vi tăng nhanh như gió, trong vòng 20 năm đã đạt tới Vũ Quân đỉnh phong, cách Vũ Vương chỉ có một bước.

Chỉ đáng tiếc, Mạc Thanh Hư bởi vì thiên phú quá thấp nguyên nhân, sau khi đạt tới Vũ Quân đỉnh phong liền không có cách tái tiến một bước, không thể trở thành một vị Vũ Vương cường giả.

Mạc Thanh Hư không có thiên phú võ đạo, thế nhưng thiên phú kiếm đạo của hần lại rất cao, vượt xa tu vi võ đạo của hần, so với Vũ Vương bình thường còn mạnh hơn nhiều, mà Vũ Vương chết trong tay hần cũng không ít.

Mạc Thanh Hư được người đời xưng là Kiếm Quân, Đông Hoa hoàng triều Vũ Quân cảnh cường đại nhất kiếm tu!

Mạc Thanh Hư tung hoành tại Đông Hoa hoàng triều hơn bốn mươi năm, không phải là Vũ Vương nhưng uy danh lại xa xa vượt qua Vũ Vương, đến gần 100 năm trước, hần một lần tiến vào Nhai Đình sơn mạch, sau đó liền vĩnh viễn không còn trở ra, chính thức tuyệt tích trên thế gian.

Có người nói hần đã thoát ải, có người nói hần đã rời khỏi Đông Hoa hoàng triều, đi tới thế gian bên ngoài, cũng có người nói hần đã vẫn lạc,... bất quá theo thời gian trôi qua, người nhắc đến hần ngày một ít, sau đó hần danh tự cũng dần bị thế nhân hoàn toàn quên lãng.

Vương Hạo Thần biết được chuyện này về sau, hai mắt không khỏi loé lên, nếu như Mạc Thanh Hư thực sự vẫn lạc trong Nhai Đình sơn mạch, như vậy phần cơ duyên được ghi trên tấm địa đồ mà sư nương cho hần có phải là do Mạc Thanh Hư lưu lại hay không?

Đương nhiên, cái này cũng chỉ là hần suy đoán một cái khả năng, kỳ thực Mạc Thanh Hư rất có thể còn chưa có chết, hoặc cũng có khả năng đã rời khỏi Đông Hoa hoàng triều đi ra thế giới bên ngoài.

Vương Hạo Thần vừa đi vừa quan sát địa đồ, thỉnh thoảng lại cùng Vân Lan trò chuyện, nữ tử này tựa hồ đối với hần có tò mò cũng có yêu thích, mà Vương Hạo Thần đối với nàng tính cách thân thiện đồng dạng có hảo cảm, hai người cùng một chỗ trò chuyện rất hợp ý.

Triệu Ung một bên nhìn thấy hai người trò chuyện, hai mắt đều bốc lên hừng hực lửa giận đỏ kỳ.

Hần cùng với Vân Lan chung đội đã lâu, nàng còn chưa bao giờ cùng hần nói chuyện vui vẻ như vậy, Vương Hạo Thần chẳng qua chỉ là một cái người mới, vì cái gì lại được nàng ưu ái?

-Đội đến ải Nhai Đình, tiểu tử này liền rời đi, tốt nhất là hần chết luôn ở trong đó, đừng bao giờ quay lại!

Triệu Ung trong lòng nghiêng rằng nghiêng lợi nghĩ thầm.

Chiến đội của bọn hần không có kế hoạch vượt qua ải Nhai Đình, bởi vì trong đó quá mức nguy hiểm, trừ phi có Vũ Sĩ thậm chí Vũ Sư dẫn đội, nếu không bọn hần tuyệt đối không dám đi vào, bởi vì một khi đi vào cơ bản chín phần mười là làm thức ăn trong miệng huyền thú.

Vương Hạo Thần tu vi chỉ có Ngũ Tinh Vũ Đồ lại muốn tiến vào Nhai Đình sơn mạch nội sơn, theo Triệu Ung căn bản chính là muốn chết.

Chiến đội càng lúc càng tiến sâu vào bên trong Nhai Đình sơn mạch, lúc này Đồng Tinh Vân rốt cuộc hạ lệnh để cho mọi người nghỉ ngơi một lát, sau đó mới tiếp tục lên đường.

Vũ giả tuy rằng thể lực vượt xa phàm nhân, thế nhưng đi suốt nửa ngày trời, lại không ngừng phải chiến đấu với huyền thú, bọn họ cũng không chịu nổi, cần phải có thời gian hồi phục thể lực.

Mọi người trong chiến đội tìm một cánh rừng thưa để nghỉ ngơi, trong đó có mấy người lấy ra lương khô ăn lót dạ, những người khác thì ngồi xuống vận công tu luyện.

Vân Lan đang muốn lấy lương khô ra dùng bữa, lại nhìn thấy Vương Hạo Thần một bên lại đem cành cùng lá cây khô gom góp lại, liền hiếu kỳ hỏi:

-Vương Hạo Thần, ngươi đang làm gì?

-Làm thức ăn a!

Vương Hạo Thần vừa cười vui nói:

Vân Lan nghi hoặc nhìn hần, người này bảo làm thức ăn là có ý gì? Chẳng lẽ một cái đệ tử tông môn còn có thể làm ra sơn hào mỹ vị gì hay sao? Nàng nhìn xem có thể nuốt được đã là không tệ rồi.

Vương Hạo Thần đối với việc nấu ăn tựa hồ rất có hứng thú, dù sao đây cũng là công việc gắn liền với hần suốt những năm qua, hần đối với những việc này có thể nói là thuần thục đến cực điểm, nhóm lửa cực nhanh, sau đó liền đem mấy khối thịt huyền thú ở trong nạp giới lấy ra, dùng cành cây đâm xuyên, bắt đầu nướng thịt.

Hần động tác chậm rãi mà gọn gàng, thỉnh thoảng lại lật trở khối thịt, đợi đến lúc gần chín liền đem một lọ bột gia vị đã được hần pha chế từ trước lấy ra, rắc gia vị lên thịt.

Vân Lan, Đại Cường mấy người ban đầu còn không tin tưởng Vương Hạo Thần biết nấu nướng, bất quá đến khi nhìn thấy khối thịt được hần nướng bốc lên mùi thơm ngào ngạt thì lại bị kích thích cảm giác thèm ăn, từng cái không ngừng nuốt nước miếng, ngay cả Đồng Tinh Vân đều chăm chú nhìn mấy khối thịt nướng, trong mắt toát ra một tia khát vọng.

Vương Hạo Thần cẩn thận đem một khối thịt nướng lấy xuống, đặt trên một cái lá cây tươi, đưa đến trước mặt Vân Lan nói:

-Vân Lan tỷ! Mời!

Vân Lan nhìn khối thịt đang bốc khói nghi ngút trước mắt, không nhịn được xé một miếng nhỏ bỏ vào vào miệng ăn.

Một cỗ hương vị thơm ngon đậm đà ở trong miệng nàng tan chảy mà ra, miếng thịt mềm mại mang theo vị ngon thấu tới tận tâm can, nàng thật không thể nào ngờ được, một món ăn đơn giản lại có vị ngon khó tả như vậy, hơn nữa, món ăn này lại được làm từ tay một cái trong mắt mọi người là cao cao tại thượng tông môn vũ giả.

Vân Lan vẻ mặt tươi cười nhìn Vương Hạo Thần nói:

-Vương Hạo Thần, người làm sao làm được món thịt nướng ngon như vậy, đây thật đúng là món thịt ngon nhất mà ta từng được ăn!

Nàng nói lời này là hoàn toàn thật lòng, bởi vì nàng cảm thấy, những món thịt mà nàng từng ăn trước đây không có một món nào có thể so sánh với món thịt nướng nhìn qua rất đơn giản của Vương Hạo Thần.

Nghe lời nói của nàng về sau, đám người Đại Cương, Đồng Tinh Vân, Triệu Ung rốt cuộc không nhịn được nữa, mỗi người đi lên nhận lấy một khối thịt, giống như lang hổ không ngừng cắn nuốt, từng người đều đối với Vương Hạo Thần nấu nướng tay nghề bội phục sát đất, ngay cả người có hiềm khích với Vương Hạo Thần là Triệu Ung cũng không cách nào phủ nhận chuyện này

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Định Nhân

Vương Hạo Thần đối với chuyện này sớm đã tập thành thói quen, chẳng qua Vân Lan một câu nói vừa rồi, rất giống sư nương Nhạc Thi Dao lần đầu ăn thử hắc làm món thịt nướng, lâu như vậy không có nhìn thấy nàng, để cho Vương Hạo Thần không khỏi hoài niệm nữ tử xinh đẹp tuyệt mỹ kia.

Đại Cương lang thôn hổ yết đem khối thịt nướng ăn sạch sẽ về sau, thuận tiện đem ngón tay đều liếm sạch sẽ, hớn hờ nhìn Vương Hạo Thần nói:

-Vương lão đệ, không nghĩ tới ngươi còn có tài năng như vậy, lão ca thật là phục ngươi rồi!

Hắn thật nghĩ không ra, một cái tông môn đệ tử, làm sao lại có thể nấu ăn ngon như vậy, trừ phi người này là đầu bếp, thế nhưng Vương Hạo Thần chưa đến 16 tuổi đã có tu vi Ngũ Tinh Vũ Đò, tuy rằng ở trong tông môn xem như không phải thiên tài yêu nghiệt gì, thế nhưng tư chất cũng có thể tính là trung thượng, sao có thể là một người đầu bếp?

Vương Hạo Thần cười đáp lại mấy câu, đang muốn hưởng dụng thành quả của mình, sắc mặt đột nhiên biến đổi, đưa mắt nhìn về hàng cây phía trước, từ đó, hắn cảm nhận được có mấy cỗ khí tức nhân loại đang đi tới.

Mọi người trong chiến đội lúc này cũng phát hiện ra điều này, từng cái lập tức đứng lên, cảnh giác nhìn về phía hàng cây trước mặt, trong Nhai Đình sơn mạch, nguy hiểm không chỉ đến từ huyền thú, mà còn đến từ võ giả nhân loại.

Bởi vì mọi người đều có suy nghĩ “ tự mình tìm kiếm bảo vật không bằng đi cướp của người khác “, mặc dù phong hiểm không nhỏ, thế nhưng hiệu suất khi thành công lại so với tự mình tìm kiếm cơ duyên phải lớn hơn nhiều.

Tại trong mọi người cảnh giác ánh mắt, sau một lúc, từ chỗ rừng sâu truyền đến sần sật thanh âm, lại sau đó, họ chính là nhìn thấy, một bóng người nối tiếp một bóng người, chậm rãi từ trong đó đi ra.

Đi đầu là một cái ước chừng hơn 30 tuổi hắc y nam tử, hắn lưng đeo một thanh trọng kiếm kiếm màu đen, cước bộ hùng dũng mà ôn trọng, thân hình vô cùng cao lớn, trên mặt lại có một vết sẹo thật to, nhìn qua cực kỳ đáng sợ.

Sau lưng hắn là bốn cái nam tử khác, từng cái đều có diện mạo phong trần khác khổ, già hơn so với tuổi thật rất nhiều.

-Lý Nguyên?

Đồng Tinh Vân khẽ nhíu mày nhìn nam tử cầm đầu đám người trước mặt, trong mắt lại hiện lên một tia sầu lo cùng chán ghét.

Lý Nguyên người này cùng nàng xem như có quen biết, đối phương là cũng là một cái tán tu thường xuyên đi vào Nhai Đình sơn mạch lịch lãm, bất quá y tương đối lớn gan, không có lựa chọn gia nhập Đồng gia chiến đội, mà tự mình lịch lãm, thỉnh thoảng lại tập hợp những cái tán tu có cùng chí hướng cùng một chỗ tiến vào, hoàn toàn không phụ thuộc vào Đồng gia võ giả.

Vốn dĩ cái này cũng không có gì đáng nói, thế nhưng trước đây Lý Nguyên cùng Đồng Tinh Vân vô tình gặp gỡ một lần, sau đó liền một mực truy cầu nàng, sau cùng lại bị nàng cự tuyệt, Lý Nguyên liền từ yêu thích biến thành thù hận, nhiều lần đã nói sẽ không bỏ qua cho nàng, hai người thậm chí còn giao thủ qua, có thể nói là có chút ân oán.

Đồng Tinh Vân thế nào cũng không ngờ được, mình lại gặp phải Lý Nguyên ở nơi này.

Lý Nguyên lúc này cũng đã phát giác ra Đồng Tinh Vân đám người tồn tại, khuôn mặt đầu tiên là ngẩn ra, sau đó khoe miệng liền hiện lên một tia cười nghiền ngẫm, hắn nhím mắt chăm chăm Đồng Tinh Vân mà nói:

-Thật không nghĩ tới, ta lại có thể ở nơi này gặp được Đồng gia tiểu thư, thật đúng là oan gia ngõ hẹp a!

Đồng Tinh Vân khuôn mặt xinh đẹp có chút âm trầm nhìn xem Lý Nguyên, ở trong này gặp được người này, không thể không nói nàng vận khí rất kém, thế nhưng bây giờ cũng không phải lúc ca thán, nàng trong đầu đang suy nghĩ làm cách nào để mang theo tiểu đội thoát thân.

Nếu là chỉ có Lý Nguyên mà nói, nàng một mình cũng không sợ hắn, thế nhưng bên cạnh đối phương còn hai vị khác là Bát Tinh Vũ Đò, hai người còn lại đều là Thất Tinh Vũ Đò, tuy nhân số so với chiến đội của nàng thì ít hơn, thế nhưng chiến lực lại mạnh hơn không ít.

Lý Nguyên tựa hồ đoán được Đồng Tinh Vân tâm tư, cười lạnh nói:

-Đồng Tinh Vân, ngươi dựa vào Đồng gia mà cự tuyệt ta tâm ý, hôm nay trời cao có mắt để chúng ta gặp các ngươi ở đây, xem ta như thế nào hảo hảo trả mối nhục trước đây!

-Hắc hắc! Lý Nguyên, đây chính là nữ nhân trong lời ngươi nói sao? Bộ dáng thực sự không tệ, khó trách để cho ngươi truy cầu như vậy! Bất quá một cái khác bộ dạng cũng rất tốt, không bằng chúng ta đem nàng đồng dạng bắt lấy, hảo hảo hưởng dụng một chút đi!

Một cái nam tử tu vi Bát Tinh Vũ Đò bên cạnh Lý Nguyên về mặt tràn đầy ý dám nhìn xem Vân Lan, liếm môi cười nói.

Vân Lan dung mạo so với Đồng Tinh Vân chưa hẳn đã đẹp hơn, thế nhưng nàng thân hình không thể nghi ngờ là so với người trước càng trắng một bậc, trong mắt những cái tán tu đã tính này không thể nghi ngờ là món hàng cực phẩm

Đối với tán tu mà nói, bọn họ không giống như tông môn đệ tử, phần lớn mục đích tu luyện đều tương đối đơn giản, đó là trở nên cường đại, có được của cải, sau đó chính là hưởng thụ nhân sinh khoái hoạt, trong đó chơi nữ nhân chính là một chuyện không thể thiếu.

Gặp được nữ nhân xinh đẹp, như vậy bằng mọi cách phải đem đối phương chớp tới chơi đùa.

Vì thế ban đầu bọn hắn tuy rằng biết được Lý Nguyên cùng với Đồng Tình Vân có ân oán cũng không để ý lắm, càng không có ý định dễ dàng xuất thủ tương trợ, thế nhưng sau khi nhìn thấy Vân Lan thì lập tức thay đổi ý định, muốn đem nàng bắt tới để bọn hắn thoải mái chà đạp một hồi.

Vân Lan nghe được nam tử kia lời nói khuôn mặt liền trầm xuống, trong mắt ẩn chứa lửa giận khiếp người.

Đồng Tình Vân trong lòng mặc dù lo lắng, thế nhưng bề ngoài lại không thể hiện ra chút nào, nhìn Lý Nguyên lạnh giọng nói:

-Lý Nguyên! Các ngươi dám ra tay với chúng ta, chẳng lẽ không sợ Đồng gia lửa giận hay sao?

-Ha ha ha!

Lý Nguyên giống như nghe được truyện cười cường tiểu một hồi, lại nói:

-Đồng gia mặc dù rất cường đại, thế nhưng nước xa không cứu được lửa ở gần! Hơn nữa các ngươi tiến vào Nhai Đình sơn mạch chính là mạo hiểm, coi như không may vẫn lạc trong này, cũng là chuyện rất bình thường! Nếu chúng ta đem các ngươi toàn bộ giết sạch, vậy còn có người nào biết được? Đồng gia cũng không thể nghi ngờ đến chúng ta trên đầu đi a?

Đồng Tình Vân thấy đối phương thái độ như vậy, sắc mặt càng thêm khó coi, nàng biết rõ, lần này e rằng đã không tránh khỏi có một trận đại chiến.

Triệu Ung, Đại Cương, Vân Lan cùng với một cái nam tử khác tên gọi là Trần Thắng cũng hiểu tình thế trước mắt, từng cái lập tức về mặt ngưng trọng tiến lên đứng bên cạnh Đồng Tình Vân, tay cầm vũ khí bất cứ lúc nào đều có thể chiến đấu.

Vương Hạo Thần một bên hai mắt lại lấp lánh chiến ý, từ sau khi hắn tu vi đột phá liền chưa có cơ hội thử nghiệm bản thân thực lực, lúc này đã không nhịn được muốn cùng người chiến một trận.

Lý Nguyên nhìn thoáng qua Đồng Tình Vân bên cạnh mấy người, cười nhạt nói:

-Các vị, ta đối với mọi người cũng không có ác ý, chỉ cần các ngươi để cho hai cái nữ nhân kia lưu lại, chúng ta đảm bảo sẽ không làm khó các ngươi!

Nếu có thể, Lý Nguyên cũng không thực sự muốn cùng Đồng Tình Vân chiến đấu chiến đấu, bởi vì nếu như đối phương liều mạng thì hắn đảm bảo cũng sẽ không có quả ngon để ăn, bất quá cái này chẳng qua là để cho bọn hắn trả một cái giá cao hơn mà thôi, không đủ để khiến bọn hắn từ bỏ mục đích.

-Chớ nói lời thừa, muốn bắt người của chúng ta vậy liền đánh đi!

Đại Cương tính tình nóng nảy lúc này quát lớn một tiếng, trong tay không biết từ lúc nào đã nhiều ra một thanh chiến phủ, toàn thân tràn ra một cỗ khí thế cuồng bạo tựa như dã thú.

Triệu Ung thần sắc trong mắt khẽ biến đổi vài lần, sau cùng vẫn cắn răng kiên trì ở lại, bởi vì Vân Lan là đối tượng hắn đang theo đuổi, hắn không muốn cứ như vậy hai tay nhường cho người khác.

Lý Nguyên muốn tìm bọn họ phiền phức cũng bởi vì Đồng Tình Vân duyên cớ, thế nhưng những kẻ đi theo hắn thì lại nhắm vào Vân Lan, nếu nàng rơi vào tay chúng kết cục không cần nói cũng biết.

Đồng Tình Vân quan sát Lý Nguyên bên người đồng bọn một chút, sau đó liền thấp giọng nói:

-Triệu Ung, Trần Thắng, lát nữa các ngươi hai người liên thủ đối phó một tên Bát Tinh Vũ Đồ, đợi ta giải quyết xong Lý Nguyên sẽ nhanh chóng tới giúp các ngươi đánh bại kẻ địch!

-Được!

Triệu Ung nghiêm trọng gật đầu, toàn thân lâm vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, hắn và Trần Thắng tu vi đều là Thất Tinh Vũ Đồ, một chọi một không phải Bát Tinh Vũ Đồ đối thủ, thế nhưng hai người cùng tiến lên vẫn có thể đánh một trận.

-Đội trưởng, vậy còn ba người còn lại thì phải xử lý như thế nào?

Trần Thắng trước giờ vẫn luôn im lặng lúc này mở miệng hỏi.

Đồng Tình Vân lần này lại im lặng không trả lời, bởi vì trong chiến đội chỉ có nàng có tu vi Bát Tinh Vũ Đồ, mà đối phương thì lại có đến ba người, bất đắc dĩ nàng chỉ có thể để cho Triệu Ung và Trần Thắng liên thủ đối phó một người, nếu như lại để cho Đại Cương cùng Vân Lan liên thủ đối phó một người khác thì hai cái Thất Tinh Vũ Đồ của đối phương phải để cho ai giải quyết?

-Đội trưởng! Để ta đi ngăn lại một tên Bát Tinh Vũ Đồ!

Đại Cương cắn răng nói.

-Đại Cương, ngươi nói gì đó? Một mình ngươi sao có thể là đối thủ của Bát Tinh Vũ Đồ vũ giả?

Vân Lan một bên nghe hắn nói vậy liền biến sắc, lo lắng nói.

-Tình huống bây giờ chỉ có thể làm như vậy, nếu không muốn ta chết thì nhanh chóng đánh bại kẻ địch, sau đó lại đến giúp ta!

Đại Cương trầm giọng nói, trên mặt không hề có một chút ỷ kỵ vì phải đối đầu kẻ địch mạnh hơn mình.

Đồng Tình Vân nhìn Đại Cương hồi lâu, sau đó liền nói:

-Được, vậy ngươi cẩn thận một chút, chúng ta sẽ nhanh chóng tới giúp ngươi!

Sau đó nàng lại nhìn sang Vân Lan nói:

-Vân Lan, người cổ gắng dây dưa với hai tên còn lại một chút, nếu có thể thì bảo vệ Vương Hạo Thần, nếu không được thì quên đi!

Lúc này là thời khắc sống còn, Đồng Tình Vân cũng không có khả năng bởi vì Vương Hạo Thần mà làm khiến cho mọi người gặp nguy hiểm, vì thế mới nói như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Khốn cảnh

- Bàn bạc xong chưa, dù sao kết quả cũng vậy mà thôi!

Lý Nguyên hài hước nhìn xem Đồng Tình Vân mấy người, hắc trong lòng rất tự tin, hoàn toàn không có cho rằng phe mình có khả năng thất bại, vì thế bộ dạng giống như thượng vị giả đang nhìn một đám con sâu cái kiến, về mặt trời tức nói.

-Các vị, chúng ta cùng ra tay, trừ bắt hai cái nữ nhân kia về hướng dụng, còn lại đều giết không tha!

Lý Nguyên nhìn sang đám người bên cạnh cười nói.

-Ha ha! Đã lâu chưa có nếm qua phong tình như vậy nữ nhân, ta Dương Hùng đã sớm không nhịn được rồi!

Bên cạnh Lý Nguyên một cái tu vi Bát Tinh Vũ Đò thô cuồng nam tử khác cười lớn, hắc thân hình to lớn so với Đại Cương không hề kém cạnh, thậm chí còn thô ráp hơn một phần, trong tay là một thanh trường kích màu đỏ, bộ dạng thập phần hung tính.

-Nếu các người muốn chiến, vậy chúng ta sẽ phụng bồi tới cùng! Lý Nguyên, trước đây chúng ta đánh một trận còn chưa phân thắng bại, hôm nay nhất định phải làm cho xong rồi!

Đồng Tình Vân lạnh rên một tiếng, thân ảnh dần dần đi tới trước mặt Lý Nguyên, lạnh lùng nhìn hắc nói.

Lý Nguyên tuy rằng cũng là Bát Tinh Vũ Đò vũ giả, thế nhưng Đồng Tình Vân lại biết đối phương thực lực so với vũ giả cùng giai bình thường còn phải mạnh hơn một đoạn, trong chiến đội ngoại trừ nàng ra e rằng không có ai có thể ngăn chặn hắc.

-Ha ha! Ta chính là đang có ý này!

Lý Nguyên cười lớn, thân hình đồng dạng tiến lên phía trước, cùng Đồng Tình Vân tạo thành thế kiềm chế lẫn nhau.

Triệu Ung cùng Trần Thắng hai người nhìn nhau một cái, sau đó cũng xông lên, mục tiêu là một tên Bát Tinh Vũ Đò khác, liên thủ đối địch.

Về phần Đại Cương, thì lại xách lên mình chiến phủ, toàn lực đại chiến với Dương Hùng, hắc tu vi mặc dù chỉ có Thất Tinh Vũ Đò, thực lực chân chính kém hơn đối phương, thế nhưng Dương Hùng muốn trong nhất thời nửa khắc muốn đánh bại hắc cũng không dễ dàng.

-Vương Hạo Thần, lát nữa ta sẽ ngăn cản kẻ địch, người phải cẩn thận một chút, nếu như chúng ta không địch lại, vậy người liền trước một bước chạy đi!

Vân Lan lúc này mở miệng nói với Vương Hạo Thần, thanh âm cứng rắn nhưng lại không có chút tự tin, không nói người khác, chính bản thân nàng cũng không có lòng tin cùng lúc đối kháng hai cái vũ giả tu vi ngang ngửa chính mình.

Vương Hạo Thần khoé miệng giật giật mấy cái, còn chưa kịp đáp lời, hai tên Thất Tinh Vũ Đò bên cạnh Lý Nguyên đã tiến tới, nhìn Vân Lan cười âm nói:

-Tiểu mỹ nhân, đến đây cùng huynh đệ chúng ta chơi đùa đi, chúng ta nhất định sẽ hảo hảo thương người!

Hai người này, một người gọi là Tề Uyên, một người khác gọi là Lục Tông, nếu chỉ có một mình, bọn hắc không dám cùng Vân Lan xé rách da mặt, thế nhưng lúc này cục diện là hai đối một, hai người chính là tự tin mười phần, không có gì cổ kỵ.

Vân Lan lạnh lùng nhìn hai người, trong tay nhiều ra một thanh trường kiếm màu hồng, đứng chắn ở Vương Hạo Thần trước mặt, một cỗ khí thế mạnh mẽ không thua kém gì Triệu Ung, Trần Thắng cũng từ trên người nàng bạo phát mà ra.

-Ha ha! Tiểu mỹ nhân, không cần ngoan cố chống cự, một mình người căn bản không phải chúng ta đối thủ! Mạnh mẽ muốn chiến chỉ là tự tìm đau khổ mà thôi!

Lục Tông cười to mà nói, thanh âm mặc dù toả không dễ Vân Lan vào mắt, thế nhưng ánh mắt lại lộ ra vài tia đề phòng, dù sao Vân Lan tu vi còn ở đó, hắc cùng Tề Uyên liên thủ có rất lớn khả năng bắt được nàng, thế nhưng cũng không thể khinh thường đối phương.

-Có được hay không, phải thử mới biết được!

Vân Lan hừ lạnh một tiếng, trường kiếm trong vung lên, bỏ ra một đạo thật dài kiếm khí, hướng Lục Tông, Tề Uyên hai người giết đi qua.

Nàng biết mình lấy một địch hai là rất bất lợi, vì thế càng không muốn để cho đối phương chiếm được tiên cơ, cường ngạnh xuất thủ trước, chính là vì mình tạo một chút ưu thế.

Oanh!

Lục Tông không nhiều lời nữa, trên người bàng bạc nguyên khí đồng dạng bạo phát mà ra, tay cầm một thanh trường kích màu vàng nhạt mạnh mẽ đâm ra, đem đạo kiếm khí kia oanh diệt.

Lúc này, Tề Uyên cũng vừa vận xuất thủ, hắc ngược lại không có dùng binh khí, mà chỉ dùng quyền chưởng đối địch, thân hình nhanh như cắt lao tới Vân Lan bên người, vung lên thô to đầu quyền hướng nàng phản búng đánh tới.

-Cút!

Đối mặt với Tề Uyên cường đại thế công, Vân Lan không hề tránh né, hoặc là cũng không thể tránh né, bởi vì đối phương tốc độ quá nhanh, so với nàng còn nhanh hơn một phần, vì thế nàng chỉ có thể bị động phòng ngự, một kiếm hướng Tề Uyên mĩ tâm trực tiếp đâm đi qua.

Tề Uyên không dám cùng nàng liều mạng, lập tức tránh qua một bên, để cho một kiếm này của Vân Lan rơi vào khoảng không, thế nhưng Tề Uyên công kích cũng tự động bị hoá giải.

Lục Tông không để cho đối phương có cơ hội thở dốc, thân ảnh đã lao tới, trường kích trong tay mang theo cương phong gào thét đâm ra, miệng khẽ quát:

-Liệt Địa Kích!

Một đạo kim quang rực rỡ loé lên, uy lực một kích này khiến cho Vân Lan cũng phải biến sắc, lúc này không dám chậm trễ, trường kiếm trong tay huy vũ, toàn lực bỏ ra một kiếm.

-Phi Hồng Nhất Kiếm!

Màu hồng kiếm khí tuyệt đẹp bao bọc lấy Vân Lan trường kiếm, hung hăng cùng Lục Tông trường kích thế công cùng một chỗ đụng vào nhau.

Oanh!

Bất quá, Vân Lan một chiêu này uy lực so với Lục Tông phải yếu hơn một chút, kiếm khí bị kim quang trên trường kích ngành sinh xé rách, sau đó lại hướng Vân Lan bộ ngực đâm thẳng tới.

Vân Lan đồng tử co rút lại, vội vàng xoay ngược trường kiếm quay về chắn trước ngực, chỉ nghe “keng” một tiếng thật lớn, lúc này mới đem một kích mạnh mẽ kia chống cự xuống.

Ba ba ba!

Tuy nói cuối cùng cản lại, thế nhưng uy lực một kích kia quả thực bá đạo, đem nàng thân ảnh chấn cho liên tiếp lui về phía sau hơn chục bước, cả người khí huyết có chút cuộn cuộn sôi trào.

Rõ ràng, Vân Lan cùng lúc muốn đối kháng hai gã cùng già vũ giả là quá mức miễn cưỡng, lúc này không thể nghi ngờ là bị ép cho rơi xuống tuyệt đối hạ phong.

-Không tệ! Rõ ràng có thể ở trong tay chúng ta vậy công như vậy lại chưa bị thương, bất quá cái này cũng không tính là gì, ta thật muốn xem ngươi có thể kiên trì bao lâu!

Lục Tông vẻ mặt cười đắc ý nhìn xem Vân Lan, vốn dĩ hấn cùng Vân Lan thực lực không chênh lệch bao nhiêu, thế nhưng bây giờ có Tề Uyên tương trợ, hoàn toàn là một đường nghiền ép đối thủ, nghĩ tới không bao lâu nữa có thể đem mỹ nhân bắt lấy chà đạp một phen, trong lòng lại càng thêm cao hứng.

Vân Lan cắn môi, trong lòng mặc dù không nguyện ý thừa nhận, thế nhưng nàng cũng biết, bản thân không phải là Lục Tông, Tề Uyên hai người vậy công đối thủ, tất cả những gì nàng có thể làm bây giờ, chính là tận lực kéo dài thời gian, để cho đám người Đồng Tinh Vân, Đại Cương sớm một chút chiến thắng đối thủ, sau đó trợ giúp nàng.

-Tiểu mỹ nhân, không cần đem hi vọng đặt lên người đồng bạn trên người, bọn hấn lúc này óc còn không mang nổi mình óc, càng đừng nói tới việc cứu người!

Đúng như lời Lục Tông nói, không chỉ riêng Vân Lan gặp khó khăn, mà ngay cả những người khác trong chiến đội phần lớn đều đang lâm vào hiểm cảnh.

Triệu Ung, Trần Thắng hai người liên thủ đối một cái Bát Tinh Vũ Đồ vũ giả tên gọi Lâm Hồng, thế nhưng vẫn không chiếm được chút nào chỗ tốt, thậm chí còn có dấu hiệu bị áp chế.

Triệu Ung và Trần Thắng thực lực coi như là trong cùng cảnh giới cũng không được tính là người nổi bật, so với Vân Lan thậm chí còn phải kém hơn một đường, đối mặt Lâm Hồng tuy rằng lấy hai đánh một nhưng đối phương vẫn có thể ung dung đối phó, thỉnh thoảng còn phản kích lại để cho hai người phải chật vật ứng phó.

Mà Đại Cương tình huống, thì lại càng thêm không ổn, hấn tu vi chỉ có Thất Tinh Vũ Đồ, tuy rằng so với Vân Lan, Triệu Ung muốn mạnh hơn một chút, thế nhưng đối thủ của hấn lại là Dương Hùng Bát Tinh Vũ Đồ, bất kể là lực lượng hay nguyên khí so với Đại Cương đều mạnh hơn một cái cấp bậc, đánh cho hấn thương tích đầy mình, mặc dù Đại Cương liều mạng cheo chống, thế nhưng chắc chắn không kiên trì được bao lâu cũng sẽ bị đánh bại.

So sánh với những người khác, tình cảnh của Đồng Tinh Vân muốn tốt hơn một chút, nàng cùng Lý Nguyên thực lực trong đám người là mạnh nhất, chiến đấu cũng kịch liệt nhất, thế nhưng hai người thực lực lại sán sán nhau tầm đó, vô luận Đồng Tinh Vân liều mạng tấn công thế nào cũng không thể đem Lý Nguyên đánh bại, ngược lại bị đối phương gắt gao kéo lấy, không cách nào thoát thân.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Xuất thủ

Tràng cảnh chiến đấu của mọi người đều được Vân Lan thu vào trong mắt, nàng thần sắc, cuối cùng có chút âm đạm, bất quá nàng vẫn không có bỏ chạy, bởi vì nếu nàng rời khỏi, sẽ không có ai kiềm chế Lục Tông và Tề Uyên, nếu như để cho bọn hấn chạy tới hiệp trợ đồng bạn, vậy đám người Triệu Ung, Đại Cương khẳng định phải chết không thể nghi ngờ.

Chỉ là, nàng có tâm lòng như vậy, không có nghĩa là kẻ khác cũng giống nàng.

Mà Triệu Ung, chính là một người như vậy.

Lúc này tình huống chiến trường Triệu Ung cũng đã quan sát qua, hấn ánh mắt lúc này hiện lên vẻ do dự, tiếp tục như vậy, bọn hấn sớm muộn chỉ có thảm bại phần, vì thế trong lòng hấn, đã có ý định thoái lui.

Mặc dù hấn đối với Vân Lan có tình cảm, thế nhưng cái này không đại biểu cho hấn có thể vì nàng mà liều mạng, dù sao cái hấn ưa thích phần lớn chỉ là Vân Lan thân thể, cũng không phải là tất cả của nàng, mà chỉ cần Triệu Ung hấn còn sống, còn sợ không tìm được nữ nhân khác để hưởng thụ sao?

Triệu Ung chậm rãi có quyết định, cùng Tần Lập giao thủ lực lượng cũng chậm rãi giảm bớt, trong lúc vô hình đem phần lớn áp lực chuyển sang Trần Thắng trên người.

-Cần phải ra tay rồi!

Vương Hạo Thần lúc này làm bầm một tiếng, hấn một cái tu vi Ngũ Tinh Vũ Đò, ở trong chiến trường thực sự có chút chói mắt, trong mắt người khác có thể nói là yếu ớt tới cực điểm, vì thế ngay cả Lục Tông, Tề Uyên đều đem hấn coi làm không khí, căn bản không thèm để ý tới hấn.

Đúng vào lúc hấn đang muốn tiến lên hỗ trợ, dị biến liên xảy ra, vốn dĩ đang cùng Trần Thắng liên thủ đối địch Triệu Ung, bất thành linh hướng về phía sau lui nhanh, tốc độ nhanh vô cùng, trong chớp mắt đã rời khỏi vòng chiến đấu, không bao lâu thân ảnh liên biến mất ở trong rừng.

Triệu Ung bỏ chiến, dẫn đến Trần Thắng phải một mình gánh chịu Tân Lập lực lượng, áp lực trong nháy mắt tăng lên gấp mấy lần, để cho hấn suýt nữa đổ gục.

- Triệu Ung! Ngươi vô si!

Nhìn thấy Triệu Ung lâm trận bỏ chạy, Vân Lan khuôn mặt tức đến tái nhợt, hận không thể đuổi theo một kiếm chém hấn làm hai nửa.

Nàng thật không nghĩ tới, người bình thường vẫn theo đuổi nàng, lại không có cốt khí như vậy, không quản đồng bạn sinh tử một mình chạy trốn.

Vương Hạo Thần một bên cũng ngăn ra, sau đó lại lắc đầu, hấn vốn dĩ đối với Triệu Ung ấn tượng tuy rằng không tốt, thế nhưng cũng chưa quá tệ, lúc này nhìn thấy y hành động vô si như vậy, Triệu Ung chính thức ở trong mắt hấn trở thành không có một chút giá trị chi nhân.

Đồng Tinh Vân, Đại Cuồng, Trần Thắng đang liều mạng chiến đấu cũng đem một màn này thu vào trong mắt, giận đến khí huyết công tâm, trong lòng cũng trở nên tuyệt vọng.

-Ha ha! Tiểu mỹ nhân, đồng bạn ngươi chạy thì chạy rồi, bây giờ chúng ta cho ngươi một cơ hội, lập tức đầu hàng, bọn ta nhất định sẽ không làm hại ngươi, ngược lại sẽ hảo hảo cưng chiều ngươi a!

Lục Tông lúc này cực kỳ đặc ý nhìn Vân Lan nói, giống như đã đem nàng xem như vậy trong tay.

Vân Lan ánh mắt âm trầm, lại có một tia quyết tuyệt lạnh lùng, nhìn Vương Hạo Thần truyền âm nói:

-Vương Hạo Thần, ngươi đi mau, ta giúp ngươi đoạn hậu!

Nàng lúc này để cho Vương Hạo Thần rời đi, chính là bởi vì không muốn để cho hấn cùng chiến đội chung sinh tử, còn bản thân lại không thể bỏ chạy, bởi vì nàng không làm được chuyện như vậy trái lương tâm, nếu như nàng liều chết ở lại chiến đấu, bọn họ còn có một tia sinh cơ, nếu ngay cả nàng cũng chạy trốn, vậy Đồng Tinh Vân, Đại Cuồng mấy người tuyệt đối chỉ có một con đường chết.

Vương Hạo Thần làm sao không hiểu ý tứ của nàng, trong lòng lại càng đối với nữ tử này tăng lên hảo cảm, đối phương có thể trong tình trạng này còn có lòng dạ quan tâm chính mình, thực sự là một cái tâm địa lương thiện nữ tử.

-Ta đi, ngươi làm sao bây giờ?

Vương Hạo Thần tiến lên đứng bên cạnh Vân Lan, nhìn nàng trầm giọng nói.

Vân Lan trầm mặc một lát, sau đó đáp:

-Tinh Vân tỷ từng cứu mạng ta, ta nợ nàng một món ân tình, lúc này cho dù chết, ta cũng không thể bỏ nàng lại!

Rồi nàng lại nhìn hấn mà nói:

-Ngươi thì khác, ngươi cũng chúng ta chung đụng không lâu lắm, hai bên không có nhiều cảm tình, cũng không có mắc nợ nhau, ngươi không cần cùng chúng ta liều chết đối địch... tốt rồi, không nói những cái này, ngươi nhanh một chút đi đi a, Đại Cuồng bọn họ đã nhanh không trụ được rồi!

Còn một câu nàng chưa có nói ra, đó là Vương Hạo Thần tu vi chỉ có Ngũ Tinh Vũ Đò, coi như hấn ở lại cũng không thể giúp được cái gì, thế nhưng nàng không muốn nói ra điều đó, bởi vì ít nhất Vương Hạo Thần ở trong tình huống này cũng không có giống như Triệu Ung tên kia trực tiếp bỏ chạy, ngược lại vẫn ở lại với bọn hấn.

Hạng người như vậy, tuy rằng thực lực có thể không đủ, nhưng ít nhất không giống một số kẻ hèn nhát, có thể bỏ rơi đồng đội bất cứ lúc nào.

Lục Tông, Tề Uyên hai người lúc này cũng chú ý tới Vương Hạo Thần, bất quá trong mắt bọn hấn lại không chút nào che dấu khinh thị cùng chế nhạo chi ý.

Trước đó bọn hấn cũng đã nhìn ra Vương Hạo Thần là cùng một nhóm với Đồng Tinh Vân chiến đội, thế nhưng lại hoàn toàn đem hấn xem là không khí, bởi vì tu vi của đối phương quá thấp, chỉ có Ngũ Tinh Vũ Đò.

Thực lực như vậy, bọn hấn căn bản không thèm để vào mắt.

-Tiểu tử? Tu vi Ngũ Tinh Vũ Đò lại dám tới nơi này, ta cũng không thể không bội phục dũng khí của ngươi, bất quá hôm nay ngươi vận khí quá kém, gặp phải chúng ta chỉ có một con đường chết!

Lục Tông nhìn Vương Hạo Thần một chút, trong mắt liền hiện ra một tia đồ kỵ, bởi vì thiếu niên trước mặt dung mạo quá xuất chúng, mặc dù không muốn thừa nhận, thế nhưng hấn ở trước mặt người ta căn bản không đáng nhắc tới, tựa như con vịt xấu xí muốn so sánh với thiên nga vậy.

Đừng nói là hấn, e rằng trên đại lục phần lớn nam nhân đứng trước mặt Vương Hạo Thần đều sẽ có cảm giác như vậy.

Thế nhưng Lục Tông làm sao có thể thừa nhận một cái nam nhân khác dung mạo đẹp hơn mình?

-Lục Tông, hấn cũng không phải chúng ta chiến đội chi nhân! Ngươi kéo hấn vào chuyện này làm gì?

Vân Lan trong lòng trầm xuống, lạnh giọng nói.

-Hắc hắc! Ngươi nói không phải liền không phải, ta xem hấn là ngươi mới thu tiểu bạch kiếm đi a? Đợi lão tử giết hấn rồi, xem hảo hảo chơi ngươi!

Lục Tông âm u cười nói, hướng Tề Uyên nháy mắt một cái, thứ hai lập tức hiểu ý, cười tà một tiếng, liền cùng với Lục Tông xông lên, bản thân mình tiến lên ngăn cản Vân Lan, còn Lục Tông mục tiêu, không ai khác ngoài Vương Hạo Thần.

Vân Lan muốn tiến lên cứu viện, thế nhưng nàng lại bị Tề Uyên ngăn cản, nhất thời không có biện pháp thoát thân.

Lục Tông thân ảnh lao tới hướng Vương Hạo Thần lao tới, khoé miệng hiện ra một nụ cười khinh miệt nói:

-Tiểu tử! Chịu chết đi!

Nói rồi, hắn một chương liền đánh đi ra, đánh thẳng về phía Vương Hạo Thần.

Theo Lục Tông, hắn đường đường một cái Thất Tinh Vũ Đồ, tuy tiện một chương, đều có thể trọng thương thậm chí đánh chết một cái chỉ có Ngũ Tinh Vũ Đồ tu vi vũ giả, vì thế Vương Hạo Thần lúc này, nhất định là bị dọa phá gan.

Thế nhưng Vương Hạo Thần khuôn mặt lại không có chút nào bởi vì một chương của Lục Tông mà động dung, thậm chí có thể nói là không đem đối phương để vào mắt.

Nếu là hắn còn chưa có đột phá tu vi trước kia, xác thực vô pháp là Thất Tinh Vũ Đồ Lục Tông đối thủ, thế nhưng bây giờ... đối phương ở trước mặt hắn căn bản không tính là thứ gì!

Ngay vào lúc Lục Tông một chương gần đến Vương Hạo Thần trước mặt, hắn rút cuộc động thủ, trong tay Từ Lam Kiếm “sắc” một tiếng ra khỏi vỏ, trường kiếm vung lên, một đạo kiếm quang nhanh như điện phá không mà đến, nhanh tới mức mắt thường vô pháp nhìn thấy, trong nháy mắt chém vào Lục Tông phần cổ.

-Vũ Phong Thức!

Một đạo đậm mực mà lạnh lùng thanh âm, từ trong miệng Vương Hạo Thần truyền ra.

Lúc Vương Hạo Thần trường kiếm bổ vào Lục Tông phần cổ, cũng là lúc Lục Tông một chương đánh vào hắn phần ngực, thế nhưng Vương Hạo Thần lại không phải là người Lục Tông có thể so sánh, phản ứng cực nhanh, trong một sát na tối hậu liền dựa theo Toàn Phong kiếm pháp bộ pháp né qua một bên, để Lục Tông một chương thất bại trong gang tấc.

Hai người một lần giao phong này, đều là tấn công, không hề phòng ngự, Lục Tông một chương thất bại về sau, lực lượng còn sót lại đem thân thể hắn tiếp tục đẩy về phía trước, đến khi dừng lại, vị trí đã cách Vương Hạo Thần sau lưng hơn mười bước.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Kim long trận

Vương Hạo Thần về mặt đậm mực nhìn xem trong tay mình trường kiếm, trên lưỡi kiếm sắc bén như nước đã dính lên một chút huyết dịch đỏ tươi, trong mắt thoáng hiện ra một tia thất vọng.

Thất Tinh Vũ Đồ, không có giống như hắn tưởng tượng có lớn như vậy tính khiêu chiến, ngược lại có chút yếu ớt không chịu nổi.

Mà Lục Tông ánh mắt, thì lại hiện lên vẻ không thể tin cùng hoảng sợ.

-Phốc!

Trên yếu hầu hắn hiện ra một đạo cực sâu vết kiếm, máu tươi trong nháy mắt bắn ra như mưa, Lục Tông trong mắt sinh cơ nhanh chóng biến mất, cả người đổ sập xuống, chết đến không thể chết lại.

Lục Tông đến chết cũng không ngờ được, mình lại bị một cái Ngũ Tinh Vũ Đồ giết chết, hơn nữa còn là một kiếm giáo sát!

Một kiếm kia, quá nhanh, hắn căn bản không có cơ hội né tránh!

Tĩnh!

Tất cả mọi người đang kịch liệt chiến đấu vào lúc này đều kỳ dị dừng lại động tác, từng cái về mặt cực kỳ đặc sắc nhìn xem một màn kia.

Tề Uyển đang cùng Vân Lan dây dưa, hai mắt càng là tròn tròn lên, tựa hồ sau một lúc đều sẽ rơi xuống mặt đất vậy.

Hắn cùng với Lục Tông thực lực không sai biệt lắm sàn sàn nhau tầm đó, nếu như Vương Hạo Thần có thể một kiếm chém giết Lục Tông, vậy chẳng phải là cũng có thể dùng một kiếm giết chết hắn hay sao?

Thế nhưng mà, bọn hắn nghĩ nát óc cũng không thể tài nào hiểu nổi, làm sao một kẻ chỉ có Ngũ Tinh Vũ Đồ tu vi, lại có thể đem Lục Tông Thất Tinh Vũ Đồ vũ giả chém giết dễ dàng trong nháy mắt như vậy?

Đồng Tinh Vân, Đại Cương mấy người cũng kinh ngạc không kém, bọn hắn vốn dĩ cho là để cho Vương Hạo Thần gia nhập chiến đội, chính là mang theo một cái gánh nặng, lại không nghĩ tới, người sau thực lực lại cường hãn như vậy, giết Thất Tinh Vũ Đồ như thái dưa cắt rau, tuy rằng nói là Lục Tông có phần chủ quan khinh địch, thế nhưng Vương Hạo Thần thực lực vẫn có thể khẳng định là cực kỳ cường đại, thậm chí có thể sánh ngang Bát Tinh Vũ Đồ vũ giả như Đồng Tinh Vân, Lý Nguyên mấy người.

-Không nghĩ tới, tên này lại là thâm tàng bất lộ!

Vân Lan khuôn mặt nhỏ kinh ngạc nhìn xem Vương Hạo Thần, trong lòng lại có chút xấu hổ, người ta thực lực cường đại như vậy, nằng trước đó còn bao đồng muốn bảo vệ hắn, rốt cuộc là ai bảo vệ ai mới đúng a?

Lý Nguyên sắc mặt cũng có chút khó coi, lần này chiến đấu, bọn hắn cục diện vốn là tất thắng không thể nghi ngờ, ai biết nửa đường lại nhảy ra một cái không biết từ đâu tới chiến lực biến thái Vương Hạo Thần, cái này để cho hắn rất là ngoài ý muốn.

-Hừ! Coi như tiểu tử này lại cường đại thì có thể như thế nào? Chúng ta một phía có ba vị Bát Tinh Vũ Đồ, không nói hắn chưa chắc đã có Bát Tinh Vũ Đồ thực lực, coi như là có, chúng ta như cũ có thể lấy số lượng đè chết hắn!

Lý Nguyên hít sâu một hơi, chấn định trở lại, cho dù Vương Hạo Thần xuất hiện, cho hắn một phen kinh ngạc, thế nhưng hắn như cũ không có sợ hãi, bởi vì xét về tương quan lực lượng, bọn hắn phe này như cũ chiếm ưu thế tuyệt đối.

-Dương Hùng huynh, Tân Lập huynh, thỉnh ra tay nhanh gọn một chút, không muốn để cho bọn hắc có cơ hội lật bàn!

Lý Nguyên nhìn hai vị Bát Tinh Vũ Đồ khác trầm giọng nói, hắc là người cẩn thận, ngoài miệng tuy rằng lời lẽ không đem Vương Hạo Thần để vào mắt, thế nhưng như cũ vẫn không muốn để xảy ra chuyện vượt qua tầm kiểm soát.

Dương Hùng cùng với Tân Lập trong lòng không cho là đúng, bất quá vẫn muốn cho Lý Nguyên một chút mặt mũi, vì thế cũng không tri hoãn nữa, toàn lực hướng Đại Cương cùng Trần Thắng ra tay, muốn đem bọn họ triệt để đánh bại.

Thế nhưng Đại Cương, Trần Thắng hai người cũng biết bọn hắc ý định, vì thế cất lực dây dưa kéo dài thời gian, hi vọng có thể có kỳ tích xảy ra.

Đồng Tình Vân ngược lại liều mạng công kích Lý Nguyên, vậy mà đem đối phương ép xuống hạ phong, đồng dạng muốn đem y nhanh chóng đánh.

Bất quá Lý Nguyên thực lực không kém gì nài, hắc chỉ muốn giữ cho mình không bại, toàn lực phòng thủ, Đồng Tình Vân mặc dù chiếm thượng phong, thế nhưng muốn thắng lại quá khó khăn.

Tề Uyên lúc này đang cùng Vân Lan kèm chế lẫn nhau, bất quá hắc trong lòng sợ hãi, lại không phải là nữ tử trước mặt, mà là nam tử tu vi chỉ có Ngũ Tinh Vũ Đồ vừa mới một kiếm diệt sát Lục Tông kia.

Tề Uyên bởi vì phải phân ra một nửa tâm thần chú ý Vương Hạo Thần, vì thế bị Vân Lan đề đánh nặng, thế nhưng hắc lại không có cách nào, chỉ mong đám người kia nhanh chóng xử lý địch thủ, sau đó chạy tới giúp mình một tay.

Đáng tiếc, Vương Hạo Thần đương nhiên sẽ không cho Tề Uyên cơ hội này, chỉ thấy hắc thân hình tiến về phía trước, một kiếm không hề có chút dấu hiệu báo trước bỏ đi ra, hoá thành một kiếm khí màu vàng thật dài giống như lưu tinh vượt qua, hướng Tề Uyên phách trầm mà đến.

Vương Hạo Thần kiếm đạo cảnh giới mặc dù không có chính thức đạt tới Kiếm Ý, thế nhưng cũng đã đạp vào nửa bước, chưa thể ngưng tụ ra chân chính hoàn mỹ kiếm ý, bất quá uy lực của một kiếm bình thường như vậy lại so với người chưa chạm tới cảnh giới kiếm ý thì triển kiếm pháp tuyệt chiêu còn mạnh mẽ hơn nhiều.

Có nửa bước kiếm ý gia trì, mặc dù hư hư thực thực, lại để cho kiếm ý của hắc càng thêm sắc bén đáng sợ.

Tề Uyên sớm đã có đề phòng, thế nhưng khi nhìn thấy đạo kiếm khí kia chém tới da đầu vẫn không khỏi run lên, bởi vì hắc tại trên đạo kiếm khí kia, cảm nhận được uy hiếp cực lớn.

Lúc này hắc đang cùng Vân Lan kịch chiến, hơn nữa còn rơi xuống hạ phong, nếu lúc này miễn cưỡng tiếp nhận một kiếm này, e rằng sẽ trực tiếp bị chém làm hai nửa.

-Khốn kiếp! Đây là các ngươi bức ta!

Tề Uyên bị ép tới đồ mất, nổi giận gầm lên một tiếng, từ trong người lấy ra một vật lớn chừng nắm tay, cánh tay đánh vài đạo ấn quyết lên vật kia, một cỗ bàn bạc khí thế, trong nháy mắt liền ở trên thứ đồ vật đó bạo phát mà ra, tựa như một đầu thần long vừa tỉnh giấc ngủ dài.

-Ầm!

Từng đạo hào quang không ngừng toả sáng rực rỡ, mà trên bề mặt của vật kia, lại xuất hiện vô số đạo văn tự huyền bí, nhanh chóng lan rộng.

Đạo kiếm khí màu vàng kia vào lúc này đã đánh vào vật kia trên thân, thế nhưng lại bị ngăn sinh cản trở, ngay cả một vết cắt cũng không thể lưu lại.

-Đây là... trận pháp trận bàn?

Vương Hạo Thần nhìn xem một màn trước mắt, lông mày không tự chủ được hơi nhíu lại.

Trận pháp, hiểu theo nghĩa đơn giản nhất đó là dùng nguyên lực bằng một phương pháp đặc biệt để hình thành cộng hưởng dẫn phát thiên địa nguyên khí, có thể công có thể thủ, tùy theo ý muốn người sử dụng.

Mà mỗi một trận pháp hình thành đều cực kỳ phức tạp, như một công trình, một kiến trúc lớn.

Trận bàn có thể coi là trái tim và cũng là thứ dẫn đường, trận bàn chính là cấu trúc cho đường đi của trận pháp.

Một định lý đơn giản, nếu như ngay cả bản vẽ đều không có đầy đủ, vậy cả công trình sẽ không có cách nào dựng lên.

Lúc này Tề Uyên ném ra một đạo trận bàn kia, chính là một loại trận pháp cấp thấp, bình thường được giữ ở trạng thái phong ấn để có thể mang theo bên người, làm vật bảo hộ tính mạng.

Tề Uyên trước đó để sở hữu trận pháp này, cơ hồ là đã đem một phần ba tài sản trên người dùng để trao đổi, nếu không phải bây giờ gặp phải tình huống nguy hiểm tính mạng, hắc tuyệt đối sẽ không nỡ dùng đến lá bài tẩy này.

-Kim Long Trận! Hiện cho ta!

Tề Uyên hai mắt tràn đầy đau lòng khê quát một tiếng, trong lòng đã nhận định, hắc đã không tiếc hết thảy sử dụng lá bài tẩy lớn nhất của mình, vậy bằng mọi giá phải đem Vương Hạo Thần chém giết, nếu không hắc quả thực không chịu nổi cái giá như vậy.

-Rống!

Một tiếng nhàn nhạt tiếng long ngâm từ trong khối trận bàn vang vọng mà ra, một đầu màu vàng long ánh chậm rãi ngưng tụ ở trong hư không, mặc dù chỉ là hư ảnh, thế nhưng nó hình thể lại rất lớn, ít nhất gấp 5, 6 lần thường nhân, hơn nữa khí thế trên người lại vượt qua Tề Uyên Thất Tinh Vũ Đồ không ít, ần ần có thể so sánh với nhân loại Bát Tinh Vũ Đồ vũ giả.

-Nhất phẩm sơ cấp đỉnh phong trận pháp!

Vương Hạo Thần lạnh nhạt nhìn xem trước mắt tiểu cự long, cũng không có chút nào bối rối, dựa theo hắc phán đoán, Kim Long Trận này uy lực tuy rằng mạnh hơn Thất Tinh Vũ Đồ một đoạn, thế nhưng so sánh với Bát Tinh Vũ Đồ vũ giả vẫn có không ít chênh lệch, mà hắc ngay cả chân chính Bát Tinh Vũ Đồ còn dám chiến một trận, vì sao phải e ngại một cái trận pháp đây?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Phá trận

Ha ha! Thật không nghĩ tới Tề Uyên kẻ này ẩn dấu thật là đủ sâu, để cho mấy người chúng ta đều phải lau mắt mà nhìn!

Lý Nguyên vừa mới thoát khỏi Đồng Tĩnh Vân công kích, đưa mắt nhìn Tề Uyên vận dụng Kim Long Trận đối kháng Vương Hạo Thần, khoé miệng liền hiện ra một tia cười nghiền ngẫm.

Kim Long Trận uy lực hẳn cũng biết, tuy rằng vô pháp chiến thắng giống như bọn hắn hàng thật giả thật Bát Tinh Vũ Đồ vũ giả, thế nhưng muốn vậy khôn bọn hắn cấp bậc này vũ giả một khoảng thời gian vẫn là có thể, Lý Nguyên trong lòng cho rằng, Tề Uyên vận dụng Kim Long Trận, muốn đối phó Vương Hạo Thần đã là dư xài.

Hơn nữa coi như Tề Uyên không thể đánh bại Vương Hạo Thần cũng không có vấn đề, chỉ cần dựa vào Kim Long Trận giữ chân đối phương một khoảng thời gian liền đã đủ, một khi mấy người bọn hắn chiến thắng của riêng mình kẻ địch, liền sẽ chạy đến tương trợ Tề Uyên, như vậy kết cục không cần nói cũng biết.

Mà Đồng Tĩnh Vân, Đại Cương mấy người thì lại tâm có chút chìm xuống, trong mắt lộ ra từng tia lo lắng, thế nhưng bọn hắn lúc này óc còn không mang nổi mình óc, càng không có năng lực đi trợ giúp Vương Hạo Thần, chỉ có thể đem toàn bộ hi vọng ký thác tại hắn trên người.

-Tiểu huynh đệ! Người nhất định phải chiến thắng a! Nếu không chúng ta thực sự liền xong rồi!

Đại Cương nhìn theo Vương Hạo Thần giao chiến phương hướng, lâm bảm nói thầm.

Hắn trên người lúc này đã chẳng chặt vết thương, máu tươi chảy đầm đìa, mà đối thủ của hắn là Dương Hùng, thì lại vẫn nhàn nhả không chút tổn hại.

Cái này cũng bình thường, Đại Cương tu vi so với Dương Hùng thấp hơn một cái tiểu cảnh giới, một khi giao chiến người ăn thiệt thòi tự nhiên là hắn, có thể trụ được đến lúc này, đã là rất giỏi rồi.

Dương Hùng tay cầm trường kích như một toà núi lớn đứng gần đó, trên người hắn khí thế cuồng bạo, so với Đại Cương chỉ có hơn chứ không kém, mà bản về thực lực, hắn cũng an ổn ép đối phương một đầu.

-Kết thúc đi!

Tựa hồ đã đối với trận chiến này hết kiên nhẫn, Đại Cương kiên cường nằm ngoài dự đoán Dương Hùng hắn, khá tốt đối phương thua kém hắn một tiểu cảnh giới, nếu không hắn cũng không có nắm chắc đè ép đối phương như vậy.

-Àm!

Tay Dương Hùng xiết chặt trường kích màu đỏ, thân kích run lên phát ra từng đạo cuồng sát thanh âm, tựa như một đầu hung thú khát máu.

-Man Tượng Trì Địa!

Bảng bạc nguyên khí từ trên đỉnh đầu Dương Hùng phóng lên tận trời cao, Huyết Vân Kích tựa như một đầu man tượng mạnh mẽ xông ra, nghiền áp tất cả.

Đại Cương cảm nhận được nguy cơ khủng bố từ một kích này phát ra, bàn tay xiết chặt chiến phù, toàn lực vận chuyển nguyên khí trong cơ thể.

Hắn biết, Dương Hùng chính là đang muốn toàn lực một kích kết liễu hắn, mà hắn, thì nhất định phải kéo dài thời gian lâu nhất có thể.

-Tiểu tử! Cho người biết sự lợi hại của ta Kim Long Trận!

Bên kia chiến trường, Tề Uyên hung hăng trừng mắt nhìn Vương Hạo Thần, chỉ thấy tay hắn bấm quyết, tựa hồ là phát ra một cái mệnh lệnh gì đó, điều khiển Kim Long Trận phát động công kích.

Tề Uyên không phải là trận pháp sư, vì thế cũng chỉ có thể dựa theo hướng dẫn thực hiện một số thao tác đơn giản lên trận pháp, chứ không thể phát huy ra chân chính bên trong tính tuy uy lực của trận pháp như trận pháp sư.

Nếu như Tề Uyên là một cái trận pháp sư hàng thật giá thật, vậy Kim Long Trận trong tay hắn điều khiển phát ra uy lực, ngay cả Bát Tinh Vũ Đồ đều muốn tạm thời tránh lui mũi nhọn.

-Chỉ là một cái tiểu trận mà thôi, sao có thể vậy khôn ta?

Vương Hạo Thần nắm lấy Tử Lam Kiếm, lạnh nhạt nhìn xem Kim Long hư ảnh,hắn cũng không hiểu nhiều về trận pháp, thế nhưng hắn lại hiểu rõ một đạo lý, tại tối cường man lực trước mặt, tất cả đều có thể bị phá vỡ.

Nếu đã không thể dùng kỹ xảo phá trận, vậy liền trực tiếp dùng cách trực tiếp nhất, bằng thuần túy lực lượng phá vỡ trận bàn.

-Àm! Âm!

Trong cơ thể hắn, vào lúc này phảng phất có một đạo thần lôi gào thét chấn động, để cho người khác phải giật mình run rẩy.

Từng đạo xích hồng nguyên khí, từng đạo đều giống như xích lôi, lúc này, từ trong cơ thể hắn dũng mãnh tiến ra, quấn quanh Vương Hạo Thần thân thể, để cho hắn nhìn qua giống như một vị lôi thần tôn giả.

Nếu làm ra so sánh, vậy lúc này xích lôi quanh người Vương Hạo Thần so với lúc hắn mới luyện thành Viêm Lôi Quyết phải ngưng thực và dày đặc hơn nhiều, rõ ràng, đây chính là kết quả mà hắn tu luyện khắc khổ trong thời gian qua mới có được.

-Rống!

Đúng lúc này, đầu Kim Long hư ảnh kia gầm lên một tiếng, thân hình mạnh mẽ lao lên, một cái long vĩ mang theo hung hãn kinh lực cuồng bạo hướng về Vương Hạo Thần quát tới.

Sự thật đúng là Tề Uyên không có năng lực điều khiển thành thực cũng như thi triển ra Kim Long Trận bên trong tuyệt chiêu, thế nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, Kim Long Trận ở trong tình trạng tự động vận chuyển, uy lực phát ra như cũ có thể để cho một vị bình thường Thất Tinh Vũ Đồ phải khó sở chống đỡ.

Vương Hạo Thần ánh mắt lạnh lùng, trong mắt không có một tia hoảng loạn, chỉ thấy hần tay áo vung lên, quần quanh người xích hồng nguyên khí âm âm rung động, từ trên đỉnh đầu Vương Hạo Thần phóng thẳng lên tận trời, sau đó ngưng kết thành một đạo màu đỏ khí trụ, hướng Kim Long hư ảnh đánh tới.

-Oanh! Oanh!

Bên trong màu đỏ khí trụ, ẩn chứa từng tia lôi điện đáng sợ, tàn mất ra một cỗ không gì sánh được bá đạo khí thế.

-Ầm!

Hai cỗ lực lượng mạnh mẽ hung hăng cùng một chỗ đụng vào nhau, tạo nên từng đợt sóng năng lượng từ trung tâm tràn ra bên ngoài, dư ba của nó, hoàn có thể tại chỗ trọng thương một vị Lục Tinh Vũ Đồ vũ giả.

Bên trong tràng chiến, Vương Hạo Thần đánh ra đạo kia viêm lôi khí trụ trực tiếp tan rã bên trong đợt sóng xung lực, ngay cả lôi điện bên trong đều bị phá vỡ không còn sót lại thứ gì.

Thế nhưng Kim Long hư ảnh cũng không tốt đi nơi nào, bị trấn cho liên tục lui về phía sau, trên người kim quang không ngừng tán loạn, ngay cả trận bàn đều bị viêm lôi khí đánh cho rung chuyển, kém một chút liền sụp đổ.

-Cái này sao có thể?

Tề Uyên đang cùng Vân Lan chiến đấu, nhìn thấy một màn này, hai mắt cơ hội đều lùi đi ra, thậm chí hần cũng có chút hoài nghi bản thân có phải hay không nhìn lầm.

Kim Long Trận uy lực, hần chính là người rõ hơn ai hết, vì thế mới không tiếc đại giá mua làm bảo vật hộ thân, mặc dù trận pháp không có người điều khiển, thế nhưng như cũ có thể chính diện nghiền ép Thất Tinh Vũ Đồ vũ giả, coi như gặp phải mới vào Bát Tinh Vũ Đồ đều có sức vây khốn một lúc, thế nhưng bây giờ lại vô pháp đè ép một tên tiểu tử tu vi chỉ mới có Ngũ Tinh Vũ Đồ.

-Là nào tiểu tử này ẩn dấu tu vi?

Tề Uyên không thể không liên tưởng đến loại khả năng này, hần thân là tán tu, quanh năm suốt tháng cơ hội đều là ở tại Nhai Đình sơn mạch phạm vi bên trong, đối với thiên tài yêu nghiệt trên đại lục biết được rất nông cạn, cũng chưa từng nghe nói qua Vương Hạo Thần loại thiên tài có bản lĩnh vượt hai, ba cái cấp bậc khiêu chiến địch thủ như vậy.

Vì thế lúc này Tề Uyên, trong lòng mới có suy nghĩ rằng Vương Hạo Thần dùng bí pháp che dấu tu vi, để cho bọn hần bên ngoài nhìn vào chỉ có Ngũ Tinh Vũ Đồ tu vi, thế nhưng kỳ thực lại là một cái Thất Tinh, thậm chí Bát Tinh Vũ Đồ cường đại vũ giả.

Vương Hạo Thần nhìn Kim Long hư ảnh đã càng thêm hư ảo trước mắt, khe khẽ lắc đầu, Kim Long Trận này uy lực đủ để ngăn cản Thất Tinh Vũ Đồ đỉnh phong, thậm chí là nửa bước Bát Tinh, thế nhưng so với chân chính Bát Tinh Vũ Đồ vẫn còn có chênh lệch, hắc thực lực bây giờ, trong mắt chỉ có Bát Tinh Vũ Đồ là xứng làm đối thủ của hần, toà Kim Long trận này, vẫn còn kém một chút!

-Không cần lãng phí thời gian!

Vương Hạo Thần ánh mắt loé lên, vận chuyển thể nội nguyên khí, toàn lực rót vào cánh tay, năm ngón tay nắm lại thành quyền, hung hăng đánh đi ra.

-Phục Hổ Quyền!

-Rống!

Một quyền đánh ra, mang theo hùng vĩ cự hổ tiếng gầm, Vương Hạo Thần lúc này, tựa hồ hoá thành một đầu mãnh hổ đang giương nanh múa vuốt, toàn thân được bao phủ bởi Viêm Lôi Khí đỏ rực như lửa, không chút uy kỵ đánh thẳng về phía Kim Long Trận trận bàn.

Kim Long hư ảnh gào thét, tựa như không cam lòng khuất phục, bộc phát ra mạnh nhất của mình lực lượng, toàn lực đánh tới, cùng Vương Hạo Thần liều mạng một kích.

Thế nhưng, đối mặt Vương Hạo Thần hung hãn nhất một quyền, Kim Long Trận thể công hoàn toàn không phải đối thủ, va chạm một lúc kia, trận bàn liền xuất hiện vết nứt, mà Tề Uyên ở bên ngoài cảm nhận chuyện này, sắc mặt liền lập tức đại biến.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Dương Hùng Cường Đại

-Ầm!

Một phía chiến trường, chỉ thấy Dương Hùng đang vung lên trong tay Hoà Vân Kích, thế công như một đầu man tượng, hung hăng hướng Đại Cương đánh tới.

Dương Hùng lúc này cũng đã không có giữ lại, bộc phát ra bản thân mạnh nhất chiến lực, muốn nhanh chóng giải quyết đối thủ.

Đối mặt với Dương Hùng cường hãn thế công, Đại Cương trong mắt cũng hiện lên một vẻ điên cuồng, trên thân chiến ý bạo phát.

-Giết!

Đại Cương hai mắt tràn đầy tia máu, gầm lên một tiếng, nguyên khí toàn lực rót vào trong tay chiến phủ, hai chân dẫm lên mặt đất, tư thái như một vị sơn thần đáng sợ.

-Nhân Phủ Quyết, Trảm Sơn Hà!

Theo thanh âm vang vọng của hán truyền ra, chỉ thấy chiến phủ trong tay thuận thế bỏ xuống, trong lúc mơ hồ, tựa như có một đạo phủ ảnh mờ nhạt hiện ra, không chút e dè đánh về phía Dương Hùng.

-Ầm!

Phủ ảnh điên cuồng bắn ra, cùng với Dương Hùng Hoà Vân Kích va chạm cùng một chỗ.

-Dùng!

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, mọi người ánh mắt liền không tự chủ được nhìn sang bên này, bọn hán muốn biết, Đại Cương có thể chống đỡ được Dương Hùng mạnh mẽ thế công hay không?

Hai cỗ lực lượng đáng sợ tàn phá lẫn nhau, thế nhưng Dương Hùng trên mặt lại hiện ra một tia cười đắc thắng, ngược lại Đại Cương, thì sắc mặt không ngừng tái nhợt, cả người bị ép cho phải hạ thấp xuống.

-Ầm!

Phủ ảnh bị đánh tan, hoá thành từng mảnh tinh quang dần biến mất, Hoà Vân Kích trong tay Dương Hùng không còn thứ gì cản trở, trực tiếp đâm thẳng tới trước mặt Đại Cương.

Đại Cương sắc mặt tái nhợt không còn huyết sắc, cắn răng, trên người hình thành vòng bảo vệ cuối cùng do nguyên khí ngưng tụ thành.

Mặc dù vậy, lớp phòng vệ này ở trước mặt Hoà Vân Kích, lại lộ ra yếu ớt không chịu nổi.

-Oanh!

Hoà Vân Kích toàn lực tấn công, đánh mạnh lên người Đại Cương, dễ dàng phá tan lớp phòng vệ do nguyên khí ngưng tụ mà thành, trong giây phút cuối cùng, Đại Cương chỉ kịp đem chiến phủ ngăn trước ngực che đi chỗ yếu hại, thế nhưng hán như cũ bị lực lượng bên trong một kích kia đánh trọng thương, ngực gần như lõm xuống, há mồm phun ra từng ngụm máu tươi, thân hình giống như mũi tên bắn thẳng xuống đất.

Mặt đất bị cú ngã này của Đại Cương làm cho rung động đôi chút, mà nơi hán ngã xuống, đã hình thành một cái hố không cạn.

Lý Nguyên vẻ mặt đắc ý, tên to xác cuối cùng đã bị giải quyết, thật đúng là tổn công hán lo lắng.

Đồng Tĩnh Vân thì lại xót xa nhìn Đại Cương đang ở trong hố, răng ngà cắn chặt bờ môi đến tái nhợt, trong lòng cũng có chút tuyệt vọng, Dương Hùng người kia quá cường đại, Đại Cương cho dù liều mạng trọng thương, cũng không ngăn nổi hán.

Dương Hùng cười lạnh nhìn thân ảnh bên trong cái hố, hán có thể thấy rõ, Đại Cương thân ảnh đầy máu đang lao đảo đứng dậy, trên người y phục rách nát nhiều chỗ, thương thế rất nặng.

-Vẫn còn đứng được? Vậy để ta hoá kiếp cho ngươi đi thôi!

Dương Hùng hai mắt lộ lên một tia tàn nhẫn, muốn lao lên triệt để giết chết địch thủ.

-Oanh!

Đúng lúc này, từ phía xa đột nhiên truyền tới một tiếng nổ kinh thiên, thu hút sự chú ý của mọi người, để cho Dương Hùng cũng khựng lại.

Chỉ thấy ở nơi đó, toà kia Kim Long Trận quang ảnh đang không ngừng tiêu tán, mà nó trận bàn, trên thân càng là xuất hiện vô số vết nứt, sau đó liền ầm ầm sụp đổ.

Kim Long hư ảnh, đồng dạng vỡ nát, hoá thành quang điểm bay đầy trời.

Trong vô số đạo hào quang kia, ẩn hiện hai đạo thân ảnh đang đứng, chính là Vương Hạo Thần cùng Văn Lan.

Thế nhưng là, để cho mọi người kinh dị nhất, lại là nằm ở dưới đất một người, không phải ai khác chính là Tề Uyên.

Chỉ là lúc này, Tề Uyên thân thể đã không có sinh cơ, trên cổ có một đạo vết kiếm thật sâu lưu lại, máu tươi vẫn còn ở nơi đó không ngừng trào ra.

Vương Hạo Thần cầm kiếm đứng ở gần đó, khuôn mặt anh tuấn có một tia tái nhợt, hán vừa rồi toàn lực phá vỡ Kim Long Trận trận bàn kết cấu, sau đó liền nhân lúc Tề Uyên còn đang ngẩn người trực tiếp đem hán chém giết.

Liên tiếp toàn lực xuất thủ như vậy, coi như là Vương Hạo Thần thể nội nguyên khí dồi dào gấp mấy lần thường nhân, cũng không tránh khỏi có chút miễn cưỡng.

Nụ cười trên mặt Dương Hùng, vào một khắc này liền đọng lại, vẻ mặt lần nữa biến thành âm trầm.

Hán liều mạng giải quyết Đại Cương, cho rằng bọn hán phe này đã chiếm được lợi thế, lại không nghĩ tới, Vương Hạo Thần so với hán cũng không chậm, không chỉ phá được Kim Long Trận, còn chém giết Tề Uyên, để cho bọn hán lợi thế không còn lại chút nào.

-Bất quá như vậy thì sao? Hán liên tiếp đại bại qua đại chiến như vậy, thế lực nhất định đã tiêu hao không ít! Ta thân là Bát Tinh Vũ Đồ, còn phải sợ một cái Ngũ Tinh Vũ Đồ tiểu tử hay sao?

Dương Hùng nghĩ thầm, lòng tự tin lần nữa khôi phục, sau cùng, hán mặc dù đối với Vương Hạo Thần cái biến số này rất là ngoài ý muốn, thế nhưng hán vẫn có lòng tin đè xuống đối phương.

Vương Hạo Thần chưa để ý tới Dương Hùng, ánh mắt nhìn về phía Đại Cương đang lao đảo trong hố, thân ảnh loé lên liền xuất hiện tại đối phương bên người, đem một viên đan dược đưa cho hán, nói:

-Đại Cương huynh, mau dùng đan dược hồi phục thương thế!

Đại Cương cũng biết bây giờ là lúc nguy cấp, không có nhiều lời liền nhận lấy đan dược, vừa cảm kích vừa áy náy nhìn Vương Hạo Thần một chút, khàn giọng nói:

-Tiểu huynh đệ, người cố gắng giữ chân Dương Hùng người kia một lát, đợi ta hồi phục thương thể, sẽ nhanh chóng đến giúp người!

Rõ ràng, hắn cũng không cho rằng Vương Hạo Thần có thể cùng với Bát Tinh Vũ Đồ Dương Hùng đối kháng, dù sao người kia chỉ có Ngũ Tinh Vũ Đồ tu vi, liên tiếp chiến đấu như vậy khẳng định đã tiêu hao không ít, mà Dương Hùng thực lực hẳn chính là người hiểu rõ hơn ai hết, cho dù là bản thân liều mạng trọng thương cũng chỉ có thể cùng đối phương chiến đấu gần trăm chiêu, hơn nữa đây là bởi vì ban đầu Dương Hùng không có xuất thủ toàn lực, nếu không e rằng hắn ba mươi chiêu có thể đều tiếp không nổi.

Vương Hạo Thần xác thực có thể vượt cấp khiêu chiến, thể nhưng nếu là nói hắn có thể vượt qua ba cái tiểu cảnh giới chiến thắng Dương Hùng, vậy Đại Cương thực sự rất khó tin tưởng.

Nói rồi, Đại Cương liền đem viên đan dược Vương Hạo Thần đưa cho hắn ăn vào, nhanh chóng tiến vào trạng thái trị thương.

Để cho hắn có chút ngoài ý muốn là, viên đan dược này được lực cực kỳ hùng hậu, cấp bậc so với bất kỳ một viên đan dược nào hắn phục dụng trước đó đều phải cao hơn nhiều, để cho hắn thương thể hồi phục nhanh hơn không ít.

Thể nhưng muốn trong nháy mắt khôi phục, vẫn là chuyện không thể nào.

Vương Hạo Thần cũng biết Đại Cương ý nghĩ, thể nhưng hắn đối với chuyện này từ chối cho ý kiến, dù sao sự thật là hắn chưa từng cùng một vị Bát Tinh Vũ Đồ vũ giả chính diện chiến đấu, cũng không nắm chắc mình có thể đối phó với loại vũ giả cấp cao này hay không.

Nhưng cho dù như vậy, hắn cũng không cho rằng lấy thực lực của mình bây giờ là không có tư cách cùng Bát Tinh Vũ Đồ giao thủ, chí ít, đối phương khẳng định không thể nhẹ nhõm đánh bại chính mình.

-Vân Lan, nhờ người đi giúp Trần Thắng, hắn nhanh không trụ được rồi!

Vương Hạo Thần nhìn sang Trần Thắng đang chật vật dây dưa với Tần Lập, sau đó liền đối với Vân Lan nói một tiếng.

Trần Thắng lúc này cũng đã tới biên giới thất bại, nếu như không có viện binh, vậy kết cục của hắn khẳng định không tốt hơn Đại Cương bao nhiêu.

Vân Lan phức tạp nhìn Vương Hạo Thần một cái, nam tử anh tuấn này, không ngừng để cho nàng kinh ngạc, hắn một tay biến đổi cục diện tồi tệ của bọn hắn, để cho nàng thấy được hi vọng.

Nàng cũng biết lúc này không phải lúc chần chờ, vì thế liền đối với Vương Hạo Thần khẽ gật đầu, sau đó liền lao tới cùng Trần Thắng liên thủ đối địch, hai người cùng một chỗ, chiến lực tổng hợp không thể nghi ngờ là tăng nhiều, trong lúc nhất thời vẫn có khả năng kiềm chế Tần Lập.

Dương Hùng không có ra tay ngăn cản Vân Lan, trong mắt hắn, ở đây ngoại trừ Đồng Tinh Vân ra, vậy cũng chỉ có tên nam tử tuấn mỹ trước mặt là có thể uy hiếp bọn hắn mấy người Bát Tinh Vũ Đồ, chi cần đem Vương Hạo Thần diệt sát, vậy những kẻ khác liền không đáng lo.

-Thật không nghĩ tới, một chuyện này hành động vốn là hoàn mỹ lại nhảy ra người cái này biến số! Bất quá nếu như người cho rằng chỉ dựa vào người liền có thể chuyển bại thành thắng! Vậy ta lập tức nói cho người biết... đó là chuyện không có khả năng!

Dương Hùng hai mắt như dã thú nhìn xem Vương Hạo Thần, lạnh giọng nói.

Vương Hạo Thần cảm tưởng kiếm lỗi lạc mà đứng, không để ý tới Dương Hùng bên trong lời nói châm chọc ý vị, hai mắt bùng cháy chiến ý, cười nhạt nói:

-Có thể hay không, phải đánh mới biết được!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Phục Hồ Quyền, Lục Hồ Chi Lực

Không biết sống chết!

Dương Hùng hai mắt phát lạnh, bên trong con ngươi tràn ra sát ý dữ dội, y cũng không nhiều lời nữa, thân hình lập tức phóng ra, mang theo khủng bố nguyên khí ba động lao thẳng về phía Vương Hạo Thần.

Vương Hạo Thần sắc mặt lần đầu có chút ngưng trọng, Dương Hùng khí thế hoàn toàn không phải Tề Uyên hay Lục Tông có thể so sánh, từ đó có thể cảm nhận được thực lực của y mạnh mẽ vô cùng, tuyệt đối cần hắn toàn lực đối phó.

-Quán Hồng Nhất Kích!

Dương Hùng ý muốn đánh nhanh thắng nhanh, vì thế không có chút nào lưu thủ, Hoá Vân Kích trong tay hoá thành một luồng ánh sáng đỏ, ẩn chứa kinh người lực lượng hướng Vương Hạo Thần đâm tới.

Tốc độ của hắn cực nhanh, trong chớp mắt đã tới trước mặt Vương Hạo Thần, thân hình to lớn tựa như một đầu dã thú, thể công cực kỳ ác liệt.

-Ầm!

Đối mặt với Dương Hùng mãnh liệt thể công, Vương Hạo Thần không chút chậm trễ liền triển khai ứng phó, hai tay kết ấn, hùng hậu bàng bạc màu đỏ nguyên khí từ hắn đỉnh đầu hiện hoá mà ra, ngưng tụ thành từng đạo Viêm Lôi Khí quán quanh người, trong lúc mơ hồ còn truyền ra sấm rền đáng sợ thanh âm.

Viêm Lôi Khí đỏ rực như lửa, tựa như là một bộ phận cơ thể của Vương Hạo Thần, phát hiện có công kích đến gần liền tự động hộ thể, từng dòng xích hồng nguyên khí xuất hiện phía trước Vương Hạo Thần, trở thành hắn những tấm khiên phòng thủ.

-Bình!

Dương Hùng Hoà Vân Kích đánh lên lớp phòng ngự do Viêm Lôi Khí tạo thành, trong nháy mắt liền phá vỡ từng lớp khiến chấn, thế nhưng nó uy lực cũng không ngừng bị hao mòn, khi đánh đến lớp cuối cùng, liền bị đánh bật trở lại, không cách nào tiến thêm được nữa.

-Oanh! Oanh! Oanh!

Vương Hạo Thần không có ý định chỉ thủ không công, lúc này lập tức triển khai phản kích, chỉ thấy hấn trên người viêm lôi khí cuộn cuộn lưu chuyển, hoá thành từng đạo màu đỏ khi trụ ẩn chứa cực kỳ cuồng bạo lôi điện đánh thẳng về phía Dương Hùng.

-Đây là...

Dương Hùng nhú mày nhìn xem viêm lôi khí trụ đang đánh tới, trong lòng lại nổi lên một tia nghi hoặc.

Xác thực mà nói, mấy đạo công kích này tuy rằng uy lực không tầm thường, thế nhưng cũng không có khả năng gây khó cho hấn, cái khiến hấn khó hiểu chính là, một cái Ngũ Tinh Vũ Đồ, làm sao có thể dẫn động nguyên khí ra ngoài cơ thể đến mức ngưng thực như vậy?

-Không lẽ... tiểu tử này đã tu thành huyền công?

Dương Hùng trong đầu xuất hiện một cái hoang đường suy nghĩ, để cho hấn đều có cảm giác lạnh buốt cả thân thể.

-Không có khả năng! Tiểu tử này tu vi thấp kém như vậy, làm sao có thể tu thành huyền công? Trừ phi, hấn là Vũ Thánh chuyển thế a!

Dương Hùng thâm tâm không ngừng hồ hê, muốn xua đi cái suy nghĩ điên cuồng trong đầu, thế nhưng bản thân hấn lại biết rõ, ngoài lý do kia ra, thực sự không còn cách nào khác có thể lý do chuyện một người tu vi chỉ có Vũ Đồ cảnh lại có thể vận dụng nguyên khí lý thể tiến hành công kích đối phương.

Nhưng mà, một cái Ngũ Tinh Vũ Đồ lại có thể tu thành huyền công, cái này thật có khả năng hay sao?

Coi như là Đông Hoa hoàng triều trong truyền thuyết Vô Tông cảnh siêu cấp cường giả, tựa hồ cũng không có kinh điển như vậy a?

Dương Hùng đã từng nghe nói, có một vị thiên tài ở tu vi Vũ Sĩ miễn cưỡng luyện thành nửa bộ huyền công, đã được xem là tông môn đỉnh cấp thiên kiều chi tử, người kia đã như vậy, Vương Hạo Thần nếu là ở Ngũ Tinh Vũ Đồ tu vi luyện thành huyền công, vậy thì còn yêu nghiệt tới mức nào?

Dạng người này, e rằng chính là mấy cái kia tại Đông Hoa hoàng triều bá chủ cấp thế lực không lờ toàn lực bồi dưỡng đối tượng, tương lai coi như không trở thành tông chủ, cũng sẽ trở thành một cái tông môn định hải thần châm cường giả.

Loại thiên tài này, có tông môn nào lại không đem hấn coi là quốc bảo, nhất định sẽ toàn lực bảo vệ đến khi hấn trưởng thành, tuyệt đối không cho phép hấn ra ngoài lịch lãm khi tu vi còn thấp như vậy.

-Không sai, nếu như tiểu tử này thực sự tu thành huyền công, vậy tuyệt đối không được tông môn cho phép ra ngoài tu luyện! Hơn nữa, coi như là hấn thực sự tu thành huyền công, ta so với hấn cao hơn ba cái tiểu cảnh giới, còn phải sợ hấn hay sao?

Dương Hùng hưng hăng đem trong lòng tạp niệm gạt bỏ, tay cầm Hoà Vân Kích vung lên, đem từng đạo viêm lôi khí trụ đánh tan, ánh mắt lăng lệ nhìn xem Vương Hạo Thần, gằn giọng nói:

-Tiểu tử, ta thừa nhận ngươi là một cái hiếm có được thiên tài, đáng tiếc ngươi tu vi quá thấp, vì thế hôm nay Dương Hùng ta... chính là muốn trăm thiên tài!

Nói rồi, Dương Hùng khẽ hít sâu một hơi, một cỗ mạnh mẽ khí thế dần tỏa ra từ trên người hấn, so với lúc chiến đấu với Đại Cung còn mạnh mẽ hơn một phần.

-Tên này... trước đó vậy mà còn giữ lại một phần thực lực?

Đại Cung đang trị thương lúc này vẻ mặt cười khò, hấn biết rằng mình cùng Dương Hùng thực lực tự nhiên là có chênh lệch, thế nhưng không nghĩ tới chênh lệch lại lớn như vậy, lúc đầu với hấn, đối phương thậm chí còn không có dùng toàn lực.

-Chỉ hi vọng tiểu huynh đệ có thể kiên trì lâu một chút đi!

Đại Cung trong lòng chỉ có thể đem hi vọng ký thác tại Vương Hạo Thần, còn bản thân mình thì toàn lực chữa thương, sau đó mới có năng lực giúp đỡ Vương Hạo Thần chống địch.

-Man Tượng Trì Địa!

Dương Hùng lạnh lùng nhìn Vương Hạo Thần, Hoà Vân Kích trong tay vung lên, ầm ầm có man tượng hàng lâm chi thế, khí tức cuồng bạo của loài dã thú từ đó phát ra làm người ta thấy không rét mà run.

Man Tượng Trì Địa, là một trong những vũ kỹ mà Dương Hùng thành thực nhất, lúc trước hấn dựa vào một chiêu này đã đánh cho Đại Cung thất điên bát đảo, mà bây giờ uy lực một kích này so với trước đó càng thêm khủng bố.

Nhìn thấy một màn này, Vương Hạo Thần trong mắt càng hiện ra vẻ ngưng trọng, hấn biết lúc trước chiến đấu chỉ là làm nóng người mà thôi, bây giờ đối phương mới chân chính phô bày thực lực của mình.

-Rống!

Hoà Vân Kích thế không thể đỡ đâm đi ra, trong lúc mơ hồ có một đạo hư ảnh man tượng hiện hiện đến, gào thét hướng Vương Hạo Thần giết tới.

Đối mặt một kích mạnh mẽ của Dương Hùng, Vương Hạo Thần lại không có ý định tránh né, ngược lại hai chân vững như bàn thạch, không hề bị khí thế của đối phương nghiền áp.

-Tiểu tử cuồng vọng!

Dương Hùng cười lạnh nhìn Vương Hạo Thần, Man Tượng Trì Địa một kích này của hấn, Thất Tinh Vũ Đồ trở xuống không người có thể địch, coi như là bình thường Bát Tinh Vũ Đồ cũng chưa chắc dám tùy tiện nghiền đón, Vương Hạo Thần cử động lần này, trong lòng hấn chính là không gì sánh được ngu xuẩn.

Vương Hạo Thần thần sắc lạnh nhạt, nhưng hai mắt lại bùng cháy chiến ý, hấn hít sâu một hơi, đem thể nội nguyên khí vận chuyển tới cực hạn, tích súc tại quyền đầu bên trên, một cỗ

hồng hoang lực lượng chậm rãi từ nơi đó khếch tán mà ra, tựa như một đầu ngủ say ngàn năm cự long đang chậm rãi thức tỉnh.

Trên cánh tay của hắn, từng đường bắp thịt rắn chắc lúc này hiện ra càng thêm rõ rệt, ẩn chứa vô cùng vô tận lực lượng.

-Phục Hổ Quyền! Lực hồ chi lực!

Vương Hạo Thần gầm nhẹ một tiếng, một quyền oanh kích mà ra, trong hư không nháy mắt liền tràn ngập tiếng hồ khiếu vang vọng, thanh thế cực kỳ kinh người.

Phục Hổ Quyền, là Vương Hạo Thần từ trước đến nay khổ tu duy nhất một bộ quyền pháp, tuy chỉ là Nhân cấp hạ phẩm võ kỹ, thế nhưng hẳn đối với bộ quyền pháp này lý giải lại vô cùng thâm sâu và thuần thực, uy lực một khi đánh ra vẫn rất đáng sợ.

Phục Hổ Quyền không cầu hoa mỹ, chỉ cầu tuyệt đối cương mãnh, dùng mạnh nhất lực đạo phá vạn pháp!

Mà trên đầu quyền của Vương Hạo Thần lúc này, xuất hiện từng lớp Viêm Lôi Khí dày đặc đỏ rực như máu, đem cánh tay hắn da thịt bảo vệ ở bên trong, đồng thời da tăng thêm lực công kích, khiến cho một quyền này của hắn càng thêm bá đạo tuyệt luân.

Có thể nói, đây là một quyền mạnh nhất của Vương Hạo Thần lúc này, nếu là Thất Tinh Vũ Đồ vũ giả trúng phải, nhất định sẽ hoá thành một bãi thịt nát!

Vương Hạo Thần rất muốn kiểm chứng, mình mạnh nhất một quyền, có thể hay không đã thương Bát Tinh Vũ Đồ vũ giả!

Một đạo quyền quang với sức mạnh vô song bắn lên trời, cuối cùng đâm thẳng vào Hoả Vân Kích đang rơi xuống!

-Ầm!

Ầm thanh kinh người vang lên, tạo thành một đợt sóng năng lượng tựa cuồng phong cán quét mà ra.

-Phá!

Vương Hạo Thần hét lớn một tiếng, vận dụng 10 thành lực lượng, đầu quyền mang theo Viêm Lôi Khí điên cuồng trùng kích Dương Hùng trong tay Hoả Vân Kích, thế vạn người không địch nổi.

-Oanh!

Trong nháy mắt, Dương Hùng cảm giác mình một kích này giống như vừa bỏ vào một tấm thiết bản, một cỗ lực lượng phản ngược lại, để cho hắn hai tay đều bị chấn đến tê dại, thế công tan vỡ, Hoả Vân Kích kém một chút liền bay ra ngoài.

Không chỉ như vậy, Vương Hạo Thần một quyền kia còn sót lại lực lượng, càng là xâm nhập vào hắn thể nội, đem hắn kinh mạch đánh cho chấn động, gần như bị xé rách.

-Phốc!

Dương Hùng một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra, thân hình hướng về phía sau lui hơn chục bước, lúc này mới miễn cưỡng dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Xích Lôi Thiểm Thiên

Vương Hạo Thần thu hồi quyền thủ, lúc này Viêm Lôi Khí quán quanh cánh tay của hắn hầu như đã tan rã gần hết, thậm chí trên đầu quyền còn lưu lại một chút thương tích, vừa rồi chiến đấu, tuy rằng hắn chiếm thượng phong, thế nhưng cũng không phải là tuyệt đối nghiền áp đối thủ.

Bất quá, hẳn bây giờ đã có thể xác định, dựa vào bản thân thực lực, tuyệt đối có thể cùng Bát Tinh Vũ Đồ chiến đấu, hơn nữa còn có thể ở vào thế bất bại, thậm chí thủ thắng.

-Cái này... làm sao có thể?

Dương Hùng về mặt đỡ đỡ, nhìn xem hay tay mình, nơi đó hồ khẩu đã bị chấn cho tung toé, đầm đìa máu tươi, trong lòng càng thêm không cách tin tưởng.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới, mình thân là Bát Tinh Vũ Đồ, so với Vương Hạo Thần cao hơn ba cái tiểu cảnh giới, thế nhưng lại bị đối phương đánh cho bị thương, cái này để cho hắn cảm giác tương đương xỉ nhục.

Loại cảm giác này, giống như mình thân một cái phú ông, lại bị một tên trên đường ăn mày nhục nhã đồng dạng, để cho hắn khí đến phổi đều muốn nổ tung.

-Ta muốn ngươi chết!

Cơ mặt Dương Hùng không ngừng bởi vì tức giận mà vận vẹo, thể nội nguyên khí giống như một đầu dã thú đang trong cơn cuồng nộ bạo phát mà ra, để cho mặt đất dưới chân hắn đều có chút rung động đi lên.

Dương Hùng hai tay nắm chặt Hoả Vân Kích, không để ý máu tươi chảy ra, toàn lực vận chuyển nguyên khí truyền tới hai cánh tay, một cỗ không gì sánh được đáng sợ lực lượng, từ nơi đó chậm rãi tích xúc mà ra.

-Nhân Phú Quyết, Trảm Sơn Hà!

Dương Hùng phun ra một đạo dữ tợn thanh âm, sau đó hắn bước về phía trước mấy bước, tay cầm chiến phủ chỉ thẳng lên trời, sau đó liền hướng phía Vương Hạo Thần bạo trảm đi qua.

-Vù! Vù!

Vào khoảnh khắc Dương Hùng bỏ ra một phủ kia, một đạo phủ ảnh hư hư thực thực nhanh chóng được ngưng tụ, mang theo một cỗ bá lực không đỡ nổi, khiến cho không khí quanh đó đều bạo liệt.

-Lại là chiêu này!

Khi nhìn thấy Dương Hùng thi triển ra một kích này, Đại Cương ở cách đó không xa sắc mặt liền thay đổi, đối với chiêu này hắn rất quen thuộc, lúc trước Dương Hùng chính là dựa vào một chiêu này, liền đánh cho hắn trọng thương suýt chết.

Hơn nữa lúc này Dương Hùng thi triển ra “ Trảm Sơn Hà “ chính là dùng toàn bộ thực lực, cộng thêm hắn đang ở trong trạng thái điên cuồng, vì thế uy lực càng là so với bình thường mạnh thêm một phần, một phủ rơi xuống, coi như là Bát Tinh Vũ Đồ vũ giả, đều sẽ biến sắc mặt.

Nghĩ vậy, Đại Cương ánh mắt liền hiện lên một vòng sầu lo, đối mặt Dương Hùng liều mạng công kích như vậy, hắn không biết Vương Hạo Thần có thể hay không đối phó.

Vương Hạo Thần nhìn thấy Dương Hùng trong mắt bạo ngược sát ý, khuôn mặt vẫn như trước lạnh nhạt, thế nhưng tâm thần lại tập trung tới cực điểm, hắn biết, đối phương là muốn liều mạng kết liễu hắn.

Thế nhưng là, Dương Hùng có ý định như vậy, hắn Vương Hạo Thần vì sao không phải đây?

-Đã như vậy, ta liền lấy ngươi thử nghiệm một chút Viêm Lôi Quyết chân chính uy lực a...

Vương Hạo Thần ánh mắt dần trở nên nghiêm nghị, sau khi chữ cuối cùng thốt ra, hắn hai tay nhất thời liền kết ấn, từng dòng hùng hậu nguyên khí từ trong người tuôn ra hội tụ tại đạo thủ ấn đang hình thành nơi đó.

-Ầm! Ầm!

Từng đạo tiếng nổ chói tai ở trong hư không truyền tới, để cho người ta chấn động tâm thần.

Vương Hạo Thần vẻ mặt càng lúc càng ngưng trọng, trên trán có mồ hôi bao phủ, rõ ràng, thi triển một chiêu này, đối với hắn gánh nặng cũng không nhỏ.

Thế nhưng là, hắn hai mắt, lại sáng rực như sao, ẩn chứa vô tận chờ mong, tựa hồ đối với một chiêu này uy lực rất mong đợi được nhìn thấy.

-Uỳnh!

Trong tay Vương Hạo Thần đạo ấn quyết kia, vào lúc này liền hoá thành một đạo hào quang bay thẳng lên trời, dẫn tới một đạo kinh thiên tiếng rầm rền.

Đạo ấn quyết này nhìn như không lớn, thế nhưng mức độ hùng hồn của nguồn năng lượng đó lại đủ để bắt cứ một kẻ nào ở nơi này cũng phải kinh hãi.

Ấn quyết bay lên, toả ra xích quang chói mắt bao phủ khắp người Vương Hạo Thần, trong khoảnh khắc đó, một đạo thanh âm lạnh lùng liền từ trong miệng hắn vang vọng mà ra:

-Viêm Lôi Quyết, Xích Lôi Thiểm Thiên!

.....

-Uỳnh! Uỳnh!

Xích quang rực rỡ, mang theo từng đợt sấm rền đáng sợ, tại trung tâm của đạo ấn quyết kia, có vô số tia lôi quang màu đỏ bay lượn xung quanh.

Thế nhưng để cho người ta hoảng sợ nhất, lại là thứ được ẩn dấu ở chỗ sâu nhất, tựa như một đầu viễn cổ cự thú đang chậm rãi tỉnh giấc sau giấc ngủ ngàn năm, dần dần lộ ra hung uy kinh khủng của mình.

Ở chỗ sâu nhất kia, có một đạo màu đỏ thẫm lôi ẩn bên trong, đạo thần lôi so với Viêm Lôi Khí thông thường phải ngưng thực và rực rỡ hơn nhiều, tràn đầy bạo tạc hủy diệt lực lượng.

Xích Lôi Thiểm Thiên, là Viêm Lôi Quyết bên trong tuyệt chiêu, chỉ có tu hành pháp quyết đạt tới trình độ cao thâm nhất định, mới có thể thi triển ra một chiêu này, uy lực, so với bình thường Viêm Lôi Khí phải mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Vương Hạo Thần nếu không phải bởi vì trước đó tu luyện Viêm Lôi Quyết có chỗ đột phá, cũng tuyệt đối không có khả năng thi triển ra một thức này “ Xích Lôi Thiểm Thiên “.

.....

-Thật đáng sợ vũ kỹ!

Mọi người ánh mắt kinh hãi cùng ngưng trọng nhìn xem đạo ấn quyết đang lơ lửng lên không trung, trong lòng phức tạp, ai ai cũng không thể nghĩ tới, một cái chỉ có tu vi Ngũ Tinh Vũ Đồ ban đầu chẳng được ai coi trọng lại có thực lực đáng sợ tới mức này.

Bọn họ có thể cảm nhận, đạo ấn quyết kia bên trong ẩn chứa lực lượng, tuyệt đối không thua kém Dương Hùng “ Trảm Sơn Hà “ một kích.

-Xem ra chúng ta đều đánh giá vị tiểu huynh đệ này quá thấp a!

Đại Cương bất đắc dĩ lắc đầu cười một tiếng, hắn lúc này đối với Vương Hạo Thần có thể nói là đã kính phục tới cực điểm, đồng thời cũng vì mình lúc trước muốn bảo hộ đối phương ý nghĩ tự giễu vô cùng.

Vương Hạo Thần thực lực mạnh mẽ như vậy, nói là hắn bảo hộ bọn họ còn không sai biệt lắm đi.

-Bất quá, cái kia Dương Hùng một kích mạnh nhất cũng không dễ đối phó như vậy!

.....

-Còn có át chủ bài sao?

Dương Hùng vẻ mặt âm trầm nhìn xem trên không trung đạo kia màu đỏ ấn quyết, từ nơi rõ ràng phát ra một cỗ lực lượng khiến cho hắn đều có chút tim đập nhanh.

Cảm giác này dễ cho hẳn cực kỳ khó chịu, bởi vì bản thân mình so với Vương Hạo Thần tu vi phải cao hơn ba tiểu cảnh giới, thế nhưng lại bị đối phương khí thế dọa cho hoảng sợ?

-Đáng chết! Ta cũng không tin! Một cái Ngũ Tinh Vũ Đò ắt chủ bài có thể mạnh đến đâu?

Dương Hùng trong mắt lộ lên từng tia điên cuồng chỉ sắc, nguyên khí không ngừng rót vào bên trong Hoá Vân Kích, thế công không chút dừng lại hướng Vương Hạo Thần thẳng đánh tới, thanh thế cực kỳ bá đạo.

Hắn không tin, mình chung cực một kích, vẫn không làm gì được Vương Hạo Thần!

Hơn nữa, Dương Hùng cũng biết mình có lợi thế tu vi, nguyên khí nhất định so với Vương Hạo Thần phải dồi dào hơn nhiều, chỉ cần đem Vương Hạo Thần mạnh nhất một chiêu này ngăn lại, đối phương nhất định sẽ tiêu hao rất lớn, khi đó phần thắng chắc chắn sẽ thuộc về hắn.

Vương Hạo Thần thần tình lạnh nhạt nhìn Dương Hùng đang lao tới, thủ ấn đột nhiên biến đổi, tựa hồ đang hướng đạo án quyết kia phát lệnh.

-Ừnh!

Đúng vào lúc đó, đạo quang ẩn trên hư không bỗng nhiên khẽ rung động, nơi chính giữa hé ra, chỉ thấy một đạo lôi quang màu đỏ từ nơi đó phá không mà đến, mang theo một cỗ hồng hoàng huy diệt năng lượng, giống như muốn đem cả bầu trời chém làm hai nửa.

Thứ năng lượng đó khiến cho không ít người ở đây tê dại cả da đầu, ngay cả Đồng Tinh Vân hay Lý Nguyên thực lực Bát Tinh Vũ Đò, đều không nhìn được rừng mình một cái, rõ ràng coi như là bọn hắn, đối với một chiêu này của Vương Hạo Thần đều phi thường kiêng kỵ.

-Giết!

Vương Hạo Thần con ngươi hiện ra vài tia huyết sắc, mà đạo xích lôi- trên bầu trời thì lại giống như tâm ý tương liên với hắn, hoá thành một tia chớp đỏ thật lớn phá vỡ hư không bay thẳng về phía Dương Hùng.

Mà Dương Hùng lúc này, thì đã ở vào thế cười hổ khó xuống, không có nào thu hồi lại thế công, chỉ có thể cắn răng liều mạng đem Hoá Vân Kích trong tay thi triển ra công kích mạnh nhất của mình, cùng một chỗ đâm vào đạo màu đỏ thần lôi.

-Ầm!

Vào khoảnh khắc hai bên va chạm, thời không cơ hồ đều dừng lại, sau đó tại dưới ánh mắt kinh khủng của mọi người, hoá thành một cỗ luồng sóng năng lượng điên cuồng bùng nổ, tạo ra từng đợt cuồng phong gào thét không ngừng.

Dư ba với sức mạnh khủng khiếp đủ để giết chết bất cứ vũ giả dưới Ngũ Tinh Vũ Đò nào tuy không thể khiến những người xung quanh bị thương, thế nhưng cũng đủ khiến cho bọn họ chấn động tâm thần.

Lúc này mặc kệ là Đồng Tinh Vân, Lý Nguyên, hay là Đại Cường, đều ngưng lại của mình trạng chiến, ánh mắt chăm chú nhìn vào chỗ chiến đấu của Vương Hạo Thần và Dương Hùng.

Bọn họ, muốn biết kết quả sau cùng của trận chiến!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Thay đổi cục diện

Mọi người nhìn chăm chú vào hai đạo thân ảnh đang dần hiện ra trong đám bụi mù, từng cái về mặt ngưng trọng, bọn họ biết, cục diện chiến trường, nhất định sẽ bởi vì kết quả trận chiến này mà dẫn đến kết cục sau cùng.

-Phụt!

Trong không gian tĩnh lặng, một đạo nặng nề thanh âm vang lên, chỉ thấy Dương Hùng sắc mặt hồi bại, trong miệng không ngừng phun ra từng ngụm máu tươi, thân thể đổ gục xuống đất.

Trên người hắn, có nhiều chỗ da thịt bị cháy đen, rách tung toé, rõ ràng là bị đạo màu đỏ thần lôi vừa rồi đánh thương, lúc này đã hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Dương Hùng ngã xuống hai mắt vẫn tràn ngập vẻ không cam lòng, hắn không thể nào tin được mình thân là Bát Tinh Vũ Đò, tại dưới tình huống liều mạng toàn lực chiến đấu vẫn không thể đánh bại Vương Hạo Thần một kẻ chỉ có Ngũ Tinh Vũ Đò tu vi.

Một chiêu “Xích Lôi Thiểm Thiên” của đối phương vừa rồi, uy lực thực sự quá mức cường đại, tựa như thượng thiên giáng xuống lôi phạt đồng dạng, hắn mạnh nhất một kích cũng không cách nào chống lại, để cho hắn bại cũng không oan.

Dương Hùng thiết nghĩ, đừng nói là hắn, coi như trong Bát Tinh Vũ Đò cảnh giới này có thể tiếp được Vương Hạo Thần “Xích Lôi Thiểm Thiên” chỉ sợ đều không có mấy người.

Một nơi khác, Vương Hạo Thần thân ảnh cũng từ từ hiện ra trước mắt mọi người, chỉ thấy lúc này hắn sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc, khí tức trên người yếu ớt đến cực điểm, căn bản không thể so với lúc toàn thịnh một phần mười, ngay cả Viêm Lôi Khí màu đỏ vốn dĩ quấn quanh người hắn đều tan rã gần hết, rõ ràng, hắn trạng thái sau một trận chiến này đã tiêu hao rất lớn, mặc dù không hoàn toàn là đèn khô dầu kiệt, thế nhưng cũng không sai biệt lắm.

Bất quá chung quy, Vương Hạo Thần vẫn là kẻ cười đến sau cùng!

Cả không gian tĩnh lặng một cách lạ thường, từng đạo ánh mắt kinh khủng nhìn xem thân ảnh nam tử trẻ tuổi kia, tựa như là đang nhìn một cái yêu nghiệt.

-Hắn thật lợi hại!

Vân Lan ở nơi xa mỉm cười, ánh mắt nhìn xem đạo thân ảnh kia lúc này đã tràn đầy khâm phục, thậm chí còn có từng tia dị quang lấp lánh.

Không chỉ có nàng, ngay cả Đồng Tinh Vân đều không nhìn kỹ Vương Hạo Thần mấy lần, trong lòng nhẹ nhàng cảm khái, lúc trước nàng chỉ để ý đến hấn dung mạo anh tuấn, lại không nghĩ tới, đối phương thực lực lại cường hấn như vậy, so với nàng e rằng đều muốn mạnh hơn một tia.

Mà Đại Cương cùng với Trần Thắng hai người về mặt cũng vô cùng kính hi, bọn hấn biết, Vương Hạo Thần đánh chiến thắng, tuy rằng vẫn chưa thể đem nguy cơ của bọn hấn hoàn toàn giải trừ, thế nhưng không thể nghi ngờ là đã cho bọn hấn rất nhiều hi vọng có thể biến nguy thành an.

Trái ngược với bọn họ, Lý Nguyên, Tân Lập lúc này sắc mặt muốn bao nhiêu khó coi liền có bấy nhiêu khó coi, bọn hấn trước đó đánh chết cũng không tin, kế hoạch vốn không có gì sơ hở của mình lại bị một cái Ngũ Tinh Vũ Đồ vũ giả phá hủy.

-Đáng chết, tiểu tử đến cùng là ai?

Lý Nguyên trong lòng không ngừng gầm thét, hấn nghĩ nát óc cũng không rõ, chính mình có tài đức gì, lại có thể ở nơi này gặp được một cái yêu nghiệt có thể vượt qua ba cái tiểu cảnh giới đánh bại kẻ địch.

Loại tư chất này, e rằng chỉ có Đông Hoa hoàng triều đứng đầu nhất mấy vị thiên tài mới có thể có được, thế nhưng bọn hấn coi như là muốn lịch luyện, cũng sẽ không chọn nơi khi ho có gậy như Nhai Đình sơn mạch đi?

Hấn căn bản không tin Vương Hạo Thần chỉ là một cái tán tu, bởi vì tán tu coi như thiên phú mạnh hơn, cũng không có khả năng tại dưới tình huống một mình tu luyện lại có sức chiến đấu đáng sợ như vậy, trừ phi là người đó có được một cái siêu cấp nghịch thiên tạo hoá.

Đối mặt với mọi người ánh nhìn, Vương Hạo Thần cũng không để ý, hấn từ nãy tới giờ vẫn đang toàn lực vận chuyển Vạn Đạo Thông Thiên Quyết hồi phục thương thể, cũng không có bởi vì đã đánh bại Dương Hùng mà đắc ý.

Wương Hạo Thần biết, đánh bại Dương Hùng, chẳng qua chỉ là miễn cưỡng đem cục diện đẩy sang chiều hướng có lợi cho bọn hấn mà thôi, thế nhưng cũng không phải là đã đem nguy cơ toàn bộ hoá giải, ít nhất, đối phương lúc này còn Lý Nguyên, Tân Lập hai vị hàng thật giá thật Bát Tinh Vũ Đồ, thực lực vẫn còn rất mạnh.

Mà bọn hấn chiến lực mạnh nhất, thì như cũ chỉ có Đồng Tinh Vân một người, Trần Thắng cùng với Vân Lan lại hơi yếu một chút, hai người liên thủ nhiều nhất chỉ có thể cùng Tân Lập dây dưa chứ tuyệt đối không có thực lực để chiến thắng đối phương.

So với người khác, Vương Hạo Thần càng hiểu rõ trạng thái của mình sau khi khổ chiến với Dương Hùng, tuy rằng sau cùng hấn là người dành được thắng lợi, thế nhưng liên tiếp kịch chiến cũng đã khiến hấn tiêu hao rất lớn, cộng thêm thương thể trong lúc chiến đấu tạo thành, lúc này hấn chiến lực căn bản không đủ lúc toàn thịnh ba thành, đừng nói là lần nữa đánh bại Bát Tinh Vũ Đồ, xem như là trước đây bị hấn chém gết Tề Uyên vào lúc này sống lại, hấn cũng không nắm chắc có thể đối phó.

-Ha ha! Lý Nguyên, xem ra các ngươi lần này đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo a!

Đồng Tinh Vân trên khuôn mặt thanh tú hiện lên một vòng tươi cười, nhìn Lý Nguyên nói.

Lý Nguyên khuôn mặt băng lãnh đến cực điểm, trong mắt tràn ngập một mảnh sát ý âm trầm, không nói nửa lời, thân hình bỗng nhiên khẽ run lên.

Wương Hạo Thần đang toàn lực chữa thương, đột nhiên cảm nhận được một cỗ khí tức nguy hiểm đang nhanh chóng tiếp cận, đồng tử liền co rút lại, bàn tay lập tức nắm lấy Từ Lam Kiếm chuôi, cả người tiến vào trạng thái phòng bị.

Đồng Tinh Vân lông mày nhíu lại, hừ lạnh một tiếng, cả người hoá thành một đạo tàn ảnh, ngăn cản trước Lý Nguyên đường đi, cười nhạt nói:

-Lý Nguyên, đối thủ của ngươi là ta!

Nàng vừa rồi phát giác được, Lý Nguyên đã không nhìn được muốn hướng Vương Hạo Thần ra tay, khá tốt nàng phản ứng kịp thời, nếu không dựa vào Vương Hạo Thần trạng thái lúc này căn bản không phải đối thủ của Lý Nguyên.

-Đồng Tinh Vân! Tránh ra một bên, chớ có ép ta!

Lý Nguyên chỗ giữa hai hàng lông mày có đậm đặc sát khí ngưng tụ, rõ ràng, hấn đối với Vương Hạo Thần đã sinh lòng phải giết, bởi vì nếu không có Vương Hạo Thần xuất hiện, kết hoạch của bọn hấn căn bản không có khả năng thất bại, trong lòng hấn, tự nhiên hận đối phương thấu xương.

Đồng Tinh Vân đối với Lý Nguyên lời nói căn bản không để vào lòng, nàng cùng với Lý Nguyên thực lực cơ hồ là tương đương, mặc dù nàng đúng là không làm gì được đối phương, thế nhưng Lý Nguyên cũng không có khả năng từ nàng chiếm được chỗ tốt.

Lý Nguyên ánh mắt lấp lánh, hấn không phải người ngu, làm sao không biết dựa vào một mình hấn căn bản không thể bỏ qua Đồng Tinh Vân, càng đừng nói là đánh bại đối phương, đánh tới sau cùng, nhiều nhất là hai bên ôm nhau cùng chết, bất quá hấn cũng không vì vậy mà từ bỏ ý đồ, ánh mắt nhìn sang một chỗ khác chiến trường, thanh âm lạnh lùng nói:

-Ngươi không cần đắc ý, chỉ cần Tân Lập chiến thắng, đến lúc đó chính là lúc ngươi mệnh tang hoàng tuyền!

Hấn kém chút lại quên mất, cái kia bị thịt Dương Hùng mặc dù vô dụng, thế nhưng bên hấn còn có một cái thực lực không kém hấn Bát Tinh Vũ Đồ Tân Lập.

Đem hai người ra so sánh, Lý Nguyên càng coi trọng Tân Lập, người này không giống Dương Hùng loại kia đầu óc ngắn chỉ nhân, ngược lại làm việc rất cẩn trọng, khi giao chiến cũng không xem thường địch thủ, vì thế khả năng chiến thắng luôn cao hơn so với Dương Hùng.

Mà đối thủ của Tân Lập, chỉ là hai cái Thất Tinh Vũ Đồ bình thường, dù sao không có khả năng ai cũng giống như tên biến thái Vương Hạo Thần có thể vượt cấp khiêu chiến, hai người liên thủ tuy rằng có thể tạm thời ngăn chặn Tân Lập, thế nhưng về lâu dài, như cũ vẫn là Tân Lập phần thắng chiếm hết 8 thành.

Đồng Tinh Vân sắc mặt nghe tới đây cũng hơi trầm xuống, thế nhưng nàng cũng không có cách nào đi trợ giúp Vân Lan và Trần Thắng, tất cả những gì nàng có thể làm là ngăn chặn Lý Nguyên, những chuyện khác thực sự chỉ có thể giao cho bọn họ tự mình ứng phó.

Wương Hạo Thần một bên chữa thương, thế nhưng hấn cũng nhìn thấy rõ cục diện chiến trường hiện tại, tuy rằng mình đã đánh bại Dương Hùng, thế nhưng thế cục như cũ là bọn họ ở hạ phong, chẳng qua là, mình chiến thắng đã có mọi người nhiều thêm một phần cơ hội chuyển bại thành thắng.

Bất quá, nếu nhưng bọn hấn muốn chính thức lật ngược tình thế, vậy điều kiện bắt buộc chính là phải đánh bại Tân Lập!

-Keng!

Vương Hạo Thần thật sâu nhỏ ra một ngụm bạch khí, bàn tay của hắn đã lần nữa cảm lên Từ Lam Kiếm, lúc này này hắn thương thể còn chưa có hồi phục, thể nhưng hắn đã không thể quán nhiều được như vậy, phải nhanh chóng trợ giúp Vân Lan cùng Trần Thắng đánh bại Tân Lập, nếu không một khi hai người kia bại, vậy mọi chuyện hắn làm ra từ này tới giờ đều là vô nghĩa!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Lại chiến tân lập

- Oanh!

Ở một chỗ chiến trường khác, có ba đạo thân ảnh đang chiến đấu, trong đó hai người liên thủ đối phó một vị khác, mặc dù là lấy hai đánh một, thể nhưng cũng không chiếm được chỗ tốt, chỉ có thể miễn cưỡng đánh ngang tay với đối phương.

-Hai người các ngươi có thể giữ chân ta được một lúc, thể nhưng không thể kéo ta cả đời! Ta không có giống như cái Dương Hùng vô dụng như vậy, mà các ngươi... cũng không có tên tiêu từ kia vượt cấp chiến đấu năng lực!

Tân Lập từ trong đám bụi mù hiện ra, hai mắt lạnh lùng nhìn xem hai đạo thân ảnh trước mặt, lạnh giọng nói.

Trần Thắng, Vân Lan hai người thân ảnh cũng chậm rãi xuất hiện, bất quá bọn hắn sắc mặt lúc này cũng không phải rất tốt, đều hơi chút tái nhợt, rõ ràng, hai người mặc dù liên thủ, thể nhưng đúng như Tân Lập đã nói, hoàn toàn không chiếm được chỗ tốt, thậm chí trên thực tế còn ăn một chút thiệt thòi.

-Hai người bọn họ đúng là không thể thắng được ngươi, thể nhưng nếu thêm ta thì sao?

Đúng lúc này, một đạo lạnh nhạt thanh âm từ phía sau vọng tới, thanh âm đó không phải rất lớn, thậm chí còn ẩn chứa một tia mệt mỏi, nhưng lại để cho Tân Lập không khỏi giật mình.

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cách hắn không xa không biết từ bao giờ đã đứng đó một cái tay cầm trường kiếm bạch y nam tử, người này không phải ai khác, chính là Vương Hạo Thần.

Vương Hạo Thần lúc này sắc mặt so với lúc trước đã thoảng chuyển biến tốt một ít, thể nhưng vẫn như cũ tái nhợt vô cùng, dù sao một trận chiến với Dương Hùng lúc trước đã khiến hắn tiêu hao quá nhiều, muốn khôi phục cũng không có dễ dàng như vậy.

Tân Lập lông mày khẽ nhíu lại, trong mắt hiện lên một vòng kiêng kị, thể nhưng nhớ tới Vương Hạo Thần vừa mới trải qua mấy lần đại chiến, hắn rất nhanh lấy lại bình tĩnh, nhìn đối phương cười lạnh nói:

-Tiêu từ! Đạo lý làm người phải biết đủ người chẳng lẽ không biết? Dựa vào người tình trạng bây giờ còn muốn giết ta, chẳng lẽ không sợ ăn no bở bụng hay sao?

Vương Hạo Thần không nói gì, ánh mắt từ đầu tới cuối như cũ rất lạnh nhạt, chỉ là ở nơi đáy mắt, lại ẩn chứa hàn ý lạnh như băng.

Trần Thắng và Vân Lan lúc này cũng chạy tới Vương Hạo Thần bên người, người sau nhìn thấy sắc mặt Vương Hạo Thần tái nhợt thì có chút lo lắng hỏi:

-Ngươi không sao chứ? Nếu thực sự không được cũng đừng miễn cưỡng, ta và Trần Thắng mặc dù không thể đánh bại Tân Lập, thể nhưng vẫn có thể đem hắn cuốn lấy!

Vương Hạo Thần khẽ lắc đầu, hắn tình trạng quả thực không phải rất tốt, thể nhưng chưa tới mức đèn khô dầu kiệt, coi như liên thủ với Vân Lan, Trần Thắng hai người, cũng sẽ không làm vướng chân bọn hắn.

Trên hết, hắn hiểu rõ hai người kia liên thủ tuy rằng có thể giữ chân Tân Lập một lúc, thể nhưng không phải kẻ lâu dài, hơn nữa để lâu có thể sinh biến, một khi hai người bại, vậy kết cục của bọn hắn nhất định sẽ tồi tệ tới cực điểm.

Vì vậy Vương Hạo Thần không thể mạo hiểm chờ tới lúc mình khôi phục thể lực mới tham chiến, mà phải dùng tốc độ nhanh nhất đánh bại Tân Lập, mới là lựa chọn tốt nhất lúc này.

-Muốn liên thủ đối phó ta? Cũng tốt, vậy để cho ta xem, hai cái Thất Tinh Vũ Đồ cùng một cái Ngũ Tinh Vũ Đồ gộp lại cùng một chỗ, đến tột cùng có bao nhiêu lực lượng!

Tân Lập nhìn thấy ba người muốn liên thủ, cũng không có ý sợ hãi, nếu là Vương Hạo Thần còn ở thời kỳ toàn thịnh, hắn chắc chắn sẽ lập tức quay đầu bỏ chạy, thể nhưng là hắn tận mắt nhìn thấy người kia cùng Dương Hùng đại chiến thảm thiết một trận, mặc dù dành chiến thắng, thể nhưng cũng hao tổn rất nhiều, lúc này chiến lực còn lại chưa đủ ba thành đã xem như không tệ rồi, thực lực như vậy so với Trần Thắng, Vân Lan còn muốn yếu hơn một bậc, như vậy hắn có gì phải sợ hãi đối phương?

Một cái ngày cả Thất Tinh Vũ Đồ chiến lực còn không chạm đến, lại mộng tưởng muốn giết hắn? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày!

Vương Hạo Thần mí mắt hơi sụp xuống, nhàn nhạt nói:

-Phải vậy không? Ta lúc này thực lực tuy rằng suy giảm không ít, thể nhưng muốn chém ngươi mà nói... đã phi thường đủ!

Chỉ cuối cùng còn chưa dứt, hắn cả người đó hoá thành một đạo tàn ảnh, tựa như một con gió biến mất tại chỗ, tốc độ nhanh đến mức làm kẻ khác phải hoa mắt váng đầu.

Một sát na sau, Vương Hạo Thần thân ảnh liền giống như quỷ mị xuất hiện tại Tân Lập sau lưng, Từ Lam Kiếm trong tay nhanh như chớp nhắm thẳng Tân Lập phần gáy đâm tới.

Vương Hạo Thần biết, lấy trạng thái của mình lúc này, thực sự không thích hợp đánh cùng Tân Lập liều mạng, vì thế mới quyết định tại dưới đối phương ít để phòng nhất khoảnh khắc, liền bất ngờ tấn công, ý muốn trực tiếp đem đối phương tại chỗ diệt sát.

Không có chút nào hoa mỹ, chỉ có nhanh đến cực hạn!

-Xuyên Vân Thước!

Toàn Phong kiếm pháp là bộ kiếm pháp duy nhất mà Vương Hạo Thần tu luyện từ trước đến nay, hắn kiếm đạo toàn bộ tinh lực đều dồn vào bộ pháp kiếm pháp này, một khi thi triển ra, trong chớp mắt có thể lấy mạng kẻ địch.

Tốc độ của một kiếm này thực sự rất nhanh, thế nhưng Tân Lập cũng không phải kẻ tầm thường, lập tức nhận ra nguy cơ từ phía sau, cả người nhanh chóng xoay lại, một quyền hung hãn trực tiếp đánh đi ra.

-Keng!

Thanh âm kim loại va chạm lạnh lẽo vang lên, Vương Hạo Thần chỉ thấy mũi kiếm của mình tựa hồ vừa mới đâm vào một tảng đá, lực lượng phản chấn khiến cho tay hắn đều có chút tê dại, thân hình hướng về phía sau lui nhanh hơn chục bước, trong ngực huyết dịch xộn xạo, kèm một chút liên phun ra một ngụm máu tươi.

Đây cũng không có cách, nếu là Vương Hạo Thần còn ở thời kỳ đỉnh phong, Tân Lập mặc dù có thể ngăn chặn một kiếm này của hắn, thế nhưng chắc chắn sẽ không giống như lúc này thoải mái như vậy, đáng tiếc Vương Hạo Thần chiến lực chỉ có thể phát huy không đến 4 thành lúc toàn thịnh, tốc độ lẫn lực công kích của một chiêu “ Xuyên Vân Thước ” vừa rồi đều bị giảm đi quá nhiều, vì thế mới khiến cho Tân Lập có thể như vậy ung dung ứng phó.

Vương Hạo Thần lòng mảy mòi nhủ lại, ánh mắt nhìn về phía Tân Lập cánh tay, chỉ thấy nơi đầu quyền của đối phương vậy mà đeo lấy một đôi găng tay màu đen, trên đó có đính một lớp kim loại mỏng, ban đầu hắn cũng không quá để ý, lại không nghĩ tới, chỉ bởi vì có đôi thủ sảo này tồn tại, Tân Lập mới có gan dùng huyết nhục chi thủ chính diện đánh lui Vương Hạo Thần Từ Lam Kiếm.

Từ đó có thể khẳng định, đôi thủ sảo này, đồng dạng là huyền khí, hơn nữa cấp bậc tuyệt đối không kém hơn Từ Lam Kiếm.

-Ngay cả một quyền của ta đều không tiếp nổi, xem ra ngươi so với trong tưởng tượng của ta còn muốn suy yếu!

Tân Lập nhếch miệng cười một tiếng, sau lần giao phong ngắn ngủi vừa rồi, hắn đại khái đã biết được Vương Hạo Thần tình trạng, đối phương căn bản không cách nào cũng hấn so đấu mạn lực, rõ ràng, người kia sau khi trải qua đại chiến đã suy yếu quá nhiều, coi như bây giờ lấy một đấu ba, hắn đều có tự tin chậm rãi đem ba người mài chết.

Đương nhiên, lấy Tân Lập cẩn thận tính cách, tuy rằng trong lòng tự tin, thế nhưng cũng không có xem thường Vương Hạo Thần, người sau thân là một cái thiên tài, cho dù lúc này đã không có chiến lực lúc toàn thịnh, thế nhưng đối với hắn vẫn có không nhỏ uy hiếp.

Diễn hình là Vương Hạo Thần một kiếm vừa rồi tốc độ có thể nói là đáng sợ tới cực điểm, nếu không phải đối phương lực lượng không đủ, hắn đúng là không có gì nắm chắc có thể kịp thời ngăn cản một kiếm kia.

Vì vậy có thể nói, Vương Hạo Thần cứ việc đã không có thực lực lúc toàn thịnh đáng sợ như vậy, thế nhưng trong mắt Tân Lập, như cũ đáng sợ hơn Văn Lan cùng với Trần Thắng vô số lần.

Vương Hạo Thần nghe Tân Lập lời nói, cũng không có phản bác, chỉ có hai bàn tay khẽ xiết chặt, mặc kệ trong lòng hắn không muốn thừa nhận, thế nhưng sự thật quả thực đúng như đối phương vừa nói, hắn lúc này chiến lực suy yếu quá nhiều, cho dù là tại bất ngờ xuất kích tình huống, cũng không thể đã thương được đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Lâm Trận Đột Phá

- Tiểu tử! Nếu như ngươi đã không có thực lực cùng ta chiến một trận, vậy thì ngươi nên chết đi thôi!

Tân Lập gằn giọng nói, chỉ thấy hắn tiến lên phía trước, trên người tràn ra một cỗ bàng bạc trầm ổn như thái sơn khí thế, so với Dương Hùng lúc trước, hoàn toàn không có chút nào thua kém.

-Toái Thạch Chương!

Một chương thuận thế đánh đi ra, chương pháp rất bình thường, thế nhưng Tân Lập rõ ràng đã đem bộ chương pháp này tu luyện vô cùng thuần thực, một đánh ra nhanh như thiểm điện, lại ẩn chứa mạn lực kinh người.

Vương Hạo Thần tự biết bản thân không có khả năng cùng Tân Lập đối công, đang muốn dùng bộ pháp tránh bộ, đúng lúc này, Trần Thắng cùng Văn Lan ở phía sau cũng xuất thủ, người dùng đao kẻ dùng kiếm đồng loạt đánh tới, cùng Tân Lập một chương đụng vào cùng một chỗ.

Chỉ nghe ầm một tiếng, ba người binh khí ở nơi đụng vào nhau bắn ra tia lửa, Văn Lan, Trần Thắng hai người thân hình run lên, hướng về phía cuồng lui, lao đao hồi lâu mới đứng vững.

Tân Lập đồng dạng thoái lui, thế nhưng chỉ là lui lại năm bước, cử trọng như cử khinh.

-Hai cái bại tướng, cũng muốn ngăn cản ta?

Tân Lập hừ lạnh, thân hình lại loé lên, hai chân giống như mưa rền gió dữ công về phía Vương Hạo Thần.

Đây là một môn Phàm cấp hạ phẩm vũ kỹ, tên gọi Bài Văn Cước, chính là một trong những vũ kỹ thành danh của Tân Lập.

Tân Lập thi triển Bài Văn Cước tốc độ cực nhanh, để cho Vương Hạo Thần đều có chút hoa mắt vẩn đầu.

Vương Hạo Thần không dám cùng đối phương liều mạng, đành phải không ngừng né tránh, thế nhưng làm vậy chỉ khiến hắn thể lực tiêu hao càng nhanh, trên trán đã từ từ bị mồ hôi ướt đầm.

-Phi Hồng Nhất Kiếm!

Một màu hồng kiếm quang rực rỡ xé không mà đến, chỉ thấy Văn Lan tay cầm Thanh Hồng Kiếm lao tới, một kiếm hướng về phía Tân Lập sau lưng đâm tới.

-Cút!

Tân Lập chiến ý cuộn cuộn, trực tiếp đưa ra một bàn tay, vậy mà trực tiếp đem Thanh Hồng Kiếm bắt lấy, đem lực đạo một kiếm kia hoá giải gần như không còn, nửa tắc đều không

tiến thêm được.

-Vù!

Chính lúc đó, một đạo cương mãnh đao quang lại từ trên trời giáng xuống, không chút kiêng kỵ bỏ xuống Tân Lập đỉnh đầu.

Lần này, người xuất thủ lại là Trần Thắng.

Tân Lập đành phải tạm thời buông ra Thanh Hồng Kiếm, một tay đem thể công Trần Thắng cản lại, một tay khác lại dùng chưởng pháp đẩy lùi Vương Hạo Thần, rõ ràng lấy một địch ba, thể nhưng lại không có chút nào rơi xuống hạ phong.

Vương Hạo Thần, Văn Lan, Trần Thắng đều mang hết toàn lực cùng Tân Lập chiến đấu, từng đạo công kích hung mãnh không ngừng xuất động, đại chiến cực kỳ căng thẳng, khiến cho xung quanh khối bụi không ngừng bốc lên.

Chỉ là, Vương Hạo Thần trong chiến đấu đóng góp thực sự không nhiều lắm, bởi vì hắn không có cách nào cùng Tân Lập chính diện đối kháng, chỉ có thể dùng kiếm pháp quấy nhiễu bên ngoài, làm giảm áp lực cho Văn Lan và Trần Thắng đối địch.

-Bùng!

Linh lực hùng hậu từ trong người Tân Lập điên cuồng bạo phát, chưởng pháp càng đánh càng nhanh, hoá thành từng đạo công kích liên tiếp hùng hổ đánh về phía ba người Vương Hạo Thần.

Trần Thắng mặt không sợ hãi, từ đầu tới cuối chỉ dùng thể đao mãnh liệt đánh tan từng đạo công kích của đối phương, trong ba người, hắn chịu áp lực có thể nói là lớn nhất.

Vương Hạo Thần mặc dù không cùng Tân Lập chính diện đối kháng, thể nhưng kiếm pháp của hắn lại cực kỳ tinh diệu, thường xuyên hướng Tân Lập những nơi yếu hại đâm tới, lấy công làm thủ, mặc dù không đã thương được đối phương, thể nhưng cũng khiến cho Tân Lập cảm giác tương đương phiền toái.

-Đi chết!

Tân Lập không có kiên nhẫn kêu lên một tiếng, thể nội nguyên khí điên cuồng lưu động, năm ngón tay đột nhiên nắm lại thành quyền, hung hăng hướng Vương Hạo Thần oanh kích mà ra.

-Man Long Quyền!

Tân Lập lúc này cũng đã không có giữ lại, đồng dạng thi triển riêng mình mạnh nhất vũ kỹ, thể công cực kỳ ác liệt, tựa như một đầu địa long hùng vĩ lao tới, quyền chưa đến, khí thể đã đè cho người ta cảm giác nặng nề khó chịu.

Vương Hạo Thần đồng tử co rút lại, một quyền này của đối phương đánh ra quá bất ngờ, hắn cũng không kịp né tránh, đành phải vận chuyển còn sót lại trong người không nhiều lắm nguyên khí, hội tụ vào nơi cánh tay, thi triển ra Phục Hồ Quyền đối địch.

-Ầm!

Chỉ đáng tiếc, hai người lực lượng lúc này chênh lệch quá lớn, Tân Lập một quyền dễ dàng đánh tan Vương Hạo Thần công kích, đem thứ hai đánh bay ra ngoài, máu tươi từ miệng không ngừng phun ra.

-Linh trọn một chiêu Man Long Quyền của ta, ngươi coi như không chết, phân nửa cũng thành phế nhân!

Tân Lập khoe miệng lộ ra một tia lạnh lẽo ý cười, hắn đối với Man Long Quyền của mình có tuyệt đối tự tin, đừng nói là Vương Hạo Thần lúc này thực lực không đủ, coi như là đối phương ở thời kỳ đỉnh phong, cũng ít có khả năng chống nổi, trừ phi là thi triển ra một chiêu kia “ Xích Lôi Thiểm Thiên “.

Đáng tiếc, dựa vào Vương Hạo Thần tu vi Ngũ Tinh Vũ Đò, ở trạng thái toàn thịnh cũng chỉ có thể thi triển “ Xích Lôi Thiểm Thiên “ một lần duy nhất, bởi vì một chiêu này quá tiêu hao nguyên khí, một lần thi triển, liền trọn vẹn rút đi của hắn gần 6 thành nguyên khí.

Vương Hạo Thần tay cầm Tử Lam Kiếm chỉ xuống đất chống đỡ thân thể, sắc mặt tái nhợt như giấy trắng, khoe miệng vẫn đang trào ra máu tươi, hắn trong người vốn dĩ đã bị thương, chỉ là cố gắng đè xuống, thể nhưng vừa rồi bị Tân Lập một chiêu Man Long Quyền đánh trúng, thương thể rốt cuộc không thể đè xuống được nữa, thậm chí càng nặng thêm.

Không chỉ có thương thể chồng chất, thể nội nguyên khí của Vương Hạo Thần lúc này cũng đã giảm xuống mức báo động, toàn bộ cộng lại, thậm chí còn không đủ lúc toàn thịnh một thành!

Lúc này đừng nói chiến đấu, ngay cả đứng thôi cũng là cả vấn đề!

-Đáng chết!

Trong đầu tràn đến từng cơn mê mang, Vương Hạo Thần chỉ có thể hung hăng cắn mạnh mình đầu lưỡi, cưỡng ép giữ vững thần trí.

Tân Lập chưa bị đánh bại, nếu hắn ngã xuống, vậy kết cục xem như đã an bài!

Thể nhưng hắn cũng không thể lại lao lên chiến đấu, hắn lúc này thực lực căn bản không giúp được Văn Lan, Trần Thắng cái gì, có đi lên cũng chỉ thêm gánh nặng cho bọn họ.

Đồng Tinh Văn đang bị Lý Nguyên cuốn lấy, Đại Cương thì đang trọng thương, lúc này người có thể xuất lực, cũng chỉ có hắn một người.

Nhưng ngay cả cầm kiếm đối với hắn lúc này đều có chút khó khăn, còn nói gì tới chuyện chiến đấu?

Vương Hạo Thần trong mắt thần sắc không ngừng biến đổi, cuối cùng tựa hồ đã có ý định, trên mặt hiện ra một tia điên cuồng, một giây sau, hắn trên người khí tức, vậy mà bỗng nhiên trở nên hỗn loạn.

-Liều mạng!

Vương Hạo Thần cảm nhận thể nội nguyên khí bắt đầu sôi trào, trong lòng cũng biết ý nghĩ của mình có chút điên rồ, thể nhưng bây giờ hắn đã không có lựa chọn khác, chỉ có thể liều đánh một canh bạc tất tay.

-Àm!

Ở nơi khác, chiến đấu vẫn đang tiếp tục diễn ra, không có Vương Hạo Thần, áp lực dồn lên Vân Lan, Trần Thắng hai người càng nặng, thế nhưng bọn hắn như cũ không có từ bỏ, kiên trì phối hợp dây dưa với Tân Lập không ngừng nghỉ.

-Hai cái ngu xuẩn chỉ nhân, ta xem các ngươi có thể kiên trì đến bao giờ!

Tân Lập bị hai người cuốn lấy thật phiền, rõ ràng bọn họ căn bản không có cách nào làm tổn thương hắn, thế nhưng lại giống như dòi trong xương, để cho hắn vô pháp thoát đi, chỉ có thể dùng biện pháp tiêu hao thể lực của bọn họ, sau đó mới từ từ thủ thắng.

Đúng lúc này, Tân Lập ánh mắt vô tình lại phát hiện Vương Hạo Thần ở phía xa, chỉ thấy đối phương đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, trên người có từng đợt nguyên khí dao động bất chợt.

-Tên này đang làm cái gì?

Tân Lập khẽ nhíu mày, hắn là người cẩn thận, đối với Vương Hạo Thần lại có rất lớn tâm đề phòng, vì thế đối phương bất cứ một cái hành động gì, đều khiến cho hắn phải chú tâm.

Vương Hạo Thần lúc này, quanh thân tràn ngập linh khí thiên địa, lấy thân thể hắn làm trung tâm, tạo thành từng đợt sóng nguyên khí tĩnh thuận.

-Chẳng lẽ... hắn muốn đột phá?

Tân Lập trong lòng xuất hiện một cái đáng sợ suy nghĩ, sắc mặt lập tức biến thành xanh mét, trong mắt lại lộ ra vẻ khiếp sợ cùng không thể tin.

Hắn ngàn vạn lần cũng không thể nghĩ tới, Vương Hạo Thần sau khi trọng thương vậy mà còn lựa chọn muốn đột phá cảnh giới, hơn nữa còn là ở ngay trước mặt hắn thực hiện.

Vương Hạo Thần tu vi Ngũ Tinh Vũ Đò, đã có thể đánh bại thực lực không kém gì hắn Dương Hùng, nếu lại đột phá tới Lục Tinh Vũ Đò, vậy ở đây còn ai có thể ngăn nổi hắn?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Bạo Nguyên Đan

Tân Lập biết, muốn tại ngay sau khi chiến đấu thời điểm liền tiến hành đột phá tuy rằng rất khó, thế nhưng lại không phải không có khả năng, hơn nữa một khi thành công, đó chính là thiên đại hảo sự.

Dù sao, một người sau khi trải qua sinh tử đại chiến, nguyên khí mặc dù tiêu hao không còn, thế nhưng thân thể cũng vô tình bị ép tới cực hạn, đối với một số người mà nói, đó chính là cơ hội để bọn hắn trong chiến đấu tìm kiếm cơ hội đột phá tu vi.

Phương pháp này vạn phần nguy hiểm, có thể nói là được ăn cả, ngã về không, thậm chí là có thể đem cả mạng mình góp vào!

Nếu là người khác mà nói, có lẽ Tân Lập sẽ không lo lắng như vậy, thế nhưng hắn đã biết Vương Hạo Thần là một cái thiên tài, hơn nữa còn là một cái cực kỳ biến thái thiên tài, tỷ lệ đột phá thành công, nhất định sẽ không ít.

Không! Tuyệt đối không thể để Vương Hạo Thần có cơ hội đột phá!

-Mơ tưởng!

Tân Lập gầm lên một tiếng, hắn tuyệt đối không thể để cho Vương Hạo Thần thành công đột phá, bởi vì một khi đối phương đạt tới Lục Tinh Vũ Đò, hắn chắc chắn không phải Vương Hạo Thần đối thủ.

-Àm!

Trên người Tân Lập bùng phát đáng sợ nguyên khí ba động, một chuồng đánh bay Trần Thắng, khiến cho đối phương học máu bay ra ngoài, thân hình giống như mũi tên lao nhanh về phía Vương Hạo Thần, tà thủ chút do dự đánh ra một chiêu Man Long Quyền, mang theo một cỗ đáng sợ lực đạo, hướng Vương Hạo Thần đỉnh đầu đập xuống.

-Tân Lập, ngươi dám!

Một đạo màu hồng rực rỡ kiếm quang từ phía sau bắn ra, kiếm quang cực kỳ sắc bén, khiến cho Tân Lập không dám không để ý tới, đành phải thu hồi thế công, vung lên cánh tay đem đạo kiếm quang kia chặn lại.

Kiểm quang tán đi, Vân Lan thân thể từ nơi đó hiện ra, lúc này nàng lui về đứng trước mặt Vương Hạo Thần, chỉ là trong tay nàng trường kiếm vậy mà có chút run rẩy.

Một kiếm vừa rồi mặc dù ngăn được Tân Lập, thế nhưng nàng cũng không chịu, trường kiếm giống như vừa mới đâm vào một tảng đá, cánh tay đều bị chấn đến tê dại.

Tân Lập ánh mắt băng lãnh nhìn xem nữ tử trước mắt, gần từng chữ nói ra:

-Tránh ra!

Hắn trong lòng đã quyết tâm phải giết Vương Hạo Thần, bất cứ kẻ nào ở đây cũng không thể ngăn, nếu có kẻ không biết sống chết đứng ra, vậy hắn liền giết kẻ đó.

Vân Lan đối với Tân Lập lời nói xem như không khí, hiển nhiên, nàng cũng có mình quyết tâm, đó là phải bảo vệ Vương Hạo Thần, ít nhất là tới khi hắn đột phá thành công.

-Không tránh? Vậy cũng đừng trách ta xuất thủ ngoan độc!

Nhìn thấy Vân Lan không có ý định rút lui, Tân Lập hai mắt càng thêm lạnh lẽo, cũng không nhiều lời nữa, chỉ thấy hắn nâng lên cánh tay, năm ngón tay nắm lại thành quyền, hùng hậu nguyên khí âm âm bùng nổ, một quyền đánh thẳng về phía Vân Lan.

Vân Lan nét mặt hiện lên vẻ cực kỳ ngưng trọng, nàng tự biết bản thân không phải đối thủ của Tân Lập, thế nhưng lúc nàng không thể lui, bởi vì phía sau nàng, là Vương Hạo Thần đang toàn lực đột phá cảnh giới.

-Xoạt!

Vân Lan trong tay không biết từ lúc nào liền xuất hiện một khoà đan dược màu đỏ, khoảnh khắc đó, nàng ánh mắt thoáng hiện lên một tia do dự, thế nhưng một giây sau đó liền hoàn toàn bị kiên định chỉ ý thay thế, dứt khoát đem đan dược bỏ vào miệng nuốt xuống.

Đan dược nhanh chóng hoà tan nơi cổ họng, hoá thành một dòng tinh thuần mà cuồng bạo nguyên khí cháy khắp Vân Lan thể nội kinh mạch, để cho nàng cảm nhận được một cỗ lực lượng mà trước nàng chưa từng có được trong nháy mắt xuất hiện trong người nàng, thậm chí để cho nàng không chút không thể thích ứng.

Nguyên lai, viên đan dược mà nàng ăn vào, chính là một viên Bạo Nguyên Đan, có thể trong nháy mắt đề thăng thực lực của một võ giả lên nửa cái cảnh giới, viên Bạo Nguyên Đan này, chính là Vân Lan hao tổn không ít tài sản mới mua được, cũng là nàng cuối cùng là bài bảo mệnh.

Ăn vào Bạo Nguyên Đan, Vân Lan tu vi tăng mạnh, khí tức trên người mặc dù vẫn chưa bằng Tân Lập, thế nhưng cũng không kém quá nhiều, nàng tu vi lúc này, hẳn là bán bộ Bát Tinh Vũ Đò.

Đương nhiên cái này chỉ là tạm thời, dược lực của Bạo Nguyên Đan chỉ kéo dài trong một phần tư giờ đồng hồ, sau khi dược lực tiêu tán, nàng tu vi sẽ lập tức rút lui về như cũ, hơn nữa sau đó còn phải gánh chịu đan dược tác dụng phụ, thân thể tất suy yếu nhiều, trong một khoảng thời gian hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Biết rõ tác dụng phụ của Bạo Nguyên Đan đáng sợ như thế nào, thế nhưng Vân Lan lại không thể không làm như vậy, nàng tự biết bản thân một thân tu vi Thất Tinh Vũ Đò căn bản vô pháp ngăn cản Tân Lập, chỉ có phục dụng đan dược, nàng mới có tia hi vọng cùng đối phương quần nhau, tận lực giúp Vương Hạo Thần kéo dài thời gian.

-Thiên Hồng Quán Nhật!

Lực lượng tăng vọt để cho Vân Lan trong lòng tự tin hơn đôi chút, tay cầm trường kiếm hướng Tân Lập bỏ ra một kiếm, màu hồng kiếm khí tựa như một tia thái dương chi quang tàn mát mà đến, khiến cho người ta có chút không dám nhìn thẳng.

-Keng!

Nếu là trước đây, chính diện đối công Vân Lan tuyệt đối không phải là Tân Lập đối thủ, thế nhưng sau khi phục dụng Bạo Nguyên Đan, nàng tu vi tăng lên nửa cảnh giới, tương đương với nửa bước Bát Tinh Vũ Đò, tuy rằng vẫn còn kém xa Bát Tinh Vũ Đò chân chính, thế nhưng thực lực cũng đã siêu việt Thất Tinh Vũ Đò phạm trù, vì thế lúc này cùng Tân Lập so đấu mạn lực, tuy rằng như cũ rơi vào tuyệt đối hạ phong, thế nhưng cũng miễn cưỡng ngăn lại đối phương thế công, đồng thời đem Tân Lập bức lui về phía sau.

Tân Lập không nghĩ tới mình lại bị Vân Lan đẩy lui, trước đó, hẳn chính là không để đối phương vào mắt, lại không nghĩ tới, nàng thực lực đột nhiên lại bạo tăng một mảng lớn như vậy.

-Người phục dụng Bạo Nguyên Đan?

Bất quá Tân Lập cũng là kẻ có điểm nhãn lực, nhanh chóng nhận ra nguyên nhân, về mặt cổ quái pha chút khinh thường nhìn Vân Lan nói:

-Coi như ngươi phục dụng Bạo Nguyên Đan liền như thế nào? Chỉ là nửa bước Bát Tinh Vũ Đò cũng muốn cùng ta chống lại?

Hắn nói lại này ngược lại không phải giả, dù sao hắn bản thân liền là chân chính Bát Tinh Vũ Đò tu vi, còn Vân Lan thực lực chân thật chỉ là Thất Tinh Vũ Đò, coi như dùng Bạo Nguyên Đan cưỡng ép để thăng lên nửa bước Bát Tinh Vũ Đò thì cũng như cũ không có lực uy hiếp đối với hắn.

-Man Long Xuất Tù!

Tân Lập một quyền đẩy về phía trước, thế nội lực lượng bùng phát không dứt, tạo thành một chuỗi liên hoàn công kích đánh về phía Vân Lan.

Vân Lan không cam lòng yếu thế, tay cầm trường kiếm huy vũ, thi triển kiếm pháp cùng Tân Lập chống lại, hai người nhanh chóng chiến thành một đoàn.

Đáng tiếc càng đấu, Vân Lan càng rơi xuống hạ phong, bởi vì nói cho cùng, coi như là phục dụng Bạo Nguyên Đan, nàng thực lực vẫn so với Tân Lập kém không ít, dù sao căn cơ của đối phương so với nàng kiên cố hơn nhiều, hơn nữa dược lực lại đang theo thời gian không ngừng trôi mất, khiến cho nàng càng đánh càng kiệt lực.

-Bang!

Tiếng binh khí va chạm một lần nữa vang lên, Vân Lan dưới thế công điên cuồng của Tân Lập đã không chịu nổi mà rên lên một tiếng, đồng thời bị chấn lui về phía sau hơn mười bước, cánh tay cầm kiếm có chút tê dại.

Tiếp đó giao chiến, Vân Lan dần dần bị chấn lui về phía sau, lực lượng do Bạo Nguyên Đan mang lại cũng không giúp được nàng, còn chậm rãi biến mất, rất nhanh, nàng đã bị chấn lui đến trước người Vương Hạo Thần, chỉ cần lui thêm vài bước nữa thì đụng phải đối phương rồi.

-Vương Hạo Thần! Nếu ngươi còn không nhanh tỉnh lại, ta đúng là không kiên trì được nữa rồi!

Khoẻ miệng dính lấy máu tươi, Vân Lan trên mặt lộ ra một tia đáng ghét mà thô lương nét cười, lúc này Bạo Nguyên Đan dược lực hầu như đã biến mất không còn, nàng tu vi, thì theo đó bắt đầu cấp tốc hạ xuống.

Chẳng lẽ, thực sự hết hi vọng rồi sao?

Vân Lan ánh mắt đảo qua Vương Hạo Thần, phát hiện đối phương khí tức trên người đang cuồng bạo, tựa hồ là đang ở đột phá cửa khẩu, không lâu nữa, liền sẽ xuất hiện kết quả.

-Yên tâm, coi như là ta còn một hơi thở, cũng sẽ tận lực giúp ngươi kéo dài thời gian!

Vân Lan răng ngà cắn chặt, thân hình như cũ chắn ở Vương Hạo Thần trước mặt.

-Man Long Xuất Tù!

Tân Lập tựa hồ cũng phát hiện ra Vương Hạo Thần dị trạng, vì thế đồng dạng xuất ra của mình đỉnh phong vũ kỹ, cả hai tay hoá thành quyền đồng thời oanh kích lên người Vân Lan.

Vân Lan tự nhiên sẽ không ngồi yên chờ chết, đem hết còn lại không nhiều lắm lực lượng dồn lên tay cầm kiếm, một kiếm chém đi ra, trường kiếm liền cùng Tân Lập song quyền cùng

một chỗ đụng vào nhau.

-Phốc!

Lần này vẫn không có gì khác biệt, Vân Lan tiếp tục bị đánh bay, không nhìn được phun ra một ngụm máu tươi, thân hình bay ngược về phía sau, thần trí bởi vì thương thế quá nặng mà trở nên có chút mơ hồ.

Đúng lúc này, một cánh tay trường kiếm đưa ra đón đỡ lấy Vân Lan thân thể, sau đó nhẹ nhàng đặt nàng trên mặt đất.

-Vân Lan tỷ, đa tạ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Đột phá! chiến lực khủng bố!

Thanh âm nam tử quen thuộc truyền vào trong đầu để cho Vân Lan khẽ giật mình, cưỡng ép để cho thần trí khôi phục một chút, mờ mắt nhìn rõ nam tử bên cạnh.

Nam tử kia, không phải ai khác chính là Vương Hạo Thần!

Chỉ là lúc này hấn khí tức so với lúc trước phải cường đại hơn nhiều, khuôn mặt anh tuấn tuy rằng vẫn có chút trắng bệch, thế nhưng so với lúc trước thực sự đã tốt hơn không ít, đặc biệt là ánh mắt của hấn, chứa đầy tự tin và chiến ý.

-Vương Hạo Thần, ngươi đột phá?

Vân Lan một điểm nhãn lực vẫn phải có, nàng đương nhiên nhìn ra Vương Hạo Thần khác biệt, khuôn mặt hiện ra vẻ mừng rỡ.

Vương Hạo Thần mỉm cười gật đầu, vừa rồi hấn liều lĩnh lấy trạng thái trọng thương ép thân thể tới cực hạn, trong lúc vô tình chạm tới điểm đột phá, không dễ dàng tìm được cơ hội, Vương Hạo Thần liền không chút do dự toàn lực phá quan, tu vi liền một đường hát vang tiến mạnh, trực tiếp đạt tới Lục Tinh Vũ Đò cảnh giới.

Trong quá trình đột phá không thể bị quấy rầy, nếu không một khi thất bại vào lúc đó, nhẹ thấy tẩu hoả nhập ma, trở nên điên cuồng, nặng thì đứt hết kinh mạch mà chết.

Vừa rồi may mắn có Vân Lan liều mạng giúp hấn kéo dài thời gian, bởi vì Tân Lập chắc chắn sẽ không để hấn có cơ hội đột phá, lấy trạng thái của hấn lúc đó, chỉ cần đối phương đá nhẹ một cái, cũng đủ để hấn đi đòi nhà ma.

Trong lòng Vương Hạo Thần, đối với Vân Lan cực kỳ cảm kích.

-Vân Lan tỷ, mọi chuyện còn lại giao cho ta a!

Vương Hạo Thần tự tin nói.

Thanh âm của hấn không lớn, nhưng lại ẩn chứa kiên định đáng tin, khiến cho người khác cho dù đang tuyệt vọng cũng sẽ an tâm đem hi vọng đặt lên vai hấn.

Vân Lan mặc dù trong lòng còn có chút lo lắng, thế nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng đối phương, thân hình rút lui về phía sau Vương Hạo Thần.

Vương Hạo Thần ánh mắt lúc này chuyển sang đặt tại Tân Lập trên người, trong con ngươi dần dần lộ ra hàn ý lạnh như băng.

Tân Lập sắc mặt lúc này lại có chút khó coi, hấn không ngờ được, Vương Hạo Thần vậy mà có thể trong thời gian ngắn như vậy thành công đột phá cảnh giới, để cho mọi việc một lần nữa thoát khỏi dự tính của hấn.

-Không nghĩ tới, ngươi vậy mà nhất cử nhất động đạt tới Lục Tinh Vũ Đò, bất quá cho dù ngươi đột phá tu vi thì đã sao? Lúc trước thương thế, cũng không phải đột phá tu vi liền có thể chữa khỏi, ngươi lúc này, có thể có được bao nhiêu lực lượng?

Hít một hơi thật sâu, Tân Lập cố gắng để cho mình bình tĩnh lại, nhìn Vương Hạo Thần lạnh giọng nói, cũng như đang dùng những lý lẽ này để trấn an chính mình.

Vương Hạo Thần đạm mạc nhìn hấn, bình tĩnh nói:

-Xử lý ngươi vẫn là không có vấn đề!

Hấn lúc này thương thế đúng là không có khỏi hấn, thế nhưng bởi vì tu vi đột phá nguyên nhân, lúc này thể nội nguyên khí của hấn cực kỳ sung túc, tuy không phải ở trạng thái toàn thịnh, nhưng cũng không kém quá xa.

Nên biết, hấn tu vi lúc này đã không phải là Ngũ Tinh Vũ Đò mà là Lục Tinh Vũ Đò, cho dù chiến lực lúc này chỉ có thể phát huy ra sáu bảy thành lúc toàn thịnh, hấn vẫn như cũ so với trước đó thời kỳ đỉnh phong mạnh hơn mấy phần.

-Nói khoác mà không biết ngượng!

Tân Lập hừ lạnh một tiếng, trên người khí thế bùng phát, mặc dù trải qua liên tiếp chiến đấu, thế nhưng đối với Tân Lập mà nói cũng không có gì khó khăn, chiến lực như cũ vẫn được bảo toàn xuống.

-Man Long Xuất Tù!

Một quyền hung mãnh đánh đi, tựa như một đầu man long trong đầy uy lực, oanh kích về phía Vương Hạo Thần.

Nếu là trước khi đột phá, Vương Hạo Thần trừ phi thi triển ra “ Xích Lôi Thiểm Thiên “, nếu không quả quyết không dám chính diện nghênh đón một quyền này của Tân Lập, thế nhưng bây giờ thì khó mà nói rồi.

-Xẹt! Xẹt!

Trên người Vương Hạo Thần có màu đỏ lói quang loé lên, sau đó, liền xuất hiện từng đốm máu đỏ xích hồng nguyên khí ngưng thực cuốn quanh người, thứ này không phải thứ gì xa lạ, chính là Viêm Lôi Khí do Vương Hạo Thần sau khi tu thành huyền công mà có được.

Viêm Lôi Khí lúc này so với dĩ vãng càng thêm ngưng thực cuồng bạo, rõ ràng, theo Vương Hạo Thần tu vi tăng lên, Viêm Lôi Quyết mà hắn tu luyện uy lực cũng theo đó đề thăng.

Năm ngón tay nắm lại thành quyền, thể nội tinh thuần hồn hậu nguyên khí theo kinh mạch chảy xuôi hội tụ nơi đầu quyền, hoá thành một cỗ đáng sợ lực lượng.

Vào lúc đó, quanh người hắn Viêm Lôi Khí cũng chuyển động, nhanh chóng tạo thành một lớp nguyên khí phòng thủ bao phủ bảo vệ quanh người hắn, không có một kẽ hở.

-Phục Hổ Quyền!

Vương Hạo Thần hét lớn một tiếng, thân hình tung lên, một quyền đỏ rực mang theo vang dội tiếng hổ gầm toàn lực đánh ra, không chút lưu tình đánh thẳng về phía Tân Lập.

Phục Hổ Quyền phối hợp với Viêm Lôi Quyết, có thể vừa công vừa thủ, chính là một trong những chiêu thức mà Vương Hạo Thần ưa thích sử dụng nhất, uy lực cực kỳ đáng sợ.

Hơn nữa, sau khi Vương Hạo Thần đột phá, Phục Hổ Quyền cũng nhân cơ hội đó tăng lên một tầng, vì thế lúc này Vương Hạo Thần thi triển Phục Hổ Quyền, không phải lực hổ chi lực, mà là thất hổ chi lực!

Thất hổ chi lực Phục Hổ Quyền, chính là đã bước vào bộ quyền pháp này đại thành cảnh giới!

Lực hổ và thất hổ, nhìn như chỉ kém nhau một tầng, thế nhưng một tầng này lại không dễ gì vượt qua, uy lực ở đó chênh lệch đồng dạng rất lớn, trước khi đạt tới cảnh giới đại thành, người sử dụng Phục Hổ Quyền chỉ có thể coi có chút thành tựu, nhưng một khi quyền pháp đại thành, vậy liền được xem chân chính thành thạo bộ quyền pháp này, có thể bộc phát ra gấp đôi lực lượng so với trước đó.

Cũng bởi vì lý do đó, mà thất hổ chi lực Phục Hổ Quyền, uy lực hoàn toàn vượt xa trước đó lục hổ chi lực!

Cứ việc Vương Hạo Thần lúc này thân mang trọng thương, thế nhưng một quyền này lực lượng so với trước đó thời kỳ đỉnh phong còn muốn mạnh hơn không ít.

-Ầm!

Hai người song quyền cùng một chỗ đụng vào nhau, tựa như long hổ tranh đấu, dư ba lập tức giống như cuồng phong nổi lên, điên cuồng thổi quét xung quanh.

Cái này hoàn toàn là lấy lực đấu lực, ai mạnh người ấy thắng, không có một chút hoa mỹ nào.

-Răng rắc!

-A...

Tiếng xương gãy cùng tiếng hét thảm của Tân Lập đồng thời vang lên, một giây sau, hắn thân ảnh liền giống điều đứt dây bay thẳng ra ngoài, há miệng phun ra từng ngụm máu tươi.

Trái lại, Vương Hạo Thần chỉ lui về phía sau hai bước, lập tức ổn định được thân hình, khí tức như cũ trầm ổn, càng đừng nói tới việc bị thương.

Bên kia, Tân Lập ôm lấy một cánh tay quý trên mặt đất, khuôn mặt bởi vì đau đớn mà trở nên vặn vẹo dị thường.

Nếu có người để ý, hắn cánh tay lúc này đã quẹo hẳn sang một bên, xương tựa hồ đã bị đánh gãy nhiều chỗ, để cho cánh tay càng thêm biến dạng không còn chút hình dáng ban đầu, nhìn vào thập phần dọa người.

Cái này cũng không có cách, Vương Hạo Thần một quyền kia uy lực quá mạnh mẽ, Vạn Long Quyền của Tân Lập căn bản không chống đỡ nổi, tuy rằng hắn có thủ sáo, thế nhưng thứ này chỉ có thể bảo vệ hắn da thịt không bị đao kiếm chém đứt, chứ vô pháp ngăn cản toàn bộ kinh lực xuyên thấu, một quyền của Vương Hạo Thần ẩn chứa lực đạo khủng bố như vậy, nếu không phải thủ sáo cản bớt một phần lực lượng, e rằng Tân Lập cánh tay đã triệt để bị phế đi rồi.

Tân Lập gian nan đưa mắt nhìn xem đạo thân ảnh đứng cách hắn không xa, trong mắt chứa đầy hoảng sợ chi ý, hắn làm sao cũng không ngờ tới, đối phương vẹn vẹn là tăng lên một cái tiểu cảnh giới, chiến lực lại trở nên đáng sợ như vậy, hơn nữa còn là tại trong tình huống đang bị trọng thương.

Không phải nói, vũ giả mới đột phá cảnh giới chính là lúc bọn hắn cần thời gian để củng cố, chiến lực vì vậy không mạnh hơn trước đó quá nhiều hay sao?

Chẳng lẽ đối với thiên tài yêu nghiệt như Vương Hạo Thần, những điều đó hoàn toàn không có ý nghĩa?

Kỳ thực Tân Lập suy nghĩ không hoàn toàn chính xác, thế nhưng cũng không hẳn là sai, Vương Hạo Thần tu vi cảnh giới xác thực chưa ổn định, thế nhưng bởi vì căn cơ của hắn so với người khác cường đại, kiên cố hơn quá nhiều, dẫn tới chiến lực có thể nói là cùng cảnh giới vô địch, hơn nữa mỗi lần tăng lên tu vi, chiến lực cũng sẽ theo đó đề thăng gấp bội, mặc dù bởi vì tu vi chưa được củng cố mà bị ảnh hưởng đôi chút, thế nhưng vẫn mạnh hơn vũ giả bình thường đã củng cố cảnh giới sau khi đột phá rất nhiều.

Đúng là, đối với thiên tài mà nói, không thể đem lý lẽ của người thường áp dụng cho bọn hắn!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Vô ảnh thức – kiếm ra tất sát

Cách Vương Hạo Thần và Tân Lập tranh chiến không xa, có hai đạo thân ảnh đang đứng đối diện quan sát trận chiến, hai người này, không phải ai khác chính là Lý Nguyên và Đồng Tình Vân.

Chỉ là lúc này Lý Nguyên sắc mặt có thể nói là khó coi tới cực điểm, còn Đồng Tình Vân thì lại vui mừng khôn xiết.

- Vì cái gì? Vì cái gì hắn có thể đứng lúc như vậy đột phá a?

Lý Nguyên trong lòng không ngừng gào thét, hắn thật không hiểu nổi, bọn hắn vì cái gì lại xui xẻo tới vậy, ở địa phương chìm không thềm ịa này đụng phải một tên biến thái như vậy, thậm chí còn “trợ giúp” đối phương đột phá tu vi.

Đồng Tinh Vân thì hai mắt sáng rực như sao nhìn Vương Hạo Thần, nàng đồng dạng không nghĩ tới, mình trước đó để Vương Hạo Thần gia nhập chiến đội quyết định tương như vô nghĩa, lại mang lại hiệu quả kinh người như vậy, có thể nói, là hắn một tay đảo ngược cục diện tất bại của bọn họ.

-Người này tuổi còn trẻ mà lại có thiên phú đáng sợ như vậy, thật sự để cho bốn tiểu thư cũng có chút động tâm nha!

Không thể không nói, tuy rằng Huyền Vũ đại lục lấy thực vi tôn, ngoại hình dung mạo chỉ là thứ yếu, thế nhưng không thể phủ nhận, bất cứ nam nhân nào vừa có thực lực cùng thiên phú tuyệt hảo, hơn nữa còn sở hữu dung mạo tuấn mỹ như Vương Hạo Thần, chính là vô số nữ nhân trong lòng nam nhân, đồng thời cũng là bọn họ hình mẫu đạo lý lý tưởng.

Đồng Tinh Vân trước giờ ở trong Đồng gia là một nữ tử hiếm hoi có thiên phú cùng dung mạo thượng đẳng, người truy cầu nàng tự nhiên không ít, thế nhưng đều không lọt vào nàng pháp nhãn.

Cho đến hôm nay, Vương Hạo Thần chính là người đầu tiên khiến cho Đồng Tinh Vân động tâm!

Trong lúc Đồng Tinh Vân, Lý Nguyên mỗi người một ý nghĩ, chỗ Vương Hạo Thần cùng Tân Lập nơi này, không khí lại lộ ra có chút an tĩnh lạ thường.

Tân Lập hết nhìn Vương Hạo Thần, lại nhìn xem cánh tay của mình, trong lòng chiến ý nhanh chóng giống như ngọn lửa bị dội một gáo nước lạnh dập tắt, chỉ còn lại sợ hãi cùng thối ý.

Một quyền của tên kia đã khiến hắn cơ hồ mất một cánh tay, nếu lại thêm vài lần nữa, chẳng phải hắn cả người liền hoá thành bùn nhão dưới tay đối phương hay sao?

Nghĩ như vậy, Tân Lập trong lòng lập tức quyết định bỏ chạy, còn về phần Lý Nguyên tên kia sống chết, tự đã bị hắn sớm quăng ra sau đầu.

Nói đùa! Sinh tử trước mắt, coi như là huynh đệ ruột thịt cũng sẽ bỏ mặc nhau, huống hồ hắn cùng Lý Nguyên quan hệ ngay cả bằng hữu đều rất miễn cưỡng, cần gì phải vì đối phương mà liều mạng?

Tân Lập là người cẩn thận, thế nhưng cũng cực kỳ sợ chết, nếu như không có trăm phần trăm nắm chắc, hắn nhất định sẽ bỏ của chạy lấy người.

Trong lòng Tân Lập kỳ thật còn đem Lý Nguyên âm thầm ghi hận, bởi vì nếu không phải đối phương rảnh rỗi không có việc gì làm lại muốn phục kích Đồng Tinh Vân chiến đội, vậy liền không có chuyện bọn hắn một bên này phải tổn thất mấy người, thậm chí ngay cả hắn đều bị phế một cánh tay.

-Đi!

Tân Lập tâm niệm vừa động, bàn chân đạp mạnh lên nền đất, lấy đà hướng về phía bia rừng chạy như điên, trong nháy mắt đã chạy được một đoạn dài.

Hắn ý định chỉ có một, đó là toàn lực chạy trốn, coi như phải lấy hết sức bù sữa mẹ cũng phải rời khỏi nơi này, bởi vì nếu đánh tiếp hắn căn bản không phải Vương Hạo Thần đối thủ, chắc chắn sẽ bị đối phương chém giết.

-A, muốn chạy?

Vương Hạo Thần giật mình, hắn không nghĩ tới đối phương lại bỏ chiến mà chạy như vậy, bất quá ngẫm lại cũng đúng, không nói gì Tân Lập, chính bản thân hắn cũng có nắm chắc, nếu tiếp tục chiến đấu, trong vòng ba chiêu ắt có thể lấy mạng đối phương.

Nhưng coi như là Tân Lập một lòng muốn chạy trốn, hắn cũng không có ý định dễ dàng như vậy liền buông tha đối phương!

-Dùng người thử nghiệm ta mới nhất một kiếm a!

Vương Hạo Thần khẽ liếm môi, Từ Lam Kiếm thanh linh xuất hiện trong tay, bàn chân dẫm một cái, thân hình giống như một con gió biến mất tại chỗ.

Ngay vào lúc đó, đang điên cuồng chạy trốn Tân Lập đột nhiên cảm nhận được một cổ nguy hiểm cực lớn đang nhanh chóng tiến lại gần, cổ nguy cơ này hắn chưa từng gặp qua trước đây, sau lưng truyền tới từng đợt hàn khí khiến cho hắn thân thể không tự chủ được run rẩy, da đầu tê dại.

Cảm giác đó, giống như là bị một đầu thú săn mồi đáng sợ nhìn chằm chằm vào vậy!

Trong lúc Tân Lập còn đang sững sờ, một đạo thân ảnh như quỷ mị đã xuất hiện tại hắn phía sau, ngay sau đó, một đạo kiếm quang nhanh như chớp đã đâm đi ra, đích đến, chính là Tân Lập phần cổ phía sau.

-Vù! Vù!

Một kiếm này thực sự quá nhanh, nhanh tới mức tất cả mọi người ở đây chỉ kịp nhìn thấy đạo kiếm quang loé lên giữa hư không và kiếm phong rít gào, còn thân kiếm và người cầm kiếm hoàn toàn không nhìn thấy, đủ biết tốc độ của người xuất kiếm nhanh tới mức nào.

Kiếm chưa tới, sát ý lạnh như băng đã khóa chặt Tân Lập, luồng sát khí không nhiều, nhưng lại lạnh buốt đến tận xương tủy, mũi kiếm thì nhanh như điện, chỉ trong tích tắc đã đâm vào Tân Lập sau gáy.

-Vô Ảnh Thức!

-Xoạt!

Một giọng nói lạnh nhạt như có như không vang lên, tiếp đó là một đạo da thịt bị xé rách âm thanh, Tân Lập thân hình đứng sững lại một giây, sau đó liền đổ ập xuống đất, máu tươi từ sau gáy cuồng phun mà ra, sinh cơ lập tức đoạn tuyệt.

Mà phía hắn đạo thân ảnh kia, thì lại nhanh chóng hiện rõ trước mắt mọi người, không phải ai khác chính là Vương Hạo Thần, lúc này trong tay hắn cầm lấy Từ Lam Kiếm, nơi mũi kiếm dính một chút máu tươi, dĩ nhiên là vào lúc hạ sát Tân Lập nên mới lưu lại.

Tất cả mọi người, bao gồm cả Vân Lan, Trần Thắng, thậm chí cả Đại Cương đang trị thương cũng không nhận được mà khẽ giật giật mí mắt, trong lòng vẫn chưa hết hoảng sợ vì một kiếm vừa rồi của Vương Hạo Thần.

Một kiếm kia, mặc dù không có hoa mỹ tiểu xảo, nói trắng ra chính là đâm thẳng, thế nhưng tốc độ lại quá nhanh, coi như là biết được quỹ đạo di chuyển của nó đều vô pháp tránh né.

Vương Hạo Thần đồng dạng có chút hài lòng, vừa rồi hắn thi triển ra một kiếm, chính là Toàn Phong kiếm pháp trong đó đệ tam thức – Vô Ảnh Thức!

Vô Ảnh Thức, kiếm ra cũng như tên gọi, đối thủ căn bản không thể nhìn thấy người và kiếm bóng dáng, nhiều nhất chỉ có thể nhìn thấy kiếm quang ẩn hiện, ngay sau đó liền bị chém giết.

Trước đó Vương Hạo Thần không có hoàn toàn thành thực một kiếm này, cũng là bởi vì nó yêu cầu tốc độ xuất kiếm quá nhanh, cho dù là hắn muốn thi triển đều có chút miễn cưỡng, vì thế mới không dám thi triển ra, nếu không sợ rằng chưa đá thương được địch thủ, đã bị kiếm của mình hại chết.

Thế nhưng sau khi hắn đột phá tu vi, tốc độ, lực lượng và khả năng quan sát mục tiêu đều được nâng cao không chỉ một tầng, vừa vặn có đủ khả năng để thi triển Vô Ảnh Thức, quả nhiên một khi thi triển ra, hiệu quả đích xác không ngoài mong đợi.

Dù sao, Tân Lập nói thế nào cũng là một vị Bát Tinh Vũ Đồ, tuy rằng tại dưới tình huống không có chiến ý một lòng chạy trốn mới bị giết chết dễ dàng như vậy, thế nhưng điều này cũng không thể phủ nhận Vô Ảnh Thức một kiếm này độ đáng sợ, trong Bát Tinh Vũ Đồ cảnh giới, e rằng có rất ít người có thể tiếp được.

Vương Hạo Thần sở hữu Vô Ảnh Thức một kiếm này, dưới Cửu Tinh Vũ Đồ hoàn toàn có thể xưng là “kiếm ra tất sát”!

Đem Tân Lập túi càn khôn thu vào tay, Vương Hạo Thần lúc này mới khẽ thở ra một hơi, cất bước đi về phía Vân Lan ở gần nhất, nhìn nàng cười nói:

-Vân Lan tỷ! Thương thế có nặng lắm không?

Vân Lan từ nãy tới giờ vẫn đang nhìn hắn không chớp mắt, lúc này nghe Vương Hạo Thần thanh âm mới bừng tỉnh, khuôn mặt thanh tú có chút đỏ ửng, lắc đầu nói:

-Không đáng ngại!

Đến khi đứng dậy, nàng ánh mắt vẫn không nhìn được thỉnh thoảng liếc trộm Vương Hạo Thần vài lần, nàng như cũ khó có thể tin tưởng, người mà nàng trước đó không lâu còn muốn báo vạ, lại có thiên phú cùng thực lực đáng sợ như vậy, nhất là một kiếm sau cùng kia, để cho nàng cảm thấy có một loại sợ hãi cùng kính phục xuất phát từ trong nội tâm mà ra.

Thân là kiếm tu, Vân Lan hiểu rõ rất rõ mình và Vương Hạo Thần chênh lệch, nàng tuy rằng tu vi mạnh hơn Vương Hạo Thần một điểm, thế nhưng ngoại trừ điều đó ra, mọi phương diện khác của hắn đều bỏ xa nàng, về mặt kiếm đạo, càng là đem nàng vung xa mười tám con phố.

Phải biết, Vương Hạo Thần niên kỷ, chắc chắn so với nàng phải nhỏ hơn nhiều a!

-Hắn thật sự quá ưu tú!

Vân Lan từ đáy lòng thì thầm một câu, lại nghĩ tới bản thân được Vương Hạo Thần đón đỡ trước đó tình huống, mặc dù chỉ là da thịt tiếp xúc một lần rất ngắn ngủi, nhưng lại để cho nàng có chút lưu luyến cảm giác đó.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Kết thúc

Vương Hạo Thần cùng Vân Lan nhanh chóng cùng Trần Thắng, Đại Cương hội họp cùng một chỗ, hai người này thương thế so với Vân Lan còn nặng hơn không ít, bất cứ vẫn chỉ cần không chiến đấu, bình thường hoạt động vẫn là có thể.

Chỉ duy có Đồng Tinh Vân là không thấy đâu.

-Đồng Tinh Vân đâu rồi?

Vương Hạo Thần đưa mắt nhìn xung quanh vẫn không phát hiện thứ hai bóng dáng, liền hỏi.

-Vừa rồi Lý Nguyên nhìn thấy Tân Lập bị người chém liền bỏ chạy, Tinh Vân tỷ hắn là đuổi theo hắn rồi!

Vân Lan khẽ nói.

Ngẫm lại cũng đúng, Tân Lập bị chém giết đồng nghĩa với việc Lý Nguyên có khả năng rất lớn phải cùng lúc đối mặt với Vương Hạo Thần và Đồng Tinh Vân vậy công, lúc đó coi như hắn mạnh e rằng cũng khó thoát khỏi cái chết

Vì thế Lý Nguyên nhân lúc Vương Hạo Thần còn chưa chú ý đến liền nhanh chóng bỏ chạy, mà Đồng Tinh Vân tự nhiên không có ý để hắn dễ dàng như vậy trốn mất, lập tức đuổi theo.

Đúng lúc này, một đạo thân ảnh nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh mọi người, không ai khác chính là Đồng Tinh Vân, lúc này nàng vẻ mặt có chút tức giận, không cam lòng nói:

-Tên Lý Nguyên kia thật đúng là thò tử, ta tuy rằng thực lực không kém hắn, nhưng tốc độ lại hơi chút không bằng, rốt cuộc vẫn để hắn chạy thoát!

Nguyên lai, nàng cùng Lý Nguyên thực lực đúng là sán sán nhau tầm đó, bất quá cái này chỉ là nói về chiến lực tổng hợp mà thôi, cũng không đại biểu bọn họ ở mọi phương diện đều ngang nhau.

Công bằng mà nói, Lý Nguyên tốc độ phải nhanh hơn Đồng Tinh Vân một chút, ngược lại, Đồng Tinh Vân khả năng phòng thủ lại càng hơn đối phương một bậc, vì thế tạo thành cục diện ai cũng không làm gì được người kia, coi như đánh tiếp, kết quả chắc chắn sẽ là lưỡng bại cầu thương, cả hai ôm nhau cùng chết.

Thế nhưng là, nếu như một trong hai người một lòng muốn chạy, vậy người kia muốn ngăn cản cũng không có biện pháp.

-Không sao, dù sao chúng ta cũng không có tổn thất cái gì!

Vương Hạo Thần mỉm cười, dù sao lúc trước bọn hắn tình thế có thể nói là ngàn cân treo sợi tóc, bất cứ lúc nào cũng có thể bại, bây giờ đánh được chiến thắng mà không mất đi một ai, kỳ thực đã là thành quả tốt nhất rồi, còn về phần Lý Nguyên sống chết hắn cũng không quá để ý, một cái Bát Tinh Vũ Đồ mà thôi, đối với hắn đã không còn sức uy hiếp.

Đồng Tinh Vân gật đầu, khoe miệng cũng hiện lên một vòng ý cười, trận chiến này kết quả hoàn toàn vượt quá nàng dự liệu, vốn dĩ nàng cho rằng, có thể không thể tổn thất quá nhiều rút lui đã là vạn hạnh rồi, thế nhưng Vương Hạo Thần xuất hiện, liền phá hủy toàn bộ Lý Nguyên kế hoạch, thậm chí có thể nói, hắn chính là đã một tay “ngịch chuyển càn khôn”.

Tiếp đó, bọn họ một nhóm người liền chọn một nơi cách đó không xa để tiến hành trị thương, nghỉ ngơi hồi phục thể lực, dù sao trải qua một trận đại chiến như vậy, bất cứ ai cũng cảm thấy mệt mỏi đến rã rời, cho dù là Vương Hạo Thần đều không ngoại lệ.

Thậm chí, Vương Hạo Thần thương thế trong đám người có thể coi là rất nặng, nếu không phải hắn giữ đường tìm được cơ hội đột phá tu vi, vậy hắn e rằng ngay cả đứng dậy tiếp tục chiến đấu đều là thiên phùng dạ đảm, chứ đừng nói là chém giết Tần Lập.

Cho dù tu vi đột phá, thế nhưng điều đó không nghĩ là trong người hắn thương thế cũng theo đó khỏi hẳn, chỉ là trước đó bị hắn mạnh mẽ áp chế mà thôi, nếu không sớm trị liệu, e rằng sẽ lưu lại tai họa ngầm, sau này dẫn đến tu vi khó tiến.

Đem từng cây dược thảo ăn vào, Vương Hạo Thần bắt đầu sử dụng dược lực từ dược thảo tiến hành trị liệu thân thể, dược thảo chữa thương công năng tuy rằng không bằng đan dược, thế nhưng so với tự mình chữa trị vẫn nhanh hơn nhiều.

Vương Hạo Thần thương thế tương đối nặng, khá tốt hẳn thể chất so với võ giả bình thường cường đại hơn quá nhiều, cộng thêm có dược thảo hỗ trợ trị thương, thương thế bao lâu liền ổn định, thậm chí bắt đầu có chuyển biến tốt.

Vương Hạo Thần cũng không rõ hắn Thái Dương Vương thể chất đến cùng mạnh đến mức nào, bởi vì hắn tìm qua nhiều điển tịch, cũng không phát hiện ra trong lịch sử Huyền Vũ đại lục từng xuất hiện qua lại này thể chất, tất nhiên, cái này chỉ là trên sử sách, thật sự có hay không thì hắn cũng không rõ.

Hắn chỉ biết là, mỗi khi bị thương, hắn tốc độ hồi phục đều so với người bình thường nhanh gấp mấy lần.

Hơn nữa, bởi vì có Thái Dương Vương thể chất, hắn chỉ cần có đủ tài nguyên, tu vi liền sẽ giống như ngồi trên hoa tiễn tăng lên, hoàn toàn không có một chút trở ngại.

Đương nhiên, Vương Hạo Thần sẽ không làm như vậy, bởi vì làm vậy là tự huỷ mình căn cơ, về lâu dài được căn bản bù không nổi mất.

-Lần này tại trong chiến đấu đột phá Lục Tinh Vũ Đồ, tuy rằng cũng là một điều tốt, bất quá vừa rồi ta lại không có thời gian củng cố cảnh giới, lúc này này nhất định phải làm tốt chuyện này!

Vương Hạo Thần nghĩ thầm.

Sau khi hắn đột phá Lục Tinh Vũ Đồ, việc đầu tiên chính là lập tức đối mặt với Tần Lập, làm gì có thời gian đi quản chuyện khác.

Chính vì vậy mà tu vi của hắn tuy rằng có đột phá, thế nhưng lại không lấy gì làm vững chắc giống như trước đây, lấy tính cách của Vương Hạo Thần, đương nhiên phải cẩn thận tu bổ thật tốt.

Vương Hạo Thần căn cơ, có thể dùng hai từ “khủng bố” để hình dung, hắn không chỉ có cường hãn thể chất, có màu vàng tiểu kiếm ban cho hai lần tẩy lễ, mà chính bản thân hắn mỗi lần đột phá đều chú trọng tới luyện căn cơ tốt nhất có thể, đây cũng là một lý do khiến cho hắn không chỉ có tu vi tăng nhanh, mà ngay cả chiến lực đến kinh khủng đến dọa người.

Lần này xảy ra chuyện ngoài muốn, bất quá cũng không quan trọng, chẳng qua là tốn thêm một ít thời gian mà thôi.

Đại khái hao tổn ba canh giờ thời gian, Vương Hạo Thần rốt cuộc đem tu vi củng cố vững chắc đến cực hạn, thương thế đều hồi phục thêm một phần, trạng thái mặc dù chưa thể đạt tới toàn thịnh, thế nhưng so với trước cũng đã tốt hơn nhiều.

Lục Tinh Vũ Đồ tự nhiên so với Ngũ Tinh Vũ Đồ tu vi phải cường đại hơn nhiều, lúc này Vương Hạo Thần dưới Cửu Tinh Vũ Đồ, đã rất khó tìm được đối thủ.

-Hả?

Vương Hạo Thần quay đầu lại, chỉ thấy sau hàng cây thưa gần đó, có một đạo thân ảnh nữ tử xinh đẹp đang đứng nhìn hắn, chính là Vân Lan.

-Vân Lan tỷ, tìm ta có chuyện gì không?

Vương Hạo Thần đối với nữ nhân tốt bụng vẫn là rất có hảo cảm, nhìn thấy nàng bẽn lẽn cười, hỏi.

Vân Lan lại không có giống như Vương Hạo Thần tự nhiên, không hiểu sao, nàng mỗi lần đối mặt với hắn đều có một cảm giác tim đập nhanh, khuôn mặt tự động đỏ ửng, lúc này mở miệng đều có chút lúng túng, hồi lâu mới ấp úng nói ra:

-Ta... ta chỉ muốn đi qua xem một chút người thương thế thế nào! Bất quá xem ra là ta lo hão rồi!

Vương Hạo Thần trong lòng hơi ám áp, hắn biết Vân Lan trước đó cũng bị thương không nhẹ, thế nhưng dù vậy nàng vẫn dành thời gian đến thăm hắn, chứng tỏ đối phương là thật lòng quan tâm chính mình.

-Chút thương thế đó không đáng ngại, Vân Lan tỷ không cần lo lắng!

Vương Hạo Thần nói, thanh âm có chút nhu hòa.

Vân Lan tiến lại gần hắn, khuôn mặt ửng đỏ, thế nhưng thanh âm lại mười phần nghiêm túc nói:

-Vương Hạo Thần, ta lần này đến đây kỳ thực là muốn đa tạ người, nếu như trước đó không có người ra mặt, e rằng chúng ta chiến đội kết quả thật là toàn quân bị diệt!

-Vân Lan tỷ, ta lúc này nói thế nào cũng là chiến đội một thành viên, cả đội gặp khó khăn ta đương nhiên phải ra tay góp một phần sức lực!

Vương Hạo Thần khoát tay, tùy ý cười nói.

Vân Lan nghe hắn nói vậy, khoe miệng cũng cong lên, Vương Hạo Thần mặc dù đã thể hiện chiến lực cường đại của mình, thế nhưng đứng trước nàng lại không có một chút kiêu ngạo,

cái này để cho nàng thoải mái vô cùng.

Cứ như vậy, hai người trò chuyện ngày càng hợp ý, ban đầu quan hệ của họ vốn dĩ không đến mức thân mật như vậy, thế nhưng bây giờ lại tạo thành một bầu không khí hoà hợp vô cùng.

-Người thật sự phải tiến vào Nhai Đình sơn mạch chỗ sâu sao?

Vân Lan lưỡng lự một chút rồi bỗng nói.

-Không sai!

Vương Hạo Thần không có dấu điểm, trực tiếp gật đầu xác nhận.

-Nhai Đình sơn mạch chỗ sâu so với ở bên ngoài phải nguy hiểm hơn rất nhiều, không có Vũ Sĩ tu vi muốn đi vào đó căn bản là cửu tử nhất sinh! Người tu vi tuy rằng có chỗ đột phá, thế nhưng muốn đi vào đó thực sự vẫn quá mạo hiểm!

Vân Lan cố gắng khuyên nhủ.

Nàng mặc dù chưa từng vượt qua ải Nhai Đình tiến vào sơn mạch chỗ sâu, thế nhưng nàng ở nơi này lịch lãm đã lâu như vậy, cũng biết được rất nhiều thông tin, vì thế rất lo lắng cho Vương Hạo Thần, nên mới mở miệng ngăn cản.

-Xin lỗi!

Vương Hạo Thần tự nhiên biết Vân Lan chỉ có ý tốt, thế nhưng hắn lại không thể không đi.

Hắn lần này mục đích đi vào Nhai Đình sơn mạch, chính là muốn tìm đến chỗ cơ duyên trên tám địa đồ mà sư nương đã cho hắn, theo như lời nàng nói, chỉ cần hắn từ trong đó chiếm được một phần cơ duyên, hắn chiến lực sẽ đại tiến, không nói có thể đột phá đến Vũ Sĩ, thế nhưng nếu là Vũ Đồ đình phong hắn là không có vấn đề.

Lục Phong đại hội không đến hai năm nữa sẽ diễn ra, đến lúc đó, hắn ít nhất cần có tu vi Vũ Sư mới có tư cách tham dự, đây không thể không nói là một nhiệm vụ hết sức khó khăn, vì thế Vương Hạo Thần nhất định phải bắt lấy mọi cơ hội dù là nhỏ nhất ở trên đường gặp phải để không ngừng tiến bộ, chỉ có như vậy, hắn mới có hi vọng sánh ngang với các đệ tử thiên tài của những ngọn núi khác.

Dù sao, hắn khởi đầu so với những người kia phải muộn hơn rất nhiều, bắt buộc phải so với bọn họ càng thêm cố gắng mới có thể đuổi theo bước chân của bọn họ, nếu không, vĩnh viễn chỉ có thể bị những người kia bỏ xa ở phía sau.

Chính vì thế, đầu tiên tiến vào Nhai Đình sơn mạch chỗ sâu ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm, thế nhưng hắn lại không thể không mạo hiểm một lần.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Hiểu Lắm

Nghe Vương Hạo Thần nói, Vân Lan hai mắt thoáng tối lại, nàng biết nói thêm cũng chẳng ích gì, căn bản sẽ khuyên nổi hắn, vì thế chỉ có thể khẽ thờ dài nói:

-Vậy người cẩn thận một chút, chú ý đường đi về phía bắc chỗ sâu, ở đó nghe đồn có cang cao cấp huyền thú tồn tại, lấy thực lực của người đi vào đó gần như không có cơ hội sống sót chỗ ra!

-Minh bạch!

Vương Hạo Thần gật đầu, hắn cũng đã nghe qua một ít kể về Nhai Đình sơn mạch câu chuyện, người ta nói rằng bên trong Nhai Đình sơn mạch chỗ sâu nhất, rất có thể có tương đương với Vũ Quân thậm chí Vũ Vương cấp bậc man thú.

Đem một số thông tin nói cho Vương Hạo Thần về sau, Vân Lan liền đứng dậy rời đi, trước lúc rời khỏi, nàng ánh mắt có chút u oán liếc qua Vương Hạo Thần, đáng tiếc hắn lại không phát hiện ra nàng dị trạng.

Có một số chuyện, không thể chỉ dựa vào tình cảm của một người mà đi tới kết quả, dù sao nhân sinh có rất nhiều việc vĩnh viễn không thể được như ý muốn!

-Tiểu huynh đệ! Nhai Đình sơn mạch chỗ sâu đúng là rất nguy hiểm, bất quá ta tin tưởng người không phải kẻ tầm thường, chắc chắn có thể an toàn trở ra, lúc đó nhất định phải đến tìm ta uống rượu a!

Hai ngày sau, đoàn người rốt cục đi đến ải Nhai Đình, đó cũng là lúc mà bọn họ phải tách ra.

Vương Hạo Thần có ý định tiến vào ải Nhai Đình, thế nhưng không phải ai cũng giống như hắn có lá gan lớn như vậy, cho dù đối với hắn có cảm tình Vân Lan hay tu vi cao nhất Đồng Tinh Vân cũng không dám cùng hắn mạo hiểm.

Tất nhiên, Vương Hạo Thần sẽ không trách bọn họ, dù sao hai bên nói trắng ra chỉ là bèo nước gặp nhau, quen biết không được mấy ngày, cho dù hắn có thể nói là từng cứu bọn họ một mạng, thế nhưng cái này cũng không đại biểu bọn họ cần phải vì hắn bán mạng.

Nhân sinh mỗi người một con đường, căn bản không có bao nhiêu người có thể cùng bản thân đồng hành đi tới cuối cùng.

-Yên tâm! Chỉ cần ta còn sống trở ra, nhất định sẽ đến tìm mọi người hàn huyên!

Vương Hạo Thần đối với chiến đội tất cả mọi người ôm quyền nói, trong thanh âm ẩn chứa vô cùng tự tin.

Mọi người từng cái đi lên tạm biệt Vương Hạo Thần, sau cùng chỉ còn lại một mình Đồng Tinh Vân, nàng lưỡng lự một chút rồi đi đến trước mặt hắn, lấy ra một cây màu trắng xinh đẹp ngọc trâm, thần sắc có ngưng ngưng, đem ngọc trâm đưa cho hắn, nói:

-Ngọc trâm này không phải món đồ gì trân quý, nhưng nó theo ta đã lâu, hi vọng người có thể nhận lấy, sau này nếu có dịp, hãy tới Đồng gia tìm ta!

Nói xong, nàng tựa hồ còn sợ Vương Hạo Thần sẽ cự tuyệt, đem ngọc trâm đặt vào tay hắn, sau đó liền đỏ mặt xoay người đi, tựa hồ không muốn để cho hắn nhìn thấy mình lúc này bộ dạng.

Mọi người đồng loạt sững sờ hồi lâu, sau đó liền vị ý thâm tường nhìn xem Vương Hạo Thần, Đại Cương càng là nở nụ cười cổ quái, nụ cười mà theo hắn là “nam nhân đều hiểu” ý tứ.

Bọn họ thế nhưng là biết, Đồng Tĩnh Vân tại Đồng gia thế nhưng là có vô số người theo đuổi, bất quá lại không có ai bắt được nàng phương tâm, Vương Hạo Thần cùng nàng tiếp xúc không có mấy ngày, nay lại Đồng Tĩnh Vân lại mang mình tùy thân ngọc trâm đưa cho hắn, cái này tâm ý ngầm bên trong, mọi người trừ phi đầu bị lừa đá mới không nhìn ra.

Một nữ tử đưa cho một người nam tử ngọc trâm, có ý nghĩa không giống bình thường, nói thẳng ra, chính là đã đối với nam tử đó động tâm!

Nhất thời, Đại Cương và Trần Thắng liền không nhận được trong lòng hâm mộ Vương Hạo Thần vận khí tốt, nếu để cho đám nam nhân ngoài kia biết được, e rằng sẽ ghen tị đến phát điên.

Đáng tiếc, Vương Hạo Thần nơi nào có thể hiểu được nữ nhân tâm ý, hắn nhiều nhất chỉ cảm thấy kỳ quái, mình thân là một cái nam nhân, Đồng Tĩnh Vân lại đem ngọc trâm đưa cho hắn là có ý gì?

Bất quá, Vương Hạo Thần vẫn lịch sự nhận lấy ngọc trâm, hướng Đồng Tĩnh Vân nói:

-Đa tạ, sau này nếu chúng ta có duyên, nhất định sẽ gặp lại!

Lời nói của hắn đơn thuần chỉ là muốn hẹn gặp bằng hữu trong tương lai, thế nhưng vào tai mọi người lại biến thành đối với Đồng Tĩnh Vân làm ra một cái “hẹn ước”, cộng thêm trước đó hắn tiếp nhận ngọc trâm, càng khiến cho mọi người tin tưởng Vương Hạo Thần cũng có ý với Đồng Tĩnh Vân.

Quả nhiên, Đồng Tĩnh Vân sau khi nghe được lời nói của Vương Hạo Thần, khuôn mặt trong nháy mắt liền đỏ bừng, tràn đầy ngượng ngùng cùng vui sướng, nàng không nghĩ tới, đối phương lại “đáp ứng” mình tâm ý một cách dễ dàng tới như vậy.

Trong đám người, chỉ có Văn Lan là hai mắt âm trầm vô quang, trong lòng lại đáng ghét nghĩ thầm: “Thì ra hắn trong lòng đã có Tĩnh Vân tỷ... cũng đúng, ta thân chỉ là một cái tán tu, nơi nào có thể so với Tĩnh Vân tỷ, hắn làm sao có thể thích ta!”.

Nàng cảm thấy may mắn vì trước đó không có can đảm thổ lộ tình cảm của mình với Vương Hạo Thần, nếu không lúc này thực sự là không có mặt mũi nhìn hắn, càng không có mặt mũi nhìn Đồng Tĩnh Vân.

Có đánh chết Vương Hạo Thần cũng không biết mình thế mà ngớ ngẩn cùng với Đồng Tĩnh Vân kết xuống một cái to lớn hiểu lầm, phải đến mấy năm sau, hắn mới bởi vì hành động của ngày hôm nay mà hối hận không thôi.

Hắn lúc này vẫn còn quá trẻ, thực sự không hiểu chút gì về chuyện tình cảm nam nữ, nếu như là hắn có một chút kinh nghiệm, chắc chắn sẽ không tùy tiện “đáp ứng” Đồng Tĩnh Vân như vậy.

Chỉ là, Vương Hạo Thần lúc này không thể biết được những chuyện trong tương lai, bây giờ trong đầu hắn chỉ có một mục tiêu đó là tiến vào Nhai Đình sơn mạch chỗ sâu tìm kiếm cơ duyên nâng cao thực lực, những chuyện hắn cần bàn không đề ý tới.

Nhìn Vương Hạo Thần thân ảnh đang chậm rãi thu nhỏ sau hàng cây, Đại Cương mới quay sang nhìn Đồng Tĩnh Vân, cười hắc hắc nói:

-Đội trưởng, chúc mừng người tìm được trọng phu a! Tiểu huynh đệ kia tuy rằng hơi nhỏ tuổi một chút, nhưng thiên phú lại tuyệt hảo, người cùng hắn ở một chỗ tuyệt đối không lỗ a!

Trần Thắng ở một bên nghe lời này của Đại Cương cho dù tính vốn ít nói cũng không nhận được mà bật cười, ánh mắt nhìn về phía Đại Cương có chút bội phục, con hàng này bình thường có vẻ khờ khạo, thế nhưng hôm nay làm sao lại mồm năm miệng mười như vậy a?

Đồng Tĩnh Vân khuôn mặt lập tức đỏ bừng như táo chín, chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn Đại Cương một cái, quát nhẹ nói:

-Người đang nói vớ vẩn cái gì, còn không mau thu dọn đồ đạc trở về!

Đại Cương đối với lời nói của nàng chỉ biết cười trừ, nữ nhân này thật đúng là khó hiểu, rõ ràng trong lòng đã thích người ta, ngoài mặt lại không dám thừa nhận.

Mọi người vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ, lại không để ý tới Văn Lan ánh mắt một mực nhìn về phía Vương Hạo Thần thân ảnh, sau cùng trong mắt nàng hiện lên một tia dút khoát, nếu Vương Hạo Thần cùng Đồng Tĩnh Vân đối với nhau đã có tình cảm, vậy nàng không thể đối với hắn lại có ý nghĩ, nàng không muốn phá hoại hai người sự tình, càng không muốn đánh mất Đồng Tĩnh Vân người bằng hữu này.

Cứ như vậy, tổ đội bốn người hướng về phía Nhai Đình sơn mạch lối ra đi tới, không nhanh không chậm rời khỏi vùng sơn mạch này.

Chia tay chiến đội, Vương Hạo Thần một mình tiến vào Nhai Đình sơn mạch nội sơn, cũng tức là, hắn đã vượt qua Ái Nhai Đình.

Từ lúc này, hắn liền không có đồng đội ở bên cạnh chiếu ứng, hoàn toàn chỉ có một thân một mình, hơn nữa Nhai Đình sơn mạch chỗ sâu so với vùng bên ngoài nguy hiểm hơn rất nhiều, vì thế mỗi bước đi của Vương Hạo Thần đều hết sức cẩn thận, bàn tay luôn nắm lấy Tử Lam Kiếm, bất cứ lúc nào đều có thể chuyển sang trạng thái chiến đấu.

Nhai Đình sơn mạch chỗ sâu số lượng man thú kỳ thực so ra kém hơn vùng ngoại sơn, thế nhưng có thể ở nơi này tồn tại man thú, thực lực chắc chắn vượt xa man thú bên ngoài.

Trước đó Văn Lan có nói rằng không có Vũ Sĩ tu vi đi vào Nhai Đình sơn mạch chỗ sâu là cực kỳ nguy hiểm hoàn toàn đích xác có đạo lý.

Lấy Vương Hạo Thần thực lực lúc này, ở ngoại sơn tuy rằng không thể nói là quét ngang, thế nhưng cũng có thể coi là kẻ có thực lực, bất quá đi vào nội sơn, hắn liền không tính là cái gì, vì thế không thể không cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 59: Xích Phong Cốc

Trên bầu trời đêm đen nhánh, một vầng trăng sáng nằm cô độc trên không trung, ánh trăng không quá sáng mà lại nhàn nhạt trong trẻo pha chút lạnh lùng chiếu sáng mặt đất.

Bên trong khu rừng rậm, một đồng lửa đang bốc cháy, mang đến những tia sáng ấm áp trong đêm tối yên tĩnh.

Ngồi bên cạnh đồng lửa, Vương Hạo Thần thân hình dựa vào thân cây, trên khuôn mặt tuấn tú hiện ra một tia phong trần mệt mỏi.

Trên người hắn y phục, có nhiều chỗ bị rách tung toé, có vài chỗ để lộ ra vết thương được băng bó ở bên trong.

Tính đến hôm nay, Vương Hạo Thần đi vào Nhai Đình sơn mạch đã được năm ngày thời gian, năm ngày qua hắn di chuyển rất chậm, vì thế hạn chế được phần lớn nguy hiểm, thế nhưng cũng khiến tốc độ đi đường giảm đi nhiều.

Bất quá, trên đời không có cái gì là vẹn toàn, mặc dù hắn đã hết sức cẩn thận, thế nhưng cũng có mấy lần gặp phải nguy hiểm.

Lần thứ nhất là vào hai ngày trước, hắn vô tình gặp phải một đầu Nhị giai Cự Giác Tê, thực lực của nó tương đương với nhân loại Vũ Sĩ, Vương Hạo Thần tự nhiên không hề nghĩ ngợi lập tức bỏ chạy, bị đối phương truy đuổi nửa ngày trời, rất may Cự Giác Tê thực lực tuy mạnh, thế nhưng tốc độ lại quá kém, nếu không Vương Hạo Thần căn bản không có cách từ trong tay nó trốn thoát.

Lần thứ hai là vào bốn ngày trước, hắn bị hai đầu Nhất giai đỉnh phong Hoà Mãng Hồ truy sát, tốc độ của Hoà Mãng Hồ so với Vương Hạo Thần đều muốn nhanh hơn một đường, hắn phải tương kế tựu kế dẫn chúng vào đường núi, sau đó lợi dụng địa hình cắt đuôi đối phương mới thoát được.

Lần thứ ba chính là vào ngày hôm nay, lần này hắn lại gặp phải Thực Nhân Hoa, bị nó nuốt chửng, buộc lòng phải thi triển Viêm Lôi Quyết bên trong sát chiêu “ Xích Lôi Thiểm Thiên “ phá vỡ lớp vỏ bên ngoài, nếu như lần đó hắn chậm mất vài giây, e rằng thực sự đã biến thành Thực Nhân Hoa chất dính đường.

-Thực lực đúng là quá yếu một điểm a!

Wương Hạo Thần đưa tay xoa vết thương do Thực Nhân Hoa gây ra trên vai, không nhận được mà cười khổ một tiếng.

Hắn tu vi chỉ có Lục Tinh Vũ Đò, chiến lực nhiều nhất chỉ có thể cùng Cửu Tinh Vũ Đò chống lại một hai, thế nhưng ở nơi này ít nhất phải có Vũ Sĩ tu vi mới có thể miễn cưỡng xem là có năng lực tự vệ.

Năm ngày vừa qua, hắn gặp phải không ít nguy cơ to lớn, mỗi cái đều có uy hiếp hắn tính mạng năng lực, hơn nữa nếu không phải hắn cẩn thận từng li từng tí, nguy cơ gặp phải nhất định còn nhiều hơn vô số lần.

Lúc mới đến đây, Vương Hạo Thần trong lòng còn có chút tự tin, thế nhưng trải qua năm ngày ở nơi này, chút tự tin đó cũng đã nhanh chóng tan biến.

Hắn bây giờ thậm chí cũng có chút hoài nghi, bản thân mình rốt cuộc còn có thể trụ lại ở nơi này bao lâu?

Không phải hắn nhất gan sợ chết, chỉ là nơi này thực sự có chút vượt quá hắn hiện tại năng lực, nếu không phải bởi vì muốn đi tìm chỗ kia cơ duyên, Vương Hạo Thần nhất định đã sớm rời khỏi địa phương đáng sợ này.

Không ít lần Vương Hạo Thần thật đã muốn rời khỏi, thế nhưng nghĩ tới việc phân cơ duyên có thể khiến thực lực của hắn tăng lên nhanh chóng, hắn liền quyết tâm ở lại, ít nhất là tới khi tìm được phân cơ duyên đó.

Những ngày qua hắn mặc dù không đi được quá xa, thế nhưng cũng không phải một điểm thu hoạch cũng không có.

Hắn theo tấm địa đồ hướng dẫn liền chậm rãi tiếp cận chỗ kia cơ duyên vị trí, thậm chí cũng đã đại khái xác định được nó vị trí cụ thể, nhưng đến ngày hôm nay, hắn lại không thể không dừng lại.

Bởi vì một khi tiến sâu hơn, là sẽ đi vào Xích Phong Cốc phạm vi – một trong những chỗ hiểm địa của Nhai Đình sơn mạch.

Xích Phong Cốc so với sơn cốc bình thường có chút khác biệt, bốn bề đều là núi, trong đó có một ngọn núi cây cối quanh năm chỉ mang màu đỏ, hoàn toàn không tìm được màu sắc khác, vì thế mới có cái tên Xích Phong Cốc.

Vốn dĩ cái này cũng không có gì khiến người ta phải sợ hãi, đáng nói là chuyện xảy ra ở nơi này vào khoảng hơn 20 năm trước.

Năm xưa, Đông Hoa hoàng triều một vị Vũ Vương cường giả nghe danh Xích Phong Cốc cái này kỳ cảnh liền muốn tiến vào du lịch, từ đó không ngờ không có tin tức gì nữa, không lâu sau tính mạng ngọc bài của hắn ở trong hoàng cung cũng vỡ nát.

Tính mạng ngọc bài đại biểu cho sinh mạng của một người, bên trong có ẩn chứa một sợi linh hồn của chủ nhân, nếu như chủ nhân không có việc gì, ngọc bài sẽ như cũ vĩnh viễn trường tồn, thế nhưng nếu như chủ nhân vẫn lạc, ngọc bài cũng sẽ tự động vỡ nát.

Không chỉ như vậy, sau vụ việc đó xảy, Đông Hoa hoàng triều đồng dạng gửi một nhóm võ giả đến nơi này kiểm tra, thế nhưng kết quả lại là toàn quân bị diệt.

Tin tức một vị Vũ Vương cường giả vẫn lạc nhanh chóng lan truyền, khiến cho lòng người bàng hoàng, từ đó đối với Xích Phong Cốc sinh lòng e ngại đến cực điểm.

Nói đùa, Vũ Vương tại Đông Hoa hoàng triều tuy không tính là tuyệt đỉnh cường giả đứng đầu, thế nhưng tuyệt đối vẫn được xem là cao thủ, thực lực đủ để quét sạch một phương.

Vũ Hoàng tại Đông Hoa hoàng triều số lượng quá ít, ngay cả Thiên Sinh Môn, Cổ Kiếm Trai những loại này đỉnh phong tông môn, cũng không có mấy nhân vật như vậy, vì vậy có thể nói, chỉ cần Vũ Hoàng không ra, thiên hạ này chính là lấy Vũ Vương vì tôn.

Thế nhưng đường đường là một vị Vũ Vương, lại vô thanh vô tức chết tại một cái nhoe nhò Xích Phong Cốc bên trong, cái này làm sao có thể không khiến người khác vừa kinh vừa sợ?

Xích Phong Cốc từ đó trở thành trong mắt một cái hiểm địa tại Nhai Đình sơn mạch, coi như là cái khác Vũ Vương đều không dám tùy tiện tiến vào trong cốc.

Lúc này Vương Hạo Thần đã đến Xích Phong Cốc ngoại vi, chỉ cần đi thêm một lúc, liền sẽ chính thức tiến nhập vào trong cốc, thế nhưng nghĩ tới nơi này đã từng có một vị Vũ Vương vẫn lạc, hắn không khỏi có chút do dự.

-Có nên đi vào hay không?

Vương Hạo Thần trong lòng cực kỳ xoắn xuýt, nửa muốn đi vào, nửa lại muốn trở lại.

Hắn biết chỗ cơ duyên được ghi lại trên địa đồ ở bên trong Xích Phong Cốc, thế nhưng nơi này đã từng khiến cho không ít vũ giả, thậm chí là Vũ Vương cấp bậc vũ giả táng mệnh, hắn còn không có tự tin tới mức một khi đi vào có thể toàn mạng trở ra.

Nhưng mà... bảo hắn cứ như vậy quay đầu trở về, hắn cũng rất không cam tâm.

Mất bao công sức mới đến được nơi này, Vương Hạo Thần hắn sao có thể không thu hoạch được gì liền quay trở lại?

-Ai... bỏ đi! Cứ như vậy quay về thật sự không cam tâm, còn không bằng liều mạng một lần!

Đắn đo hồi lâu, Vương Hạo Thần sau cùng thở ra một hơi thật dài, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên vẻ cương nghị cùng quyết tâm, hắn không do dự nữa, đôi chân cất bước tiến vào trong cốc.

Vương Hạo Thần đặc trưng nhất tính cách, chính là cố chấp, một khi hắn đã quyết tâm phải làm một việc gì đó, thì nhất định sẽ cố gắng hoàn thành cho bằng được, nửa đường bỏ cuộc, tuyệt đối không phải hắn tính cách.

Vì thế, chỉ cần hắn cảm thấy bản thân có một tia cơ hội, vậy coi như phải đi vào chỗ hiểm địa như Xích Phong Cốc hắn cũng nguyện ý.

Tiến vào Xích Phong Cốc về sau, Vương Hạo Thần mới có cơ hội nhìn ngắm cảnh vật tại nơi này.

Không thể không nói, Xích Phong Cốc mặc dù hung danh hiển khách, thế nhưng quang cảnh không thể phủ nhận là rất đẹp.

Ngoại trừ ngọn núi phía đông, ba ngọn núi còn lại có cây cối tươi tốt, xanh ngắt một màu, mang đến một cỗ hương vị trong lành mà tươi mát đến từ thiên nhiên, khiến cho người ta tâm hồn thư thái.

Những ngọn núi theo Vương Hạo Thần tất nhiên không thể sánh được với Thiên Sinh Môn sáu ngọn núi lớn nhộn nhịp sầm uất, thế nhưng nếu nói về vẻ đẹp thiên nhiên, vậy sáu ngọn núi kia căn bản không có tư cách cùng ba ngọn núi ở Xích Phong Cốc so sánh.

Ngọn núi ở phía đông, lại không có ba ngọn núi kia tươi đẹp như vậy, không chỉ có cây cối, mà ngay cả đất đai đều có một màu đỏ rực, nhìn qua lại một phong vị khác, tuy rằng lời đồn về nơi này đáng sợ, thế nhưng cảnh vật trong cốc quả thực rất bất mắt.

Nếu không phải biết rõ nơi này nguy hiểm như thế nào, Vương Hạo Thần thật sự sẽ nghĩ đây làm một chốn danh lam thắng cảnh trong thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Xích diệm thiên hồ

Vương Hạo Thần lấy ra địa đồ, đem vị trí hiện tại của mình đối chiếu với địa đồ, sau đó lại xác định vị trí của chỗ cơ duyên được ghi lại trên đó.

Một lúc lâu sau, Vương Hạo Thần mới đem địa đồ cất đi, bởi vì hắn đã biết được, chỗ cơ duyên kia vị trí ở trên ngọn núi màu đỏ duy nhất tại Xích Phong Cốc.

Trong bốn ngọn núi tại Xích Phong Cốc, kỳ dị và có khả năng ẩn chứa nhiều nguy hiểm nhất, chắc chắn là ngọn núi kỳ lạ này, thế nhưng bao nhiêu đó cũng không đủ để khiến Vương Hạo Thần phải rút lui, hắn chỉ là khẽ hít sâu một hơi, sau đó liền hướng về phía ngọn núi đỏ đi tới.

Hành động lần này của hắn, không thể không nói là cực kỳ nguy hiểm, thậm chí rất lâu về sau, Vương Hạo Thần vẫn còn bởi vì chuyện này mà thảm máng bản thân ngu xuẩn, không có đủ thực lực liền dạn dột đi vào chỗ hiểm địa.

Không sai, Xích Phong Cốc thực sự ẩn chứa nguy hiểm rất lớn, một khi Vương Hạo Thần đi vào, trừ phi hắn vận khí nghịch thiên đến mức làm người ta tức lộn ruột, nếu không kết quả chắc chắn là thập tử vô sinh.

Rất may cho Vương Hạo Thần, lần này khí số của hắn xem ra vẫn chưa tận, ngược lại còn có tổ tiên phù hộ, khiến cho hắn sau cùng vẫn giữ lại được cái mạng nhỏ của mình.

Từ Xích Phong Cốc bên ngoài đi tới ngọn núi kia cũng mất một ít thời gian, dù sao sơn cốc đường đi không phải quá dễ dàng, quanh co khúc khuỷu, cho dù Vương Hạo Thần có địa đồ dẫn đường, cũng không thể trong nháy mắt liền đến được đó.

Càng tiến lại gần, Vương Hạo Thần càng cảm giác được nhiệt độ xung quanh đang chậm rãi tăng lên, đến khi hắn tiếp cận chân núi, thì nhiệt độ đã nóng tới mức khiến cho hắn cảm giác có chút khó chịu, cả người đầy mồ hôi.

-Đây là có chuyện gì?

Vương Hạo Thần khẽ nhíu mày, trong lòng kỳ lạ vô cùng, những ngọn núi này đều có sát nhau, thế nhưng vì sao không chỉ có quang cảnh, ngay cả khí hậu cũng khác biệt tới như vậy?

Đến lúc này, Vương Hạo Thần cũng đã đại khái đoán ra được, bên trong ngọn núi trước mặt có gì đó không bình thường, nếu không, lại làm sao có thể khiến cho cả hệ sinh thái của một ngọn núi bị đảo lộn như vậy?

-Ừnh!

Hắn còn đang suy nghĩ vẫn vơ, đúng lúc này, một cỗ năng lượng ba động đột nhiên giống như sấm động vang lên tại trên bầu trời.

Cỗ ba động này cách Vương Hạo Thần rất xa, thế nhưng không ngừng lại có thể chấn cho hắn đầu váng mắt hoa, kém một chút liền đứng không vững.

-Rống!

Không để cho hắn có thời gian hồi phục lại, một đạo thú ngậm lại từ trong ngọn núi trước mặt hắn truyền ra, thanh âm tựa như kinh lôi, không chút nào kém cạnh cỗ ba động trên không.

Đạo thú ngậm này đối với Vương Hạo Thần tai có rất lớn lực trùng kích, khiến cho hắn đầu óc hắn lùnh bùng không thối.

-Thật đáng sợ, đây đến cùng là dạng gì huyền thú?

Wương Hạo Thần trong lòng kinh hãi chí cực, hắn thực lực lúc này là đủ để địch nổi Cửu Tinh Vũ Đồ, thế nhưng đối phương lại có thể từ khoảng cách xa như vậy dùng một tiếng gầm chấn憾 thất điên bát đảo, như vậy thực lực của nó, phải đáng sợ đến mức nào?

Tứ giai... ngũ giai... hay thậm chí là lục giai huyền thú?

Lục giai huyền thú, đã là tồn tại có thực lực ngang với Vũ Vương cấp bậc nhân loại cường giả, trong giới yêu thú tại Đông Hoa hoàng triều đồng dạng có thể coi là vương giả.

Bất kể là thứ gì trong số này, đều không phải là thứ hắn hiện tại có thể đối phó, thậm chí nói trắng ra, cho dù đối phương chỉ là một đầu tứ giai huyền thú, thì vẫn như cũ có thể dùng một hơi thở thôi chết hắn.

Ẩn mình sau một vách đá, Vương Hạo Thần vận dụng nguyên khí che đầy toàn bộ mình trên người khí tức, lúc này hắn mới an tâm được đôi chút.

Đồng thời, Vương Hạo Thần trong lòng cũng âm thầm cảm thấy may mắn, nếu như vừa rồi không có cỗ ba động xuất hiện vừa rồi hấp dẫn đầu huyền thú kia chú ý, hắn liền sẽ đi vào bên trong ngọn núi, đến lúc đó một khi dẫn ra động tĩnh, hắn chắc chắn sẽ bị đối phương một cái tát đập chết.

-Vù!

Đúng lúc này, trên không trung bỗng nhiên nổi lên từng trận cuồng phong rít gào, từ trong ngọn núi bay ra một đạo hào quang màu đỏ, bên trong đạo hào quang rực rỡ kia, lại là một bộ thú thân không lồ, lớn đến mức Vương Hạo Thần cho dù là ở rất xa đều có thể nhìn được rõ ràng, khiến cho hắn không khỏi há hốc mồm kinh ngạc, hắn thực sự dám thề rằng, đây là đầu tiên trong đời hắn nhìn thấy một đầu huyền thú to lớn đến như vậy.

Đạo hào quang màu đỏ kia lao thẳng lên trời xanh, đến rất cao mới dừng lại, sau đó hào quang chậm rãi tán đi, khiến cho thân hình của đầu huyền thú kia hoàn toàn hiện ra trước mắt Vương Hạo Thần.

-Đây là... Xích Diệm Thiên Hồ? Hơn nữa còn là lục giai Xích Diệm Thiên Hồ?

Thân thể bề đại của đầu huyền thú hiển hiện trên không trung, bộ lông đỏ rực như lửa cực kỳ bắt mắt, đôi cánh không lồ che phủ cả một khoảng đất bên dưới, trên cái đầu to lớn là một cặp thú đồng lạnh lẽo không chứa một tia tình cảm, dưới một chút lại là một cái miệng lớn đỏ lòm như chậu máu, thỉnh thoảng hơi mở ra để lộ từng chiếc răng sắc nhọn vô cùng dữ tợn, bốn cái thú trào trắng kiến thì lại được bao phủ bởi những đám lửa cháy hùng hực, mang theo vô cùng vô tận cuồng bạo lực lượng.

Không chỉ có thân thể to lớn, ngoại hình đồng dạng cũng đáng sợ như vậy, nếu là người bình thường nhìn thấy nó, e rằng đã bị dọa tới ngất xỉu đương trường.

Wương Hạo Thần mấy năm trước tại Thiên Sinh Môn không thể tu luyện, vì thế hắn dành rất nhiều thời gian để đọc sách, nghiên cứu cổ tịch, lúc này nhìn thấy bộ dáng của đầu huyền thú kia, trong nháy mắt liền đoán được nó thân phận.

Xích Diệm Thiên Hồ, là loại huyền thú cao giai, tu vi ngang ngửa với nhân loại Vũ Vương cảnh cường giả, thân mang cực kỳ nồng đậm hoa thuộc tính nguyên khí vì thế sức chiến đấu cùng giai rất mạnh, cho dù là Vũ Vương, cũng không dám tùy tiện đối đầu với nó.

-Đến tột cùng là đại nhân vật giá lâm, lại còn có thể khiến cho Xích Diệm Thiên Hồ loại này lục giai huyền thú phải hiện thân ứng phó?

Wương Hạo Thần đưa mắt nhìn sang trung tâm cỗ ba động kia, ở nơi đó, hắn cảm nhận được một tia nhân loại hơi thở, khí thế không giống như Xích Diệm Thiên Hồ cuồng bạo như vậy, ngược lại thấp phần trầm ổn, nhưng lại không có chút nào rơi xuống hạ phong.

-Vậy mà lại là nữ tử?

Bởi vì khoảng cách quá xa, lấy Vương Hạo Thần tu vi lúc này, dùng toàn lực quan sát cũng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một đạo bóng dáng yếu đuối không mà đứng, toàn thân nàng vận bạch y trắng như tuyết, mái tóc đen dài búi cao, phong thái bình tĩnh đạm nhiên, mặc dù hắn không nhìn rõ nàng dung mạo, thế nhưng hắn lại như cũ có một loại cảm giác, nữ tử này tất nhiên là rất xinh đẹp.

-Đạp không mà đứng... nàng tu vi ít nhất cũng phải là Vũ Vương cảnh!

Bước vào Vũ Vương cảnh, nhân loại vũ giả liền có khả năng phi hành trên không, đây chính là đặc điểm dễ dàng nhận ra nhất của Vũ Vương cường giả.

-Đây chính là cường giả chân chính sao?

Wương Hạo Thần thật không nghĩ tới, mình ở nơi này vậy mà được nhìn thấy hai cái tồn tại có thể so sánh với Vũ Vương cảnh cường giả.

Coi như là tại Thiên Sinh Môn, Vũ Vương đều được xem là cường giả hạng nhất, phần lớn có thể giữ chức trưởng lão, ngoại trừ lục đại phong chủ, bọn họ chính là những người có quyền hành lớn nhất.

Tu vi đạt tới Vũ Vương cảnh, có thể xem là một lần thoát thai hoán cốt, chiến lực khẳng định vượt xa Vũ Quân, vì thế từ Vũ Quân cảnh trở xuống rất dễ dàng vượt cấp khiêu chiến, thế nhưng cùng là Vũ Vương, chênh lệch một tinh đều có khoảng cách rất lớn, số lượng người có khả năng vượt cấp khiêu chiến cũng ít đi rất nhiều.

Theo lý thuyết mà nói, một vị Vũ Vương tồn tại, coi như bị ba bốn vị Vũ Quân vây công, đều có thể ung dung ứng phó.

Đứng trước mặt cường giả như vậy, Vương Hạo Thần mới cảm giác được mình thực lực đến cùng có bao nhiêu nhỏ bé.

Vũ Vương cường giả... e rằng đối phương hất xi một cái, đều có thể khiến hắn chết đến không thể chết lại.

Đương nhiên, Vương Hạo Thần cũng không vì thế mà suy sụp, hắn thừa biết, bản thân mình thua kém những người kia không phải bởi vì thiên phú hắn không đủ, mà là bởi vì thời gian tu luyện quá ngắn.

Những người kia tu luyện đã bao lâu? Vương Hạo Thần hắn tu luyện thời gian vèn vẹn không bằng một phần một ngàn của họ!

Vương Hạo Thần chưa bao giờ cho rằng mình không bằng người khác, hẳn tin tưởng chỉ cần bản thân có đủ thời gian, đừng nói là Vũ Vương, coi như Vũ Hoàng, thậm chí Vũ Tông hẳn đều có niềm tin có thể siêu việt bọn họ.

Lúc này Vũ Vương đối với hắn tất nhiên là cao không thể chạm, thế nhưng chuyện tương lai... ai có thể nói trước?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 61: Vũ Vương Chi Chiến!

Trên không trung, hai đạo thân ảnh một lớn một nhỏ đứng đối diện nhau, Xích Diệm Thiên Hồ khuôn mặt dữ tợn, thủ đồng lộ ra từng tia sát khí, còn nữ nhân thần bí kia thần sắc vẫn đạm mạc, cũng không vì phải đối mặt với một huyền thú cường đại uy danh hiển hách mà bối rối.

- Nhân loại, tại sao lại tới đây quấy rầy bản toạ?

Đúng lúc này, Xích Diệm Thiên Hồ bỗng nhiên mở miệng, dùng tiếng người lạnh như băng quát to.

Huyền thú đạt tới ngũ giai, đã có thể dùng ngôn ngữ của nhân loại, Xích Diệm Thiên Hồ thân là lục giai huyền thú, việc nó có thể nói tiếng người cũng không có gì lạ.

- Chỉ là muốn mượn Xích Diệm Đan của ngươi dùng một chút!

Nữ tử thần bí ánh mắt lạnh nhạt nhìn Xích Diệm Thiên Hồ, thanh âm thanh thúy dễ nghe khe khẽ vang lên.

- Xích Diệm Đan?

Vương Hạo Thần nấp ở bên dưới nghe được lời này của nàng liền biến sắc, hẳn thế nhưng là biết, Xích Diệm Đan mặc dù nghe giống như là tên của một loại đan dược, thế nhưng kỳ thực cũng không phải, mà là một loại năng lượng kết tinh do Xích Diệm Thiên Hồ dùng bản thân lực lượng trải qua thời gian thật dài ngưng tụ mà ra, trong đó ẩn chứa Xích Diệm Thiên Hồ bản thân cực kỳ nồng đậm hoá thuộc tính nguyên khí, nếu như nó muốn bồi dưỡng hậu đại, vậy Xích Diệm Đan không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất.

- Nữ nhân này cũng thật là thẳng thắn! Bất quá trực tiếp đến tận cửa đòi mượn Xích Diệm Đan, Xích Diệm Thiên Hồ nếu như có thể đồng ý, đó mới là việc lạ!

Vương Hạo Thần nghĩ thầm.

Vương Hạo Thần đoán không hề sai, Xích Diệm Thiên Hồ nghe thấy nữ nhân thần bí nhắc đến Xích Diệm Đan, thần sắc trong nháy mắt liền âm lãnh xuống, lạnh giọng nói:

- Xích Diệm Đan? Bỏ toạ hao phí cực lớn thời gian cùng tinh lực mới tạo ra được một khoả, sao có thể chấp hai tay dâng lên cho ngươi?

Xích Diệm Thiên Hồ tuy rằng thực lực cường hoành, bình thường Vũ Vương cảnh nhân loại nó cũng không e ngại, thế nhưng cũng không muốn tùy tiện gây sự với đối phương, vì thế vẫn chưa ra tay đối với nữ tử thần bí, nếu là cái khác nhân loại Vũ Quân hoặc là Vũ Linh dám đi tới quấy rầy nó, dựa vào bản chất hung ác của huyền thú, nó đã sớm một cái tát đập chết đối phương.

Mà nữ tử thần bí kia cũng vậy, mặc dù nàng là một vị Vũ Vương cường giả, thế nhưng đồng dạng không muốn triệt để đắc tội Xích Diệm Thiên Hồ, nếu không nàng cần gì phải cùng nó nói nhảm? Trực tiếp ra tay giết người đoạt bảo là được!

- Ta có thể dùng vật có giá trị cùng ngươi trao đổi!

Nữ tử thần bí trầm giọng nói.

- Muốn trao đổi? Tốt tốt, vậy ngươi liền cầm ra ba cây Địa Tâm Viêm Dương Thảo a! Lúc đó bản toạ sẽ tự động đem Xích Diệm Đan giao cho ngươi!

Xích Diệm Thiên Hồ cười sáng sủa nói, thanh âm dị thường chói tai.

- Địa Tâm Viêm Dương Thảo? Hơn nữa còn là ba cây? Tên này thật đúng là có công phu sư tử ngoạm a!

Ở nơi xa, Vương Hạo Thần nghe được lời này của Xích Diệm Thiên Hồ không nhịn được âm thầm tắc lưỡi.

Địa Tâm Viêm Dương Thảo, thế nhưng là lục giai linh dược, không chỉ có giá trị cực kỳ to lớn, mà còn vô cùng quý hiếm, bởi vì nó chỉ sinh trưởng dưới lòng đất, hơn nữa là ở những nơi có hoá thuộc tính năng lượng dồi dào, cho dù chỉ là một cây, bên trong ẩn chứa hoá thuộc tính năng lượng cũng đã nhiều hơn Xích Diệm Đan chỉ ít năm lần, thậm chí có thể nói, hai thứ này căn bản không cùng một cấp bậc.

Dùng ba cây Địa Tâm Viêm Dương Thảo chỉ để đổi lấy một khoả Xích Diệm Đan, Vương Hạo Thần xem ra là chuyện thiên phùng dạ đàm, trừ phi nữ nhân đầu bị lừa đá, nếu không căn bản không thể chấp nhận điều kiện này.

Xích Diệm Thiên Hồ ý tứ cũng đã rõ ràng, chính là không muốn cùng nữ nhân thần bí trao đổi, vì thế mới “hét giá” cao như vậy.

Không ngoài dự liệu của Vương Hạo Thần, nghe được yêu cầu của Xích Diệm Thiên Hồ, nữ nhân thần bí kia sắc mặt khẽ trầm xuống, nhíu mày nói:

- Xích Diệm Thiên Hồ ngươi không phải là đang nói đùa à? Địa Tâm Viêm Dương Thảo giá trị ngươi không phải không biết, căn bản không phải là thứ Xích Diệm Đan có thể so sánh, coi như là trong Đông Hoa hoàng triều đều không có được mấy cây, ngươi há miệng liền đòi một lúc ba cây, nếu như ta có thể có được một cây Địa Tâm Viêm Dương Thảo, ngươi cho rằng ta còn có thể đến đây tìm ngươi trao đổi Xích Diệm Đan?

- Nếu đã không có vật ta muốn, vậy nhanh chóng rút đi a, đừng quấy rầy ta nghỉ ngơi!

Xích Diệm Thiên Hồ ngáp dài một tiếng, hiển nhiên không còn hứng thú cùng nữ tử thần bí giao dịch.

Huyền thú thái độ đối với nhân loại từ xưa đến nay có thể nói là không lấy gì làm hữu hảo cho lắm, mà nhân loại cũng như vậy, hoàn toàn không có mấy người xem huyền thú là bằng

hữu, phần lớn đều xem chúng là kẻ địch.

Kỳ thực nếu là một đầu huyền thú muốn giao dịch với Xích Diệm Thiên Hồ, nó chưa hẳn đã có thái độ như vậy, nhưng nữ tử thần bí hết lần này tới lần khác lại là nhân loại, vì thế ngay từ đầu, Xích Diệm Thiên Hồ đã không có ý định cùng nào giao dịch bất cứ thứ gì.

Bất quá, Xích Diệm Thiên Hồ thái độ như vậy, cũng không khiến cho nữ nhân thần bí kia từ bỏ ý định!

- Vốn dĩ không muốn gây chuyện! Nhưng nếu ngươi đã cố chấp như thế, vậy ta liền chỉ có thể dùng vũ lực bức ngươi giao ra đồ vật rồi!

Khẽ hít sâu một hơi, nữ nhân thần bí có chút bất đắc dĩ nói, cùng lúc đó, trong tay nàng liền xuất hiện một thanh trường kiếm màu xanh nhạt, lưỡi kiếm mỏng manh bóng loáng như mặt nước, ở chính giữa có đính một viên ngọc thạch, thỉnh thoảng lại có thanh quang loé lên, nhìn qua cực kỳ đẹp mắt.

Bình thường mà nói, nàng cũng không muốn tới đây giao dịch cùng Xích Diệm Thiên Hồ, thế nhưng lần này nàng thực sự là cần khoả Xích Diệm Đan kia, vì thế bất cứ giá nào nàng cũng phải có được nó, cho dù là... phải đắc tội với một đầu có thể so sánh với nhân loại Vũ Vương cường giả đi chăng nữa!

- Ha ha! Nhân loại các ngươi quả nhiên là như vậy, ngoài mặt giả nhân giả nghĩa, mềm không được liền muốn nganh cướp sao? Ngươi cho rằng ngươi Vũ Vương liền có thể ở trước mặt bản toạ làm càn? Nói cho ngươi biết, bản toạ đã lâu chưa có ném qua thịt nhân loại, ngươi thân là Vũ Vương, hơn nữa còn là nữ tử, xem ra hương vị nhất định sẽ không tệ!

Nhìn thấy động tác của nữ tử thần bí, Xích Diệm Thiên Hồ thú đồng vốn đã lạnh lẽo này càng băng hàn, sau đó liền cười to một tiếng, tiếng của hắn cực kỳ hùng hồn, khiến cho đại địa cũng hơi chút run rẩy.

Nó không muốn gây sự với một vị Vũ Vương là thật, thế nhưng cái này không nghĩa là nó sợ nhân loại Vũ Vương, trái lại trong lòng còn có chút mong đợi, nếu như nó có thể thôn phệ nữ tử thần bí huyết nhục, thực lực nói không chừng sẽ còn tăng lên một đoạn, lợi ích rất lớn.

Phải biết, cùng cảnh giới chiến đấu, huyền thú chưa bao giờ e ngại nhân loại, thậm chí tu vi càng cao, huyền thú kỳ thực càng có ưu thế.

Cái này đương nhiên không phải nói nhân loại yếu kém, chỉ là huyền thú xác thực so với nhân loại có ưu thế hơn, đó là bọn hắn từ khi sinh ra đã có nhục thân mạnh mẽ hơn nhân loại vô số lần, vì thế trong trận chiến sinh tử kéo dài lâu, thông thường đều là nhân loại ngã xuống trước, huyền thú trụ lại đến sau cùng.

- Phải không? Vậy cũng cần xem ngươi có thực lực để làm được việc đó hay không!

Nữ tử thần bí thân nhiên nói, trường kiếm trong tay nàng khẽ phiêu động, ở trên không trung bỗng nhiên vạch một cái, một cái vòi rồng liền theo đó hiện ra, nhìn qua cực kỳ nhỏ bé không đáng kể, thế nhưng chỉ sau một cái nhấp nháy, liền biến lớn thành một đạo cuồng bá con lốc lớn đến vài chục trượng.

Cự đại vòi rồng gào thét xoay vòng, cuồng phong mạnh đến nổi cuốn bật vô số rễ cây, dẫn đến mảnh gỗ cùng lá cây bay đầy trời.

Vũ Vương không xuất thủ thì thôi, một khi xuất thủ, nhất định khuấy động cả thiên địa phong vân!

Đối mặt với nữ nhân thần bí thế công, Xích Diệm Thiên Hồ không có một chút sợ hãi, dựa vào thực lực của nó, căn bản không cần kiêng kỵ đối phương.

- Rống!

Trong miệng vang lên một tiếng rít gào chấn động thiên địa, trên người Xích Diệm Thiên Hồ bỗng nhiên xuất hiện những đốm lửa cháy hùng hực, cuối cùng hội tụ thành một đám lửa khổng lồ như muốn đốt cả trời xanh, nhiệt độ khủng khiếp từ nơi đó truyền ra, khiến cho đám cây cối gần bên dưới đều trở nên khô héo, ngay cả Vương Hạo Thần cách đó rất xa đều cảm giác nóng hừng hực, mồ hôi toát ra như tắm.

- Thật đáng sợ!

Vương Hạo Thần có chút miệng đắng lưỡi khô thì thầm, Vũ Vương chiến lực thực sự vượt xa hắn hiểu biết, thậm chí những gì đang thể hiện ra, chỉ là màn dạo đầu mà thôi, cuộc chiến thực sự còn ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Phi Vũ Kiếm Vương

Trên bầu trời, cuồng bá con lốc đang không ngừng phát ra âm thanh phong nhận rít gào, thanh thế càng lúc càng lớn, tựa như muốn cuốn bay mọi thứ cản nó đường đi.

Mà Xích Diệm Thiên Hồ ngưng kết ra đám lửa kia, cũng không chịu thua kém, mang theo một cỗ khủng bố nhiệt lực hướng cuồng bá con lốc lao thẳng mà đến.

Vũ Vương chi chiến, cho dù chỉ là sơ lộ thực lực, cũng đủ khiến cho Vương Hạo Thần được mở rộng tầm mắt.

- Oanh!

Hai cỗ năng lượng khổng lồ va chạm vào nhau, sau đó liền tạo ra một vụ nổ kinh hoàng, giống như sấm rền đột ngột nổ tung trên bầu trời.

Con lốc cùng đám lửa khổng lồ kia va chạm, tạo thành một đợt sóng dư ba điên cuồng cán quét xung quanh, khiến cho cây cối còn sót lại xung quanh đồng loạt ngã rạp xuống, ngay cả Vương Hạo Thần ở nơi xa, nếu không phải có vách núi cản bớt lực lượng, hẳn e rằng cũng đã bị thổi bay.

- Vũ! Vũ!

Cuồng phong rít gào chói tai, hai cỗ năng lượng kia giằng co trong vòng mấy phút, sau đó liền bởi vì cạn kiệt năng lượng mà tiêu tán.

Ngay vào thời khắc con lốc kia tiêu tán, nữ tử thần bí thân ảnh thân ảnh khẽ run lên, hoá thành một đạo tàn ảnh, tốc độ nhanh như thiểm điện, trường kiếm trong tay nhất trầm một kiếm, kinh khủng kiếm khí nhất thời hoá thành trăm đạo kiếm ảnh hướng Xích Diệm Thiên Hồ chém xả mà đến.

- Kiểm ý thật đáng sợ! Nữ nhân này tại kiểm đạo tạo nghệ ít cũng đã đạt tới cảnh giới kiểm thể, thậm chí cao hơn!

Vương Hạo Thần thân là kiểm tu, hơn nữa cảnh giới kiểm đạo cũng đã đạt tới nửa bước kiểm ý, thế nhưng khi nhìn thấy nữ tử thần bí kiểm ý, hắn lại biết được cái gì gọi là đom đóm so với mặt trăng, thậm chí hắn ở trước mặt nàng, còn không dấy nổi một tia chiến ý.

Bình thường mà nói, coi như là đạt tới kiểm ý kiểm tu, cũng không có khả năng đối với hắn sinh ra áp chế như vậy, thế nhưng nếu là đạt tới tầng thứ hai kiểm thể, vậy thì áp chế hắn thực sự rất đơn giản.

- Thật không biết, nàng so với sư nương đến cùng là người nào mạnh hơn a?

Vương Hạo Thần không biết vì sao lại nảy ra một cái ý nghĩ như vậy.

Nhạc Thi Dao tu vi hắn cũng biết, đồng dạng là Vũ Vương cảnh giới, chính nàng càng là người dạy hắn kiểm đạo, vì thế trong lúc vô tình mới đem nàng ra so sánh với nữ tử thần bí kia.

Dĩ nhiên, đi cũng chỉ là hắn nhất thời so sánh một chút mà thôi, trong lòng hắn, không có bất cứ nữ nhân nào có thể cùng Nhạc Thi Dao sánh vai, nàng trong lòng hắn vị trí, căn bản không có một nữ tử nào khác có thể lay động.

Trên bầu trời, Xích Diệm Thiên Hồ ánh mắt nhìn xem từng đạo kiểm ảnh dày đặc đang lao tới, thần sắc không chút kiêng kỵ, đột nhiên há mồm, một đạo hỏa diễm nóng bỏng từ trong người nó phun ra, vậy mà đem hơn trăm đạo kiểm ảnh kia toàn bộ đốt cháy thành hư vô.

Nữ tử thần bí nhìn thấy công kích của mình bị chặn lại, trong mắt cũng không có kinh ngạc, Xích Diệm Thiên Hồ dù sao cũng là lục giai huyền thú, tương đương với nhân loại Vũ Vương cảnh, thậm chí có thể nói, tại trong Vũ Vương cảnh nó cũng có thể xem là cường giả đứng đầu, nếu như dễ dàng như vậy bị nàng trọng thương, vậy nó liền có chút hữu danh vô thực rồi.

- Phong Thiên Sát!

Kiểm ý mệnh môn từ trên người nữ tử thần bí lan toả mà ra, hoá thành từng trận cuồng phong mang theo kiểm khí sắc lẹm mà vô hình vô ảnh, nhanh như cắt hướng Xích Diệm Thiên Hồ bạo giết đi qua.

Xích Diệm Thiên Hồ thủ động ngưng tụ, theo bản năng muốn tránh né, bất quá nó tốc độ lại hơi chậm, căn bản không bì được với nữ tử thần bí kia, vì thế không cách nào kịp tránh đi.

Huyền thú đúng là có lợi thế nhục thân cường đại hơn so với nhân loại, bất quá tốc độ lại là nhược điểm trí mạng của phần lớn huyền thú, Xích Diệm Thiên Hồ lúc này cũng không phải là ngoại lệ.

- Xoạt! Xoạt! Xoạt!

Bởi vì không kịp né tránh, Xích Diệm Thiên Hồ chỉ có thể cắn răng nhục thân cường đại của mình hứng trọn nữ tử thần bí công kích, chỉ là kiểm khí của nữ tử thần bí kia sắc bén tới mức nào? Coi như Xích Diệm Thiên Hồ đích thật là da béo thịt dày, thế nhưng cũng có chút ăn không tiêu, trên thân lập tức bị chém ra vô số đạo kiểm thương, mặc dù không sâu, thế nhưng như cũ có máu tươi chảy ra ướt đầm cả thân thể của nó.

Tất nhiên, thương thế như vậy đối với Xích Diệm Thiên Hồ nhiều nhất chỉ là khiến nó đau đớn một chút mà thôi, căn bản chưa đủ sức trọng thương nó.

Xích Diệm Thiên Hồ thấy bản thân phòng ngự thân thể vậy mà bị phá vỡ, thủ động rút cuộc hiện ra một tia kinh ngạc, nhìn về phía nữ tử thần bí lạnh lùng nói:

- Không nghĩ tới người kiểm đạo cảnh giới vậy mà đã đạt tới kiểm mạch chi cảnh, khó trách có thể phá vỡ ta phòng ngự! Ta đã từng cùng với không ít nhân loại Vũ Vương chiến đấu qua, người thực lực trong số đó hẳn là có thể xếp vào ba vị trí đầu! Nữ Vũ Vương kiểm tu, lại thêm phong thuộc tính nguyên khí... nếu bản tọa đoán không sai, người hẳn là trên Vương Giả Bảng xếp hạng thứ mười, Phi Vũ Kiểm Vương?

Xích Diệm Thiên Hồ phần lớn thời gian đều trong Xích Phong Cốc, cái này không có nghĩa là nó đối với sự tình bên ngoài không biết chút nào, thậm chí trong lúc mơ hồ, còn có thể đại khái đoán ra được nữ tử thần bí thân phận.

Vương Giả Bảng, là do Đông Hoa hoàng triều tình báo bộ phận khởi xướng, khái quát Đông Hoa hoàng triều sở hữu Vũ Vương cường giả, tuyển ra trong đó thực lực mạnh nhất 30 vị, danh liệt Vương Giả Bảng.

Phàm là có thể được xếp vào Vương Giả Bảng tồn tại, đều là trong Vũ Vương cảnh giới đứng đầu nhất cường giả, tu vi ít nhất cũng là Thất Tinh Vũ Vương trở lên, hơn nữa chiến lực có thể quét ngang cùng cảnh giới vũ giả, nghe nói Vương Giả Bảng top 3 ba vị cường giả đứng đầu kia, thực lực của bọn hắn thậm chí có thể chống lại Vũ Hoàng siêu cấp cường giả, Vương Giả Bảng đệ nhất, càng là đã từng chém giết qua một vị Vũ Hoàng.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả Vũ Vương cường giả đều muốn được xếp vào Vương Giả Bảng, có một số ít Vũ Vương sở hữu trùng kích Vương Giả Bảng chiến lực, thế nhưng lại không ý định muốn lên bảng, so với được vạn người chú mục, bọn hắn càng ưu thích ẩn thế không màng đến thế sự.

Xích Diệm Thiên Hồ kỳ thực cũng đã có Vương Giả Bảng chiến lực, thế nhưng tại Đông Hoa hoàng triều, Vương Giả Bảng được lập ra chỉ dành cho nhân loại vũ giả, Xích Diệm Thiên Hồ thân là huyền thú, tự nhiên không được xếp vào.

Xích Diệm Thiên Hồ thực lực có thể so sánh với Vương Giả Bảng cường giả, tự nhiên cũng biết được không ít thông tin về những nhân vật trên bảng tồn tại, vì thế lúc này mới nhận ra nữ tử thần bí thân phận.

Không sai, nàng đúng là Vương Giả Bảng thứ mười, Phi Vũ Kiểm Vương, Lý Mộ Tinh!

Đừng nhìn nàng chỉ đứng thứ mười mà xem thường, phải biết trong Đông Hoa hoàng triều Vũ Vương cường giả tuy rằng không nhiều, thế nhưng cũng không phải là ít, nàng có thể trong số đó lọt vào top 10 người mạnh nhất, thực lực tuyệt đối là rất mạnh, tuy không có Vương Giả Bảng ba vị trí đầu cường giả biến thái như vậy chiến lực, bất quá coi như đối mặt với Vũ Hoàng, nàng cũng có lòng tin có thể bảo đảm tính mạng chạy thoát.

Vương Hạo Thần nghe được Xích Diệm Thiên Hồ lời nói cũng là chấn động, hắn không nghĩ tới, mình ở nơi này lại gặp được một vị cường giả đáng sợ tên Vương Giả Bảng, bởi vì Phi Vũ Kiểm Vương dạng này đỉnh phong Vũ Vương, coi như là tại Thiên Sinh Môn hẳn đều không có mấy người.

Nữ tử thần bí, không... lúc này hắn nên gọi nàng là Lý Mộ Tinh, nàng thấy Xích Diệm Thiên Hồ nhận ra mình thân phận, thế nhưng nàng cũng không quá bất ngờ, dù sao nàng thân là Vương Giả Bảng đệ thập, tư liệu chắc chắn được không ít người xem qua, nếu như Xích Diệm Thiên Hồ không biết nàng, vậy nó đúng là kiến thức nông cạn rồi.

- Hừ! Coi như người là Vương Giả Bảng thứ mười thì đã sao? Chỉ cần không phải là Vương Giả Bảng năm vị trí đầu tồn tại, bản tọa đều có tự tin chiến một trận! Người thực lực tuy mạnh, nhưng muốn đánh bại bản tọa căn bản là nói si nói mộng!

Xích Diệm Thiên Hồ hừ lạnh nói, thanh âm không có chút nào bởi vì Lý Mộ Tinh là Vương Giả Bảng đệ thập mà mất đi khí thế, Lý Mộ Tinh trong mắt nó tuy mạnh, thế nhưng thực lực nhiều nhất chỉ có thể cùng nó không sai biệt lắm mà thôi, không có khả năng uy hiếp nó tính mạng.

Đúng hơn là, nó cũng không tin, Lý Mộ Tinh lại có thể vì một khoả Xích Diệm Đan mà thực sự muốn cùng nó liều mạng!

Đáng tiếc, nó lại đánh giá thấp nữ tử trước mặt quyết tâm, bình thường mà nói, Lý Mộ Tinh chắc chắn không có khả năng vì Xích Diệm Đan mà liều mạng với Xích Diệm Thiên Hồ, thế nhưng lần này, đừng nói chỉ là Xích Diệm Thiên Hồ, coi như là Vũ Hoàng tồn tại, nàng cũng phải nghĩ cách đem Xích Diệm Đan thu vào tay.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Phong thiên chi kiếm

- Vậy sao? Có thể hay không để ta thử mới biết được!

Lý Mộ Tinh khuôn mặt vẫn bảo trình thần sắc bình thản, bất quá ánh mắt của nàng lại không thể hoàn toàn che dấu vẻ ngưng trọng.

Thực lực của Xích Diệm Thiên Hồ có chút vượt quá nàng dự tính, trước đó nàng vốn dĩ cho rằng, đối phương tuy rằng có Vương Giả Bảng chiến lực, thế nhưng cũng chỉ là kẻ đáy tồn tại mà thôi, chỉ là không nghĩ tới, nó thực lực vậy mà lại mạnh tới mức này, ẩn ẩn có thể so sánh với Vương Giả Bảng mười vị trí đầu cường giả, theo nàng dự tính, trừ phi là Vương Giả Bảng năm vị trí đầu cấp bậc cường giả xuất thủ, nếu không tại Vũ Hoàng trở xuống không có người có thể nhẹ nhõm chế phục được nó.

Đương nhiên, cái này cũng không có nghĩa là Lý Mộ Tinh nàng không làm gì được Xích Diệm Thiên Hồ, chỉ là nếu muốn đa thương được nó, cái giá nàng phải bỏ ra chắc chắn sẽ không nhỏ.

Nếu là lúc bình thường, nàng tự nhiên không có khả năng vì một khoả Xích Diệm Đan mà chấp nhận bỏ ra cái giá như vậy, thế nhưng lúc này cái như trả giá lớn hơn, nàng cũng nhất định phải đem nó thu vào tay.

Lý Mộ Tinh ánh mắt khẽ ngưng tụ, hai tay nàng vào lúc này bỗng nhiên hợp lại, hùng hậu thể nội nguyên khí theo từng động tác của bàn tay chậm rãi ngưng tụ thành một đạo ấn quyết hình kiếm màu xanh lam tuyệt đẹp, trên thân ẩn hiện vô số đạo cổ lão văn tự nhỏ bé.

Ấn quyết hình kiếm vừa hiện ra, Lý Mộ Tinh sắc mặt liền trở nên có chút tái nhợt, rõ ràng thi triển ra một chiêu này, đối với nàng là có không nhỏ gánh nặng.

- Phong Thiên Chi Kiếm!

Quát khẽ một tiếng, ấn quyết hình kiếm trong tay Lý Mộ Tinh đột nhiên biến lớn, từ một đạo nho nhỏ có thể nắm gọn trong lòng tay hoá thành một đạo bóng kiếm cực lớn trên bầu trời, thân kiếm sáng như bạch ngọc, toàn thân có phong nhận gào thét cuốn quanh, tản mát ra một cỗ cao quý mà sắc bén chi khí.

Đây là một trong những sát chiêu mạnh nhất của Lý Mộ Tinh, tập hợp một cỗ khổng lồ kiếm ý cùng với phong thuộc tính nguyên khí, lực sát thương có thể nói là cực kỳ đáng sợ, đây cũng là một chiêu kiếm làm nên tên tuổi Phi Vũ Kiếm Vương của nàng.

Một kiếm này một khi bỏ ra, coi như là Vương Giả Bảng năm vị trí đầu đều không dám tùy tiện đón đỡ!

- Phi Vũ Kiếm Vương! Ngươi điên rồi hay sao? Ngươi thật sự muốn vì một khoả Xích Diệm Đan mà liều mạng với ta?

Xích Diệm Thiên Hồ nhìn thấy Lý Mộ Tinh thi triển ra Phong Thiên Chi Kiếm, thủ động lập tức co rút lại, không thể tin hướng nữ tử trước mặt quát lớn.

- Chỉ cần ngươi chịu đem Xích Diệm Đan ra trao đổi, ta tự nhiên sẽ không tiếp tục quấy rầy ngươi!

Lý Mộ Tinh thần nhiên nói, trên đầu nàng lơ lửng khổng lồ bạch ngọc bóng kiếm, mũi kiếm chỉ thẳng về phía Xích Diệm Thiên Hồ, không hề che dấu uy hiếp chi ý.

Xích Diệm Thiên Hồ từ xưa tới nay hoành hành vô kỵ, nơi nào chịu được nàng uy hiếp, nó hai mắt trợn trừng, phần nộ găm thét:

- Không biết tốt xấu, ngươi cho rằng chỉ có một mình ngươi có át chủ bài hay sao?

Lời nói vừa dứt, trên người nó xích quang đại thịnh, cặp thú trào trước người trong nháy mắt liền bị hai đám lửa cháy hùng lực bao trùm, xích quang chói mắt tựa hồ lán át cả ánh mặt trời vào lúc xế chiều.

Hiển nhiên, Xích Diệm Thiên Hồ cũng đã bị bức đến mức phải dùng sát chiêu của mình!

- Muốn phân thắng bại rồi sao?

Vương Hạo Thần nhìn thấy hai người đều đã xuất ra bản thân át chủ bài, không nhịn được liền khẽ nuốt một ngụm nước miếng, trong lòng lại thoáng có chút chờ mong, hẳn cũng muốn biết trong hai người ai mới là kẻ trụ được đến cuối cùng.

Trên bầu trời, Lý Mộ Tinh ánh mắt ngưng trọng nhìn chăm chăm vào Xích Diệm Thiên Hồ cặp thú trào đang bốc cháy hùng lực, nàng từ nơi đó cảm nhận được một cỗ năng lượng cuồng bạo đến cực điểm, nhiệt độ từ đó lan toả ra thậm chí khiến cho nàng có chút khó chịu, dù biết ngọn lửa đó nóng tới mức nào.

Phải biết Lý Mộ Tinh nàng thực lực là Vũ Vương đỉnh phong, chính nàng đứng trước một chiêu này của Xích Diệm Thiên Hồ còn cảm thấy không dễ chịu, nếu là người tu vi chưa đạt tới Vũ Vương mà đứng ở nơi này, nói không chừng đã bị loại nhiệt độ ở nơi này nung chảy.

Xích Diệm Thiên Hồ thực lực có thể so sánh với Vương Giả Bảng mười vị trí đầu, sát chiêu của nó làm sao có thể không đáng sợ?

Chỉ là đứng từ nơi xa mà đã cảm giác khó chịu như vậy, Lý Mộ Tinh thực sự không dám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra nếu thú trào kia đánh lên người mình..

Câu trả lời chắc chắn là nàng coi như không chết cũng mất nửa cái mạng, Lý Mộ Tinh nàng tuy mạnh, thế nhưng nàng lợi thế là vũ kỹ cao thâm, còn nhục thân lại không tính quá mạnh,

có thể nói khả năng phòng thủ của nàng căn bản không bằng một phần mười năng lực công kích.

Nhục thân là tầng phòng ngự cuối cùng của vũ giả, bất quá đây thông thường cũng là điểm yếu chí mạng của nhân loại vũ giả.

Có rất nhiều người tu vi cường đại, thế nhưng nhục thân lại yếu ớt đến đáng thương, có thể là bởi vì họ quá mức chú tâm đến việc tu luyện nguyên khí mà bỏ quên nhục thân, cũng có thể là họ không quan tâm đến việc tu luyện nhục thân cho lắm.

Tại Đông Hoa hoàng triều, hơn chín phần mười vũ giả đều lựa chọn con đường luyện võ giống như nàng, rất người chịu đi theo con đường luyện thể, bởi vì tôi luyện nhục thân độ khó quá lớn, hơn nữa lại cực kỳ thống khổ, căn bản không có mấy người đi được xa trên con đường luyện thể.

Không phải luyện thể vũ giả yếu, thậm chí theo một cách nói nào đó thì luyện thể vũ giả còn mạnh hơn của vũ giả thông thường, bởi vì một người luyện thể không nói lực công kích của hắn mạnh bao nhiêu, thế nhưng phòng ngự thì chắc chắn là cực kỳ kiên cố, coi như hắn đứng im cho người ta đánh, chỉ cần không có ai phá được phòng ngự của hắn, vậy thì còn đánh gì nữa? Cho dù hắn lực công kích không bằng đối thủ, vẫn có thể chậm rãi mài chết đối phương, lui một vạn bước, coi như hắn không đánh bại được đối thủ, như cũ có thể dựa vào nhục thân phòng ngự mạnh mẽ giữ cho mình ở thế bất bại.

Về điểm này, huyền thú đúng là xa xa vượt qua nhân loại, chúng từ khi sinh ra đã có nhục thân cường hoành làm tiên thiên ưu thế, hơn nữa tu vi càng cao, lợi thế này sẽ càng rõ rệt, nếu là Lý Mộ Tinh có Vũ Vương cấp bậc huyền thú nhục thân, coi như nàng bị Xích Diệm Thiên Hồ một trảo đánh trúng, nhiều nhất cũng chỉ là bị thương mà thôi, muốn giết nàng nhất định không có khả năng.

Đáng tiếc, nhân loại tại Vũ Vương cảnh có thể dùng nhục thân ngăn kháng với huyền thú thực sự quá thiếu.

Ít nhất, theo Lý Mộ Tinh biết chỉ có một vị Vũ Vương tại Đông Hoa hoàng triều có khả năng dùng nhục thân của mình gánh chịu Xích Diệm Thiên Hồ một trảo kia, người kia là Thiết Quyền Môn, Sơn Hà Vương – Trương Khôi, đồng thời là Vương Giả Bảng đệ tứ.

Ngoại trừ Sơn Hà Vương ra, đúng là không có ai dám dùng thân thể chịu một trảo của Xích Diệm Thiên Hồ, trừ phi người đó là Vũ Hoàng.

Lý Mộ Tinh biết rõ bản thân không gánh được Xích Diệm Thiên Hồ công kích, cũng biết mình không có khả năng lấy thương đổi thương với Xích Diệm Thiên Hồ, vì vậy nàng nhất định phải xuất thủ trước, ít nhất... cũng phải chiếm được một chút tiền cơ.

- Sát!

Lý Mộ Tinh lạnh lùng niệm một câu, chỉ thấy trên đỉnh đầu nàng Phong Thiên Chi Kiếm khẽ run lên, sau đó liền giống như một tia chớp xé bắn thẳng về phía Xích Diệm Thiên Hồ.

Quá nhanh! Một kiếm này tốc độ tại trong Vũ Vương cảnh gần như đã có thể xem là đẳng phong tạo cực, coi như là Vương Giả Bảng mười vị trí đầu, cũng không có mấy người có thể thi triển một loại vũ kỹ nhanh hơn Lý Mộ Tinh Phong Thiên Chi Kiếm.

Đối mặt với Phong Thiên Chi Kiếm, Xích Diệm Thiên Hồ căn bản không kịp phản ứng, tất cả những gì nó có thể làm là nghiêng thân hình đồ sộ của mình sang một bên, ngay trước khi bóng kiếm kia kịp đâm vào.

Đương nhiên, cái này cũng chỉ là tránh đi chỗ yếu hại nhất mà thôi, Phong Thiên Chi Kiếm tốc độ không phải Xích Diệm Thiên Hồ có thể so sánh, trong chớp mắt đã xé rách da thịt của nó, tạo thành một vết kiếm thương sâu đến tận xương kéo dài trên thân thể của nó.

- Rống!

Xích Diệm Thiên Hồ thống khổ kêu lên một tiếng, máu tươi từ trong người nó bắn ra như mưa.

Phong Thiên Chi Kiếm uy lực cực đáng sợ, mặc dù Xích Diệm Thiên Hồ nhục thân rất mạnh, thế nhưng cũng không chịu nổi kiếm này.

Xác thực mà nói, nếu không phải Xích Diệm Thiên Hồ nhục thân cường đại, nếu không phải nó vào thời khắc máu chốt tránh đi chỗ yếu hại, e rằng lúc này nó đã bị một kiếm chém làm đôi.

Nếu là một vị nhân loại Vũ Vương cường giả bình thường, chỉ cần dám tiếp một kiếm này của Lý Mộ Tinh, cả người chắc chắn sẽ bị xé nát thành từng mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Lưỡng bại cầu thương

Xích Diệm Thiên Hồ bị Phong Thiên Chi Kiếm của Lý Mộ Tinh đánh thương nặng, thế nhưng không thể không thừa nhận rằng nó nhục thân thực sự rất cường đại, cho dù bị trọng thương cũng chưa tới mức mất đi toàn bộ sức chiến đấu, ngược lại còn kích phát hung tính của nó bạo phát ra ngoài.

- Nhân loại! Chết đi cho ta!

Cặp thú trảo được hoá điểm bao phủ trước người vung lên, Xích Diệm Thiên Hồ cuồng nộ gầm rống một tiếng, thân hình lao về phía trước, thú trảo không chút lưu tình hướng Lý Mộ Tinh chém tới.

Nếu xét về uy lực, Xích Diệm Thiên Hồ “Xích Viêm Ma Trảo” nhất định thua kém Lý Mộ Tinh “Phong Thiên Chi Kiếm” về mọi mặt, thế nhưng cái này không đại biểu là một chiêu này uy lực kém cỏi, hoàn toàn có thể sánh ngang nhân loại Vũ Vương cảnh đỉnh phong cường giả một kích toàn lực.

Hơn nữa cũng đừng quên, huyền thú trước giờ mạnh nhất là phòng ngự chứ không phải là lực công kích, Xích Diệm Thiên Hồ có thể dựa vào nhục thân của mình chịu một kiếm của Lý Mộ Tinh, cái này không đại biểu Lý Mộ Tinh đồng dạng có thể làm như vậy.

Lý Mộ Tinh nàng không có nhục thân mạnh mẽ của huyền thú, nếu như bị Xích Viêm Ma Trảo đánh trúng thân thể, kết cục của nàng chắc chắn là chết đến không thể chết lại.

Đương nhiên, cái này không có nghĩa là nàng bỏ tay chịu chết.

Lý Mộ Tinh hai tay ngưng kết một đạo kỳ lạ thủ ấn ẩn chứa tất cả thể nội nguyên khí còn lại của nàng, thanh âm thanh thúy nhẹ nhàng vang lên:

- Phong Vân Thuần!

Cường phong từ bốn phương tám hướng cuộn cuộn nổi lên, hoá thành từng đạo phong quyền to lớn bao vệ trước người nàng, vô số đạo phong quyền tựa như hoá thành một bức tường gió vô hình ngăn chặn Xích Diệm Thiên Hồ đường đi.

Nàng không có nhục thân cường đại như Xích Diệm Thiên Hồ, thể nhưng vũ kỹ phòng ngự lại không thiếu, hoàn toàn có thể phòng ngự từ xa.

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là lớp phòng ngự này đủ mạnh để bảo vệ nàng, nếu không chỉ cần kẻ địch công kích xuyên thủng lớp phòng ngự kia, như vậy nàng quả thật liền hết đường xoay sở.

Nhục thân Lý Mộ Tinh không mạnh, thậm chí có thể nói là rất yếu đối với một Vũ Vương cường giả, một khi bị đánh trúng tốc độ hồi phục chậm hơn rất nhiều so với cường giả sở hữu nhục thân mạnh mẽ hơn nàng, vì thế trong giao tranh nàng rất ít khi lựa chọn cùng kẻ địch đánh cận chiến.

Nhìn thấy Lý Mộ Tinh toàn lực phòng thủ, Xích Diệm Thiên Hồ cũng không hề dừng lại, trong mắt hung quang đại thịnh, thủ trào mang theo hỏa diễm cháy bùng hực bỏ xuống, nhiệt độ nóng tới mức dễ dàng đem không khí xung quanh đốt cháy, hung hăng va chạm với phong quyền trước mặt.

- Âm!

Cự trào oanh kích lên lớp “ phong thuần “ bề mặt, sau đó tại dưới ánh mắt kinh hãi của Lý Mộ Tinh, cự trào chậm rãi xé rách từng đạo phong quyền, đem lớp “ phong thuần “ trước mặt đập thành từng mảnh nhỏ.

Lý Mộ Tinh thực sự không ngờ, Xích Diệm Thiên Hồ thể công lại đáng sợ như vậy, phòng ngự của mình vậy mà không cách nào ngăn cản nổi.

Công bằng mà nói, phòng ngự thực sự không phải thể mạnh của Lý Mộ Tinh nàng, trước giờ chiến đấu Vũ Vương cấp bậc cường giả nàng đều chưa từng phải quay kiếm về thể thủ một lần, bởi vì kẻ địch đối mặt với thể công của nàng chỉ có thể một mực cố thủ, vậy thì nàng việc gì phải đầu tư khâu phòng thủ nữa?

Thế nhưng lúc này gặp phải Xích Diệm Thiên Hồ nàng lại hiểu ra sai lầm lớn nhất của mình, đó là dùng nàng thực lực gặp bình thường Vũ Vương đương nhiên không cần phải phòng ngự, thế nhưng đối mặt với kẻ sở hữu Vương Giả Bảng top mười thực lực thì lại là một chuyện khác! Nàng căn bản không thể chỉ biết mỗi tấn công, còn cần phải có năng lực phòng thủ đủ mạnh.

Đáng tiếc Lý Mộ Tinh nhận ra điều này tương đối muộn, nếu như trước đó nàng chịu đầu tư một chút thời gian vào khâu phòng ngự võ học, Xích Diệm Thiên Hồ chưa hẳn đã phá vỡ nàng phòng ngự như vậy, thế nhưng sự thật là phòng ngự của nàng lúc này trước mặt nó không khác gì một lớp đậu hũ, rất dễ dàng liền có thể xuyên phá.

Lý Mộ Tinh biết bây giờ không phải lúc tự trách, mắt thấy cự trào của Xích Diệm Thiên Hồ đã đến ngay trước mặt, uy lực mặc dù bởi vì có phong quyền ngăn chặn mà thoáng chút giảm bớt, thế nhưng nàng như cũ tuyệt đối không dám để nó đánh lên người mình, khẽ cắn môi toàn lực vận chuyển còn sót lại không nhiều lắm nguyên khí hình thành tầng phòng hộ cuối cùng trước thân thể, đồng thời tay cầm trường kiếm hướng Xích Diệm Thiên Hồ liều mạng bỏ ra một kiếm.

Nàng tự biết bản thân đã không kịp né tránh một kích này của Xích Diệm Thiên Hồ, cũng biết mình sau khi nhận một kích này của đối phương nhất định sẽ trọng thương, vì thế những gì nàng có thể làm lúc này là dùng phép lấy thương đổi thương, hi vọng Xích Diệm Thiên Hồ sau khi trọng thương nàng đồng dạng mất đi sức chiến đấu, cuối cùng vô pháp truy sát nàng.

Xích Diệm Thiên Hồ nhận ra nàng ý định, đang muốn tránh khỏi một chiêu này, thế nhưng Lý Mộ Tinh đã là bất chấp tất cả rồi, căn bản không cho hắn cơ hội, một kiếm trong nháy mắt đã giết tới.

- Xoạt!

- Âm!

Hai đạo công kích đồng loạt đánh lên người Lý Mộ Tinh cùng Xích Diệm Thiên Hồ, kiếm của Lý Mộ Tinh nhanh hơn một chút, bổ vào Xích Diệm Thiên Hồ bả vai, lưu lại một đạo vết kiếm đến tận xương, thế nhưng đúng vào lúc đó, Xích Diệm Thiên Hồ cự trào cũng đánh lên người nàng, dễ dàng phá tan nguyên khí phòng vệ, đem Lý Mộ Tinh chấn cho bay ngược ra ngoài, khoe miệng liên tục phun ra máu tươi.

Chính bởi vì bị một kiếm của Lý Mộ Tinh đã thương, Xích Diệm Thiên Hồ lực công kích trong khoảnh khắc liền yếu bớt, nên mới không thể một kích giết chết nàng, nếu là nó dính phong một kích, nàng nhục thân e rằng đã bị đánh cho tan vỡ.

Lý Mộ Tinh mặc dù không chết, thế nhưng nàng trọng thương rất nặng, hứng chịu một trào của Xích Diệm Thiên Hồ khiến cho nàng thần trí đều trở nên có chút mơ hồ, bất quá nàng biết mình không thể mất đi ý thức, nếu không một khi nàng ngất đi, thử chờ đón nàng ở phía trước chắc chắn là tử vong.

- Phong Vân Bội!

Sắc mặt tái nhợt, Lý Mộ Tinh cắn răng xoay chuyển thân hình, hai chân giống như đạp lên một loại bộ pháp huyền diệu nào đó, thân ảnh loé lên một cách quý dị, tựa như một con gió bay đi, trong chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng.

Xích Diệm Thiên Hồ nhìn thấy Lý Mộ Tinh bỏ đi, trong mắt thiếu đi hừng hực lửa giận, không phải nó không muốn đuổi theo, chỉ là thương thể của nó so với nàng kỳ thực cũng không nhẹ đi bao nhiêu, đặc biệt là một chiêu “ Phong Thiên Chi Kiếm “ đầu tiên, suýt chút nữa đã đem cả người nó chém làm hai đoạn, tuy nói huyền thú thể chất không tầm thường, thế nhưng nếu như cứ dễ yên như vậy không chữa trị, nó cũng không chịu nổi, sớm muộn cũng chết vì mất máu.

- Nữ nhân đáng chết! Người tốt nhất đừng chết dễ dàng như vậy, đợi bản tọa khôi phục một chút thương thể, nhất định sẽ tìm bắt ngươi về, đến lúc đó sẽ ngươi biết thế nào là sống không bằng chết!

Xích Diệm Thiên Hồ hai mắt chứa đầy hung quang nhìn về phía Lý Mộ Tinh phương hướng rồi đi, thân ảnh lấp loé một cái, liền quay lại ngọn núi của mình, khẩn cấp tiến hành chữa thương.

.....

Nấp sau vách núi từ đầu đến cuối quan sát trận chiến, Vương Hạo Thần tâm thần vẫn chưa thể bình tĩnh lại cho dù Lý Mộ Tinh và Xích Diệm Thiên Hồ đều đã rời đi.

Vũ Vương cấp bậc chiến đấu quả thực đáng sợ, tuyệt đối không phải Vương Hạo Thần hẳn lúc này có thể chạm tới.

Lý Mộ Tinh thân là Vương Giả Bảng đệ thập, bất kể là tu vi hay kiếm đạo cảnh giới của nàng so với Vương Hạo Thần đều cao hơn gấp trăm lần, coi như là trong Vũ Vương đều có thể

xem là tuyệt đỉnh cường giả, một chiêu “ Phong Thiên Chi Kiếm “ kia, khiến cho Vương Hạo Thần cảm giác được kiếm đạo của hắn so với kiếm đạo của nàng tựa như đom đóm với mặt trăng, trong cổ kiếm ý vô cùng vô tận kia, e rằng chỉ cần bị một đạo yếu nhất trong đó đánh trúng, cũng đủ khiến cho hắn thịt nát xương tan.

So với Lý Mộ Tinh, Vương Hạo Thần càng thần phục Xích Diệm Thiên Hồ chiến lược, đặc biệt là nó biến thái tới cực điểm nhục thân.

Vương Hạo Thần thế nhưng là tận mắt nhìn thấy, Xích Diệm Thiên Hồ lại dùng thân thể huyết nhục của mình cứng rắn ngăn Lý Mộ Tinh “ Phong Thiên Chi Kiếm “, phải biết, một kiếm kia uy lực coi như muốn san bằng một cánh rừng nhỏ cũng chẳng phải việc gì khó, thế nhưng khi chém vào Xích Diệm Thiên Hồ cũng chỉ có thể miễn cưỡng trọng thương nó mà thôi, thậm chí còn không thể khiến nó mất đi tuyệt đại bộ phận chiến lực.

Vương Hạo Thần tin chắc, nếu không phải Lý Mộ Tinh phút cuối bỏ đi, nếu như nàng ở lại cùng Xích Diệm Thiên Hồ tử chiến đến cùng, vậy người chết chắc chắn là nàng chứ không phải là Xích Diệm Thiên Hồ.

Không phải Lý Mộ Tinh yếu hơn Xích Diệm Thiên Hồ bao nhiêu, chỉ là nàng quá chú trọng vào năng lực tấn công mà bỏ quên mất khâu phòng thủ của mình, vì thế đối mặt với Xích Diệm Thiên Hồ có nhục thân phòng ngự kiên cố, nàng liền vô pháp đánh bại đối phương, ngược lại bị đối phương phản kích suýt nữa mất mạng.

Trong trận chiến vừa rồi, Lý Mộ Tinh chín thành thời gian đều dùng để tấn công, Xích Diệm Thiên Hồ cả trận hầu như không thể theo kịp tốc độ của nàng, chỉ có thể co mình lại phòng thủ, thế nhưng hiệu quả của những đòn đánh của Lý Mộ Tinh đối với Xích Diệm Thiên Hồ căn bản không có bao nhiêu, cuối cùng để đối phương lật ngược tình thế vào phút cuối.

Nếu như phải so sánh, vậy Lý Mộ Tinh là một người bình thường trong tay có một thanh bảo kiếm, còn Xích Diệm Thiên Hồ thì trong tay có một thanh kiếm thường cùng một tâm khiên tốt, trong một trận chiến mà hai người chiến lực không chênh lệch nhiều lắm, lại đánh đến cuối cùng, người có công thủ toàn diện hơn tất nhiên chiếm đến bảy thành phần thắng.

Một trận chiến này, nhìn thì có vẻ hai bên ngang tài ngang sức, thế nhưng kỳ thực Lý Mộ Tinh nàng gần như đã thua rồi, thua bởi vì nàng quá tin tưởng vào “ thanh bảo kiếm “ của mình, năng lực tấn công cho dù có mạnh đến đâu mà không có một hậu phương là khả năng phòng ngự vững chắc thì “ thanh bảo kiếm “ kia có sắc bén vô cùng cũng không có đất để dụng võ.

Vương Hạo Thần hẳn kỳ thực từ trước tới cũng có khuynh hướng công nhiều hơn thủ, kiếm đạo của hắn cũng không giống như Lý Mộ Tinh, yêu thích chiếm lấy tiên cơ của đối phương, trong khi giao phong không cho kẻ địch có cơ hội tấn công, vì thế hắn năng lực tuy rằng không tới mức so với năng lực tấn công cách biệt một trời một vực như Lý Mộ Tinh, thế nhưng cũng chẳng mạnh mẽ đến đâu.

Chỉ là sau khi quan sát một trận chiến này, Vương Hạo Thần cảm thấy mình nhất định phải sớm một chút tăng lên khả năng phòng thủ của mình, khiến cho bản thân có được công thủ toàn diện năng lực.

Vương Hạo Thần biết trên thế gian cũng có những cường nhân lấy công làm thủ, ví dụ như Vương Giả Bảng ba vị trí đầu đỉnh phong Vũ Vương, bọn hắn trong cùng cảnh giới có lẽ đúng là không cần phải phòng thủ, bởi vì thực lực của bọn hắn đã quá mạnh so với những Vũ Vương khác rồi, nếu là Vương Giả Bảng đệ nhất, Vũ Vương bình thường e rằng ngay cả tư cách khiến hắn phải nghiêm túc đối phó cũng không có, chứ đừng nói là khiến hắn phải chuyển về thế thủ một lần, vậy thì hắn cần gì phải phòng thủ cho phí công?

Bất quá người ta là người ta, Vương Hạo Thần cũng chưa có cuồng ngạo tới mức cho rằng hắn có thực lực mạnh tới mức có thể chỉ công mà không cần thủ, cho dù là hắn có thực lực như vậy, hắn cũng sẽ không bỏ qua việc phòng thủ, bởi vì trong chiến đấu có thể hắn không cần phải phòng thủ, thế nhưng nếu như là đối phương bất quá đánh lên hoặc quần chiến thì sao? Lúc đó hắn biết phải lấy gì để chống đỡ hoặc lấy gì để quần chiến với người ta? Phải biết cho dù hắn thế công có cường hãn bao nhiêu, cũng rất khó trong một hơi có thể giết hết toàn bộ kẻ địch, mà một khi không thể tiêu diệt tất cả, vậy thì nguy cơ hắn bị thương sẽ rất cao!

Mà trong quần chiến loạn đấu, một khi bị thương, vậy khả năng ngã xuống trong giao tranh sẽ càng lớn!

Hắn thừa nhận rằng tấn công gần như là biện pháp phòng thủ tốt nhất, thế nhưng cũng không thể phủ nhận, nếu như Vương Hạo Thần hắn có khả năng phòng ngự tốt nhất năng lực tấn công của mình, vậy hắn nhất định không cần phải lo trước lo sau, có thể hoàn toàn yên tâm đối địch, bất kể là đơn chiến hay quần chiến hắn đều không sợ, thoải mái phát huy ra mình chiến lực mạnh nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Cứu người

Vương Hạo Thần ở lại vách núi đó một lúc lâu, sau khi chắc chắn rằng Xích Diệm Thiên Hồ đã quay về núi mời cẩn thận rồi khỏi, hắn lúc này cũng đã không có tâm tư để ý đến chỗ cơ duyên kia nữa rồi. Nói đùa, đã biết ở trong ngọn núi kia có một đầu lục giai đỉnh phong huyền thú, nếu như hắn còn có tâm muốn tiến vào tìm chỗ cơ duyên kia thì đó không phải là gan dạ nữa mà là ngu ngốc rồi.

Hắn còn chưa có bị điên a!

Vương Hạo Thần bây giờ chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi địa phương nguy hiểm này, căn bản một giây đều không muốn nán lại thêm.

Chỉ là, có chuyện đôi khi không muốn cứ muốn liền có thể làm được, cũng có những chuyện tưởng như chẳng thể nào liên quan tới bản thân thế nhưng sau cùng lại trở thành chuyện của chính mình...

Vương Hạo Thần vốn dĩ chỉ muốn rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt, thế nhưng còn chưa đi được bao xa thì hắn đã phải ngừng lại, bởi vì trước mặt hắn là một bạch y nữ tử xinh đẹp tuyệt trần, mi mục như họa, sắc mặt của nàng bởi vì bị thương mà có chút trắng bệch, bất quá vẫn không cách nào che dấu được vẻ tú lệ của nàng.

Vương Hạo Thần không thể không thừa nhận, nữ nhân này thực sự rất đẹp, hoàn toàn có tư cách để so sánh với sư nương Nhạc Thi Dao của hắn.

Nữ nhân này so với Nhạc Thi Dao nhiều hơn một phần lạnh lùng, nhưng cũng thiếu đi một phần vũ mị cùng ấm áp, nếu phải so sánh, Vương Hạo Thần tự nhiên vẫn là đánh giá sư nương của hắn cao hơn nữ tử trước mặt, tất nhiên đây chỉ là quan điểm của hắn mà thôi.

Nữ tử này không phải ai xa lạ, chính là người vừa mới cùng Xích Diệm Thiên Hồ đại chiến, Vương Giả Bảng đệ thập, Phi Vũ Kiếm Vương - Lý Mộ Tinh.

Xem bộ dáng của Lý Mộ Tinh lúc này, hẳn là thương thế quá nặng nên mới lâm vào hôn mê, khắp người đều là máu, ngay cả bạch y đều bị nhuộm đỏ quá nửa.

Trong nháy mắt, Vương Hạo Thần liền lâm vào một tình thế khó xử.

Cứu hay là không cứu?

Thật lòng mà nói, Vương Hạo Thần thực sự không muốn nhúng tay vào chuyện này cho lắm, hắn không muốn bởi vì cứu một cái nhân vật mà mình không hề quen biết mà đắc tội với Xích Diệm Thiên Hồ.

Cho dù là Lý Mộ Tinh tình cảnh lúc này có chút đáng thương, nhưng cái này cũng là nàng tự tìm mà thôi, nếu không phải nàng cố chấp muốn trao đổi Xích Diệm Đan với Xích Diệm Thiên Hồ, làm sao có thể bị đánh tới mức này? Vương Hạo Thần không phải thánh nhân tới mức thấy ai bị thương cũng cứu, càng không phải là loại người hảo sắc, thấy nữ tử xinh đẹp liền muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sau đó tự đặt mình vào chỗ nguy hiểm, hắn là người rất thực tế, chuyện không có lợi ích cho mình hắn sao có thể làm?

Vương Hạo Thần do dự là bởi vì lời nói lúc trước của sư nương hắn, đó là “thấy người gặp khó khăn nếu có thể nhất định phải tương trợ”, tuy hắn rất nghe lời dạy bảo của sư nương, nhưng hắn thực sự không đồng ý với quan điểm này của Nhạc Thi Dao cho lắm, bất quá hắn cũng hiểu được một điều, đó là có thể khiến cho một vị Vũ Vương cường giả nợ hắn một khoản ân tình là một cái thiên đại hảo sự.

Vương Hạo Thần không biết mình đến bao giờ mới có thể đạt tới Vũ Vương cảnh, chỉ là hắn biết trên con đường phát triển của mình sẽ gặp không ít khó khăn, vì thế chỉ cần có cơ hội nhận được sự trợ giúp, hắn chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Lý Mộ Tinh thân là Vũ Vương, hơn nữa còn là Vương Giả Bảng đệ thập, không nói năng tương lai có cơ hội thành hoàng hay không, coi như nàng suốt đời chỉ là một vị Vũ Vương, đối với Vương Hạo Thần lúc này như cũ là cao không thể chạm, nếu như nàng sau này có dịp xuất thủ trợ giúp mình, không thể nói trước có thể khiến con đường của hắn bớt chông gai đi không ít.

Vương Hạo Thần suy nghĩ là như vậy, bất quá hắn cũng đang do dự, dù sao cứu Lý Mộ Tinh đồng nghĩa với việc đắc tội với một tồn tại còn kinh khủng hơn nàng là Xích Diệm Thiên Hồ, điều này rất có thể sẽ đặt hắn vào tình thế nguy hiểm, đồng thời ai biết nữ nhân kia có phải là người vong ân phụ nghĩa hay không, nếu như sau khi nàng khỏi hắn không những không mang ơn mình mà còn đem mình xử lý thì phải làm sao? Hắn lấy cái đề đầu lại một vị danh liệt Vương Giả Bảng tồn tại?

Do dự thật lâu về sau, Vương Hạo Thần cuối cùng cũng làm ra quyết định, giúp Lý Mộ Tinh một lần, cất bước đi về phía trước.

Giữa việc có thể bị Xích Diệm Thiên Hồ truy sát cùng việc có thể khiến một vị Vũ Vương cường giả nợ mình một khoản ân tình thì hắn đã chọn cái sau.

Hắn không biết hành động của mình đến cùng là đúng hay sai, bất quá nếu phải nói về lương tâm thì ít nhất hắn sẽ không cảm thấy có chút áy náy đi...

- Chỉ mong người là một người biết đạo nghĩa a!

Vương Hạo Thần trong lòng thầm nghĩ, cả người cúi xuống ý muốn bế Lý Mộ Tinh lên tay, bất quá đúng lúc này dị biến lại phát sinh.

Lý Mộ Tinh vừa rồi đại chiến với Xích Diệm Thiên Hồ, linh hồn một trào của đối phương, chính vì như vậy mà y phục màu trắng của nàng bị hoà điểm trên thú thảo đốt cháy nhiều chỗ, không thể che giấu được da thịt trắng mềm như mỡ đông ở bên trong.

Vương Hạo Thần vừa rồi đứng ở chỗ xa không thấy được chuyện này, thế nhưng bây giờ đến gần như vậy, cảnh tượng hương điểm trần đầy dụ hoặc kia lập tức đập vào mắt hắn.

Vương Hạo Thần ánh mắt vừa đụng vào thân thể đầy mỹ thái của Lý Mộ Tinh liền đông cứng ở đó, không cách nào thoát ra được, thậm chí ngay cả động tác trên tay cũng dừng lại.

Hắn không hiểu nhiều lắm về chuyện nam nữ, đây là sự thật, nếu không thì lúc ở trên Thiên Sinh Môn trước đó hắn cùng sư nương triển miên như vậy, sớm đã đề nàng xuống mà “động thủ” rồi.

Thế nhưng cái này không thể phủ nhận hắn là một cái nam nhân, hơn nữa còn là nam nhân ở tuổi mới lớn, hắn tự nhiên sẽ có nam nhân đặc tính, Lý Mộ Tinh thân thể nửa kín nửa hở lúc này đúng là có lực sát thương chí mạng với hắn, khiến cho đôi mắt của hắn bốc lên hai luồng hỏa điểm, cả người nóng rực lên.

Cảm giác này giống hết lúc mà hắn cùng với sư nương triển miên một đoạn thời gian kia.

Cười khổ một tiếng, Vương Hạo Thần cưỡng ép xoá đi dục niệm trong đầu, hắn mặc dù đối với sắc đẹp của Lý Mộ Tinh cảm thấy kinh diễm, thế nhưng hắn cũng chưa bị điên tới mức muốn cùng một cái Vũ Vương cảnh cường giả phát sinh quan hệ nam nữ, nếu không đến lúc nàng tỉnh lại không một chương đánh chết mình mới là chuyện lạ.

Vương Hạo Thần vòng tay đem Lý Mộ Tinh bế lên, mấy ngón tay của hắn vừa đụng vào da thịt mềm mại của nàng, một cỗ cảm giác thư thái tuyệt vời liền truyền tới, khiến cho hắn trong lòng có chút mê luyến.

Cần mỗi một cái thật mạnh, một lần nữa xoa đi cỗ ý niệm kia, Vương Hạo Thần hai tay ôm lấy thân thể mềm mại của Lý Mộ Tinh hướng Xích Phong Cốc miệng cốc chạy đến.

Chi là rất nhanh, hắn cước bộ lại lần nữa dừng lại, bởi vì hắn chợt nhớ tới một chuyện, nếu bây giờ hắn cùng Lý Mộ Tinh ra khỏi Xích Phong Cốc vậy có tính là an toàn hay không?

Trước đây không lâu Vương Hạo Thần từng hoài nghi vì cái gì mà Nhai Đình sơn mạch khắp nơi đều có nguy hiểm trùng trùng thế nhưng Xích Phong Cốc lại yên bình đến như vậy? Bất quá hắn lúc này đã hiểu ra nguyên nhân, không gì khác bởi vì Xích Phong Cốc có một đầu lục giai Xích Diệm Thiên Hồ sinh sống, vì thế không có một loài huyền thú nào dám bén mảng tới nơi này, sợ bị Xích Diệm Thiên Hồ nuốt sống.

Chi là, Vương Hạo Thần lúc này đi lại trong Xích Phong Cốc tự nhiên sẽ không có nguy hiểm, thế nhưng nếu là hắn rời khỏi Xích Phong Cốc phạm vi, nhất định sẽ có vô số nguy hiểm trên đường đi, những nguy cơ này có thể không đáng sợ bằng Xích Diệm Thiên Hồ, nhưng cũng không phải hắn hiện tại có thể đối phó.

Nếu là Vương Hạo Thần một thân một mình, hắn còn có vài phần nắm chắc có thể toàn thân trở ra, nhưng thêm một cái Lý Mộ Tinh, vậy thì hắn hoàn toàn không có một chút nắm chắc nào.

Suy nghĩ một lát, Vương Hạo Thần quyết định tốt nhất là vẫn nên ở lại trong Xích Phong Cốc, mặc dù như cũ có chút mạo hiểm bởi vì nơi này là Xích Diệm Thiên Hồ địa bàn, thế nhưng Vương Hạo Thần cho rằng Xích Diệm Thiên Hồ cho dù mạnh nhưng chỉ có một mình, nếu bọn hắn cẩn thận ẩn nấp không thêm vận khí không quá kém hẳn là sẽ không bị phát hiện, ngược lại nếu như ra ngoài kia e rằng khắp nơi đều có nguy hiểm, không giây phút nào được an toàn.

Hơn nữa, Vương Hạo Thần cũng biết Xích Diệm Thiên Hồ tự thân có thương tích, chưa hẳn đã có thể ra ngoài truy tìm Lý Mộ Tinh tung tích.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Trị thương

Vương Hạo Thần mang theo Lý Mộ Tinh đi vòng ra phía sau một ngọn núi đối diện với ngọn núi mà Xích Diệm Thiên Hồ đang ẩn cư, đi đến nơi này coi như Xích Diệm Thiên Hồ ra ngoài truy tìm cũng không thể lập tức tìm thấy bọn họ, hơn nữa ở nơi này có một hang động do thiên nhiên tạo ra, rất thích hợp để nghỉ ngơi trị thương.

Trong động không gian rất rộng rãi, Vương Hạo Thần đem Lý Mộ Tinh nhẹ nhàng đặt trên một tảng đá dài giống như một chiếc giường, sau đó mới ngồi xuống gần đó, trùng điệp thờ ra một ngụm troc khí.

Đoạn đường vừa rồi hấn trong lòng có thể nói là không gì sánh được áp lực, rất sợ một lúc nào đó Xích Diệm Thiên Hồ đột nhiên đuổi tới, như vậy hấn và Lý Mộ Tinh kết cục chắc chắn không cần nói cũng biết, rất may chuyện như vậy sau cùng cũng không có xảy ra.

Vương Hạo Thần nghỉ ngơi vài phút, sau đó ánh mắt lại nhìn qua Lý Mộ Tinh đang nằm trên khối đá, lúc này có cơ hội nhìn kỹ càng, hấn mới phát hiện nàng bị thương quá thật so với chính mình tưởng tượng còn muốn nặng, nhiều chỗ máu tươi vẫn đang chậm chậm chảy ra, tuy rằng đang nàng hôn mê, thế nhưng trên khuôn mặt xinh đẹp vẫn không dấu được nét đau đớn.

- Trước hết giúp nàng sơ cứu một chút a!

Vương Hạo Thần trông mắt hơi lưu chuyển nghĩ thầm, hấn không phải muốn nhân lúc nàng bị thương mà chiếm tiện nghi, chỉ là nếu tiếp tục để như vậy, e rằng nàng sớm muộn cũng chết vì xuất huyết quá nhiều.

Nghĩ là làm, Vương Hạo Thần lấy ra từ trong nạp giới một ít kim sang được cùng vài bông sạch và nước, bắt đầu giúp Lý Mộ Tinh trị liệu.

Hấn trước hết đem vết thương trên hai cánh tay của Lý Mộ Tinh sát trùng, sau đó liền đắp lên kim sang, cuối cùng là giúp nàng băng bó lại vết thương.

Quá trình này hấn cho dù không muốn nhưng ngón tay như cũ thỉnh thoảng vẫn chạm vào làn da mềm mại đầy tính đàn hồi của Lý Mộ Tinh, cảm giác vô cùng thoải mái.

Tiếp đó, Vương Hạo Thần ánh mắt lại lộ ra một tia khó xử, bởi vì Lý Mộ Tinh bị thương nặng nhất vị trí là ở trên người chứ không phải ở hai tay, bất quá nếu như hấn muốn giúp nàng trị liệu ở những chỗ đó, nhất định phải khai mở nàng y phục.

Chỉ là... Vương Hạo Thần hấn thực sự không có lá gan này, hấn trước giờ chưa từng tiếp xúc với cơ thể nữ nhân, nhưng hấn cũng biết đạo lý “nam nữ thụ thụ, bất tương thân, thật sự không biết nếu tự ý thoát nàng y phục thì có ổn hay không, Lý Mộ Tinh sau khi tỉnh dậy nếu biết nàng thân thể bị hấn nhìn qua, liệu có một kiếm bỏ sống hấn hay không?

- Ân...

Đúng lúc hấn còn đang do dự không quyết, Lý Mộ Tinh đang nằm trên tảng đá đột nhiên khẽ rên lên một tiếng, sau đó mắt phượng vốn dĩ đang đóng chặt vào lúc này liền chậm rãi mở ra.

Nàng sau khi tỉnh dậy liền muốn cử động thân thể, thế nhưng toàn thân lập tức truyền đến một cổ đau nhức đáng sợ, khiến cho nàng không nhận được nhú chặt hai hàng lông mày xinh đẹp, trong mắt hiện lên một tia thống khổ.

Đau đớn qua đi, Lý Mộ Tinh lúc này mới phát hiện bên cạnh mình có một thiếu niên dung mạo cực kỳ tuấn tú, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc cùng phòng bị.

- A... cô tỉnh rồi?

Vương Hạo Thần thấy nàng đột nhiên mở mắt nhìn mình, trong lòng lập tức giật thót, sợ nàng hiểu lầm vội vã lui ra sau mấy bước, nói gấp:

- Cô đừng hiểu lầm, ta không có ác ý, chỉ muốn giúp cô chữa thương mà thôi!

Vừa nói, Vương Hạo Thần vừa đem bình kim sang được trong tay nâng lên cho nàng thấy, hấn trong lòng thực sự có chút sợ hãi, mặc dù hấn còn chưa làm chuyện phi lễ với nàng, bất quá Lý Mộ Tinh thân là Vũ Vương cường giả, ai biết trong đầu nàng nghĩ cái gì, hơn nữa dựa vào thực lực của nàng, coi như là đang bị trọng thương e rằng vẫn có giết chết hấn năng lực.

Lý Mộ Tinh hết nhìn Vương Hạo Thần lại nhìn trong tay hấn bình kim sang được, sau đó lại chú ý tới mình hai cánh tay vết thương dĩ nhiên đã được trị liệu băng bó, lúc này xác định hấn nói là sự thật, trong lòng lập tức cảm kích.

Nàng không lâu trước đó bị Xích Diệm Thiên Hồ trọng thương, sau đó dùng hết toàn lực cướp đường chạy trốn, thế nhưng không đi được bao xa liền kiệt lực ngã đi, hấn là được thiếu niên này phát hiện sau đó mang về nơi này.

- Cảm ơn!

Lý Mộ Tinh hướng Vương Hạo Thần nói một câu cảm tạ, nàng mặc dù là Vũ Vương, thế nhưng lại là một người biết đạo nghĩa phải trái, nếu không phải Vương Hạo Thần mang nàng về đây, e rằng nàng có thể đã chết nơi hoang dã rồi, thiếu niên này, đối với nàng có ân cứu mạng.

Trước đó nàng đối với Vương Hạo Thần có lòng phòng bị là bởi vì nàng biết dung mạo của mình đối với nam nhân có lực sát thương đến mức nào, không ít kẻ trên đời nếu thấy nàng ở trong tình trạng lúc này rất có khả năng sẽ nổi tã tâm với nàng, vì thế nàng có lòng phòng bị cũng không có gì sai.

- Không có gì... bất quá cô bị thương rất nặng, ta chỉ mới trị liệu cho hai cánh tay của cô mà thôi, những nơi khác còn thương thể, nếu như cô đã tỉnh lại rồi, vậy cô liền tự mình làm lấy đi!

Vương Hạo Thần vẫn có chút e ngại Lý Mộ Tinh, dè dặt đem bình kim sang được và bông vải đặt bên người nàng, sau đó lập tức lui lại mấy bước.

Nghe Vương Hạo Thần nói vậy, Lý Mộ Tinh ánh mắt lại ôn hoà hơn không ít, bởi vì thiếu niên trước mặt vậy mà không có nhân lúc nàng hôn mê mà giờ trò bắt chính với nàng.

Lý Mộ Tinh đối với mình dung mạo cùng mị lực vẫn là có tự tin rất lớn, ở Đông Hoa hoàng triều có vô số người si mê nàng sắc đẹp, trong số những người có ý muốn lấy nàng làm thê tử Vũ Vương nhiều vô số, thậm chí ngay cả Vũ Hoàng đều không thiếu.

Nếu là những người kia gặp cảnh mình bị thương như vậy, nàng thực sự không chắc họ sẽ làm được như thiếu niên trước mặt hay không, hay sẽ nhân cơ hội đó để biến nàng thành của họ.

Hiển nhiên, Vương Hạo Thần trong lúc vô tình vậy mà lại chiếm được không ít hảo cảm từ vị đại danh đỉnh đỉnh Phi Vũ Kiếm Vương này.

Vương Hạo Thần cố ý muốn để cho nàng một mình có không gian chữa thương, vì thế sau khi đặt bình thuốc xuống bên cạnh nàng liền xoay người đi về phía cửa động, chuẩn bị đi ra ngoài.

Lý Mộ Tinh đang muốn đưa tay cầm lấy bình thuốc, thế nhưng cánh tay đau đớn không nhấc lên nổi, hơn nữa nàng lại phát hiện cả người đều giống như vậy, ngoại trừ hai chân còn có thể cử động thì những nơi khác hoàn toàn cứng đờ, đau nhức cực kỳ khó chịu.

Lý Mộ Tinh khẽ cắn môi, nàng không nghĩ tới, chính mình cao cao tại thượng suốt nhiều năm nay lại rơi vào cảnh thảm hại như vậy.

Cố gắng thư lại một lần nữa, sau cùng Lý Mộ Tinh chỉ có thể cười khổ bỏ cuộc, nàng hiểu rõ trạng thái cơ thể của mình, nếu như không nhanh chóng được chữa trị nhất định sẽ ngày một nặng thêm, thế nhưng nếu như nàng cố sức cử động chỉ làm cho vết thương vỡ ra thêm.

- Đợi... đợi một chút!

Lý Mộ Tinh ánh mắt nhìn về phía Vương Hạo Thần đang rời khỏi hang động, thanh âm có chút ngập ngừng vang lên.

Vương Hạo Thần nghe vậy liền dừng lại cước bộ, quay mặt nhìn nàng nói:

- Có chuyện gì sao?

Lý Mộ Tinh trên mặt hiện lên thần sắc khó xử, nàng biết bản thân cần được trị liệu, thế nhưng nàng làm có thể để cho một cái nam tử nhìn thấy mình thân thể?

Bất quá sau cùng nàng vẫn là tuyển chọn để cho Vương Hạo Thần giúp mình trị thương, bởi vì so sánh hai bên, nàng tính mạng tất nhiên là quan trọng hơn nhiều.

- Làm phiền người giúp ta bôi thuốc a!

Lý Mộ Tinh nhẹ nhàng nói, tuy giọng điệu là muốn nhờ giúp đỡ, thế nhưng thanh âm của nàng như cũ có ẩn chứa một nét cao quý khó có thể che giấu, tựa như một vị cửu thiên huyền nữ rơi hạ chốn phàm trần.

Vương Hạo Thần giật mình, không nghĩ tới Lý Mộ Tinh lại đưa ra yêu cầu như vậy, bất quá hắn không phải kẻ ngốc, rất nhanh đã hiểu ra rằng bởi vì nàng thương thể quá nặng nên không cách nào tự mình trị liệu, vì thế mới mở miệng nhờ đến hắn.

Thế nhưng Vương Hạo Thần cũng không có ý định dễ dàng giúp nàng, bởi vì hắn biết việc nữ tử bị một nam nhân nhìn mình thân thể không phải là chuyện đùa, dù sao nữ tử nào lại chẳng quan trọng thân thể cùng danh dự của mình, nếu là nam nhân mà nàng thích thì cũng thôi đi, đằng này Vương Hạo Thần chẳng qua chỉ vừa mới cùng Lý Mộ Tinh gặp mặt mấy phút, nói nàng có tình cảm với hắn... Vương Hạo Thần cho dù mắc bệnh hoang tưởng cũng sẽ không tin.

Bây giờ hắn đương nhiên có thể giúp nàng, nhưng ai biết sau đó nàng có thể hay không bởi vì bị hắn nhìn thấy thân thể mà trực tiếp giết người diệt khẩu hay không? Dù sao Lý Mộ Tinh thân là Vũ Vương cường giả, nếu như chuyện bị một cái Vũ Đồ con sâu cái kiến nhìn qua nàng thân thể không may bị người khác biết được, vậy sau này nàng làm sao có mặt mũi gặp người?

Vương Hạo Thần không muốn giao mạng của mình trên tay người khác!

- Làm sao vậy?

Lý Mộ Tinh nhìn thấy Vương Hạo Thần vẫn do dự chưa chịu tiến đến, trong mắt lộ ra vẻ khó hiểu cùng kinh ngạc, bình thường nam nhân đều là nghe nàng nói như vậy, chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này cùng nàng thân mật rút ngắn quan hệ một phen, thế nhưng thiếu niên trước mặt ngược lại không có một chút hảo hứng nào, thậm chí trong mắt còn có một tia bài xích.

Đây đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Là thiếu niên trước mặt không có mắt thẩm mỹ, hay là nàng dung mạo không đủ để đã động đối phương?

Lần đầu tiên trong đời, Lý Mộ Tinh vậy mà đối với mình dung mạo sinh ra một tia hoài nghi, trước giờ nàng đi tới đâu đều là nam nhân tâm điểm chú ý, mặc dù nàng đối với ánh mắt của những người kia rất là chán ghét, thế nhưng không thể phủ nhận một điều rằng chính bởi vì có những ánh mắt kia, nàng mới có thể xác định mình dung mạo thực sự rất xinh đẹp, khiến cho vô số nam nhân phải điên cuồng.

Thế nhưng lúc này dung mạo của nàng ở trước mặt thiếu niên kia tựa hồ không đáng một đồng, căn bản không lay động được hắn, để cho nàng có chút không thể tin, đồng thời cũng có một loại cảm giác thất bại.

Lý Mộ Tinh đối với Vương Hạo Thần càng lúc càng cảm thấy tò mò, nhưng nàng lại có một loại cảm giác, đối với thiếu niên này lại không cảm thấy chán ghét như lúc nhìn thấy những nam nhân, đơn giản là ánh mắt hắn nhìn nàng không có một tia dục vọng, để cho nàng cảm thấy thoải mái khi đối mặt với hắn.

Bất quá chính ánh mắt này, cũng để cho nàng trong lòng sinh ra một tia ám ức, tựa như mình thân là một cái tuyệt thế mỹ nữ ở trước mặt hắn cũng chẳng khác gì một cái nữ nhân bình thường, cái này để cho nàng lòng tin về nhan sắc của mình sụt giảm không ít.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Hương diễm

Đối mặt với Lý Mộ Tinh câu hỏi, Vương Hạo Thần đảo cặp mắt trắng dã, sau cùng ho khan một tiếng, thấp giọng nói:

- Ta thấy cái này không được tốt lắm đâu, cô cũng biết nếu muốn trị liệu thương thể trên người cô nhất định phải thoát y phục! Ta không muốn sau khi xong việc lại bị cô ghép cho cái tội là nhìn thấy thân thể cao quý của cô nên phải bồi mệnh a!

Lý Mộ Tinh nghe hắn nói như vậy không khỏi ngẩn ngơ, trong lòng lập tức nổi giận, nàng không nghĩ tới, thiếu niên trước mặt vậy mà đem nàng nghĩ thành xấu xa như thế, bất quá nghĩ kỹ lại đôi phương nghĩ như vậy kỳ thực cũng không phải là không có lý, Vương Hạo Thần thực lực kém hơn nàng quá nhiều, nếu bây giờ hắn ra tay giúp nàng đúng là sẽ chạm vào một trong những điều kỵ nhất của nữ nhân, hắn lo lắng sau đó bị nàng trả thù cũng có thể hiểu được.

Bất quá, nghe được lời này của Vương Hạo Thần, Lý Mộ Tinh lại càng thêm tin nhiệm hắn.

Trùng mắt nhìn Vương Hạo Thần một cái, Lý Mộ Tinh thần nhiên nói:

- Yên tâm đi, chính người đã mang ta về đây, hơn nữa còn muốn giúp ta trị thương, chỉ cần trong lúc chữa trị người có thể quản tốt người đôi tay và cặp mắt, vậy ta tự nhiên sẽ không làm khó người! Lý Mộ Tinh này không phải là kẻ không nói đạo lý lấy oán trả ơn!

Có lời này của nàng, Vương Hạo Thần liền an lòng hơn không ít, hắn suy nghĩ một lát, cảm thấy Lý Mộ Tinh nhìn thế nào cũng không một kẻ vong ân phụ nghĩa, sau cùng quyết định đã giúp thì giúp tới cùng, liền khẽ gật đầu nói:

- Được rồi! Chỉ hi vọng cô có thể giữ đúng lời hứa của mình!

Nói rồi, hắn cất bước đi về phía Lý Mộ Tinh, đưa mắt nhìn khắp người nàng một lần, xác định những chỗ bị thương trên người nàng, ánh mắt thoáng hiện ra một tia bối rối, nói:

- Trên người bị thương rất nhiều chỗ, muốn băng bó tất cả, e rằng... phải đem y phục bên trên... toàn bộ thoát đi!

Nói đến đây, Vương Hạo Thần đều cảm thấy không được tự nhiên, nếu như cởi hết Lý Mộ Tinh phần trên y phục, vậy nhiều chỗ coi như là hắn không muốn nhìn cũng không được, trừ phi hắn bị mù...

Lý Mộ Tinh nghe hắn nói vậy, thân thể cũng khẽ run lên, hai gò má lập tức đỏ bừng lên như táo chín, khiến cho nàng dung nhan càng thêm xinh đẹp động lòng người, ngay cả Vương Hạo Thần nhìn thấy đều khẽ thất thần, cuối cùng nàng hít sâu một hơi, cố gắng khiến cho thanh âm của mình trở nên bình thản nhất có thể rồi nói:

- Không sao! Người cứ việc cởi đi!

Vương Hạo Thần khẽ gật đầu, cố gắng khiến cho mình bình tĩnh nhất có thể, bàn tay nhẹ nhàng tháo gỡ từng chiếc cúc áo của bộ y phục màu trắng trên người Lý Mộ Tinh.

Bởi vì Vương Hạo Thần dáng người rất cao, tuy hắn chỉ mới gần 16 tuổi, thế nhưng cũng đã cao đến một mét bảy lăm, còn cao hơn Lý Mộ Tinh một đoạn, mà tảng đá nàng đang nằm thì lại quá thấp, vì thế hắn đành phải cúi người mới có thể giúp nàng cởi y phục.

Trong lúc vô tình, hai người khuôn mặt vậy mà nhích lại gần nhau, Vương Hạo Thần có thể ngửi thấy hơi thở thơm như hoa lan của Lý Mộ Tinh, đồng thời khí tức nam nhân mạnh mẽ của hắn cũng thấm vào trong lòng nàng, cả hai hô hấp đồng thời trở nên có chút dồn dập.

Cái khay cuối cùng được tháo gỡ, Vương Hạo Thần liền cẩn thận đem bạch y thoát ly cơ thể Lý Mộ Tinh, cảnh tượng tiếp theo đập vào mắt hắn, lập tức khiến cho Vương Hạo Thần cả người khí huyết sôi sục.

Sau khi đem bạch y giải trừ, nửa thân trên của Lý Mộ Tinh chỉ còn lại một kiện nội y che đậy hai khoả thánh nữ phong, thân thể trắng mịn như bạch ngọc hoàn toàn hiện ra trước mặt Vương Hạo Thần.

Nếu đến lúc này Vương Hạo Thần vẫn còn có thể giữ được bình tĩnh, vậy thì hắn đã không phải nam nhân rồi...

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy thân thể nữ nhân, hơn nữa còn ở gần như vậy, trong lòng không thể không cảm khác nữ nhân trước mặt đúng là một kiệt tác của tạo hoá.

Lý Mộ Tinh hai mắt nhắm chặt không dám mở ra, cổ ngọc đều đã đỏ ửng lên rồi, từ nhỏ đến lớn, nàng đều ở trong tông môn tu luyện, ngoại trừ sư phụ ra, còn chưa có bất cứ một người nào chạm vào thân thể của nàng, lúc này Vương Hạo Thần có thể nói là người đầu tiên, cái này để cho nàng cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

Vương Hạo Thần cắn mạnh đầu lưỡi, dùng đau đớn khiến mình tỉnh táo lại, hai mắt dần dần trở nên nghiêm túc nhìn Lý Mộ Tinh thân trên, phát hiện trên người nàng có không ít vết thương, trong đó có những chỗ còn đang chảy máu.

- Cô cố chịu một chút, sẽ đau đấy!

Vương Hạo Thần thanh âm có chút ôn hoà nói, tay cầm một chút vải bông thấm nước nhẹ nhàng bắt đầu sát trùng miệng vết thương trên cái bụng phẳng lì trắng mịn của Lý Mộ Tinh.

- Làm phiền...

Lý Mộ Tinh thấp giọng như muỗi kêu nói, có thể thấy được, cho dù nàng là Vũ Vương cảnh siêu cấp cường giả, thế nhưng khi đối mặt với chuyện nam tử tiếp xúc da thịt thế này thì lại không nào giữ được bình tĩnh, không hề có thượng giả khí thế, ngược lại càng giống một cái thiếu nữ e thẹn.

Vết thương trên bụng Lý Mộ Tinh khá sâu, hơn nữa lại bị hoá diễm trên cự trảo của Xích Diện Thiên Hồ đốt bỏng, miệng vết thương cho đến giờ vẫn đang chảy máu, vì thế khi vải bông chạm vào vết thương, cho dù Vương Hạo Thần đã rất nhẹ nhàng cẩn thận, thế nhưng vẫn khiến Lý Mộ Tinh không nhịn được phải rên lên một tiếng nhỏ vì đau.

Lý Mộ Tinh thân là Vũ Vương cường giả, nhưng sự thật là nàng một đường tu luyện tới tu vi này rất hiếm khi bị thương nặng như vậy, bởi vì nàng không chú trọng việc phòng ngự cũng như việc tu luyện thân thể, vì thế nàng rất ít khi đề cho kẻ địch có thể đến gần mình chứ đừng nói là đã thương nàng nặng như vậy, lần bị thương này có thể nói là một trong những lần bị thương nặng nhất của Lý Mộ Tinh từ lúc sinh ra tới giờ, nàng tự nhiên sẽ có cảm giác không quen.

Thanh âm của nàng rất nhỏ, thế nhưng Vương Hạo Thần vẫn nghe được rõ ràng, cặp lông mày kiếm khẽ nhíu lại, tạm dừng động tác trên tay, để cho Lý Mộ Tinh có chút thời gian thích ứng.

Vài phút trôi qua, Lý Mộ Tinh cũng dần thích ứng với đau nhức, dù sao nàng không phải là nữ nhân bình thường mà là một vị Vũ Vương cường giả, đau đớn chỉ khiến nàng ban đầu không quen mà thôi, muốn ảnh hưởng lớn tới nàng tuyệt không có khả năng.

Dù vậy, Lý Mộ Tinh ánh mắt nhìn Vương Hạo Thần vẫn có thêm vài phần cảm kích cùng ôn hoà, dĩ nhiên hành động trước đó của hắn chiếm được không ít hảo cảm của nàng.

Vương Hạo Thần thấy Lý Mộ Tinh tựa hồ đã bớt đau, lúc này mới tiếp tục giúp nàng trị liệu vết thương, có điều hắn động tác so với trước lại càng thêm nhẹ nhàng, hắn không muốn làm đau nữ tử trước mặt.

Không phải bởi vì hắn muốn lấy lòng nữ nhân hay gì, chỉ là từ nhỏ hắn đã được sư nương dạy rằng đối với nữ nhân nhất định phải ôn nhu, có thể xem là hắn được sư nương dạy tốt quá,

lúc này làm vậy đối với Lý Mộ Tinh cũng là theo bản năng mà thôi, tất nhiên Vương Hạo Thần cũng không cho rằng mình đối với nữ nhân nào cũng có thể ôn nhu như vậy, cái này quá không thực tế, chẳng qua Lý Mộ Tinh bộ dạng lúc này thực sự để cho hắn từ đáy lòng sinh ra một tia thương tiếc với nàng, vì thế hắn mới cố gắng để giảm đau đớn của nàng đến mức thấp nhất có thể.

Sát trùng vết thương xong, Vương Hạo Thần trong tay vài bóng màu trắng đã thấm đẫm máu tươi, hắn lại cầm lên bình kim sang được, tay lấy một chút kim sang nhẹ nhàng đắp lên miệng vết thương.

Kim sang này không phải kim sang bình thường, là do sư nương hắn trước đó chuẩn bị cho hắn, công dụng vượt xa kim sang bình thường, có thể giúp vết thương nhanh chóng khép lại, đồng thời khiến cho vết thương không để lại sẹo, coi như là Vũ Vương thương thể đều có tác dụng không nhỏ.

Đừng nhìn bình kim sang được này tương đối nhỏ, thế nhưng giá trị của nó có thể nói là liên thành, coi như Vũ Vương đều chưa hẳn chịu đem ra tặng người khác, sư nương trước đó đưa cho Vương Hạo Thần một bình này, chính là muốn cho hắn một vật bảo mệnh, dù sao đối với Vương Hạo Thần lúc này, bình kim sang được kia trong mắt hắn hoàn toàn đích xác là thánh dược trị thương.

Lý Mộ Tinh cảm thấy miệng vết thương trên người mình được kim sang đắp lên, không có chút nào đau đớn, ngược lại nơi vết thương lại có chút thoải mái dễ chịu, ngay cả máu đều ngừng chảy hẳn.

Đem kim sang đắp lên vết thương về sau, Vương Hạo Thần liền cầm lấy băng vải trắng cẩn thận đem vết thương bao lại thật kỹ.

Cứ như vậy, Vương Hạo Thần chậm rãi đem từng vết thương trên người Lý Mộ Tinh sát trùng sau đó băng bó lại, mất khá thời gian mới đem phần lớn vết thương trên người nàng trị liệu hết.

Tất nhiên, như vậy cũng không phải là đã xong, bởi vì Vương Hạo Thần phát hiện trên người nàng vẫn còn một vết thương nữa, nếu chỉ có như vậy thì không có gì đáng nói, đáng nói là vết thương lại nằm ở một vị trí khiến cho Vương Hạo Thần cực độ không biết nói gì.

Vết thương cuối cùng kia, vậy mà là nằm ở... phần ngực của Lý Mộ Tinh.

Vương Hạo Thần khi nhìn thấy vết thương này, hắn khoé miệng khẽ giật giật vài cái, ánh mắt nhìn về phía vết thương đang không ngừng chảy máu, sau đó lại không tự chủ được liếc xuống hai khoé ngực nữ phong đầy đặn cao vút như muốn xé rách tấm áo lót mỏng manh thoát ra ngoài, ở nửa hai ngọn núi lại có một cái khe rãnh mê người đủ để khiến cho bất cứ một nam nhân trở nên điên cuồng.

Quá đẹp! Quá mê người!

Cho dù Vương Hạo Thần lúc này định lực có tốt hơn đi nữa thì hắn cũng sắp không nhịn được nén được tà hỏa trong lòng, khuôn mặt anh tuấn thoáng hiện lên vài vệt đỏ, bàn tay cầm vài bóng dùng để sát trùng vết thương bây giờ lại ngừng giữa không trung, không đuổi ra, cũng không co lại, nhìn qua hết sức buồn cười.

Lý Mộ Tinh vốn dĩ cũng đang cực kỳ ngượng ngùng, hai mắt nhắm chặt hết cỡ, thế nhưng đợi mãi, cái khoảnh khắc kia vẫn không truyền tới, nàng khó hiểu mở ra hai mắt, nhìn thấy Vương Hạo Thần bộ dạng liên dờ khóc dờ cười:

- Người đang làm gì vậy?

Vương Hạo Thần vẻ mặt im lặng, hắn cũng không biết nên nói cái gì mới tốt nữa, từ nãy tới giờ đúng là hắn giúp Lý Mộ Tinh trị liệu vì thế bàn tay cũng thuận tiện ở trên người nàng du ngoạn không ít chỗ, bất quá những địa phương kia miễn cưỡng còn có thể chấp nhận được, thế nhưng hai khoé kiều nữ kia lại là địa phương mẫn cảm của nữ nhân, hắn thực sự không dám sờ loạn.

- Ta... chạm vào nơi này thật không sao chứ?

Vương Hạo Thần ấp úng nói, tựa như một đứa con nít rụt rè đang xin bố mẹ cho phép đi chơi vậy.

Lý Mộ Tinh nghe hắn nói vậy khuôn mặt liền một lần nữa đỏ lên, bất quá nàng lại không thể không bởi vì thái độ của hắn mà bật cười, trong lòng hung hăng nghĩ thầm người ngay cả người trên của ta đều sờ soạng qua rồi, bây giờ hỏi cái này không thấy là quá thừa hay sao “.

- Quân tốt người bàn tay và đôi mắt là được!

Lý Mộ Tinh trong nóng ngoài lạnh mà phát ra một tiếng cảnh báo sau đó lại nhắm chặt hai mắt, bởi vì nàng bây giờ kỳ thực cũng đang rất ngượng, căn bản không biết nên nói nhiều thứ gì mới tốt.

Vương Hạo Thần lại cười khỏ một tiếng, lần này hắn thậm chí phải vận dụng nguyên khí mới có thể đè ép trong lòng tà hỏa xuống, bất quá hắn thực sự muốn rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt, ở bên một cái tuyệt thế mỹ nhân đang gần như khoả thân như vậy mà lại không thể làm gì, Vương Hạo Thần hẳn lại không phải thánh nhân hay nhà sư gì, hắn chỉ là một cái nam tử bình thường đang ở độ tuổi mới lớn, hắn thật sự không chịu nổi dụ hoặc như vậy.

Bàn tay hơi chút run rẩy cầm lên vài bóng bắt đầu sát trùng miệng vết thương, hắn lúc này phải thực sự cố gắng giữ cho ánh mắt của mình tập trung đặt trên vết thương chứ không phải đảo loạn trên bộ ngực của Lý Mộ Tinh.

Việc này đúng là không dễ dàng gì đối với Vương Hạo Thần, ít nhất hắn cảm thấy, thà rằng bảo hắn đại chiến với một vị Cửu Tinh Vũ Đê còn dễ chịu hơn là phải ở trong hoàn cảnh này.

Càng chết hơn là, trong lúc sát trùng vết thương cho Lý Mộ Tinh, mặc dù hắn đã rất cẩn thận, thế nhưng ngón tay như cũ vẫn vô tình chạm vào da thịt non mềm trắng mịn trên ngực nàng, khiến cho cả hắn và nàng đều ngượng ngùng không thôi.

Kỳ thực trước đó Vương Hạo Thần cũng có không ít lần chạm vào da thịt nàng, thế nhưng ai bảo lần này chỗ hắn chạm vào lại là chỗ nhạy cảm của nữ nhân đây? Cái này khiến cho Lý Mộ Tinh ngượng tới mức muốn tìm một cái lỗ trên mặt đất mà chui vào, toàn thân nóng bừng như bị lửa thiêu.

Lý Mộ Tinh đúng là ngay cả tâm muốn chết cũng có rồi, nàng không nghĩ tới mình mấy chục năm giữ thân như ngọc, lúc này lại bị một cái thiếu niên lớn còn chưa lớn hết nhìn hết xuân quang, nếu là bình thường, nàng sau khi bình phục thương thể nhất định sẽ một chưởng đánh chết đối phương, thế nhưng khổ nỗi Vương Hạo Thần lại là vì giúp nàng trị thương mới xảy ra chuyện như vậy, nếu nàng hạ thủ với hắn, đây không phải là lấy oán trả ơn sao?

Cũng may Vương Hạo Thần trong lòng mặc dù có hỏa diễm thiêu đốt, thế nhưng hắn vẫn biết giữ lấy điểm giới hạn, bàn tay không có hành động quá phận, nếu không thật khó mà nói Lý Mộ Tinh có thể giữ nguyên quan điểm.

Nằm trên giường đá, Lý Mộ Tinh hé mắt nhìn thiếu niên trước mặt, chỉ thấy hắn ngũ quan cân đối, anh khí tuấn đạt, mũi cao môi đỏ, hai hàng lông mày kiếm đậm như vẽ, cặp mắt nâu

hỗ phách tuyệt đẹp có chút ma mị, cho dù chỉ là nhìn thoáng qua, Lý Mộ Tinh đều phải thầm khen thiếu niên này dung mạo thực sự quá tuấn mỹ, nàng thậm chí có thể khẳng định, Vương Hạo Thần tuy rằng chưa có hoàn toàn trưởng thành, thế nhưng đã có tuyệt thế mỹ nam tử phong phạm, không đến vài năm sau, chỉ dựa vào dung mạo của hắn, tuyệt đối có thể khiến cho vô số nữ tử điên đảo, ít nhất tại Đông Hoa hoàng triều, nàng còn chưa nghĩ ra có nam nhân có dung mạo nào có thể so sánh với hắn trong tương lai.

Trong lúc nàng đang suy nghĩ miên man, Vương Hạo Thần mất sức “ chín trâu hai hổ “ cuối cùng cũng đã giúp nàng băng bó xong vết thương trên ngực, mặc dù chỉ là một công việc tương đối đơn giản, thế nhưng nhìn hắn lúc này lại không khác gì vừa mới cùng người ta đại chiến ba trăm hiệp, trên trán ướt đầm mồ hôi, lưng túng nói:

- Miệng vết thương ta đã xử lý xong, bất quá nội thương ta lại vô pháp giúp cô, vì thế còn lại chỉ có thể dựa vào bản thân cô rồi!

Nói rồi, hắn cũng chỉ kịp lấy ra từ trong nạp giới một kiện hắc bào mặc vào cho Lý Mộ Tinh, rồi trực tiếp quay người đi nhanh về phía cửa động, sau cùng gần như là bỏ chạy, tựa hồ muốn rời khỏi nơi này sớm lúc nào hay lúc ấy.

- Oan gia a...

Đôi mắt đẹp nhìn Vương Hạo Thần thân ảnh đang biến mất nơi cửa đông, Lý Mộ Tinh trong lòng không hiểu vì sao lại lướt qua một ý nghĩ kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67-2: Nửa Bước Kiếm Ý (Bù chương bị thiếu)

Đúng lúc này, màu vàng tiêu kiếm ở trong Vương Hạo Thần mi tâm lại khẽ động dậy, từng cỗ tin tức trong nháy mắt liền đi vào trong đầu hắn.

Màu vàng tiêu kiếm luyện hoá trong sơn cốc kiếm ý, đồng thời cũng thu được chủ nhân của cỗ kiếm ý kia cảm ngộ, lúc này nó liền không chút giữ lại toàn bộ truyền cho Vương Hạo Thần, giúp hắn lĩnh ngộ kiếm ý.

Vương Hạo Thần tiến nhập một loại trạng thái kỳ dị, trong lòng chỉ có một việc để làm, đó là tiêu hao chỗ kia kiếm ý cảm ngộ.

Kiếm ý thân là một loại ý cảnh, hư vô mờ mịt, chỉ có thể ngộ không thể cầu, Vương Hạo Thần tu vi chỉ có Tam Tinh Vũ Đò lại có cơ hội cảm ngộ kiếm ý, thật sự là rất may mắn.

Đương nhiên, Vương Hạo Thần muốn dùng những cái này lưu lại cảm ngộ mà tu thành kiếm ý là không có khả năng, bởi vì cái này dù sao cũng là đồ vật của người ta, cũng không phải do hắn bản thân ngộ ra, vì thế căn bản không thể dựa vào những thứ cảm ngộ này tu thành kiếm ý.

Vương Hạo Thần lẳng lặng cảm ngộ gần nửa ngày, mới đem cảm ngộ về kiếm ý của vị cường giả kia lưu lại tiêu hoá hoàn toàn, chỉ thấy hắn đột nhiên rút ra Từ Lam Kiếm, một kiếm nhanh như chớp bỏ đi ra.

Động tác nhanh gọn, so với lúc trước càng thêm tinh diệu, không có một chút trì hoãn!

Một kiếm này bỏ đi ra, kiếm khí như ẩn như hiện, chém mạnh vào một thân cây gần đó, nhẹ nhõm đem nó đốn hạ!

- Rầm! Rầm!

Thân cây không có chút nào sức phản kháng, trong nháy mắt liền ầm ầm đổ xuống.

- Ta hiện giờ kiếm đạo cảnh giới, có thể tính là nửa bước kiếm ý, thế nhưng muốn đạt tới chân thức kiếm ý một bước kia, lại không biết là khi nào!

Vương Hạo Thần tra kiếm vào vỏ, có chút tiếc nuối nghĩ thầm

Vương Hạo Thần thiên phú rất cao, vừa rồi ở trong trạng thái kia cảm nhận được kiếm ý tồn tại, cũng hiểu được một chút bản nguyên của kiếm ý, thế nhưng vẫn chưa chính thức ngộ ra được kiếm ý nguyên lý vô hình vô ảnh, đối với cảnh giới kiếm ý cũng còn cách nửa bước cuối cùng.

Nhưng nửa bước cuối cùng kia, cũng là gian nan nhất một cửa ải.

Bất quá Vương Hạo Thần bây giờ kiếm ý, cũng đã đạt tới cảnh giới hư hư thực thực, trong kiếm đạo cảnh giới có thể tính là nửa bước kiếm ý, so với kiếm tu chưa ngộ ra kiếm ý thì phải mạnh hơn nhiều.

- Mặc dù chỉ là nửa bước kiếm ý, thế nhưng đã có thể khiến cho ta thi triển ra kiếm chiêu mạnh hơn lúc trước không chỉ hai lần, nếu là hoàn mỹ kiếm ý, vậy uy lực còn đạt đến mức nào?

Vương Hạo Thần không có bởi vì không thể chính thức sở hữu kiếm ý mà phiền muộn, ngược lại còn hoan hi vô cùng, hắn cũng biết com chỉ có thể ăn từ từ, hắn vừa trải qua đại nạn không chết, chiến lực lại còn được đề thăng, chạm một tay vào cảnh giới kiếm đạo mà kiếm tu bình thường luôn mơ ước là kiếm ý, cái này đã đủ khiến cho hắn vô cùng thoả mãn.

Huống hồ, hắn tu vi chỉ mới là Tam Tinh Vũ Đò, lại có thể đạt tới cảnh giới nửa bước kiếm ý, đây chính là chuyện vô tiền khoáng hậu trong lịch sử Thiên Sinh Môn, phải biết, coi như là thiên tài mạnh nhất trong lịch sử tông môn, cũng là tại Vũ Sĩ mới ngộ ra kiếm ý.

Đối với kiếm tu mà nói, tuy rằng chuyện người lĩnh ngộ kiếm ý so với người khác sớm hơn cũng không nhất định trình độ sẽ vĩnh viễn siêu việt người ta, thế nhưng cũng dựa trên điều này đánh giá thiên phú của hai người, người lĩnh ngộ kiếm ý ở cảnh giới càng thấp, vậy càng được trường bối coi trọng.

Vương Hạo Thần tại Tam Tinh Vũ Đò có được nửa bước kiếm ý, đồng thời có rất lớn hi vọng có thể tại trước Vũ Sĩ có được hoàn chỉnh kiếm ý, cái này đã để cho vô số yêu nghiệt thiên tài phải ngược nhìn.

Vương Hạo Thần bình ổn lại tâm tình, lúc này mới chú ý tới mấy bộ xương khô nằm gần đó, hay nói đúng hơn là nhìn vào những bộ xương khô đó bên cạnh huyền khí.

Lúc trước không có thời gian để ý kỹ càng, lúc này Vương Hạo Thần mới phát hiện, những kiện huyền khí này bất cứ một kiện nào đều có hình dạng được chế tạo vô cùng tinh vi, phẩm chất so với hắn Từ Lam Kiếm vượt xa vô số lần.

Cao cấp huyền khí!

Vương Hạo Thần ánh mắt hơi loé lên, do dự một chút, sau đó liền cẩn thận đem từng kiện huyền khí gom lại cùng một chỗ.

Tổng cộng có chín kiện huyền khí, trong đó có ba kiện là kiếm, hai kiện là đao, còn lại là thương, kích, trường tiên và chiến phủ.

Vương Hạo Thần thân là kiếm tu, trong mắt hắn cũng chỉ có kiếm, vì thế hắn quan tâm chỉ có ba thanh trường kiếm kia, còn lại huyền khí khác cũng không lọt vào mắt hắn.

Trong ba thanh kiếm, toàn bộ đều là Tam Phẩm huyền khí, lần lượt gọi là Thanh Vân Kiếm, Diệu Nhật Kiếm cùng Cự Long Kiếm cái này đã đủ khiến cho Vương Hạo Thần tìm không ngừng nhảy lên, sắc mặt trở nên cuồng hì.

Tam Phẩm huyền khí, trong đám đệ tử Thiên Sinh Môn cũng không có nhiều người đạt được, mà coi như là sở hữu một kiện, ít nhất cũng cần có Vũ Sư, thậm chí Vũ Linh tu vi làm tiền vốn, nếu không căn bản không có khả năng.

Thế nhưng bây giờ hắn một kẻ chỉ có tu vi Tam Tinh Vũ Đồ lại sở hữu đến ba kiện!

Cái này nếu là để cho kẻ khác biết được, nhất định sẽ ghen ghét đến đỏ mắt, thậm chí có tâm muốn giết người đoạt bảo rồi.

Đáng tiếc Vương Hạo Thần bây giờ thực lực còn thấp kém, thực sự là còn chưa dùng được mấy cái cao cấp huyền khí bảo kiếm này.

Bất quá bây giờ không dùng được, cũng không có nghĩa là sau này không thể a?

Vương Hạo Thần hưng phấn đem từng kiện huyền khí thu vào trong túi càn khôn, những huyền khí không phải là kiếm đồng dạng cũng thu vào, tuy hắn không dùng huyền khí gì khác ngoài kiếm, thế nhưng cũng có thể đem chúng để trao đổi vật phẩm đi.

- Hà?

Vương Hạo Thần vốn dĩ đang muốn rời đi, thế nhưng đúng lúc đó, hắn tựa hồ lại phát hiện ra cái gì, bước chân liền hướng một phía đi tới, nhanh chóng tiếp cận vách núi đá.

Hắn chú ý, cũng không phải là vách núi, mà là trên đó lưu lại vết tích, còn có một chỗ chìm sâu vào bên trong, nhìn qua giống như là dấu vết của một cánh cửa đá.

Vương Hạo Thần chần chờ một chút, liền đặt tay lên chỗ chìm trên vách đá, dùng sức đẩy một cái, vách đá liền ầm ầm chạy sang một bên, để lộ ra không gian bên trong, là một cái sơn động thật lớn.

Sơn động bên trong bày bố rất sơ xài, hơn nữa hoàn toàn không có nhân khí, chứng tỏ trước đây rất lâu đã có người ở tại nơi này một thời gian ngắn.

Vương Hạo Thần chậm rãi đi khắp sơn động, ánh mắt sau cùng dừng lại trên một cái túi càn khôn, trong mắt hiện ra một tia kinh ngạc.

Trong sơn động ngoại trừ túi càn khôn này không còn gì khác, mà cái này, cũng không phải là vị cường giả từng ở tại nơi này vô ý lưu lại.

Đem túi càn khôn nhặt lên, Vương Hạo Thần quan sát bên trong một chút, khuôn mặt liền biến thành đại hỉ.

Trong túi càn khôn không có huyền khí cao cấp, thế nhưng lại có đủ loại linh thảo, đan dược, còn có lượng lớn bạc, đủ để một võ giả bình thường tiêu xài nửa đời người.

Linh thảo, đan dược trong túi càn khôn thấp nhất là Nhấp phẩm, cao nhất lại là Tam phẩm cấp bậc, chỗ tài nguyên này đầy đủ để cho hắn tu luyện trong một thời gian dài.

- Chỗ này tài nguyên, coi như là Vũ Linh, thậm chí Vũ Quân cũng chưa chắc có được, coi như chèo chống ta tu luyện tới Vũ Sĩ, Vũ Sư cũng không có vấn đề!

Vương Hạo Thần trong lòng hoan hỉ, hắn không nghĩ tới, tùy tiện đi vào một cái sơn cốc, lại có được lớn như thu hoạch.

Hắn tu luyện cần tài nguyên so với người bình thường phải nhiều hơn không ít, thế nhưng chỉ cần có được đầy đủ tài nguyên, vậy hắn tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn người bình thường vô số lần.

Vương Hạo Thần vui mừng đem túi càn khôn nhận lấy, bỗng nhiên phát hiện vách tường đối diện có khắc chữ - Cổ Kiếm Trai Lăng Dật Phàm, ở nơi này ngộ đạo!

- Cổ Kiếm Trai?

Vương Hạo Thần khẽ giật mình, Cổ Kiếm Trai tông môn này hắn cũng từng nghe nói qua, chính là một cái siêu cấp thế lực tại Đông Hoa Hoàng Triều, thực lực tổng hợp còn mạnh hơn Thiên Sinh Môn không ít, địa vị cơ hồ chỉ dưới hoàng thất, chính là một cái chân chính quái vật khổng lồ.

Mặc kệ như thế nào, Vương Hạo Thần nhận được Lăng Dật Phàm lưu lại đồ vật, đối phương là có ơn với mình, ân tình này hắn nhất định nhớ kỹ.

- Ta bây giờ thực lực vẫn còn quá thấp, không bằng ở nơi này bế quan một đoạn thời gian, tăng cao tu vi rồi lại nói!

Vương Hạo Thần nhanh chóng làm ra quyết định.

Vừa rời khỏi Thiên Sinh Môn liền tiếp gặp được vô số hung hiểm, thậm chí suýt chút nữa mất mạng, đã để cho Vương Hạo Thần cảm giác được thực lực của mình hoàn toàn không đủ mạnh, nguyên do cũng là tu vi hắn quá thấp, nếu như tu vi hắn là Tứ Tinh, hoặc Ngũ Tinh Vũ Đồ, vậy hắn sao có thể bị Lục Phong đám người đuổi giết?

Vì thế, hắn hiện tại việc cần làm không phải là lập tức đi tới chỗ kia cơ duyên bảo địa, mà là ở lại trong sơn động bế quan, một đường tăng lên tu vi.

Kỳ thực Vương Hạo Thần tu vi sớm đã đạt tới Tam Tinh Vũ Đồ đỉnh phong, thế nhưng hắn lại một mực áp chế chính mình cảnh giới, củng cố căn cơ, lúc này một khi đột phá, thực lực chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 68: Hoà hợp

Vương Hạo Thần sau khi trị liệu cho Lý Mộ Tinh xong quả thật là một đường chạy thẳng ra ngoài, bởi vì hắn biết nếu tiếp tục ở lại đó, hắn sớm muộn cũng đè nén không được tà hoá trong lòng, đến khi đó có trời mới biết hắn sẽ làm ra chuyện điên khùng gì, vì thế tốt nhất là nên cách xa Lý Mộ Tinh được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Ra khỏi hang động về sau, Vương Hạo Thần liền trực tiếp nhảy vào một cái thác nước nhỏ ở gần đó, dùng nước dập tắt tà hoá trong lòng.

Ngâm mình trong làn nước lạnh thật lâu, Vương Hạo Thần mới cảm thấy dễ chịu đôi chút, sau đó chậm rãi lê thân đến bãi cỏ bên sông, chẳng quản cả tóc lẫn y phục đều đang ướt đầm mà ngã người nằm vật lên đó.

Trải qua một ngày “đặc biệt” như vậy, hắn thân thể có lẽ không có mệt mỏi gì, thế nhưng tinh thần thì cực kỳ uể oải, trong đầu thỉnh thoảng lại hiện lên hình ảnh hương diễm của Lý Mộ Tinh, để cho hắn chỉ có thể cười khổ, thậm chí nghĩ đến như nàng đối với nam nhân có lực sát thương quá lớn, may mắn hắn định lực có thể xem như không tồn tại, nếu vừa rồi là nam nhân khác có thể đã trực tiếp ném chuyện lý trí ra sau đầu mà cùng nàng phiêu vân phúc vũ rồi, đương nhiên Vương Hạo Thần cũng biết nếu như có kẻ dám làm như vậy, Lý Mộ Tinh chỉ cần khôi phục thực lực nhất định sẽ lột da bóc xương kẻ đó.

Vương Hạo Thần không phải bậc thánh hiền gì, chỉ là hắn biết suy nghĩ được và thiệt trong mọi việc tốt hơn kẻ khác, đồng thời khả năng kiểm soát cảm xúc của hắn chưa nói tốt, thế nhưng cũng vừa đủ để ứng phó với những chuyện như vừa rồi.

- Sau này phải cẩn thận một chút mới được!

Vương Hạo Thần xoa xoa mi tâm nghĩ thầm, dù sao tuy lần này hắn có thể đè ép được tà hoá trong lòng, thế nhưng hắn thực sự không có tự tin lần sau hắn cũng có thể thành công như vậy, vì thế sau này tốt nhất là giữ khoảng cách với Lý Mộ Tinh một chút, không nên chọc vào phiền toái không cần thiết.

Đương nhiên, Vương Hạo Thần cũng hiểu, mình và Lý Mộ Tinh vừa rồi mặc dù có chút ám muội, thế nhưng về căn bản, hai người thực sự không có khả năng có thể phát sinh cái gì, ít nhất là ở hiện tại.

Hắn cũng chưa quên Lý Mộ Tinh thân phận chính là Vương Giả Băng đệ thập – Phi Vũ Kiếm Vương nổi tiếng khắp Đông Hoa hoàng triều, còn hắn chỉ là một tên tiểu tử ngay Vũ Sĩ đều chưa đạt đến, hai người vào lúc này hoàn toàn không phải là người cùng một thế giới, Vương Hạo Thần hẳn giống như một tên nông dân bình thường vô tình gặp được một vị tiên nữ rồi phạm trần vậy, thế nhưng cái này chắc chắn không thể kéo dài, hắn và nàng sớm cũng phải trở về với cuộc sống thật của mình, một người vẫn đang loay hoay tìm kiếm con đường trở thành cường giả, một người khác lại quay trở về với thân phận cao quý của mình tiếp tục đứng trên đỉnh phong mà quan sát thế tục.

Vương Hạo Thần tin rằng, một ngày nào đó, hắn nhất định có thể trở thành Vũ Vương, bất quá ngày đó e rằng vẫn còn cách hắn rất xa.

Vương Hạo Thần lắc đầu, đem tạp niệm trong lòng gạt bỏ, bây giờ nghĩ những việc này cũng không có ích gì, so với suy nghĩ những chuyện xa vời kia, hắn ngược lại quan tâm cái bụng đói của mình.

Trải qua một ngày dài đầy biến động như vậy, hắn đã sớm đói bụng, vũ giả tuy rằng có thể không cần ăn uống nhiều, thế nhưng đối là với Vũ Vương cấp bậc cường giả trở lên, dưới Vũ Vương, vũ giả kỳ thực cũng không khác phạm nhân là mấy, ít nhất là về khoản ăn uống này, đương nhiên, vũ giả mạnh hơn phạm nhân vô số lần, bọn họ tuy rằng cần ăn uống, thế nhưng trong trường hợp cần thiết cũng có thể nhịn ăn một thời gian, chỉ là khoảng thời gian này không thể quá lâu mà thôi, và lại ăn uống là một phần quan trọng của nhân sinh, coi như đã đạt tới Vũ Vương, cũng không có ai nguyện ý bỏ đi việc ăn uống thường ngày.

Việc nấu ăn chưa bao giờ là vấn đề với Vương Hạo Thần, nó là thú vui của hắn, cũng là công việc theo hắn suốt mấy năm trời, thực lòng mà nói, nếu như thực sự không thể trở thành võ giả, có lẽ hắn sẽ rời khỏi Thiên Sinh Môn, mở một quán ăn nhỏ, từ từ sống hết quãng đời của một phạm nhân.

Đi xung quanh bề một ít cành cây làm củi, Vương Hạo Thần đem số củi này để tại trước cửa động, sau đó lấy ra từ trong nạp giới một cái nồi nhỏ, hắn muốn nấu cháo.

Vương Hạo Thần đương nhiên không dám ở bên ngoài, bởi vì như thế rất có thể sẽ dẫn đến Xích Diệm Thiên Hồ chú ý, bất quá nếu là nấu ăn ở trước cửa hang động, có vách núi che đầy khói lửa, vậy liền không có việc gì.

Còn việc nấu cháo, hắn đương nhiên không phải là nấu cho bản thân, mà là nấu cho Lý Mộ Tinh.

Kỳ thực Vương Hạo Thần hẳn hoàn toàn có thể lương khô, bất quá phải biết Lý Mộ Tinh thể chất lúc này rất yếu, những món ăn đậm đặc hay cầu kỳ đúng là không thích hợp với nàng, cháo tự nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Mặc dù hắn lúc này thực sự rất ngượng khi gặp Lý Mộ Tinh, thế nhưng nghĩ tới nàng đang bị thương, hơn nữa sau một trận đại chiến có lẽ cũng cần ăn cái gì đó, vì thế mới dự định nấu một ít cháo mang tới cho nàng.

Trong nạp giới có một chút yến mạch, hắn liền đem hết ra nấu thành một nồi cháo nhỏ, hương thơm dịu nhẹ lan toả khắp nơi.

Đối với tay nghề nấu cháo của mình, Vương Hạo Thần vẫn là có chút tự tin, bởi vì cháo yến mạch chính là một trong những món ăn nhẹ mà sư nương hắn thích nhất, hương vị chắc chắn không tệ.

Ngồi chờ cháo chín, Vương Hạo Thần tùy tiện lấy ra một ít lương khô ăn, cũng không mất quá nhiều thời gian, cháo trong nồi liền chín mềm.

Đem cháo trút vào một chiếc bát, Vương Hạo Thần thông thả đi thẳng một đường vào trong sơn động mát lạnh.

Bước vào sơn động, hắn nhìn thấy Lý Mộ Tinh vẫn còn đang nằm trên giường đá, cái này cũng không có gì lạ, nàng thương thể thực sự rất nặng, coi như đã được Vương Hạo Thần trị liệu trong vòng một, hai ngày cũng không thể rời khỏi giường.

Lý Mộ Tinh thấy Vương Hạo Thần trở về, trong đầu lập tức hiện lên cảnh tượng vừa nãy, gò má trắng muốt như ngọc hơi đỏ lên, mỉm cười che dấu đi sự ngượng ngùng trong lòng, nói

- Về rồi à?

Nàng rất hiếm khi cười, nhưng nàng cười thực sự rất đẹp, có thể nói là phong hoa tuyệt đại cũng không có gì quá đáng.

Vương Hạo Thần cũng cười khẽ, tay cầm bát cháo đi tới gần nàng, thuận miệng hỏi:

- Có cảm thấy trong người thế nào rồi?

Lý Mộ Tinh thấp giọng thờ dãi, khoé miệng hiện ra một tia cười khổ, đáp:

- Nhờ có kim sang được của người, ngoại thương đã không có gì đáng ngại, có lẽ ngày hôm sau ta liền có thể cử động được! Nhưng nội thương thì lại tương đối trầm trọng, cần ít nhất năm bảy ngày mới có thể khỏi hẳn!

Vương Hạo Thần gật đầu, kết quả này không sai biệt lắm với dự đoán của hắn, lúc này liền cầm bát cháo ngồi xuống bên cạnh nàng, nói:

- Ta có nấu chút cháo yến giúp cô bồi bổ thân thể, cô cố gắng ăn một chút đi!

Lý Mộ Tinh nghe hắn nói vậy, khuôn mặt mỹ lệ lập tức trở nên kinh ngạc, mắt đẹp khẽ nhìn qua bát cháo còn đang bốc khói trong tay hắn, sau đó lại nghi hoặc nhìn Vương Hạo Thần không chớp mắt.

Nàng thế nhưng là biết, nam nhân ở trong thế giới võ giả này không có mấy người biết nấu ăn, trừ phi người đó là đầu bếp, bởi vì trong mắt thế nhân nam nhân vào bếp chính là “ nhục nhã “, dù sao nam nhân sinh ra ai ai đều muốn trở thành cường giả một phương, làm gì có người nào để tâm vào việc bếp núc? Loại công việc này vẫn thích hợp với nữ tử hơn, dù sao nữ vũ giả trên đại lục so với nam vũ giả phải ít hơn nhiều, khi gã cho nam nhân nếu không có tu vi bắt buộc biết làm những công việc để hầu hạ nam nhân của mình cho tốt, đây có thể xem như là bổn phận của giới nữ lưu trên đại lục.

Vì thế trong mắt Lý Mộ Tinh, Vương Hạo Thần tất nhiên không thể là một cái đầu bếp bình thường, nếu là đầu bếp, việc gì phải đi tới nơi nguy hiểm trùng này? Cho dù muốn cũng không có thực lực a, nếu có thực lực, có ai lại chịu đi làm một cái đầu bếp? Dựa trên những điều này, Lý Mộ Tinh thực sự hoài nghi khả năng nấu nướng của Vương Hạo Thần, nàng thậm chí không quan tâm bát cháo kia có ngon hay không, ngược lại còn lo lắng thứ ở trong bát rốt cuộc có thể ăn được không?

Vương Hạo Thần thấy Lý Mộ Tinh dùng ánh mắt nghi ngại nhìn bát cháo trong tay mình, liền đoán ra nàng trong lòng có hoài nghi, không khỏi bật cười, sau đó tại dưới ánh mắt kinh ngạc lẫn ngờ ngạc của Lý Mộ Tinh, hắn nhẹ nhàng nâng cơ thể nàng lên, cẩn thận để những vết thương kia không vỡ ra, để đầu nàng dựa vào bờ vai rộng lớn của mình.

Phải nói là Vương Hạo Thần thân thể rất tráng kiện, hắn chỉ mới mười sáu tuổi mà thôi, thân thể vẫn chưa phát triển hết, thế nhưng bởi vì trải qua nhiều năm không thể tu luyện nguyên khí, hắn chỉ có thể tập trung rèn luyện thể chất của mình, sau này khi hắn trở thành vũ giả, thân thể cũng đã sớm phát triển khoẻ mạnh hơn người bình thường nhiều, không phải loại cơ bắp cuộn cuộn như lực sĩ thời hiện đại, ngược lại có chút gọn gàng, thế nhưng nếu như có ai nhìn thấy cơ thể hắn khi không mặc áo, nhất định có thể nhìn thấy từng khối cơ bắp rắn chắc tràn đầy tính bạo tạc, lúc này để Lý Mộ Tinh dựa vào người, Vương Hạo Thần cũng chẳng cảm thấy có gì quá sức.

Hắn không nghĩ chiếm tiện nghi của nàng, chỉ là lúc này Lý Mộ Tinh căn bản không cử động được, nếu như hắn để cho nàng ăn uống dưới tư thế đang nằm thì quá bất tiện, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có cách để nàng tựa vào vai hắn như vậy mới là tiện lợi nhất.

Lý Mộ Tinh thì vẫn còn đang ở trong sững sờ chưa tỉnh lại, nàng trước giờ chưa từng nghĩ tới có một nam tử dám làm vậy với mình, theo bản năng liền muốn dấy ra, nhưng khổ nỗi nàng ngay cả một ngón tay cũng không thể cử động, đành phải để mặc cho thiếu niên trước mặt tự tung tự tác, nhất thời không biết phải nên làm gì mới tốt.

Vương Hạo Thần cũng không để ý tới sự khác thường của nàng, tay cầm thìa nhẹ nhàng lấy một muỗng cháo, giọng nói mang theo vài phần ám áp ôn nhu:

- Cô ăn một chút đi, xem thử tài nghệ nấu cháo của ta thế nào!

Lý Mộ Tinh khoẻ miệng khẽ giật giật, đã bao lâu rồi không có người chăm sóc nàng như vậy? Nàng không biết, cũng có chút ngượng ngùng, thế nhưng nàng biết Vương Hạo Thần chỉ có ý tốt, vì thế do dự một chút rồi cũng mở ra cái miệng nhỏ nhắn, ưu nhã nuốt xuống một muỗng cháo.

Nàng không quan tâm lắm tới hương vị của bát cháo này như thế nào, cho dù nó có thực sự khó ăn đi chăng nữa nàng cũng sẽ không để ý, bởi vì thiếu niên trước mặt đã vì mình mà bỏ công sức nấu cháo, nàng sao có thể quay ngược lại chê trách hắn?

Suy nghĩ là vậy, thế nhưng vừa ăn xong, khuôn mặt nàng liền lập tức nóng lên, cặp mắt đẹp tràn đầy rung động.

Nàng thật sự không ngờ, món cháo yến này không có giống như nàng tưởng tượng khó ăn như vậy, ngược lại thật phần thơm ngon, vốn là một món ăn vô cùng giản dị, thế nhưng vào tay Vương Hạo Thần lại trở nên hấp dẫn lạ thường, Lý Mộ Tinh vô pháp tưởng tượng, một món ăn ngon như vậy, lại được tạo nên bởi một vũ giả, hơn nữa còn là nam nhân.

Vương Hạo Thần thấy biểu hiện của nàng liền cười khẽ một tiếng, nói:

- Thế nào? Trù nghệ của ta không tệ đúng không?

Lý Mộ Tinh đỏ mặt, nàng không dám phủ nhận lời này của hắn, thậm chí nàng có thể khẳng định, bát cháo trong tay Vương Hạo Thần chính là món cháo yến ngon nhất mà nàng từng được ăn, vì thế nàng liền thấp giọng đáp:

- Không tệ... đúng là rất ngon!

Vương Hạo Thần không quá bất ngờ với câu trả lời của nàng, dù sao khả năng của bản thân tới đâu hắn hiểu rất rõ, đến cả nữ tử khó tính như sư nương còn phải thừa nhận trù nghệ của hắn cực tốt thì Lý Mộ Tinh chắc chắn cũng không phải là ngoại lệ, hắn không nói thêm gì nữa, bàn tay lại cầm thìa múc thêm một muỗng cháo, để người một chút rồi dứt cho Lý Mộ Tinh.

Lý Mộ Tinh kỳ thực đã sớm đói bụng, nay gặp được món ăn ngon như vậy, dần dần cũng bớt ngượng ngùng, thân thể cứng đờ có chút thả lỏng, thoải mái tiếp nhận từng muỗng cháo thơm ngon trong tay thiếu niên trước mặt.

Cứ như vậy, không khí ở trong động dần dần vậy mà trở nên có chút vui diệu, quan hệ của hai người, cũng theo đó ngày càng hoà hợp.

Bởi vì tư thế hai người nhìn qua thực sự rất ấm áp, Lý Mộ Tinh ngọc thể cơ hồ đều dựa lên người Vương Hạo Thần, nếu như để người khác nhìn thấy, còn tưởng rằng bọn hắn là một đôi tình lữ đang âu yếm cũng không biết chừng...

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Kế hoạch

Những ngày tiếp theo Vương Hạo Thần cùng Lý Mộ Tinh quan hệ ngày càng thân thiết, bởi vì trải qua nhiều lần chung đụng như vậy, bọn họ ở giữa ngại ngùng cũng dần giảm đi, không còn quá mức xấu hổ như ban đầu.

Lúc này Lý Mộ Tinh ngoại thương đã tốt hơn nhiều, ít nhất đã có thể cử động được bình thường, vì vậy những cảnh tượng hương diễm như ngày đầu tiên chắc chắn không thể tái diễn, cái này để cho cả hai người đều thầm thở phào một hơi.

Lý Mộ Tinh ở cùng Vương Hạo Thần mấy ngày, liền biết hắn không giống như những nam nhân ngoài kia vì dung mạo của nàng mới tiếp cận mình, vì thế lòng đề phòng đối với thiếu niên này giảm đi rất nhiều, thậm chí nhiều lúc còn cùng hắn cười nói những chuyện trên trời dưới đất, có thể nói là cực kỳ hoà hợp.

Trong lúc trò chuyện, Lý Mộ Tinh liền đem lý do nàng tới tìm Xích Diệm Thiên Hồ đề trao đổi Xích Diệm Đan nói cho Vương Hạo Thần biết, về phần tại sao lại muốn nói cho hắn, đơn giản chỉ là vì nàng thích mà thôi.

Trước hết phải nói rõ, tại Đông Hoa hoàng triều, ngoại trừ hoàng thất bên ngoài, còn có những võ đạo tông môn thực lực cường đại có thể xưng hùng một phương, những tông môn này bao gồm Thiên Sinh Môn, Cổ Kiếm Trai, Vân Hà Tông, Thiết Quyền Bang và Ngạo Tuyết Sơn Trang, được xưng là ngũ đại tông môn.

Ngũ đại tông môn tuy rằng bất cứ một môn phái nào riêng lẻ đều không phải là đối thủ của hoàng thất, thế nhưng nếu như năm cổ thể lực này hợp lại, vậy thì chính là một con quái vật không lồ, coi như là hoàng thất đều vô pháp áp chế.

Trong năm cổ thể lực này, Ngạo Tuyết Sơn Trang được xem là mạnh nhất, thực lực an ổn ép bốn đại tông môn khác một đầu, thậm chí ẩn ẩn có thể so sánh với lực lượng của hoàng thất, mấy năm trở lại đây tông môn này cùng hoàng thất trong bóng tối đã có không ít va chạm, chỉ là còn chưa tới mức chân chính vạch mặt mà thôi.

Ngoại trừ Ngạo Tuyết Sơn Trang, bốn đại tông phái còn lại xét về thực lực hẳn là Cổ Kiếm Trai đứng đầu, tiếp đó là Vân Hà Tông cùng Thiết Quyền Bang thế lực ngang nhau, cuối cùng là Thiên Sinh Môn thực lực yếu nhất.

Lý Mộ Tinh, là một Vân Hà Tông một vị đỉnh cấp Vũ Vương, tương lai có thể phong hoàng!

Ít người biết rằng, nàng là nghĩa nữ của Vân Hà Tông tông chủ, đồng thời là đồ đệ của một vị thái thượng trưởng lão Vân Hà Tông, bối cảnh của nàng ở tông môn có thể nói là cực kỳ kinh người.

Sư phụ của Lý Mộ Tinh tu vi tại Đông Hoa hoàng triều có thể nói là đẳng phong tạo cực tồn tại, người có thể xếp ngang hàng với người này đã ít lại càng thêm ít, kẻ có thể đánh bại người này hầu như không có, cho dù thì số lượng cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Đáng tiếc, Lý Mộ Tinh sư tôn tu vi lúc này lại bị kẹt ở một cảnh giới quá lâu mà không cách nào đột phá, dẫn đến khí huyết ngày càng khô cạn, hơn nữa người này sống thực sự quá lâu rồi, thậm chí đã vượt qua Vũ Hoàng có thể có được tuổi thọ, nếu như trong thời gian tới vẫn không thể tìm ra cơ hội đột phá, vậy không đến một hai năm nữa, Vân Hà Tông sẽ mất đi một vị đỉnh phong cường giả đương thời.

Lý Mộ Tinh sư tôn tự biết bản thân không còn bao nhiêu thời gian để trì hoãn, vì thế quyết tâm đánh cược một lần, chuẩn bị bẻ từ quan lãn cuối cùng, toàn lực đột phá cảnh giới trong truyền thuyết kia.

Nếu như lần này thành công, Lý Mộ Tinh sư tôn thọ nguyên tự nhiên có thể tăng lên một mảng lớn, hơn nữa Vân Hà Tông sẽ có thêm một tôn cự phách làm hậu thuẫn, còn nếu thất bại, kết quả tự nhiên không cần nói cũng biết.

Lý Mộ Tinh hiểu rất rõ tình trạng thân thể của sư tôn nàng, gọi là đèn khô dầu kiệt chỉ sợ cũng không đủ, dựa vào tình trạng của đối phương mà muốn đột phá cảnh giới kia, thực sự là thập tử vô sinh!

Sư tôn đối với nàng như cha như mẹ, nàng tuyệt đối không muốn nhìn thấy đối phương cứ như vậy chết đi, thế nhưng nàng năng lực lúc này còn chưa có tư cách đi quản chuyện của sư tôn, vì thế coi như nàng có tâm muốn giúp cũng không biết phải giúp như thế nào.

May mắn trước đó không lâu có một vị tiền bối trong tông môn nói cho Lý Mộ Tinh biết, sư tôn của nàng vào lúc bình thường đúng là đã không có cơ hội đột phá được cảnh giới kia, thế nhưng lại có một loại đan dược có thể giúp đối phương tăng lên tỷ lệ thành công.

Loại đan dược này phẩm chất rất cao, toàn bộ Vân Hà Tông không có ai có được một viên như vậy, càng không luyện được sư có thể luyện ra loại đan dược này, tại Đông Hoa hoàng triều, chỉ có duy nhất một người có thể làm được việc đó, người này là Đan Hoàng – Tổng Viễn Hà.

Không phải ai cũng có tư cách đề nhờ Đan Hoàng luyện đan, bình thường cũng chỉ có Vũ Hoàng mới có tư cách này, Lý Mộ Tinh tuy là Vương Giả Bảng tồn tại, thế nhưng lại chưa đủ để đã động đối phương, chỉ tới khi Vân Hà Tông thế hệ trước một vị đỉnh phong cường giả ra mặt, Đan Hoàng mới chấp nhận giúp nàng luyện đan.

Chỉ là loại đan dược này đẳng cấp quá cao, tuy rằng Đan Hoàng có năng lực luyện chế, thế nhưng xác suất thành công thực sự khá thấp, Vân Hà Tông cùng Lý Mộ Tinh tự nhiên phải chuẩn bị nhiều phần tài liệu, bởi vì trong số nguyên liệu còn thiếu một vật có chứa hoá năng lượng phẩm chất cao, vì thế Lý Mộ Tinh bắt buộc phải trong thời gian ngắn chạy tới Xích Phong Cốc, tìm Xích Diệm Thiên Hồ trao đổi Xích Diệm Đan.

Kỳ thực đồ vật có chứa hoá năng lượng tại Đông Hoa hoàng triều là không thiếu, chỉ là loại đan dược kia yêu cầu có chút khác khe, hoá năng lượng ở trong đồ vật không thể quá ít, cũng không thể quá nhiều, suy đi tính lại, cũng chỉ có Xích Diệm Đan là đáp ứng được tiêu chuẩn này.

Lý Mộ Tinh vốn dĩ cho rằng Xích Diệm Thiên Hồ có thể đơn giản phối hợp với mình, dù sao chỉ là một khoá Xích Diệm Đan thôi, giá trị thực sự không đáng để hai người trở mặt, ai biết đầu hưng thú kia lại quá mức ngang ngược, căn bản không chịu cùng nàng giao dịch, vì thế mới xảy ra trận chiến long trời lở đất kia.

- Cô sẽ quay lại tìm nó, phải không?

Vương Hạo Thần từ đầu tới cuối vẫn ngồi bên cạnh lắng nghe nàng kể chuyện, đợi nàng nói hết rồi mới mở miệng hỏi.

- Đương nhiên! Không lấy được Xích Diệm Đan ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ!

Nói tới đây Lý Mộ Tinh thần sắc lập tức trở nên cực kỳ cương quyết, việc này có liên quan tới tính mạng của sư phụ nàng, vì thế bằng bất cứ giá nào nàng cũng phải đem Xích Diệm Đan đoạt tới tay.

Vương Hạo Thần nhìn nàng một chút, lại hỏi:

- Vậy ngươi có mấy thành nắm chắc đánh bại được Xích Diệm Thiên Hồ?

Nghe Vương Hạo Thần nói vậy, Lý Mộ Tinh cặp mắt đẹp liền hiện ra một tia âm đạm, thanh âm có chút trầm xuống nói:

- Xích Diệm Thiên Hồ tu vi hoàn toàn không kém ta, thành thật mà nói, nếu như so sánh lực công kích, ta hoàn toàn có thể đem nó vung xa 18 con phố, thế nhưng nếu so về thân thể

phòng ngự, ta lại không phải đối thủ, nếu là sinh tử đấu, nó phần thắng chiếm tới 7 thành, mà ta chỉ có 3 thành mà thôi!

Cái này cũng không phải năng đề cao đối thủ tự hạ thấp chính mình, chỉ là sự thật là vậy, nói về chiến lược hay tu vi, năng cùng Xích Diệm Thiên Hồ không phân thắng bại, thế nhưng đối phương cứ như một phiên bản toàn diện khắc chế năng vậy, công kích bình thường của năng căn bản không phá được Xích Diệm Thiên Hồ thương thể phòng ngự, “Phong Thiên Chi Kiếm” một chiêu này tuy rằng có thể, thế nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi, vô pháp khiến cho Xích Diệm Thiên Hồ mất đi sức chiến đấu.

Sinh tử chiến nổ ra, Xích Diệm Thiên Hồ chỉ cần toàn lực phòng thủ, từ từ bào mòn thể lực của Lý Mộ Tinh, sau đó đợi năng lộ ra sơ hở giống như trận chiến vừa rồi, vậy liền phản kích, chỉ cần công kích của nó đánh trúng năng một lần, vậy cũng coi như xong rồi.

Lý Mộ Tinh không muốn thừa nhận, thế nhưng quả thực bất kể là nhục thân hay khả năng phòng ngự từ xa của năng đều cực kém, thậm chí có khi còn không bằng một ít Vũ Quân cường đại, nếu năng không kịp né tránh công kích của Xích Diệm Thiên Hồ mà bị nó đánh trúng một đòn, vậy năng bại cục đã định sẵn.

Càng đánh lâu năng càng bất lợi, thế nhưng năng có thể làm gì? Năng căn bản không phá được phòng ngự của đối phương, mà chỉ cần trúng một đòn liền trực tiếp bị phế đi sức chiến đấu, vậy chẳng thà trực tiếp buông kiếm đầu hàng cho rồi!

Vương Hạo Thần đương nhiên hiểu Lý Mộ Tinh đang nghĩ gì, cho dù năng biết là đánh không lại Xích Diệm Thiên Hồ, thế nhưng cho dù biết vậy nhưng năng vẫn sẽ quay lại đó, nữ nhân này cực kỳ chấp nhất, trừ phi đạt được Xích Diệm Đan, nếu không coi như phải liều mạng năng cũng sẽ không ngăn ngại lại chiến với Xích Diệm Thiên Hồ thêm lần nữa.

Vương Hạo Thần im lặng hồi lâu, sau đó lại nhìn năng nói:

- Nếu cô chỉ cần cuốn lấy Xích Diệm Thiên Hồ, vậy cô có mấy phần nắm chắc?

Lý Mộ Tinh trong mắt toát ra thần sắc nghi hoặc, bất quá năng vẫn tự tin đáp:

- Chỉ là cuốn lấy Xích Diệm Thiên Hồ vậy thì không khó, ta ít nhất cũng có 8, 9 phần nắm chắc!

Hai cường giả thực lực gần nhau, muốn phân ra thắng bại rất khó, trừ phi là cả hai đều muốn tử chiến tới cùng nếu không nhiều nhất chỉ có thể kiềm chế lẫn nhau mà thôi, Lý Mộ Tinh về cơ bản thực lực không kém Xích Diệm Thiên Hồ, chỉ là năng yếu về khâu phòng ngự và triển đấu mà thôi, thế nhưng đây là bởi vì năng mang tâm muốn chiến thắng đối thủ, nếu như năng chỉ mang tâm muốn dây dưa, vậy Xích Diệm Thiên Hồ đừng mong đụng được vào người năng, Lý Mộ Tinh không có thân thể cường đại, thế nhưng tốc độ thì tại trong Vũ Vương cảnh giới có thể xưng là đáng phong tạo cực, không có mấy người có thể theo kịp.

Việc giữ chân một cường giả đồng cấp, hay thậm chí là mạnh hơn mình một, hai cấp bậc chẳng phải chuyện gì khó, tỉ như một vị Nhất Tinh Vũ Vương cho dù đứng là đánh không lại một vị Nhị Tinh Vũ Vương, thế nhưng chỉ cần vị Nhất Tinh Vũ Vương kia muốn cuốn lấy đối phương một lúc, vậy thì hoàn toàn là chuyện nằm trong tâm tay.

Vương Hạo Thần gật đầu, lại nói:

- Vậy liền tốt, ngày sau cô chỉ cần dẫn dụ Xích Diệm Thiên Hồ ra ngoài sau đó cuốn lấy nó, ta sẽ đi vào nó hăng động giúp cô tìm Xích Diệm Đan!

- Không được! Quá nguy hiểm!

Lý Mộ Tinh gần như không chút do dự mà nói, năng biết Vương Hạo Thần tu vi chỉ có Vũ Đò mà thôi, tùy tiện một đầu hung thú cấp thấp nhảy ra cũng đủ làm thịt hán rồi, hơn nữa nếu như Xích Diệm Thiên Hồ phát hiện ra thì sao? Năng hoàn toàn không có tự tin có thể kịp thời chạy tới cứu hán.

Năng thực sự không muốn nhìn thấy thiếu niên này vì mình mà gặp nguy hiểm tính mạng, bọn họ chỉ quen biết có vài ngày mà thôi, sao có thể dễ hán mạo hiểm như vậy để giúp mình? Huống chi bản thân năng còn đang nợ hán một cái ân cứu mạng đây.

- Cô không cần lo lắng, tại trong Xích Phong Cốc này ngoại trừ Xích Diệm Thiên Hồ ra không có loài huyền thú nào dám tiến vào, ta đi vào đó nhất định không có bao nhiêu nguy hiểm! Chỉ cần cô không để cho Xích Diệm Thiên Hồ chú ý tới ta, vậy liền không có chuyện gì!

Vương Hạo Thần cười nói.

Lý Mộ Tinh suy nghĩ một lát, tuy rằng vẫn có chút không yên lòng, bất quá lại không thể không bị đạo lý trong lời nói Vương Hạo Thần thuyết phục, lại nghĩ tới việc sự phụ của mình, năng cuối cùng chỉ có thể thờ dài đồng ý với hán, chấp nhận nợ thêm một phần ân tình nữa của người thiếu niên này, năng không nghĩ tới, mình đường đường là một vị Vũ Vương cường giả, lại có ngày phải nợ ân tình của một Vũ Đò, hơn nữa còn là tới hai lần.

Lý Mộ Tinh nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn tú của Vương Hạo Thần hồi lâu, sau đó liền không nhịn được mà khẽ cắn môi nói:

- Người vì cái gì mà phải giúp ta?

Nói cho cùng, hai người bọn họ tựa hồ chỉ là bè nước gặp nhau mà thôi, tuy rằng những ngày qua đã thân thiết hơn không ít, thế nhưng cũng chưa tới mức được tính là hảo hữu chí giao, vì cái gì thiếu niên này lại vì năng mà mạo hiểm như vậy? Chẳng lẽ... là bởi vì hán thích năng hay sao?

Lý Mộ Tinh rất tự tin về mình dung mạo, nếu nói là Vương Hạo Thần có tình cảm với năng, năng cũng sẽ không bất ngờ, dù sao nam nhân đối với nữ tử xinh đẹp có rất ít người có thể không động tâm, trải qua vài ngày chung đụng, năng tự nhiên biết Vương Hạo Thần không phải loại người vô cảm như vậy, thậm chí nhiều lúc hán còn không nhịn được bộc lộ ra những đặc điểm tính cách của nam nhân khi ở cạnh năng, chỉ là hán không giống những nam nhân khác, biết kiềm chế bản thân tà hỏa mà thôi.

Nghĩ như vậy, trái tim Lý Mộ Tinh vậy mà không khỏi chậm nửa nhịp.

Vương Hạo Thần nghe năng câu hỏi liền ngẩn người, sau đó liền khẽ cười nói:

- Chẳng vì cái gì cả! Ta giúp cô chỉ vì ta thích làm như vậy thôi!

Nói rồi, hán tựa hồ không muốn dây dưa cái đề tài này nữa, bèn nói:

- Cũng muộn rồi! Cô nghỉ ngơi đi, ta ra ngoài làm bữa tối!

Nhìn Vương Hạo Thần bóng lưng đang chậm rãi đi về phía cửa động, Lý Mộ Tinh trong mắt khẽ lướt qua một tia thất lạc, đợi đến khi hán thân ảnh hoàn toàn biến mất, năng mới thở dài một hơi, khoe miệng hiện lên một nụ cười cười tuyệt mỹ mà lại có chút u buồn.

- Ta rốt cuộc là bị sao vậy, hán chỉ là một cái Vũ Đò thiếu niên mà thôi, thế nhưng vì sao... ở bên cạnh hán ta lại cảm thấy vui vẻ như vậy?

Lý Mộ Tinh có bao nhiêu người theo đuổi? Cái này e là có đếm cũng đếm không xuể, nhưng nàng đối với những người kia một mực rất lạnh nhạt, căn bản chưa có một nam nhân nào có thể tiếp xúc thân mật với nàng, càng không có một nam nhân nào có thể khiến nàng cảm thấy thích thú khi ở cạnh đối phương giống như Vương Hạo Thần, điều này khiến nàng không cách nào hiểu nổi.

Wang Hao Shen không biết Lý Mộ Tinh nghĩ gì, thế nhưng mà... bản thân nàng kỳ thực không phải cũng không hiểu hắn đang nghĩ gì hay sao?

Wang Hao Shen hẳn đương nhiên có lý do khi mạo hiểm giúp Lý Mộ Tinh như vậy, cùng một tuyệt đại giai nhân ở chung một khoảng thời gian như vậy, cùng nàng nói cười, cùng nàng ăn uống, giúp nàng trị liệu thương thế,... hẳn làm sao có thể một chút ý nghĩ hay tình cảm đều không có? Chỉ là... hẳn căn bản không thể cũng không dám nói những điều này trước mặt nàng.

Hắn và nàng vào lúc này thực sự là người của hai thế giới, Vũ Vương cùng Vũ Đồ, đó là một khoảng cách giống như lạc trời đồng dạng, hẳn không khác gì một con cóc hèn mọn, còn nàng là phượng hoàng bởi vì gặp chuyện không may thì hẳn mới có cơ hội tiếp xúc với nàng, bất quá khi nàng hồi phục thì bầu trời rộng lớn mệnh mông kia mới là cuộc sống của nàng, còn hắn... có lẽ chỉ là một vị khách nghèo hèn vô tình bước qua đời nàng mà thôi.

Chính vì nghĩ như vậy, hắn mới không muốn để nàng biết được những cảm xúc trong lòng mình, nếu có một ngày phải nói, ngày đó nhất định là ngày mà hắn đã có đủ thực lực cũng như tư cách để đứng trước mặt nàng, chỉ là ngày đó... chắc chắn không phải là ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70: Như một giấc mộng

Tính đến ngày hôm nay cũng đã tròn một tuần mà Vương Hạo Thần cùng với Lý Mộ Tinh ở lại trong Xích Phong Cốc, mặc dù bọn hắn ở lại đây đã được một khoảng thời gian, Xích Diệm Thiên Hồ cũng có một lần ra ngoài truy tìm Lý Mộ Tinh tung tích, thế nhưng hiển nhiên là không tìm được nàng, sau cùng chỉ có thể hậm hực mà về.

Những ngày qua, Vương Hạo Thần nếu không phải trò chuyện với Lý Mộ Tinh thì là dành thời gian luyện võ dưới sự chỉ dẫn của nàng, dù sao Lý Mộ Tinh tuy rằng trọng thương, thế nhưng một thân võ học vẫn không mất đi chút nào, tuy tiện chi điểm một chút, cũng có thể để cho Vương Hạo Thần nhận được lợi ích cực lớn, đặc biệt là tại trên kiếm đạo.

Được một vị Vũ Vương tự mình chỉ điểm, lại thêm Vương Hạo Thần tuyệt thế thiên tư, nếu như thực lực hắn không tăng tiến, đó mới là việc lạ.

Tiến bộ lớn nhất không gì khác ngoài kiếm đạo, Vương Hạo Thần trải qua mấy ngày được Lý Mộ Tinh chỉ dạy, hẳn đối với kiếm đạo cảm ngộ đã tăng lên một tầng cao mới, gần như đã lĩnh hội được cái hư hư thực thực của ý cảnh, cảnh giới kiếm đạo của hắn lúc này đã chạm tới nửa bước kiếm ý cực hạn, gần như đã đạp một chân vào cảnh giới kiếm ý, cái hắn còn thiếu, chỉ là đáng lắm một bước cuối cùng mà thôi.

Đối với Vương Hạo Thần tiến bộ, Lý Mộ Tinh chính là người rõ ràng hơn ai hết, nàng cũng là người bị hắn thiên phú khiến cho kinh ngạc tột cùng.

Wang Hao Shen thiên tư trong mắt nàng, đúng là kinh hãi thế tục, có những đạo lý võ học phức tạp nàng chỉ cần giảng qua một lần, hắn nghe xong liền nhớ được không sót một chữ nào, hơn nữa còn có thể từ đó suy luận ra không ít thứ, chính xác là học một biết mười.

Hơn nữa, cái khiến nàng cảm thấy sợ hãi nhất chính là khả năng lĩnh ngộ của thiếu niên này, cái này không thể dùng hai từ “thiên tài” để hình dung được nữa, hai chữ “yêu nghiệt” có lẽ hợp với hắn hơn cả.

Chỉ mấy ngày trước khi nàng mới bắt đầu chỉ điểm cho Vương Hạo Thần, hẳn đối với kiếm đạo lý giải trong mắt nàng còn rất nông cạn, cảnh giới cũng chỉ miễn cưỡng đạt tới nửa bước kiếm ý mà thôi. Đương nhiên, cái này đối với nàng mà nói cũng đã khó có được rồi, đặc biệt là khi tu vi của chỉ mới là Vũ Đồ mà thôi.

Dựa vào độ tuổi của Vương Hạo Thần, đạt tới tu vi hiện tại kỳ thực rất bình thường, thậm chí ở trong ngũ đại tông môn chỉ có thể coi là hạ đẳng đệ tử, thế nhưng nếu là ở độ tuổi này lĩnh ngộ ra kiếm ý, vậy thì đó là một chuyện không thể xem thường.

Phải biết, “ý cảnh” vốn không phải là thứ mà Vũ Đồ có thể đụng chạm, ít nhất cũng phải có Vũ Sĩ tu vi mới có thể tìm hiểu một chút da lông bên ngoài, Lý Mộ Tinh nàng lúc trước thân là Văn Hà Tông một cái hiếm có được kiếm đạo kỳ tài, nàng chính là tại Tam Tinh Vũ Sĩ chỉ cảnh mới chạm tới nửa bước kiếm ý cảnh giới.

Chính vì vậy, Lý Mộ Tinh mới cảm thấy Vương Hạo Thần ngộ tính đáng sợ đến mức phi lý.

Văn Hà Tông lịch sử đã có hơn 600 năm, chính là tông môn có bề dày lịch sử lớn nhất trong ngũ đại tông môn, chỉ kém mỗi hoàng thất mà thôi, thế nhưng trong khoảng thời gian dài đằng đằng như vậy, cũng không có một vị kiếm tu nào có thể tại trước khi bước vào Vũ Sĩ mà có thể đụng chạm tới kiếm ý, dù biết độ khó trong việc lĩnh hội ra kiếm ý khó tới mức nào, vũ giả tu vi càng thấp, vậy thì tỷ lệ thành công cũng thấp đi, dưới Vũ Sĩ mà muốn lĩnh hội ra kiếm ý, gần như là chuyện không thể nào.

Kiểm, chính là loại vũ khí được nhiều vũ giả sử dụng nhất trên đại lục, thế nhưng đồng thời cũng là loại vũ khí khó tu luyện nhất trên đại lục.

Khi tu vi còn thấp, nếu như là luyện đao, luyện thương, hay luyện quyền, độ khó trong việc lĩnh hội “ý cảnh” chắc chắn sẽ dễ hơn nhiều so với luyện kiếm.

Ít nhất, Lý Mộ Tinh biết trong suốt 700 năm lịch sử của Đông Hoa hoàng triều, chỉ có hai người có thể tại Vũ Đồ cảnh giới chạm tới cảnh giới kiếm ý, một người là Đông Hoa hoàng triều đệ nhất khai quốc công thần Đông Xuyên Kiếm Hoàng, một người khác thì lại là Cổ Kiếm Trai trong lịch sử đệ nhất thiên tài Táng Nguyệt Kiếm Hoàng!

Hai người này chân chính là siêu cấp cường giả trong thời đại của bọn họ, ngay cả Lý Mộ Tinh khi nghĩ tới họ đều không tránh khỏi có chút kính ý.

Bất kể là Đông Xuyên Kiếm Hoàng hay Táng Nguyệt Kiếm Hoàng tu vi đều đã chạm tới một chữ “Tông”, tức là bọn họ thời đỉnh phong thực lực đã siêu thoát Vũ Hoàng, trở thành một đời Vũ Tông vô thượng cường giả!

Tại trong Đông Hoa hoàng triều lịch sử, Vũ Hoàng kỳ thực cũng không phải là cực hạn, phía trên còn có Vũ Tông cảnh vô thượng cường giả, chỉ là số lượng thực sự quá mức ít ỏi, không phải thế hệ nào cũng có thể sản sinh ra loại cường giả như vậy, Đông Hoàng hoàng triều khai quốc hoàng đế, ngũ đại tông môn đời thứ nhất tổ sư, chính là cường giả tiêu biểu cấp bậc đó.

Vũ Tông cảnh vô thượng cường giả, từ trước đến nay chỉ xuất hiện trong hoàng thất hoặc ngũ đại tông môn, nếu Vũ Vương được tính là tông môn cao tầng, Vũ Hoàng là tông môn đỉnh phong chiến lực, vậy thì Vũ Tông chính là tông môn đỉnh hải thần châm, coi như không phải tông chủ, vẫn như cũ địa vị cao vời, thậm chí tông chủ ở trước mặt bọn hắn còn phải cung kính không ít, dù sao ở bất cứ nơi nào, thực lực vi tôn đạo lý này luôn luôn tồn tại, không có thực lực, coi như người là tông chủ, ai có thể phục người?

Đông Xuyên Kiếm Hoàng và Tàng Nguyệt Kiếm Hoàng thực lực mạnh mẽ là chuyện ai cũng biết, bọn họ coi như là so sánh với mấy vị khai tông tổ sư kia đều không kém chút nào, thế nhưng Đông Xuyên Kiếm Hoàng cũng phải là tại Cửu Tinh Vũ Đò mới chạm tới cảnh giới nửa bước kiếm ý, Tàng Nguyệt Kiếm Hoàng thiên tư xem như tốt hơn một chút, tại Bát Tinh Vũ Đò cũng đạt cảnh giới này, bất quá đem thành tựu của hai vị tiền bối cao nhân này so sánh với Vương Hạo Thần thì lại... có chút tầm thường.

Lý Mộ Tinh thân là Vũ Vương, năng tự nhiên có thể nhìn ra được Vương Hạo Thần tu vi chỉ là Lục Tinh Vũ Đò, thế nhưng hắn cũng đã chạm đến cảnh giới nửa bước kiếm ý, nếu chỉ tính riêng về khoản kiếm đạo thiên phú, hắn hoàn toàn có thể ngạo thị tất cả kiếm đạo thiên tài trong 700 năm lịch sử của Đông Hoa hoàng triều.

Những thiên tài kia ở độ tuổi của Vương Hạo Thần tuyệt nhiên mạnh hơn hắn vô số lần, thế nhưng tại Lục Tinh Vũ Đò lĩnh ngộ kiếm ý, bọn hắn tuyệt đối không cách nào làm được.

Lý Mộ Tinh khi phát hiện ra chuyện này đã rất kích động, thậm chí muốn nhận hắn vào làm Văn Hà Tông đệ tử, đáng tiếc sau khi biết được đối phương đã là đệ tử của Thiên Sinh Môn thì nàng cũng chỉ có thể từ bỏ, trong lòng lại không ngừng cảm thán Thiên Sinh Môn vận khí quá tốt.

Lý Mộ Tinh mấy ngày nay không ngừng chỉ dạy Vương Hạo Thần tu luyện, đồng thời cũng cho hắn không ít thử thách, muốn xem hắn ngộ tính cùng thiên phú cực hạn là ở đâu, để cho nàng kinh hãi chính là, mặc dù trải qua mấy ngày như vậy, nàng cũng vô pháp xem thấu hắn cực hạn, chuyện này đúng là nàng chưa gặp phải bao giờ.

Nhìn thấy thiên phú kinh khủng của Vương Hạo Thần, Lý Mộ Tinh trong lòng cũng không tránh khỏi có chút khó hiểu, dựa vào hắn thiên phú tốt như vậy, tu vi đáng lẽ không thể thấp như thế, kém nhất cũng phải sớm đột phá Vũ Sĩ rồi mới đúng, làm sao còn kẹt tại Vũ Đò cảnh đầu này?

Lúc này là vào buổi sáng sớm, Vương Hạo Thần giống như mọi ngày ngồi ở trước cửa động làm điểm tâm cho hắn và Lý Mộ Tinh, món ăn cũng không phải thứ gì lạ lẫm, chính là món thịt nướng trứ danh của hắn, chỉ thấy từng khối thịt đỏ tươi đang dần dần chuyển màu, mỡ thịt nhỏ nhọt bị ngọn lửa đốt cháy phát ra âm thanh xèo xèo, hương thơm bốc lên khiến cho bất cứ một người nào hít phải đều sẽ có cảm giác thèm ăn.

Những ngày này, Vương Hạo Thần giống như được trở về khoảng thời gian lúc trước tại Thiên Sinh Môn, ngày ngày nấu ăn sau đó lại luyện võ dưới sự chỉ điểm của sư nương, lúc này kỳ thực không khác gì so với khoảng thời gian đó, chỉ khác một điểm, đó là người chỉ dạy hắn không phải là Nhạc Thi Dao mà lại là Lý Mộ Tinh.

- Bộp!

Từ trong động vang lên từng tiếng bước chân, khiến cho Vương Hạo Thần đang nướng thịt khi phát hiện liền quay đầu lại nhìn về sau.

Bên trong sơn động đi ra một vị nữ tử xinh đẹp tuyệt trần, toàn thân diện một bộ váy trắng như tuyết, mái tóc đen dài như thác nước búi cao, khuôn mặt xinh đẹp thêm vào một phần cao quý cùng lãnh ngạo, khiến cho Vương Hạo Thần kém chút không thể nhận ra được, đây chính là nữ tử có chút yếu đuối nhu nhược mấy ngày trước.

Vương Hạo Thần nhìn Lý Mộ Tinh mỹ lệ mà thánh khiết đang đi tới gần, đột nhiên cảm giác có chút xa lạ với nàng, nếu nàng lúc trước giống như một vị tỷ tỷ xinh đẹp nhà bên, thì lúc này nàng lại cho hắn một loại cảm giác cao cao tại thượng giống như nữ thần, khiến cho hắn không cách nào kịp thích ứng, nụ cười trên môi không ngờ vậy mà chậm rãi tiêu tán.

Lý Mộ Tinh mắt đẹp nhìn Vương Hạo Thần, thản nhiên nói:

- Đang nấu ăn sao?

Thanh âm của nàng lúc này cũng không còn gần gũi hay ôn hoà như ngày hôm qua, chỉ còn lại lãnh ngạo và cao quý.

- Ân! Cô đợi một chút đi, thịt đã gần chín rồi!

Vương Hạo Thần khẽ gật đầu, sau đó liền quay đi, không để cho nàng nhìn thấy vẻ buồn bã trên khuôn mặt của mình, bàn tay lật trở từng khối thịt nướng trên đống lửa, trong lòng hắn chỉ có thể tự nói với mình rằng, vị tỷ tỷ thân thiết với hắn trong mấy ngày qua đã đi rồi, trở lại làm một đầu phượng hoàng cao quý ở trên bầu trời, người ở phía sau hắn lúc này, là Phi Vũ Kiếm Vương đại danh鼎鼎 trên thiên hạ, hoàn toàn không phải là Lý Mộ Tinh mà hắn từng quen biết nữa.

Hắn ở trước mặt của nàng lúc này, không còn có cảm giác gần gũi và thân thiết như trước nữa, ngược lại còn thấy xa lạ và tự ti khi đứng trước mặt nàng.

Lúc này, hắn tựa như một con cóc hèn mọn đang ngưỡng vọng đầu phượng hoàng cao quý đang bay trên trời vậy, cảm giác này... để cho hắn rất chán ghét, thế nhưng hắn cũng biết, đây chính là sự thật.

- Quả nhiên chỉ là một giấc mộng mà thôi, xem ra đã đến lúc phải tỉnh lại rồi!

Đang chát cười một tiếng, Vương Hạo Thần chậm rãi đem từng khối thịt nướng cắt ra thành từng miếng mỏng, đặt trên một tàu lá chuối tươi, đưa về phía Lý Mộ Tinh, thanh âm có chút khô khan nói:

- Cô ăn đi!

Lý Mộ Tinh ánh mắt nhàn nhạt nhìn xem Vương Hạo Thần một chút, sau đó lại nói:

- Ta không đói! Người tự lo cho bản thân mình là được!

Lời nói của nàng không lớn, thế nhưng lại giống như tạo ra một bức tường vô hình ngăn cách giữa hai người, bất kể Vương Hạo Thần cố gắng đến đâu, đều không thể vượt qua bức tường đó tiến lại gần nàng.

Nghe lời này của Lý Mộ Tinh, Vương Hạo Thần chỉ cảm thấy trong lòng nhói đau, cánh tay gần như cứng đờ ở trên không trung, đôi mắt sáng rực như sao nhìn Lý Mộ Tinh không chớp, tựa hồ như đang muốn tìm ra một đường nét quen thuộc nào đó còn sót trên khuôn mặt của nàng trong những ngày qua.

Đáng tiếc, hắn không tìm được... ngoại trừ dung mạo vẫn như trước, thì nàng đã không có bất kỳ một nét tương đồng nào với nữ tử mà hắn đó sống chung gần một tuần qua.

Là nữ vương quay về hoàng cung quên hết chuyện nơi phạm tục, hay là lòng dạ nữ nhân vốn là như vậy, trở mặt thực sự còn nhanh hơn lật sách?

- Tốt!

Vương Hạo Thần khó khăn nói ra hai chữ, trong lòng đau đớn thế nhưng trên mặt hắn lại giả bộ như không sao cả, khoe miệng thủy chung mang theo một tia cười gượng ép.

Vào lúc này, hắn cũng chẳng quan tâm trạng để ăn uống, thế nhưng lại cứ phải ăn, cố gắng che dấu cảm xúc của chính mình, chỉ là hắn không tài nào hiểu nổi, miếng thịt nướng vốn dĩ

thơm ngon như vậy, vào miệng bây giờ lại chẳng có mùi vị gì cả.

Vương Hạo Thần không biết rằng, nữ tử đứng sau lưng mình lúc này cũng cất lực đang che dấu cảm xúc của mình giống như hắn, chỉ là nàng dường như không gòì việc này cho lắm, trên khuôn mặt xinh đẹp vốn dĩ chứa đầy nét cao quý nay lại xuất hiện một tia khổ sở cùng bất đắc dĩ, ngọc thể khẽ run lên, đáng tiếc Vương Hạo Thần lại không nhìn thấy bộ dạng của nàng bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Phát tài

Ăn uống qua loa một chút về sau, Vương Hạo Thần chậm rãi đem tâm tình của mình bình phục lại một lần, ánh mắt, cũng dần dần trở nên đậm mạc.

Nếu những ngày qua thực sự chỉ là một giấc mộng, vậy hắn sẽ chấp nhận đem nó xem là một đoạn ký ức đẹp trong nhân sinh mà ghi tạc vào trong lòng, còn trước mắt, hắn cũng sẽ không nín kéo một thứ cần bản không thuộc về mình.

- Cô bây giờ thực lực đã khôi phục, vậy bước tiếp theo hắn là sẽ đi tìm Xích Diệm Thiên Hồ phải không?

Vương Hạo Thần quay đầu lại nhìn Lý Mộ Tinh nói, hắn đại khái cũng đoán được nữ nhân này chuẩn bị muốn làm gì.

Lý Mộ Tinh thần sắc bình thản khẽ đặt đầu, nói:

- Đây là đương nhiên, ta chiến lực lúc này đã khôi phục không sai biệt lắm, hơn nữa có kinh nghiệm từ lần trước, Xích Diệm Thiên Hồ chắc chắn không thể giống như nghiền áp ta! Bất quá muốn lấy được Xích Diệm Đan hay không, còn phải nhìn người bản lĩnh!

- Cô yên tâm! Ta đã nói sẽ giúp cô, vậy nhất định sẽ tận lực làm đến cùng, bằng mọi giá sẽ lấy được Xích Diệm Đan!

Vương Hạo Thần ánh mắt kiên định mà nói, thế nhưng trong lòng hắn, không nhìn được một lần nữa nhói đau, bởi vì theo hắn thấy, Lý Mộ Tinh sau khi bình phục thương thể còn ở lại nơi này, chính là bởi vì mình đối với nàng còn có chỗ sử dụng, nếu không phải vậy, có phải nàng nhìn đều sẽ không nhìn hắn thêm một cái, trực tiếp rời đi rồi không?

Lý Mộ Tinh đậm thanh nói:

- Chỉ cần người có thể giúp ta đoạt lấy Xích Diệm Đan, Lý Mộ Tinh ta tự nhiên sẽ có hậu lễ!

Vương Hạo Thần nghe nàng nói vậy, con người càng thêm âm trầm, cười gượng một tiếng, cũng không có hứng thú đáp lại, hắn thật sự không hiểu, vì cái gì, thực lực có thể làm con người thay đổi nhiều đến thế, nếu không phải trước đó đã nói sẽ giúp nàng, hắn quả thực có xúc động muốn quay người rời khỏi nơi này ngay lập tức, nữ tử trước mặt, chỉ có dung mạo quen thuộc, còn tất cả... đều quá xa lạ.

Lý Mộ Tinh chăm chú nhìn thiếu niên trước mặt, con người vậy mà hiện ra một tia đau lòng, nhưng lại bị nàng che dấu quá kỹ, đến cả Vương Hạo Thần đều không nhận ra, cuối cùng nàng khẽ hít sâu một hơi, nói:

- Khởi hành thôi?

Vương Hạo Thần không nói gì, chỉ là khẽ gật đầu biểu hiện mình đồng ý.

Lý Mộ Tinh tiến lên đứng ở bên cạnh hắn, một tay đặt lên hắn bởi vậy, sau đó Vương Hạo Thần chỉ thấy một trận trời đất quay cuồng, bởi vì tốc độ của Lý Mộ Tinh rất nhanh, khiến cho hắn có chút không thể thích ứng, dù sao với tu vi của hắn mà muốn tiếp xúc với Vũ Vương cấp bậc tốc độ, vậy thì đúng là quá sức.

Cũng may tình trạng này diễn ra quá lâu, bởi vì hai người bọn họ đã đến được phía trước ngọn núi mà Xích Diệm Thiên Hồ đang cư ngụ.

Trước đây bởi vì không có thời gian, Vương Hạo Thần chưa có dịp nhìn kỹ ngọn núi màu đỏ của Xích Diệm Thiên Hồ, lúc này quan sát kỹ lưỡng, mới phát hiện trên đỉnh núi, có một cái sơn động không lồ màu đỏ được vô số hàng cây che đậy, nếu như không nhìn kỹ, rất khó có thể nhận ra bên trong có ẩn dấu sơn động.

- Đó là Xích Diệm Thiên Hồ hang động?

Vương Hạo Thần ánh mắt hơi ngưng tụ, lại hướng Lý Mộ Tinh hỏi.

- Không sai! Đợi lát nữa ta cuốn lấy đầu súc sinh kia, người liền nhận cơ hội đó mà lên vào động phủ của nó!

Lý Mộ Tinh thanh âm bình thản lại có một tia ngưng trọng nói, đôi chân thon dài bước ra, trực tiếp đạp không mà đến, đi về phía hang động của Xích Diệm Thiên Hồ.

- Cần thận!

Thời khắc mấu chốt, Vương Hạo Thần vẫn không nhìn được đối với nàng nói một câu.

Lý Mộ Tinh thân thể thoáng khựng lại, thế nhưng rất nhanh sau đó lại bước đi, chỉ là thanh âm của nàng vẫn truyền tới tai Vương Hạo Thần.

- Người cũng vậy!

Nàng lời nói vừa dứt, thân ảnh liền giống như một con gió biến mất tại chỗ, sau đó liền xuất hiện ở ngay bên trên đỉnh núi, bạch y phiêu động trong gió, kết hợp với nàng khí chất, quả thực giống như cửu thiên tiên nữ đồng dạng.

Lý Mộ Tinh từ đầu đã không có ý định che dấu bản thân khí tức, vì thế ngay khi nàng tiến vào ngọn núi phạm vi, ở sâu trong động phủ Xích Diệm Thiên Hồ liền lập tức cảm nhận được, thủ đồng đang nhắm chặt đột nhiên mở ra, trong mắt hiện lên nồng đậm sát khí.

- Nữ nhân to gan! Người vậy mà còn dám quay lại đây, lần này ta nhất định phải khiến người chết không có chỗ chôn!

Một tiếng gầm thét chấn động hư không vang lên, Xích Diệm Thiên Hồ thân thể không lồ ẩn trong một đạo xích quang đỏ rực lao thẳng lên bầu trời, uy thế cực kỳ kinh người.

Xích Diệm Thiên Hồ, đối với Lý Mộ Tinh có thể nói là hận đến thấu xương, nữ nhân không chỉ quấy rầy nó nghỉ ngơi, lại càng ra tay dã thương nặng nó, nếu không phải bản thân có huyền thủ nhục thân cực kỳ cường đại, chỉ sợ vết thương lúc này còn chưa có khỏi đầu, thậm chí có khả năng không thể ra ứng chiến.

Tất cả những điều cộng thêm việc huyền thủ với nhân loại từ muôn thủa đến đây đều là túc địch nguyên nhân, Xích Diệm Thiên Hồ vừa mới ra khỏi hang động liền không chút chần chờ hướng Lý Mộ Tinh phát động thế công, tựa hồ rất muốn đem nàng ngay lập tức xé thành trăm mảnh.

Lý Mộ Tinh đối mặt Xích Diệm Thiên Hồ thế công không có chút nào hoảng loạn, chỉ thấy nàng ngọc thủ kết ấn, hùng hậu thể nội nguyên khí hoá thành một đạo vô cùng ngưng thực bạch sắc đại thủ ấn, hào quang màu trắng tựa như một vòng bạch nhật cùng Xích Diệm Thiên Hồ tại trên cao gần nghìn thước hung hăng va chạm cùng một chỗ.

Về khoảng phòng thủ, Lý Mộ Tinh có thể không phải đối thủ của Xích Diệm Thiên Hồ, thế nhưng nếu là đối công, vậy nàng tự tin có thể một mạch nghiêng áp đối phương.

Vương Hạo Thần ánh mắt chăm chú nhìn xem trên không trung tràng chiến, xác định Lý Mộ Tinh tạm thời không có việc gì về sau, hần liền bắt đầu hành động, đầu tiên dùng nguyên khí che đầy bản thân khí tức, sau đó liền hoá thành một đạo tàn ảnh lướt đi trên mặt đất, lẩn trong rừng rậm, bí mật chạy về phía hang động trên đỉnh núi.

Một đường chạy lên đỉnh núi, Vương Hạo Thần mồ hôi đều không nhận được rơi như mưa, không phải gì khác, thực sự là bởi vì nhiệt độ trên ngọn núi này quá kinh khủng.

Nhiệt độ ở nơi này theo Vương Hạo Thần dưới Thất Tinh Vũ Đò chắc chắn không có người có thể chịu được, nếu liều lĩnh đi lên nhất định sẽ chết khô ở nơi này.

Vương Hạo Thần là một ngoại lệ, tuy tu vi của hần chỉ là Lục Tinh Vũ Đò, thế nhưng thể nội nguyên khí nếu xét về chất lượng lẫn độ hùng hậu so với Bát Tinh Vũ Đò đều không kém bao nhiêu, vì thế mới miễn cưỡng có thể chịu đựng được nhiệt độ nơi này, bất quá cái này cũng chỉ có thể kéo dài tối đa một ngày mà thôi, sau đó hần cũng nhất định phải rời khỏi, muốn trường kỳ ở lại nơi này, ít nhất cũng phải có tu vi Vũ Sĩ.

Băng qua khu rừng rậm, Vương Hạo Thần rất nhanh liền thấy được một cái cửa động khổng lồ nằm phủ phục trên đỉnh núi.

Cửa động rất lớn, so với cửa động lúc trước hần và Lý Mộ Tinh ở thì phải lớn hơn ít nhất gấp mười lần, đi vào bên trong, hần liền cảm nhận được nhiệt độ ở trong này so với ngoại giới còn nóng hơn một phần, để cho hần kém một chút hít thở không thông.

Xích Diệm Thiên Hồ hang động cũng không có giống như Vương Hạo Thần tưởng tượng đen tối như vậy, ngược lại có từng đóm lửa đang cháy tường đá vì hần chiếu sáng không gian trước mặt, đề ý nghĩ, Vương Hạo Thần mới phát hiện có một thông đạo to lớn xuyên thẳng vào bên trong lòng núi, tựa hồ hang động nơi hần đứng là nơi nghỉ ngơi của Xích Diệm Thiên Hồ, phía sau đó còn có một cái hang động khác.

Vương Hạo Thần lưỡng lự một chút, sau đó liền cất bước đi vào thông đạo, đường đi có chút khúc chiết, thế nhưng nhờ có ánh lửa chiếu rọi, hần cũng không gặp bao nhiêu khó khăn.

Thông đạo tương đối dài, Vương Hạo Thần đi bộ một hồi mới thấy lối ra, quả nhiên phía sau còn có một cái hang động khác, hần chỉ vừa mới bước vào, liền thấy được một khung cảnh xa hoa đến mức khiến hần phải sững sờ trong giây lát.

Động phủ này so với cái bên ngoài thì nhỏ hơn rất nhiều, thế nhưng nếu nói về độ xa hoa thì hai cái căn bản không cùng một cái cấp bậc, thậm chí Vương Hạo Thần có thể tin chắc rằng, động phủ này chính là nơi Xích Diệm Thiên Hồ cất giữ cả đời tài phú.

Không nói tới những thứ khác, vàng bạc ngân lượng ở trước mặt hần cũng đã chất cao thành một toà núi nhỏ, Vương Hạo Thần có chút hoài nghi, số của cái này Xích Diệm Thiên Hồ hần là vô tình từ trong tay nhân loại vũ giả đánh cướp tới, nếu không nó thân là huyền thú, cần gì phải lấy nhiều vàng bạc như vậy? Cho dù lấy được cũng không có chỗ dùng a!

Thế nhưng cái để Vương Hạo Thần chú ý nhất, không phải là chỗ vàng bạc châu báu kia, mà là số dược thảo nhiều đến đếm không hết đang nằm rải rác trên mặt đất, tựa như rau cải trên đường vậy.

Nhìn chất lượng của số dược thảo này, cho dù Vương Hạo Thần còn chưa thể đánh giá toàn bộ, thế nhưng chỉ cần nhìn sơ qua hần liền có thể đoán được đại khái, chất lượng của chúng so với đám dược thảo mà hần nhận được từ chỗ động phủ của Lăng Dật Phàm phải cao hơn nhiều.

Hần thậm chí có thể thấy được trong số những cây dược thảo kia còn có một chút tứ giai, thậm chí ngũ giai linh dược!

- Xích Diệm Thiên Hồ này... đúng là một cái phá gia chi tử a!

Bình thường mà nói, dược thảo đều được cất kỹ lưỡng ở trong hộp để bảo quản chất lượng, thế nhưng tên Xích Diệm Thiên Hồ này lại chơi ngược, vậy mà đem dược thảo vứt lung tung trên mặt đất, lúc này coi như dược liệu có tốt đến đâu cũng đã trôi mất không ít...

Nghĩ tới việc này, cho dù là Vương Hạo Thần khoẻ miệng đều không nhận được mà giật giật mấy cái.

- Thứ kia là... Xích Diệm Đan?

Vương Hạo Thần nhìn ngắm xung quanh một hồi, liền phát hiện có mấy khoả nhìn qua giống như đan dược hình tròn nằm ở một góc, bất quá vật này so với nắm đấm còn lớn hơn một chút, toàn thân đỏ rực như lửa, trên thân không có dược hương, nhìn qua cực kỳ bình thường, thế nhưng bên trong lại ẩn chứa kinh người cuồng bạo năng lượng.

Vương Hạo Thần từng được nghe Lý Mộ Tinh mô tả qua Xích Diệm Đan hình dạng, lúc này hần hoàn toàn không hoài nghi, trước mặt mình lúc này đúng là thứ mà nàng cần, hơn nữa còn là bốn khoả.

Công việc tiếp theo cũng rất dễ dàng, Vương Hạo Thần đơn giản đem bốn khoả Xích Diệm Đan thu vào trong nạp giới, sau đó ánh mắt lại lướt qua chỗ tài phú khổng lồ của Xích Diệm Thiên Hồ đang ở ngay trước mặt, trên mặt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt:

- Lần này đúng là phát tài a!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Mầm mống hoá tinh?

Vương Hạo Thần từ trước đến nay chưa bao giờ tự nhận mình là người tốt hay chính nhân quân tử gì, đã xác định mình cùng với Xích Diệm Thiên Hồ chắc chắn là kẻ địch, vậy hẳn tuyệt đối sẽ không khách khí với đối phương.

Lại nói, hẳn đối với một bút tài phú không lồ này cũng cực kỳ khát vọng!

Vương Hạo Thần bằng tốc độ nhanh nhất đem vàng bạc, dược thảo, binh khí, bảo vật có trong động phủ toàn bộ thu vào túi càn khôn của mình, ngay cả một thứ đều không chừa lại.

Lượng tài nguyên ở nơi này nhiều tới mức, hẳn túi càn khôn căn bản không đủ chỗ chứa, khá tốt trước đó hẳn nhận được một ít túi càn khôn vị Vũ Quân chết dưới tay Lăng Dật Phàm lưu lại, nếu không e rằng hẳn có tâm cũng vô lực thu lấy những thứ này.

Đem mọi thứ có trong hang động thu vào túi càn khôn về sau, Vương Hạo Thần liền muốn rời khỏi nơi này, thế nhưng hẳn rất nhanh liền dừng lại, ánh mắt có chút tò mò nhìn vào một góc trong hang động.

Ở nơi đó, có một lỗ hổng thông xuống dưới mặt đất, thế nhưng so với thông đạo ban nãy thì lại nhỏ hơn một chút, theo hẳn ước tính chỉ vừa đủ cho Xích Diệm Thiên Hồ chui lọt, đương nhiên, đối với nhân loại như hẳn thì vẫn có thể tính là vô cùng rộng rãi.

- Chẳng lẽ bên dưới còn có động thiên hay sao?

Vương Hạo Thần khẽ nhủ mảy, do dự một chút, vẫn là quyết định đi vào, dù sao đã tới tận đây rồi, nếu như không đi tới điểm cuối cùng e rằng trong lòng sẽ có nỗi tiếc.

Thông đạo này cũng không tính dài, một đường càng không khó đi, Vương Hạo Thần chỉ cần theo đường đi khoảng năm phút liền đặt chân lên một cái hang động khác.

Chỉ là ngay khi đi tới hang động này, Vương Hạo Thần liền phát giác ra nhiệt độ ở nơi này vậy mà so với bên trên còn phải cao hơn nhiều, dựa vào thực lực của hẳn mà cũng có cảm giác giống như đang ở trong một cái lò nung, ngay cả hô hấp đều có chút khó khăn, nhiệt độ ở nơi này thực sự quá kinh khủng.

Đào mắt nhìn quanh hang động, Vương Hạo Thần nhanh chóng phát hiện ra ở chính giữa nơi này vậy mà tồn tại lấy một ngọn lửa màu đỏ như máu, đang cháy bập bùng, xung quanh kinh khủng nhiệt độ, chính là từ nó mà ra.

Khí tức từ ngọn lửa này, hoàn toàn khác biệt với những ngọn lửa bình thường mà Vương Hạo Thần từng thấy, nếu như ngọn lửa bình thường tràn đầy tạp chất, thì ngọn lửa này lại giống như được tạo ra từ những vật chất tinh túy nhất, nhiệt độ vượt xa hoá điểm bình thường, dường như có thể đem linh hồn của một người thiêu đốt thành hư vô.

- Đây chẳng lẽ là... trong truyền thuyết hoá linh?

Vương Hạo Thần trong đầu xuất hiện một cái suy đoán khiến cho hẳn cũng phải lạnh người.

Bình thường hoá điểm, chỉ có thể là do vũ giả tu vi cao thâm vận dụng thuộc tính nguyên khí của mình ngưng luyện mà ra, lại được vũ giả dùng bản mạng nguyên khí và huyết mạch để nuôi dưỡng, thế nhưng trên thế gian còn có một loại hoá điểm đặc biệt khác, đó chính là hoá điểm được thiên địa nguyên khí ngưng tụ nuôi dưỡng mà thành, được gọi là thiên địa hoá linh hay gọi ngắn gọn là hoá linh, bất kể là uy lực hay phẩm chất so với hoá điểm được vũ giả ngưng tụ ra phải cao hơn không biết bao nhiêu lần, trong mắt vũ giả chính là vô giá bảo vật, đáng tiếc những thứ đó vật do thiên địa tạo ra thường rất khan hiếm, không có vận khí nghịch thiên căn bản không thể tìm tới.

Không chỉ hoá linh, bất kể là thủy linh, thổ linh hay kim linh đều có giá trị không thể đo lường như vậy, nếu như xuất hiện trên thế gian, nhất định sẽ dẫn đến một hồi phong ba huyết vũ tranh đoạt.

Vương Hạo Thần đã từng có dịp được nhìn thấy một vị trưởng bối tại Thiên Sinh Môn biểu diễn do hẳn ngưng tụ ra hoá điểm, thế nhưng Vương Hạo Thần cảm thấy, tạm thời không nói tới uy lực, chỉ riêng độ tinh thuần của hoá điểm, hoá hoá linh trước mặt hẳn lúc này hoàn toàn có thể đem vị trưởng bối kia ngưng tụ ra hoá điểm bỏ xa mười tám con phố.

Hắn thật sự không ngờ, mình vậy mà có thể ở nơi này tìm ra trân quý như vậy đồ vật!

Chỉ là Vương Hạo Thần đồng dạng có chút khó hiểu, bởi vì nếu đây thực sự là một hoá hoá linh, vậy coi như nó là phẩm chất thấp nhất hoá linh, chính mình cũng không có cách nào tới gần nó như vậy, e rằng ngay vào lúc hẳn đi tới hang động này liền đã bị nó đốt thành tro bụi.

Từ phi... đây là một hoá hoá linh chưa có trưởng thành!

Cũng chỉ có như vậy, mới có thể giải thích cho việc hẳn vẫn còn sống đến tận bây giờ.

Cho tới bây giờ, Vương Hạo Thần cuối cùng đã có thể lý giải vì sao ngọn núi này khắp nơi chỉ có một màu đỏ hơn nữa nhiệt độ lại cao tới độ người như vậy, đồng thời hẳn cũng có thể hiểu được tại sao Xích Diệm Thiên Hồ lại chọn nơi này làm nơi cư ngụ.

Đối với huyền thú hay nhân loại vũ giả có nguyên khí thuộc tính hoá thì nơi này thực sự đúng là tu luyện thánh địa, chỉ cần hằng ngày lại gần hoá linh hấp thụ một chút tinh thuần hoá điểm năng lượng của nó cũng đủ khiến cho tu vi một người tăng trưởng nhanh gấp mấy lần so với bình thường rồi.

Cứ việc đây chỉ là một cái hoá linh chưa thành thực, vậy cũng không thể phủ nhận công hiệu kinh người của nó.

Vương Hạo Thần suy đoán hoàn toàn chính xác, Xích Diệm Thiên Hồ trước đây tuy là một đầu lục giai huyền thú, thế nhưng ở trong cảnh giới này chỉ là kẻ yếu nhất mà thôi, càng đừng nói tới việc có thể cùng Vương Giả Bảng tồn tại như Lý Mộ Tinh chống lại, thế nhưng nó tại dưới cơ duyên xảo hợp lại tìm thấy hoá linh chưa trưởng thành ở trong ngọn núi, từ đó liền một mực ở lại đây tu luyện, mấy chục năm trôi qua thực lực của nó tiến triển cực nhanh, từ lục giai sơ kỳ huyền thú tiến thẳng đến lục giai đỉnh phong cấp bậc, chiến lực càng là có thể so sánh với Vương Giả Bảng mười vị trí đầu.

Xích Diệm Thiên Hồ mục tiêu kỳ thực không chỉ có như vậy, nó thật ra là đang muốn chờ đợi hoá linh trưởng thành, sau đó liền trực tiếp thôn phệ đối phương, lợi dụng hoá điểm năng lượng tinh thuần nhất của thiên địa mà trùng kích cảnh giới thất giai trong truyền thuyết, đó chính là cấp bậc tương đương với nhân loại Vũ Hoàng siêu cấp cường giả.

Nó chờ đợi đã có một thời gian rất dài, mà hoá linh kỳ thực cũng không phụ lòng nó, đã sắp tới giai đoạn trưởng thành, bất quá Xích Diệm Thiên Hồ có nằm mơ cũng không nghĩ tới, vào thời khắc quan trọng này lại đi ra một cái nhân loại có khả năng đảo lộn kế hoạch của nó.

.....

Vương Hạo Thần lúc này nói không động tâm với hoá linh là giả, phải biết bất kỳ một người nào có hoá thuộc tính nguyên khí đứng trước mặt hoá linh đều sẽ động tâm, hẳn cũng không phải ngoại lệ, thực sự rất muốn đem nó chiếm làm của mình.

Đương nhiên, hắn còn chưa có bị điên tới mức trực tiếp đi tới đem hoá linh thôn phệ, phải biết đó chính là thiên địa kỳ vật a! Coi như còn không có trưởng thành cũng không phải là thứ mà một Vũ Đồ như hắn có thể chạm tới chứ đừng nói là thôn phệ, ngược lại bảo nó thôn phệ hắn còn không sai biệt lắm.

Đừng nhìn hắn lúc này còn chưa có việc gì, bất quá chỉ cần hắn tiến lại gần thêm một chút liền sẽ lập tức không chịu nổi, thậm chí có khả năng bị đốt thành tro cũng không biết chừng.

Nghĩ là như vậy, thế nhưng Vương Hạo Thần trong lòng lại không cam tâm cứ như vậy từ bỏ, phải biết hắn đồng dạng có hoá thuộc tính nguyên khí, hơn nữa độ tinh khiết lại rất cao, nếu như có thể luyện hoá hoá linh trước mặt, không chỉ có tu vi của hắn sẽ bạo tăng một mảng lớn, ngay cả chiến lực của hắn cùng cánh giới cũng sẽ càng thêm mạnh mẽ, đây chính chỗ tốt lớn nhất của thiên địa kỳ vật!

Nếu như Xích Diệm Thiên Hồ thôn phệ một cái hoá linh chưa trưởng thành, trong đó năng lượng có lẽ không đủ để cho nó đột phá một cái đại cảnh giới, vì thế nó mới phải chờ đợi đến lúc hoá linh trưởng thành, thế nhưng Vương Hạo Thần thì khác, dựa vào tu vi Vũ Đồ của hắn mà thôn phệ hoá linh không biết chừng sẽ một đường tăng lên đến Vũ Sĩ, ngược lại nếu như bắt hắn hấp thụ một cái hoá linh đã thành thực, vậy hắn sẽ lập tức bạo thể mà chết!

Chính vì vậy, cho dù biết trong chuyện này có rất lớn phong hiểm, thế nhưng hắn lại thực sự có ý muốn liều mạng một lần!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 73: Chấp niệm

Đứng lúc Vương Hạo Thần còn đang do dự không quyết, trong cơ thể hắn lâu nay vẫn luôn yên lặng màu vàng tiểu kiếm bỗng nhiên rung động, trên thân phát ra kim quang rực rỡ, dường như muốn thoát ly Vương Hạo Thần thể nội lao tới chỗ hoá linh.

Đồng thời, Vương Hạo Thần thể nội huyết mạch, vậy mà có chút sôi trào, hắn tu luyện công pháp là Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, vào lúc này cũng phát ra khát vọng thanh âm, có thể thấy được, ba thứ đồ vật này đối với hoá linh thực sự có rất lớn hứng thú.

Vương Hạo Thần từ khi tu võ đến nay, có ba thứ đã cải biến hắn võ đạo chỉ lộ, đầu tiên là màu vàng tiểu kiếm, giúp hắn đã thông kinh mạch bị tắc nghẽn, từ một phế nhân trở thành một vũ giả chân chính, thứ hai chính là huyết mạch Thái Dương Vương, để cho hắn có được thể chất vượt trội so với người thường, hơn nữa huyết mạch của hắn còn chưa có thức tỉnh hoàn toàn, nếu không hẳn cũng không biết mình thực lực có thể mạnh tới mức nào nữa.

Cuối cùng chính là Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, thứ này hiện tại tuy rằng chưa thể giúp được hắn quá nhiều, thế nhưng tương lai, đây chính là thứ quyết định hắn có thể đi bao xa trên võ đạo chỉ lộ của mình.

Cả ba thứ đều không phải phạm vật, thế nhưng Vương Hạo Thần chưa bao giờ nhìn thấy việc cả ba đối với một vật nào đó sinh ra khát vọng lớn như vậy.

Chẳng lẽ nói, chỉ cần có thể thôn phệ hoá linh trước mặt, hắn trong cơ thể huyết mạch, màu vàng tiểu kiếm lẫn Vạn Đạo Thông Thiên Quyết sẽ có một lần thể biến hay sao?

Vương Hạo Thần ánh mắt hơi loé lên, trong lòng rối cuộc làm ra quyết định, cứ việc hắn biết chuyện này rất điên cuồng, thế nhưng hắn vẫn sẽ liều mạng đem hoá linh chiếm làm của mình.

Đương nhiên, Vương Hạo Thần sẽ không hành động một mình, để làm được việc này, chắc chắn cần có sự trợ giúp của màu vàng tiểu kiếm và Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, nếu không có cho hắn mười lá gan hắn cũng không dám thử.

Nghĩ như vậy, Vương Hạo Thần liền lần đầu tiên ném thứ cùng màu vàng tiểu kiếm tiến hành câu thông:

- Người muốn thôn phệ thứ kia, vậy thì nhất định phải cho ta mượn lực lượng của người, nếu không ta cũng hết cách rồi!

Vương Hạo Thần biết màu vàng tiểu kiếm lai lịch không tầm thường, rất có khả năng có thể nghe hiểu tiếng người, vì thế mới cùng nó tiến hành câu thông.

Quả nhiên, màu vàng tiểu kiếm nghe được lời hắn nói liền khẽ run lên, ở trong cơ thể hắn im lặng hồi lâu, tựa hồ là đang do dự, Vương Hạo Thần bên ngoài lại đang hỏi huyệt đến ngừng thở, nếu như màu vàng tiểu kiếm không giúp hắn, vậy hắn cũng chỉ có thể từ bỏ hoá linh, dù sao cũng không muốn vô duyên vô cớ đi tìm chết a!

Ông!

Đứng lúc này, màu vàng tiểu kiếm tựa hồ làm ra quyết định, ngay sau đó, một cổ kinh thiên dày đặc kiếm ý từ nó lan tràn mà ra, trong nháy mắt liền bao phủ Vương Hạo Thần thân thể, tạo thành một lớp màn bảo vệ vững chắc, đặc biệt nhất, còn có bốn thanh trường kiếm màu vàng hư ảnh được ngưng tụ từ vô cùng vô tận kiếm khí ngưng tụ mà ra, hiện ngang chiếm cứ bốn phương vị bay lơ lửng xung quanh Vương Hạo Thần, một thanh kiếm nhìn như hư ảo, thế nhưng lại ẩn chứa khủng bố lực lượng, dường như không thể bị phá hủy.

Ít nhất, Vương Hạo Thần biết được, đừng nói là bốn thanh kiếm kia cùng lên, chỉ cần một đạo trong đó cũng đủ khiến cho hắn chết mấy chục lần.

Vương Hạo Thần mừng như điên, đồng thời cũng có chút đối với màu vàng tiểu kiếm lực lượng lau mắt mà nhìn, vèn vèn chỉ là cổ kiếm ý kia, nếu chỉ xét về chất lượng, cũng đã không thua kém Lý Mộ Tinh kiếm ý bao nhiêu.

Tất nhiên cái này cũng không phải nói cổ kiếm ý này có thể cùng Lý Mộ Tinh kiếm ý tranh phong, dù sao cổ kiếm ý này quá nhỏ bé, cho dù phẩm chất rất cao, thế nhưng chắc chắn không địch lại Lý Mộ Tinh rộng lớn như hải dương kiếm ý.

Đáng tiếc màu vàng tiểu kiếm trước giờ chưa từng trợ giúp hắn trong lúc chiến đấu, nếu không cho dù hắn chỉ là Nhất Tinh Vũ Đồ, trong tay có thần vật bạc này coi như là Vũ Sĩ hắn cũng dám chém.

- Đi!

Được màu vàng tiểu kiếm tương trợ, Vương Hạo Thần lòng tin lập tức tăng nhiều, hắn không chậm trễ nữa, cất bước tiến về phía hoá linh.

Nhờ có kiếm khí hộ thể, Vương Hạo Thần mặc dù như cũ cảm thấy có chút nóng bức, thế nhưng còn xa mới tới mức khiến cho hắn không chịu nổi như vừa rồi.

Đương nhiên đây chỉ là bắt đầu mà thôi, càng tiến lại gần hoá linh, hần liền nhanh chóng cảm nhận được nhiệt độ quanh người đang cấp tốc tăng lên, trong lòng không khỏi kinh hãi, nếu không phải có kiếm khí của màu vàng tiểu kiếm hộ thể, hần căn bản không có cách nào có thể đi tới một bước này.

Chỉ là càng tiến tới gần hoá linh, nhiệt độ xung quanh không ngừng điên cuồng tăng lên, ngay cả kiếm khí hộ thể quanh người Vương Hạo Thần đều có chút không chịu nổi, bắt đầu có dấu hiệu bị phá vỡ.

Không có cách, hoá linh loại kỳ vật này thực sự quá kinh khủng, cho dù nó còn chưa có triệt để trưởng thành, cũng không phải là thứ mà Vũ Đồ, thậm chí Vũ Sĩ có thể nhúng chàm, muốn có tư cách để tiếp xúc với nó, ít nhất cũng cần Vũ Sư đỉnh phong tu vi, hoặc nói muốn vạn vạn vô nhất, vậy nhất định cần có Vũ Linh cảnh vũ giả xuất thủ.

Màu vàng tiểu kiếm xuất ra cỗ kiếm khí kia, uy lực chắc chắn vô cùng mạnh mẽ, hoàn toàn có khả năng trong khoảng thời gian ngắn ngăn chặn Vũ Quân cường giả công kích, thế nhưng đáng tiếc nó lại không thể duy trì trong thời gian dài, rất nhanh sẽ biến mất, nay lại bị kinh khủng như vậy nhiệt độ không ngừng bào mòn, tốc độ tan rã sẽ càng thêm nhanh chóng.

Vương Hạo Thần trên trán từng giọt mồ hôi từng giọt chảy xuống ướt đầm cả khuôn mặt, lúc này, hần khoảng cách với hoá linh đã không tính quá xa, chỉ khoảng 20 bước tả hữu, thế nhưng lúc này nhiệt độ ở nơi này đã có chút vượt quá hần sức chịu đựng, mỗi một bước đi đều khó khăn vô cùng.

Bất quá, hần lại không có ý từ bỏ, dần dần, thân trong hiểm cảnh lại kích phát huyết tính của Vương Hạo Thần, hần con người hiện lên từng đường tơ máu, cũng mặc kệ cả người huyết dịch bởi vì nhiệt độ ở đây đang không ngừng sôi trào, cắn răng liều mạng tiếp tục tiến về phía trước.

Lúc này thứ trước mặt hần, cũng không phải chỉ có nhiệt độ đơn giản như vậy, mà là chân chính hoá diễm!

- Choang!

Đúng lúc này, hộ thể kiếm khí quanh người Vương Hạo Thần đột nhiên chấn động, ngay sau đó, một trong bốn đạo kiếm ảnh vốn dĩ đang thay hần gánh chịu toàn bộ áp lực rút cuộc tan hết lực lượng rồi sụp đổ, một đạo kiếm ảnh khác lập tức lao tới thế chỗ, tiếp tục duy trì vòng hộ thể kiếm khí.

Vương Hạo Thần đồng tử khẽ thất chặt, đạo kiếm ảnh kia trong mắt hần mạnh mẽ vô cùng như vậy, lại bị hoá diễm đốt tới mức hao hết năng lượng mà tan rã, mặc dù nói hần vẫn còn có ba đạo kiếm ảnh khác, thế nhưng đứng hoá linh đáng sợ như vậy hoá diễm, ba đạo kiếm ảnh này sớm muộn đều sẽ tiêu tán.

Hộ thể kiếm khí vốn dĩ là do bốn đạo kiếm ảnh duy trì, một khi cả bốn đạo kiếm ảnh sụp đổ, lúc đó hộ thể kiếm khí cũng sẽ tuyên cáo hồng mắt.

Lúc đó, đồng dạng chính là từ kỳ của Vương Hạo Thần!

- Choang!

5 phút sau, đạo bóng kiếm thứ hai tan vỡ.

- Choang!

Không đến 3 phút tiếp theo, đạo bóng kiếm thứ ba cũng sụp đổ.

Lúc này đoàn hộ thể kiếm khí chỉ còn lại một đạo kiếm ảnh duy nhất vẫn còn đang chống đỡ, thế nhưng thân kiếm đã không ngừng run rẩy, hào quang cũng âm ảm đi rất nhiều, e rằng cũng không chống đỡ được bao lâu nữa.

Bất quá, Vương Hạo Thần khoảng cách với hoá linh cũng chỉ còn lại vền vẹn năm bước.

Vương Hạo Thần miệng đắng lưỡi khô, trên trán mồ hôi đã sớm bị nhiệt độ kinh khủng ở nơi này làm cho bốc hơi, thần trí đều có chút mơ hồ.

Ánh mắt âm ảm nhìn xem kiếm ảnh đang lung lay sắp đổ, Vương Hạo Thần tâm cảnh lúc này vậy mà sinh ra một tia lung lay, chẳng lẽ thực sự phải chết ở chỗ này sao?

- Không! Ta không thể chết, ta đã hứa với sư nương nhất định sẽ trở thành cường giả bảo hộ nàng! Ta sao có thể chết ở đây? Tuyệt đối không thể!

Vương Hạo Thần trong lòng nổi lên một cỗ cường đại chấp niệm, chuyển hoá thành vô tận ý chí.

Hần tu võ một đường, chẳng phải vì mục tiêu cao thượng gì, không phải muốn trở thành cường giả đệ nhất thiên hạ, cũng không phải để trường sinh bất tử, hần tu võ nguyên nhân lớn nhất, chính là bởi vì muốn có tư cách ở bên cạnh Nhạc Thi Dao.

Nàng từ lâu đã là cả thế giới của hần, là người thân duy nhất của hần, là người bạn tri kỷ, cũng là người hần yêu nhất trong cuộc đời này.

Kỳ thực trong lòng mỗi người thiếu niên đều có cường giả giấc mộng, thế nhưng Vương Hạo Thần trải qua tám năm thời gian không thể tu luyện, chịu đủ tủi nhục, giấc mơ đó đã sớm tan biến rồi, tuổi còn trẻ nhưng đầu chí càng lúc càng nhạt, Nhạc Thi Dao, chính là người giúp hần giữ lại con lừa còn chưa tắt đó, để rồi một ngày hần phát hiện bản thân mình có thể trở thành vũ giả, nâng lại trở thành động lực lớn nhất để cho hần dốc lòng tu luyện.

Có lẽ Vương Hạo Thần chưa hiểu được bao nhiêu về tình cảm nam nữ, hần chỉ biết là, hần không muốn để nàng xem hần như một đứa con nít cần phải bảo vệ nữa, hần muốn bản thân mạnh lên, có thể cùng nàng sánh vai, có năng lực chiều cổ nàng, xa hơn nữa, là có thể cùng nàng đi tới điểm cuối của nhân sinh.

Ở độ tuổi của Vương Hạo Thần, bị nữ tử xinh đẹp đã động là chuyện không thể tránh khỏi, Lý Mộ Tinh là một ví dụ, thế nhưng hần có thể chắc chắn một điều rằng, trên đời này không có một nữ tử nào có thể thay thế vị trí của Nhạc Thi Dao trong lòng hần.

Đó không phải trách nhiệm, mà là mục tiêu cùng chấp niệm lớn nhất trong đời Vương Hạo Thần!

Hần tuyệt đối không cho phép bản thân ngã xuống, ít nhất là khi hần còn chưa thực hiện được tâm nguyện kia.

Theo cỗ ý chí kia bùng phát, Vương Hạo Thần liều mạng vận chuyển Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, sau đó liền bắt đầu tiếp tục tiến về phía trước, một mặt khác lại điên cuồng hấp thu hoá linh toả ra hoá diễm năng lượng.

Không sai! Chính là hấp thu!

Vương Hạo Thần thân mang vô số loại thuộc tính nguyên khí, hoá diễm năng lượng kỳ thực là một loại cao cấp thiên địa linh khí, hấp thụ chúng lợi ích so với việc hấp thụ thiên địa linh khí càng thêm hiệu quả, vì thế nơi này trong mắt hần tuy là hiểm địa, thế nhưng đồng thời cũng là một chỗ tu luyện thánh địa, vào lúc này hần đã ở rất gần hoá linh, hoá diễm năng lượng xung quanh tất nhiên có thể coi là cực kỳ nồng đậm, vì thế hần liền lập tức toàn lực hấp thu cỗ năng lượng này, ý muốn tăng lên tu vi.

Hoà điểm năng lượng tự nhiên không thiếu, chỉ là Vương Hạo Thần có bản sự hấp thụ chúng hay không mà thôi! Nếu là người bình thường, cho dù muốn, cũng chỉ dám ở bên ngoài rìa chậm rãi luyện hoá từng chút một, Vương Hạo Thần lại chơi ngược, thân ở ngay trong trung tâm, tuy nói ở nơi này năng lượng dày đặc và tinh thuần nhất, thế nhưng độ nguy hiểm cũng rất là cao nhất.

Bình thường mà nói, Vương Hạo Thần thực sự sẽ không tùy tiện làm như vậy, bởi vì hoà điểm năng lượng kia cần bản quá mức cuồng bạo, hẳn không có chút gì nắm chắc có thể luyện hoá chúng, thế nhưng hẳn lúc này thực sự đã là rơi vào đường cùng rồi, chỉ là thể đánh cược một lần, nếu như hẳn thành công, vậy liền có thể tiếp tục kiên trì thêm một đoạn thời gian, nếu như thất bại, vậy hẳn cũng chỉ có thể nhận mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 74: Hoả chủng

Trong hang động, Vương Hạo Thần thân ảnh ngồi xếp bằng trên mặt đất, điên cuồng hấp thu lấy xung quanh hoà điểm lực lượng, trên người khí tức, cũng theo đó bắt đầu tăng trưởng nhanh như gió, tuy rằng có chút không ổn định, thế nhưng đúng là có tăng lên.

Vương Hạo Thần hai mắt tuy nhắm, thế nhưng hai đầu lông mày cứ cách một đoạn thời gian liền nhíu lại, chứng tỏ việc luyện hoá điểm lực lượng rất không dễ dàng, cho dù là hẳn cũng mất rất nhiều công sức mới có thể làm đến.

Trước mặt hẳn hộ thể kiếm khí một đạo cuối cùng kiếm ảnh, lúc này đã suy yếu tới cực điểm, gần như bất cứ lúc nào đều có thể sụp đổ.

Màu vàng tiểu kiếm ở trong Vương Hạo Thần thể nội rung động mấy lần, ý muốn ra tay trợ giúp hẳn, thế nhưng dường như xuất ra một cỗ kiếm khí vừa rồi đã tiêu hao nó không ít lực lượng, thân kiếm quang huy âm ảm đã rất nhiều, căn bản là hữu tâm mà vô lực.

- Đáng chết! Nếu không phải bản tọa bị thương quá nặng, làm sao đến mức ngay cả một cái tiểu chút chút hoà linh đều có thể khi dễ ta tới mức như vậy!

Màu vàng tiểu kiếm bên trong vào lúc này vậy mà vang lên một đạo giận dữ cùng biệt khuất thanh âm, đáng tiếc đạo thanh âm này chủ nhân tựa hồ không có ý muốn cho Vương Hạo Thần biết được mình tồn tại, vì thế đã phong bế không gian bên ngoài tiểu kiếm, khiến người bên ngoài cái gì cũng không nghe thấy.

- Tiểu tử này thật đúng là liều mạng, mới chỉ là một Vũ Đồ con sâu cái kiến cũng dám tiếp cận hoà linh, bất quá phần tâm tính này coi như không tệ, vô đạo một đường, không trải qua hiểm cảnh sao thành cường giả?

Đạo thanh âm kia chủ nhân có chút thương thức mà nói, một giây sau, màu vàng tiểu kiếm thể nội lại truyền ra một cỗ kiếm ý dung nhập vào đạo kiếm ảnh đang bảo vệ trước mặt Vương Hạo Thần, đem nó một lần nữa gia cố vững chắc.

- Tiểu tử, bản tọa có thể làm đều đã làm cho ngươi rồi! Tiếp theo, chỉ có thể dựa vào ngươi thôi! Nhất định phải thành công a, nếu không bản tọa không biết tới năm tháng nào mới có thể khôi phục... ha ha, mà thôi, dù sao bản tọa cũng không tin, trong truyền thuyết đế hoàng thể chất Thái Dương Vương chỉ thể lại có thể đơn giản vẫn lạc như vậy! Nếu như ngươi thất bại, vậy chứng tỏ là bản tọa mất mủ rồi!

Làm xong việc này, màu vàng tiểu kiếm trên thân quang huy rút cuộc tiêu tán hết, âm ảm vô quang, mà thanh âm kia, cũng trở nên cực kỳ suy yếu, dường như bởi vì tiêu hao quá độ mà thành ra như vậy.

Như hẳn đã nói, hẳn đã làm hết khả năng của mình trợ giúp Vương Hạo Thần, ít ra lúc này hộ thể kiếm khí sẽ có thể kiên trì thêm một lúc, giúp Vương Hạo Thần có thời gian đột phá tu vi.

5 phút trôi qua... 10 phút trôi qua, ngay vào lúc đạo kiếm ảnh kia một lần nữa phai nhạt, Vương Hạo Thần hai mắt đột nhiên mở ra, mà hẳn trên người khí tức, cũng theo đó bạo tăng lên một cái cấp độ mới, so với lúc trước ít nhất phải cường đại hơn gấp ba lần.

Thất Tinh Vũ Đồ!

Trải qua điên cuồng hấp thụ hoà điểm năng lượng của hoà linh về sau, Vương Hạo Thần tu vi rút cuộc có đột phá, từ Lục Tinh Vũ Đồ đỉnh phong trở thành Thất Tinh Vũ Đồ.

Đương nhiên, cách đột phá này kỳ thực không phải thượng sách, bởi vì Vương Hạo Thần vừa rồi căn bản không có thời gian tĩnh lọc hoà điểm năng lượng, chỉ có thể đem tinh hoa cùng tạp chấp một lần hấp thu, lấy số lượng bù cho chất lượng, đốt cháy giai đoạn cường ép đột phá cảnh giới, vì thế tu vi của hẳn lúc này thực sự không lấy gì làm vững chắc, nếu không phải căn cơ của hẳn rất tốt, e rằng coi như hẳn đột phá tới Thất Tinh Vũ Đồ, chiến lực thực sự cũng không mạnh hơn Lục Tinh Vũ Đồ bao nhiêu.

Vương Hạo Thần không có tâm tư để ý những việc này, tu vi đột phá về sau, hẳn trong lòng liền nhiều hơn một phần lực lượng, hít sâu một hơi, Vương Hạo Thần vận lên Viêm Lôi Quyết, từng dòng xích hồng nguyên khí mang theo tiếng kinh lôi gào thét quần quanh hẳn thân thể, nỗ lực tiến về phía trước.

Hắn từng bước vô cùng chậm chạp, có thể nói là nửa bước khó đi, thế nhưng khoảng cách với hoà linh lại không ngừng thu nhỏ, đến cuối cùng, hẳn vị trí cách hoà linh chỉ còn lại một bước cuối cùng.

Trước mặt là kỳ vật trong thiên hạ, Vương Hạo Thần trong lòng càng thêm ngưng trọng, bởi vì hành động tiếp theo, mới quyết định hẳn có thể hay không sở hữu hoà linh.

Hoà linh bản nguyên là một đoá hoà chủng, chỉ cần có thể lấy ra hoà chủng sau đó đem nó luyện hoá, vậy đồng nghĩa với việc đã có được hoà linh trong tay.

Đương nhiên, nói là một chuyện, thế nhưng làm được hay không lại là một chuyện khác.

Hoà chủng chính là nơi nóng nhất của hoà linh, tập trung toàn bộ tinh hoa của hoà linh, Vương Hạo Thần chỉ là đối phó với hoà điểm bên ngoài đã vô cùng miễn cưỡng, bây giờ lại muốn hẳn đưa tay vào trong hoà linh? Đây không phải là muốn chết sao?

Bất quá, muốn thôn phệ hoà linh, quả thực chỉ có cách đó là cách duy nhất!

- Liều a!

Vương Hạo Thần hai mắt đỏ bừng tràn ngập điên cuồng chỉ ý, khẽ cắn răng, cánh tay có chút run rẩy chậm rãi đi vào bên trong hoà linh.

Kiểm khí hộ thể toàn lực bảo vệ cánh tay của hắn, thế nhưng theo cánh tay Vương Hạo Thần đưa bên trong hoá linh, kiểm khí cho dù cường đại vô cùng cũng dần dần bị hoà tan, từng lớp mỏng dần.

Nói Vương Hạo Thần trong lòng không có bất an là không thể nào, bởi vì chỉ cần kiểm khí hộ thể bị hoà tan hết, hắn cả người sẽ lập tức biến thành tro bụi.

Vương Hạo Thần ngay cả chớp mắt một cái cũng không dám, bàn tay khẩn trương ở trong hoá linh tìm kiếm hoá chủng.

Hắn không thể không sợ hãi trước sức nóng đáng sợ của hoá linh, cho dù có kiểm khí cùng Viêm Lôi Khí bảo hộ, thế nhưng cánh tay của hắn vẫn có cảm giác nóng như bị lửa thiêu.

Đúng lúc này, hoá diễm xung quanh hoá linh đột nhiên bùng lên, hoá diễm nóng bỏng giống như một con sóng ý muốn đem Vương Hạo Thần đánh bay ra ngoài.

Hoá linh là thiên địa kỳ vật, mặc dù chưa trưởng thành, thế nhưng cũng đã có đôi chút linh trí, lúc này nhận ra Vương Hạo Thần suy nghĩ liền lập tức phản kháng.

Bất quá, Vương Hạo Thần khuôn mặt lúc này, lại xuất hiện một nụ cười vui mừng, từ trong miệng phun ra một câu:

- Tìm được rồi!

Lời nói vừa dứt, hắn bàn tay gắt gao nắm lấy hoá chủng, trực tiếp không nhìn đau đớn do hoá diễm thiêu đốt mà thành, toàn lực đem cánh tay từ trong hoá linh rút ra.

Trong tay Vương Hạo Thần này, là một khối tinh khách nhỏ sáng bóng như ngọc màu đỏ, mang theo khủng bố nhiệt độ đang không ngừng ăn mòn kiểm khí hộ thể của hắn.

Nhìn tinh phách nhỏ nằm gọn trong lòng bàn tay, Vương Hạo Thần khoe miệng khê giết giết một cái.

Bước tiếp theo, chính là hung hiểm nhất, hắn phải đem thứ này nuốt hoá sau đó mới có thể luyện hoá.

Phải! Chính là nuốt vào!

Nghĩ đến điểm này, Vương Hạo Thần không thể không có chút do dự, dù sao đem hoá linh hoá chủng nuốt vào, đồng nghĩa với việc để cho nó tiếp xúc với hắn lực phủ ngũ tạng, mà địa phương này chính là từ huyết của mỗi võ giả, căn bản không có cách phòng vệ giống như ở bên ngoài.

Chỉ cần sai lầm một chút, vậy hắn cái mạng nhỏ liền triệt để đi tong.

Thôn phệ hoá linh, vận khí tốt, liền có thêm một phần nắm chắc trở thành cường giả ngao du thiên hạ, vận khí kém, liền hoá thành một nắm tro tàn.

Thời gian không cho phép Vương Hạo Thần chần chờ thêm nữa, khuôn mặt anh tuấn hiện lên vẻ kiên định, nhắm nghiền một chút, hắn liền lấy ra ba gốc linh thảo từ trong nạp giới, ba gốc linh thảo này đều có chung một đặc điểm, đó là lá cây màu xanh da trời, toàn thân toả ra một cỗ lạnh như băng khí tức.

Đây là ngũ phẩm linh dược, Hàn Băng Thảo, bên trong ẩn chứa một lượng lớn hàn khí, trên thế gian tương đối hiếm thấy, Vương Hạo Thần trong nạp giới cũng chỉ có vèn vèn ba gốc như vậy, thông thường được sử dụng cho người có dương khí quá thịnh, bất quá đối tượng sử dụng ít nhất cũng phải có Vũ Sư tu vi, nếu không căn bản không chịu được hàn khí đáng sợ của linh dược.

Bất quá lúc này Vương Hạo Thần lại chính là muốn lợi dụng tác dụng của Hàn Băng Thảo chống lại sức nóng của hoá linh, nếu không chỉ dựa vào hắn, xác suất có thể đem hoá linh luyện hoá gần như là con số không tròn trĩnh.

LTG: Hôm nay tác bận công việc, chương viết vội nên khá ngắn! Xin lỗi mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Thôn phệ hoá linh

Đem Hàn Băng Thảo từng cây nuốt vào, Vương Hạo Thần chỉ thấy một cỗ hàn khí lạnh như băng chạy khắp kinh mạch của hắn, bất luận là nhục thể hay thậm chí là huyết dịch và lực phủ ngũ tạng đều đang dùng một loại tốc độ mất thường có thể nhìn thấy mà đóng băng.

Ngũ giai Hàn Băng Thảo, một cây liền có đủ hàn khí để đóng bất cứ một vũ giả nào có tu vi dưới Vũ Linh, ba cây cộng lại cùng một chỗ, e rằng ngay cả Vũ Linh chân chính đều không dám tiếp xúc.

Vương Hạo Thần không chút do dự đem hoá chủng bỏ vào miệng nuốt xuống, bởi vì nếu không làm như vậy, e rằng hắn sẽ hoá thành tượng băng trong nháy mắt.

Hoá chủng hình tinh phách màu đỏ vừa vào miệng, Vương Hạo Thần khuôn mặt lập tức trở nên vặn vẹo đến trắng bệch, thân hình thậm chí không đứng vững phải quỳ một chân xuống đất.

Từng cơn đau nhức nóng bỏng không ngừng truyền tới, chân khí trong người cũng theo đó mà có chút bạo loạn, đồng thời nhiệt độ cơ thể vốn đang ở mức băng hàn lập tức tăng vọt lên.

Nén đau nhức, Vương Hạo Thần nhắm mắt nội thị thân thể một chút, phát hiện hoá chủng đang toả ra từng sợi hoá diễm bắt đầu trùng kích hắn kinh mạch của lực phủ ngũ tạng, may mắn hán những nơi này đều đã được hàn khí của Hàn Băng Thảo gần như đóng băng qua một lần, nếu không căn bản không cách nào chịu được lực lượng của hoá chủng.

Chỉ là, Hàn Băng Thảo suy cho cùng cũng không phải là vật cùng cấp bậc với hoá linh, nó chỉ có thể trợ giúp Vương Hạo Thần giảm bớt thống khổ, chứ không thể hoàn toàn bảo vệ hắn.

Lực phủ ngũ tạng tạm thời không có vấn đề, thế nhưng kinh mạch của hắn lại bị tàn phá đến rối tung rối mù, dưới nhiệt độ kinh khủng kia hầu như bị ép khô, khiến cho hắn không nhịn được mà phải kêu thảm một tiếng.

Đáng sợ nhất chính là, hàn khí của Hàn Băng Thảo tại dưới hoá chủng không ngừng thiêu đốt liền từ từ biến mất, mà một khí hàn khí kia hoàn toàn tiêu thất, vậy Vương Hạo Thần kinh

mạch và lực phủ ngũ tạng liền sẽ bị hoà chủng thiêu đốt không còn sót lại thứ gì.

Bất quá, Vương Hạo Thần đối với việc này lại không có ngoài ý muốn, dù sao hắn át chủ bài lần này cũng không phải là Hàn Băng Thảo, mà là... hắn tu luyện công pháp, Vạn Đạo Thông Thiên Quyết.

Vạn Đạo Thông Thiên Quyết công năng lớn nhất, chính là dùng để hấp thu năng lượng của vạn vật để tăng tu vi cho chủ nhân, đồng thời cũng tăng lên phẩm chất công pháp của bản thân nó.

Chính bởi vì có tu luyện bộ công pháp này, Vương Hạo Thần mới có gan luyện hoá hoà linh.

Vương Hạo Thần ngồi xếp bằng, bình tĩnh vận chuyển Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, theo đó, hắn có thể cảm nhận được công pháp mà mình đang tu luyện vào lúc này vậy mà tựa hồ có chút hưng phấn cùng khát vọng, dường như hoà linh trong mắt Vương Hạo Thần là thứ rất nguy hiểm, thế nhưng đối với Vạn Đạo Thông Thiên Quyết lại không khác gì vật đại bổ.

Nguyên khí hưng hăng không sợ chết bao vây lấy hoà chủng, bắt đầu cưỡng ép đem nó vận chuyển theo Vạn Đạo Thông Thiên Quyết lộ tuyến.

Vạn Đạo Thông Thiên Quyết lúc này tựa như hoá thành một cái hố đen thôn phệ vạn vật, điên cuồng cùng hoà chủng đàng co thành một đoàn.

Không thể không nói, Vạn Đạo Thông Thiên Quyết là rất đặc thù, thế nhưng hoà linh cũng không phải là phẩm vật, ở trong cơ thể Vương Hạo Thần giống một con bò hoang chạy loạn, căn bản không chịu để hắn khống chế.

Vương Hạo Thần không nghĩ một lần sẽ có thể thành công, vì thế cũng không có thất vọng, vẫn kiên trì một lần lại một lần thử lại.

- Ta cũng không tin không làm gì được ngươi!

Vương Hạo Thần hưng hăng nghĩ thầm, nhiều lần thử nghiệm, cuối cùng đã miễn cưỡng có thể cùng hoà chủng câu thông, trong lòng đại hi, lập tức dẫn dắt nó theo lộ tuyến mà vận chuyển.

Từng dòng hoà diễm năng lượng chảy khắp kinh mạch, sức nóng đáng sợ khiến cho Vương Hạo Thần đau đớn gần chết, thế nhưng hắn lại không thể ngừng lại, đây chính là bước tiếp theo trong việc luyện hoá hoà linh, sau đó liền dung hợp với đan điền, từ đó chính thức có được hoà linh.

Đương nhiên, đây chỉ là đối với người bình thường mà nói, Vương Hạo Thần dù sao không có đủ thực lực để làm như vậy, vì thế hắn chỉ có thể thay đổi phương pháp, để cho Vạn Đạo Thông Thiên Quyết chậm rãi luyện hoá hoà chủng, sau đó mới có thể đặt hoà chủng vào trong đan điền của mình.

Quá trình tuy rằng an toàn hơn đôi chút, thế nhưng lại lâu hơn bình thường, đồng nghĩa với việc thống khổ mà Vương Hạo Thần phải chịu là rất lớn, bởi vì hắn cần phải không ngừng vận chuyển hoà diễm năng lượng chạy theo Vạn Đạo Thông Thiên Quyết kinh mạch lộ tuyến, căn bản không thể ngừng.

Loại đau đớn này quả thật không phải người thường có thể chịu nổi, hơn nữa liên miên không dứt, khiến cho Vương Hạo Thần không nhận được phải ngửa mặt lên trời gào thét, máu tươi từng ngụm từ trong miệng phun ra.

Vạn Đạo Thông Thiên Quyết quả thực có khả năng luyện hoá hoà chủng, thế nhưng tiến độ lại quá chậm, hơn nữa nó lại không có cách nào ngăn chặn hoà chủng đang cuồng nộ phá phách lung tung, chỉ có thể chậm rãi làm suy yếu hoà chủng, vì thế có trời mới biết Vương Hạo Thần thân thể đến cùng có thể gánh được tới lúc nào.

Bởi vì nhiệt độ của hoà chủng quá cao, lúc đầu Vương Hạo Thần còn có thể dựa vào hàn khí của Hàn Băng Thảo chống đỡ một hai, thế nhưng hàn khí kia cũng không phải vô cùng vô tận, chậm rãi liền bị sức nóng của hoà chủng từ từ suy yếu đến mức gần như không còn.

Hàn khí yếu đi, dẫn đến Vương Hạo Thần da thịt trở nên căng phồng, đỏ bừng như da trẻ sơ sinh mới chào đời, gần như bất cứ lúc nào đều có thể bạo nổ.

Trong cơ thể hắn, hoà chủng đang điên cuồng mà tàn phá mọi ngõ ngách, sau cùng thậm chí còn một đường lao thẳng xuống chỗ lực phủ ngũ tạng, ý muốn trực tiếp hủy diệt toàn bộ sinh cơ của hắn.

Bất quá ngay vào lúc đó, một đạo kim quang giống như một vầng liệt nhật đột nhiên lao tới, đem hoà diễm đang lan tới toàn bộ phân giải, đồng thời đánh bật hoà chủng trở lên, không cho nó đụng đến Vương Hạo Thần những vị trí ẩn chứa sinh cơ kia.

Đạo kim quang kia, không phải thứ gì khác, chính là màu vàng tiểu kiếm từ trước đến giờ vẫn ẩn giấu trong người Vương Hạo Thần.

Hoà chủng bất ngờ bị ngăn chặn, tự nhiên không cam lòng bỏ cuộc, ngược lại càng phát ra lượng lớn hoà diễm hướng màu vàng tiểu kiếm đánh tới, tựa như biển lửa đồng dạng.

Chỉ là, đối mặt với hoà chủng điên cuồng thế công, màu vàng tiểu kiếm lại không hề có chút phản ứng, tựa hồ cực kỳ khinh thị đối phương.

Kim quang trên thân kiếm rất nhạt, thế nhưng lại ẩn chứa cỡ cao thượng thánh minh khí thế, hoàn toàn ôn áp hoà chủng khí thế một đầu.

- Mặc dù bản tọa hồ lạc đồng bằng, thế nhưng ở thân thể của tiểu tử này chính là địa bàn của bản tọa, một cái chưa có trưởng thành hoà linh cũng dám đánh tới tận cửa, thật sự là không biết sống chết!

Màu vàng tiểu kiếm thể nội, phát ra một đạo như có như không suy yếu thanh âm.

Đạo thanh âm kia chủ nhân lúc này có thể nói là giận dữ tới cực điểm, hắn trước kia là cơ nào phong quang, hoàn toàn có thể xem là một phương cường giả hồ phong hoán vũ tồn tại, bây giờ lại từ phương hoàng rớt xuống làm gà què, thực là đủ thảm.

Thế nhưng lạc đà gãy còn hơn ngựa béo, hắn lúc này tuy rằng tương đương suy yếu, thế nhưng bản thể của hắn đang ở trong Vương Hạo Thần thể nội, nơi này chính là sân nhà của hắn, hoà chủng cho dù mạnh hơn, cũng đừng hòng làm gì được hắn, ngược lại chỉ có nước bị hắn ngược đãi phần.

Chỉ thấy màu vàng tiểu kiếm từ đầu đến cuối đều không có di động, để mặc hoà diễm đánh lên thân, giống như thái sơn không thể lay chuyển, ngay cả một tia lửa đều không thể vượt qua.

Đạo thanh âm kia chủ nhân trong lòng cười lạnh, hắn lúc này không có thực lực để làm gì, thế nhưng màu vàng tiểu kiếm bản chất quá mức cường đại, đừng nói là một cái chưa trưởng thành hoà linh, coi như là đã trưởng thành đều chưa hắn có thể làm gì được nó.

Kỳ thực mà nói, đạo thanh âm kia chủ nhân có chút hi vọng hoà chủng có thể tiếp tục công kích, vậy hắn liền có thể chậm rãi luyện hoá cái kia hoà diễm lực lượng, khôi phục thực lực của mình.

Mà sự tình cũng giống như hán mong đợi, hoà chủng nhìn thấy công kích của mình không làm gì được màu vàng tiểu kiếm, liền tiếp tục phát ra càng thêm mạnh mẽ thế công, cuối cùng trở thành vật đại bổ giúp màu vàng tiểu kiếm khôi phục thực lực.

Bởi vì hoà chủng phân ra phần lớn tinh lực đối phó với màu vàng tiểu kiếm, vô tình lại để cho Vương Hạo Thần có thời gian thở dốc, đau đớn cũng giảm bớt nhiều, nếu không hán thật sự không biết mình có thể kiên trì được bao lâu nữa.

Vương Hạo Thần nắm lấy thời cơ, toàn lực vận chuyển Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, tất cả nguyên khí còn lại trong thể nội lập tức bao vây lấy hoà chủng, liều mạng dẫn dắt.

Vạn Đạo Thông Thiên Quyết không bị hoà chủng phản kháng, tốc độ luyện hoá liền nhanh hơn rất nhiều, lại được Vương Hạo Thần toàn lực trợ giúp, vì thế không mất bao lâu liền đem hoà chủng toàn bộ luyện hoá, Vương Hạo Thần đồng dạng cũng đem hoà chủng năng lượng vận hành xong một vòng cuối cùng lộ tuyến của công pháp.

Nhất thời, từng cỗ hoà diễm mang theo khủng bố nhiệt lực chậm rãi thu liễm vào bên trong hoà chủng, mà hoà chủng lúc này, cũng không còn giống như trước tiếp tục phá phách lung tung, ngược lại lộ ra một tia hiếm có ôn thuận.

Vương Hạo Thần vốn dĩ đã đau đớn tới mức gần như chết lặng, bỗng nhiên phát hiện đau đớn đang giảm bớt, sau cùng liền triệt để biến mất, khuôn mặt trắng bệch lúc này hiện ra một tia mừng như điên.

- Rốt cuộc thành công, từ hôm nay, ngươi chính là hoà linh của ta!

Vương Hạo Thần có chút không kịp chờ đợi lại một lần nữa vận chuyển Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, muốn nó đem hoà linh toàn bộ luyện hoá.

Quá trình này kỳ thực đơn giản hơn trước rất nhiều, bởi vì đã không có bất cứ thứ gì cản trở, không đến năm phút, Vạn Đạo Thông Thiên Quyết liền nhẹ nhõm luyện hoá thành công hoà chủng, lại theo một vòng lộ tuyến đưa nó chuyển vào trong Vương Hạo Thần đan điền.

Cũng chính vào lúc này, Vạn Đạo Thông Thiên Quyết mới thể hiện ra uy năng nghịch thiên nhất của nó, sau khi luyện hoá một loại thiên kỳ địa kỳ vật, đã có đủ năng lượng để nó công pháp tiến giai, đồng thời trợ giúp chủ nhân tăng lên tu vi.

- Uyển!

Đầu tiên, một đạo hỏa diễm đỏ rực như máu đột nhiên hiện ra, tựa như vòi rồng xoay quanh Vương Hạo Thần thân thể, tạo thành một cột lửa cao vút.

Cảm nhận lực lượng trong cơ thể đầy tràn lên như biển, bàn tay Vương Hạo Thần nắm chặt lại, xương cốt phát những tiếng kêu thanh thoát, kèm theo đó là một hơi thở mạnh mẽ kinh người bạo phát mà ra.

Vũ Đồ Thất Tinh, Bát Tinh, Cửu Tinh, Nhất Tinh Vũ Sĩ, Nhị Tinh, Tam Tinh,...

Khí tức của Vương Hạo Thần dùng một loại tốc độ như ngồi trên hoà tiễn tăng vọt, gần như cứ mỗi một phút, hán lại đột phá một cái cảnh giới.

Nếu có người ở đây nhìn thấy một màn này, nhất định sẽ choáng váng tới mức ngất đi mất thôi, trên đời làm sao lại có loại tăng cấp dễ như ăn cháo như vậy, thiên lý ở đâu a?

Hơi thở một đường không ngừng tăng mạnh, cuối cùng đạt tới Ngũ Tinh Vũ Sĩ mới dừng lại, mà đạo hoà diễm vòi rồng kia, cũng triệt để rút lui vào trong Vương Hạo Thần thể nội.

Chỉ trong vòng không đến mấy phút đồng hồ, Vương Hạo Thần tu vi từ Lục Tinh Vũ Đồ, trực tiếp tấn thăng đến Ngũ Tinh Vũ Sĩ, gần như là vượt qua một cái đại cảnh giới!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Linh Cấp Vạn Đạo Thông Thiên Quyết

- Ngũ Tinh Vũ Sĩ?

Vương Hạo Thần sau khi nhìn lại tu vi của mình đồng dạng cũng có chút phát mộng, hán trước đó thật sự không có nghĩ tới, Vạn Đạo Thông Thiên Quyết sau khi thôn phệ hoà linh, lại có thể khiến cho tu vi của hán tăng lên một cách đáng sợ như vậy.

Thậm chí, cho đến tận bây giờ, Vương Hạo Thần như cũ vẫn cảm giác được không chân thực.

Nếu không phải hán thực sự cảm nhận được thể nội nguyên khí so với lúc trước đã hùng hậu hơn trước không chỉ trăm lần, e rằng hán vẫn như cũ sẽ cho rằng mình đang nằm mơ.

Càng cổ quái hơn chính là, bình thường tấn cấp nhanh như vậy, chắc chắn sẽ lưu lại di chứng, điển hình nhất là căn cơ yếu kém, thế nhưng Vương Hạo Thần lúc này lại cảm giác căn cơ của hán chẳng những không có yếu đi, ngược lại càng thêm kiên cố vững chắc, đây đến cùng là chuyện gì xảy?

Chẳng lẽ đều quy công cho Vạn Đạo Thông Thiên Quyết? Cái này... cũng quá nghịch thiên đi a!

Vương Hạo Thần vẫn có chút không tin tưởng, vội vàng nội thị mình thân thể một lần, phát hiện so với lúc trước đã biến hoá rất nhiều, lúc này mới miễn cưỡng chấp nhận chuyện này.

Không phải hán đạo tâm không vững, đổi lại bất cứ người nào gặp chuyện này, e rằng đều sẽ có biểu hiện như vậy.

Vương Hạo Thần thậm chí còn nhìn thấy, ở trong đan điền của hán, lúc này vậy mà có một đoá hoà diễm tồn tại ở đó, chính là hoà linh mà hán vừa luyện hoá xong.

- Đúng rồi! Không phải nói Vạn Đạo Thông Thiên Quyết sau khi hấp thu đủ năng lượng cần thiết liền có thể tiến giai hay sao? Nhất định phải kiểm tra một chút!

Vương Hạo Thần không kịp chờ đợi tức ngồi xếp bằng trên mặt đất, bắt đầu vận chuyển nguyên khí theo Vạn Đạo Thông Thiên Quyết lộ tuyến, chạy ra một vòng tuần hoàn.

Ánh mắt chú ý từng đặc điểm hiện ra, Vương Hạo Thần sắc mặt ban đầu là vui vẻ, sau đó liền biến thành cuồng hỉ.

Lúc này Vương Hạo Thần khi vận dụng Vạn Đạo Thông Thiên Quyết tu luyện, tốc độ hấp thu thiên địa linh khí của hán so với lúc bình thường vậy mà nhanh hơn gấp ba mươi lần đến

bốn mươi lần, không chỉ như vậy, trình độ dung nạp nguyên khí cũng như chất lượng nguyên khí mà hân tu luyện ra đều so với lúc trước tăng lên một mảng lớn.

Trên đại lục, muốn nhận biết một người tu luyện công pháp cấp bậc ra sao kỳ thực không khó, chỉ cần nhìn vào tốc độ hấp thụ thiên địa linh khí xung quanh liền có thể biết được.

Đơn giản mà nói, bình thường nhất Phàm cấp công pháp, tốc độ hấp thụ thiên địa linh khí so với bình thường cao hơn gấp năm lần, trước đó Vương Hạo Thần tu luyện Vạn Đạo Thông Thiên Quyết có tốc độ hấp thụ thiên địa linh khí là gấp bảy lần so với bình thường, tuy rằng trong Phàm cấp công pháp không phải là thấp kém nhất, bất quá cũng chẳng tốt đi đâu.

Mà Linh cấp công pháp, thì lại có tốc độ hấp thụ thiên địa linh khí ít nhất nhanh hơn gấp hai mươi lăm lần so với bình thường, Vạn Đạo Thông Thiên Quyết của Vương Hạo Thần lúc này có thể xem là một đạo Linh cấp công pháp.

Đặt tới Quân cấp công pháp, như vậy tốc độ hấp thụ thiên địa linh khí sẽ là gấp năm mươi lần so với bình thường.

Con số này đối với Vương cấp công pháp thì lại trọn vẹn gấp một trăm lần so với lúc bình thường, nếu là Tôn cấp thì lại càng khủng bố, có tốc độ hấp thụ thiên địa linh khí gấp hai trăm lần lúc bình thường.

Trong truyền thuyết Thánh cấp công pháp, phần lớn đều có thể đạt gấp ba trăm lần tốc độ hấp thụ, nếu là Thánh cấp công pháp bên trong nổi bật tồn tại, con số này rất có thể là gấp bốn trăm lần, thậm chí trong thiên địa còn có một ít cực kỳ cường đại cổ lão công pháp được truyền thừa xuống từ thời viễn cổ, nói không chừng có thể chạm tới cột mốc gấp năm trăm lần tốc độ hấp thụ, chỉ là những bộ công pháp này hầu như chỉ tồn tại trong truyền thuyết, hơn nữa cho dù có số lượng e rằng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, được vũ giả trong thiên hạ xem là “thiên thư”.

Công pháp không thể hoàn toàn quyết định chiến lược của một vũ giả, bởi vì điều này còn phụ thuộc vào rất nhiều thứ, ví dụ như vũ kỹ, tố chất thân thể của vũ giả, hay kinh nghiệm chiến đấu v.v.

Thế nhưng công pháp gần như là thứ xây dựng căn cơ của một vũ giả từ nhỏ yếu cho đến khi trở thành cường giả trong thiên hạ, cũng là thứ quan trọng nhất quyết định tương lai của một vũ giả, xem hân có thể đi xa bao nhiêu trên võ đạo chỉ lộ, đồng thời cũng phần nào ảnh hưởng đến sức chiến đấu của vũ giả đó.

Thứ nhất, là phẩm chất công pháp. Một người tu luyện Phàm cấp công pháp, tương lai căn bản không thể tiến xa bao nhiêu trên con đường võ đạo, ngược lại một người nếu như có thể tu luyện Tôn cấp, Vương cấp, hay thậm chí Thánh cấp công pháp, vậy tương lai hân không muốn trở thành cường giả cũng khó.

Thậm chí, công pháp còn có thể một phần nào đó ảnh hưởng tới thiên phú của người tu luyện, ví dụ một người có thiên tư xuất chúng lại tu luyện một bộ Phàm cấp công pháp, vậy hân con đường tu luyện sẽ gặp rất nhiều trở ngại, không phải vì hân lười biếng hay thiên phú không đủ, mà là bởi vì công pháp hân tu luyện không kịp hân tu vi, cuối cùng trở thành thứ cản trở hân bước tiến, trói buộc hân thiên phú ở trong phạm vi Phàm cấp công pháp, nếu như không đổi mà suốt đời chỉ tu luyện một bộ công pháp như vậy, thiên phú chắc chắn sẽ hao mòn dần, tu vi liên tiếp gặp bình cảnh không thể tiến thêm, cuối cùng dẫn tới việc từ thiên tài biến thành một người thiên phú bình thường, suốt đời cũng không thể trở thành cường giả.

Ngược lại, một người vốn dĩ không có thiên phú tu luyện, thế nhưng vận khí tốt lại có được một bộ công cao cấp, cộng thêm một chút cần cù chăm chỉ, vậy trong tương lai thành tựu nhất định không thể đoán trước, bởi vì trên đời thực sự có không ít công pháp Vương cấp, Tôn cấp có năng lực cải biến một người từ chất theo thời gian, tăng lên tư chất, đồng thời đào móc ra bản thân ẩn dấu tiềm lực, mặc dù ban đầu không thể so sánh với những cái kia tuyệt thế thiên tài, thế nhưng dần dần khoảng cách sẽ không ngừng thu hẹp, đến cuối cùng thậm chí có thể vượt qua thiên tài bình thường, trở thành cường giả đáng sợ trong thiên hạ.

Thứ hai, là phẩm chất nguyên khí, một người nguyên khí do Phàm cấp công pháp tu luyện mà ra căn bản không có cách nào so sánh với nguyên khí một người tu luyện Linh cấp công pháp.

Thứ ba, là tốc độ tu luyện, có thể nói là hiệu suất hấp thụ thiên địa linh khí, như đã nói bên trên, nếu như Phàm cấp công pháp chỉ có thể giúp vũ giả gia tăng gấp năm lần tốc độ tu luyện, mà Linh cấp công pháp, thì lại có thể gia tăng đến gấp hai mươi lăm lần.

Thứ tư, là lúc chiến đấu, người tu luyện Phàm cấp công pháp thường không thể so sánh với người tu luyện Linh cấp công pháp trong việc vận dụng nguyên khí một cách nhuần nhuyễn, đồng thời bởi vì nguyên khí cấp bậc chênh lệch, ở đồng cấp chiến đấu, người tu luyện công pháp thấp hơn thường gặp rất nhiều bất lợi, bởi vì nguyên khí của họ chất lượng kém hơn so với đối thủ, vì thế phải lấy số lượng bù đắp chất lượng, tiêu hao tự nhiên cũng so với đối phương lớn hơn rất nhiều, năng lực chiến đấu trong thời gian dài tự nhiên cũng sẽ thua xa người kia.

Tất cả điều trên đều liên quan trực tiếp đến công pháp tu luyện, vậy mới nói, công pháp chính là vũ giả bản nguyên căn cơ, so với vũ kỹ, huyền công càng thêm quan trọng.

Vương Hạo Thần tu luyện Linh cấp công pháp Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, tuy rằng cũng không phải cái gì phẩm cấp quá cao công pháp, thế nhưng ở trong hàng ngũ Thiên Sinh Môn đệ tử cũng đã có tính là không thấp.

Sau sự kiện lần này, Vương Hạo Thần thực sự có suy nghĩ nhất định phải không ngừng tìm kiếm cơ duyên, kỳ vật, để cho Vạn Đạo Thông Thiên Quyết không ngừng tiến giai, đến lúc đó hân tu vi chắc chắn cũng sẽ được hưởng lợi lớn.

Vương Hạo Thần đang muốn đứng lên cử động một chút thân thể, thế nhưng vào lúc này, mí mắt của hân lại lộ lên một tia quang huy rực rỡ.

- Oanh!

Đạo quang huy kia vừa hiện ra, liền có một số lượng lớn thông tin hướng đại não Vương Hạo Thần dung nạp đi qua, để cho hân không kịp phản ứng mà có chút choáng váng đầu óc.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 77: Thái Dương Chi Mâu

Đại não truyền tới cơn đau càng lúc càng dữ dội, ngay cả Vương Hạo Thần ý chí tại dưới tình huống không có đề phòng đều không chịu đựng nổi, cả người liền lâm vào hôn mê.

Bất quá cũng không có lâu lắm, Vương Hạo Thần liền một lần nữa tỉnh lại, chỉ là đầu óc vẫn có chút nhức nhối.

Vương Hạo Thần chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đúng lúc này, bên trong đại não của hân liền xuất hiện lượng lớn thông tin, khiến cho hân phải ngây người hồi lâu.

Không chỉ như vậy, Vương Hạo Thần lúc này rõ ràng cảm nhận được, huyết mạch chi lực của mình vậy mà so với trước đó đã nồng đậm hơn không ít.

Đại não Vương Hạo Thần lúc này tựa như một cái thư viện nhỏ, chứa đầy công pháp, vũ kỹ, thậm chí là huyền công được lưu lại.

Thế nhưng “thư viện” này, chẳng qua cũng chỉ mới bị khám phá ra một phần rất nhỏ mà thôi, chín mươi chín phần trăm như cũ vẫn nằm trong bóng tối, Vương Hạo Thần cố gắng thế nào đều vô pháp nhìn đến.

Nhìn đi nhìn lại, kỳ thực “thư viện” càng giống như bị phong ấn trong bóng tối, chỉ có khi chủ nhân mạnh lên, mới có thể chậm rãi khai mở đạo phong ấn này.

- Lẽ nào... Thái Dương Vương huyết mạch, cứ mỗi lần ta đột phá một đại cảnh giới, liền lại mở ra một phần thông tin bị phong ấn sao?

Wương Hạo Thần nghĩ đi nghĩ lại đều chỉ có một cách giải thích như vậy, trước đó hẳn từ một phạm nhân đột phá tới Vũ Đò, huyết mạch của hắn liền tự động thức tỉnh, phá giải một phần thông tin hay ký ức bị phong ấn trong đầu hắn, lần này có lẽ cũng là như vậy.

Cứ việc chuyện này hết sức khó tin, dù sao muốn phong ấn ký ức của một người hay xa hơn là cưỡng ép phong ấn thông tin vào đầu người đó nói nghe thì dễ, độ khó căn bản là không thể tưởng tượng nổi, ít nhất Vương Hạo Thần biết Vũ Tông cảnh cường giả nhất định không có cái năng lực này, thế nhưng đến giờ Vương Hạo Thần cũng chỉ có thể suy đoán được như vậy.

- Đáng tiếc, một lần này cũng không có thức tỉnh ta trước kia ký ức!

Wương Hạo Thần khẽ thở dài, so với thông tin về những môn võ học kia, hẳn ngược lại càng hi vọng ký ức nhiều năm trước của mình có thể thức tỉnh, dù sao mỗi người đều có cội nguồn của riêng mình, nhiều năm như vậy, hẳn bề ngoài tỏ ra không để ý, thế nhưng trong lòng lại luôn luôn muốn biết được xuất thân của mình đến cùng là ở đâu.

Đáng tiếc, một lần này thức tỉnh thông tin ký ức, căn bản cũng không có thứ gì đề cập tới hắn khoảng thời gian trước khi chuyển tới Thiên Sinh Môn.

Wương Hạo Thần suy nghĩ vẫn vơ hồi lâu, lại không cảm giác được, cặp mắt của mình, vào lúc này chậm rãi phát sinh dị trạng.

Đồng tử vốn dĩ có màu nâu của Vương Hạo Thần, trong lúc hắn không chú ý, liền xuất hiện một tia kim quang, sau đó kim quang càng lúc càng dày đặc, vậy mà trọn vẹn đem đồng tử của hắn hoàn toàn chuyển hoá thành kim sắc, nhìn qua thực sự giống một vầng thái dương rực rỡ mà cao quý.

Một cơn đau nhức từ nơi mắt khẽ truyền đến, khiến cho Vương Hạo Thần hồi phục tinh thần, vội vàng lấy tay ôm lấy cặp mắt của mình.

Một lúc sau, Vương Hạo Thần mới đem cánh tay của mình dời đi, bất quá rất nhanh hắn liền khựng lại, khuôn mặt lập tức hiện ra vẻ không thể tin tưởng.

Hắn không thể không có phản ứng như vậy, bởi vì lúc này chỉ dựa cặp mắt, vậy mà có thể nhìn thấy cánh tay bên trong huyết nhục, mạch máu, xương cốt,... từng thứ từ nhỏ đến lớn không sót một thứ gì.

Kỳ thực một vũ giả muốn biết thể chất và trạng thái của thân thể mình cũng không có gì khó, chỉ cần chuyên tâm một điểm cảm nhận liền có thể, bất quá chung quy không thể bằng được đồ vật mình có thể tận mắt nhìn thấy, căn bản không thể biết được toàn bộ tình huống của thân thể.

Thế nhưng Vương Hạo Thần lúc này, chỉ cần hắn dùng cặp mắt nhìn nhục thân một chút, liền có thể làm được điều này.

Không chỉ có thân thể của mình, mà tính cả những đồ vật khác ở trong hang động, hắn đồng dạng có thể nhìn ra cấu trúc bên trong của chúng.

Hắn không nhìn được lấy ra từ trong nấp giới một tấm gương, khi nhìn vào, hắn mới giật mình nhận ra, hắn cặp mắt con người, vậy mà đã hoàn toàn hoá thành kim sắc.

Wương Hạo Thần ngây ngốc hồi lâu, vẫn không hiểu đây là xảy ra chuyện gì, cũng may hắn nhớ ra mình vừa mới khai mở một phần thông tin bị phong ấn trong đại não, liền không kịp chờ đợi lập tức đem toàn bộ thông tin vừa khai mở dò xét qua một lần, rốt cuộc tìm đến kim sắc chỉ nhãn thông tin.

Thái Dương Chi Mâu!

Nguyên lai, hắn cặp mắt cũng không phải xảy ra vấn đề gì, chỉ là thức tỉnh một loại tiên thiên thiên phú của Thái Dương Vương huyết mạch, tên gọi Thái Dương Chi Mâu.

Thái Dương Chi Mâu, là một loại tiên thiên thiên phú rất đặc biệt chỉ xuất hiện trên người kẻ mang Thái Dương Vương huyết mạch, hơn nữa còn phải là người sở hữu huyết mạch có độ tinh khiết rất cao mới có thể thức tỉnh đến.

Công dụng nguyên bản của Thái Dương Chi Mâu kỳ thực có rất nhiều, năng lực đầu tiên phải kể đến chính là giúp cho chủ nhân có khả năng quan sát cực tốt, có thể nhìn thấy đồ vật cực nhỏ từ khoảng cách xa, ở một số người có huyết mạch tinh khiết đến cực điểm như Vương Hạo Thần, thậm chí có thể nhìn thấu thể chất của người khác, xa hơn còn có thể quan sát cả lộ tuyến vận chuyển nguyên khí trong kinh mạch của đối phương.

Năng lực thứ hai lại là khả năng ghi nhớ, nói trắng ra chính là chỉ cần chủ nhân sử dụng cặp mắt này nhìn qua thứ gì một lần, vậy thì sẽ vĩnh viễn không bao quên, cho dù đó là một quyển cổ thư dài ngàn chương đi chăng nữa.

Năng lực thứ ba, đó là khả năng giúp chủ nhân sở hữu tầm nhìn 360 độ, xoá bỏ điểm mù, đồng nghĩa với việc coi như Vương Hạo Thần đứng quay mặt về phía trước, hắn như cũ có khả năng nhìn thấy mọi thứ ở phía lưng.

Năng lực thứ tư, là trong lúc chiến đấu, người sở hữu Thái Dương Chi Mâu có khả năng nhìn thấu được các cử động của kẻ địch, thậm chí là dự đoán được thế công tiếp theo của đối phương sẽ đánh vào đâu, từ đó có thể trước một bước làm ra biện pháp ứng phó.

Đây là những năng lực cơ bản nhất của Thái Dương Chi Mâu, ngoài ra còn có rất nhiều năng lực cao cấp hơn, được gọi là “mẫu thuật” hoặc “nhân thuật”, bất quá những năng lực cao cấp này cần phải trải qua tu luyện mới có thể sử dụng.

- Nhặt được bảo a!

Wương Hạo Thần trong lòng mừng rỡ, Thái Dương Chi Mâu tuy rằng tạm thời chưa thể trực tiếp tăng lên hắn chiến lực, thế nhưng không thể phủ nhận một điều rằng, sở hữu Thái Dương Chi Mâu, có thể trợ giúp hắn rất nhiều thứ, cả trong việc tu luyện lẫn chiến đấu.

Chỉ nói riêng trong việc chiến đấu, dựa vào Thái Dương Chi Mâu liền có thể dự đoán trước hành động của đối phương, đây là chuyện là đáng sợ đến mức nào? E rằng chỉ cần không phải là cường giả tu vi cao hơn mình quá nhiều, coi như bản thân đánh không lại kẻ địch đều có thể toàn thân trở ra a.

Hoan hỉ qua đi, Vương Hạo Thần liền theo thông tin hướng dẫn thử nghiệm một chút Thái Dương Chi Mâu, chủ yếu là muốn thành thực trong việc đóng mở cặp mắt này, dù sao Thái Dương Chi Mâu tuy rằng lợi hại, thế nhưng hắn không thể lúc nào cũng mang cặp mắt này ra đường, quá khiến người khác chú ý, hơn nữa còn tiêu hao thể lực vô cùng.

Vương Hạo Thần đứng dậy, lúc này cổ kiếm khí hộ thể bên ngoài đã sớm tan rã, bất quá bởi vì hoá linh đã bị hấn thôn phệ, vì thế hoá điểm xung quanh tự nhiên của dần dần toàn bộ tán đi.

- Há?

Vương Hạo Thần đang muốn rời đi, thế nhưng ánh mắt của hắn lại vô tình nhìn về phía một góc của hang động, trong mắt nhất thời hiện lên một tia nghi hoặc.

Chỗ kia, có một vật giống như một cổ quan tài bằng đá nằm yên lặng một góc, phía trên dính tro bụi, treo đầy tơ nhện, chứng tỏ đã trải qua một khoảng thời gian rất dài.

Trong lòng mang theo tò mò, Vương Hạo Thần đi tới cổ quan tài trước mặt, chỉ thấy trên nắp quan tài có khắc mấy chữ rõ ràng rành mạch “Kiếm Quân Mạc Thanh Hư Chi Mộ”.

Mấy chữ này, lập tức khiến cho Vương Hạo Thần trong lòng nổi lên sóng to gió lớn.

Kiếm Quân Mạc Thanh Hư sự tích hắn nghe qua rất nhiều, hắn cũng biết, đối phương tại cuối đời chính là đi vào trong Nhai Đình sơn mạch, từ đó liền không có lại xuất hiện trên thế gian, mọi người phần lớn cho rằng hắn đã rời khỏi Đông Hoa hoàng triều, lại không hề hay biết, hắn kỳ thực đã tọa hoá ở trong Xích Phong Cốc.

- Cường giả phong hoa tuyệt đại một thế hệ như vậy, không ngờ sau cùng vẫn như cũ không chống lại được quy luật của thời gian! Ai... đáng tiếc!

Vương Hạo Thần cảm khái, chấp tay hướng về phía quan tài thi lễ, hắn đối với vị Kiếm Quân đại danh鼎鼎 một trăm năm trước vẫn là có rất lớn tôn kính, dù sao đối phương hoàn cảnh cũng giống như hắn, có tài nhưng thành đạt muộn, hơn nữa hoàn toàn dựa bản thân mình tự lực đi lên, không hề có thế lực sau lưng chống đỡ, tuy sau cùng vô pháp trở thành Vũ Vương, thế nhưng cũng đủ để ngạo thị quần hùng.

Cường giả như vậy, đáng lẽ có thể ở trong cảnh được vạn người tể bái mà vinh quang nhắm mắt, thế nhưng Mạc Thanh Hư sau cùng lại chọn quy ẩn ở trong Xích Phong Cốc hẻo lánh này, bình đạm sống nốt quãng đời rồi rời khỏi thế gian mà không có một ai biết tới.

- Không nghĩ tới Phệ Huyết Thánh Hoá lại có thể bị một tiểu tử như ngươi luyện hoá thành công, thực sự là để cho ta rất bất ngờ a!

Nhưng mà, Vương Hạo Thần chỉ vừa mới thi lễ xong thì đã có một đạo thanh âm khác đột ngột vang lên trong động phủ, thanh âm này khiến cho Vương Hạo Thần giật mình kinh hãi, vội vàng ngẩng đầu nhìn cổ quan tài trước mặt, chỉ thấy trên nắp quan tài lúc này xuất hiện một luồng ánh sáng xanh nhàn nhạt, sau đó hoá thành một bóng người, đang mỉm cười nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Kiếm Quân Mạc Thanh Hư

Bóng người này toàn thân cực kỳ hư huyền, chắc chắn không phải thực thể, bất quá Vương Hạo Thần vẫn có thể nhìn rõ ràng hấn khuôn mặt, độ tuổi khoảng ba mươi, dung mạo bình thường lại ôn hoà, khí chất vô cùng nho nhã.

- Người là... Kiếm Quân Mạc tiền bối?

Nhìn thấy bóng người này xuất hiện, Vương Hạo Thần đồng tử không khỏi thất chặt, có chút không dám chắc mà nói.

- Ha ha! Không nghĩ tới thời gian trôi qua đã lâu như vậy, vẫn còn có người nhớ tới danh tự của ta!

Nam tử nho nhã kia cười lớn một tiếng trong mắt có chút hoài niệm, cũng đã trực tiếp thừa nhận mình thân phận.

Không sai, người này chính là một trăm năm trước tiếng tăm lừng lẫy Kiếm Quân Mạc Thanh Hư.

Vương Hạo Thần nghe vậy, khuôn mặt liền hiện ra một tia nghi hoặc, nếu như người trước mặt thực sự là Mạc Thanh Hư, vậy y đáng ra sớm phải chết, làm sao có thể sống đến tận bây giờ?

Mạc Thanh Hư dường như nhìn ra được Vương Hạo Thần nghi hoặc, liền cười nói:

- Tiểu tử ngươi cũng không cần suy nghĩ nhiều, lão già như ta sớm đã chết rồi, lúc này chẳng qua chỉ là một đạo tàn hồn của ta lưu lại mà thôi!

Vương Hạo Thần lúc này mới hiểu rõ, hoá ra Mạc Thanh Hư cũng giống như hắn nghĩ sớm đã chết đi, bất quá vẫn còn lưu lại một đạo tàn hồn, còn y vì cái gì lại làm như vậy hắn lại không nghĩ ra.

Mạc Thanh Hư ánh mắt nhìn Vương Hạo Thần tò mò hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi làm sao có thể tìm tới nơi này, lão phu nhìn ra được, ngươi tu vi trước khi luyện hoá hoá linh dường như chỉ là Lục Tinh Vũ Đò đi a? Làm sao dám mạo hiểm đi tới tận nơi an nghỉ của lão phu?

Vương Hạo Thần hơi chần chờ một chút, sau đó lại lấy ra từ trong nạp giới một tấm địa đồ, chính là tấm địa đồ sư nương trước đó giao cho hắn.

Vương Hạo Thần lúc này đã tin chắc rằng chỗ cơ duyên ghi lại trên tấm địa đồ, chính là nơi hắn đang đứng, vì thế lúc đưa ra tấm địa đồ cho Mạc Thanh Hư nhìn xem hắn cũng không có quá lớn lo lắng.

Còn một nguyên nhân khác, đó là hắn không có ý muốn đem chuyện Lý Mộ Tinh và Xích Diệm Thiên Hồ nói cho Mạc Thanh Hư, cũng không định nói nguyên nhân thật sự khiến hắn có thể vô tình tìm tới nơi này, bởi vì hắn chưa thể hoàn toàn tin tưởng người trước mặt.

Gần một trăm năm trước, Mạc Thanh Hư lần cuối cùng xuất hiện trên giang hồ, là năm hắn 70 tuổi, cũng là năm hắn đi vào Nhai Đình sơn mạch ẩn cư.

Còn Xích Diệm Thiên Hồ, Vương Hạo Thần không rõ nó bao nhiêu tuổi, bất quá hắn lại nghe Lý Mộ Tinh nói qua, nó lần đầu được thế nhân biết tới thời điểm là vào khoảng 30 năm

trước, lúc đó, Xích Diệm Thiên Hồ chỉ là giai sơ cấp huyền thú, tức là ngang ngửa với nhân loại Vũ Vương cảnh sơ kỳ.

Xích Diệm Thiên Hồ tung hoành trong giới yêu thú tại Đông Hoa hoàng triều suốt 10 năm, sau đó liền quy ẩn, lúc đó, tu vi của nó vẫn chỉ là lục giai sơ cấp.

20 năm sau, Xích Diệm Thiên Hồ lần nữa xuất thế, thế nhưng nó lúc này đã trở thành lục giai đỉnh phong huyền thú, chiến lực có thể so sánh với Lý Mộ Tinh Vương Giả Bảng đệ thập, tốc độ phát triển này đối với huyền thú có thể nói là hết sức kinh người.

Huyền thú có tiền thiên ưu thế là nhục thân cường đại và tuổi thọ dài, thế nhưng về phương diện tu luyện thì lại không sánh bằng nhân loại, vì thế một nhân loại có thể từ Vũ Vương một sao tăng lên đến Vũ Vương chín sao trong vòng 20 năm thì cũng không khiến nhiều người kinh ngạc, tối đa là bất ngờ một điểm mà thôi, thế nhưng nếu một huyền thú cũng làm được chuyện đó, vậy thì không thể không khiến người khác chấn động.

Lý giải thứ có thể khiến cho Xích Diệm Thiên Hồ thực lực tăng tiến nhanh như vậy, Vương Hạo Thần nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có thể liên tưởng tới hoá linh.

Nhưng phải biết, Mạc Thanh Hư toạ hoá địa điểm chính là sơn động nơi hoá linh sinh trưởng, như vậy chỉ bằng việc Xích Diệm Thiên Hồ đến đây để tu luyện mỗi ngày mà nói, nó không có lý do gì lại không thể phát hiện ra Mạc Thanh Hư hoặc ít nhất là Mạc Thanh Hư quan tài.

Nếu là như vậy, dựa vào bản tính ghét nhân loại như cừu của Xích Diệm Thiên Hồ, nó không có lý do để yên cho Mạc Thanh Hư mới đúng, dù sao với một kẻ không bao giờ tin tưởng nhân loại như nó, chắc chắn sẽ không để một cái nhân loại biết được hoá linh ở trong tay nó còn sống. Cho dù là Mạc Thanh Hư đã chết, Vương Hạo Thần cho rằng chín mươi phần trăm nó cũng sẽ không để cho quan tài của đối phương tiếp tục ở trong động phủ của mình.

Trừ phi, giữa hai người đạt được một cái hiệp nghị nào đó!

.....

Mạc Thanh Hư ánh mắt nhìn vào tấm địa đồ trong tay Vương Hạo Thần, ngẫm nghĩ một lát, giống như đã nhớ ra, liền cười nói:

- Hoá ra là như vậy, tấm địa đồ này, chính là năm xưa sau khi ta quy ẩn tạo ra! Nguyên nhân kỳ thực cũng chẳng có gì, ta trải qua 70 năm trên thế gian, liền biết mình không có cơ hội đột phá tới Vũ Vương, vì thế lúc quy ẩn, đạo tâm đã sớm nguội lạnh, bất quá ta lại có chút không nỡ để cho một đời kiếm đạo lý giải của mình cứ như vậy biến mất, vì thế mới vẽ ra tấm địa này, thật không nghĩ tới, gần 100 năm sau, vật này lại rơi vào trong tay ngươi!

Nói đến đây, Mạc Thanh Hư sắc mặt lên trở nên có chút quái dị, nhìn Vương Hạo Thần nói:

- Ngươi được địa đồ chỉ dẫn mà đến được đây, có nghĩa là cùng ta có duyên, bất quá ta cũng nói thật, ngay từ đầu nhìn thấy ngươi, lão phu thực sự không có ý định thu ngươi làm truyền nhân của ta, lời nói khó nghe một điểm, đó là bởi vì trong mắt lão phu lúc đó, ngươi thiên phú thực sự quá thấp!

Vương Hạo Thần nghe vậy cũng chỉ biết cười khổ, thế nhưng lại không phủ nhận, hẳn biết Mạc Thanh Hư nói những lời này không phải là không có lý.

Ở độ tuổi của hắn hiện tại, tu vi Lục Tinh Vũ Đồ lúc trước thực sự là quá mức kém cỏi, Mạc Thanh Hư cuộc đời nhìn qua không ít thiên tài yêu nghiệt, mà Vương Hạo Thần coi như so với một cái yếu kém trong đó thiên tài cũng thua kém quá xa.

Mạc Thanh Hư ngừng lại một chút, hai mắt sáng rực nhìn xem Vương Hạo Thần rồi tiếp tục nói:

- Bất quá, sau khi nhìn thấy ngươi luyện hoá hoá linh, ta lại thay đổi chủ ý! Ngươi, hoàn toàn có tư cách làm truyền nhân của ta!

Mạc Thanh Hư không thể nhìn thấy tất cả mọi bí mật của Vương Hạo Thần ví dụ như màu vàng tiểu kiếm trong cơ thể hắn, hay bộ công pháp có thể tiến giai thần kỳ là Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, thế nhưng Mạc Thanh Hư lại có thể nhìn thấy một điểm cực kỳ nổi bật ở trên người Vương Hạo Thần, nổi bật tới mức khiến y bỏ qua tất cả những điểm khác của Vương Hạo Thần mà có ý muốn nhận hắn là truyền nhân của mình.

Thứ mà Mạc Thanh Hư nhìn thấy rõ ràng nhất trên người Vương Hạo Thần, đó là... chấp nhất!

Trong mắt Mạc Thanh Hư, thiên phú cùng tư chất đối với hắn chưa bao giờ là quan trọng, nên biết, hắn năm xưa khi chưa trở thành vũ giả kỳ thực cùng phế nhân cũng không khác bao nhiêu, 20 tuổi vẫn không thể trở thành vũ giả, so với Vương Hạo Thần lúc trước còn thể thảm hơn nhiều, trong người không có một tia nguyên khí, nếu là người khác đã sớm bỏ cuộc, chấp nhận sống một cuộc đời của phạm nhân.

Thế nhưng Mạc Thanh Hư lại không như vậy, hắn vẫn tiếp tục cố gắng nỗ lực, cuối cùng dựa vào cơ duyên kỳ ngộ và sự chăm chỉ không giống thường nhân mà trở thành một đời Kiếm Quân vang danh thiên hạ, trên con đường mà hắn đã đi, mọi lúc mọi nơi đều song hành cùng với hai chữ “ chấp nhất “.

Hắn từ nhỏ trong lòng đã mang theo quyết tâm không chịu làm một cái phạm nhân tùy thời có thể bị người khi dễ, hắn chấp nhất với kiếm đạo của mình, ngay cả khi không thể đột phá Vũ Vương, chỉ cần có kiếm trong tay, Mạc Thanh Hư vẫn có tự tin có thể chém giết Vũ Vương.

Đối với chấp nhất, Mạc Thanh Hư đã có thể nói là không thể quen thuộc hơn, bởi vì hắn năm xưa chính là một người như vậy, thậm chí có thể nói, thành công của hắn, chính là được làm nên từ một cổ kiến cường chấp nhất ý chí, mà Vương Hạo Thần, lại khiến hắn giống như được nhìn thấy hình bóng của hắn năm nào.

Vương Hạo Thần tu vi có thể không cao, thế nhưng khi nhìn thấy với hoá linh, vẫn không có chút nào do dự, chấp nhận mạo hiểm mạng sống của mình để luyện hoá hoá linh tăng lên thực lực, cho đến giây phút nguy hiểm nhất, hắn một mực kiên trì không bỏ cuộc, Mạc Thanh Hư ở một bên âm thầm quan sát hắn, có thể thấy rõ trong mắt Vương Hạo Thần từ đầu đến cuối chỉ có một mảnh chấp nhất, cho dù đối mặt với cái chết đều chưa từng lui bước, ánh mắt đó, khiến Mạc Thanh Hư rung động trong lòng.

Nguyên nhân dẫn đến cá tính chấp nhất của Vương Hạo Thần chưa hẳn đã giống với Mạc Thanh Hư, thế nhưng cả hai đều có một chung mục đích, đó là trở nên mạnh hơn để bảo vệ mình tôn nghiêm hoặc bảo vệ người bên cạnh mình.

Chính vì như vậy, Mạc Thanh Hư sau khi nhìn thấy Vương Hạo Thần thành công luyện hoá hoá linh, trong lòng liền quyết tâm muốn thu hắn làm đồ đệ, y không quan tâm tới tu vi của Vương Hạo Thần ra sao, cũng chẳng để ý hắn thiên phú thế nào. Bởi vì Mạc Thanh Hư tin tưởng có y chỉ điểm, Vương Hạo Thần tương lai chắc chắn có thể vượt xa y, đạt đến cái cảnh giới mà y suốt đời truy cầu mà không thể đạt đến!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Truyền kỳ kiếm quân

Mạc Thanh Hư làm người cực kỳ chấp nhất, thậm chí có thể nói là chấp nhất đến cực đoan.

Chỉ bằng chấp nhất, hắn một đường từ từ khắc phục tất cả những điểm yếu của mình, sau đó thành tựu một đời Kiếm Quân danh tiếng lẫy lừng khắp thiên hạ, coi như Vũ Vương nhìn thấy hắn, đều phải kiêng dè năm phần.

160 năm trước, tại một toà thành nhỏ nằm ở một nơi hẻo của Đông Hoa hoàng triều, có một thiếu niên mồ côi cha mẹ, tên gọi Mạc Thanh Hư, thiếu niên này trời sinh yếu ớt, kinh mạch nhỏ bé lại tắc nghẽn, hơn nữa từ nhỏ lại bị địch nhân ám toán dẫn đến thân mang ám thương, khiến cho hắn cho dù cố gắng thế nào đều không thể tu luyện ra một tia nguyên khí.

Không thể đã thông kinh mạch, không thể tu luyện ra nguyên khí, điều đó đồng nghĩa với việc Mạc Thanh Hư hoàn toàn không có cách nào trở thành một cái võ giả.

Lúc đó, trước mặt Mạc Thanh Hư là một tương lai không ánh sáng, 99 phần trăm phải làm một phạm nhân đến hết đời.

Về mặt thiên phú, Mạc Thanh Hư không có thiên phú võ đạo, thậm chí hắn thiên tư đặt trong các nhân vật cùng thế hệ có thể xem là cận bã nhất!

Về mặt gia thế, Mạc Thanh Hư chỉ có một thân một mình, ngay cả một người bằng hữu đều không có, càng không nói tới việc có thể có ân sư chỉ điểm.

Xét về mọi mặt, Mạc Thanh Hư căn bản hoàn toàn không có tố chất của một võ giả bình thường chứ đừng nói là so sánh với đám thiên tài cùng thời đại của hắn.

160 năm trước, đó là thời đại của lớp tiền bối của đám người lục đại phong chủ Thiên Sinh Môn hiện nay như: Thiên Sinh Môn tiền nhiệm tông chủ Trương Thanh Khuê, Thiên Sinh Môn hiện nay lão tổ cấp nhân vật Lữ Thuần Quân, Đông Hoa hoàng triều trong lịch sử mạnh nhất hoàng đế Hoa Vãn Thiên, Đông Hoa hoàng triều đương thời đệ nhất kiếm đạo cao thủ - Vân Hà Tông Thạch Kiếm đạo nhân Thạch Sơn Minh,...

Tại trong thời đại này, Đông Hoa hoàng triều thực lực mạnh mẽ hơn hiện tại rất nhiều, Vũ Tông siêu cấp cường giả đều có không ít, vì thế chinh phục được vô số tiểu quốc lân cận, đây có thể xem là thời đại vàng son của Đông Hoa hoàng triều.

So với những thiên tài yêu nghiệt trên, Mạc Thanh Hư thực sự quá mức bình thường, thế nhưng Mạc Thanh Hư lại có một thứ mà không phải thiên tài nào cũng có được, đó là chấp nhất!

Người ngoài chỉ biết rằng Mạc Thanh Hư bởi vì tìm được một cơ duyên do Vũ Vương lưu lại mà quật khởi, thế nhưng họ lại không biết được, trước đó, hắn từng dựa vào chính thân thể phạm nhân của mình đánh bại không ít vũ giả.

Cứ việc những người bị hắn đánh bại phần lớn chỉ có tu vi Vũ Đờ cấp thấp, thế nhưng lúc đó Mạc Thanh Hư cũng đã tự mình sáng lập ra một kỳ tích của riêng mình.

Mạc Thanh Hư tự biết bản thân không thể luyện võ, bất kỳ mặt nào về thân thể hắn đều quá yếu, hắn cũng không có thiên phú luyện võ, vì thế hắn quyết định chọn tu kiếm.

Nhiều năm không thể tu luyện ra nguyên khí, sau cùng hắn lựa chọn từ bỏ võ đạo, tập trung luyện khí, tu kiếm khí.

Hắn tu luyện, không phải là cái gì cao siêu kiếm kỹ, bởi vì hắn không có nguyên khí để duy trì, hắn từ đầu tới cuối chỉ tu luyện kiếm pháp cơ bản, tự mình sáng tạo ra những đường kiếm không hoa mỹ, thế nhưng lại nhanh đến cực hạn, khiến cho đối phương không kịp trở tay.

Hắn bội kiếm, chỉ là một thanh kiếm bình thường nhỏ gọn, được thiết kế làm sao để trọng lượng nhẹ nhất có thể, bởi thể lực của Mạc Thanh Hư quá yếu, căn bản không dùng được trọng kiếm, nhưng cho dù là như vậy, hắn tới đa cũng chỉ có thể cùng người giao thủ 50 chiêu, sau 50 chiêu nếu như vẫn không chiến thắng được đối phương, vậy coi như là hắn bại.

Mạc Thanh Hư không biết rằng, bản thân hắn không có gì nổi bật ngoại trừ một thân thiên phú kiếm đạo kinh hãi thế tục, năm hắn 18 tuổi, liền đạt tới cảnh giới kiếm ý trong truyền thuyết, mà lúc đó, vẫn như không có được một tia nguyên khí trong người.

Không ai biết rằng, ngoại trừ Đông Xuyên Kiếm Hoàng và Táng Nguyệt Kiếm Hoàng ra, Mạc Thanh Hư cũng là một người có kiếm đạo cảnh giới đi trước võ đạo, hơn nữa hắn lấy thân phạm nhân mà đạt tới cảnh giới kiếm ý!

Cái này không đại biểu rằng Mạc Thanh Hư kiếm đạo thiên phú so với hai người kia cao hơn, chỉ là hai người kia tâm một nửa đã dành cho võ đạo, còn một nửa khác mới dành cho kiếm đạo, mà Mạc Thanh Hư là toàn tâm toàn ý dồn hết tâm huyết lên kiếm đạo, vì thế hắn mới đạt được kết quả như vậy.

Năm đó Mạc Thanh Hư ý định chính là, dùng kiếm khí thay thế nguyên khí, dùng kiếm chiêu thay thế vũ kỹ, dùng một thanh kiếm xuyên phá tất cả phòng ngự của kẻ địch.

Năm Mạc Thanh Hư 19 tuổi, hắn tiến vào giang hồ, lấy phạm nhân thân thể chém giết không ít Vũ Đờ cảnh vũ giả, bất cứ người nào ra tay với hắn, đều bị hắn một kiếm giết chết, trong đó tu vi cao nhất là một vị Tử Tinh Vũ Đờ.

Đáng tiếc, Mạc Thanh Hư trên người không có tu vi, vì thế khi chiến đấu gặp rất nhiều cản trở, đặc biệt nếu như bị đối phương quần công, hắn thực sự chỉ có thể bỏ chạy mà không dám chiến.

Muốn dùng kiếm khí thay thế nguyên khí tuy rằng không phải không thể, thế nhưng vào giai đoạn bắt đầu quả thực là muôn vàn khó khăn, phải biết tại tiền kỳ, kiếm khí căn bản không thể so sánh với nguyên khí, hơn nữa lại khó tu hơn nguyên khí rất nhiều, khiến cho con đường của Mạc Thanh Hư gặp vô vàn khó khăn.

Trời không tuyệt đường người, vèn vẹn một năm sau, Mạc Thanh Hư trong lúc vô tình bắt gặp một toà do Vũ Vương lưu lại động phủ, lại mượn nhờ vị Vũ Vương đó lưu lại vô số bảo được mà chữa trị kinh mạch bị thương tổn của mình, sau đó liền khai thông bản thân kinh mạch, lần đầu tu luyện ra được một tia nguyên khí, 20 tuổi thành tựu vũ giả.

20 tuổi mới trở thành tựu vũ giả, đối với người khác mà nói đây chính là thành tích của một cái phế vật, thế nhưng Mạc Thanh Hư lại chưa từng để ý, đối với hắn mà nói, võ đạo chỉ là thứ phụ, kiếm đạo mới là thế giới của hắn.

Mạc Thanh Hư dựa vào số tài nguyên mình có được mà tăng lên tu vi, hắn chỉ tu duy nhất một bộ công pháp, ngoài ra tất cả tâm trí đều đặt trên kiếm đạo, vì thế căn cơ của hắn có thể nói là cực kỳ phù phiếm, hầu như là được đan được linh thảo cường ép tăng lên, nếu như không dùng kiếm mà nói, một kẻ có tu vi thấp hơn hắn ba, bốn tiểu cảnh giới cũng có thể đánh bại hắn.

Ngược lại, Mạc Thanh Hư khi cầm kiếm, hắn chiến lực hoàn toàn có thể xưng là vô địch cùng giai, không ai có thể cùng hắn chiến quá 20 chiêu, thậm chí Mạc Thanh Hư còn sáng lập một cái kỳ tích khác, đó là dùng Vũ Đờ sơ kỳ tu vi ám sát qua một vị Vũ Đờ cao giai.

Kiếm đạo của hắn luôn luôn vượt xa võ đạo tu vi, đối với hắn mà nói, võ đạo chỉ là thứ giúp hắn cải thiện một chút nhục thân và thể lực mà thôi, mà nguyên khí đối với hắn cũng chỉ là thứ để hắn thuận tiện thi triển kiếm pháp, mặc dù vậy, càng tu luyện đến hậu kỳ, Mạc Thanh Hư càng mạnh, cùng giai vũ giả, số người có thể tiếp được 20 kiếm của hắn càng lúc

càng ít.

Bởi vì càng tu luyện đến hậu kỳ, hần kiếm ý càng thêm hùng hậu, càng thêm sắc bén, dần dần có dấu hiệu vượt qua nguyên khí, khi tu vi của hần đột phá đến Vũ Linh, thì hần kiếm ý đã đủ mạnh để xuyên thủng bất cứ loại nguyên khí nào, thậm chí có thể nói, nguyên khí của người khác ở trước mặt hần hầu như chỉ có nước bị tàn sát.

Năm 20 tuổi, Mạc Thanh Hư tu vi là Vũ Đò, kiếm đạo của hần đạt tới kiếm ý đỉnh phong!

Năm 23 tuổi, Mạc Thanh Hư đột phá Vũ Sĩ, kiếm đạo của hần hình thành kiếm thể!

Năm 27 tuổi, Mạc Thanh Hư thành Vũ Sư, hần kinh mạch toàn bộ được kiếm ý tẩy lễ đi qua, hoá thành kiếm mạch!

Năm 30 tuổi, Mạc Thanh Hư tiến giai Vũ Linh, hần kiếm ý đem gân cốt rèn luyện đi qua, tạo thành một bộ kiếm đạo chi cốt – kiếm cốt!

Năm 40 tuổi, Mạc Thanh Hư đột phá đến Vũ Quân, hần kiếm đạo đạt tới kiếm tủy cảnh giới, toàn thân bất cứ vị trí nào đều có thể sử xuất kiếm ý, được kiếm ý rèn dũa qua, cả người lúc này không khác gì một thanh bảo kiếm!

Năm 60 tuổi, Mạc Thanh Hư tu vi đạt đến Vũ Quân đỉnh phong, hần kiếm đạo cũng tiến thêm một bước, chỉ kém một chút liền có thể ngưng kết ra “kiếm đạo chi tâm“, có thể xem là nửa bước kiếm tâm cảnh giới.

Không ai biết rằng, Mạc Thanh Hư từng cùng Thạch Kiếm đạo nhân Thạch Sơn Minh bí mật đánh một trận, đương nhiên, hai người chỉ là dùng kiếm đạo so đấu, không dùng đến tu vi.

Một trận chiến này, Thạch Sơn Minh... bại!

Nếu là chân chính quyết đấu, một trăm cái Mạc Thanh Hư cũng không phải đối thủ của một Thạch Sơn Minh sớm đã thành hoàng, thế nhưng nếu chỉ nói về kiếm đạo, vậy thì Mạc Thanh Hư quả thực mạnh hơn Thạch Sơn Minh một chút.

Phải biết, cả hai người kiếm đạo cảnh giới đều đã đạt tới kiếm tủy đỉnh phong, thế nhưng dựa vào Mạc Thanh Hư tu vi đáng ra không nên có đáng sợ như vậy kiếm đạo cảnh giới, phần lớn Vũ Hoàng cảnh kiếm tu đều không thể đạt tới cảnh giới này.

Một năm sau trận chiến đấu, cái tên Mạc Thanh Hư chính thức nổi danh khắp Đông Hoa hoàng triều, bởi vì mọi người tận mắt chứng kiến hần dùng Vũ Quân đỉnh phong tu vi, chính diện chém giết năm vị Vũ Vương cường giả!

Đó cũng là ngày mà danh hiệu Kiếm Quân Mạc Thanh Hư ra đời!

Lúc này, Mạc Thanh Hư đã có thể xem là người có kiếm đạo mạnh nhất tại Đông Hoa hoàng triều thời điểm đó!

Thậm chí, hoàng thất lúc đó còn có ý định mời Mạc Thanh Hư về làm sư phụ dạy kiếm cho thái tử, bất quá kết quả sau đó không cần phải nói, Mạc Thanh Hư đương nhiên thẳng thừng từ chối.

Đáng tiếc, đó cũng là lúc mà truyền kỳ dừng lại...

Năm 70 tuổi, sau khi trải qua vô số lần cố gắng, Mạc Thanh Hư rốt cuộc nhận ra rằng, bởi vì căn cơ của mình quá kém, đã vô pháp đột phá đến Vũ Vương, suốt đời chỉ có thể dùng chân tại Vũ Quân đỉnh phong, mà kiếm đạo của hần, đã vượt qua tu vi thân thể quá xa, cuối cùng cũng bị tu vi kiềm chế, rất khó tiến thêm một bước chính thức ngưng tụ ra kiếm tâm.

Mạc Thanh Hư mặc dù không cam lòng, thế nhưng hần cũng chỉ có thể nhận mệnh, dù sao trên đời có những chuyện có tâm nhưng vô lực, hần sai lầm chính là tại quá mức coi thường võ đạo cùng mình thân thể, tiền kỳ chỉ chăm chăm tìm mọi cách tăng lên tu vi, dẫn đến căn cơ yếu kém, tiền kỳ không thấy có bao nhiêu ảnh hưởng, thế nhưng càng đi đến hậu kỳ, hần lại càng cảm giác được việc muốn tiến thêm một bước là có bao nhiêu khó khăn, đừng nói là Vũ Vương, ngay cả Vũ Quân đỉnh phong hần đều mất gần 20 năm mới có thể đạt đến.

Lui một vạn bước mà nói, coi như hần thật có thể đột phá tới Vũ Vương, ít nhất cũng sẽ mất tới 30 đến 40 năm, mà đây cũng chính là cực hạn của hần, vĩnh viễn không thể tiến thêm được nữa.

Mạc Thanh Hư nản lòng thoái chí, không còn muốn ở lại nơi chốn giang hồ nữa, quyết định tiến vào Nhai Đình sơn mạch, bình lặng sống nốt quãng đời còn lại.

Một đời Kiếm Quân, từ đó tuyệt tích giang hồ!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Kiếm quân truyền nhân

Mạc Thanh Hư rời khỏi giang hồ một cách bí ẩn, để cho rất nhiều người nghi hoặc, trong một thời gian dài trở thành đề tài để vô số vũ giả bàn luận, bất quá theo thời gian trôi qua, nhiều người cũng dần quên đi chuyện này, danh hào Kiếm Quân Mạc Thanh Hư cũng theo đó chậm rãi biến mất.

Nhai Đình sơn mạch được biết tới là nơi cuối cùng mà Mạc Thanh Hư xuất hiện trên nhân gian, lúc đầu cũng dẫn tới một chút vũ giả đi tới nơi này tìm kiếm, bất quá những người này đều lần lượt bỏ cuộc.

Thời gian như nước, tuế nguyệt như ca, thoáng một cái chớp mắt, đã gần 80 năm trôi qua, thế hệ cường giả trong thời đại của Mạc Thanh Hư từng người từng người toạ hoá, nhường chỗ cho thế hệ tiếp theo.

Trong thời gian này, cũng có một chút sự kiện khiến người ta chú ý, đó là việc một đầu lục giai Xích Diễm Thiên Hồ vốn dĩ đang tung hoành vô kỵ ở trong giới huyền thú một phương tại Đông Hoa hoàng triều suốt 10 năm đột nhiên biến mất, khiến cho người ta có chút không hiểu thấu.

Không ai biết rằng, Xích Diễm Thiên Hồ không phải vô duyên vô cớ biến mất, kỳ thực, nó là trong một lần tiến vào Nhai Đình sơn mạch du lịch, vô tình phát hiện ra một đạo hoá linh chưa trưởng thành ở trong một ngọn núi, từ đó liền lưu lại ngọn núi này tu luyện.

Mục đích của Xích Diễm Thiên Hồ rất đơn giản, đó là muốn vừa hấp thụ hoá linh năng lượng, vừa có thể đợi đến lúc hoá linh chính thức trưởng thành, sau đó đem nó thôn phệ, để cho

bản thân có thể trải qua một lần to lớn thuế biến.

Chỉ là, Xích Diệm Thiên Hồ lại không ngờ rằng, hoá hoá linh chưa thành thực kìa, lại là do 80 năm trước quy ấn Kiếm Quân Mạc Thanh Hư tự mình phát hiện bồi dưỡng, hơn nữa Mạc Thanh Hư ẩn cư tại ngọn núi này suốt 80 năm thời gian lại vẫn còn chưa có chết.

Không sai, mặc dù Mạc Thanh Hư lúc đó cũng chẳng còn sống được bao nhiêu ngày, thế nhưng hân quả thực còn sống.

Năm đó Mạc Thanh Hư đã gần 150 tuổi, sinh mệnh hầu như đã đến điểm cuối, hân tu vi quả nhiên vẫn không có đột phá đến Vũ Vương, bất quá trong 80 năm ẩn cư tại Xích Phong Cốc, hân kiếm đạo cảnh giới không ngờ liền bước ra một bước kìa, ngưng tụ trong truyền thuyết “kiếm đạo chí tâm“, đạt tới kiếm tâm cảnh giới.

Kiếm tâm cảnh giới, tại Đông Hoa hoàng triều có thể xem là cảnh giới mơ của mọi kiếm tu, từ khi hoàng triều khai quốc đến này chỉ có Táng Nguyệt Kiếm Hoàng và Đông Xuyên Kiếm Hoàng.

Trên lý thuyết, chỉ có đạt tới Vũ Hoàng thậm chí Vũ Tông cảnh giới mới có khả năng ngưng tụ ra “kiếm đạo chí tâm“, bất quá Mạc Thanh Hư đã tự mình đập tan khái niệm này, hân chính là tại Vũ Vương chỉ cảnh ngưng tụ ra kiếm tâm, chỉ dựa vào điều này, liền có thể nhìn ra được kiếm đạo thiên phú của hân cao đến mức nào.

Đáng tiếc, hân lúc đó hừng tâm tráng chí đã mất, chẳng còn lại bao nhiêu ngày giờ, đối với phạm nhân hay vũ giả mà nói, thời gian, chung quy vẫn là kẻ địch lớn nhất của mỗi người.

Lại nói, Xích Diệm Thiên Hồ khi phát hiện Mạc Thanh Hư cũng ở trong Xích Phong Cốc, đồng thời lại biết sự tồn tại của hoá linh, nó đương nhiên không cho phép đối phương được phép sống sót, dù sao, nó thế nhưng là nhìn ra được, lão nhân trước mắt chỉ có nhân loại Vũ Quân tu vi, nó có gì phải kiêng kị?

Mạc Thanh Hư lúc này mặc dù hừng tâm đã mất, thế nhưng thân là một vị kiếm tu, hân tự tôn cùng kiêu ngạo vẫn còn, tự nhiên không chịu để cho một đầu huyền thú chèn ép, từ đó dẫn đến một trận chiến kinh thiên tại trong Xích Phong Cốc.

Trận đánh này, là trận đầu tiên sau 80 năm của Mạc Thanh Hư, cũng là trận đánh cuối cùng trong đời hân, đáng tiếc, một trận chiến này... Mạc Thanh Hư bại.

Mạc Thanh Hư đúng là rất mạnh, hân tại trên kiếm đạo đã có thể xưng là Đông Hoa hoàng triều bên trong đệ nhất nhân, thành tựu kiếm đạo của hân coi như là Vũ Hoàng cũng phải ghen tị, thế nhưng cái này không thể phủ nhận một điều rằng hân khí huyết đã không còn, hân... đã quá già rồi!

Còn nhớ hơn 80 năm về trước, Mạc Thanh Hư kiếm đạo cảnh giới vẫn còn là kiếm tu đỉnh phong, hân đã có thể dùng Vũ Quân tu vi nghiền ép tuyệt đại bộ phận Vũ Vương sơ cấp, coi như là Vũ Vương trung cấp hân đều có thể chiến hoà, nếu là Vũ Vương cao cấp, hân tuy rằng có chút đánh không lại, thế nhưng nếu hân muốn đi thì đối phương cũng chẳng làm gì được hân.

Nếu như Mạc Thanh Hư có thể trẻ lại 50 năm, hân hoàn toàn có thể lật tay trấn sát Xích Diệm Thiên Hồ, bất quá lúc này hân thật sự không thể.

Kiếm tuy sắc, thế nhưng người cầm kiếm đã không còn sức để dùng kiếm!

Kiếm đạo tuy cao, nhưng Mạc Thanh Hư khí huyết đã khô kiệt, trải qua 80 năm không tu luyện dẫn đến tu vi của hân không tiến mà lùi, căn bản không thể tiếp tục duy trì uy lực giống như năm xưa.

Đương nhiên, cho dù là Mạc Thanh Hư thực lực đại giảm, dựa vào tu vi kiếm đạo xuất thần nhập hoá của mình, hân vẫn có thể chiến bình với Xích Diệm Thiên Hồ, ai cũng không làm gì được người kìa.

Cuối cùng, Xích Diệm Thiên Hồ phải dựa vào mình một thân khí huyết tràn đầy, chậm rãi tiêu hao Mạc Thanh Hư thể lực, sau cùng mới coi như dành được chiến thắng.

Xích Diệm Thiên Hồ tuy thắng, nhưng nó cũng biết mình kỳ thực chẳng thể làm gì được nhân loại trước mắt, thậm chí, nếu như Mạc Thanh Hư không tiếc hết thảy liều mạng một trận chiến, cho dù nó giết được đối phương, bản thân nó cũng sẽ chôn theo cùng.

Biết đánh tiếp cũng không có ý nghĩa gì, vì thế hai người quyết định ngừng chiến, kết thành một cái giao ước, nội dung trong đó cũng đơn giản, đó là Mạc Thanh Hư để cho Xích Diệm Thiên Hồ ở lại nơi này sử dụng hoá linh năng lượng tu luyện, thế nhưng Xích Diệm Thiên Hồ đồng dạng cũng phải để Mạc Thanh Hư ở lại nơi này, sau khi hân toạ hoá có thể dùng năng lượng của hoá linh giữ lại một đạo tàn hồn, chờ đợi truyền nhân của mình tìm tới.

Bất quá, nếu như đến lúc hoá linh trưởng thành mà truyền nhân Mạc Thanh Hư chờ đợi vẫn chưa đến, vậy Xích Diệm Thiên Hồ có thể trực tiếp thôn phệ hoá linh, còn Mạc Thanh Hư tàn hồn cũng sẽ theo đó trực tiếp tán đi, chỗ này sẽ không còn cái gì gọi là cơ duyên chi địa nữa.

Không thể không nói, Vương Hạo Thần tương đương may mắn, nếu như hân đến trễ một thời gian, vậy thứ chờ đợi hân chỉ là một cỗ quan tài bằng đá mà thôi.

- ----

Vương Hạo Thần nghe xong cố sự của Mạc Thanh Hư, trong lòng không càng thêm kính phục vị tiền bối này, người trước mắt tu vi tuy không cao, Vương Hạo Thần tương lai thừa sức có khả năng vượt xa hân, thế nhưng về mặt kiếm đạo, Mạc Thanh Hư hoàn toàn đủ tư sách xưng là thiên cổ kỳ tài, dùng tu vi Vũ Quân ngưng tụ thành công “kiếm đạo chí tâm“, cái này thực sự quá mức đáng sợ, đừng nói là tại Đông Hoa hoàng triều, coi như là trên khắp đại lục đều có thể xem là kinh thể thiên tài, thậm chí là loại thiên tài hiếm như lân mao phượng gác.

Phàm là ngưng tụ ra “kiếm đạo chí tâm“ người, liền có được tư cách xưng là kiếm đạo tông sư, thậm chí là kiếm đạo chí tôn!

Mạc Thanh Hư lúc này nhìn Vương Hạo Thần, ánh mắt nhu hoà lại có chút thương thức, nói:

- Tiểu tử! Ta chờ đợi gần 100 năm thời gian, chính là vì muốn tìm lấy một người trở thành của Mạc Thanh Hư ta! Nay ngươi có thể tìm đến nơi này, vì chúng ta hân là có duyên, lão phu đạo tàn hồn này ngày giờ lại không còn nhiều, không biết ngươi có muốn tiếp nhận truyền thừa của lão phu hay không?

Vương Hạo Thần nghe người kia nói vậy trong lòng liền vui mừng. Mạc Thanh Hư chính là người có kiếm đạo tạo nghệ cao nhất trong lịch sử Đông Hoa hoàng triều, cho dù chỉ được hân chỉ điểm một chút đều có thể khiến bản thân trên kiếm đạo bước ra một bước dài, thậm chí có khả năng hình thành ra chân chính kiếm ý!

- Văn bối đồng ý! Trước đa tạ tiền bối thanh toán!

Vương Hạo Thần không tìm ra được lý do cự tuyệt đối, hai tay ôm quyền hướng Mạc Thanh Hư nói.

Bất quá ánh mắt của hân vô tình lại phát hiện thân thể của Mạc Thanh Hư lúc này dường như so với lúc trước càng thêm hư yếu, cả người khẽ run lên, thanh âm khàn khàn nói:

- Tiền bối, thân thể của người...?

Cái này kỳ thực không có gì khó hiểu, Mạc Thanh Hư tu vì khi còn là Vũ Quân, nếu như hắn muốn có thể khiến cho tàn hồn của mình ở lại trên thế gian một thời gian ngắn, nhưng chắc chắn không thể có chuyện đạo tàn hồn này có thể tồn tại suốt 20 năm trời như vậy, sở dĩ có chuyện này, là bởi vì tàn hồn của hắn mượn nhờ hoá linh năng lượng, lúc này hoá linh đã bị Vương Hạo Thần thôn phệ, Mạc Thanh Hư tàn hồn liền mất đi nguồn cung cấp năng lượng, tự nhiên sẽ không thể tiếp tục tồn tại được lâu.

Nhiều nhất mấy canh giờ, tàn hồn của hắn liền sẽ triệt để tiêu tán!

- Không cần lo lắng, lão phu là kẻ đã chết rồi, đạo tàn hồn này một mực chờ đợi cũng đã sớm mệt mỏi, người hôm nay tìm đến nơi này, kỳ thực chính là giúp lão phu hoàn thành tâm nguyện cuối cùng, cũng coi như là giải thoát cho ta!

Mạc Thanh Hư khoát tay cười nói, như hắn đã nói, hắn đã sớm toạ hoá, chỉ còn lại một đạo tàn hồn mang theo ý chí muốn tìm người để truyền lại võ học cả đời của mình cho hắn, lúc ra đã tìm được, hắn rốt cuộc có thể chính thức nhắm mắt xuôi tay.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Kiếm ý thành! kiếm quân vẫn!

Vương Hạo Thần nhìn Mạc Thanh Hư vẻ mặt bình thản, thậm chí hắn có thể thấy được trong mắt đối phương còn có chút miễn nguyện vì được giải thoát, hắn cũng không biết nên nói gì mới tốt, chỉ có thể im lặng.

Mạc Thanh Hư ngón tay tại trên hư không khẽ điểm một cái, một đạo hào quang nhàn nhạt từ đó bay ra, sau đó dung nhập vào trong Vương Hạo Thần mi tâm, thanh âm nhẹ nhàng nói:

- Đây là ta cả đời kiếm đạo cảm ngộ, sau này có lẽ có thể giúp người rút ngắn thời gian trên con đường tu luyện! Bất quá ta khuyên người không nên lạm dụng những cảm ngộ của ta, bởi vì con đường của người chắc chắn khác ta, nếu như đi theo theo con đường mà ta đã vạch ra trên kiếm đạo vậy thành tựu của người nhất định không thể cao đi đâu!

Hào quang vừa bay vào mi tâm, Vương Hạo Thần lập tức cảm nhận được một số lượng khổng lồ kiếm đạo cảm ngộ xuất hiện trong mình não hải, trong đó, kiến thức cùng cảm ngộ về kiếm ý là nhiều nhất, tựa như hải dương rộng mênh mông.

Vương Hạo Thần vốn dĩ đã chạm đến cảnh giới nửa bước kiếm ý, lúc này tiếp nhận Mạc Thanh Hư một đời kiến thức về kiếm đạo, hắn liền nhanh chóng có cảm ngộ mới của riêng mình, vội vàng ngồi xếp bằng trên mặt đất, cố gắng tìm kiếm cánh cửa đột phá.

Mạc Thanh Hư nhìn ra Vương Hạo Thần ý định, cũng không gấp, yên lặng đứng đó nhìn xem Vương Hạo Thần, hắn kỳ thực cũng muốn biết, thiên phú của tên tiểu tử này cao đến mức nào.

Mạc Thanh Hư hiểu rõ, coi như là có hắn một đời kiếm đạo cảm ngộ tương trợ, muốn hình thành kiếm ý chân chính cũng tuyệt đối không phải việc dễ, kiếm ý cùng nửa bước kiếm ý chính là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt, nếu như lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý chỉ có thể khiến cho một người miễn cưỡng được xem là bước một chân vào cảnh giới của kiếm tu, thế nhưng nếu như là một người sở hữu kiếm ý, vậy liền có thể xem là một vị kiếm tu chân chính.

Mạc Thanh ánh mắt cao minh cỡ nào? Sao có thể không nhìn ra Vương Hạo Thần đã cách cảnh giới kiếm ý rất gần, vì thế mới đem kiếm đạo cảm ngộ một đời của mình sớm truyền cho đối phương, để hắn sớm một chút lĩnh ngộ kiếm ý.

Vương Hạo Thần lúc này tựa hồ tiến vào một loại trạng thái kỳ dị, trong lúc mơ hồ, hắn dường như đã nắm bắt được thứ gì đó trong hư vô.

- Âm!

Đột nhiên, một cỗ lạnh lẽo sắc bén khí thế từ trong người Vương Hạo Thần bạo phát mà ra, tựa như có một thanh thần kiếm xuất kiếm, bắt đầu bộc lộ phong mang của mình.

Không đến năm phút sau, Vương Hạo Thần hai mắt liền mở ra, khuôn mặt lúc này bớt đi một chút non nớt, lại nhiều thêm một phần trưởng thành ôn trọng mà kiên định, tựa như không có thứ gì có thể ảnh hưởng hắn tâm cảnh.

Kiếm ý thành, tâm ý kiên định, tà ma bất xâm!

- Xoạt!

Từ Lam Kiếm rời vỏ, một kiếm quét ra xung quanh!

Không có kiếm khí xuất hiện, thế nhưng trên tường đá hang động lúc này lại xuất hiện một đạo vết kiếm thật sâu, gọn gàng tới cực điểm.

- Kiếm ý đã thành, ta Vương Hạo Thần từ nay rốt cuộc có thể chính thức được xem là một tên kiếm giả!

Vương Hạo Thần tra kiếm vào vỏ, khuôn mặt hiện lên một vòng tươi cười.

Thành công ngưng tụ ra kiếm ý, Vương Hạo Thần mới biết được nửa bước kiếm ý cùng kiếm ý chân chính có bao nhiêu chênh lệch, căn bản là không cách nào so sánh.

Theo hắn phỏng đoán, nửa bước kiếm ý so với kiếm ý chân chính yếu hơn không chỉ mười lần!

Sở hữu kiếm ý, khiến cho hắn sức chiến đấu tăng lên một cái cấp bậc!

Nếu như trước đó Vương Hạo Thần chỉ có tự tin cùng đối thủ cao hơn mình tối đa ba cái tiểu cảnh giới quyết đấu, vậy lúc này coi như gặp phải kẻ địch tu vi cao hơn mình bốn cái tiểu cảnh giới, hắn cũng dám đánh một trận sòng phẳng với đối phương.

Vương Hạo Thần không để ý tới, Mạc Thanh Hư ở một bên, sớm đã kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm.

Mạc Thanh Hư làm sao cũng không nghĩ tới, Vương Hạo Thần có thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy liền có thể tu thành kiếm ý, phải biết, hắn bản thân cũng là kiếm đạo hiếm có thiên tài, lúc trước từ nửa bước kiếm ý hoá thành kiếm ý chân chính cũng phải mất nửa ngày thời gian, đừng thế này là nhiều, chỉ có kiếm giả mới biết được, muốn ngưng tụ kiếm ý đến

cùng có bao nhiêu khó khăn, người thiên phú tương đối tốt chỉ ít cũng mất vài ngày, người thiên phú kém có khi phải mất đến một tuần thậm chí còn lâu hơn, Mạc Thanh Hư có thể tại trong nửa ngày thời gian ngưng tụ ra kiếm ý, đã đủ nói lên kiếm đạo thiên phú của hắn cao đến mức nào.

Thế nhưng lúc này, Mạc Thanh Hư vậy mà lại tận mắt nhìn thấy một kẻ chỉ dùng chưa tới nửa canh giờ thời gian liền thành công ngưng tụ ra kiếm khí, theo hắn suy nghĩ trước đó, cho dù Vương Hạo Thần có được hắn kiếm đạo cảm ngộ hỗ trợ, chỉ ít cũng phải giống như hắn mất nửa ngày thời gian a.

Bất quá Mạc Thanh Hư lần này xem ra, hắn quả thật đã đánh giá quá thấp kiếm đạo thiên phú của Vương Hạo Thần.

Nửa canh giờ liền ngưng tụ ra kiếm ý, loại này thiên phú hoàn toàn có thể xem là kinh hãi thế tục, cho dù nói ra cũng sẽ không có bao nhiêu người tin tưởng.

- Ha ha! Không nghĩ tới tiêu tử ngươi kiếm đạo thiên phú còn ở trên lão phu, thành tựu của ngươi ngày sau, nhất định vượt xa ta!

Mạc Thanh Hư cảm khái nhìn Vương Hạo Thần nói, trong mắt có chút tự hào, thiên tài như vậy, lại có thể xem là nửa cái đệ tử của mình, hắn dưới tuổi vàng e rằng năm mơ cũng sẽ cười nhạo.

- Còn nhờ tiền bối truyền cho ta không lộ kiếm đạo cảm ngộ, nếu không ta chắc chắn không cách nào nhanh như vậy liền thành công!

Vương Hạo Thần khiêm tốn nói.

Mạc Thanh Hư cười cười không đáp, hắn biết rõ, nếu như đổi lại là người khác, kể cả khi có được hắn kiếm đạo cảm ngộ, cũng không có khả năng trong vòng nửa canh giờ liền có thể ngưng tụ ra kiếm ý, Vương Hạo Thần có thể làm được điều này, hoàn toàn là bởi vì đối phương tự thân thiên phú, hắn kiếm đạo cảm ngộ chỉ là giúp Vương Hạo Thần rút ngắn chút thời gian mà thôi.

- Tiêu tử, ngươi tên là gì?

Mạc Thanh Hư nhu hoà nhìn xem Vương Hạo Thần, mở miệng hỏi.

- Văn bối gọi Vương Hạo Thần!

Vương Hạo Thần đáp.

Mạc Thanh Hư gật đầu, khẽ tán thưởng nói:

- Ân, tên rất hay! Lão phu một đời tung hoành thiên hạ, chỉ có một cái tiếc nuối đó là khi còn sống không thu được một cái đệ tử, lúc này ngươi xem như đã thoả mãn tâm nguyện, lão phu dù chết cũng không hối tiếc!

- Hạo Thần, ngươi có thể xem là lão phu nửa cái đệ tử, bất quá ta lúc này thời gian không còn nhiều, chẳng thể tận tay dạy cho ngươi thứ gì, chỉ có thể cho ngươi một ít lời khuyên!

Nói đến đây, Mạc Thanh Hư thân ảnh lại càng thêm hư huyền, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến.

Vương Hạo Thần vội vàng ngưng thần lắng nghe, hắn biết, đây rất có thể là những lời nói cuối cùng của Mạc Thanh Hư với hắn.

Mạc Thanh Hư hai tay chấp sau lưng, ánh mắt thâm thúy như muốn nhìn xoáy vào hư không mờ mịt, chậm rãi nói:

- Kiếm đạo chỉ lộ, rộng lớn vô biên, coi như là lão phu cũng chỉ mới khám phá ra một chút thâm ảo bên trong mà thôi! Ngươi tuy rằng đã có được kiếm ý, thế nhưng trên kiếm đạo chỉ lộ chỉ là mới bắt đầu cất bước, tuyệt đối không được vì một điểm thành tựu này mà kiêu ngạo!

- Kiếm ý bên trong còn chia làm cửu trọng, trên kiếm ý càng là có kiếm thể, kiếm mạch, kiếm cốt, kiếm tủy, kiếm tâm, kiếm hồn, kiếm vực thất đại kiếm đạo cảnh giới! Lão phu năm xưa cũng là trước khi chết mới may mắn đột phá tới kiếm tâm, sau đó liền vô pháp tái tiến một bước ngưng tụ ra kiếm hồn! Ngươi bây giờ cảnh giới nhiều nhất chỉ có thể xem là kiếm ý tăng một mà thôi, tại Đông Hoa hoàng triều, người có kiếm ý mạnh hơn người chắc chắn rất nhiều, càng đừng nói đến Đông Hoa hoàng triều chỉ là ở trên Huyền Vũ đại lục một cái ở trong thâm sơn cùng cốc quốc gia, ở bên ngoài càng là cường giả vô số! Nếu như tương lai ngươi muốn đi được xa hơn, chắc chắn phải rời khỏi nơi này đi tới Trung Châu, nơi đó mới chính là thánh địa của người tu luyện, là nơi mọi võ giả trên đại lục đều hướng tới!

Vương Hạo Thần cẩn thận lắng nghe ghi nhớ từng câu từng lời của Mạc Thanh Hư, sau cùng liền cung kính nói:

- Đa tạ tiền bối dạy bảo, Vương Hạo Thần xin ghi nhớ!

Mạc Thanh Hư mỉm cười, hiển nhiên đối với Vương Hạo Thần biểu hiện rất thoả mãn, đúng lúc này, hắn thân thể bắt đầu tiêu tán thành những đạo quang huy nhàn nhạt, nhẹ giọng nói:

- Hạo Thần, thời khắc của lão phu đã đến rồi!

Vương Hạo Thần thân hình lại run lên, khoe mắt trào ra lệ quang, bất quá bị hắn kiềm lại, thanh âm có chút run rẩy nói:

- Tiền bối đối với Vương Hạo Thần có ân, văn bối không biết lấy gì đền đáp! Nếu như tiền bối còn có chuyện gì chưa viên mãn xin hãy nói cho ta biết, văn bối nhất định toàn lực giúp tiền bối hoàn thành tâm nguyện!

Mạc Thanh Hư nghe hắn nói như vậy thân sắc khẽ động lại, lưỡng lự một chút, sau đó liền thờ dãi, nói:

- Chuyện chưa viên mãn lão phu đã không có, bất quá tại Đông Hoa hoàng triều nhiều năm trước có một tông môn là Tà Thiên Tông, trong đó có một nữ nhân tên gọi Lãnh Vân! Nếu như ngươi sau này có thể gặp được nàng hoặc nàng hậu nhân, xin hãy thay ta chiếu cố họ một hai, nếu như không tìm được... vậy liền quên đi!

Lời nói vừa dứt, Mạc Thanh Hư thân thể cũng trực tiếp tan biến, kể từ lúc này, vị Kiếm Quân tiếng lừng lẫy một thời rốt cuộc triệt để chết đi, không còn gì lưu lại trên thế gian này.

Vương Hạo Thần đứng lặng trước quan tài của Mạc Thanh Hư hồi lâu, sau đó liền quỳ xuống đối với quan tài dập đầu ba cái, nói:

- Tiền bối người cứ an tâm mà đi thôi, chuyện tiền bối giao phó ta nhất định sẽ hết sức hoàn thành!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Chia tay

Rời đi Mạc Thanh Hư mộ phủ, Vương Hạo Thần nhanh chóng ra khỏi Xích Diệm Thiên Hồ sơn động, đưa mắt nhìn lên bầu trời.

Lúc này trên trời đại chiến vẫn đang tiếp diễn, Lý Mộ Tinh cùng Xích Diệm Thiên Hồ đều đã đánh ra chân hoá, ở trên không trung chiến đến thôn thiên hám địa.

Nói đúng ra, Xích Diệm Thiên Hồ kỳ thực không có ý muốn tiếp tục cùng Lý Mộ Tinh chiến đấu, một phần bởi vì nó thừa biết bản thân chẳng làm gì được nhân loại trước mắt, một phần lại là bởi vì nó trước đó không lâu không hiểu sao lại không thể cảm nhận được hoá linh năng lượng nữa.

Chỉ dựa vào một lý do sau, đã đủ để khiến Xích Diệm Thiên Hồ đứng ngồi không yên.

Hoà linh là vật quyết định nó có thể đột phá tới cảnh giới thất giai huyền thú trong truyền thuyết hay không, tuyệt đối không thể dễ xảy ra vấn đề!

Xích Diệm Thiên Hồ nguyên bản muốn quay lại nó sơn động, thế nhưng Lý Mộ Tinh nơi nào chịu cho nó toại nguyện, lập tức toàn lực cản lại nó đường đi.

Xích Diệm Thiên Hồ không ngừng bị ngăn cản, trong lòng vừa phiền muộn cũng có chút phát hoá, thế công càng lúc càng ác liệt, muốn liều mạng mở ra một con đường thoát đi.

Hai người kẻ công người thù, cuối cùng ai cũng không dứt ra được, chỉ có thể tiếp tục chiến đấu đến khi có một người trong đó ngã xuống.

Vương Hạo Thần cũng nhận ra tình thế trận chiến trên bầu trời, lòng mảy mềnh lại, hẳn rất muốn đi lên giúp Lý Mộ Tinh phá vây, bất quá hẳn còn chưa có muốn chết, cho dù hẳn đã đột phá tới Vũ Sĩ, như cũ không có cách nào cùng hai cái Vũ Vương đỉnh phong so sánh, đoán chừng chỉ là hai người kia đánh ra dư ba khí thế, cũng đủ cho hẳn tan xương nát thịt.

Suy nghĩ hồi lâu, Vương Hạo Thần hai mắt liền khẽ sáng lên, trong lòng rốt cuộc có chủ ý.

Trong đầu ý niệm hơi động, Vương Hạo Thần vận dụng toàn thân nguyên khí, dẫn động trong đan điền Phệ Huyết Thánh Hoả, một chường đánh đi ra, hướng về phía sơn động đánh tới.

- Vũ!

Hoả điểm màu đỏ bùng cháy trước sơn động, không có vật dẫn lửa, thế nhưng đối với hoà linh mà nói căn bản không thành vấn đề, sức nóng lập tức điên cuồng lan tràn ra xung quanh.

Vương Hạo Thần sắc mặt hơi tái nhợt, hẳn là lần đầu sử dụng hoà linh, còn không có triệt để thành thực, hơn nữa dẫn động hoà linh năng lượng tiêu tốn rất nhiều nguyên khí, để cho hẳn cũng có chút ăn không tiêu.

Xích Diệm Thiên Hồ vốn dĩ đang cùng Lý Mộ Tinh đại chiến, lúc này đột nhiên nhìn thấy hoà điểm bốc lên trong sơn động của mình, trong lòng lập tức trầm xuống, trong mắt hung quang loé lên, cũng không quản Lý Mộ Tinh dữ dội thế công, thân hình hướng về phía sơn động điên cuồng lao tới.

- Hừ!

Lý Mộ Tinh lạnh rên một tiếng, một kiếm toàn lực đâm đi ra, mang theo cuồng phong rít gào âm thanh, uy thế như có thể đem vạn vật trước mắt trảm làm hai.

- Xoạt!

Xích Diệm Thiên Hồ lần này không ngờ lại không quan tâm đến công kích của Lý Mộ Tinh, để cho một kiếm của nàng chém vào phần vai, máu tươi lập tức bắn ra như suối, thế nhưng đồng thời nó thủ trào cũng đánh thẳng về phía Lý Mộ Tinh.

- Cút!

Lý Mộ Tinh vội vàng xoay kiếm về đón đỡ, thế nhưng vẫn bị lực trùng kích đẩy văng ra xa, Xích Diệm Thiên Hồ lập tức bắt lấy thời cơ chạy về sơn động của mình.

Phương pháp lấy thương đổi thương này, rõ ràng là Xích Diệm Thiên Hồ chịu thiệt, thế nhưng nó lúc này đã không quản nhiều được như vậy, hoà linh đối với nó thực sự quá quan trọng, tuyệt đối không thể dễ mất.

Lý Mộ Tinh nhìn thấy Xích Diệm Thiên Hồ chạy đi, khuôn mặt không khỏi đại biến, đang muốn đuổi theo, liền nghe được một đạo thanh âm có chút ẻo oải truyền vào tai:

- Ta vất vả lắm mới dẫn đi sự chú ý của nó, bây giờ cô lại quay lại tìm nó, đây là muốn hại chết ta sao?

Lý Mộ Tinh sùng sốt, vội vàng đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy Vương Hạo Thần đang đứng dưới chân núi vẫy tay nhìn mình, khuôn mặt anh tuấn treo lấy nụ cười nhàn nhạt.

Thân ảnh khẽ run lên, Lý Mộ Tinh trực tiếp xuất hiện tại Vương Hạo Thần bên người, có chút hồ nghi nhìn đám lửa đang cháy trên đỉnh núi, sau đó lại nhìn hẳn nói:

- Ngọn lửa kia là do ngươi gây ra?

- Khoan nói những cái này, chúng ta tốt hơn là nên đi sớm một chút, nếu không tên kia rất nhanh liền chạy tới liều mạng với chúng ta a!

Vương Hạo Thần không kịp hướng nàng giải thích, thanh âm có chút vội vàng nói:

- Nhân loại đáng chết! Các ngươi lại dám trộm bản toạ đồ vật!

Lý Mộ Tinh còn chưa hiểu gì, một đạo găm thét giận dữ thú âm đã từ trong sơn động truyền ra, hầu như khiến cho trên núi cây cối chấn động dữ dội, từ đó có thể thấy được, Xích Diệm Thiên Hồ lúc này tức giận đến mức nào.

- Đi!

Lý Mộ Tinh không do dự nữa, một tay bắt lấy Vương Hạo Thần bả vai, hai người thân ảnh lập tức biến mất, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi Xích Phong Cốc.

Tốc độ của Lý Mộ Tinh rất nhanh, khiến cho Vương Hạo Thần như cũ không kịp trở tay, bất quá trong lúc nhất thời, hẳn vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy Xích Diệm Thiên Hồ khổng lồ thủ thân đang bay ra khỏi sơn động, khuôn mặt tràn ngập giận dữ điên cuồng chỉ ý.

Xích Diệm Thiên Hồ lúc này hầu như đã phát điên rồi, đồ vật được mình cẩn thận chăm sóc mấy chục năm, nay gần tới lúc có thể thu hoạch, lại bị kẻ khác đoạt mất, nó có thể không phát điên sao?

Đoán chừng bây giờ, Xích Diệm Thiên Hồ chính là đang lục tung cả Xích Phong Cốc lên để tìm thù phạm đã cướp đi hoà linh của nó, đáng tiếc nó tốc độ lại không thể so sánh với Lý Mộ Tinh, cần bản không cách nào đuổi kịp.

Xem ra, Xích Phong Cốc trong một khoảng thời gian chắc chắn sẽ không yên bình rồi.

.....

Lý Mộ Tinh không để ý đến Xích Diệm Thiên Hồ gầm thét, toàn lực đem Vương Hạo Thần chạy ra khỏi Xích Phong Cốc, một đường chạy tới Nhai Đình sơn mạch bên ngoài, mới tìm một địa phương bí mật dừng chân.

Vương Hạo Thần thở phào một hơi, vừa rồi thực sự quá nguy hiểm, khá tốt Xích Diệm Thiên Hồ không chú ý tới hắn, nếu không e rằng hắn có 100 cái mạng cũng không đủ để chết.

Căng thẳng qua đi, hắn đem mới đem Xích Diệm Đan từ trong nạp giới lấy ra đưa cho Lý Mộ Tinh, mỉm cười nói:

- May mắn không làm nhục mệnh!

Lý Mộ Tinh ánh mắt hơi run lên, có chút kích động tiếp lấy Xích Diệm Đan đỏ rực từ tay Vương Hạo Thần, có thứ này, cơ hội để sư phụ của nàng thành công đột phá cảnh giới trong truyền thuyết kia lại cao hơn một thành.

Nếu như sư phụ của nàng thực sự thành công, vậy Vân Hà Tông sẽ có một thêm một vị tuyệt đỉnh cường giả, rất có khả năng sẽ có thể đứng ngang hàng với Cổ Kiếm Trai, luận thực lực chỉ kém mỗi Ngạo Tuyệt sơn trang và hoàng thất, địa vị có thể nói là một bước lên trời.

Lý Mộ Tinh phức tạp nhìn Vương Hạo Thần một chút, sau chuyện này, Vân Hà Tông thực sự nợ thiếu niên này một món ân tình rất lớn, lại nói nàng nợ Vương Hạo Thần, kỳ thực không chỉ có một chuyện này.

Đem cảm xúc trong mắt thu liễm lại, Lý Mộ Tinh thanh âm đậm mạc nói:

- Đa tạ người nhiều lần trợ giúp ta! Nói ra yêu cầu của người đi, chỉ cần ta có thể làm được nhất định sẽ hoàn lại ân tình cho người!

Nghe nàng nói vậy, Vương Hạo Thần trong lòng khẽ xiết chặt, ánh mắt lộ ra một tia buồn bã, thấp giọng nói:

- Ta đã nói, ta không cần báo đáp!

Hắn từ chối, một phần bởi vì đối với Lý Mộ Tinh thái độ có chút phản cảm, một phần là vì hắn cảm thấy, mình lần này thu hoạch có thể nói là rất lớn, không nói đầu xa, chỉ bằng việc hắn dựa vào thôn phệ hoà linh khiến cho tu vi hầu như tăng lên một cái đại cảnh giới, đã đủ khiến cho hắn vui mừng đến trong lòng nở hoa.

Khá tốt Vạn Đạo Thông Thiên Quyết có công năng che dấu bản thân tu vi, nếu không e rằng sẽ dọa cho Lý Mộ Tinh một trận kinh hãi.

Lý Mộ Tinh nhàu mày, lại nói:

- Vì sao không cần? Chẳng lẽ người cho rằng ta không xuất ra nổi thứ người cần? Người phải biết, ta Vân Hà Tông so với Thiên Sinh Môn của người chỉ hơn chứ không kém, ta dù gì cũng là tông môn một cái trường lão, công pháp, vũ kỹ cao cấp ta cũng có không ít, thậm chí nếu người muốn ta giúp người tranh thủ một chút tài nguyên tu luyện hoặc sự ủng hộ của Vân Hà Tông cũng không phải không thể...

- Đủ!

Vương Hạo Thần càng nghe, trong lòng càng thêm khó chịu, sau cùng không nhịn được mà gầm nhẹ một tiếng, trực tiếp cắt ngang lời nói của Lý Mộ Tinh.

Lý Mộ Tinh bị hắn ngắt lời không khỏi sững sờ, nàng thân phận cao quý bậc nào, trong tông môn cũng chẳng có mấy người dám không cho nàng mặt mũi, thế nhưng hôm nay lại bị một cái thiếu niên vô lễ ngắt lời, khiến cho nàng thậm chí có chút không kịp phản ứng.

Vương Hạo Thần âm trầm nhìn Lý Mộ Tinh một mắt, cố gắng kiềm chế cơn giận trong lòng, bỗng nhiên chậm rãi cất bước vượt qua nàng, mở miệng nói:

- Ta nhắc lại một lần cuối cùng, ta giúp cô, thuần túy chỉ là vì sở thích, chưa từng cầu mong sẽ được đáp lại! Nếu như cô muốn, vậy cứ xem như là cô nợ ta một món ân tình, sau này có dịp liền trả lại ta là được! Bất quá hiện tại chúng ta hẳn là không thể chung đường... Lý cô nương, hữu duyên gặp lại!

Nói xong những lời này, Vương Hạo Thần gương mặt bắt đầu vận vẽ, hắn quyết định rời đi, bởi vì đứng trước Lý Mộ Tinh lúc này, không hiểu sao lại khiến cho hắn có cảm giác rất áp lực, tựa hồ mình ngay cả tư cách cò kè mặc cả với nàng cũng không có, đồng thời lại cảm thấy, nàng lúc này muốn trả thù lao cho hắn, chính là muốn cùng hắn đoạn tuyệt duyên phận của hai người, cái này để cho hắn không thể chấp nhận.

Lý Mộ Tinh ngờ ngác nhìn theo bóng lưng người thiếu niên đang rời đi, trong lòng không hiểu sao cũng nhói đau, ngữ khí xa lạ của hắn, để cho nàng cực kỳ ám ức, tựa như vừa đánh mất một thứ quan trọng trong lòng mình, tâm hồn thiếu nữ vào lúc này cũng nổi lên nhàn nhạt cơn sóng.

Sau cùng, nàng rốt cuộc không nhịn được, mở miệng nói:

- Vương Hạo Thần, nếu như người đối với ta có ý nghĩ, vậy hãy dùng thực lực của mình để chứng minh, nếu như một ngày người có thể chứng minh thực lực và tiềm năng của người lớn hơn ta, vậy nói không chừng... ta thực sự có thể ở cùng người!

Lý Mộ Tinh vô tình sao? Hoàn toàn không phải, nàng đối với Vương Hạo Thần không thể nói là một tia cảm xúc cũng không có, thế nhưng nàng biết rõ, cho dù nàng có thể không cần mặt mũi đến với hắn, Vân Hà Tông cũng sẽ không bao giờ chấp nhận việc để cho mình một vị tương lai có một tia cơ hội đột phá đến Vũ Tông cảnh siêu cấp cường giả cùng một tên tiểu tử vô danh kết duyên, nếu như làm đến cùng, không những không thể khiến cho hai người hạnh phúc, ngược lại sẽ mang đến cho Vương Hạo Thần hoạ sát thân!

Vương Hạo Thần bước chân hơi khựng lại, sau đó liền khẽ nắm chặt hai tay thể hiện sự quyết tâm trong lòng, cũng không quay đầu lại, cước bộ ngay sau đó lại nhanh hơn, chỉ là Lý Mộ Tinh lại có thể nghe thấy trong không gian nhất thời vang lên ba tiếng nhẹ nhàng:

- Hẹn gặp lại!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Lựa chọn vũ kỹ (1)

Chia tay Lý Mộ Tinh, Vương Hạo Thần liền tìm một chỗ sơn động kín đáo bế quan tu luyện.

Hắn tu vi không bao lâu liền đột phá gần một đại cảnh giới, căn cơ tuy vững, thế nhưng năng lực chiến đấu lại bị tu vi bỏ xa, dẫn đến chiến lực của hắn lúc này trong cùng cảnh giới hoàn toàn có thể xem là kót đấy tồn tại.

Vì thế lần này bế quan, hắn nhất định phải nhanh chóng tăng cường bản thân chiến lực, dù sao mục tiêu hắn nhắm đến chính là vô địch cùng cảnh giới, nếu không tu vi tăng nhanh cũng không có ý nghĩa gì.

Từ khi hạ sơn đến nay, Vương Hạo Thần rốt cuộc có cơ hội ngồi xuống đánh giá lại võ học tổng cương của mình một lần, hắn phát hiện bởi vì tu vi của mình tăng lên quá nhanh, đối với võ học lĩnh ngộ cũng tăng lên một mảng lớn, tất cả những vũ kỹ mà hắn tu luyện trước đó đều đã không đủ để đáp ứng hắn yêu cầu.

Ví dụ như Phục Hồ Quyền, lúc này trong mắt hắn đã không có cái gì tác dụng, bởi vì cho dù hắn thi triển ra Phục Hồ Quyền cảnh giới cao nhất “thập hồ chi lực”, đối với hắn chiến lực kỹ thực cũng chẳng có bao nhiêu trợ giúp. Dù sao Phục Hồ Quyền chẳng qua chỉ là một bộ Phàm cấp hạ phẩm vũ kỹ mà thôi, nếu là tại Vũ Đồ cảnh, có lẽ đối với Vương Hạo Thần có không ít tác dụng, thế nhưng lúc này tu vi của hắn lại là Ngũ Tinh Vũ Sĩ, Phục Hồ Quyền đương nhiên trở nên quá mức tầm thường.

Về phần kiếm pháp, Vương Hạo Thần tại Vũ Đồ cảnh có tu luyện Toàn Phong kiếm pháp, đẳng cấp so với Phục Hồ Quyền cao hơn một chút, còn nhớ không bao lâu trước đó, Vương Hạo Thần cũng chưa thể hoàn toàn nắm giữ thức thứ ba “Vô Ảnh Thức” trong Toàn Phong kiếm pháp, bất quá lúc này bộ pháp này trong mắt hắn cũng trở thành gần gả đồng dạng.

Trong những vũ kỹ mà Vương Hạo Thần có hiện nay, e rằng chỉ còn lại Viêm Lôi Quyết là có thể tăng cường hắn chiến lực, bất quá như vậy chắc chắn là không đủ.

Chính vì vậy, Vương Hạo Thần nhất định phải nhanh chóng tu luyện những loại vũ kỹ mới, hơn nữa cấp bậc không thể quá thấp, bởi vì dựa vào thiên phú của hắn, tại Vũ Sĩ, ít nhất cũng phải là Linh cấp vũ kỹ mới miễn cưỡng đủ để cho hắn tu luyện.

Nếu là bình thường, Linh cấp vũ kỹ đối với Vũ Sĩ thực sự có chút khó tìm, bất quá Vương Hạo Thần không thiếu nhất chính là công pháp và vũ kỹ, những chuyện này tự nhiên không thể làm khó được hắn.

Trong đầu hắn, ẩn chứa vô số vũ kỹ cao cấp, trong đó Linh cấp vũ kỹ càng là nhiều vô số kể, trong đó còn có một số loại ẩn chứa tiềm lực kinh người, thậm chí không thể dùng phẩm cấp để phán đoán.

Đã chọn thì phải chọn thứ tốt nhất, đây chính là Vương Hạo Thần suy nghĩ!

Rất nhanh, Vương Hạo Thần liền tìm được một loại vũ kỹ khiến hắn tâm động, là một bộ Linh cấp thượng phẩm vũ kỹ, Cửu Dương Phần Thiên Chương!

Cửu Dương Phần Thiên Chương, là một bộ chí dương chí cương chương pháp, cực kỳ thích hợp với người sở hữu tính khí thuần hỏa thuộc tính nguyên khí, uy lực cực kỳ cường đại, mỗi chương đánh ra đều mang theo nhiệt độ khủng bố như hỏa diễm, thiêu cháy mọi thứ cản đường.

Ngoài ra, bộ chương pháp này còn có công dụng tinh lọc nguyên khí, cường hoá thể chất, hoàn toàn có thể tính là một bộ công thể vũ kỹ.

Nói về quá trình tu luyện, Cửu Dương Phần Thiên Chương chia làm chín đại cảnh giới, hay còn gọi là “cửu dương”.

Muốn đạt tới mỗi một “dương” trong Cửu Dương Phần Thiên Chương, bắt buộc phải ngưng tụ ra cửu dương chân lực!

Cửu dương chân lực là thứ chỉ có thể được tạo ra bởi Cửu Dương Phần Thiên Chương, người tu luyện phải ngưng tụ ra cửu dương chân lực, lúc đó mới được tính là nhập môn.

Cửu dương chân lực ẩn chứa tinh hoa của quyền pháp, tựa như một mặt trời nhỏ, kết hợp với nguyên khí của người sử dụng liền khiến uy lực của quyền pháp bạo tăng, thậm chí có thể nói, không có cửu dương chân lực, Cửu Dương Phần Thiên Chương căn bản không tính là thứ gì.

Mỗi người tu luyện Cửu Dương Phần Thiên Chương nhiều nhất chỉ có thể luyện thành chín lần cửu dương chân lực, đó cũng là lúc mà người tu luyện đạt tới cửu dương cảnh giới, trong thân thể thậm chí có khả năng sản sinh ra hỏa diễm, quyền pháp chính thức đại viên mãn.

Đại viên mãn Cửu Dương Phần Thiên Chương, cửu dương đồng thời liên hợp, một chương đánh ra tựa như có hỏa diễm thiêu đốt, uy lực đủ để xưng vương trong Linh cấp vũ kỹ, thậm chí nếu chỉ xét riêng về uy lực mà nói, Cửu Dương Phần Thiên Chương ở cảnh giới đại viên mãn đã không thua kém một số loại Quân cấp quyền pháp, hoàn toàn có thể tính là một bộ Chuẩn Quân cấp vũ kỹ.

Bất quá, Cửu Dương Phần Thiên Chương uy lực tuy rằng đáng sợ, thế nhưng cũng không dễ dàng tu luyện, nguyên nhân là bởi vì một khi tu luyện bộ chương pháp này, hỏa thuộc tính nguyên khí trong người vũ giả sẽ ngày càng hùng hậu, dẫn tới việc thể nội dương khí của vũ giả đột cao hơn vũ giả bình thường rất nhiều, không cẩn thận liền biến thành dẫn lửa thiêu thân, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì kinh mạch bị đốt thành tro bụi, trở thành phế nhân, thậm chí thân tử đạo tiêu ngay tức khắc.

Trên thực tế, cũng đã có rất nhiều người bởi vì một thoáng không cẩn thận trong lúc tu luyện mà bị dương khí phản phệ, vì thế Cửu Dương Phần Thiên Chương tuy lợi hại, thế nhưng lại chẳng có bao nhiêu người dám học.

- Thật đáng sợ vũ kỹ!

Vương Hạo Thần thầm than một tiếng, bất quá ánh mắt lại là một mảnh lửa nóng, Cửu Dương Phần Thiên Chương càng khó tu luyện, vậy càng có tính thách thức, tu luyện đến đại thành uy lực chắn chắn vượt xa bình thường Linh cấp thượng phẩm vũ kỹ.

Lại nói, Vương Hạo Thần bản thân không chỉ sở hữu cực kỳ tính khí thuần hỏa thuộc tính nguyên khí, thậm chí còn sở hữu một loại hỏa linh, trên thế gian quả thực hiếm có người thích hợp tu luyện Cửu Dương Phần Thiên Chương hơn hắn.

Vương Hạo Thần tiếp tục tìm kiếm vũ kỹ, lần này, chính là muốn đem mọi phương diện võ đạo của mình tăng lên một cái cấp bậc, tận lực để cho bản thân không còn điểm yếu, một bộ Cửu Dương Phần Thiên Chương tự nhiên không thể thỏa mãn hắn.

Môn võ kỹ tiếp theo mà Vương Hạo Thần chọn, lại là một bộ Linh cấp trung phẩm quyền pháp, Hàn Băng Thần Quyền!

Hàn Băng Thần Quyền, yêu cầu người tu luyện cần có băng hoặc thủy thuộc tính nguyên khí, từ đó làm nền tảng để tu luyện ra hàn băng khí.

Khi chiến đấu, hàn băng khí sẽ theo quyền pháp đi ra đánh vào thân thể của kẻ địch, sau đó đóng băng kinh mạch của đối phương, là môn vũ kỹ chỉ âm chỉ nhu, lấy yếu thắng mạnh, tương đối thích hợp với nữ tử, đặc biệt là những người sở hữu Thiên Âm Chi Thể.

Hàn Băng Thần Quyền chia làm bảy tầng cảnh giới, luyện tới đại thành thậm chí có thể trực tiếp đóng băng toàn bộ cơ thể của kẻ địch, dẫn đến tử vong.

Vương Hạo Thần lựa chọn Hàn Băng Thần Quyền, không hoàn toàn bởi vì uy lực của nó, mà là hắn muốn lợi dụng hàn băng khí của Hàn Băng Thần Quyền làm đối trọng kiểm chế dương khí của Cửu Dương Phần Thiên Chương, giảm xuống tỉ lệ bị dương khí phản phệ của bản thân.

Hắn xưa nay làm người luôn rất cẩn thận, cho dù tự tin bản thân có thể tu luyện Cửu Dương Phần Thiên Chương, thế nhưng hắn vẫn muốn làm cho mình một ít phòng bị, dù sao không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Chương pháp và quyền pháp đã có, Vương Hạo Thần tiếp theo còn muốn tìm kiếm cho mình kiếm pháp, một môn thân pháp cùng một môn luyện thể vũ kỹ.

Vương Hạo Thần thân là kiếm tu, hắn đương nhiên sẽ không sợ xài trong việc lựa chọn kiếm pháp cho mình, hơn nữa, hắn cần không chỉ là một bộ.

Hao tốn mấy canh giờ thời gian, Vương Hạo Thần mới tìm được hai bộ kiếm pháp ưng ý.

Bộ kiếm pháp đầu tiên, tên gọi Tuyệt Ảnh kiếm pháp, là một bộ Quân cấp kiếm pháp!

Không sai, đây là một bộ Quân cấp kiếm pháp, hơn nữa đối với Vương Hạo Thần cũng có rất lớn quan hệ, bởi vì bộ pháp này, chính là do Kiếm Quân Mạc Thanh Hư truyền cho hắn.

Tuyệt Ảnh kiếm pháp, có thể xem là bộ kiếm pháp do Mạc Thanh Hư tổng kết cả đời đối với kiếm đạo lý giải sáng tạo ra, là một trong những thành tựu lớn nhất trong cuộc đời hắn.

Tuyệt Ảnh kiếm pháp được Mạc Thanh Hư sáng tạo, bởi vì Mạc Thanh Hư chưa bao giờ là người có lợi thế vì mặt thể chất hay nguyên khí, vì thế Tuyệt Ảnh kiếm pháp thiên về tốc độ, khả năng biến ảo và trình độ xử kiếm của người dùng, chú trọng năng lực công kích của kiếm khí, lại kiếm khí thay thế nguyên khí, dùng tốc độ nhanh nhất diệt sát địch thủ, về điểm này, Tuyệt Ảnh kiếm pháp quả thực có chút giống với Toàn Phong kiếm pháp mà Vương Hạo Thần tu luyện trước đó.

Tuyệt Ảnh kiếm pháp không gì không phá, cho dù là đối mặt với một cường giả có thể nội nguyên khí mạnh hơn mình gấp trăm lần cũng có thể xuyên phá mà giết chết đối phương.

Tuyệt Ảnh kiếm pháp chú trọng nhất một chữ nhanh, yếu chỉ là muốn lấy mệnh của đối phương càng nhanh càng tốt, năm đó Mạc Thanh Hư rất hiếm khi gặp đối thủ có thể tiếp được 20 kiếm của hắn, một phần là bởi vì kiếm pháp của hắn quá nhanh, khiến cho đối thủ không kịp phản ứng, thậm chí nhiều khi, hắn chỉ cần xuất ra một kiếm duy nhất, đối phương đã trực tiếp mất mạng.

Bộ kiếm pháp này có tất cả bảy chiêu thức, bao gồm:

Tru Tâm Thức, nhắm vào trái tim của kẻ địch.

Thử Mai Thức, nhắm vào mi tâm của kẻ địch.

Triệt Thủ Thức, nhắm vào cổ tay của kẻ địch, chủ yếu là đối với kẻ địch dùng vũ khí.

Xuyên Hầu Thức, nhắm vào cổ họng của kẻ địch.

Phá Kỹ Thức, nhắm vào việc khắc chế các loại hình công kích theo vũ kỹ của các cao thủ như quyền pháp, chương pháp, thối pháp, kiếm pháp, đao pháp, thương pháp,... thức này cần người sử dụng tùy cơ ứng biến, dựa vào điểm yếu của đối phương mà xử kiếm phá địch. Phá Kỹ Thức chính là một thức mà Mạc Thanh Hư trước đây thường xuyên sử dụng để chống lại các cao thủ mạnh hơn mình.

Phong Vũ Thức, nhắm vào việc đối phó với thế trận quần công, dựa vào động tác cùng tiếng bước chân của kẻ địch để định vị, dùng kiếm pháp tinh diệu xuất kiếm vào lúc đối phương không ngờ tới một kiếm giết địch, thức này yêu cầu độ biến ảo cùng khả năng phản ứng thật tốt, cố gắng làm sao để cho thể lực bản thân tiêu hao ít nhất có thể mà vẫn hạn chế tổn thương khi chiến đấu, đồng thời dùng để phụ trợ cho những thức trên, ngoài ra Phong Vũ Thức còn có một công dụng khác đó là phá hết các loại ám khí công kích, thậm chí là phản lại ám khí của đối thủ. Mạc Thanh Hư năm xưa biết rõ điểm yếu của mình đó là không thể chiến đấu trong thời gian dài, vì thế mới sáng tạo ra Phong Vũ Thức để khóa lấp điểm yếu này.

Diệt Thần Thức, nhắm vào linh hồn của kẻ địch. Đây chính là cảnh giới cao nhất của Tuyệt Ảnh kiếm pháp, dùng kiếm khí cường đại xuyên thủng nguyên khí hộ thể, đồng thời bỏ qua thân thể, trực tiếp đánh vào linh hồn của kẻ địch, đem linh hồn triệt để chôn vùi, khiến đối thủ tử vong ngay lập tức. Mạc Thanh Hư sáng tạo Tuyệt Ảnh kiếm pháp vào năm hắn 60 tuổi, lúc đó kỳ thực không có Diệt Thần Thức, chỉ đến khi hắn đạt tới cảnh giới kiếm tâm, mới sáng tạo ra chung cục một thức này, hoàn thiện Tuyệt Ảnh kiếm pháp.

Có thể thấy, Tuyệt Ảnh kiếm pháp chính là một bộ kiếm pháp lấy mệnh đối thủ, thế nhưng đồng thời cũng có thể cho chủ nhân có khả năng ứng biến trong mọi tình huống mà không cần dựa quá nhiều vào nguyên khí.

Cả bảy chiêu thức của Tuyệt Ảnh kiếm pháp hầu như đều là chiêu thức tấn công, bởi vì Mạc Thanh Hư kiếm đạo không mạnh về phòng thủ, vì thế phải lấy công làm thủ, lấy thích hợp với Vương Hạo Thần lý tưởng.

Tuyệt Ảnh kiếm pháp có khá nhiều chiêu thức thiên về khoan ám sát hoặc tốc chiến tốc thắng, cực kỳ thực dụng, thế nhưng lại vô cùng hiệu quả.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Lựa chọn vũ kỹ (2)

Bộ kiếm pháp thứ hai mà Vương Hạo Thần lựa chọn, lại là một bản Linh cấp thượng phẩm kiếm pháp, Thiên Long Kiếm Quyết.

Thiên Long Kiếm Quyết không giống với Tuyệt Ảnh Kiếm Pháp, không chú trọng tốc độ hay biến ảo, là một bộ cương mãnh kiếm quyết, chú trọng uy lực, uy thế cùng bá khí trong từng đường kiếm.

Thiên Long Kiếm Quyết tất cả tinh hoa gói gọn trong hai chữ “ bá đạo “, bên trong ẩn chứa một tia đế hoàng khí, vì thế người tu luyện nếu tu luyện bộ kiếm pháp này tới cảnh giới cao nhất, cần phải có đế hoàng chi tâm, hoặc ít nhất cũng cần có đế hoàng khí chất, khi đó mới có thể phát huy ra lực lượng mạnh nhất của bộ kiếm pháp này, có thành tựu Thiên Long Kiếm Quyết, hình thành Thiên Long kiếm khí, một kiếm vừa ra, chấn áp vạn quân!

Bởi vì Thiên Long Kiếm Quyết ẩn chứa đế hoàng khí, vì thế được rất nhiều quốc gia hoàng đế khí còn trẻ tu luyện, nếu như không có bậc đế hoàng khí chất, vậy rất khó phát huy toàn bộ uy lực của Thiên Long Kiếm Quyết, trừ phi người đó sở hữu tinh huyết quang thuộc tính nguyên khí, có được Quang Minh Chí Thể, hoặc là sở hữu Bá Vương Chí Tôn Thể, có thể dùng bá khí của bậc chiến thần thay thế đế hoàng khí, bất quá hiệu quả so với đế hoàng khí vẫn là kém hơn một bậc.

Nói về độ tinh diệu hoặc khả năng sát phạt, vậy Thiên Long Kiếm Quyết hiển nhiên không so được với Tuyệt Ảnh Kiếm Pháp, thế nhưng nếu là luận uy lực và khả năng công kích trên diện rộng, vậy Tuyệt Ảnh Kiếm Pháp lại không có cửa so với Thiên Long Kiếm Quyết.

Vương Hạo Thần trước đây chỉ tu luyện Toàn Phong kiếm pháp, tuy rằng hiệu quả rất cao, thế nhưng khi đối đầu với đối thủ có lực công kích cường đại thì Toàn Phong kiếm pháp lại trở nên có chút gàn gà, vì thế lần này lựa chọn Thiên Long Kiếm Quyết chính là để khắc phục điểm yếu này.

Lại nói, Vương Hạo Thần đúng là cũng đang thiếu một môn có lực công kích trên phạm vi lớn vũ kỹ, Viêm Lôi Quyết có thể tính là một cái, thế nhưng Viêm Lôi Quyết bản chất là huyền công, không phải vũ kỹ, mỗi lần thi triển ra tiêu hao nguyên khí quá lớn, ngay cả Vương Hạo Thần cũng không dám thi triển liên tục.

Về phần Thiên Long Kiếm Quyết điều kiện tu luyện, Vương Hạo Thần không cho rằng mình không đạt tiêu chuẩn, bản thân hắn cũng có tinh khiết quang thuộc tính nguyên khí, thậm chí trong các loại thuộc tính nguyên khí mà hắn sở hữu, quang thuộc tính chính là loại nguyên khí có độ tinh khiết cao nhất, theo hắn phán đoán, coi như là Quang Minh Chí Thể chỉ nhân, cũng chưa hẳn đã có được quang thuộc tính nguyên khí tinh khiết như hắn.

Hơn nữa, Vương Hạo Thần cũng không quên, hắn có Thái Dương Vương Chi Thể, trong truyền thuyết chính là chư thiên đế hoàng thể chất, coi như là các đời quốc gia đế vương cũng không có được loại thể chất đáng sợ này, nếu nói về đế hoàng khí... hắn tự tin mình không kém bất cứ người nào.

Kiểm pháp đã chọn xong, Vương Hạo Thần liền bắt tay vào việc tìm kiếm cho mình một bộ thân pháp vũ kỹ.

Không thể phủ nhận, tốc độ và khả năng di chuyển trong phạm vi hẹp chính là một trong những điểm yếu của Vương Hạo Thần, trước đây hắn chỉ sử dụng Toàn Phong kiếm pháp bộ pháp, thế nhưng cái này cũng chỉ khoa lấp được phần nào mà thôi, không thể thực sự thay thế cho thân pháp vũ kỹ.

Thân pháp vũ kỹ so với vũ kỹ bình thường thì hiếm hơn nhiều, bất quá Vương Hạo Thần như cũ vẫn tìm được một bộ đáp ứng được yêu cầu của hắn.

Bộ thân pháp vũ kỹ này được gọi là Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ, là một bộ Linh cấp trung phẩm vũ kỹ.

Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ, với tư cách Linh cấp trung phẩm vũ kỹ thân pháp, nếu là để cho bình

thường Vũ Sĩ tu luyện, cần phải mấy chục năm thời gian mới có thể luyện thành, bất quá đối

với Vương Hạo Thần mà nói, tối đa cũng chỉ mấy năm.

Đương nhiên, Vương Hạo Thần cũng không có nghĩ trong thời gian ngắn tu luyện thân pháp này

tới đại thành, mà chỉ suy nghĩ làm sao tu luyện tới tiểu thành, để cho chính mình tốc độ tăng lên

một mảng lớn.

Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ, hết thảy có chín bước, mỗi bước liền có tổng cộng chín lần biến hoá,

toàn bộ liền có 81 loại biến hoá.

Luyện thành ba bước đầu, liền coi là nhập môn cảnh giới.

Luyện thành ba bước giữa, đạt tới tiểu thành cảnh giới.

Cuối cùng ba bước, nếu có thể luyện tới hoàn mỹ, một bước tựa như hành vân lưu vũ, liền là

đại thành cảnh giới, chín bước tối đa có thể đi được gần nửa dặm đường.

81 loại biến hoá, đủ để giúp chủ nhân ứng biến trong mọi tình huống chiến đấu cận thân, còn nếu muốn dùng như một kỹ năng chạy trốn, Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ đồng dạng có thể làm tốt một mặt này.

Quyền pháp, chương pháp, kiếm pháp, thân pháp vũ kỹ đều đã chọn xong, lúc này Vương Hạo Thần chỉ còn thiếu một bộ luyện thể công pháp.

Sau khi chứng kiến trận chiến giữa Lý Mộ Tinh và Xích Diễm Thiên Hồ, Vương Hạo Thần đã nhận ra điểm yếu cố hữu của mình cũng như phần lớn nhân loại vũ giả, đó là nhục thân phòng ngự không mạnh, đối mặt với huyền thú thực sự không rất nhiều bất lợi.

Đương nhiên cái này không nói lên rằng tất cả nhân loại vũ giả đều có nhục thân yếu kém, vẫn có một bộ phận nhỏ người tu luyện không chọn đi theo con đường tu luyện thông thường, mà lựa chọn tu luyện bản thân nhục thân, bộ phận này được gọi là luyện thể vũ giả.

Luyện thể vũ giả số lượng tuy ít, thế nhưng mỗi cái đều là nhân vật đáng sợ, có được thân thể phòng ngự mạnh không thua kém gì huyền thú, thậm chí tại trên phương diện thủ đoạn công kích còn vượt xa huyền thú bình thường.

Chỉ là, quá trình luyện thể thực sự quá mức khắc nghiệt, lại đầy rủi ro, tiến cảnh càng về sau lại càng chậm, vì thế không có bao nhiêu người lựa chọn luyện thể con đường.

Lại nói, luyện thể công pháp thực sự quá hiếm hoi, Vương Hạo Thần hiện tại trong tay cũng chỉ có được vẹn vẹn ba bộ luyện thể công pháp.

Bộ thứ nhất, tên gọi là Kim Cương Quyết, Linh cấp hạ phẩm luyện thể công pháp, tiêu chí rèn luyện thân thể cứng như kim cương.

Bộ thứ hai, tên gọi là Ma Ha Vô Lượng Kinh, Vương cấp hạ phẩm luyện thể công pháp, là công pháp dành riêng cho Ma tộc luyện thành Ma Ha Vô Lượng Thể.

Dưới tầm mắt của Vương Hạo Thần, Kim Cương Quyết tuy thích hợp cho hần tu luyện, thế nhưng cấp lại tương đối thấp, căn bản không đủ thoả mãn hần yêu cầu, mà Ma Ha Vô Lượng Kinh thì chỉ dành riêng cho Ma tộc vũ giả, hần cũng không thể tu luyện.

Chỉ còn lại một bộ cuối cùng công pháp luyện thể công pháp, bất quá bộ công pháp này thực sự có chút kỳ lạ, thế nhưng quả thực để cho Vương Hạo Thần phải động tâm.

Bộ luyện thể công pháp thứ ba, tên gọi Bất Hủ Thiên Kinh, là một bộ công pháp không hoàn chỉnh, cũng không có cấp bậc.

Bất Hủ Thiên Kinh, yêu cầu người dùng phải ngưng luyện ra bất hủ khí, sau đó dùng bất hủ khí tới luyện nhục thân, bất hủ khí càng nhiều, vậy nhục thân càng mạnh, luyện tới đại thành, nhục thân hầu như có thể được xem vĩnh hằng bất hủ, không gì có thể công phá, trăm vạn năm tuế nguyệt cũng không thể bào mòn.

Bất Hủ Thiên Kinh chia làm cửu đại cảnh giới, Luyện Bì, Luyện Gân, Luyện Tạng, Luyện Cốt, Luyện Huyết, Bát Môn Độn Giáp, Vạn Pháp Bất Diệt, Vĩnh Hằng Bất Từ, Vô Thượng Bất Hủ.

Cảnh giới cuối cùng Vô Thượng Bất Hủ Cảnh, cho dù là người sáng tạo ra bộ công pháp này vẫn chưa luyện thành, chính hần cũng không dám chắc cảnh giới này có thể luyện đến hay không, vì thế mới nói bộ công pháp này không hoàn thiện.

Mặc dù Vương Hạo Thần không biết cấp bậc của bộ Bất Hủ Thiên Kinh này, thế nhưng hần dư sức có thể đoán ra cấp bậc của nó chắc chắn cao hơn Kim Cương Quyết vô số lần, bởi vì Kim Cương Quyết cho luyện tới đại thành, đạt được Kim Cương Thể cũng không có cách nào khiến cho chủ nhân của nó có được bất hủ bất diệt nhục thân.

Bất Hủ Thiên Kinh yêu cầu tài nguyên tuy nhiều, tu luyện cũng vô cùng khó khăn, thế nhưng một khi thành công, thành tựu tương lai chắc chắn không thể đo lường.

Không có bao nhiêu do dự, Vương Hạo Thần liền quyết định lựa chọn Bất Hủ Thiên Kinh làm mình công pháp luyện thể, trở thành mảnh ghép cuối cùng trong kế hoạch bế quan tiềm tu lần này của hần.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 85: Vân Hà Tông Thái Thượng Trưởng Lão

Vương Hạo Thần sau khi chọn xong mình ưng ý vũ kỹ, liền lập tức bắt tay vào việc tu luyện.

Vương Hạo Thần sắp xếp thời gian tu luyện thật kỹ lưỡng, trong đó luyện kiếm thời gian chiếm đến 4 thành, còn lại quyền pháp chiếm 2 thành, chương pháp chiếm 2 thành, thân pháp đồng dạng chiếm 2 thành còn lại.

Cái này cũng không khó hiểu, Vương Hạo Thần thân là kiếm tu, tốt nhất nên đặt nhiều tâm trí trên việc tu kiếm, kỳ thực phần lớn kiếm tu trên thiên hạ đều chỉ chăm chăm tu luyện kiếm pháp, bởi vì bọn hần không có tâm tư và thời gian đi quan tâm những thứ khác.

Vương Hạo Thần không có lập tức tu luyện Bất Hủ Thiên Kinh, hần muốn luyện tập môn luyện thể công pháp này sau cùng.

.....

Trong lúc Vương Hạo Thần bế quan tu luyện, người vừa mới chia tay hần Lý Mộ Tinh cũng không có nhàn rỗi, có được Xích Diễm Đan về sau, nàng liền trực tiếp một đường đi tới Đông Hoàng hoàng triều hoàng thành.

Hoàng thành, chính là hoàng thất địa bàn chính, đồng thời là Đông Hoa hoàng triều đệ nhất thành, nơi này trong mắt thế nhân chính là nơi sầm uất nhất, cũng là nơi quy tụ nhiều cao thủ nhất, coi như là Vũ Vương, cũng có thể thỉnh thoảng nhìn thấy không ít.

Lý Mộ Tinh tiến vào thành cũng không dừng lại, mà tiếp tục cất bước vượt qua dòng người đông đúc, trên đường đi, bởi vì dung mạo của nàng quá đẹp, vì thế dẫn đến không ít người chú ý, bất quá sau khi nhìn thấy Vân Hà Tông ký hiệu trên y phục của nàng, lại không dám tìm đến gây rắc rối.

Không mất bao nhiêu thời gian, Lý Mộ Tinh liền đi vào trong một toà khách sạn, tìm đến phía trước một căn phòng rộng lớn ở tầng trên cùng, sau đó liền đưa tay gõ cửa.

- Dương sư thúc, là ta!

Lý Mộ Tinh thanh âm nhẹ nhàng vang lên.

- Là Mộ Tinh sao? Mau vào đi!

Rất nhanh, trong phòng liền truyền ra một đạo thanh âm già nua.

Lý Mộ Tinh nghe được thanh âm này về sau, liền đẩy cửa đi vào.

Không gian bên trong căn phòng tương đối rộng rãi, bao gồm một phòng khách, hai phòng ngủ và một phòng tắm, trong phòng khách lúc này, có một bà lão đang ngồi uống trà.

Bà lão một thân áo tro, dung mạo cực kỳ già nua, mái tóc đã bạc trắng như tuyết, trên khuôn mặt hiện ra từng đạo nếp nhăn theo năm tháng.

Bà lão nhìn qua giống như không có gì đặc biệt, chỉ như một bà lão thôn quê bình thường ở độ tuổi gần đất xa trời, không ai có thể nghĩ tới, bà lão này lại chính một trong những cường giả mạnh nhất Vân Hà Tông hiện nay.

Tại Đông Hoa hoàng triều, ngũ đại tông môn có thể đứng trên đầu vô số thế gia, môn phái khác, thậm chí có thể cùng hoàng thất xoay cổ tay, chính là bởi vì bọn hần có được truyền thừa cùng nội tình mà các thế gia, môn phái kia không có được.

Hoàng thất và ngũ đại tông môn nội tình quan trọng nhất, chính là có được Vũ Tông cảnh siêu cấp cường giả tọa trấn, thậm chí phần lớn đều không chỉ có một vị.

Vũ Tông, chính là áp đảo Vũ Hoàng phía trên tồn tại, mỗi cái nhân vật như vậy tại Đông Hoa hoàng triều tùy tiện dậm chân một cái đều có thể làm rung chuyển một phương, thậm chí,

trong mắt người thường mà nói, Vũ Tông căn bản chính là thần minh.

Vân Hà Tông hiện nay sở hữu hai vị Vũ Tông cảnh cường giả, bà lão đang ngồi trước mặt Lý Mộ Tinh lúc này, chính là Vân Hà Tông một trong hai cây định hải thần châm, tên gọi Dương Tâm Nghi.

Nếu phải luận bối phận mà nói, Dương Tâm Nghi là người xuất hiện sau thế hệ của Kiếm Quân Mạc Thanh Hư, Thạch Kiếm đạo nhân Thạch Sơn Minh... vài chục năm, tính đến thời điểm hiện tại, Dương Tâm Nghi ít nhất cũng đã hơn trăm tuổi, thế nhưng đừng nhìn nàng bộ dáng già nua liền cho rằng nàng thực lực không đáng sợ, kỳ thực chỉ cần đạt tới Vũ Vương liền có cơ hội sống đến trăm tuổi tã hữu, Mạc Thanh Hư là một cái ngoại lệ cực kỳ hiếm thấy, tu vi chỉ là Vũ Quân đỉnh phong, thế nhưng dựa vào hoá linh năng lượng lại có thể sống đến hơn 150 năm tuổi.

Tu vi đạt đến Vũ Hoàng, có thể sống lâu hơn 100 tuổi là chuyện rất bình thường, còn nếu là Vũ Tông, vậy thọ nguyên cực hạn thậm chí có thể đạt tới 200 tuổi tã hữu.

Dương Tâm Nghi thân là Vũ Tông, mặc dù bộ dạng bên ngoài nhìn qua rất già nua, bất quá kỳ thực nàng chẳng qua chỉ là mới sống được tương đương với gần ba phần tư tuổi đời của một phạm nhân mà thôi, khí huyết vẫn còn rất đầy đủ, chiến lực cũng không bị ảnh hưởng chút nào.

Dương Tâm Nghi cặp mắt già nua nhưng lại sáng ngời chăm chú nhìn Lý Mộ Tinh một chút, sau đó liền mở miệng hỏi:

- Mộ Tinh, mấy ngày nay ngươi đã đi đâu, nếu không phải ta còn bận tiếp đãi Đan Hoàng thì đã sớm đi tìm ngươi rồi!

Bình thường mà nói, người đã đạt tới Vũ Tông cảnh như Dương Tâm Nghi phần lớn thời gian để ở trong tông môn tu luyện, rất hiếm khi rời khỏi, thế nhưng lần này hiển nhiên là một ngoại lệ, Lý Mộ Tinh sư phụ - Triệu Minh Xuyên là nàng sư muội, tình cảm giữa hai người rất tốt, lần này sư muội gặp nạn, Dương Tâm Nghi tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.

Nếu là chuyện nhỏ thì cũng không nói làm gì, thế nhưng Triệu Minh Xuyên tu vi đã đạt tới Vũ Hoàng đỉnh phong, lại bị mắc kẹt ở đó suốt một khoảng thời gian mà không có cách nào đột phá, thọ nguyên dần dần cạn kiệt, vì thế Dương Tâm Nghi mới phải đích thân đi tới hoàng thành tìm Đan Hoàng Tổng Viên Hà giúp đỡ.

Chỉ có dựa vào thân phận của Dương Tâm Nghi, mới mong có thể nhờ Đan Hoàng luyện chế ra Lục Phẩm đan dược - Thiên Huyết Đan, giúp Triệu Minh Xuyên kéo dài tuổi thọ, tăng cường huyết khí để cho nàng có thêm một chút cơ hội đột phá cảnh giới Vũ Tông.

Nhưng Thiên Huyết Đan với tư cách là Lục Phẩm đan dược, ngay cả đối với cường giả Vũ Tông đều có thể trợ giúp tăng cường thọ nguyên, thực sự vô cùng trân quý, dược liệu lại cần rất nhiều, ngay cả Đan Hoàng trong đời đều không luyện chế ra được mấy khối, Dương Tâm Nghi ra mặt tuy rằng có thể khiến cho Đan Hoàng chấp nhận ra giúp Vân Hà Tông luyện đan một lần, thế nhưng dược liệu lại phải do bọn họ toàn bộ cung cấp, hơn nữa mỗi phân tài liệu phải chuẩn bị ba phần.

Dương Tâm Nghi tự nhiên không thể không đáp ứng, thế nhưng không ngờ đến khi tập hợp lại thiếu mất một phần tài liệu, khiến cho Đan Hoàng vẫn chưa ra tay giúp họ luyện đan.

Lý Mộ Tinh cũng là không lâu sau đó vô tình biết được tại Nhai Đình sơn mạch có phần tài liệu cuối cùng mà họ cần, trong lúc vui mừng liền không báo cho Dương Tâm Nghi liền trực tiếp rời đi.

Lý Mộ Tinh nghe Dương Tâm Nghi hỏi liền mỉm cười, lấy ra từ trong nạp giới Xích Diệm Đan, đưa cho Dương Tâm Nghi, nói:

- Sư bá, người xem đây là cái gì?

Dương Tâm Nghi ánh mắt ngưng tụ, sau đó thần sắc liền trở nên kinh ngạc mà nói:

- Xích Diệm Đan? Ngươi vậy mà lấy được Xích Diệm Đan từ chỗ Xích Diệm Thiên Hồ? Ha ha, quá tốt rồi, như vậy tài liệu xem như đã gom đủ, chúng ta liền có thể nhờ Đan Hoàng lập tức luyện đan!

Dương Tâm Nghi mấy chục năm về trước khi nàng còn ở Vũ Hoàng đỉnh phong từng biết được Xích Diệm Thiên Hồ sự tình, nắm rõ thực lực đối phương trước đó chỉ có lục giai sơ cấp, mấy chục năm trôi qua, dựa vào huyền thủ năng lực tu luyện, có thể đạt đến trung giai cũng đã rất không tệ rồi, vì thế nàng không bắt ngờ về việc Lý Mộ Tinh có thể từ trong tay Xích Diệm Thiên Hồ chiếm được Xích Diệm Đan.

Kỳ thực Dương Tâm Nghi đã đoán sai, Xích Diệm Thiên Hồ trước đó dựa vào hoá linh năng lượng tu luyện mấy chục năm, thực lực đã sớm đạt tới lục giai đỉnh phong, chiến lực càng là không thể so với Lý Mộ Tinh kém bao nhiêu, nếu như không phải có Vương Hạo Thần hỗ trợ, Lý Mộ Tinh e rằng vô pháp lấy được Xích Diệm Đan từ trong tay nó.

- Sư bá! Chuyện này ban đầu ta cũng nghĩ rất đơn giản, bất quá kỳ thực lại không phải như vậy! Nếu không phải có người trợ giúp, ta cũng không có cách nào thu được Xích Diệm Đan!

Lý Mộ Tinh biết Dương Tâm Nghi hiểu lầm, liền mở miệng giải thích, đem sự tình từ đầu đến cuối trợn vện nói Dương Tâm Nghi, đương nhiên, Lý Mộ Tinh cũng không đề cập đến một đoạn có sự hương diễm của hai người, thế nhưng bao nhiêu đó cũng đủ để cho thần sắc của vị thái thượng trưởng lão của Vân Hà Tông dần dần biến thành kinh ngạc, sau đó trở thành cảm khái.

- Không nghĩ tới Thiên Sinh Môn mấy năm nay không ngừng suy thoái, lại đi ra một cái thành tài muội kiếm đạo thiên tài! Chuyện này, đúng là ta Vân Hà Tông nợ tiểu tử kia một món ân tình, Mộ Tinh, sau này nếu là có thể chúng ta liền ủng hộ trợ giúp hắn một hai!

Dương Tâm Nghi nói.

Vào thời điểm Dương Tâm Nghi còn là một vị trưởng lão, tức là khoảng hơn 50 năm về trước, Thiên Sinh Môn thực lực chính là trong ngũ đại tông môn đứng đầu, so với hiện nay Ngạo Tuyệt sơn trang còn ân ân mạnh hơn một đường, đó cũng là Thiên Sinh Môn giai đoạn cường thịnh nhất, riêng Vũ Tông cảnh cường giả, bọn họ một tông liền có đến năm người, trong đó bọn họ đương thời tông chủ Trương Thanh Khuê, càng là Thiên Sinh Môn trong lịch sử mạnh nhất tông chủ, cả Đông Hoa hoàng triều, chỉ có hoàng thất một cái lực bất từ song gần 200 năm có thể cùng hắn chống lại.

Không chỉ như vậy, Trương Thanh Khuê sư đệ - Lữ Thuần Quân, đồng dạng là một vị thiên tài hiếm có, năm đó hắn niên kỷ ở trong một đám Vũ Tông Cảnh là trẻ nhất, thế nhưng kiếm đạo tạo ngộ lại ân ân có thể cùng với thành danh từ lâu Thạch Kiếm đạo nhân Thạch Sơn Minh tranh cao thấp.

Đáng tiếc, giai đoạn cường thịnh của Thiên Sinh Môn lúc đó kéo dài không được bao lâu, sóng gió liền đã ập đến.

Đầu tiên là thực lực ngập trời Trương Thanh Khuê đột nhiên mất tích, Thiên Sinh Môn một vị thái thượng trưởng lão thì vẫn lạc ở trong một chỗ cấm địa, sau đó không lâu, một vị thái thượng trưởng lão khác lại bởi vì thọ nguyên cạn kiệt mà tọa hoá, chỉ trong vòng chưa đến vài năm, Thiên Sinh Môn định hải thần châm liền tiếp sục đổ, khiến cho cả tông môn chấn động, chủng đệ tử người người rối loạn.

Mất đi ba vị Vũ Tông Cảnh siêu cấp cường giả, Thiên Sinh Môn địa vị tại ngũ đại tông môn bên trong lập tức rút xuống cuối cùng, thậm chí còn bị không ít thế lực nhắm nhe muốn đánh chó rơi xuống nước.

Tông môn một ngày không thể không có tông chủ, Lữ Thuần Quân lúc đó cũng chỉ có thể đem việc tu luyện bỏ qua một bên, thay sư huynh tạm thời đảm nhiệm chức tông chủ, bắt đầu ổn định lại thế cục, may mắn hần bản thân thực lực cũng vô cùng cường đại, tuy không kịp Trương Thanh Khuê, thế nhưng tại Đông Hoa hoàng triều như cũ có thể xem là tuyệt đại cường giả, cùng với Thiên Sinh Môn một vị thái thượng trưởng lão còn lại vẫn có thể chấn được trảng điện.

Chính vì có Lữ Thuần Quân tại, mới có thể khiến cho những cái thế lực kia không dám làm quá mức, bắt quá kể từ đó Thiên Sinh Môn dù thế nào cũng không thể tái hiện lại hào quang năm xưa, một đời lại không bằng một đời, mấy chục năm không có lấy một vị tân tấn Vũ Tông đi ra, hoàn toàn chỉ có thể dựa vào Lữ Thuần Quân một người chống đỡ mới miễn cưỡng giữ được vị thế của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Thiên tài thành đạt muộn

Thiên Sinh Môn nhiều năm gần đây đã không có được bao nhiêu đệ tử thực sự tài năng, vì thế càng ngày càng suy yếu, chẳng qua bởi vì có Lữ Thuần Quân cây này trụ chống trời toạ trấn mới có thể miễn cưỡng kéo dài hơi tàn.

Bất quá, Lữ Thuần Quân tuy chung không phải là thần, hần mạnh đến đâu cũng có giới hạn, có trời mới biết vị Thiên Sinh Môn sư tổ này đến tốt cùng có thể sống được bao lâu nữa, chỉ cần hần ngã xuống, vậy Thiên Sinh Môn chắc chắn sẽ rơi khỏi ngũ đại tông môn hàng ngũ.

Dương Tâm Nghi làm sao cũng không nghĩ tới, Thiên Sinh Môn đời này lại đi ra một cái Vương Hạo Thần kỳ tài, theo lời Lý Mộ Tinh nói, đối phương tu vi chỉ mới là Lục Tinh Vũ Đồ thế nhưng đã lĩnh ngộ ra nửa bước kiếm ý, thành tích này trong lịch sử Đông Hoa hoàng triều có thể nói là vô tiền khoáng hậu, vượt xa Lữ Thuần Quân, ngay cả Đông Xuyên Kiếm Hoàng và Táng Nguyệt Kiếm Hoàng đều không bằng thiếu niên này.

16 tuổi tu vi Lục Tinh Vũ Đồ vậy chẳng có gì đặc biệt, thế nhưng nếu là lĩnh ngộ ra nửa bước kiếm ý thì lại khác, cho dù thiên phú võ đạo không được, vẫn như cũ có thể xưng là kiếm đạo kỳ tài.

Dương Tâm Nghi là người sống hơn trăm năm, năng ánh mắt so với người thường phải cao thâm hơn nhiều lắm, nàng cũng biết, trên đời có một ít người tại trên võ đạo không có thiên phú thế nhưng ở những phương diện lại có thể chính là thiên tài, hoặc cũng có một số người bởi vì một số nguyên nhân mà tại tiền kỳ gặp rất nhiều khó khăn trong việc tu luyện, thế nhưng đến hậu kỳ lại dần dần bộc lộ ra phong mang của mình, được xem là có tài mà thành đạt muộn.

Thời điểm Dương Tâm Nghi còn là Văn Hà Tông đệ tử chính là khoảng thời gian mà Kiếm Quân Mạc Thanh Hư tung hoành thiên hạ, tên tuổi cùng tài năng của người này, năng đến tận bây giờ cũng chưa có quên.

Năm đó Kiếm Quân Mạc Thanh Hư thiên phú võ đạo trong mắt Dương Tâm Nghi có thể nói là cận bã, thế nhưng nếu nói về thiên phú kiếm đạo thì ngay cả Thạch Sơn Minh và Lữ Thuần Quân cũng không so nổi với đối phương, thậm chí, Thạch Sơn Minh đã từng ở trước mặt nàng thừa nhận, hần tại trên kiếm đạo không bằng Mạc Thanh Hư, đã từng bại trong tay đối phương một lần.

Mạc Thanh Hư, chính là ví dụ điển hình nhất cho một người có thiên phú võ đạo tầm thường, nhưng lại có được kiếm đạo thiên phú kinh hãi thế tục!

So với người như Mạc Thanh Hư, kẻ có tài nhưng thành đạt muộn lại càng thêm đáng sợ, điển hình nhất, chính là Thiên Sinh Môn định hải thân châm, Lữ Thuần Quân.

Lữ Thuần Quân lúc còn trẻ tiến độ tu luyện cũng rất chậm, người khác nhìn vào sẽ nghĩ hần thiên phú không được, kỳ thực không phải như vậy, hần tự thân thiên phú rất cao, chỉ là lúc còn nhỏ bị đối thủ đánh trọng thương, dẫn đến kinh mạch yếu ớt, biến hần từ một người có thiên phú tuyệt hảo thành một người có thiên phú bình thường.

Lữ Thuần Quân kinh người thiên phú năm 18 tuổi mới được Thiên Sinh Môn một vị thái thượng trưởng lão phát hiện, lại ra tay trị liệu kinh mạch giúp hần, từ đó Lữ Thuần Quân liền như cá gặp nước, tu vi một đường tăng tiến thần tốc, trở thành người duy nhất trong tông môn khi đó có thể đuổi kịp đại sư huynh Trương Thanh Khuê, hai người thời điểm đó chính là biểu tượng cho thế hệ trẻ tại Thiên Sinh Môn cũng như toàn bộ Đông Hoa hoàng triều.

Nên biết, Trương Thanh Khuê khi đó chính là đệ nhất thiên tài của Đông Hoa hoàng triều, sau này hần càng là Thiên Sinh Môn trong lịch sử một vị trẻ nhất và mạnh nhất tông chủ, đồng thời cũng có thể xem là Đông Hoa hoàng triều đệ nhất cao thủ không chính thức.

Vì sao gọi là đệ nhất cao thủ không chính thức? Bởi vì chính xác mà nói, Trương Thanh Khuê năm đó đúng là không có chính diện thắng qua hoàng thất cái kia sống gần 200 năm lão bất tử, thế nhưng phần lớn mọi người đều cho rằng, nếu như là sinh tử quyết đấu, hoàng thất lão tổ tông gần như chắc chắn sẽ bởi vì huyết khí suy kiệt mà bại, dù sao một cái gần xuống mồ lão bất tử, sao có thể so với Trương Thanh Khuê tài hoa xuất chúng lại đang ở độ tuổi trung niên?

Trương Thanh Khuê tại thời điểm đó trong thế hệ trẻ hoàn toàn có thể xưng là “độc cô cầu bại“, cùng thế hệ người có thể đánh bại hần chắc chắn không có, có thể miễn cưỡng đuổi theo hần cước bộ cũng chỉ có vẹn vẹn mấy người, trong đó Lữ Thuần Quân hoàn toàn được tính là một cái.

Lữ Thuần Quân thiên phú võ đạo cao đã đành, nhưng hần thiên phú kiếm đạo còn cao hơn, bởi vậy, hần so với Mạc Thanh Hư đi được càng xa.

Vì đồng thời phân tâm tu luyện võ đạo và kiếm đạo cùng một lúc, vì thế nói riêng kiếm đạo có lẽ Lữ Thuần Quân không so được với Mạc Thanh Hư người cả đời chỉ tu kiếm mà coi nhẹ võ đạo, thế nhưng kiếm đạo không phải là thứ quan trọng nhất để quyết định thực lực của một người, kiếm đạo không bằng đối phương, thế nhưng Lữ Thuần Quân hoàn toàn có thể dựa vào tu vi vượt trội đè bẹp đối thủ.

Có thể nói, nếu như là chỉ luận kiếm đạo so đấu, Lữ Thuần Quân không phải Mạc Thanh Hư đối thủ, thế nhưng nếu là chân chính chiến đấu, Lữ Thuần Quân thừa sức dùng một bàn tay đập chết đối phương.

Trong mắt Dương Tâm Nghi lúc này, Vương Hạo Thần chưa hần đã là một cái Lữ Thuần Quân thứ hai, thế nhưng chẳng phải người đời có câu, “không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất hay sao “?

Lý Mộ Tinh nghe sư bá có ý định muốn trợ giúp Vương Hạo Thần thì mừng thầm trong lòng, thế nhưng năng như cũ vẫn có chút nghi hoặc, Vương Hạo Thần kiếm đạo thiên phú có thể hơn người, thế nhưng tương lai hần có thể đi xa đến đâu chẳng phải vẫn chưa thể hoàn toàn xác định hay sao? Nếu như hần không phải là Lữ Thuần Quân phiên bản mà là một cái Mạc Thanh Hư thứ hai thì như thế nào? Có đáng để Văn Hà Tông bọn hần ủng hộ hay không?

Phải biết, trước đây Mạc Thanh Hư thiên phú kiếm đạo đúng là rất cao, thế nhưng hần tuy chung cũng chỉ là một vị Vũ Quân mà thôi, tuy rằng có thể vượt cấp chém giết Vũ Vương

bình thường, thế nhưng trong mắt Vũ Hoàng hay thậm chí là Vũ Tông cường giả chỉ có thể nói là đối với người này có chút khâm phục mà thôi, chứ căn bản không hề có ý coi trọng thực lực của vị Kiếm Quân này.

Trước mặt thực lực tuyệt đối, người kiếm đạo có cao siêu hơn nữa thì có cái gì dùng? Vũ Tông như Dương Tâm Nghi tùy tiện thổi một cái cũng đủ để Mạc Thanh Hư trọng thương, tùy tiện điểm một chỉ liền có thể khiến cho hắc thần hồn câu diệt.

Nếu như Vương Hạo Thần thực sự là một cái Mạc Thanh Hư thứ hai, vậy căn bản không xứng đáng để Dương Tâm Nghi hay Vân Hà Tông coi trọng! Bởi vì làm không khéo, hoàn toàn có thể gây ra hai tông xung đột! Tuy rằng Vân Hà Tông không sợ Thiên Sinh Môn, thế nhưng người đời có câu “ lạc đà gãy còn hơn ngựa béo “, Thiên Sinh Môn coi như đã sa sút cũng không thể tùy tiện xem thường, Vân Hà Tông cũng chẳng muốn vô duyên vô cớ chọc tới một cái địch nhân cường đại.

Dương Tâm Nghi dường như nhìn ra được Lý Mộ Tinh nghi ngờ, khoé miệng liền lộ ra một tia mỉm cười.

- Có phải hay không cảm thấy ta hành động lần này có chút vội vàng?

Lý Mộ Tinh biết không thể lừa được vị sư bá của mình, vì thế chỉ có thể gật đầu thừa nhận.

Dương Tâm Nghi khẽ nhấp một ngụm trà thơm, ánh mắt lộ ra một tia cơ trí, thanh âm nhẹ nhàng nói:

- Vậy người nói một chút, Thiên Sinh Môn tình trạng lúc này như thế nào?

Lý Mộ Tinh trong lòng càng thêm khó hiểu, thế nhưng vẫn cung kính đáp lời:

- Thiên Sinh Môn mấy chục năm gần đây một đời không bằng một đời, thực lực ở trong ngũ đại tông môn sớm đã là yếu nhất, thậm chí, đệ tử cho rằng, bọn hắn thậm chí đã có chút không xứng đáng đứng trong ngũ đại tông môn hàng ngũ!

Dương Tâm Nghi không phủ nhận mà nói:

- Người nói không sai! Kỳ thực, ta có thể nói thẳng với người rằng, Thiên Sinh Môn trung tầng lực lượng so với tứ đại tông môn thực sự thua kém rất xa! Lại nói, Thiên Sinh Môn lão bất tử kia hẳn là cũng đã sớm toạ hoá! Công bằng mà nói, Thiên Sinh Môn sớm hẳn là nên rơi khỏi ngũ đại tông môn hàng ngũ! Thế nhưng bởi vì có người kia tại, vẫn có thể miễn cưỡng giữ lấy địa vị của tông môn!

Lý Mộ Tinh biết Thiên Sinh Môn lão bất tử trong miệng Dương Tâm Nghi chính là Thiên Sinh Môn một vị thái thượng trưởng lão cùng thời với hoàng thất lão tổ tông, hẳn cùng với Lữ Thuần Quân chính là tông môn hai cây kinh thiên trụ một trong.

Bất quá vị thái thượng trưởng lão này sống cũng rất lâu rồi, sớm đã vượt qua Vũ Tông Cảnh tuổi thọ cực hạn, mặc dù Thiên Sinh Môn không có để lộ ra bất cứ tin tức nào liên quan đến vị sư tổ này, thế nhưng người ngoài đều tin rằng, vị thái thượng trưởng lão này đã vẫn lạc.

- Người mà sư bá nói... là Lữ Thuần Quân?

Lý Mộ Tinh nói.

Dương Tâm Nghi gật đầu, nói tiếp:

- Không sai! Người này thực sự là kỳ tài hiếm gặp, thiên phú của hắn tại cùng thế hệ hầu như chỉ kém mỗi sư huynh Trương Thanh Khuê, sau này khi đạt tới Vũ Tông, hắn chiến lực vẫn đáng sợ như trước! Mặc dù không mạnh mẽ vô địch giống như Trương Thanh Khuê, thế nhưng ở trong Đông Hoa hoàng triều vẫn tính là cường giả hạng nhất, chỉ ít, ta không phải đối thủ của hắn, trong truyền thuyết chỉ có hoàng thất và tứ tông đệ nhất lão tổ tông mới có thể làm đối thủ của hắn!

Lý Mộ Tinh nghe sư bá nói mà trong lòng cảm khái không thôi, đối với Thiên Sinh Môn vị sư tổ kia quả thực có chút sùng bái, Lữ Thuần Quân người này thực sự là Thiên Sinh Môn kinh thiên trụ, thậm chí có thể nói rằng hắn một người đã đủ gánh vác cả tông môn, chỉ cần một ngày hắn chưa ngã xuống, Thiên Sinh Môn vẫn còn là một con mãnh hổ mất mọi người.

Dương Tâm Nghi kỳ thực còn một câu chưa nói, đó là tứ tông lão tổ đúng là có thể đấu với Lữ Thuần Quân một trận, thế nhưng phần lớn chắc chắn là không thể thắng nổi đối phương, ít nhất, nàng Vân Hà Tông kinh thiên trụ Thạch Kiếm đạo nhân Thạch Sơn Minh làm không được, có thể chắn chính cùng Lữ Thuần Quân phân thắng bại, e rằng cũng chỉ có hoàng thất và Ngao Tuyệt sơn trang mấy cái lão bất tử.

Bình phục tâm tình một chút, Dương Tâm Nghi lại nói tiếp:

- Lữ Thuần Quân thực lực kinh thiên, nếu như Vương Hạo Thần là một cái Lữ Thuần Quân thứ hai, như vậy Thiên Sinh Môn nếu như được người này chống đỡ nhất định có thể duy trì thêm trăm năm! Vậy việc chúng ta kết giao với hắn là hoàn toàn đáng giá, thậm chí, nếu như chúng ta có thể lôi kéo hắn vào Vân Hà Tông, hoặc ít nhất cũng có thể khiến hắn chịu ảnh hưởng của chúng ta, vậy sau này Vân Hà Tông xem như có thêm một tấm bùa hộ mệnh!

Dương Tâm Nghi sống lâu thành tinh, năng tầm mắt rất xa, Lữ Thuần Quân có thể dựa vào sức một người bảo vệ cả Thiên Sinh Môn, một phần vạn Vương Hạo Thần tương lai trở thành Lữ Thuần Quân thứ hai, vậy nếu như Vân Hà Tông tạo quan hệ tốt với hắn, tương lai coi như gặp phải địch nhân cường đại, chỉ cần Vương Hạo Thần chịu ra mặt, vậy địch nhân nhất định cũng phải cổ kị một hai.

Dù sao, trên đời không có vĩnh viễn cường đại thế lực, dựa vào Vân Hà Tông thực lực lúc này có lẽ không có kẻ dui mù dám trêu chọc họ, thế nhưng chuyện tương lai ai có thể biết trước? Nàng cũng không tự tin đến mức cho rằng, Vân Hà Tông sẽ mãi mãi an bình, mình chứng tốt nhất chẳng phải là Thiên Sinh Môn đó sao? Nếu như không phải có một cái nghịch thiên Lữ Thuần Quân, e rằng Thiên Sinh Môn đã sớm không tồn tại...

- Đương nhiên, lúc này chúng ta cũng sẽ không quá mức trợ giúp hắn, dù gì bây giờ hắn tiềm lực thể hiện ra còn chưa đủ để chúng ta đánh cược! Bất quá ta sẽ cho người thỉnh thoảng cập nhật tin tức của hắn, nếu hắn trong thời gian sắp tới thể hiện tiềm lực đủ để cho so sánh với Lữ Thuần Quân, vậy chúng ta liền đi tới kết một cái thiện duyên, nếu như hắn không làm được, vậy coi như là ta nhìn nhầm người, chuyện ủng hộ hắn liền quên đi!

Dương Tâm Nghi mỉm cười thông dong nói.

Tuy nàng có chút coi trọng Vương Hạo Thần, thế nhưng nàng cũng sẽ tùy tiện đặt niềm tin trọn vẹn vào ai đó, dù sao cái Vân Hà Tông cần là một nhân vật có thể so sánh với Lữ Thuần Quân trong tương lai, chứ không phải là một thiên tài bình thường, bởi vì thiên tài... nàng Vân Hà Tông có rất nhiều, chỉ có nhân vật giống như Lữ Thuần Quân, mới đáng giá để cho nàng coi trọng thực sự.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Đan Môn - Đan Hoàng Cố Viễn Hà

Dương Tâm Nghi cùng Lý Mộ Tinh trò chuyện một lúc lâu, trong đó phần lớn thời gian đều nói về Vương Hạo Thân hoặc những chuyện liên quan đến hắn, tiếp đó hai người cũng không lãng phí thời gian, chỉnh sửa một chút sau đó nhanh chóng đi ra khỏi khách sạn.

Hai người cước bộ rất nhanh, thoáng chốc đã vượt qua dòng người tấp nập đi tới chỗ ở của Đan Hoàng Cố Viễn Hà, Đan Môn!

Đan Hoàng Cố Viễn Hà, tại Đông Hoa hoàng triều địa vị siêu nhiên, coi như là Vương Hầu, hoàng thất rất nhiều đại nhân vật cũng không bằng hắn, thậm chí ngay cả đương kim hoàng thượng, ở trước mặt hắn cũng phải khách khí ba phần.

Lục Phẩm luyện được sư tại địa phương nhỏ như Đông Hoa hoàng triều, hoàn toàn có thể xem là tồn tại trong truyền thuyết, tuy ý liền có được một đám Vũ Hoàng đi theo bảo vệ, thậm chí coi như là Vũ Tông, Lục Phẩm luyện được sư cũng chưa hẳn không thể điều động.

Đan Hoàng phục vụ cho hoàng thất, thế nhưng lại không chịu hoàng thất điều khiển, hoàng thất không có quyền ép buộc hắn làm gì, chừng đó đủ thấy địa vị của hắn cao đến mức nào.

Đan Hoàng nhiều năm trước thành lập một cỗ thế lực gọi là Đan Môn, tuy chỉ mới thành lập không lâu, thế nhưng bởi vì có Đan Hoàng uy danh thu hút, vì thế rất nhanh liền có vô số người đến gia nhập, luyện được sư tự nhiên không cần phải nói, đều coi Đan Môn là ngôi nhà thứ hai của mình, ngoài ra, vũ giả muốn gia nhập Đan Môn cũng có rất nhiều, bởi vì chỉ cần trở thành Đan Môn người, làm bảo tiêu cho đám luyện được sư kia, lợi ích nhận được chắc chắn rất lớn, đặc biệt nếu là Đan Hoàng tự mình ra tay luyện đan, vậy thì càng đáng quý.

Đan Môn thực lực và thanh thế ngày một tăng cao, Vũ Vương, Vũ Hoàng cường giả đều không thiếu, trở thành một cỗ thế lực hiếm hoi tại Đông Hoa hoàng triều có tiềm năng so sánh với ngũ đại tông môn trong tương lai trừ hoàng thất.

Lý do Đan Môn còn chưa thể chính thức sánh ngang ngũ đại tông môn là bởi vì trên mặt nổi bọn họ còn không có Vũ Tông tọa trấn, đương nhiên, cái này chỉ là biểu hiện bên ngoài của Đan Môn mà thôi, còn bên trong có thực sự ẩn dấu Vũ Tông hay không thì có trời mới biết.

Vũ Tông loại này siêu cấp cường giả, tại Đông Hoa hoàng triều chỉ có ngũ đại tông môn và hoàng thất là sở hữu, ngoài những đại thế lực này ra, kỳ thực cũng có một ít Vũ Tông cảnh tán tu, không chịu tông môn quản thúc, thế nhưng số lượng lại quá ít, căn bản có thể đếm trên đầu ngón tay.

Lý Mộ Tinh và Dương Tâm Nghi đi vào Đan Môn, chỉ thấy bên trong vũ giả tụ tập nhiều vô số, phần lớn đều là Đan Môn chấp sự bảo tiêu, hoặc là người đến Đan Môn mua đan được.

Hai người vừa bước vào, liền có một vị tuổi trẻ nữ tử đi tới, dịu dàng cười nói:

- Chào hai vị! Ta là A Thanh, rất vinh hạnh phục vụ hai vị!

Nhìn qua A Thanh có thể nhìn ra được Đan Môn thế lực tuy lớn, thế nhưng bồi dưỡng người phục vụ lấy ra có tố chất, không có chút nào kiêu ngạo, ngược lại đối với khách hàng cực kỳ cung kính.

Dương Tâm Nghi khẽ gật đầu, lấy ra một tấm lệnh bài màu xanh đưa cho A Thanh.

A Thanh tiếp nhận lệnh bài, đồng tử lập tức co rút, nàng nhận ra đây là Đan Hoàng Lệnh, chính là vật do chính tay Đan Hoàng Cố Viễn Hà chế tạo, trên thế gian chỉ có bảy tấm, nhiều năm qua một tấm bị thất lạc, sáu tấm khác lần lượt được giao cho hoàng thất và ngũ đại tông môn người đứng đầu, Đan Hoàng Lệnh trong tay, có thể trực tiếp được gặp mặt Đan Hoàng, thậm chí thỉnh cầu hắn luyện đan.

Đương nhiên, Dương Tâm Nghi lấy ra Đan Hoàng Lệnh chỉ là không muốn lãng phí thời gian, chứ dựa vào thân phận của nàng, coi như không có Đan Hoàng Lệnh vẫn như có thể gặp mặt nhờ vào Đan Hoàng.

A Thanh thấy Đan Hoàng Lệnh, thái độ đối với hai người càng thêm cung kính, cúi đầu nói:

- Xin hai vị chờ một lát!

Nói rồi, nàng quay người rời đi, việc này quan hệ trọng đại, không phải một cái tiểu nhân vật như nàng có thể ứng phó, nhất định phải tìm đến đại nhân vật trong Đan Môn.

Không lâu sau, A Thanh liền theo một vị lão giả quay lại.

Lão giả này là một trong hai vị phó môn chủ của Đan Môn, tên gọi Phương Hành, tu vi đạt tới Vũ Hoàng cảnh giới, tại Đan Môn địa vị chỉ dưới môn chủ Đan Hoàng.

Phương Hành tuy là Vũ Hoàng, thế nhưng ở trước mặt Vũ Tông Dương Tâm Nghi cũng chẳng dám kiêu ngạo, hắn cũng biết được mục đích của đối phương tới Đan Môn để làm gì, vì thế không dài dòng trực tiếp đưa tay ra chào mời, nói:

- Hai vị mời đi theo ta!

Phương Hành cước bộ chậm rãi dẫn đầu, Dương Tâm Nghi và Lý Mộ Tinh cũng lập tức đi theo, ba người nhanh chóng tìm tới Đan Hoàng gian phòng.

Trong đan phòng tràn ngập mùi đan hương làm lòng người dễ chịu, chỉ thấy ở trong phòng có một nam tử trung niên đang ngồi đợi.

Nam tử trung niên thân mặc thanh sam y phục, khuôn mặt cũng không hề già nua, chỉ khoảng 40 tuổi, tất nhiên tuổi thật của hắn thì không ai có thể biết được.

Khuôn mặt của nam tử không tính là anh tuấn, thế nhưng lại có một vẻ cương nghị phong trần khó che dấu.

Đan Hoàng Cố Viễn Hà!

Đan Hoàng 15 tuổi học luyện đan, chỉ mất 3 năm để trở thành Nhất Phẩm luyện được sư, khi đến trung niên đã là Lục Phẩm luyện được sư cao quý được vạn người sùng bái, coi như Vũ Tông cường giả gặp hắn, cũng phải khách khí ba phần.

- Bái kiến Đan Hoàng!

Lý Mộ Tinh và Phương Hành nhìn thấy Đan Hoàng liền vội vàng hành lễ, riêng Dương Tâm Nghi chỉ khách khí cùng Đan Hoàng chào hỏi mấy câu, nàng thân là Vũ Tông, gặp Đan Hoàng tuy rằng nên khách khí thể nhưng cũng không cần phải cung kính làm gì.

Đan Hoàng cùng Dương Tâm Nghi trò chuyện mấy câu, sau đó liền không vòng vo nữa mà đi thẳng vào vấn đề, nói:

- Dương trưởng lão, người lần này tìm đến ta, có phải được liệu đã chuẩn bị đủ rồi hay không?

Dương Tâm Nghi gật đầu, đem một cái túi cần khôn đưa cho Đan Hoàng, nói:

- Được liệu đã chuẩn bị đầy đủ, không biết Đan Hoàng đã có thể giúp chúng ta luyện đan hay chưa?

Đan Hoàng quan sát được liệu bên trong túi cần khôn một chút, xác định không thiếu gì liền chậm rãi nói:

- Đương nhiên có thể! Bất quá ta cũng phải nói trước với người, Thiên Huyết Đan là đan dược cực kỳ khó luyện, coi như là ta cũng không nắm chắc có bao nhiêu cơ hội luyện đan thành công! Nếu như chẳng may thất bại, vậy tại hạ chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi!

Dương Tâm Nghi tự nhiên hiểu đạo lý này, luyện dược sư khi luyện đan tỷ lệ thất bại thường thường cao hơn thành công, Đan Hoàng đồng dạng không phải ngoại lệ, vì thế lập tức nói:

- Chuyện này chúng ta hiểu rõ, chỉ mong Đan Hoàng cố gắng hết sức là được!

- Ta sẽ tận lực! Xin chur vị chờ ở đây!

Đan Hoàng nặng nề nói, sau đó liền mang theo dược liệu đi vào đan phòng của mình, luyện dược sư khi luyện đan quan trọng là cần được yên tĩnh, nếu không chỉ cần bị tác động một chút đều có thể dẫn đến thất bại.

Dương Tâm Nghi và Lý Mộ Tinh đồng dạng hiểu lý lẽ này, vì thế chỉ có thể ở bên ngoài chờ, không dám làm ảnh hưởng đến Đan Hoàng luyện đan.

.....

Cùng thời điểm đó, tại Thiên Sinh Môn.

- Âm!

Một cỗ khí tức cường đại vô địch từ Minh Thiên Phong đột nhiên bạo phát, giống như muốn xuyên thủng thương khung mà đến.

Cỗ ba động này mạnh mẽ đến mức, khiến cho vô số đệ tử cũng như đại nhân vật bên trong Thiên Sinh Môn vì đó mà chấn động.

Đám đệ tử có lẽ không rõ chuyện gì xảy ra, thế nhưng những người lực đại phong chủ cấp bậc thì lại không thể không biết, lập tức nhao nhao tập trung nhìn về phía Minh Thiên Phong, đại khái cũng đoán được chuyện gì đang diễn ra ở đó.

- Cỗ ba động này... là có người đang đột phá Vũ Hoàng Cảnh?

- Chắc chắn không thể sai được, chỉ có đột phá Vũ Hoàng mới có thể tạo ra thanh thế lớn như vậy!

- Ba động này từ Minh Thiên Phong truyền ra, vậy người đột phá hẳn là Nhạc Thi Dao đi?

- Cái gì? Không phải nói nàng mới đột phá tới Chuẩn Hoàng không bao lâu sao, như thế nào nhanh như vậy liền đột phá thành Vũ Hoàng rồi?

- Thật không hổ là chúng ta Thiên Sinh Môn thế hệ trước đệ nhất thiên tài, qua hôm nay, chúng ta tông môn liền có thêm một vị Vũ Hoàng, Nhạc Thi Dao Tuyệt Kiếm Vương phong hào, cũng nên đổi thành Tuyệt Kiếm Hoàng a!

Trong đám người đang quan sát, không chỉ có lực đại phong chủ, còn có trưởng lão đời trước cùng một số cường giả ẩn tàng của Thiên Sinh Môn, chỉ là trong đó, mỗi người tâm trạng đều không giống nhau, có người kinh ngạc, có người kinh hi, có người tự hào, cũng có người ghen ghét.

Bất quá phần lớn mọi người đều cho rằng, Nhạc Thi Dao thành Hoàng, đối với Thiên Sinh Môn chính là một cái thiên đại hi sự, để cho chiến lực cao tầng của tông môn tăng lên không ít.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Thiên Sinh Môn Kinh Thiên Trụ (1)

Vũ Hoàng, chính là tông môn cao tầng chiến lực, Vũ Tông không ra, bọn hắn chính là cường giả cao cấp nhất tại Đông Hoa hoàng triều.

Thật lòng mà nói, Vũ Tông tại nơi này số lượng thực sự quá ít, hơn nữa không có một cái nào không phải là lão quái vật sống hơn trăm tuổi, bọn hắn tâm tư phần lớn đều đặt trên việc tu luyện, căn bản không quan tâm tông môn sự tình, trừ phi tông môn gặp rắc rối không thể giải quyết, khi đó bọn hắn bắt buộc mới phải ra mặt.

Vũ Tông ít khi xuất hiện, các tông môn cao tầng tranh đấu lực lượng phần lớn đều là Vũ Hoàng, vì thế mỗi khi có Vũ Hoàng xuất thế, liền sẽ dẫn đến trong tông môn vô số người chú ý.

Thanh Nguyên Phong, một vị thân mặc đạo bào uy nghiêm nam tử đứng chấp tay, ánh mắt hướng Minh Thiên Phong nhìn qua, trong mắt một mảnh thâm thúy, để người ngoài rất khó nhìn ra được hắn đang nghĩ gì.

Nếu có người ở đây, chắc chắn có thể nhận ra, đạo bào nam tử không phải ai khác chính là Thiên Sinh Môn đương nhiệm môn chủ - Tổng Mặc Tuyên.

Tổng Mặc Tuyên là đại đệ tử của tông chủ đời trước Trương Thanh Khuê, khi Tổng Mặc Tuyên còn là một đệ tử, hẳn cùng với Tiêu Hàn Hư, Lý Thiên Dương được xem là ba người có thiên phú tốt nhất tông môn thời điểm đó, tuy không bằng Trương Thanh Khuê, Lữ Thuần Quân thế hệ, thế nhưng như cũ không thể xem thường.

Sau khi Trương Thanh Khuê mất tích, Lữ Thuần Quân lui về làm thái thượng trưởng lão tọa trấn tông môn, Tống Mặc Tuyên, Tiêu Hàn Dư, Lý Thiên Dương cùng tranh đấu, sau cùng Tống Mặc Tuyên dành được thắng lợi, được bổ nhiệm làm Thiên Sinh Môn đời mới tông chủ.

Hiện tại, Tống Mặc Tuyên chính là Thiên Sinh Môn trên mặt nổi đệ nhất cường giả, thực lực của hắn tại Đông Hoa hoàng triều được liệt vào Hoàng Giả Bảng, là một trong những Vũ Hoàng mạnh nhất khu vực.

Chỉ là lúc này, Tống Mặc Tuyên ánh mắt lại hiếm có lộ ra một tia kinh ngạc.

- Tiêu sư đệ, người vận khí thực sự quá tốt a! Vậy mà lại lấy được một cái hiền thê đáng sợ như vậy! Không đến 25 tuổi liền thành hoàng... chắc chắn, ta cũng không nhận được có chút ghen tị với sư đệ a!

Nói đến sau cùng, Tống Mặc Tuyên khoe miệng liền hiện ra một tia cười đầy thâm ý.

.....

Hồng Thạch Phong, trên đỉnh núi đứng đó một đạo thân ảnh mặc xích bào đỏ rực như lửa, trên người toả ra một cỗ khí tức nóng rực cương mãnh khiến cho người khác phải e sợ không dám tiến lại gần.

Hồng Thạch Phong phong chủ, Lý Thiên Dương.

- Không nghĩ tới Nhạc Thi Dao nhanh như vậy liền thành Hoàng, nàng thiên phú thật đáng sợ! Ha ha, Tiêu Hàn Dư, trước đó người dựa vào thủ đoạn tỉ tiện mới lấy được nàng làm vợ, thế nhưng bây giờ nàng đã thành Hoàng, ta xem người có thể giữ nàng ở bên mình được bao lâu!

Hơn 8 năm trước, Thiên Sinh Môn có một nữ đệ tử tên gọi Nhạc Thi Dao, thiên phú kinh hãi thế tục, 18 tuổi Vũ Quân, mơ hồ có thể so sánh với năm xưa Trương Thanh Khuê, dung mạo khuynh quốc khuynh thành, được vô số thiên tài tuấn kiệt theo đuổi, ngay cả hoàng thượng đều có ý muốn thu nàng làm hoàng hậu, mà tại Thiên Sinh Môn, Lý Thiên Dương và Tiêu Hàn Dư năm đó chính là hai người theo đuổi cuồng nhiệt nhất.

Vốn dĩ, hai người thân là Hồng Thạch Phong và Minh Thiên Phong hai vị tuyệt đại phong chủ, trong “trận chiến” này ai cũng không chiếm được thượng phong, thế nhưng sau cùng Tiêu Hàn Dư bởi vì một số lý do không tiện tiết lộ dành chiến thắng, lấy được Nhạc Thi Dao làm vợ, điều này dẫn đến quan hệ giữa Lý Thiên Dương và Tiêu Hàn Dư rạn nứt không thể hàn gắn.

Chung quy là, anh hùng khó qua ải mỹ nhân a!

.....

Minh Thiên Phong, Tiêu Hàn Dư vốn dĩ đang bế quan, thế nhưng bởi vì Nhạc Thi Dao đột phá Vũ Hoàng gây ra ba động khiến hắn từ trong luyện công tỉnh lại.

- Thi Dao! Nàng thành Hoàng rồi sao...

Tiêu Hàn Dư ánh mắt có chút phức tạp mà nặng nề, nếu là người khác, gặp mình hiền thê đột phá nhất định phải vui mừng khôn xiết, thế nhưng Tiêu Hàn Dư thì ngược lại, bởi vì hắn biết, Nhạc Thi Dao thực lực càng mình, thì hắn càng khó chế phục nàng, lâu nay hắn điên cuồng tu luyện, chính là muốn triệt để bỏ xa nàng, khiến cho Nhạc Thi Dao hết hi vọng, thế nhưng thiên phú của nữ nhân thực sự quá đáng sợ, không chỉ không bị hắn bỏ xa, ngược lại còn không ngừng nhanh chóng rút ngắn khoảng cách giữ hắn và nàng, cho đến lúc này, Tiêu Hàn Dư cho dù không muốn thừa nhận cũng phải tin rằng, Nhạc Thi Dao tương lai nhất định sẽ vượt qua hắn, căn bản chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Đến một lúc Nhạc Thi Dao thực lực chính thức vượt qua Tiêu Hàn Dư hắn, cuộc hôn nhân hữu danh vô thực do trường bối ép buộc này thực sự có thể duy trì sao?

- Hừ! Trước đây ta đã từng nói, nàng đã là vợ của Tiêu Hàn Dư ta, vậy thì cả đời cũng không thể rời khỏi ta! Hi vọng nàng hiểu chuyện một chút, nếu không... ta nhất định sẽ không khách khí với nàng đâu!

Tiêu Hàn Dư ánh mắt dần dần trở nên lạnh như băng, đồ vật đã ở trong tay hắn, vậy tuyệt đối không có khả năng thả ra, cho dù một ngày Nhạc Thi Dao thực sự vượt qua hắn, hắn cũng có biện pháp chế phục nàng, nhiều lắm... là nhờ vị kia xuất thủ, bất quá nếu như không phải là đến bước đường cùng, Tiêu Hàn Dư sẽ không làm như vậy, bởi vì nếu làm thế, Thiên Sinh Môn chắc chắn sẽ rơi vào nội loạn.

.....

Thiên Sinh Môn có hai địa phương đặc biệt, địa phương đầu tiên là Thái Sinh Viện, là ẩn cư của các thái thượng trưởng lão, cũng như một số nhân vật đặc biệt trong tông môn, đệ tử bình thường theo lý thuyết mà nói thì không có tư cách tiến vào.

Địa phương thứ hai, là Thanh Thiên Điện, chính là một chỗ cấm địa thực sự của Thiên Sinh Môn, đồng thời là nơi ở của lão tổ Lữ Thuần Quân.

Thanh Thiên Điện được xây dựng trên Lôi Ngục Phong, ngọn núi Lữ Thuần Quân tu luyện khi còn là một đệ tử, tại Thiên Sinh Môn, người biết Thanh Thiên Điện tồn tại chỉ có vãn vện máy người.

Thanh Thiên Điện không tính là lớn, kiến trúc cũng vô cùng đơn sơ, trước điện có hai lão bộc đang đứng quét sân.

Hai lão bộc này dung mạo cực kỳ già nua, giống như đã gần cả trăm tuổi, khuôn mặt gầy gò trần đầy nếp nhăn, cặp mắt híp lại hết cỡ, hầu như không thấy được con ngươi.

Ít người biết rằng, hai lão bộc này chính là hai cái nô bộc đã đi theo Lữ Thuần Quân từ khi hắn còn chưa thành danh, một người gọi là Manh lão, một người khác thì gọi là Trương lão.

- Lão Trương, người kia đột phá Vũ Hoàng thành thế thật lớn, dường như không kém chủ nhân năm đó a!

Manh lão thanh âm già nua nói, con người đục ngầu hiện ra một tia tinh quang.

Nếu là để cho người khác nghe được lại này của lão, e rằng sẽ thất kinh.

Chủ nhân của Manh lão và Trương lão chính là Thiên Sinh Môn kinh thiên trụ Lữ Thuần Quân, Lữ Thuần Quân thiên phú cao như thế nào e rằng không cần nói cũng biết, khi hắn đột phá Vũ Hoàng thành thế hai vị lão bộc cũng tận mắt nhìn thấy qua, căn bản không phải bình thường Vũ Hoàng có thể so sánh, thế nhưng bây giờ, Manh lão lại cho rằng Nhạc Thi Dao đột phá thanh thế lại có khả năng sánh ngang Lữ Thuần Quân, cái này không thể không khiến cho người ta phải kinh ngạc.

Trương lão ánh mắt không kém Manh lão là bao, đồng dạng nhìn ra được chuyện này, tán đồng nói:

- Người nói quả không sai! Bất quá đến cùng người nào đột phá mà lại gây ra thanh thế lớn như vậy?

Thanh thế khi đột phá có quan hệ rất lớn với thiên phú của chủ nhân, nếu người đột phá chỉ là một kẻ có thiên phú tầm thường, vậy thanh thế khẳng định cũng chỉ nằm gói gọn trong phạm vi cảnh giới vừa đột phá, thế nhưng nếu như người đột phá là người có thiên phú kinh hãi thế tục, vậy thanh thế khi đột phá nhất định sẽ viễn siêu thường nhân, thậm chí có khả năng so sánh với thanh thế khi đột phá của những người có tu vi cao hơn mình rất nhiều.

Hai lão bộc có chút ngưng thần nhìn về phía Minh Thiên Phong, bỗng nhiên, từ sau có một giọng nói vang lên:

- Thật không nghĩ tới, nha đầu kia lại có thể tiến bộ nhanh như vậy, không mất bao nhiêu thời gian liền thành Hoàng! Trời quả không tuyệt Thiên Sinh Môn ta!

Giọng nói cực kỳ già nua, thậm chí nếu như có người để ý, sẽ phát hiện ra trong giọng nói vậy mà còn có một tia từ khí mờ mịt như không, nếu chỉ mới nghe ắt sẽ khiến người ta liên tưởng tới một cái lão nhân gần đất xa trời, hầu như đã đạp nửa bước vào trong quan tài.

Trương Manh nhị bộc nghe được thanh âm này liền giật mình, chủ nhân thanh âm này, bọn hắn đã quá quen thuộc, chính là người mà bọn hắn đã theo hầu hơn nửa thế kỷ.

Thiên Sinh Môn kinh thiên trụ, Lữ Thuần Quân vào lúc này vậy mà cũng bị Nhạc Thi Dao đột phá Vũ Hoàng thanh thế làm cho kinh động mà đến!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Thiên Sinh Môn Kinh Thiên Trụ (2)

- Bái kiến chủ nhân!

Trương Manh nhị lão vội vàng quay người lại, hướng người phía sau hành lễ.

Trước mặt bọn họ lúc này, không phải là một lão già sắp xuống mồ, ngược lại, người này rất trẻ tuổi, khuôn mặt tuấn lãng không có một tia già nua, mái tóc đen nhánh, cặp lông mày sắc nhọn như đường kiếm khiến dung mạo của hắn càng thêm nổi bật, nhìn đi nhìn lại, bộ dáng của hắn khiến người ta chỉ có thể nghĩ tới một nam tử không quá 20, lại không cách nào đánh đồng hắn với vị lão tổ của Thiên Sinh Môn trong truyền thuyết kia.

Chỗ duy nhất không thích hợp chính là đôi mắt của nam tử này chứa đầy nét tang thương của năm tháng, ở chỗ sâu nơi đáy mắt, thậm chí còn có một tia từ khí của người sắp chết, hoàn toàn không thích hợp với bộ dáng trẻ tuổi của hắn.

Lữ Thuần Quân, chính là Thiên Sinh Môn hiện nay lão tổ cấp bậc cường giả, cũng là tông môn kinh thiên trụ, tại Đông Hoa hoàng triều có thể xưng là cường giả số một.

Nếu nói về thực lực tổng hợp của một môn phái, Thiên Sinh Môn thực sự chỉ có thể xếp đáy trong ngũ đại tông môn, thế nhưng nếu có một bảng xếp hạng của cường giả đứng đầu thì Lữ Thuần Quân hoàn toàn có thể xếp vào top 3, thậm chí là số một cũng không phải không có khả năng.

Vì thế mới nói, Thiên Sinh Môn hiện tại hoàn toàn là sống dựa trên hơi thở của Lữ Thuần Quân, một mình hắn phải chống đỡ cả tông môn.

Chỉ cần Lữ Thuần Quân một ngày còn sống thì những đại tông môn khác chần chừ không dám quá mức chèn ép Thiên Sinh Môn, coi như là ngũ đại tông môn mạnh nhất Ngao Tuyệt sơn trang cũng không dám, bởi vì nếu như ép Thiên Sinh Môn đến bước đường cùng, một khi Lữ Thuần Quân mà phát điên lên, không tiếc hết thảy liều mạng với bọn hắn, vậy cho dù là Ngao Tuyệt sơn trang mấy vị Vũ Tông cảnh siêu cấp cường giả liên thủ cũng không ngăn nổi hắn, coi như sau cùng giết được Lữ Thuần Quân, kết quả cũng là Ngao Tuyệt sơn trang từ thương thảm trọng, ngọc thạch cầu phần.

Lữ Thuần Quân ở trong Thiên Sinh Môn là tồn tại được vạn chúng kính ngưỡng như thần linh, bất quá lại không có người biết, tình trạng của hắn thực sự chẳng tốt đi đâu.

Trước hết phải nói, Lữ Thuần Quân sống đã rất lâu rồi, mặc dù chưa đến mức thọ nguyên khô cạn, thế nhưng hắn thực sự chẳng còn trẻ nữa, tính theo tuổi thọ của Vũ Tông mà nói, không đến 10 – 20 năm nữa, hắn đại nạn liền đến.

Không chỉ như vậy, Lữ Thuần Quân trong đời trải qua vô số trận chiến, trong đó có không ít lần là Vũ Tông chi chiến, hắn trọng thương rất nhiều lần, dẫn đến hắn thân thể ít nhiều có tổn thương, trở thành mầm họa, âm thầm khiến thọ nguyên của hắn suy giảm.

Vũ Tông, theo lý thuyết là có thể sống hơn 200 tuổi, kỳ thực số lượng người có thể sống đến 200 tuổi đã rất ít, còn những người sống hơn 200 tuổi thực sự có thể đếm trên đầu ngón tay.

Nếu là một người cả đời không bị trọng thương ảnh hưởng đến căn cơ, hoặc không chịu quá nhiều tổn thương dẫn đến gây ra áp lực trên thân thể, vậy người đó sau khi đạt tới Vũ Tông liền có nhiều cơ hội sống đến thậm chí vượt qua 200 tuổi.

Đổi lại nếu là một người cả đời chinh chiến chịu không biết bao nhiêu thương tích, đồng thời còn là vết thương trí mạng ảnh hưởng đến căn cơ, vậy coi như hắn đạt tới cũng rất khó sống đến 200 tuổi.

Lữ Thuần Quân tính ra năm nay đã gần 180 tuổi, thế nhưng chính hắn xem ra, bản thân đừng nói là thọ đến 200 tuổi, coi như có thể sống 5 – 10 năm không đã là một ẩn số.

Lữ Thuần Quân trong đời trải qua bao nhiêu trận chiến, trải qua bao nhiêu lần trọng thương? Chính hắn cũng không đếm được!

Lần cuối cùng Lữ Thuần Quân xuất thủ, đã là chuyện gần hơn 20 năm về trước, hắn cùng với Ngao Tuyệt sơn trang một vị thái thượng trưởng lão đại chiến, đó cũng là lần mà Lữ Thuần Quân trọng thương nặng nhất.

Trận chiến này cực kỳ bí mật, ngay cả Thiên Sinh Môn lục đại phong chủ cũng không có mấy người biết được, càng không có người biết được, Lữ Thuần Quân là cơ hồ đã dùng sức một người, ngăn chặn cả một âm mưu của Ngao Tuyệt sơn trang!

Ngao Tuyệt sơn trang lão bất tử kia, thực lực cực kỳ mạnh mẽ, ở trong đám Vũ Tông cường giả tại Đông Hoa hoàng triều hầu như rất khó tìm được địch thủ, hắn sống hơn 200 tuổi, biết mình thọ nguyên sắp hết, liền muốn vì tông môn thực hiện một cái nhiệm vụ cuối cùng, đó là... giết Lữ Thuần Quân, mở đường cho Ngao Tuyệt sơn trang một hơi nuốt chửng Thiên Sinh Môn, từ đó hoàn toàn vượt qua những đại phái khác, cùng hoàng thất sánh vai.

Muốn giết Lữ Thuần Quân, tại Đông Hoa hoàng triều nếu là chỉ dựa vào sức của một người, vậy gần như là bất khả thi, thế nhưng nếu là đánh đổi tính mạng của một vị Vũ Tông cảnh siêu cấp cường giả, vậy thì hoàn toàn có khả năng!

Không sai, năm đó Ngao Tuyết son trang vị thái thượng trưởng lão kia, chính là muốn dùng phương thức đồng quy vu tận, dù sao lão sống không còn được bao nhiêu ngày, lấy mạng một người sắp chết đổi mạng một người trẻ tuổi thực lực không kém mình là rất lời, ít nhất trong mắt Ngao Tuyết son trang là như vậy.

Trận chiến đó, chính là trận chiến quyết định vận mệnh của Thiên Sinh Môn, chỉ cần Lữ Thuần Quân ngã xuống, Thiên Sinh Môn chắc chắn không thể tồn tại qua ngày mai.

Ngao Tuyết son trang tính toán rất hay, chỉ là... bọn hắn lại đánh giá quá thấp thực lực của Lữ Thuần Quân.

Một trận chiến này, Lữ Thuần Quân lần nữa chứng minh thực lực tuyệt đối của mình, dùng tuyệt thế tư thái chém giết Ngao Tuyết son trang thái thượng trưởng lão.

Ngao Tuyết son trang thái thượng trưởng lão trọng thương, Lữ Thuần Quân lại dùng tư thế vô địch bức lui Ngao Tuyết son trang những cái khác cường giả, thế nhưng chỉ có bản thân Lữ Thuần Quân mới biết, hắn trọng thương nặng đến mức nào.

Nói đùa, một vị Vũ Tông mang tâm liều chết mà chiến, sao có thể đơn giản bị đánh bại? Lữ Thuần Quân cũng phải trả giá rất lớn mới giết được đối phương, tuy rằng giữ được mạng, thế nhưng cái giá hắn bỏ ra lớn tới đâu cũng chỉ có mình hắn biết được.

Chỉ biết là, Lữ Thuần Quân lập tức quay về Thanh Thiên Điện bế quan, từ đó hầu như không xuất quan lần nữa, chỉ để lại một đạo mệnh lệnh cho Trương, Mạnh nhị bộc, đó là trừ phi tông môn gặp phải sinh tử tồn vong nguy cơ, tuyệt đối không được để cho người nào bước vào Thanh Thiên Điện.

Lữ Thuần Quân 20 năm qua hầu như không rời khỏi Thanh Thiên Điện, nguyên nhân kỳ thực rất đơn giản, là bởi vì hắn trọng thương quá nặng, thậm chí khiến cho sinh cơ của hắn bị xói mòn rất nhiều, đến bây giờ vẫn không thể hoàn toàn khôi phục, thậm chí nếu không phải trong Thiên Sinh Môn có một viên Lục Phẩm đỉnh phong trị thương đan dược, e rằng Lữ Thuần Quân đời này chỉ có thể vĩnh viễn ở lại trong Thanh Thiên Điện, một khi hắn ra tay lần nữa, chờ đợi hắn chắc chắn là tử vong.

Chính vì như vậy, Trương, Mạnh nhị bộc mới cảm thấy cực kỳ bất ngờ khi Lữ Thuần Quân vậy mà bởi vì một cái hậu bối đột phá tu vi mà xuất quan.

Theo lý thuyết, có người thành Hoàng tự nhiên có thể gia tăng tông môn cao tầng chiến lực, thế nhưng dường như không đáng để Lữ Thuần Quân kích động như vậy à? Nếu là người đó đột phá Vũ Tông có lẽ còn không sai biệt lắm!

Phải biết, Thiên Sinh Môn cần nhất lúc này, không phải là Vũ Hoàng, mà là một vị Vũ Tông!

Hai người làm sao có thể biết được, Nhạc Thi Dao từng gặp qua Lữ Thuần Quân không chỉ một lần, hơn nữa quan hệ giữa hai người có thể tính là nửa cái sư đồ, Nhạc Thi Dao có thể nhanh như vậy đột phá thành Hoàng, Lữ Thuần Quân cũng có đóng góp rất lớn trong đó.

Lữ Thuần Quân chưa từng thu đệ tử, chỉ có Nhạc Thi Dao là người từng nhận được chỉ điểm của hắn.

Không phải Lữ Thuần Quân không muốn dạy người khác, chỉ là trong đám cường giả lẫn đệ tử của Thiên Sinh Môn hiện nay, ngoại trừ Nhạc Thi Dao thực sự không có người có khả năng đặt chân Vũ Tông cảnh tầng thứ này.

Trong lục đại phong chủ, Tổng Mặc Tuyên, Tiêu Hàn Dư, Lý Thiên Dương có thiên phú tốt nhất, thế nhưng bọn họ cực hạn đời này nhiều khả năng chỉ là Vũ Hoàng đỉnh phong, Vũ Tông không có bao nhiêu năm chắc, Lữ Thuần Quân lại không vừa mắt ba người này chút nào.

Trong ba người, Tổng Mặc Tuyên tâm cơ quá sâu, đối với quyền lực lại có quá nhiều dục vọng, Tiêu Hàn Dư lãnh khốc bất chấp thủ đoạn, Lý Thiên Dương tính khí nóng nảy, hữu dũng vô mưu, cả ba người thường xuyên đấu đá lẫn nhau, đều có vướng bận trong lòng, võ đạo khó tiến xa, vì thế không được Lữ Thuần Quân thương thức.

Ngoài ba người này, Lôi Ngục, Ngọc Tiêu Phong hai vị phong chủ cũng được Lữ Thuần Quân chú ý, hai người này về mặt tâm tính là có thể, chỉ là bọn họ thiên phú thực sự có chút thấp, muốn đột phá Vũ Tông thực sự quá mức khó khăn.

Lữ Thuần Quân hầu như đã tuyệt vọng, cho đến khi hắn phát hiện ra Nhạc Thi Dao.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Xuất quan

Lần đầu nhìn thấy Nhạc Thi Dao, Lữ Thuần Quân thực sự bị thiên phú của nàng dọa sợ, chỉ hơn 20 tuổi liền đột phá đến Vũ Vương, thiên tư này, hầu như đã có thể sánh với hắn sư huynh Trương Thanh Khuê ngày trước.

Lữ Thuần Quân vào lúc đó trong lòng cuồng hỉ, hắn rốt cuộc tìm được một người có thể thay hắn làm Thiên Sinh Môn thủ hộ thần!

Không có chút nào do dự, Lữ Thuần Quân liền xuất hiện, sau đó tự mình chỉ điểm Nhạc Thi Dao tu luyện một khoảng thời gian, thậm chí từng có ý định thu nàng làm đệ tử, bất quá đối phương khéo léo từ chối, hắn cũng không ép buộc.

Sau đó không lâu, Lữ Thuần Quân phải quay về Thanh Thiên Điện tiếp tục trị thương, nếu không phải như vậy, hắn nhất định sẽ tiếp tục lưu lại, giúp Nhạc Thi Dao nhanh chóng tăng lên thực lực.

Kỳ thực, chính Lữ Thuần Quân lúc đó cũng không dám chắc, bản thân hắn có thể đợi được tới ngày Nhạc Thi Dao trở thành Vũ Tông hay không, bất quá để hắn không ngờ chính là, Nhạc Thi Dao thiên phú so với hắn tương đương càng thêm xuất chúng, chỉ mất hơn hai năm liền bước vào Vũ Hoàng cảnh, để cho hắn kinh hi đến chết đi sống lại.

Nếu như Nhạc Thi Dao có thể giữ vững tốc độ tu luyện như vậy, vậy không bao lâu nữa, Thiên Sinh Môn thực sự có thể đi ra một cái tân tấn Vũ Tông!

Chỉ cần Nhạc Thi Dao bước vào Vũ Tông cảnh, vậy coi như Lữ Thuần Quân hắn chết đi, Thiên Sinh Môn vẫn có năng lực đối kháng, mấy đại tông môn khác, ít nhất, cũng sẽ khiến bọn họ có chỗ cõ kị mà không dám không làm tuyệt.

Lữ Thuần Quân nhẹ nhàng thở ra một hơi, đối với Manh lão mỉm cười nói:

- Lão Manh, nhờ người lập tức đi tới Minh Thiên Phong, nói với nha đầu đến đây gặp ta, lão già này có một phần đại lễ muốn tặng cho nàng!

Manh lão nào dám chần chừ, vội vàng cung kính nói:

- Vâng thưa chủ nhân! Thuộc hạ lập tức đi ngay!

Nói rồi, Manh lão liền hành lễ với Lữ Thuần Quân lần nữa, sau đó thân hình liền biến mất tại chỗ, nhanh chóng khởi hành đi tới Minh Thiên Phong.

Đừng nhìn Trương, Manh nhị bộc chi là Lữ Thuần Quân bên người hai cái nô bộc, bọn hắn thực lực vốn dĩ sâu không lường được, đều là Vũ Hoàng cảnh cường giả, ở trong Thiên Sinh Môn, cũng chỉ có một mình Lữ Thuần Quân là có tư cách đề bọn họ theo hầu.

Lữ Thuần Quân ánh mắt chăm chú nhìn về phía Minh Thiên Phong phương hướng, trong mắt lộ ra vài phần mỏi mệt, thầm nói:

- Nha đầu, người nhất định phải nhanh chóng trưởng thành a! Những năm này, ta chống đỡ thực sự rất vất vả!

.....

Không mất bao nhiêu thời gian, cả Thiên Sinh Môn khắp nơi đều biết được chuyện Nhạc Thi Dao đột phá thành Hoàng, đồng thời còn được lão tổ tông chú ý, đặc biệt tặng nàng một bộ trấn tông tuyệt học cùng với một thanh Ngũ Phẩm huyền khí bảo kiếm Băng Sương Kiếm, để cho người khác vừa hâm mộ vừa đỏ mắt.

Qua chuyện này, địa vị của Nhạc Thi Dao tại Thiên Sinh Môn càng thêm tăng tiến vượt bậc, nàng không chỉ có một thân tu vi Vũ Hoàng, còn ần ần được lão tổ Lữ Thuần Quân chống lưng, tại Thiên Sinh Môn, có thể xem là không người dám trêu chọc.

Dù sao, tại Thiên Sinh Môn, còn chưa có người dám chọc giận Lữ Thuần Quân a!

Hơn nữa Nhạc Thi Dao đồng thời cũng thể hiện ra thiên phú đáng sợ của mình, rõ ràng chỉ vừa đột phá Vũ Hoàng, liền khiêu chiến một cái trưởng lão đời trước tu vi Tam Tinh Vũ Hoàng, để cho mọi người được mở rộng tầm mắt chính là, nàng vậy mà chiếm được thượng phong tuyệt đối, thậm chí nếu không phải nàng tu vi vừa đột phá còn chưa vững chắc, muốn thắng được đối phương là chuyện nằm trong tâm tay.

Nhất thời, Nhạc Thi Dao liền trở thành nhân vật phong vân hàng đầu của tông môn, thậm chí nhiều người còn cho rằng, nàng chính là Thiên Sinh Môn đệ nhất thiên tài sau thời đại của Trương Thanh Khuê, Lữ Thuần Quân, để cho nàng danh tiếng trong nháy mắt vượt qua cả lục đại phong chủ, được vô số người bái phỏng, không chỉ có cường giả trong tông môn, mà còn có cả người của các đại phái khác, thậm chí ngay cả hoàng thất đều phái sứ giả tới chúc mừng.

Nhạc Thi Dao điệu thấp rất lâu, 8 năm trước, nàng là Thiên Sinh Môn đệ nhất thiên kiều chi nữ phong hoa tuyệt đại, cũng ngôi sao sáng duy nhất trong các lứa đệ tử nhiều năm qua, sau khi cưới Tiêu Hân Dư liền không để lộ ra danh tiếng, không có bao nhiêu người nghĩ tới, nàng lần này xuất hiện, tu vi đã đạt tới Vũ Hoàng cảnh.

Bất kể như thế nào, việc này đối với Thiên Sinh Môn cao tăng lực lượng là một tin tức tốt, đã khá lâu tông môn không có Vũ Hoàng mới xuất hiện, nay Nhạc Thi Dao bước vào cảnh giới này, không khỏi để cho mấy lão gia hỏa kia mừng đến trong bụng không ngừng nở hoa.

Chỉ là, Thiên Sinh Môn chúng nhân lại không biết rằng, đây chỉ là bình yên trước cơn bão một khoảng thời gian, giông tố cuồng phong, còn đang ở ngay phía trước.

.....

Thời gian trôi qua nhanh như gió, chớp mắt, đã hơn ba tháng kể từ ngày Vương Hạo Thần bế quan tu luyện.

Ba tháng này, tại Đông Hoa hoàng triều xảy ra không ít đại sự, thế nhưng Vương Hạo Thần đối với những việc này không biết chút nào, chỉ một lòng bế quan tiềm tu.

Hắn thực sự có rất nhiều việc để làm, sau khi tu luyện các loại vũ kỹ, kiếm pháp, còn phải lập tức bắt tay vào việc rèn luyện nhục thân theo chỉ dẫn của Bát Hù Thiên Kinh, quá trình này, rất hao tổn thời gian, không phải một sớm một chiều là có thể hoàn thành.

Vào một ngày nọ, cửa động nơi Vương Hạo Thần bế quan vốn dĩ đã lâu không có động tĩnh vào lúc này đột nhiên run lên, sau đó liền bị đẩy qua một bên, từ trong hang động, một nam tử thân vận bạch y tuấn mỹ như trích tiên bước ra.

Nếu như người quen của Vương Hạo Thần ở nơi này, chắc chắn sẽ không nhận được mà kinh hô một tiếng, bởi vì Vương Hạo Thần diện mạo lúc này, thực sự rất khác biệt so với ba tháng trước.

Làn da của Vương Hạo Thần trước đây vốn dĩ còn có chút sẫm màu, nay lại trở nên sáng bóng như ngọc, thế nhưng thân thể lại không có chút nào mất đi vẻ nam tính, ngược lại càng thêm rắn chắc dị thường, khuôn mặt bớt đi một tia non nớt, lại thêm một tia cao quý và ôn trọng của bậc đế vương, vô cùng hoàn mỹ.

Vì sao lại có thể thay đổi nhiều như vậy? Bởi vì đó là tác dụng của việc tu luyện Bát Hù Thiên Kinh!

Tu luyện Bát Hù Thiên Kinh, thực sự khó hơn Vương Hạo Thần tưởng tượng rất nhiều.

Muốn luyện Bát Hù Thiên Kinh, điều kiện trước hết đó là phải ngưng tụ ra một giọt Bát Hù Chân Dịch, mà muốn ngưng tụ ra Bát Hù Chân Dịch, cần phải có đại lượng tài nguyên, sau đó chậm rãi tinh lọc ra trong đó tinh hoa nhất bộ phận, cưỡng ép nén lại thành từng chút một, sau đó mới theo phương pháp được ghi trong Bát Hù Thiên Kinh đem tất cả dung hợp lại cùng một chỗ, tạo ra Bát Hù Chân Dịch.

Quá trình này có thể nói là cực kỳ lâu dài, chỉ riêng giai đoạn đầu thôi đã khiến người ta nóng ruột không chịu nổi, nếu không phải Vương Hạo Thần có Phệ Huyết Thánh Hoá trợ giúp việc tinh lọc, khiến cho thời gian rút ngắn đi rất nhiều, e rằng đến bây giờ hắn cũng chưa thể hoàn thành được một nửa công việc.

Sau khi ngưng luyện ra Bát Hù Chân Dịch, tiếp theo phải đem nó luyện hoá để cho thân thể trải qua một lần tẩy lễ, khi đó mới được xem là chính thức nhập môn.

Quá trình tẩy lễ lần đầu này cực kỳ đau đớn, bởi vì thân thể đối với ngoại vật như Bát Hù Chân Dịch cực kỳ bài xích, vì thế rất khó dung hợp, coi như đã dung hợp, quá trình để Bát Hù Chân Dịch bắt đầu rèn luyện và tinh lọc thân thể cũng rất dài, hơn nữa còn cực kỳ đau đớn, khiến cho Vương Hạo Thần cơ hồ chết đi sống lại.

Vương Hạo Thần là dựa vào ý chí vô đạo kiên cường vượt qua một cửa này, thế nhưng hắn trong lòng cũng phải âm thầm cảm thấy may mắn bởi vì chuyện tẩy lễ này chỉ trải qua một lần, để cho thân thể thích ứng với Bát Hù Chân Dịch, những lần sau luyện hoá Bát Hù Chân Dịch sẽ không đau đớn như vậy, nếu không hắn nhất định sẽ bị hành hạ đến thừa sống thiếu chết không biết bao nhiêu lần nữa.

Bất quá “ tiền nào thì của nấy “, Vương Hạo Thần tiêu tốn nhiều tài nguyên và chịu thống khổ lâu như vậy, thu hoạch quả nhiên không khiến hắn phải thất vọng.

Trải qua Bất Hủ Chân Dịch tẩy lễ, Vương Hạo Thần nhục thân lúc này so với trước đó phải mạnh hơn gấp trăm lần, vượt qua cả phần lớn nhị giai huyền thú, làn da trở nên rắn chắc như thép nguội, coi như là bị nhất phẩm huyền khí bổ vào hắn nhục thân cũng chẳng hề hấn gì, nhị giai huyền khí miễn cưỡng có thể rạch phá làn da của hắn, chỉ có tam giai huyền khí, mới có thể thực sự xuyên phá lớp phòng ngự của hắn.

Nhục thân của hắn không chỉ cứng rắn, mà còn có năng lực tự động khôi phục cực kỳ biến thái, coi như bị trường kiếm cắt một đường trên tay, cũng có thể dựa vào tốc độ mất thường có thể nhìn thấy khối phục lại.

Nhục thân trở nên cường đại, đồng nghĩa với việc Vương Hạo Thần mỗi khi thi triển ra quyền pháp, chiêu pháp sẽ được tăng phúc rất lớn, bởi vì hắn quyền, chiêu lúc này không chỉ có nguyên khí duy trì, mà còn được nhục thân lực lượng yểm trợ, uy lực tăng lên không chỉ gấp đôi.

Dựa theo cảnh giới được ghi trên Bất Hủ Thiên Kinh, Vương Hạo Thần lúc này hẳn là Luyện Bỉ tiểu thành, vừa mới chính thức nhập môn.

Nhục thân tăng tiến mạnh mẽ, Vương Hạo Thần trên mặt kiếm pháp, quyền pháp, chiêu pháp, thân pháp đồng dạng có thành tựu rất lớn.

Vũ kỹ từ Linh cấp trở lên, thông thường được chia làm bốn đại cảnh giới, đó là nhập môn, tiểu thành, đại thành và đại viên mãn.

Vương Hạo Thần ngộ tính vô cùng đáng sợ, chỉ riêng Thiên Long Kiếm Quyết, Hàn Băng Thần Quyền, Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ ba môn vũ kỹ đều đã gần chạm tới cảnh giới tiểu thành, chỉ cần có cơ hội liền có thể đột phá.

Cửu Dương Phần Thiên Chiêu và Tuyệt Ảnh kiếm pháp bởi vì cấp bậc rất cao, vì thế tiến độ tu luyện chậm hơn những môn vũ kỹ trên một chút, thế nhưng cũng đã đạt tới nhập môn cảnh giới, có thể phát huy ra một phần uy lực.

Sau ba tháng khổ tu, Vương Hạo Thần không chú trọng việc tăng cao tu vi, ngược lại còn toàn lực áp chế và ủng hộ cảnh giới hiện tại, đánh thật vững chắc căn cơ, loại bỏ một chút mầm họa từ việc tu vi tăng lên thần tốc trước đó, còn lại thời gian đều tập trung vào việc tu luyện vũ kỹ, thích ứng với cảnh giới mới, để cho chiến lực của mình đuổi kịp tu vi.

Ba tháng thời gian cũng cố, đã đủ khiến tu vi cảnh giới của hắn vững chắc như bàn thạch, ngay cả căn cơ đều trở nên kiên cố đến mức tận cùng.

Ba tháng trước, Vương Hạo Thần tu vi tuy là Ngũ Tinh Vũ Sĩ, thế nhưng chiến lực của hắn ngay cả một vị Tam Tinh Vũ Sĩ đều không bằng.

Ba tháng sau, Vương Hạo Thần tu vi như cũ là Ngũ Tinh Vũ Sĩ, thế nhưng chiến lực của hắn đã bạo tăng một mảng cực lớn, có thể sánh ngang với bình thường Cửu Tinh Vũ Sĩ, thậm chí dựa vào chiến lực của hắn, coi như là ở trong cảnh giới này đều không phải kẻ yếu.

Lúc này, Vương Hạo Thần chiến lực tổng thể tại trong cùng cảnh giới gần như là không có điểm yếu, muốn đánh bại hắn, chỉ còn cách dùng tu vi hoặc thực lực tuyệt đối đến áp chế hắn, còn tại Ngũ Tinh Vũ Đồ, người có thể đánh bại được hắn... hầu như là không tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Ngịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Khỏi đá kỳ lạ

Vương Hạo Thần xuất quan về sau, liền có chút do dự, không biết nên lập tức trở về Thiên Sinh Môn, hay là tiếp tục ở bên ngoài lịch lãm thêm một đoạn thời gian.

Đã lấy được phần cơ duyên được ghi trên tấm địa đồ là hoá linh, hắn mục tiêu lớn nhất trong lần hạ sơn này xem như đã hoàn thành, lại nói, cho dù lúc này hắn quay về để cho Nhạc Thi Dao phát hiện ra tu vi cũng sẽ không khiến nàng quá mức chấn động.

Tĩnh ra, từ lúc hạ sơn đến nay đã được gần 4 tháng thời gian, dựa vào 4 tháng để tu vi tăng lên một đại cảnh giới tuy rằng vẫn như cũ có chút khó tin, thế nhưng có lẽ còn ở trong phạm vi có thể tiếp nhận.

Bất quá, Vương Hạo Thần lại không muốn nhanh như vậy liền quay về, dù sao hắn là một cái nam tử mới lớn, trong tâm quả thực muốn dành nhiều thời gian hơn để chu du thiên hạ, hơn nữa dựa theo ý định ban đầu của hắn, chính là muốn ở bên ngoài tu luyện ít nhất nửa năm mới quay về, lúc này chẳng qua chỉ mới trôi qua hơn phân nửa kỳ hạn mà thôi.

- Tốt a! Trước hết đến Đồng gia thăm mấy vị bằng hữu kia một chút!

Vương Hạo Thần cuối cùng vẫn quyết định sẽ ở bên ngoài lịch lãm thêm một đoạn thời gian nữa, mà điểm đến đầu tiên của hắn sẽ là Đồng gia, dù sao hắn đã hứa với Đồng Tĩnh Vân, Đại Cương mấy người, nếu như còn sống từ trong Nhại Đình sơn mạch đi ra, nhất định phải đến thăm bọn họ, lúc này hắn xem như thực hiện lời hứa của mình.

.....

Đồng gia, là đại gia tộc lớn nhất trong Nhại Đình sơn mạch phạm vi bên ngoài, là bá chủ tại Bắc Hải Trấn, trấn này so với Hoàng Thạch Trấn Vương Hạo Thần nhìn thấy trước đây còn lớn hơn nhiều, mặc dù không bằng một thành trì phồn hoa, thế nhưng trong mắt Vương Hạo Thần mà nói đã rất tốt rồi.

Dù sao hắn còn chưa đến thành trì lớn bao giờ, càng không biết nơi đó cảnh sắc ra sao, vì thế Bắc Hải Trấn, chính là nơi phồn hoa nhất mà hắn từng đi qua.

Vương Hạo Thần nhàn nhai tản bộ trên đường, hắn lại không biết, bởi vì dung mạo của hắn quá xuất chúng, vì thế nhận được không ít ánh mắt tò mò lẫn say mê của vô số tiểu cô nương.

Thỉnh thoảng, Vương Hạo Thần cũng ghé vào những cửa tiệm ven đường, bất quá những cửa tiệm này căn bản không có thứ gì có thể khiến Vương Hạo Thần hứng thú, đặc biệt là khi hắn đã có trong tay một lượng lớn tài nguyên cùng bảo vật.

Vương Hạo Thần đang muốn rời đi, bỗng nhiên, ánh mắt của hắn đột nhiên sáng lên, cất bước đi về phía một cửa tiệm nhỏ nằm cuối con đường.

Cửa tiệm này rất sơ xài, chỉ có một cái bàn lớn ở trước tiệm, trên bàn bày biện rải rác đồ vật, phần lớn là binh khí, nhìn qua không có gì nổi bật.

Chủ tiệm là một nam tử hơn 30 tuổi, khuôn mặt chữ điền chất phác đôn hậu, thân hình có chút cao to, người này nhìn thấy Vương Hạo Thần đi tới cửa tiệm của mình, trên mặt không khỏi hiện ra vẻ bất ngờ.

Theo hần nghĩ, Vương Hạo Thần loại này khí độ bất phàm nhân vật, vốn dĩ không nên nhìn đến cửa tiệm nho nhỏ của hần mới đúng, chẳng lẽ hần đoán sai rồi sao?

Bất kể thế nào, khách nhân đi tới, phận sự của hần là phải tiếp đãi chu đáo, vì thế nam tử trung niên lập tức tiến lên phía trước, ôm quyền nói:

- Kê hèn này họ Trương tên một chữ Liêu, không biết có thể giúp gì cho khách quan?

Vương Hạo Thần ánh mắt nhìn chăm chăm về phía một khối đá cuối bàn, dựa vào năng lực của hần, kỳ thực cũng không có phát hiện ra khối đá này có gì đặc biệt, thế nhưng Vạn Đạo Thông Thiên Quyết thì lại có phản ứng, chứng tỏ khối đá này không phải vật tầm thường.

- Lão bản, không biết người là từ nơi nào tìm đến khối đá này?

Vương Hạo Thần quay đầu lại nhìn Trương Liêu, mở miệng hỏi.

Trương Liêu ngẩn người, sau đó liền gãi đầu cười ôn hậu đáp:

- Không đầu gì khách quan, khối đá này là vật do một vị bằng hữu khi xưa của tổ phụ ta trao tặng, bất quá bất kể là tổ phụ hay phụ thân của ta đều không biết được nó đến cùng là thứ gì! Nó có thể là bảo vật, nhưng cũng có thể chỉ là một khối đá bình thường! Ta cũng là bởi vì không biết nó là thứ gì nên mới đem nó ra bán!

Vương Hạo Thần nghe xong liền khẽ gật đầu, lại nói:

- Ta có thể nhìn kỹ một chút không?

- Đương nhiên có thể!

Trương Liêu không chút do dự đáp.

Vương Hạo Thần hai tay đem khối đá kia nâng lên, đồng tử của hần, vào lúc này liền chuyển sang màu vàng kim, tựa như một vầng thái dương rực rỡ.

Thái Dương Chi Mâu!

Lúc này Vương Hạo Thần đối với khối đá trước mặt đã nổi lên lòng hiếu kỳ, hết cách đành phải dùng đến Thái Dương Chi Mâu, hi vọng có thể nhìn ra khối đá đến cùng có gì đặc biệt.

Thái Dương Chi Mâu, có năng lực nhìn xuyên thấu vật thể, thế nhưng để cho Vương Hạo Thần không ngờ chính là, ngay cả khi hần đã vận lên Thái Dương Chi Mâu, trong thời gian ngắn cũng không thể nhìn thấu khối đá.

- Ta cũng không tin!

Vương Hạo Thần cắn răng, đem nguyên khí tập trung ở hai mắt, toàn lực vận dụng Thái Dương Chi Mâu nhìn xoáy vào bên trong khối đá.

Thái Dương Chi Mâu không hổ là thần nhãn, mặc dù khối đá kia lai lịch rất không tầm thường, thế nhưng sau cùng cũng khôn ngăn được cặp mắt của Vương Hạo Thần khám phá.

Dựa vào Thái Dương Chi Mâu, Vương Hạo Thần chậm rãi nhìn xuyên qua lớp đá, rốt cuộc, hần cũng đã phần nào hiểu được vì sao khối đá này không bình thường.

Bên trong khối đá, có hai kiện đồ vật, nhìn qua cực kỳ cổ lão, dường như đã trải qua vô số tuế nguyệt ngủ say bên trong khối đá, bởi vì có khối đá ngăn cách, Vương Hạo Thần cũng không thể hoàn toàn nhìn rõ thứ ở bên trong đến cùng là thứ gì, bất quá, hần đủ thông minh để biết được, những vật được một khối đá có thể ngăn cản Thái Dương Chi Mâu của hần nhìn vào chắc chắn không phải là vật tầm thường, không loại trừ khả năng, là bảo vật được truyền xuống từ thời viễn cổ.

Thu hồi Thái Dương Chi Mâu, Vương Hạo Thần lại nhìn Trương Liêu đứng ở bên cạnh, nói:

- Lão bản! Ta muốn mua khối đá này, giá bao nhiêu?

Trương Liêu sững sốt, háo tâm nói:

- Khách quan! Khối phá thạch này tuy rằng nhìn có vẻ không tầm thường, thế nhưng thực chất lại chẳng có công dụng gì cả, người thật muốn mua nó sao?

- Tất nhiên!

Vương Hạo Thần khẳng định.

Trương Liêu im lặng, hần thật không hiểu, một khối phá thạch như vậy, lại còn có người muốn mua, chẳng lẽ đối phương đầu óc có vấn đề hay sao?

Trương Liêu xưa này làm người lương thiện, thật thà lại chưa từng hại người khác, theo hần thấy mặc dù khối đá này kỳ lạ, thế nhưng nếu bản thân mình không có khả năng hiểu được huyền cơ bên trong, vậy nếu như người khác có thể tìm được đồ tốt bên trong khối đá cũng là việc tốt, vì thế do dự một hồi liền nói:

- Khách quan! Nếu như người ưa thích mua khối đá này, vậy Lão Trương ta liền tặng cho người, dù sao ta cũng không biết giá trị của vật này, giữ lại cũng vô dụng mà thôi!

Vương Hạo Thần nao nao, cảm giác Trương Liêu người này có chút thật thà đến kỳ lạ, người bán hàng thông thường đều tận lực nâng giá lên tối đa có thể, còn người trước mặt lại muốn tặng không, đúng là một cái kỳ hoa.

Theo hần thấy, lấy Trương Liêu tính cách, đáng ra không nên làm nghề buôn bán mới đúng.

Bất quá, chính bởi vì Trương Liêu thật thà như vậy, lại để cho Vương Hạo Thần đối với nam tử có chút thương thức, bởi vì hần khi mua hàng, mặc dù không trách những người bán hàng không ngừng tăng giá, vì họ làm vậy cũng là để mưu sinh, thế nhưng hần cũng không có thể có hảo cảm với những người cố ý làm thiệt túi tiền của bản thân.

Loại người như Trương Liêu, thật sự là có chút hiếm gặp!

- Lão bản! Mặc dù ta cũng không dám chắc trong khối đá này có bảo vật hay không, thế nhưng một phần vạn nếu như bên trong thực sự là đồ tốt, vậy Vương Hạo Thần ta chẳng phải đã chiếm tiện nghi rồi sao?

Vương Hạo Thần cười nói.

Trương Liêu lắc đầu, thành thật nói:

- Lão Trương ta trước đây cũng đã từng thử cắt khối đá này, thế nhưng bất kể ta dùng cách gì cũng không thành công! Vì thế cho dù bên trong khối đá thực sự là bảo vật, đó cũng là vận khí và năng lực của khách quan, không liên quan gì đến Lão Trương này!

Vương Hạo Thần nghe hắn nói vậy, trong lòng âm thầm cảm khái, nếu như mọi người trên đời đều có suy nghĩ lương thiện như vậy thì tốt biết bao...

Suy nghĩ một lát, Vương Hạo Thần liền lấy ra một chiếc hộp ngọc đưa cho Trương Liêu, sau đó vỗ vai đối phương mà nói:

- Vương Hạo Thần xưa nay không thích chiếm tiện nghi của người khác! Vật trong chiếc hộp xem như ta dùng để mua khối đá này, nếu như trong khối đá thực sự có bảo vật vượt xa giá trị của vật ta đưa cho người, vậy ta liền nợ người một món ân tình! Nếu như không có gì, vậy liền quên đi, xem như là chúng ta kết một cái thiện duyên!

Lời nói vừa dứt, Vương Hạo Thần thân ảnh liền hoá thành một đạo tàn ảnh biến mất khỏi tầm mắt của Trương Liêu.

Vương Hạo Thần tu vi lúc này là Vũ Sĩ, muốn rời khỏi Trương Liêu một cái Vũ Đồ cảnh vũ giả là chuyện quá mức đơn giản.

Trương Liêu từ đầu đến cuối không kịp phản ứng chút nào, đến khi hắn định thần lại, Vương Hạo Thần đã sớm rời đi, Trương Liêu lúc này mới để ý đến chiếc hộp trong tay, hắn cũng không nghĩ ngợi nhiều, trực tiếp đem nắp hộp mở ra.

Một cổ đan hương nhẹ nhàng bay vào mũi khiến cho Trương Liêu khẽ giật mình, ánh mắt vội vàng nhìn vào trong hộp, chỉ thấy ba viên đan dược màu xanh nằm gọn bên trong hộp.

Nhị phẩm đan dược – Liệu Thương Đan!

Liệu Thương Đan là đan dược trị thương, được dùng cho vũ giả có tu vi thấp hơn Vũ Sư, tức là thích hợp với Vũ Sĩ và Vũ Đồ sử dụng, đặc biệt là đối với Vũ Đồ, chỉ cần ăn vào một viên Liệu Thương Đan, coi như thương tích đầy mình cũng có thể nhanh chóng khôi phục.

Trương Liêu nhìn ba viên Liệu Thương Đan trước mặt mà không khỏi sửng sốt.

Liệu Thương Đan đối với Vũ Đồ bình thường như hắn có thể nói là thánh dược trị thương, coi như bán hết cửa hàng thậm chí cả bản thân hắn cũng khó lòng mua được một viên, vậy mà người trẻ tuổi kia lại tiện tay đưa cho hắn nhiều như vậy?

Coi như là Đồng gia mấy vị thiếu gia kia cũng không dám xa hoa như vậy đi?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Bảo vật nghịch thiên

Chia tay Trương Liêu về sau, Vương Hạo Thần liền tìm đến một quán trọ, không tốn bao nhiêu thời gian liền đặt lấy một phòng, sau đó liền nhanh chóng mở cửa bước vào phòng.

Vừa đóng cửa phòng, Vương Hạo Thần liền lấy ra khối đá kỳ lạ mới có được từ chỗ Trương Liêu, hắn đã có chút gấp đến không kịp chờ đợi muốn biết bên trong khối đá này đến tột cùng là thứ gì.

Tay cầm Từ Lam Kiếm, Vương Hạo Thần lần nữa vận lên Thái Dương Chi Mâu, hắn cũng không muốn khi cắt khối đá này liền vô tình làm hỏng vật bên trong, nếu như không có Thái Dương Chi Mâu, vậy khả năng hắn thất bại là rất lớn.

Vương Hạo Thần dựa vào Thái Dương Chi Mâu, thấy rõ kết cấu bên trong của khối đá, Từ Lam Kiếm trong tay liền hạ xuống.

- Keng!

Từ Lam Kiếm bổ vào khối đá bẻ mặt, thế nhưng khối đá ngay cả một vết xước cũng không có, ngược lại Từ Lam Kiếm trong tay Vương Hạo Thần lại khẽ run lên, bị đẩy văng ngược ra phía sau.

Vương Hạo Thần sửng sốt, có chút không tin tà lại vận sức bổ xuống một kiếm thật mạnh, lần này Từ Lam Kiếm thậm chí không kịp run lên liền trực tiếp gãy làm đôi.

- Cái gì?

Vương Hạo Thần nhìn trong tay kiếm gãy mà không khỏi thất thần, khối đá này làm sao lại cứng rắn như vậy?

Từ Lam Kiếm không phá nổi khối đá, Vương Hạo Thần chỉ có thể tìm một thanh kiếm khác có phẩm chất tốt hơn để thay thế.

Vương Hạo Thần xưa nay yêu thích sử dụng trường kiếm gọn nhẹ mà sắc bén, vì thế hắn lựa chọn tam phẩm huyền khí Diệu Nhật Kiếm, chính là một trong ba thanh kiếm hắn tìm được trong động phủ Lăng Dật Phàm trước kia.

Diệu Nhật Kiếm phẩm chất cao hơn Từ Lam Kiếm rất nhiều, lại có Vương Hạo Thần sử dụng kiếm ý hỗ trợ, vì thế mặc dù vẫn gặp đôi chút khó khăn, thế nhưng đã có thể cắt ra khỏi đá.

Vương Hạo Thần rất cẩn thận, một kiếm lại một kiếm hạ xuống, từng lớp đá chậm rãi bị tháo xuống, dần dần để lộ ra vật bên trong.

Nếu là người bình thường, e rằng đã sớm rời tay huy đi vật bên trong khối đá, cũng chỉ có Vương Hạo Thần sở hữu Thái Dương Chi Mâu, mới có thể đảm bảo vạn vạn vô nhất.

Hao tổn ròng rã một canh giờ thời gian, Vương Hạo Thần mới đem khối đá toàn bộ phân giải, lấy ra vật ở bên trong.

Cảm giác đôi mắt lúc này có chút đau nhức, Vương Hạo Thần vội vàng thu hồi Thái Dương Chi Mâu, dù sao tu vi của hắn quá thấp, trong thời gian dài duy trì Thái Dương Chi Mâu đúng là một gánh nặng không nhỏ.

Vật ở bên trong khối đá, là một chiếc hộp cũ kỹ không biết đã tồn tại bao nhiêu năm tháng, thế nhưng lại không hề có dấu hiệu bị mục nát chút nào.

Vương Hạo Thần đem nắp hộp cạy mở, một đạo hào quang bỗng nhiên từ trong hộp lan toả mà ra, khiến người đang cầm chiếc hộp phải loá cả mắt.

- Rống!

Một tiếng long ngâm nhàn nhạt từ trong hộp vọng ra, mặc dù thanh âm tương đối nhỏ, thế nhưng vẫn chứa đầy sự uy nghiêm cao quý của long tộc.

Đôi mắt dần thích ứng với hào quang trong hộp, Vương Hạo Thần liền nhìn thấy một khoả cầu năng lượng màu vàng kim nằm gọn trong chiếc hộp, hẳn thậm chí còn có thể thấy được bên trong khoả cầu năng lượng có một đầu tiêu long đang bay lượn.

- Đây là... long châu?

Long tộc, chính là huyền thú bên trong chí cao vô thượng tộc đàn, thậm chí có người còn cho rằng, Long, chính là huyền thú bên trong vương giả!

Long tộc thân là viễn cổ thần thú hậu đại, chúng không sở hữu nội đan giống như phần lớn các huyền thú khác, thế nhưng lại sở hữu long châu, thứ còn cường đại hơn nội đan bình thường vô số lần.

Long châu, chính là thần long bản nguyên, hội tụ tất cả tinh hoa và lực lượng của thần long, thần long đẳng cấp càng cao, long châu lại càng quý giá, thậm chí có thể nói, long châu còn quý hơn nửa cái mạng của một đầu thần long.

Thần long sau khi chết, long châu vẫn như cũ có thể tồn tại, bên trong ẩn chứa vô số tinh hoa năng lượng, nhân loại nếu có thể hấp thụ long châu chắc chắn sẽ có vô tận chỗ tốt, bất quá nếu như muốn đạt hiệu quả tốt nhất, vậy nên để huyền thú hấp thụ, nếu là huyền thú huyết mạch thần long, vậy thì càng tốt.

Vương Hạo Thần chú ý ở bên cạnh long châu còn có một khối thạch phù màu đỏ, khối thạch phù này nhìn qua không có gì đặc biệt, thế nhưng Vương Hạo Thần lại cảm nhận được một cỗ tuế nguyệt khí tức từ trong khối thạch phù này lan toả mà ra.

- Thời Huyết Thạch Phù?

Vương Hạo Thần trợn trừng hai mắt nhìn xem khối thạch phù trước mặt, lần đầu cảm thấy cỗ huyệt có chút khô khốc.

Thời Huyết Thạch Phù, chính là một loại thời gian bảo vật, có khả năng làm chậm thời gian, thậm chí là đem thời không triệt để ngưng trệ trong một số trường hợp nhất định.

Thời Huyết Thạch Phù điểm quý giá nhất, chính là có khả năng kéo dài tuổi thọ của vũ giả, ví dụ một vũ giả thọ nguyên sắp cạn, biết mình không còn sống được bao lâu liền sử dụng Thời Huyết Thạch Phù, đem bản thân mình dấu xuống trong lòng đất nơi có lực lượng thời gian yếu hơn bên ngoài, để tự phong bản thân, đem số thọ nguyên còn sót lại triệt để “đóng băng”, hoặc ít nhất cũng có thể giảm thiểu tối đa việc thọ nguyên bị xói mòn.

Khi dùng biện pháp này, vũ giả sẽ lâm vào một trạng thái chết giả, hoặc có thể xem là đang “ngủ say”, trừ phi có ngoại nhân tác động, nếu không hầu như rất khó có thể thoát khỏi trạng thái này.

Thế nhưng đối với những cái lão bất tử kia mà nói, chỉ cần có thể kéo dài thọ nguyên, những thứ khác đều không quan trọng!

Thời Huyết Thạch Phù quý giá là vậy, vì thế số lượng cũng rất khan hiếm, nguyên nhân chính là bởi vì muốn vận dụng lực lượng thời gian, tu vi ít nhất cũng phải đạt đến Vũ Tôn!

Chính vì vậy, muốn chế tạo ra Thời Huyết Thạch Phù bậc này nghịch thiên bảo vật, ít nhất phải có Vũ Tôn cường giả xuất thủ mới có thể làm được.

Cả Đông Hoa hoàng triều từ khi thành lập đến giờ đều không có đi ra một vị Vũ Tôn, căn bản vô pháp đụng chạm đến lực lượng thời gian, vì thế loại bảo vật như Thời Huyết Thạch Phù đáng ra không nên xuất hiện ở nơi này, thế nhưng Vương Hạo Thần vận khí nghịch thiên lại vô tình có được một khối trong tay.

- Khó trách! Thảo nào long châu có thể tồn tại lâu như vậy mà năng lượng không bị xói mòn, thì ra là bởi vì có Thời Huyết Thạch Phù trợ giúp!

Vương Hạo Thần khẽ hít sâu một hơi, đến bây giờ, hẳn đã hiểu vì sao long châu trải qua vô số năm nằm trong khối đá mà năng lượng vẫn dồi dào như vậy, tất cả đều quy công cho Thời Huyết Thạch Phù.

Theo lý mà nói, long châu tuy rằng rất quý, thế nhưng không có khả năng tồn tại được lâu như vậy, cho dù là bị người cường ép phong ấn vào trong khối đá cũng không ngăn được việc nó năng lượng bị thời gian xói mòn, bất quá nếu như có Thời Huyết Thạch Phù trợ giúp, vậy thì không vấn đề gì.

Thời Huyết Thạch Phù ngay cả sinh mệnh của vũ giả đều có thể kéo dài thậm chí đóng băng, vậy thì việc giữ cho long châu không bị mất đi năng lượng có gì là khó?

Thậm chí, ngay cả khối đá giam giữ hai kiện đồ vật, đều bị Thời Huyết Thạch Phù ảnh hưởng, trở nên cứng rắn hơn gấp nhiều lần, nếu không, làm sao có thể khiến Từ Lam Kiếm gãy làm đôi?

Mới vừa đi vào Bắc Hải Trấn liền gặp được hai món bảo vật nghịch thiên, khiến cho Vương Hạo Thần cũng không khỏi cảm khái mình vận khí thực sự quá tốt, tốt đến mức khiến cho kẻ khác phải phát điên.

- Xem ra lần này đúng là phải nợ Trương Liêu tên kia một món ân tình rồi!

Vương Hạo Thần khẽ mỉm cười, lời hắn đã nói, tự nhiên sẽ không nuốt trở lại, dù sao giá trị của long châu và Thời Huyết Thạch Phù không phải ba viên Liệu Thương Đan có thể so sánh, thậm chí Vương Hạo Thần còn đang có chút đắn đo, một món ân tình liền đổi lấy hai món bảo vật như vậy, có phải là quá mức chiến tiện nghi của người ta rồi không?

Phải biết, nếu như Trương Liêu đem Thời Huyết Thạch Phù đi tới đưa cho một vị Vũ Tông lão bất tử, đối phương chắc chắn cũng sẽ thay hắn bán mạng làm việc một lần a...

- Há?

Vương Hạo Thần còn đang nghĩ ngợi vu vơ, đột nhiên phát hiện túi càn khôn của mình có động tĩnh, vội vàng ngưng thần kiểm tra, để cho hắn không ngờ chính là, cỗ ba động kia, vậy mà bắt nguồn từ khoả trướng Huyền Linh Mãng.

Mỗi lần nhắc đến khoả trướng rắn này, lại để cho Vương Hạo Thần cười khổ không thôi, bởi vì khoả trướng rắn này từ khi bị hắn thu vào tay vẫn không có dấu hiệu muốn nở, ngày ngày nằm im một chỗ, nếu không Vương Hạo Thần thỉnh thoảng vẫn cảm nhận được trên khoả trướng này còn có một chút yếu ớt sinh mệnh khí tức, e rằng hắn đã cho rằng đây là một khoả trướng chết rồi.

Thế nhưng, khoả trứng rắn đã lâu không có động tĩnh này, bây giờ bỗng nhiên lại phát ra một cỗ ba động mạnh mẽ, ngay cả trên thân trứng đều hiện ra từng đường gân máu đỏ rực, nhìn qua cực kỳ đáng sợ.

LTG: Chương viết vội, có gì sai sót mong mọi người đừng trách!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Huyết mạch phản tổ

Vương Hạo Thần vội vàng đem Huyền Linh Mãng trứng từ trong túi càn khôn lấy ra, chỉ thấy quả trứng càng lúc càng rung động dữ dội, giống như là đang kích động vô cùng.

- Đây là có chuyện gì?

Vương Hạo Thần thông minh là vậy, thế nhưng vào lúc này cũng chẳng khác gì hoà thượng sờ không tới tóc, không hiểu nổi chuyện đang xảy ra.

- Vũ!

Đúng lúc này, quả trứng đột nhiên phát ra một cỗ lực hút mạnh mẽ, đem long châu bên trong chiếc hộp trong tay Vương Hạo Thần hút đi, đem nó dung nhập vào trong thể nội.

Tĩnh! Tĩnh như chết!

Vương Hạo Thần thần sắc trên khuôn mặt gần như đọng lại, ánh mắt không dám tin hết nhìn chiếc hộp trong tay lại nhìn quả trứng trước mặt, khoé miệng không tự chủ được mà khẽ giật một cái, lại giật một cái...

Long châu, ẩn chứa vô số tinh hoa năng lượng của một đầu long tộc huyền thú sau khi chết lưu lại, nếu như hắn có thể luyện hoá nó, tu vi của hắn nói không chừng sẽ trực tiếp nhảy lên đến Vũ Sư, thậm chí là Vũ Linh, bảo vật như vậy... thế mà lại để một quả trứng hấp thụ mất rồi?

Nghĩ đến đây, ngay cả với định lực của Vương Hạo Thần mà cả người cũng phải run lên vì giận, nếu là kẻ khác, e rằng đã sớm một chương đập nát quả trứng thối tha trước mặt.

- Thôi! Xem như lần này tiện nghi người, ta cũng muốn xem, sau khi người nở ra đến tốt cùng là thứ gì!

Vương Hạo Thần cười khổ nói, nghĩ thứ đã mất đi cũng không thể lấy lại, cũng lười đi gây sự.

Nghĩ vậy, hắn liền ngồi xếp bằng trên mặt đất, bắt đầu tu luyện Bất Hủ Thiên Kinh, tiện thể quan sát quả trứng động tĩnh.

Kỳ thực, trong lòng Vương Hạo Thần cũng có chỗ khó hiểu, long châu đúng là bảo vật quý giá, thế nhưng không phải bất cứ ai cũng có thể hấp thụ, một quả trứng, thực sự có thể luyện hoá năng lượng của long châu mà không bạo thể sao?

Long châu ẩn chứa năng lượng vô cùng dồi dào, cho dù Huyền Linh Mãng trứng rắn có chút không tầm thường, thế nhưng cũng phải hao tổn rất nhiều thời gian mới có thể luyện hoá.

Thời gian qua đi, năng lượng trong long châu bị quả trứng hấp thụ càng nhiều, sinh mệnh khí tức càng thêm hùng hậu, thậm chí, Vương Hạo Thần còn có thể mơ hồ nghe được tiếng tim đập.

- Rắc!

Một lúc sau, trên thân trứng bỗng nhiên xuất hiện một vết nứt nhỏ.

Vương Hạo Thần mất tinh tai thính nghe được âm thanh này, liền ngưng lại việc tu luyện, ánh mắt chăm chú nhìn vào quả trứng trước mặt, lẩm bẩm nói thầm:

- Muốn nở rồi sao?

- Rắc! Rắc! Rắc!

Vết nứt trên trứng ngày càng lan rộng, tựa như màng nhện lan toả mà ra.

- Ầm!

Một cỗ khí thể đáng sợ từ trong khoả trứng bạo phát đi ra, chấn động cả thiên địa.

Toàn bộ thiên địa nguyên khí trong phạm vi Bắc Hải Trán đều phun trào, hướng về khoả trứng tập trung mà đến, sau đó hình thành một cái cột sáng màu vàng kim, phóng thẳng lên tận trời xanh cao trăm trượng.

Ở trong cột sáng đó, hiện ra một đầu hoàng kim cự long hư ảnh khổng lồ vô cùng thần thánh, toàn thân toả ra vô địch mà oai nghiêm khí thế, khiến cho vô số vũ giả tại Bắc Hải Trán không nhận được phải quỳ lạy.

Chân long, chính là huyền thú chi vương, khí thế của nó, tuyệt đối có thể so sánh với cường giả đỉnh cấp trên đại lục.

Nhai Đình sơn mạch bên trong, tất cả huyền thú đều cung kính quỳ trên mặt đất, cúng bái hoàng kim cự long hư ảnh, ngay cả Xích Diễm Thiên Hồ đều không phải là ngoại lệ.

Thần long hiện, vạn thú triều bái!

Tại nơi này, chỉ có một người không bị chân long khí thể dọa sợ, đó chính là Vương Hạo Thần!

Vương Hạo Thần thân có Thái Dương Vương huyết mạch, luận cao quý mà nói, so với chân long huyết mạch chỉ có hơn chứ không kém, nếu là một đầu chân long tự mình giá lâm, có

Ể có thể dựa vào thực lực vượt trội mà đè ép khí thế của hắn, thế nhưng lúc này trước mặt hắn chẳng qua chỉ là một cái chân long hư ảnh mà thôi, chỉ được cái vẻ mà không có bao nhiêu lực lượng, căn bản không thể dựa vào huyết mạch áp chế Vương Hạo Thần, dựa vào cái gì có thể khiến hắn quỳ bái?

Trong lúc mơ hồ, Vương Hạo Thần cũng không nhận ra, sau lưng hắn, vậy mà hiện ra một tồn chỉ cao vô thượng kim sắc để hoàng hư ảnh, cùng hoàng kim cự long hư ảnh đối kháng.

Chân long hư ảnh không tồn tại quá lâu, chậm rãi hoá thành một hạt quang điểm, bay đến dung nhập vào trong khoả trứng.

Chân long hư ảnh biến mất, cổ khí thế đáng sợ kia cũng hoàn toàn thu lại, mọi người tại Bắc Hải Trấn cũng như huyền thú trong Nhai Đình son mạch thoát khỏi áp chế, thế nhưng vẫn bị trảng điện lúc trước thật sâu trấn trụ, thậm chí có nhiều người còn hoài nghi có phải hay không là có bảo vật xuất thế, lập tức toả ra tìm kiếm, cũng có người cho rằng có hai vị cường giả siêu cấp đi tới nơi này, vì thế nom nớp lo sợ.

Nhất thời, Bắc Hải Trấn trở nên có chút rối loạn.

.....

Đối với những chuyện bên ngoài, Vương Hạo Thần không biết chút nào, hắn lúc này chỉ tập trung quan sát quả trứng trước mặt, chờ đợi khoảnh khắc thứ bên trong phá trứng mà ra.

- Rắc!

Vỏ trứng hoàn toàn vỡ ra, một con rắn nhỏ màu vàng liền từ trong đó tập tễnh bước ra.

Kỳ thực, cũng không thể gọi nó là rắn, chính xác mà nói, phải gọi nó là rồng, bởi vì con rắn nhỏ này thế nhưng là có bốn chân, toàn thân được long lân màu vàng bao phủ, trên đỉnh đầu còn có một cái sừng rồng cực kỳ oai phong.

Đây là một đầu tiểu long!

Vương Hạo Thần khẽ nhủ này, hắn không ngờ, Huyền Linh Mãng một cái cấp thấp huyền thú vậy mà có thể sinh ra một đầu sinh vật đáng sợ như vậy.

Hắn biết, trên thế gian có một số trường hợp được gọi là huyết mạch dị biến, đó là mẫu thú sinh ra thú con có huyết mạch lực lượng mạnh mẽ hơn phụ mẫu vô số lần, thế nhưng chung quy lại không thể thay đổi hình dáng hay tổ chất căn bản của bản thân, ví dụ như Huyền Linh Mãng nếu là sinh ra một đầu Thiên Linh Mãng cấp bậc cao hơn, vậy thì đó chính là huyết mạch dị biến.

Thế nhưng là, Thiên Linh Mãng cho dù thực lực mạnh hơn Huyền Linh Mãng, nhưng chung quy cũng chỉ là rắn mà thôi, căn bản không cách nào so sánh với chân long, vì thế đầu tiểu long mặt Vương Hạo Thần không thể là một đầu Thiên Linh Mãng.

- Chẳng lẽ nói... đây là một đầu huyết mạch phân tổ huyền thú?

Vương Hạo Thần sau cùng lại liên tưởng đến loại khả năng đáng sợ kia.

Huyết mạch phân tổ so với huyết mạch dị biến phải đáng sợ hơn vô số lần, hơn nữa cùng càng thêm hiếm gặp.

Nếu như một huyền thú có tổ tiên cường đại, dẫn đến trong người nó có một tia huyết mạch của tổ tiên truyền xuống, vậy bản thân nó liền có một phần rất nhỏ cơ hội kích phát tia huyết mạch này trở nên cường đại giống như tổ tiên của mình. Ngoài ra, hậu nhân của nó, cũng có cơ hội thức tỉnh huyết mạch tiên tổ của mình, bất quá khả năng này thực sự rất nhỏ, nhỏ tới mức không thể hình dung.

Hơn nữa, huyết mạch lưu truyền càng lâu, cường độ của huyết mạch sẽ càng thấp, dẫn đến việc muốn thức tỉnh huyết mạch của tổ tiên đã khó càng thêm khó, trên đại lục phần lớn huyền thú đều đã đánh mất khả năng thức tỉnh huyết mạch tiên tổ, thậm chí theo thời gian qua đi, huyết mạch tiên tổ trong người bọn chúng đã thấp đến mức tận cùng, có thể nói là hoàn toàn biến mất.

Đương nhiên, cũng có một bộ phận rất nhỏ huyền thú có thể kích phát huyết mạch tiên tổ, thậm chí một số trường hợp hi hữu ngay từ khi sinh ra đã có được huyết mạch lực lượng gần bằng thậm chí sánh ngang tiên tổ, trường hợp này cực kỳ hiếm hoi, được gọi là huyết mạch phân tổ.

Vương Hạo Thần hiện tại cũng có thể nghĩ tới huyết mạch phân tổ mới có thể lý giải tình trạng của đầu tiểu long kia.

Có lẽ, tổ tiên của Huyền Linh Mãng là một chủng loại chân long, hoặc ít nhất cũng có quan hệ họ hàng với chân long, chỉ là trải qua vô số năm tháng đã bị pha tạp, xói mòn quá nhiều, dẫn đến Huyền Linh Mãng trong người huyết mạch long tộc hầu như đã không tồn tại, thế nhưng Huyền Linh Mãng vậy mà lại có thể sinh ra một đầu chân long, có thể nói là kỳ tích trong kỳ tích.

Vương Hạo Thần từng tham khảo qua không ít tài liệu quý hiếm về long tộc từ trong “ thư viện “ được lưu giữ trong đầu, biết được Long tộc huyết mạch di truyền rất nhiều, vì thế long cũng có nhiều loại, trên đại lục phần lớn chỉ có giao long, á long, long khâu, dực long.... các loại tạp huyết long tộc, nếu như bọn hắn huyết mạch một ngày còn chưa tiến hoá, thành căn bản không thể tính là long tộc chân chính.

Chân chính long tộc, trên đại lục số lượng rất ít, được gọi là chân long.

Mà đầu tiểu long trước mặt Vương Hạo Thần, vậy mà lại là một đầu chân chính chân long!

Dựa vào Huyền Linh Mãng mong manh đến thảm thương long tộc huyết mạch, cơ hội có thể sinh ra một đầu chân long hầu như là con số không tròn trĩnh, thế nhưng trên thế gian không có cái gì gọi là tuyệt đối, chuyện tưởng như không thể xảy ra kia, lúc này vậy mà lại xảy ra rồi.

Đầu tiểu long kia, có được tuyệt đối tinh khiết chân long huyết mạch, hoàn toàn không có một tia tạp chất, coi như trên khắp đại lục, huyền thú có thể có được huyết mạch phân tổ hoàn mỹ giống như nó, chỉ sợ đều không có mấy đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Tiểu Long

Bắc Hải Trần mấy ngày nay không lúc nào được yên tĩnh, khắp nơi đều có vũ giả đi qua, trong tứ lâu, lại có vô số người xúm lại bàn tán, thậm chí có kẻ còn thêm mắm thêm muối, nói quá sự thật, đôi trắng thay đen.

Vương Hạo Thần đi trên đường, nghe được không ít lời bàn tán sôi nổi, về mặt không nhận được trở nên có chút cổ quái.

Hắn không nghĩ tới, sự tình mấy hôm trước đã trở thành đề tài để cho mọi người bàn tán không ngừng nghỉ như vậy. Không ai biết được, kẻ gây ra động tĩnh mấy ngày trước lại đang thoải mái nằm trong ngực hắn.

Kẻ hắn đang nói tới tự nhiên là đầu ấu long vừa mới sinh ra không lâu, Vương Hạo Thần đặt tên cho nó là Tiểu Long.

Bởi vì người đầu tiên Tiểu Long nhìn thấy sau khi mở mắt chính là Vương Hạo Thần, khiến cho trong tiềm thức của nó hắn chính là người thân của mình, hơn nữa trải qua mấy ngày tiếp xúc, Vương Hạo Thần quả thực đối đãi với nó rất tốt, vì thế nó đối với hắn càng thêm thân thiết.

Huyền thú bản tính hoang dã, thế nhưng nếu như được huấn luyện thích hợp, vì thế chính là người bạn trung thành nhất của chủ nhân.

Lại nói, Tiểu Long thân có hoàn mỹ thượng cổ chân long huyết mạch, vừa mới sinh ra đã có chiến lực ngang ngửa với nhân loại Vũ Linh cảnh vũ giả, cái này lúc ban đầu còn dọa cho Vương Hạo Thần một trận kinh hoàng thất sắc.

Vừa mới sinh ra đã có thể so sánh với Vũ Linh..., cái này quả nhiên là được thượng thiên ưu ái, hơn nữa đây chỉ là bước đầu mà thôi, Tiểu Long là huyền thú bên trong vương giả, không gian phát triển là vô hạn, chỉ cần nó có đầy đủ cố gắng, muốn đạt tới cảnh giới của tổ tiên năm xưa cũng không phải không có khả năng.

Mà tốc độ tu luyện của tiểu tử này quả thực càng khiến người khác phải ghen ghét, trưởng thành nhanh đến mức khó tin, ngoại trừ chính bản thân Vương Hạo Thần ra, hắn còn chưa thấy được kẻ nào có tốc độ tu luyện nhanh hơn Tiểu Long.

Cứ như vậy, Vương Hạo Thần liền có được một cái bảo tiêu có thể so sánh với Vũ Linh cảnh, hơn nữa còn là loại bảo tiêu phi thường có tiềm lực, lại cực kỳ trung thành, tại Bắc Hải Trần hầu như có thể hoành hành vô kỵ.

Bất quá, Vương Hạo Thần cũng không đem Tiểu Long coi là thuộc hạ hay bảo tiêu, ngược lại xem nó như người thân của mình.

Từ nhỏ hắn luôn là một người cô đơn, ngoại trừ sự nương tay hắn có rất ít bằng hữu, huynh đệ càng là không có ai, Tiểu Long xuất hiện, khiến cho hắn cảm giác như mình có thêm một cái đệ đệ, đối với nó chăm sóc cực kỳ chu đáo.

Một người một thú, không mất bao nhiêu thời gian liền trở thành tri kỷ, không hề bởi vì chủng tộc khác biệt mà có chút ngăn cách.

Tiểu Long lúc này giống như con rắn nhỏ cuộn mình nằm trong ngực Vương Hạo Thần, hai mắt lờ mờ giống như đã ngủ, thỉnh thoảng lại dùng đầu thân mật cọ vào người hắn, hoàn toàn không có một chút chân long oai nghiêm phong phạm, ngược lại giống như một đầu tiểu thú thông thường đang làm nũng với chủ nhân.

Đối với việc này, Vương Hạo Thần chỉ khẽ lắc đầu cười, Tiểu Long lúc này chẳng khác gì một đứa trẻ sơ sinh, hắn sao có thể trách nó?

.....

Trương Liêu gần đây tâm trạng có thể nói là rất tốt, bởi vì không lâu trước đó Vương Hạo Thần tặng hắn ba viên Liệu Thương Đan, giá trị tại nơi này có thể nói là liên thành, Trương Liêu cũng không dùng, sau khi đóng cửa tiệm sớm liền nhanh chóng tìm tới một quầy hàng bán đồ trang sức, dùng một viên Liệu Thương Đan đổi lấy một sợi dây chuyền đắt tiền thật đẹp mắt, sau đó hớn hờ quay về nhà, ý định tặng cho vợ mình một món quà bất ngờ.

Vợ của Trương Liêu, tên là Liễu Ngọc, dung mạo khá xinh đẹp, rất thích vòi vĩnh chồng mình, bất quá Trương Liêu yêu vợ, vì thế chưa từng oán than một lời, ngược lại càng lấy đó làm động lực không ngừng cố gắng làm việc, có thể nói là chiều vợ hết mực.

Sợi dây chuyền kia, lúc bình thường coi như Trương Liêu dốc toàn bộ tài lực cũng không có khả năng cầm xuống, thế nhưng hắn trong tay lại có Liệu Thương Đan, một viên nhị phẩm đan được đổi lại một món đồ trang sức, nếu như để Vương Hạo Thần biết được chắc chắn sẽ không nhận được mà cười khò một tiếng, nếu nói về độ phá của, tên Trương Liêu thực sự có thể được xem là bậc tông sư a!

Trương Liêu lại không quan tâm đến những chuyện này, hắn chỉ một lòng muốn làm vợ mình vui, tay cầm sợi dây chuyền chạy thật nhanh về nhà.

Trương Liêu không biết, thứ chờ đợi hắn ở nhà... lại chính là một trận phong ba bão táp thực sự!

.....

Trong lúc Trương Liêu đang trên đường quay về, liền có một người cái nam tử y phục hoa lệ đi tới nhà hắn phía trước đại môn, nam tử này tựa hồ rất quen thuộc với nơi này, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

- Tiểu Ngọc! Ta tới rồi!

Nam tử cất giọng gọi lớn.

- Đồng Phi ca! Người hôm nay làm sao lại đến sớm như vậy?

Từ trong nhà lập tức có một cái mặt đầy trang điểm phụ nhân bước ra, mị nhãn hướng nam tử tên Đồng Phi ném tới.

Loại ánh mắt này, giống như là đang nhìn mình trượng phu hoặc tình nhân đồng dạng.

Mà nữ tử này, chính là Trương Liêu thê tử - Liễu Ngọc.

- Ha ha! Không phải là nhớ muội không chịu nổi sao?

Đồng Phi cười ha ha mà nói, ánh mắt nóng bỏng không chút kiêng kỵ nhìn qua Liễu Ngọc trước ngực tuyết trắng da thịt, dục vọng không có chút nào che dấu từ trong mắt phun trào mà ra.

Liễu Ngọc không phải là thiếu nữ chưa hiểu sự đời, và lại Đồng Phi cũng không phải là chưa từng dùng loại ánh mắt này nhìn nàng, sao nàng có thể không biết hắn đang nghĩ gì?

- Đồ quý! Mấy hôm trước không phải nhân gia đã chiều người cả ngày trời hay sao?

Liễu Ngọc miệng nói như vậy, thế nhưng thần sắc lại không chút nào kháng cự, ngược lại còn có ý cầu dẫn Đồng Phi.

Nhìn thấy Liễu Ngọc như vậy, Đồng Phi trong lòng dục hoà càng thịnh, lập tức vươn tay đem Liễu Ngọc eo thon ôm lấy, đi thẳng vào trong nhà.

- Hôm nay, ta nhất định để cho nàng không xuống giường được!

Đồng Phi cười tiện tiện nói, hai tay nhanh chóng giải khai Liễu Ngọc trên thân quần áo, mà Liễu Ngọc cũng rất biết cách phối hợp, không chút nào phản kháng để cho Đồng Phi tùy tiện lột đi quần áo của mình, mị nhãn như tơ nhìn y không chớp mắt.

Đồng Phi đem Liễu Ngọc đặt dưới thân về sau, trong phòng liền nhanh chóng truyền ra từng đạo nặng nề tiếng thờ gấp.

Trương Liễu làm sao cũng không ngờ được, người vợ mình yêu thương hết mực lại lợi dụng lúc mình ra ngoài làm việc mà dâm dửu với người khác, hơn nữa còn trực tiếp làm chuyện đó trong phòng ngủ của hai vợ chồng.

Nguyên lai, Liễu Ngọc bán tính vốn ham vinh hoa phú quý, lại ý mình có nhan sắc bền không chịu suốt đời ở với một người chồng tầm thường như Trương Liễu.

Đồng Phi thì là Đồng gia hậu nhân, một lần vô tình nhìn thấy Liễu Ngọc liền say mê nhan sắc của nàng, không bao lâu sau liền tự mình tìm đến cửa, Liễu Ngọc thấy Đồng Phi có thân phận là Đồng gia hậu nhân, vì thế cũng chẳng để tâm việc mình là nữ nhân đã có trượng phu, rất vui lòng cùng Đồng Phi ở cùng một chỗ, hai người tư tình cũng từ đó mà kết.

Đồng Phi một lần liền dễ dàng chiếm được Liễu Ngọc, càng thêm say mê nàng, bởi vì Trương Liễu ở bên ngoài làm việc nhiều khi cả tuần lễ đều không có thời gian trở về, vì thế hán hầu như mỗi ngày đều tìm tới đây cùng Liễu Ngọc mây mưa, dần dần, cả hai hầu như đều quên mất Trương Liễu tồn tại.

.....

Mà lúc này, Trương Liễu đã cách nhà không xa.

Không hiểu sao, Trương Liễu trong lòng lại dâng lên từng trận bất an không thể lý giải.

Cước bộ của Trương Liễu càng lúc càng nhanh, thế nhưng nỗi lo sợ trong lòng lại không chút nào giảm bớt.

Khi cách đại môn chỉ còn 50 mét trái tim của Trương Liễu bắt đầu phanh phanh nhảy lên.

Nhìn thấy đại môn về sau, Trương Liễu sắc mặt soát một cái liền trở nên trắng bệch.

Đại môn mở toang!

- Không phải đâu! Nhất định không phải giống như ta nghĩ!

Trương Liễu cố gắng tự trấn an mình, hít sâu một hơi bèn tiến vào trong nhà.

Thế nhưng chỉ vừa bước vào nhà, Trương Liễu liền nghe được từng đợt kiều mị rên rỉ thanh âm.

Mà chủ nhân của đạo thanh âm kia, không phải ai khác chính là thê tử của hắn, Liễu Ngọc!

Trương Liễu trong lòng hi vọng đều tại một giây phút này mà tan biến, chỉ còn lại vô tận thất vọng cùng đau thương.

Hắn làm sao cũng không ngờ tới, mình trước giờ một mực đối với Liễu Ngọc một tâm chân tình, thế nhưng kết quả lại khiến cho trái tim của hắn cơ hồ vỡ vụn! Thê tử của hắn, vậy mà lại nhân lúc hắn vắng nhà lăng nhăng với người khác, hơn nữa còn là ở trong gian phòng của hắn và nàng!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95: Đau thương

Trương Liễu hai mắt tràn đầy đau khổ cùng giận dữ, không kìm được tâm tình trực tiếp xông vào trong phòng.

Đập vào mắt hắn là một khung cảnh khiến kẻ khác thú huyết sôi trào, Liễu Ngọc thân không mảnh vải đang nằm dưới thân Đồng Phi mặc hắn dày vò.

Trương Liễu con mắt lập tức đỏ bừng, lửa giận công tâm, một ngụm nghịch huyết không nhịn được từ trong miệng phun ra.

Mà Đồng Phi cùng Liễu Ngọc đang mây mưa trên giường, cũng bị Trương Liễu xông vào khiến cho chấn động, Liễu Ngọc càng là sắc mặt xoạt một cái biến thành tái nhợt, vội vàng đẩy Đồng Phi qua một bên, đem quần áo mặc vào, nhìn Trương Liễu lắp bắp nói:

- Lão... lão công!

Đồng Phi thì lại ngoài ý muốn nhìn xem Trương Liễu, trong ấn tượng của hắn, dường như tên này không nên xuất hiện ở đây vào thời điểm này mới đúng.

Trương Liễu lần đầu cảm thấy hai tiếng “lão công” từ trong miệng thê tử của mình phát ra lại khó nghe như vậy, suýt chút nữa lại phun ra một ngụm máu tươi, ngón tay run run chỉ vào Liễu Ngọc nói:

- Liễu Ngọc! Ta tự nhận đối đãi với nàng không tệ, vì cái gì nàng lại phản bội ta?

- Ta...

Liễu Ngọc không lý do để phản bác, vẻ mặt trắng xanh lẫn lộn đứng ở đó không biết trả lời thế nào.

Trương Liêu thấy nàng không trả lời, trong lòng càng thêm tức giận, cả người giống như mất hết lý trí chạy tới nắm lấy hai vai Liễu Ngọc, lớn tiếng gào thét:

- Nàng có biết, ta vì nàng bỏ ra bao nhiêu không? Nàng rõ ràng đã nói sẽ chung thủy với ta tới đầu bạc răng long, thế nhưng bây giờ thì thế nào? Vì sao lại phản bội ta? Rốt cuộc ta đã làm gì sai? Vì cái gì a?

Nói đến sau cùng, Trương Liêu cơ hồ là dùng toàn lực hét lên, như muốn diễn tả tất cả thống khổ uất ức trong lòng.

Liễu Ngọc càng nghe càng khó chịu, rốt cuộc quyết định không im lặng nữa, cũng lập tức nổi giận quát lên:

- Vì cái gì? Bởi vì ngươi quá nghèo a! Ngay cả một món trang sức ra dáng đều không thể mua cho ta! Liễu Ngọc ta sao có thể suốt đời chung sống với một kẻ thấp hèn như ngươi? Nếu như ngươi có thể làm được giống Đồng Phi ca, ta sao có thể phản bội ngươi? Đồng Phi ca có thể cho ta những thứ ngươi không bao giờ có thể cho ta, vậy ta theo hắn có gì là sai? Nếu như ngươi có thể làm được giống Đồng Phi ca, ta sao có thể phản bội ngươi?

- Ngươi...

Trương Liêu giận đến mức không thể nói gì thêm được nữa, bao nhiêu năm hằn cức khổ làm việc, thế nhưng sau cùng lại nhận được kết cục đau đớn như vậy, thực sự là đáng cay đến cực điểm.

- Vù!

Một đạo quyền ảnh từ phía sau Liễu Ngọc đột nhiên xuất hiện, mạnh mẽ đánh lên mặt Trương Liêu, đem hắn đâm bay ra ngoài, chấn động đến thổ huyết.

Đồng Phi thân ảnh xuất hiện tại Liễu Ngọc bên người, lúc này hắn cũng đã mặc vào y phục, đưa tay ôm lấy Liễu Ngọc eo thon, ánh mắt khinh bỉ nhìn Trương Liêu nói:

- Đồ phế vật! Gần 30 tuổi chỉ mới là Tam Tinh Vũ Đồ, ngay cả một quyền của ta cũng không tiếp nổi! Loại người như ngươi, sao đủ tư cách làm chồng Tiểu Ngọc? Bản thiếu gia mới là nàng trong đời tình yêu đích thực! Nếu như ngươi biết khôn, lập tức rời bỏ nàng, để nàng được tự do! Nếu không, bản thiếu gia nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Liễu Ngọc nghe tình nhân nói vậy, trong lòng vừa ngọt ngào vừa đắc ý, một chút tự trách cũng biến mất không còn gì nữa, thần sắc tràn đầy si mê nhìn Đồng Phi.

Không sai! Trương Liêu chỉ là một cái “ nông dân ” tầm thường mà thôi, căn bản không cách nào so sánh với Đồng Phi, chỉ có loại nam nhân vừa có địa vị vừa có thực lực như Đồng Phi mới xứng với giai nhân là nàng! Trương Liêu chẳng qua chỉ là dựa vào vận khí tốt chó mới may mắn lấy được nàng trước đó, thế nhưng con cóc không thể giữ được phượng hoàng, nàng ở với hắn nhiều năm như vậy, xem như cũng đã rất có tâm rồi.

Quả đúng như Đồng Phi nói, hắn mới là tình yêu đích thực của nàng! Anh hùng phối giai nhân, là chuyện kinh thiên động địa!

Trương Liêu lồm cồm từ dưới đất bò dậy, nhìn thấy đôi nam nữ đang liếc mắt đưa tình mà trong lòng càng thêm đau đớn.

Đã cướp vợ người khác lại còn nói được chính khí như vậy, có loại người vô sỉ hơn tên Đồng Phi này sao?

Cũng bởi vì Đồng Phi, Liễu Ngọc mới phản bội hắn! Nếu như không có Đồng Phi xuất hiện, Liễu Ngọc như cũ là người vợ hiền của hắn, vĩnh viễn cũng không thay đổi!

Tất cả là tại tên khốn Đồng Phi!

- Ta phải giết ngươi!

Trương Liêu nộ hỏa bốc cao, lập tức hướng về Đồng Phi xuất thủ, lúc này hắn cũng đã bắt kể địa vị của đối phương cao như thế nào, hắn chỉ biết, bản thân nhất định phải xé xác kẻ đã phá hoại gia đình của mình!

- Chỉ bằng cùng xứng?

Đồng Phi cười một tiếng, trong mắt có nồng đậm trào phúng cùng khinh thường.

Hắn thân là Vũ Đồ Thất Tinh, tự nhiên không cần sợ Trương Liêu tu vi chỉ có ba sao Vũ Đồ.

Đồng Phi tùy ý oanh ra một quyền, cũng chẳng cần dùng toàn lực, thế nhưng một quyền này lại đem Trương Liêu đánh bay, cả người đụng vỡ bức tường, bay thẳng ra ngoài đại môn.

Trương Liêu chỉ thấy lục phủ ngũ tạng đau đớn khó chịu, vùng vẫy một hồi muốn đứng lên, thì nhưng lại vô tình khiến thương thế càng thêm nặng, máu tươi từ trong miệng không ngừng phun ra.

Tu vi chênh lệch quá lớn, Trương Liêu lại chẳng phải thiên tài có năng lực vượt cấp chiến đấu, vì thế liền bị Đồng Phi đánh tới thừa sống thiếu chết.

- Phế vật quả nhiên là phế vật!

Đồng Phi ôm Liễu Ngọc từ trong nhà đi ra, về mặt trời tức nhìn xem Trương Liêu.

- Đôi câu nam nữ!

Trương Liêu dè dặt thương thế trong người, phản hận phun ra một câu.

- Ngươi muốn chết!

Đồng Phi ánh mắt loé lên sát khí, thân hình lao về phía Trương Liêu, quyền cước lập tức tung loạn xạ lên người đối phương. Trương Liêu lại không có chút sức phản kháng nào, bị đánh tới máu me đầy mình, khuôn mặt biến dạng.

Bởi vì hai người đánh nhau động tĩnh có chút lớn, vì thế dẫn đến không ít người đi đến xem lại quan sát, trong đó có không ít người biết Trương Liêu, thậm chí còn có giao tình với hắn, thấy Trương Liêu bị đánh thế thảm như vậy, trong lòng khỏi bất bình, mặc dù e ngại Đồng Phi không dám xông vào tiếp ứng, thế nhưng có mấy người ở bên ngoài la hét, ý bảo Đồng Phi dừng tay.

Đồng Phi nghe mọi người xung quanh bàn tán, lòng mày khẽ nhíu lại, cũng chẳng muốn dây dưa nữa, trực tiếp một chiêu đánh nát Trương Liêu đan điền.

Trương Liêu một thân công lực bị phế, đau tới há miệng kêu thảm một tiếng, hầu như ngất đi, thế nhưng Đồng Phi lại chẳng có chút nào thương xót, một bàn tay khác hạ xuống, chuẩn bị đem Trương Liêu triệt để giết chết.

- Đủ rồi!

Đúng lúc đó, một đạo thanh âm lạnh như băng từ trong đám người đứng xem vang lên, một đạo thân ảnh như quỷ mị trong nháy mắt liền xuất hiện ở bên cạnh Trương Liêu, một tay đem Đồng Phi thủ chương bắt lấy.

Người đến là một nam tử trẻ tuổi, áo trắng như trích tiên, khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ tới cực điểm, không phải ai khác chính là Vương Hạo Thần.

Vương Hạo Thần vốn dĩ muốn tìm đến Đồng gia cùng đàm bằng hữu cũ gặp mặt, ai biết giữa đường lại gặp Trương Liêu đang bị người đánh đập tàn nhẫn. Theo Vương Hạo Thần nhận biết, Trương Liêu chính là một cái lòng dạ đơn giản lại thiện lương người, vì thế khi hắn nhìn thấy cảnh tượng như vậy liền vội ra tay ngăn cản, ít nhất, cũng muốn làm rõ mọi chuyện rồi mới nói.

May mắn cho Trương Liêu, nếu như không phải Vương Hạo Thần trùng hợp ở gần đây, vậy hẳn cái mạng này e rằng khó giữ được.

.....

Đồng Phi không ngờ lại nửa đường lại có người dám xuất thủ ngăn cản hắn hành sự, ánh mắt liền lạnh lại, âm trầm nhìn Vương Hạo Thần nói:

- Người biết người đang làm cái gì?

Vương Hạo Thần mí mắt sụp xuống, cũng chẳng đáp lời, bàn tay truyền đến một cỗ kinh lực, trực tiếp chấn bay Đồng Phi.

Đồng Phi thân hình bạo lui hơn mấy chục bước mới miễn cưỡng dừng lại, cảm thấy hô khẩu một trận đau rất, cánh tay hầu như không nhấc lên nổi, trong lòng lập tức kinh hãi gần chết.

Người trẻ tuổi kia đến cùng có thân phận gì? Thực lực làm sao lại đáng sợ như vậy?

Vương Hạo Thần chấn lui Đồng Phi về sau, liền đi tới bên cạnh Trương Liêu, nhìn thấy thảm trạng của đối phương thì không khỏi thờ dài một hơi.

Hắn đến chậm một bước, Trương Liêu đan điền đã bị phá, lúc này đã không khác gì một cái phàm nhân.

- Trước bảo vệ tính mạng của hắn lại nói!

Vương Hạo Thần lấy ra một viên đan dược trị thương cho Trương Liêu ăn vào, sau đó một tay đặt lên vai đối phương, vận chuyển nguyên khí hỗ trợ Trương Liêu chữa trị thương thể.

Dan dược rất có hiệu quả, không bao lâu sau Trương Liêu liền tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Cảnh tỉnh

- Vương công tử làm sao lại là người?

Trương Liêu vừa mở mắt liền thấy được Vương Hạo Thần thân ảnh, không khỏi sùng sờ.

- Ta thiếu nợ người một cái ân tình, lúc này đương nhiên phải trả a!

Vương Hạo Thần cười nói.

- Thiếu nợ ta ân tình?

Trương Liêu một mặt mờ mịt.

- Ta trước đó đã từng nói, nếu là ta ở trong khối đá kia tìm được bảo vật, vậy ta xem như nợ người một món ân tình!

Vương Hạo Thần đạm thanh nói.

Trương Liêu lúc này mới tỉnh ngộ, bất quá sau đó liền khẽ lắc đầu nói:

- Vương công tử, ta biết người có ý tốt, bất quá chuyện này người cũng đừng nên quản a!

- Tại sao?

Vương Hạo Thần nhú mày, hỏi.

Trương Liêu thờ dài, bắt đầu giải thích nói:

- Đồng Phi là Đồng gia hậu nhân, Đồng gia lại là bá chủ tại Bắc Hải Thành, người vì ta mà gây sự với Đồng gia quả thực là không sáng suốt, bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua cho người! Hơn nữa...

Trương Liêu nói đến đây liền dừng lại không nói tiếp.

- Hơn nữa cái gì?

Vương Hạo Thần hỏi.

Trương Liều im lặng một lát, sau đó liền đau thương nói:

- Ta Trương Liều đã là một cái phế nhân, ngay cả thể tử cũng mất, vậy ta còn sống trên đời này để làm gì nữa?

Nói đến đây, Trương Liều thanh âm đã tràn ngập từ ý.

Vương Hạo Thần lòng mảy mui lại càng sâu, hẳn đại khái đã hiểu được, Trương Liều lúc này căn bản đã tuyệt vọng đến không muốn sống nữa, cái này để cho Vương Hạo Thần nhất thời lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, không biết làm sao cho phải.

- Cần gì phải như vậy a?

Vương Hạo Thần thờ dãi một tiếng nói.

Trương Liều căn bản không nghe lọt tai bất cứ lời khuyên nào vào lúc này, bỗng nhiên, hắn lấy ra từ trong người một thanh đoản kiếm, không nói lời nào trực tiếp hướng về phía cổ họng của mình đâm tới.

Hắn muốn tự sát!

Một màn này, để cho tất cả mọi người đều sùng sờ, có chút không kịp phản ứng.

- Người điên rồi!

Vương Hạo Thần cũng thất thần một giây, sau đó liền vội vàng xuất thủ, một hơi đem đoản kiếm trong tay Trương Liều đoạt lấy, sau đó để đề phòng đối phương lại nổi điên, hắn bắt đầu đi chỉ có thể ra tay đánh ngất Trương Liều, lúc này mới tạm thời ngăn được đối phương tự sát ý định.

Đánh ngất Trương Liều về sau, Vương Hạo Thần ánh mắt lạnh lùng liền khẽ lướt qua Đồng Phi, Liễu Ngọc hai người, khiến cho cả hai không nhận được khẽ rung mình một cái.

Đồng Phi tự biết bản thân không phải đối thủ của Vương Hạo Thần, thế nhưng ngại mặt mũi không muốn hạ thấp bản thân, vì thế bạo gan nói cứng:

- Các hạ! Ta là Đồng gia một vị trưởng lão nhi tử, ngươi cũng nên cho ta một phần mặt mũi! Không nên vì một cái phế nhân mà đắc tội với Đồng gia chúng ta!

- Ngươi tính là cái gì? Cũng dám uy hiếp ta?

Vương Hạo Thần hừ lạnh một tiếng, một chương võ ra, hướng Đồng Phi đánh thẳng tới.

Nếu như lúc trước Trương Liều bởi vì tu vi chênh lệch mà không có sức hoàn thủ trong tay Đồng Phi thì lúc này Đồng Phi đối mặt Vương Hạo Thần cũng chẳng khá khẩm gì hơn, hoàn toàn không kịp phản ứng trước thế công của đối phương, mà cho dù có phản ứng kịp cũng chẳng có cách nào, hắn chỉ có tu vi Thất Tinh Vũ Đò, còn Vương Hạo Thần lại Ngũ Tinh Vũ Sĩ, thực lực chênh lệch như trời với đất.

- Àm!

Vương Hạo Thần một chương nhẹ nhàng phá vỡ Đồng Phi hộ thể nguyên khí, đánh thẳng lên người hắn, để cho lồng ngực của đối phương cơ hồ sụp xuống, cả người như điều đứt dây bay thẳng ra ngoài, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra.

Liễu Ngọc ở một bên sợ đến hoa dung thất sắc, Đồng Phi trước đó trong mắt nàng hầu như là một cái võ công cái thể chưa bao giờ bại chi nhân, thế nhưng lúc đối đầu với Vương Hạo Thần lại không có sức hoàn thủ, bị đánh đến liên tục học máu trọng thương.

- Ngươi trước đó nói Trương Liều là phế vật, cái này có thể đúng! Bất quá trong mắt ta, ngươi so với hắn càng thêm phế vật! Ít nhất, hắn dám ra tay đối với người mạnh hơn mình, còn ngươi thì không! Loại người như ngươi, Vương Hạo Thần căn bản lười giết làm bẩn tay ta!

Vương Hạo Thần lạnh nhạt nói, không thèm để ý đến Đồng Phi và Liễu Ngọc nữa, một tay đem Trương Liều nắm lên, trực tiếp rời đi nơi này.

Đồng Phi gắt gao nhìn theo bóng lưng Vương Hạo Thần rời khỏi, ánh mắt cực kỳ dữ tợn, tuy rằng hắn tại Đồng gia không phải là thiên tài gì, thế nhưng từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng có ai dám gọi hắn là phế vật, Vương Hạo Thần là người đầu tiên!

- Cho ngươi đắc ý một hồi, đợi ta về Đồng gia nhờ phụ thân ra tay, nhất định sẽ cho ngươi chết không toàn thây!

Đồng Phi trong lòng hung ác nghĩ thầm, nam tử kia thực lực quá mạnh, hẳn một mình chắc chắn không làm gì được đối phương, bất quá nếu là có phụ thân hắn xuất thủ, vậy đối phương chắc chắn sẽ không có sống sót.

Trận chiến kết thúc, mọi người đứng xem bên ngoài cũng dần tản đi, bất quá mỗi người ít nhất đều sẽ khinh bỉ nhìn Liễu Ngọc một chút, loại đàn bà vì ham hư vinh mà phản bội trượng phu này, đi đến đâu cũng sẽ bị người người khinh ghét.

.....

Tối hôm đó,

Trương Liều bị đánh ngất đã lâu, lúc này bắt đầu lấy lại ý thức, chỉ thấy trước mặt là một đám lửa đang cháy bập bùng, Vương Hạo Thần đang ngồi bên cạnh, chấp hai tay trước mặt, ánh mắt lộ ra vẻ trầm tư.

- Vì sao ngăn cản ta?

Trương Liều mở miệng phá vỡ bầu không khí yên lặng.

Vương Hạo Thần chỉ liếc nhìn y một cái, cũng chưa có trả lời.

- Ngươi ngăn được ta hôm nay, lại không ngăn được ta cả đời!

Trương Liều lại nói.

Vương Hạo Thần nghe vậy, sắc mặt rớt cuộc biến thành băng lãnh, thân hình đột nhiên đứng bật dậy, từng bước đi tới trước mặt Trương Liễu, trầm giọng nói:

- Thật muốn chết?

Trương Liễu không chút sợ hãi gật đầu, trong mắt tràn ngập thê lương, nói:

- Ta đã mất hết tất cả, thật sự không tìm ra được lý do để sống!

Vương Hạo Thần nghe hắn nói vậy liền trầm ngâm một lát, sau đó gật đầu nói:

- Tốt! Ta thanh toán ngươi!

Nói rồi, hắn một tay bỗng nhiên nắm lại thành quyền, một quyền nhanh như chớp đánh đi ra, không chút lưu tình đập vào Trương Liễu.

- Bành!

Lực đạo một quyền này rất mạnh, đem Trương Liễu đánh bay ra xa cả chục mét có thừa, khoé miệng trào ra máu tươi.

Trương Liễu còn ngờ ngẩn chưa hiểu ra sao, Vương Hạo Thần đã bước tới, một tay bắt lấy Trương Liễu cổ áo, đem hắn xách lên, lạnh lùng nói:

- Vì một cái phản bội mình nữ nhân liền uể oải đến như vậy, tự biến mình thành phế nhân? Loại phế vật tự cam tâm đoạ lạc như ngươi, đúng là không nên tiếp sống tiếp để làm gì! Ta thật đúng là ngu ngốc, cứu về một cái phế vật không có ý chỉ!

Trương Liễu về mặt trở nên có chút giận dữ, thanh âm trầm thấp nói:

- Ta không có tự đoạ lạc bản thân!

- Không có! Ha ha!

Vương Hạo Thần cười lớn, sau đó lại nói:

- Nếu như ngươi không tự đoạ lạc bản thân, vậy vì cái gì lại một lòng muốn tự sát? Ngay cả việc bị Liễu Ngọc nữ nhân kia phản bội ngươi cũng không định trả thù? Còn tên Đồng Phi kia cướp vợ của ngươi, lại phế tu vi của ngươi, ngươi cũng định để yên cho hắn? Loại bất tài vô dụng như ngươi, còn không bằng một cái phế vật!

Trương Liễu thân thể chấn động, hai mắt vốn dĩ âm đạm vô quang nay lại xuất hiện một tia hào quang.

Vương Hạo Thần nhìn thấy biến hoá này của đối phương, trong lòng vui mừng, thế nhưng lại không thể hiện ra bên ngoài, bàn tay khẽ dùng lực, lần nữa đem Trương Liễu ném ra ngoài như một cái bao cát, nói:

- Không có đan điền liền không thể tu luyện? Cổ nhân có câu: “Trên đời không có việc gì khó chỉ sợ lòng không bền “! Ta nói cho ngươi biết, trên đời không trời sinh phế vật, thế nhưng nếu như ngươi cả đời vẫn giữ nguyên lối suy nghĩ ngu ngốc như vậy, vậy thì ngươi đúng là một cái phế vật, hơn nữa còn là dạng tệ hại nhất phế vật!

Trương Liễu bị hắn ném ra ngoài không thương tiếc, thế nhưng lại chưa từng để ý, ngược lại hai mắt ngày càng sáng rực lên.

Không sai! Ta vì cái gì chấp nhận buông xuôi như vậy? Làm sao có thể để cho đối gian phụ dame phụ kia thoải mái sống hết cuộc đời còn lại? Nam nhi đại trượng phu, có thù nhất định phải báo, sao có thể vì hèn nhát liên tục tự vận? Sao có thể ôm hận vô cớ đi xuống hoàng tuyền?

Ta không cam tâm! Tuyệt đối không cam tâm!

Trương Liễu trong lòng không ngừng gào thét, hai mắt bốc lên chưa từng có ngọn lửa quyết tâm.

Trương Liễu cũng không biết, vào thời điểm này, hắn một khoả vô đạo chi tâm vốn đã nguội tắt nay lại bùng cháy trở lại.

- Nói xong rồi, nếu như ngươi vẫn còn muốn tự sát, vậy liền đi đi a, ta tuyệt đối sẽ không ngăn cản!

Vương Hạo Thần hai tay khoanh trước ngực, thân nhiên nói.

Trương Liễu nghe hắn nói vậy, cũng không rời đi, mà lại hướng Vương Hạo Thần bên này chạy tới, hai đầu gối đột nhiên quỳ trên mặt đất, cặp mắt mang theo một chút nhiệt lệ, lớn tiếng hô:

- Vương công tử! Tại hạ Trương Liễu tuy rằng ngu dốt, thế nhưng tuyệt đối không phải một cái phế vật vô dụng! Đa tạ Vương công tử đã cảnh tỉnh ta!

Vương Hạo Thần khoé miệng rớt cuộc hiện ra một vòng tươi cười, hắn vừa rồi chính là muốn dùng biện pháp cực đoan nhất, hi vọng có thể đem Trương Liễu từ trong bóng tối kéo ra, kỳ thực bản thân hắn cũng không dám chắc cách này có thể được hay không, bất quá may mắn, Trương Liễu sau cùng đã thức tỉnh, không còn bộ dáng có kẻ muốn chết nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Thái Cực Thần Công

Vương Hạo Thần đem Trương Liễu đỡ lên, đặt tay lên vai hắn mà nói:

- Muốn báo thù không?

- Muốn!

Trương Liêu không chút do dự gật đầu đáp.

- Tốt! Ta cũng là nhìn ngươi làm người không tệ, vì thế mới nguyện ý giúp ngươi, xem ra là không uổng công! Bất quá ngươi đan điền đã phá toái, việc tu luyện sau này e rằng sẽ gặp rất nhiều khó khăn!

Vương Hạo Thần khẽ nói.

Trương Liêu ánh mắt hơi tối lại, thế nhưng vẫn kiên định nói:

- Như Vương công tử đã từng nói, đan điền bị phế, cũng không phải là không có cách khôi phục! Ta nhất định sẽ không bỏ cuộc! Trên thế gian chắc chắn tồn tại linh dược có năng lực giúp ta khôi phục đan điền, ngay từ hôm sau, ta sẽ lập tức lên đường tìm kiếm linh dược!

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Trương Liêu đã không còn là một con người hiền lành mà nhu nhược như trước, mà trở thành một người tràn đầy quyết tâm và quyết đoán, mặc dù biết muốn tìm ra linh dược khôi phục đan điền là rất khó khăn, thế nhưng hắn tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc.

Vương Hạo Thần suy nghĩ một lát, nói:

- Kỳ thực không cần phải rắc rối như vậy! Ở chỗ ta có một bộ pháp có chút kỳ lạ, lại vô cùng khó luyện, ngươi lúc này đan điền đã phá, lại vừa đúng yêu cầu của bộ công pháp này! Nếu như ngươi có đầy đủ nghị lực, nói không chừng có thể tu luyện đến đỉnh phong bộ công pháp này!

Trương Liêu vốn dĩ đã quyết tâm ra ngoài mạo hiểm, nay nghe Vương Hạo Thần nói vậy, hai mắt không khỏi lộ ra lửa nóng tinh quang, hỏi:

- Nếu như ta thành công thì sao?

Vương Hạo Thần mỉm cười, đáp:

- Thành tựu không thể đo lường!

Trương Liêu quỳ một chân trên mặt đất, nói:

- Vương công tử, đại ân đại đức của người tại hạ không cách nào báo đáp! Nếu Vương công tử không chê, xin cho tại hạ đi theo làm nô bộc cho người, tại hạ nhất định sẽ phục tùng người cả đời để báo đáp!

Vương Hạo Thần không ngờ Trương Liêu lại có ý như vậy, hắn ban đầu kỳ thực là có ý muốn kết giao với một con người hiền lành như Trương Liêu mà thôi, lại không nghĩ tới, đối phương lại muốn trở thành nô bộc của mình.

Vương Hạo Thần trầm tư rất lâu mới đáp:

- Trương Liêu, ta có thể nhận ngươi thành ý, thế nhưng ngươi phải nhớ, ngươi không phải ta nô bộc, mà là bằng hữu huynh đệ của ta!

- Đa tạ công tử... không, đa tạ chủ nhân!

Trương Liêu mừng rỡ, lập tức đối với Vương Hạo Thần không ngừng dập đầu, mặc dù Vương Hạo Thần nói muốn xem hắn là huynh đệ, thế nhưng Trương Liêu căn bản không chấp nhận chuyện này, hắn xem bản thân nào có tư cách cùng Vương Hạo Thần làm huynh đệ, có thể làm người hầu hay thậm chí là nô bộc cho đối phương đã là một chuyện rất may mắn.

Vương Hạo Thần trong lòng bất đắc dĩ, tên này căn bản không đem lời nói của hắn để trong lòng, hoàn toàn xem bản thân là hắn nô bộc, vậy hắn có thể có cách gì?

Vương Hạo Thần muốn truyền cho Trương Liêu một bộ công pháp, tên gọi là Thái Cực Thần Công!

Thái Cực Thần Công, là bộ công pháp rất kỳ lạ, cũng chẳng có cấp bậc, mà người sáng tạo ra bộ công pháp này, lại là một kẻ cũng bị phế đan điền giống như Trương Liêu, người này tên là Từ Hà thượng nhân.

Từ Hà thượng nhân khi còn trẻ bị cừu nhân đánh nát đan điền, kinh mạch không thể vận chuyển theo lộ tuyến bình thường, vì thế Từ Hà thượng nhân dựa vào bản thân kinh người ngộ tính sau đó tổng hợp cùng với vô số công pháp vũ kỹ tinh hoa mà hắn từng tham khảo mà sáng tạo ra Thái Cực Thần Công.

Thái Cực Thần Công xây dựng một lối vận hành nguyên khí hoàn toàn mới tối đơn giản cho chủ nhân, có thể nói, Thái Cực Thần Công là một con đường tu luyện khác với lối tu luyện thông thường.

Vì sao nói là tối đơn giản? Bởi vì Thái Cực Thần Công vận hành lộ tuyến cho dù luyện tại đến đại thành, lộ tuyến vận hành nguyên khí cũng chỉ thông qua chín huyết đạo trên cơ thể thay vì hàng trăm huyết đạo giống như những bộ công pháp khác.

Thái Cực Thần Công chia làm ba tầng, tầng đầu tiên chia làm chín đại cảnh giới, hay còn được gọi là Thái Cực Thần Công Cửu Trọng Thiên!

Đột phá một trọng thiên, tương ứng với việc mở ra một đại huyết, đột phá cửu trọng thiên, cửu huyết đều mở, hình thành thiên địa đại thể, hầu như có thể cùng thiên địa cấu thông.

Vì sao người không có đan điền chứa nguyên khí vẫn có thể tu luyện, bởi vì Thái Cực Thần Công không dùng thể nội nguyên khí, mà trực tiếp sử dụng thiên địa linh khí!

Đây có thể xem lại điểm đặc biệt nhất của Thái Cực Thần Công, bởi vì từ trước đến nay, tất cả vũ giả hầu như đều có quan niệm rằng muốn tu luyện liền phải đem thiên địa linh khí tinh luyện thành bản thân nguyên khí, thế nhưng Thái Cực Thần Công lại phá vỡ quan niệm này, khiến cho người tu luyện có thể sử dụng thiên địa linh khí mà không cần trải qua việc tinh lọc, còn việc có thể dùng bao nhiêu liền phụ thuộc vào người tu luyện.

Không có nguyên khí, làm sao có thể đột phá tu vi?

Kỳ thực, tu vi của người tu luyện chính là hoàn toàn phụ thuộc vào cảnh giới của Thái Cực Thần Công!

Cửu Trọng Thiên, tương ứng với - Vũ Đò, Vũ Sĩ, Vũ Sư, Vũ Linh, Vũ Quân, Vũ Vương, Vũ Hoàng, Vũ Tông, Vũ Tôn cửu đại cảnh giới. Nói một cách khác, mỗi lần khai thông một đại huyết, tu vi của người tu luyện sẽ trực tiếp đột phá một đại cảnh giới.

Vì vậy mới nói, Thái Cực Thần Công kỳ thực chính là một hệ thống tu luyện khác đối với vũ giả!

Không chỉ như vậy, Thái Cực Thần Công còn có năng lực đào móc người tu luyện ẩn dấu tiềm năng, tăng cường người tu luyện thiên phú, đem tiềm lực toàn bộ phát huy!

Cụ thể, sau khi đột phá Đệ Ngũ Trọng Thiên, thân thể và thiên phú của người tu luyện sẽ nhận được tăng phúc cực lớn, khiến cho tiềm lực của người tu luyện bạo tăng, hoàn toàn có thể vượt qua phần lớn thiên tài bình thường.

Tổng hợp mà nói, Thái Cực Thần Công không chỉ sáng tạo ra hệ thống tu luyện mới, mà còn có năng lực cải biến tư chất của một người! Bộ công pháp này quả thực vô cùng thần kỳ!

Đương nhiên, Thái Cực Thần Công cũng có điểm hạn chế, đó là khi mới bắt đầu, tốc độ tu luyện của chủ nhân rất nhanh, thế nhưng chiến lực trong cùng cảnh giới lại tương đối yếu, càng về sau, chiến lực mới từ từ trở nên cường đại, thế nhưng tốc độ luyện lại giảm xuống rất nhiều.

Nếu là người có thiên phú không tốt, trước khi đột phá Đệ Ngũ Trọng Thiên, tại cùng cảnh giới chiến lực hoàn toàn chính là lớt đảy tồn tại.

Thế nhưng, đối với Trương Liêu mà nói, chút hạn chế này hoàn toàn không tính là gì, hần vốn là một cái phế nhân, chỉ cần có thể tu luyện trở lại, những thứ khác cần để tâm nhiều như vậy sao?

Vương Hạo Thần đem khẩu quyết Thái Cực Thần Công truyền cho Trương Liêu về sau, liền tìm chỗ ở cho đối phương tu luyện, sớm ngày hồi phục tu vi.

Hai người rời khỏi nơi này, đi tới khách sạn thuê một căn phòng nằm ngay bên cạnh Vương Hạo Thần gian phòng.

Vương Hạo Thần bản tâm thực lòng muốn bồi dưỡng Trương Liêu thành cường giả, vì thế không có chút nào keo kiệt, lấy ra ba bình linh dịch đưa cho Trương Liêu nói:

- Lão Trương! Đây là Thiên Nguyên Chân Dịch, có năng lực phần nào cải tạo tư chất, tăng cường thiên phú, đối với người có lẽ có trợ giúp rất lớn!

Thiên Nguyên Chân Dịch, chính là Vương Hạo Thần từ trong Xích Diệm Thiên Hồ bảo khố lấy được, giá trị có thể so sánh với tứ phẩm, thậm chí ngũ phẩm đan dược, vì thế cũng chỉ có ba bình như vậy, lúc này toàn bộ đưa cho Trương Liêu.

Trương Liêu hai tay run run tiếp nhận Thiên Nguyên Chân Dịch, hần không ngờ, đời này của mình lại có thể tiếp xúc với thứ đồ quý giá như vậy, tất cả đều là chủ nhân ban cho hần.

Trương Liêu biết rõ thiên phú của mình không được tốt, nếu như có thể phục dụng ba bình Thiên Nguyên Chân Dịch này, thiên phú của mình chắc chắn sẽ được tăng cường đáng kể.

Vương Hạo Thần ngẫm nghĩ một chút, lại lấy ra giấy bút, chép xuống phương pháp tu luyện của mấy bộ vũ kỹ, giao cho Trương Liêu, nói:

- Một người tu luyện, không thể chỉ cần công pháp, còn cần tu luyện vũ kỹ mới có thể trở nên cường đại! Đây là pháp môn tu luyện của Thái Cực Quyền, Thái Cực Quyền, Thái Cực Chân Võ Quyết, những môn vũ kỹ này đều do Tử Hà thượng nhân sáng tạo để phối hợp với Thái Cực Thần Công, nhằm khắc phục điểm yếu về mặt chiến lực của người tu luyện! Người cố gắng tu luyện cho tốt, nếu như cần tài nguyên tu luyện liền nói cho ta!

Trương Liêu cung kính tiếp nhận pháp môn tu luyện mấy bộ vũ kỹ, sau đó lại chấp tay cảm kích nói:

- Đa tạ chủ nhân ban thưởng, Lão Trương nhất định sẽ dốc hết sức tu luyện, tuyệt đối sẽ không phụ lòng chủ nhân!

Hần trong lòng đã âm thầm phát thệ, Vương Hạo Thần đối với hần có ân tái tạo, cả đời này, hần nhất định phải phụng sự Vương Hạo Thần cả đời, cho dù trở thành đao kiếm trong tay đối phương cũng không hối tiếc.

Vương Hạo Thần cười cười vỗ vai Trương Liêu, người sau coi bản thân là người hầu của hần, quan hệ của hai người trên danh nghĩa kỳ thực cũng là như vậy, thế nhưng hần căn bản không xem đối phương là nô bộc, mà là huynh đệ bằng hữu của mình, nếu không, hần sao có thể tùy tiện truyền cho đối phương nhiều công pháp, vũ kỹ quý giá như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 98: Gặp lại đại cường

Vương Hạo Thần dành ra một ngày thời gian ở bên cạnh trợ giúp Trương Liêu tu luyện sau đó mới rời khỏi.

Thành thực mà nói, Trương Liêu thiên phú quả thật rất bình thường, Thái Cực Thần Công lại là một bộ công pháp vô cùng thâm áo, dựa vào một mình Trương Liêu e rằng sẽ phải tốn rất nhiều thời gian mới có thể luyện thành.

Vương Hạo Thần biết rõ điểm này, vì thế mới ở bên cạnh Trương Liêu, giúp hần hiểu thông những chỗ khó, mới có thể khiến cho tiến độ tu luyện của đối phương nhanh hơn.

Khá tốt Trương Liêu được phục dụng ba bình Thiên Nguyên Chân Dịch, tư chất đã tăng lên một mảng lớn, nếu không chỉ dựa vào một mình Vương Hạo Thần, cho dù thành công cũng sẽ tốn rất nhiều công sức và thời gian.

Hai người dành cả ngày để kiến cứu Thái Cực Thần Công Đệ Nhất Trọng Thiên, tất nhiên không thể hoàn toàn hiểu được tất cả nguyên lý bên trong, cái này căn bản không thực tế! Phải biết cho dù là Đệ Nhất Trọng Thiên cũng có phân cao thấp. Bất quá những gì bọn họ lý giải ra cũng để cho Trương Liêu sớm ngày đột phá Đệ Nhất Trọng Thiên cảnh giới.

Trước khi rời đi, Vương Hạo Thần còn để lại cho Trương Liêu không ít tài nguyên tu luyện, hỗ trợ hần nhanh chóng tăng cao tu vi.

- Thái Cực Thần Công đúng là một môn đáng sợ công pháp! Nếu như Trương Liêu có thể luyện thành, tương lai chắc chắn trở thành cường giả tuyệt thế!

Rời khỏi khách sạn, Vương Hạo Thần vẫn không nhịn được mà cảm khái một câu.

Thái Cực Thần Công luận độ huyền diệu hoàn toàn vượt xa hầu hết các công pháp, vũ kỹ mà Vương Hạo Thần từng tu luyện, chỉ có Bất Hủ Thiên Kinh và Vạn Đạo Thông Thiên Quyết là có thể so sánh với Thái Cực Thần Công, chùng đó đủ biết bộ công pháp này thâm áo ra sao.

Đừng nói là Trương Liêu, coi như là một tuyệt thế thiên tài, khi tu luyện Thái Cực Thần Công cũng sẽ gặp vô vàn khó khăn.

Bất quá Thái Cực Thần Công xác thực có cải biến tư chất năng lực, chỉ cần Trương Liêu khắc khổ tu luyện, cho dù tiền kỳ tiến cảnh rất chậm, về sau hậu tích bạc phát, một bước lên

trời.

- Trương Liêu! Cơ hội ta đã cho ngươi, chỉ mong ngươi có thể nắm bắt cơ hội, nếu như ngươi thành công, vậy ta liền có thêm một cái tâm phúc chi nhân!

.....

Trong căn phòng, Trương Liêu ngồi xếp bằng trên mặt đất, hai tay nắm chặt, thần sắc lộ ra vẻ quyết tâm, lầm bầm nói:

- Chủ nhân vì ta bỏ ra nhiều công sức như vậy, ta nhất định phải luyện thành Thái Cực Thần Công, sau này mới có cơ hội bảo thủ rùa hện, lại vì chủ nhân ra sức, nếu không làm được, ta sao có thể xứng làm hân người hầu?

Trương Liêu hai mắt tràn đầy ý chí, bắt đầu tiến vào quá trình bế quan khổ tu.

Vào lúc này cho dù là Vương Hạo Thần đều không nghĩ tới, nhiều năm về sau, Trương Liêu sau khi trải qua muôn vàn khó khăn gian khổ, rốt cuộc trở thành một vị cường giả luôn đi theo Vương Hạo Thần bên người, cùng hắn trải qua biết bao phong ba bão táp, đến cuối cùng liền là quân lâm thiên hạ!

.....

Vương Hạo Thần sau khi rời khỏi chỗ Trương Liêu liền đi tới chỗ cứ điểm dong binh đoàn trước kia hắn từng gặp Đại Cương, hi vọng có thể tìm thấy mấy người bằng hữu cũ.

Kế hoạch liên tiếp bị trì hoãn, để cho Vương Hạo Thần đã có chút phát phiền.

Bỗng nhiên, một cái đầu rồng nhỏ từ trong áo của hắn chui ra, chính là Tiểu Long.

Bởi vì Vương Hạo Thần bận lo chuyện Trương Liêu, vì thế tiểu tử này cả ngày nằm trong ngực hắn sớm đã phát chán, lúc này không nhịn chui ra ngoài, dùng đầu cọ cọ vào má hắn.

Vương Hạo Thần làm sao không biết tiểu tử này đang giận dỗi, cười cười đem một cây linh thảo lấy ra đưa cho Tiểu Long, chỉ thấy tiểu tử này hai mắt lập tức sáng lên, trực tiếp đem cây linh thảo nuốt vào bụng, ăn xong còn khe ợ một cái ra vẻ thoải mái, lại dụi đầu vào ngực Vương Hạo Thần làm nũng, giống như một đứa trẻ con.

- Tiểu tử tham ăn!

Vương Hạo Thần lắc đầu cười, nếu để người ngoài biết được hắn dùng linh thảo làm đồ ăn vặt cho một đầu ấu thú mỗi ngày, e rằng sẽ trợn mắt há hốc mồm kinh ngạc.

Bất quá, Vương Hạo Thần chính là muốn bồi dưỡng căn cơ cho Tiểu Long ngay từ khi còn nhỏ, vì thế cũng không tiếc hao tổn tài nguyên trong tay.

Mặc kệ Tiểu Long là có hoàn mỹ chân long huyết mạch hay gì, Vương Hạo Thần vẫn muốn để cho nó không ngừng cường đại, cho đến khi không còn không gian phát triển mới thôi.

Tiểu đệ của ta, nhất định phải được hưởng tài nguyên tốt nhất mà ta có, tuyệt đối không thể chịu thua thiệt!

Chính vì được Vương Hạo Thần dùng linh thảo tắm bổ hằng ngày như vậy, Tiểu Long bất kể là thân thể hay huyết mạch vốn dĩ đã cực kỳ biến thái này lại càng cường đại, nếu hắn cứ tiếp tục dùng cách như vậy bồi dưỡng Tiểu Long căn cơ, e rằng đến khi nó trưởng thành, thế gian sẽ có thêm một cái yêu nghiệt vô địch cùng cảnh giới!

Không có cách, Tiểu Long vốn có được chân long chi thể, là huyền thú bên trong vương giả, chiến lược sớm đã được định hình là rất cường đại, này lại được Vương Hạo Thần không tiếc tài nguyên bồi dưỡng, cho dù nó không muốn trở nên cường đại vô địch cũng khó.

Đi tới cứ điểm dong binh đoàn, nhìn cảnh vật nơi đây vẫn chẳng qua lần đầu Vương Hạo Thần tới đây là mấy, vẫn như cũ tấp nập, có nhiều tiểu đội đang chinh chiến đội ngũ, chuẩn bị tiến vào Nhai Đình sơn mạch thám hiểm.

Vương Hạo Thần ánh mắt có chút hoài niệm, cách đây mấy tháng, hắn cũng từng gia nhập một cái chiến đội tiến vào Nhai Đình sơn mạch, lúc đó tu vi của hắn chỉ có Ngũ Tinh Vũ Đò, thế nhưng không được bao lâu, tu vi của hắn liền vượt qua một đại cảnh giới, tiến bộ có thể nói là thần tốc.

Lại không biết, mấy người kia bây giờ thế nào?

Vương Hạo Thần đi vào trong cứ điểm, bởi vì dung mạo lẫn khí chất của hắn đều vô cùng được biệt, vì thế dễ dàng thu hút vô số ánh mắt chú ý, cũng có không ít tán tu đi tới, ý muốn mời hắn gia nhập tổ đội.

Vương Hạo Thần tự nhiên không có khả năng nhận lời, bất quá bởi vì để tiết kiệm thời gian, hắn liền nói ra Đại Cương mấy người thông tin, nhờ một người trong số bọn họ hỗ trợ tìm kiếm.

Quả nhiên, một người trong đó lập tức giơ tay phản khởi nói:

- Huynh đệ, ta biết chỗ bọn họ ở đâu, mời đi theo ta!

Vương Hạo Thần nhìn lại, chỉ thấy đây là một cái nam tử tuổi chừng 25, tu vi Lục Tinh Vũ Đò, khuôn mặt hào sảng đúng chất tán tu, liền khẽ gật đầu, lấy ra một ít kim tệ đưa cho tán tu kia, nói:

- Cảm ơn! Đây xem như là tiền công của ngươi!

Tán tu kia, tên gọi Lục Kinh, nhìn thấy túi kim tệ hai mắt liền sáng lên, vội vàng nhận lấy, thái độ càng thêm cung kính nói:

- Đa tạ!

Ở đâu cũng vậy, cường giả, kẻ có tiền, luôn được người khác tôn trọng.

Lục Kinh cùng Đại Cương có chút giao tình, mặc dù không tính là thân thiết, thế nhưng miễn cưỡng cũng thể xưng hai tiếng “bằng hữu”.

Cứ như thế, Lục Kinh dẫn theo Vương Hạo Thần đi tới chỗ một gian nhà gỗ rộng lớn tại cứ điểm dong binh đoàn, theo lời Lục Kinh nói thì đây chính là nơi Đại Cương mấy người cư ngụ thường xuyên.

Đến trước cửa nhà, Lục Kinh liền đưa tay gõ cửa, rất nhanh, cánh cửa liền được người đẩy ra, một nam tử thân hình lực lưỡng liền xuất hiện trước mặt hai người.

Là Đại Cương!

- Lục Kinh! Người tới tìm ta có việc...

Đại Cương đầu tiên rất tuy ý mà nói, bất quá hần rất nhanh liền nhìn thấy Vương Hạo Thần đang đứng phía sau Lục Kinh, thanh âm đang nói bỗng nhiên im bất, hai mắt mở to hết cỡ, ngón tay run run chỉ vào đối phương, miệng lắp bắp nói:

- Vương... Vương Hạo Thần? Tiểu tử vậy mà còn sống?

Wương Hạo Thần tiến lên, vỗ vai Đại Cương cười nói:

- Thế nào, không gặp mấy tháng liền không nhận ra ta sao?

Đại Cương nghe hần nói vậy liền có thể xác định được người đứng trước mặt mình đúng là Vương Hạo Thần.

Thật không nghĩ tới, người này tiến vào Nhai Đình sơn mạch hơn ba tháng không trở ra, mọi người thậm chí ngay cả Đại Cương đều cho rằng Vương Hạo Thần đã chết ở trong sơn mạch, nào ngờ hôm nay đối phương lại một lần nữa xuất hiện trước mặt mình.

Không phải nói, không có Vũ Sĩ tu vi, tiến vào Nhai Đình sơn mạch chỉ có một con đường chết sao?

Đại Cương hít sâu một hơi, vẻ mặt cổ quái nhìn Vương Hạo Thần nói:

- Ở trong Nhai Đình sơn mạch lâu như vậy còn không chết! Tiểu tử người mạng cũng quá cứng đi a?

Wương Hạo Thần khuôn mặt đen lại, lời này hần làm sao lại có cảm giác không đúng đây?

LTG: Chương viết vội!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Đồng Thanh Chi

Đại Cương và Vương Hạo Thần tương đối hợp tính, lâu ngày gặp lại khiến cả hai đều rất vui mừng, Đại Cương tính tình hào sảng, cũng không quên dẫn Vương Hạo Thần đi gặp những người khác.

Rất nhanh, Vương Hạo Thần liền gặp được Văn Lan, Trần Thắng, thế nhưng cũng không thấy Đồng Tĩnh Vân.

Ngắm lại cũng đúng, Đồng Tĩnh Vân thân là Đồng gia chi nhân, làm sao có thể ở chỗ dành cho tán tu này?

Mọi người thấy Vương Hạo Thần xuất hiện, ai ai cũng kinh ngạc, đặc biệt là Văn Lan, hầu như vui mừng đến phát khóc.

Nàng rất muốn chạy tới ôm chầm lấy Vương Hạo Thần, chỉ là khi nghĩ tới Đồng Tĩnh Vân, nàng lại chùn bước không dám tiến tới.

- Tốt! Hôm nay ta đãi khách, chúng ta đến từ lâu nhất định không say không về!

Đại Cương lại không nhận ra Văn Lan khác thường, thập phần hào sảng nói, lôi kéo mấy người đi tới một quán từ lâu trong trấn.

Từ lâu khá lớn, tại Bắc Hải Trấn có thể xem là số một số hai, bình thường Đại Cương cũng không tùy tiện đi đến nơi này, bất quá hôm nay có chuyện vui, hần tự nhiên sẽ không tiết kiệm.

Từ lâu bên trong có rất nhiều người đang ngồi ăn uống, tiếng ồn ào khắp nơi, Vương Hạo Thần mấy người tùy ý chọn một nơi chưa có người ngồi xuống. Đại Cương kêu tiểu nhị mang đến mấy món ăn ngon và vài bình rượu, nhìn qua liền biết, hần là một người yêu từ.

Wương Hạo Thần không quá yêu thích việc uống rượu, hoặc nói thẳng ra là hần cực kỳ ghét, rượu là thứ hần còn chưa bao giờ đụng tới từ khi sinh ra.

Theo hần, khi uống rượu, căn bản không thể kiểm soát được những tính toán của mình được nữa, vì thế, Vương Hạo Thần không bao giờ đụng đến rượu.

Bất quá, hôm nay Vương Hạo Thần có lẽ phải phá lệ một lần.

Đại Cương tay cầm bầu rượu tự mình rót đầy chén cho mọi người, nhìn Vương Hạo Thần nói:

- Vương huynh đệ! Ly rượu này, là mừng người bình an trở về, xin mời!

Wương Hạo Thần tay cầm chén rượu, mùi rượu nồng làm hần khẽ nhàu mày, mùi vị của rượu, hần chưa từng thử, thế nhưng ngay từ đầu đã rất không thích.

Bất quá, Vương Hạo Thần cũng không muốn vì một chén rượu mà từ chối mọi người hảo ý, làm không khí mất vui, vì thế chỉ có thể nhận lời:

- Đa tạ! Vậy ta cung kính không bằng nhận mệnh!

Nói xong, liền đem chén rượu một hơi uống cạn.

Mùi rượu cay nồng xông vào cổ họng, khiến Vương Hạo Thần kè lần đầu uống rượu có chút không chịu nổi bị sặc, không nhịn được phải ho khan mấy tiếng.

Đại Cương, Văn Lan, Trần Thắng ba người cùng kinh ngạc, tên này làm sao nhìn như lại không biết uống rượu a?

Đại Cương trở mắt nhìn Vương Hạo Thần đang khổ sở ho khan, quái lạ nói:

- Vương huynh đệ! Người chưa từng uống rượu bao giờ sao?

Wương Hạo Thần khó khăn lắm mới dùng được con ho, nghe được lời nói của Đại Cương cũng chỉ có thể cười khổ, gật đầu xác nhận.

Về mặt của mấy người kia liền càng thêm cổ quái, Đại Cương còn cố ý trêu chọc Vương Hạo Thần mấy câu, chỉ là về khoản uống rượu, Vương Hạo Thần thực sự không có thiên phú, vì thế chỉ có thể im lặng cười khổ không thôi.

Bốn người vừa ăn vừa uống rượu, trò chuyện trên trời dưới đất, đương nhiên, đã có kinh nghiệm một lần, Vương Hạo Thần tự nhiên sẽ không tiếp tục uống rượu, ngoài mặt hần vẫn thỉnh thoảng đem chén rượu uống cạn để giữ lễ với mấy vị bằng hữu, bất quá kỳ thực rượu chỉ vừa mới đi vào liền bị hần dùng hoá linh đốt sạch.

Dựa vào tu vi của Vương Hạo Thần lúc này, tự nhiên có thể che dấu ánh mắt của ba người kia một cách hoàn mỹ.

Chỉ là, bữa ăn mới diễn cho chưa được bao lâu, rắc rối liền xuất hiện.

Rất nhanh, một trận tiếng bước chân từ cầu thang truyền đến.

Hai người từ tầng dưới đi lên, một nam một nữ.

Nam là một người khoảng chừng 20 tuổi, nam tử này thân diện một bộ y phục tinh tế đắt tiền, làm nổi bật quý khí trên người hần, dung mạo không phải xuất chúng, thế nhưng miễn cưỡng có thể coi là dễ nhìn, nổi bật nhất, chính là một cặp mắt tràn đầy kiêu ngạo, coi thường tất cả.

Hấp dẫn nhất chính là nữ tử đi bên cạnh nam tử kia, tuổi chừng 18, dung nhan xinh đẹp không kém gì Vân Lan, mặc dù thiếu đi vài phần thủy mị của Vân Lan, thế nhưng lại nhiều hơn một phần anh khí, toàn thân diện một bộ lam y mỹ lệ thanh lịch, khiến cho người khác phải chăm chú nhìn.

Nữ tử này, không ngờ lại là Đồng Tĩnh Vân!

Về phần nam tử, thì lại là Đồng gia một vị tuổi trẻ vũ giả, tên gọi Đồng Thanh Chi.

Đồng Thanh Chi là một trong những thiên tài mạnh nhất của Đồng gia, tu vi lúc này đã đạt đến Tam Tinh Vũ Sư.

20 tuổi Tam Tinh Vũ Sư, tại địa phương như Bắc Hải Trấn đã có thể xưng là thiên tài hạng nhất.

Mà Đồng Thanh Chi, vừa vặn lại một người theo đuổi Đồng Tĩnh Vân.

Hai người sóng bước mà đi, thế nhưng Đồng Tĩnh Vân trong lúc mơ hồ lại có chút giữ khoảng cách với Đồng Thanh Chi, không để đối phương tiến lại bên cạnh mình quá gần.

Đồng Thanh Chi trong mắt thì hiện ra một tia không thích, bất quá cũng không biểu hiện ra ngoài.

Hai người lên tầng, Đồng Thanh Chi tùy ý nhìn bốn phía chung quanh, tựa hồ đang tìm vị trí, bỗng nhiên hướng bên phía Vương Hạo Thần mấy người nhìn lại, khẽ miệng hiện ra một tia cười nghiền ngẫm, sau đó chỉ vào vị trí ở chỗ Vương Hạo Thần, đối với tiểu nhị nói ra:

- Bỏn thiếu muốn chỗ kia, lập tức bảo mấy tên kia rời khỏi!

Tiểu nhị biết thân phận của Đồng Thanh Chi, vì thế lập tức cung kính khom người nói:

- Vâng thưa Đồng thiếu, ta lập tức bảo bọn họ đi ngay!

Đồng Tĩnh Vân khẽ nhủ mảy, hành động ý thế hiếp người này của Đồng Thanh Chi để cho nàng rất không.

Đồng Tĩnh Vân đưa mắt nhìn qua, phát hiện Đại Cương, Vân Lan, Trần Thắng mấy người thân ảnh, trong lòng lập tức hiểu rõ, tên Đồng Thanh Chi bên cạnh chính là đang muốn nhân cơ hội này thị uy trước mặt mình, khuôn mặt nàng liền lạnh lại, nói:

- Đồng Thanh Chi! Người có ý tứ gì?

Đồng Thanh Chi khẽ nở nụ cười, có thâm ý mà nói:

- Làm sao? Chi là để mấy cái tán tu rời đi mà thôi, nàng làm gì phải để ý nhiều như vậy?

Đồng Tĩnh Vân nén giận nói:

- Họ là bằng hữu của ta!

Đồng Thanh Chi liếc nàng một cái, sau đó kiêu ngạo nói ra:

- Nàng là vị hôn thê của ta, bằng hữu của nàng cũng phải do ta xét duyệt mới được, mà mấy tên kia, ta không cho phép làm bằng hữu của nàng!

Đồng Thanh Chi tính cách kiêu căng bá đạo đã quen, bình thường mà nói, đừng nói Đồng Tĩnh Vân chỉ là vị hôn thê của hần, coi như là nàng đã chính thức gả cho hần, hần cũng không có quyền kiểm soát nàng gắt gao như vậy! Huống hồ, mặc dù Đồng Thanh Chi mở miệng ra liền nói Đồng Tĩnh Vân là vị hôn thê của hần, bất quá sự thật là cũng chỉ có một mình hần cho là như vậy mà thôi.

Thái độ ngang tàng của Đồng Thanh Chi càng khiến Đồng Tĩnh Vân nổi giận, nàng ghét nhất là bị người trước mặt nhắc đến ba chữ “vị hôn thê” trước mặt nàng, nếu không phải nàng có chuyện ràng buộc, nàng nhất định sẽ không thêm gặp mặt người này một lần nào.

- Đồng Thanh Chi! Ta còn không phải là vị hôn thê của ngươi!

Đồng Tĩnh Vân cắn răng nói.

- Cái này không phải do nàng nói không phải liền không phải, nói thẳng ra, nàng kỳ thực đã là vợ của ta rồi, “vị hôn thê” ba chữ này, chỉ là hình thức mà thôi!

Đồng Thanh Chi không thêm đề ý nói, trong thanh âm lộ ra một cổ ngạo khí bức nhân khí thế.

- Người...

Đồng Tĩnh Vân phần độ đến cực điểm, thế nhưng nàng lại không có cách nào, về mặt thực lực nàng không bằng Đồng Thanh Chi, về mặt thế lực phía sau nàng lại càng không bằng hần, căn bản vô pháp uy hiếp đối phương.

- A!

Đồng Tĩnh Vân buồn bực thở dài một hơi, chỉ có thể thầm mong Đại Cương mấy người có thể hiểu chuyện tránh đi, đừng trêu chọc đến tên trước mặt.

Lại nói, nàng ánh mắt vô tình đảo qua một nam tử đang ngồi quay lưng, không hiểu vì sao, trong lòng nàng lại xuất hiện một loại cảm giác thân thuộc, bất quá bởi vì không nhìn thấy dung mạo của đối phương, vì thế nàng chẳng thể nhớ ra người này là ai.

.....

Lúc này, tiểu nhị đã đi tới trước mặt Vương Hạo Thần đám người nói:

- Các vị! Thật xin lỗi, các người có thể hay không chuyển sang một bàn khác, vị trí của các người đã bị Đồng thiếu đặt rồi!

Cuộc vui bị cắt ngang, mọi người đều lộ ra vẻ không vui, bất quá khi nghe đến hai chữ “Đồng thiếu” thì lại lộ ra vẻ kiêng dè, tựa hồ hết sức kiêng kị người này.

Đại Cương ở trong đám người tỉnh tỉnh nóng nảy nhất, khó chịu nói:

- Nào có lý này! Chúng ta rõ ràng đang dùng bữa, tại sao phải rời đi? Chẳng lẽ đây là cách từ lâu các người đối đãi khách nhân hay sao?

- Khách quan! Người cũng thấy rồi đó, đối phương là Đồng gia thiếu kiều, các người khiến hần khó chịu liền không tốt! Ta cũng là muốn tốt cho các người a!

Ở Bắc Hải Trấn, Đồng gia là bá chủ, không ai dám không cho Đồng gia mặt mũi, mà Đồng Thanh Chi, là Đồng gia một vị thiên kiều hạng nhất, tính tình lại bá đạo không nói lý, đã từng có người không có mặt lỗ chọc vào hần, nhẹ là bị hần đánh cho thừa sống thiếu chết, nặng thì trực tiếp bị phế tu vi, thủ đoạn có thể nói là hung tàn vô cùng.

Không phải không có người tức giận bất bình, mà là Đồng gia thế lực quá lớn, căn bản không người dám chọc, càng chẳng có người dám động tới Đồng Thanh Chi.

Không sai khi nói, ở Bắc Hải Trấn, Đồng gia hoàn toàn có thể một tay che trời!

- A! Đại Cương bỏ đi, chúng ta chuyển sang bàn khác là được!

- Không sai, chỉ là chuyển bàn mà thôi, cũng không có chuyện gì lớn!

Trần Thắng và Văn Lan không muốn gây sự, trái phải khuyên Đại Cương, tránh đề cho Đồng Thanh Chi khó chịu.

Không phải bọn hần nhu nhược, chỉ là thế giới này vốn là thực lực vi tôn, người nào có nắm đầm lớn người đó thắng, bọn họ không phải là đối thủ của Đồng Thanh Chi, càng chẳng là gì trước Đồng gia, vì thế chỉ có thể nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Hạ Mã Uy

Đại Cương sắc mặt rất khó coi, gặp chuyện như vậy, bất kể là ai cũng sẽ cảm thấy khó chịu.

Thế nhưng thế yếu hơn người, Đại Cương cũng chẳng thể làm gì hơn, ai cũng biết, đặc tội kẻ vô pháp vô thiên như Đồng Thanh Chi, chắc chắn không có quả ngon để ăn!

- Bỏ đi! Chúng ta đi là được!

Đại Cương bắt đầu đi nói.

Tiểu nhị thở phào một hơi, kỳ thật, tại từ lâu không thể tùy tiện nói khách hàng chuyển chỗ, thế nhưng cái quy định này ở trước mặt Đồng Thanh Chi, căn bản hoàn toàn không có ý nghĩa.

Hần đúng là sợ những người không chịu chấp nhận chuyển chỗ, vậy hần liền không biết phải xử lý thế nào, dù sao hần chỉ là một cái phạm nhân, sao có thể chịu được lửa giận của vũ giả?

- Mọi người đều không cần đi!

Đúng lúc này, Vương Hạo Thần từ nãy đến giờ vẫn im lặng đột nhiên mở miệng nói.

Nghe được lời này, mọi người đều bất ngờ không hiểu, mà tiểu nhị thì sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

- Khách quan, người phải biết chọc giận Đồng Thanh Chi là có hậu quả gì!

Tiểu nhị nói.

- Ha ha! Người cho rằng chọc giận Đồng Thanh Chi là chuyện xấu, thế nhưng người có biết chọc giận ta thì có hậu quả gì?

Vương Hạo Thần cười lớn một tiếng, cả người khí chất bỗng nhiên thay đổi, trở nên cao cao tại thượng, rất có tiểu bá vương khí chất, mặc dù không thả ra khí thế, cũng đủ khiến tên

tiểu nhị kia phải run lên.

- Người...

Tiểu nhị còn muốn nói cái gì, đã bị cắt đứt.

- Quay về nói với người kia, tìm một chỗ ngồi, chuyện này ta không tính toán với hắn! Nhưng sẽ không có lần sau!

Vương Hạo Thần lạnh nhạt nói, thế nhưng trong thanh âm lại có một cỗ khí thế không gian tự uy, khiến cho tiểu nhị căn bản không dám nói tiếp, chỉ có thể vội vàng chạy đi.

- Vương huynh đệ! Kỳ thực người không cần phải làm như vậy, Đồng gia tại nơi này là bá chủ, chúng ta chịu thiệt một chút cũng không có vấn đề gì a!

Đội tiểu nhị đi rồi, Trần Thắng liền không nhận được đối với Vương Hạo Thần nói một câu, trong mắt hắn, đặc tội quái vật như Đồng gia hoàn toàn không phải là một chuyện tốt.

Vương Hạo Thần im lặng, sau đó liền nở nụ cười nói:

- Đồng gia, còn chưa đủ để khiến cho ta phải kiêng kị!

Đồng gia, tại Bắc Hải Trấn có thể xem là bá chủ, thế nhưng tại các cổ lão đại phái trước mặt, vậy Đồng gia thực sự không tính là cái gì.

Ít nhất, Vương Hạo Thần phía sau là Thiên Sinh Môn thực lực dư sức đè chết Đồng gia.

Lại nói, cho dù không có Thiên Sinh Môn, Vương Hạo Thần thực lực hiện tại cộng thêm một Tiểu Long có chiến lực sánh ngang vũ giả Vũ Linh cảnh cũng đã không cần phải e ngại Đồng gia.

Đồng gia đúng là có Vũ Linh tọa trấn, thế nhưng điều đó không có nghĩa là bọn hắn có thể xem thường Vũ Linh cường giả khác, Vương Hạo Thần cũng không tin, Đồng gia lại có thể vì một cái tiểu bối mà cùng một vị Vũ Linh khác liều chết.

.....

- Cái gì? Lại không cho bọn thiếu mặt mũi? Ta cũng thật muốn xem, là tên nào to gan như vậy?

Đồng Thanh Chi gặp tiểu nhị một bộ dáng u rù quay lại báo tin, khuôn mặt lập tức trở nên âm trầm, tức giận hừ lạnh một tiếng, cất bước đi nhanh về phía Vương Hạo Thần đám người.

Tại Bắc Hải Trấn, tuyệt đối không thể có người dám không cho hắn mặt mũi, trước đây không có, bây giờ không có, tương lai cũng sẽ không có.

Đặc biệt, lúc này có Đồng Tĩnh Vân dạng này mỹ nữ ở bên cạnh, Đồng Thanh Chi càng không thể mất mặt trước đàn bà, nhất định phải khiến cho nàng biết được, kẻ dám chống đối hắn, chắc chắn không được yên ổn.

Đây chính là tính cách đặc trưng của đám công tử bột - nhị thế tổ!

Đồng Tĩnh Vân nhún mày, khẽ thờ dài một hơi, trong lòng lại âm thầm trách Đại Cường mấy người không biết tiến thoái, thế nhưng chuyện đã tới nước này, nàng cũng chỉ có thể cắn răng đi theo, chỉ ít cũng phải cố gắng bảo vệ mấy vị bằng hữu kia một lần.

Đồng Thanh Chi từng bước tới gần trước bàn ăn Vương Hạo Thần bốn người đang ngồi, ánh mắt lạnh lùng mà cao ngạo quét qua Đại Cường, Trần Thắng, Văn Lan ba người, lạnh giọng nói:

- Là kẻ nào dám từ chối yêu cầu của bọn thiếu? Lập tức đi ra cho ta!

Chi là, ba người kia lại không chút nào để ý đến lời nói của hắn, mà chỉ nhìn về phía Đồng Tĩnh Vân đang đi phía sau Đồng Thanh Chi, bọn hắn nghĩ tới, ở chỗ này vậy mà gặp được Đồng Tĩnh Vân đã lâu không thấy.

- Tĩnh Vân tỷ! Sau người lại đến đây?

Văn Lan đi tới Đồng Tĩnh Vân bên người, hiếu kỳ hỏi.

- Chuyện này...

Đồng Tĩnh Vân chưa biết giải thích thế nào, chỉ có thể không ngừng cười khổ.

Mà Đồng Thanh Chi ở một bên thì lại có chút kinh diễm nhìn xem Văn Lan, nữ tử này không có dung mạo đẹp bằng Đồng Tĩnh Vân, thế nhưng dáng người thì lại càng thêm nóng bỏng, khiến cho kẻ háo sắc như Đồng Thanh Chi lập tức nổi tà ý.

Nữ tán tu, không phải dung mạo xấu xí thì là thân hình thô kệch, Văn Lan có thể xem là một trường hợp ngoại lệ.

- Ha ha! Thật không nghĩ tới lại có thu hoạch ngoài ý muốn!

Đồng Thanh Chi trong lòng cười to, trong mắt hắn, Văn Lan đã thành vật nằm trong túi, dù sao đối phương chỉ là một cái tán tu mà thôi, dựa vào thế lực của mình, chẳng lẽ còn không thể bắt được nàng vào tay hay sao?

Thế nhưng là, một thanh âm trong nháy mắt liền cắt ngang suy nghĩ của Đồng Thanh Chi.

- Người tìm ta có việc?

Thanh âm này, khiến cho Đồng Tĩnh Vân ở bên cạnh giật mình, vội vàng cùng với Đồng Thanh Chi quay đầu lại, chỉ thấy một nam tử khuôn mặt tuấn tú bất phàm đang đứng trước mặt, một cặp mắt thâm thúy nhìn hai người.

Vương Hạo Thần!

Đồng Tĩnh Vân cả người khẽ run lên, đồng tử phóng đại hết cỡ, vốn dĩ nàng tưởng rằng, Vương Hạo Thần sớm đã bỏ mạng ở trong Nhai Đình sơn mạch chỗ sâu, vì thế đã từng vô cùng thất vọng, thế nhưng lại không nghĩ tới, người nàng cho rằng đã chết, nay lại hoàn mỹ vô khuyết xuất hiện trước mặt nàng.

Phản ứng của Đồng Tĩnh Vân bị Đồng Thanh Chi thu hết vào mắt, để cho hấn kinh ngạc không thôi.

Trong ấn tượng của hấn, Đồng Tĩnh Vân chính là một cái bóng mỹ nhân ít khi thể hiện cảm xúc của mình ra ngoài, thế nhưng lúc này vừa nhìn thấy nam tử kia lại có phản ứng lớn như vậy, chẳng lẽ nói, hai người trước đây đã từng quen biết thậm chí có quan hệ không tầm thường?

Đồng Thanh Chi tính tình đa nghi, từ mào suy ra chuốt, bất quá hấn đoán cũng không phải hoàn toàn sai.

- Hừ!

Đồng Thanh Chi ghét nhất là “ nữ nhân ” của mình có quan hệ với nam nhân khác, vì thế quyết định cho Vương Hạo Thần một cái hạ mã uy, trên người lập tức bùng lên một cỗ khí thế của tu vi Tam Tinh Vũ Sĩ, trực tiếp áp tới chỗ Vương Hạo Thần.

Đồng Thanh Chi nghĩ rất đơn giản, Vương Hạo Thần nhìn qua chỉ có 16, 17 tuổi, vậy thì thực lực có thể mạnh đến đâu? Cho dù có được thiên phú cao như hấn, vậy nhiều cũng chỉ là Vũ Đồ cao giai mà thôi. Hấn muốn cho đối phương một cái hạ mã uy, thậm chí là đem đối phương dọa cho quý xuồng là chuyện quá mức đơn giản.

Không may cho Đồng Thanh Chi, lần này hấn đúng là chọn nhầm đối tượng, hơn nữa còn chọc vào một người bản thân không trâu vào.

Vương Hạo Thần cảm nhận được một cỗ khí thế đang áp tới, dựa vào uy lực mà tính, không cần nghĩ cũng biết là do nam tử mới đến phát ra, cái này lập tức để cho hấn hai mắt khẽ lạnh lại.

Hấn tự nhận không có trâu chọc qua người trước mắt, thế nhưng đối phương vừa gặp liền muốn cho hấn một cái hạ mã uy, cái này đối lại là bất cứ một người nào đều sẽ cảm thấy tức giận.

Vương Hạo Thần trước giờ không phải là một người hiền hậu đến mức tùy tiện để cho một thằng hề nhảy nhót trước mặt mình, càng không để cho một tên hề yếu hơn mình lại có thể hướng mình ra oai!

- Cút!

Một chữ từ trong miệng Vương Hạo Thần phun ra, một cỗ khí thế cao quý vô thượng cường đại gấp mấy chục lần Đồng Thanh Chi từ Vương Hạo Thần thể nội tuôn ra dữ dội, khiến cho vô số vũ giả xung quanh phải biến sắc.

Cỗ khí thế này cùng với Đồng Thanh Chi khí thế đấu cùng một chỗ, cao thấp rất nhanh liền hiện ra.

Đồng Thanh Chi cảm giác khí thế của mình giống như bị khí thế của Vương Hạo Thần nuốt chửng hoàn toàn, tiếp sau đó, cỗ khí thế kia trực tiếp đem hấn toàn thân bao phủ.

- Hự!

Đồng Thanh Chi bị cỗ khí thế kia chấn động cả người, không nhận được phải lui về phía sau mấy bước, một dòng nghịch huyết như muốn trào lên cổ họng, bất quá lại bị hấn bởi vì ngại mặt mũi cắn răng nuốt xuống.

Chỉ là một màn giao tranh sơ bộ, Đồng Thanh Chi đã ở xuống tuyệt đối hạ phong.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Một chương đánh bay

Đồng Thanh Chi vừa sợ vừa giận, chỉ so khí thế, hấn vậy mà đại bại dưới tay một cái tuổi còn nhỏ hơn mình thiếu niên, cái này để cho hấn rất khó tiếp nhận.

Trước giờ tại Bắc Hải Trấn, ngoại trừ đại ca Đồng Thanh Cương ra, tại trong cùng thế hệ căn bản không có người có thể chế phục được hấn.

Tên thiếu niên trước mặt nhìn thế nào cũng chỉ có 16, 17 tuổi, thế nhưng lại có thể dùng khí thế áp chế mình, chẳng lẽ nói tu vi của đối phương còn cao hơn bản thân hay sao?

Làm sao có thể? Bắc Hải Trấn từ khi nào lại đi ra một cái thiên tài như vậy?

Vương Hạo Thần lạnh lùng nhìn lấy Đồng Thanh Chi, nói:

- Chỉ là Tam Tinh Vũ Sĩ cũng dám ở trước mặt phách lối, ngươi cho rằng ngươi là ai?

- Ngươi nói cái gì?

Đồng Thanh Chi lập tức nổi giận, dựa vào thân phận của hấn, tại Bắc Hải Trấn trước giờ có ai dám nói chuyện với hấn như vậy?

Hấn thực lực có lẽ không bằng Vương Hạo Thần, thế nhưng nên biết phía sau hấn là Đồng gia a!

Lại nói, chỉ là dựa vào khí thế cũng chưa hấn đã có thể phán định rằng hấn kém hơn Vương Hạo Thần, phải biết, khí thế là khí thế, không thể đại biểu cho toàn bộ chiến lực.

- Cho ngươi 10 giây, lập tức cút khỏi tầm mắt của ta, nếu không, ta liền để cho ngươi bỏ đi về!

Vương Hạo Thần lạnh nhạt nói, trong thanh âm lộ ra một cỗ không thể kháng cự khí thế.

Đồng Thanh Chi bị cỗ khí thế kia ép đến không thở nổi, trong mắt hiện ra không thể tưởng tượng thần sắc, đối phương chỉ dùng khí thế liền có thể ép hấn đến mức như vậy, nếu là chân chính ta tay, liệu mình có thể ở trong tay Vương Hạo Thần kiên trì được bao nhiêu chiêu?

- Tiểu tử, ngươi đừng quá đắc ý, đừng quên ta là người của Đồng gia, ngươi đối nghịch với ta, chắc chắn không có kết quả tốt!

Đồng Thanh Chi ngoài mạnh trong yếu, thể nhưng vẫn cần rằng nói, hần có chỗ dựa cứng là Đồng gia, hần cũng không tin Vương Hạo Thần dám làm gì hần.

Lần này, Vương Hạo Thần lại không có đáp lại, chỉ im lặng nhìn xem Đồng Thanh Chi.

Đồng Thanh Chi thấy đối phương không đáp lại, liền cho rằng Vương Hạo Thần đã bị Đồng gia quái vật khổng lồ dọa sợ, vì thế lòng tin lập tức tăng nhiều, cái eo cũng thẳng tắp lên, lý lẽ hùng hồn nói:

- Tiểu tử ngươi biết sợ rồi sao? Bản thiếu hiện tại cho ngươi một cơ hội, lập tức quy thuận Đồng gia, trở thành bản thiếu bên người nô bộc, tội vô lễ của ngươi trước đó có thể bỏ qua!

- Đồng Thanh Chi! Ngươi quá mức, Đồng gia còn không phải là của ngươi!

Đồng Tinh Vân không nhịn được lên tiếng, năng tự nhiên không có khả năng đứng nhìn Vương Hạo Thần trở thành Đồng Thanh Chi nô bộc, cái này đối với một thiên tài căn bản còn khó chịu hơn cái chết.

- Tinh Vân, chỗ này không có chuyện của nàng!

Đồng Thanh Chi từng mắt nhìn Đồng Tinh Vân, đối mặt với Vương Hạo Thần hần còn có chút sợ hãi, thể nhưng nếu chỉ là một Đồng Tinh Vân vừa mới bước vào Vũ Sĩ, hần sợ cộng lòng a!

- 10 giây thời gian đã hết!

Đồng Thanh Chi còn đang đắc ý, Vương Hạo Thần thanh âm đã truyền vào tai hần, để cho hần sững sờ, lạnh bầm:

- Cái gì 10 giây...

- Àm!

Đáp lại hần, là một chương nóng rực như hoa diễm, khí thể như hoa nhật trực tiếp ấn vào lồng ngực của hần.

- A!

Một cỗ nhiệt lực nóng bỏng lập tức tràn vào trong thể nội Đồng Thanh Chi, tựa như muốn đem hần cả người đốt thành tro bụi, khiến cho hần không nhịn được phải kêu lên thảm thiết.

Một chiêu Cửu Dương Phản Thiên Chương của Vương Hạo Thần bá đạo tuyệt luân, cho dù không dùng toàn lực, cũng không vận dụng Đệ Nhất Dương chi lực, uy lực vẫn thừa đủ để loại công tử bột như Đồng Thanh Chi uống một bình.

Cửu Dương Phản Thiên Chương không chỉ có năng lực thiêu đốt, kinh lực dùng mãnh còn trực tiếp đem Đồng Thanh Chi cả người đánh bay ra ngoài từ lâu.

Vương Hạo Thần có chút kinh ngạc, hần không ngờ tùy tiện thử nghiệm một chút Cửu Dương Phản Thiên Chương lại có uy lực như vậy, khá tốt hần đã giảm bớt hơn bảy phần uy lực, nếu như hần lại mạnh tay hơn một chút, e rằng Đồng Thanh Chi sẽ trực tiếp bị đánh thành tro bụi.

Từ cái này có thể xác định, dưới Ngũ Tinh Vũ Đồ, coi như không dùng đến Đệ Nhất Dương, căn bản cũng không có bao nhiêu người có thể tiếp được một chiêu Cửu Dương Phản Thiên Chương.

Vương Hạo Thần nhìn lại, chỉ thấy Đồng Thanh Chi đang nằm bẹp dưới đất như chó chết, miệng trào máu tươi, trước ngực có một đạo chương ấn đỏ rực như lửa cực kỳ chói mắt, từng luồng khí trắng vẫn còn đang ở trên chỗ đó không ngừng bốc lên, từ đó có thể biết được, một chương vừa rồi mang theo nhiệt độ kinh khủng thể nào.

- Đã cho ngươi cơ hội, ngươi lại không biết quý trọng!

Vương Hạo Thần trước đó im lặng không nói, chính là muốn để cho Đồng Thanh Chi biết khó mà tự động rời khỏi, thể nhưng thứ hai lại quá mức kiêu ngạo, hoàn toàn không để lời nói của hần vào trong lòng.

Lòng kiên nhẫn bị thách thức, Vương Hạo Thần tự nhiên sẽ không tiếp tục nương tay.

Trong từ lâu, bất kể là đám người Đồng Tinh Vân, Đại Cương hay những người khác động ngồi ăn uống lúc này đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Đồng Thanh Chi đang nằm dưới đất như chó chết, có chút không dám tin vào mắt mình.

Đồng gia một trong những thiên tài mạnh nhất Đồng Thanh Chi, ở trước mặt nam tử trẻ tuổi áo trắng kia cư nhiên lại yếu ớt như vậy? Ngay cả một chương cũng không tiếp nổi, trực tiếp bị đánh bất tỉnh? Nếu không phải mọi người tận mắt nhìn thấy, chắc chắn không dám tin tưởng Đồng Thanh Chi lại có một ngày thể thảm như vậy!

Lại nói, nam tử kia đã biết Đồng Thanh Chi là người của Đồng gia, vậy mà vẫn dám hạ thủ nặng như vậy! Thật là đủ bá khí!

Kinh ngạc nhất, không ai ngoài Đồng Tinh Vân, Đại Cương mấy người.

Bọn họ quen biết Vương Hạo Thần từ trước, vì thế đối với thực lực của Vương Hạo Thần trước đây có thể nói là nắm rõ như lòng bàn tay.

Ba tháng trước, Vương Hạo Thần tu vi chẳng qua chỉ là Lục Tinh Vũ Đồ, thấp nhất trong đám người, mà chiến lực, nhiều nhất cũng chỉ sánh ngang Cửu Tinh Vũ Đồ thông thường, cách Vũ Sĩ cảnh giới rất xa.

Thể nhưng lúc này gặp lại, Vương Hạo Thần chiến lực đã tăng lên một tầng cao mới, vượt xa tất cả mọi người, ngay cả Đồng Tinh Vân đã bước vào Vũ Sĩ cũng không cách nào nhìn ra cảnh giới của hần được nữa.

Bất quá, nếu như có thể chỉ dựa vào khí thể liền đủ để áp chế Đồng Thanh Chi, vậy tu vi của Vương Hạo Thần theo phán đoán của mọi người ít nhất cũng phải đạt tới Vũ Sĩ trung cấp.

- Vương Hạo Thần! Ngươi lúc này đến cùng là tu vi gì?

Đồng Tinh Vân hít sâu một hơi, cố gắng lấy lại bình tĩnh, hỏi.

Những người khác cũng đồng thời nhìn về phía Vương Hạo Thần, hiển nhiên là muốn chờ đợi câu trả lời của hần.

Vương Hạo Thần trầm mặc, hồi lâu mới mở miệng nói:

- Ngũ Tinh Vũ Sĩ!

Trước sau gì những người này cũng biết, hần nói trước, cũng có thể để cho mọi người dễ tiếp nhận hơn.

Mọi người tuy rằng đã có sự chuẩn bị nhất định, thế nhưng nghe được Vương Hạo Thần câu trả lời vẫn không khỏi kinh ngạc đến ngây người.

Ta thiên! Ba tháng thời gian liền đột phá gần một đại cảnh giới, tên này đúng là không phải người!

Vương Hạo Thần nhìn về phía tiểu nhị còn đứng ngây người ở một bên, nói:

- Nhờ người đem hần đưa về Đồng gia, đợi thêm chút nữa, hần nói không chừng sẽ chết ở đây a! Còn nữa, nếu như bị người của Đồng gia tra hỏi, vậy cứ nói là Vương Hạo Thần ta làm!

Tiểu nhị nghe vậy liền sợ hết hồn, nếu như Đồng Thanh Chi ở trong tửu lâu tử vong, vậy Đồng gia nói không chừng sẽ giận cho đánh mào, đến lúc đó cả tửu lâu sẽ bị san bằng không còn lại gì, mà bản thân hần e rằng cũng sẽ không có kết quả tốt.

Nghĩ đến đó, tiểu nhị không khỏi sợ tới mồ hôi toát ra như tắm, vội vàng chạy tới nâng lên Đồng Thanh Chi đang bất tỉnh dưới đất, lại kêu thêm mấy người làm công trong tửu lâu trợ giúp, một mạch đi thẳng tới Đồng gia.

Đồng Thanh Chi được đưa đi rồi, người trong tửu lâu cũng an tĩnh lại, bất quá nhiều người vẫn đưa mắt nhìn xem Vương Hạo Thần, rõ ràng là rất tò mò đối với thân phận nam tử trẻ tuổi này.

Đại Cương sầm mi khó kiểm nói:

- Vương huynh đệ! Lần này người đánh Đồng Thanh Chi đúng là rất khoái hoạt nhân tâm! Bất quá nếu như là Đồng gia cường giả chạy tới tính sổ, vậy chúng ta liền chống không được a!

Đồng Tinh Vân vẻ mặt ngưng trọng, thế nhưng vẫn quyết đoán nói:

- Vương Hạo Thần người yên tâm! Ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp không để Đồng gia động đến người! Dù sao, Đồng gia chỉ nhân còn không phải tất cả đều lấy Đồng Thanh Chi như thiên lôi sai đâu đánh đó!

Vương Hạo Thần cười cười, không quan trọng nói:

- Mọi người yên tâm, so hậu trường mà nói, ta tuyệt đối không sợ Đồng gia!

Nghe lời hần nói như vậy, mọi người liền có thể đại khái đoán ra thân phận của Vương Hạo Thần không tầm thường, rất có thể là đệ tử của một đại tông môn, thế gia nào ra ngoài lịch luyện, mà ngầm lại cũng đúng, dù sao loại thiên tài giống như Vương Hạo Thần, e rằng chỉ có mấy cái đại tông môn hoặc cổ lão thế gia kia có thể bồi dưỡng ra tới.

Trong mắt bọn họ, loại thiên tài như Vương Hạo Thần ra ngoài lịch lãm, không có cường giả trong bóng tối âm thầm bảo hộ hoặc vài kiện bảo vật hộ thân mới là quái sự!

Bọn họ sau cùng là đoán sai, Vương Hạo Thần kỳ thực không có bất cứ trợ lực nào của Thiên Sinh Môn, bất quá hần bên người còn có một đầu có thể so sánh với Vũ Linh cảnh cường giả chân long thần thú, có Tiểu Long tại, Đồng gia trừ phi là có được Vũ Quân tồn tại, nếu không căn bản là cảm hần không có biện pháp.

LTG: Hơn 100 chương rồi, cho tác xin ít điểm đánh giá đi các đạo hữu! T_T

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: Làm vị hôn phu của ta

Sau chuyện Đồng Thanh Chi, mọi người cũng không còn tâm trạng ăn uống, liền trở về nhà Đại Cương mấy người, tạm thời nghỉ ngơi tại đó.

Ngôi nhà rất lớn, có đến 5 gian phòng, đầy đủ cho mọi người ở tạm.

Vương Hạo Thần cũng không có đi nghỉ ngơi, mà hẹn gặp Đồng Tinh Vân ở bên ngoài, hần còn có chút chuyện muốn hỏi nàng.

Bình thường mà nói, hần cũng không rảnh quản nhiều chuyện như vậy, thế nhưng hần xem Đồng Tinh Vân là bằng hữu, nếu như nàng có việc khó giải quyết, chỉ cần hần có năng lực liền sẽ tận lực trợ giúp nàng.

- Vương Hạo Thần! Người tìm ta có việc gì?

Không để hần phải chờ đợi lâu, Đồng Tinh Vân thân ảnh sở sở động lòng liền xuất hiện bên cạnh Vương Hạo Thần.

Không hiểu vì sao, khi đứng bên cạnh Vương Hạo Thần, Đồng Tinh Vân liền nhớ về chuyện mấy tháng trước, trái tim lại không nhịn được loạn nhịp.

Nghĩ tới, phần lớn các cô gái đều có một hình bóng nam nhân trong mộng của mình, Đồng Tinh Vân không phải là ngoại lệ.

Nàng hình bóng trong mơ, chính là loại nam nhân đầu đội trời chân đạp đất, có thể không có thực lực vô địch thiên hạ, thế nhưng cũng cần có thể xưng là cường giả, mà Vương Hạo Thần so với hình bóng trong mơ của nàng lại càng thêm hoàn mỹ.

Lượn thiên phú cùng thực lực? Vương Hạo Thần tuổi chưa đầy 17 đã có tu vi Ngũ Tinh Vũ Đồ, tại Bắc Hải Trán hoàn toàn có thể xưng tụng là đệ nhất thiên tài, tương lai thành tựu của hần theo năng ít nhất cũng là Vũ Quân, thậm chí Vũ Vương, Vũ Hoàng cũng chưa hần không thể.

Luận dung mạo? Dung mạo của Vương Hạo Thần trong số những nam nhân trong thiên tài hoàn toàn có thể xưng là long mao phượng giác, ít nhất, Đồng Tĩnh Vân còn chưa có gặp qua nam tử có dung mạo tuấn hơn Vương Hạo Thần.

Luận nhân phẩm? Vương Hạo Thần trọng tình nghĩa, làm việc có nguyên tắc, hành sự quả đoán, không kiêu ngạo không siểm nịnh, cũng không háo sắc, hoàn toàn không có điểm nào đáng chê trách.

Tất cả những yếu tố này hội tụ lại, khiến cho Vương Hạo Thần hình ảnh trong mắt Đồng Tĩnh Vân trở nên cực kỳ hoàn mỹ. Nam nhân như vậy, nữ tử nào lại mong muốn được trở thành đạo lữ của hắn?

- Hắn hẹn ta một mình ngoài này, chẳng lẽ là muốn thổ lộ với ta sao? Ta còn chưa có chuẩn bị tâm lý a...

Đồng Tĩnh Vân càng nghĩ càng sai lệch, khuôn mặt dần dần trở nên đỏ bừng, trong lòng vừa hồi hộp vừa vui mừng.

Vương Hạo Thần làm sao biết được nữ nhân bên cạnh lại nghĩ nhiều như vậy, nếu để cho hắn biết được nàng suy nghĩ, nhất định sẽ trợn mắt há hốc mồm kinh ngạc.

- Tĩnh Vân tỷ, người tại Đồng gia có phải hay không gặp chuyện phiền phức? Nếu không tên Đồng Thanh Chi cũng là Đồng gia chi nhân, ta không nghĩ hắn lại vô duyên vô cớ hành sự với người như vậy!

Vương Hạo Thần mở miệng nói.

Đồng Tĩnh Vân nghe hắn nói vậy liền thoáng có chút thất vọng, khuôn mặt hiện lên vẻ chán chường, ngáp ngừng nói:

- Chuyện này...

Đồng gia sự tình, thực sự không thể dễ dàng tiết lộ cho người ngoài, bấy lâu nay nàng tránh không gặp Đại Cung, Vân Lan và Trần Thắng, chính là bởi vì không muốn kéo họ vào rắc rối.

Vương Hạo Thần thấy nàng do dự bèn xua tay tay nói:

- Nếu chuyện này không tiện nói vậy liền quên đi! Chúng ta quay lại thôi!

Đồng Tĩnh Vân cho rằng hắn giấu mình không chịu nói, trong lòng lập tức căng thẳng, vội vàng nói:

- Không có gì không tiện, người đã muốn biết, vậy ta liền cho người biết a! Bất quá người tốt nhất không nên để cho người ngoài biết!

- Ta minh bạch!

Vương Hạo Thần khẽ gật đầu.

Đạo lý mỗi nhà đều có bí mật hắn hiểu rất rõ, Đồng Tĩnh Vân có thể tiết lộ cho hắn biết đã là đáng quý, hắn tự nhiên không có khả năng vô duyên vô cớ tiết lộ cho người khác.

Đồng Tĩnh Vân hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Vương Hạo Thần, người chỉ sợ còn không biết thân phận của ta, trên thực tế, ta chính là Đồng gia đương nhiệm gia chủ nhi nữ! Bất quá tình hình của chúng ta hiện tại đúng là không được tốt cho lắm...

Vương Hạo Thần có chút kinh ngạc, trước đó hắn biết được Đồng Tĩnh Vân tại Đồng gia có thân phận không tầm thường, thế nhưng lại không nghĩ tới nàng vậy mà lại là đương nhiệm gia chủ nữ nhi, thân phận bậc này, tại Bắc Hải Trấn coi như không thể xưng là số một số hai cũng không sai biệt lắm.

Nghe Đồng Tĩnh Vân nói, Vương Hạo Thần đại khái đã có thể hiểu được chuyện khó xử của nàng.

Theo lời kể của Đồng Tĩnh Vân, nàng tuy là là Đồng gia gia chủ nhi nữ, thế nhưng nàng lại biết, Đồng gia không hề đoàn kết, địa vị của phụ thân nàng cũng không vững chắc, bị vô số người chăm chăm.

Trong số những người nhắm nhe ngôi vị gia chủ, người mà phụ thân của Đồng Tĩnh Vân kiêng kỵ nhất, chính là Đồng gia đại trưởng lão.

Đồng gia đại trưởng lão không chỉ có thực lực cường đại, mà còn có hai đứa con trai thiên tài phi thường đáng sợ.

Trong hai người, người em là Đồng Thanh Chi Vương Hạo Thần đã gặp qua, người này có lẽ trong mắt hắn không tính là thứ gì, thế nhưng tại Bắc Hải Trấn địa phương này hoàn toàn có thể xưng là thiên tài dưới một người đứng trên vạn người.

Một người khác, tên gọi Đồng Thanh Cung, là đại ca Đồng Thanh Chi, năm nay gần 23 tuổi, tu vi Bát Tinh Vũ Đỉnh, là thiên tài trăm năm khó gặp của Đồng gia, tại nơi này trong thế hệ trẻ căn bản không có đối thủ, thậm chí ngay cả một số vũ giả thế hệ trước cũng không mạnh bằng hắn.

Đại trưởng lão ý bản thân có hai đứa con thiên tài mà không ngừng gây sức ép lên gia chủ, trong bóng tối lại liên tục chiêu dụ cao thủ về dưới trướng, khiến cho Đồng gia hiện tại cơ hồ chia làm hai phe, một phe ủng hộ gia chủ hiện tại, một phe thì ủng hộ đại trưởng lão.

Hai phe trong bóng tối không ngừng tranh đấu, thế nhưng một phần bởi vì Đồng Tĩnh Vân phụ thân không ngừng nhượng nhịn, một phần bởi vì trong thế hệ trẻ hai anh em Đồng Thanh Cung và Đồng Thanh Chi một mực ôn áp người của gia chủ nhất mạch, vì thế phe ủng hộ đại trưởng lão đến bây giờ vẫn chiếm thượng phong.

Nói về mặt thiên phú, Đồng Tĩnh Vân mạnh hơn Đồng Thanh Chi một chút, có lẽ hơi kém Đồng Thanh Cung, bất quá chênh lệch không lớn, chỉ tiếc nàng thời gian tu luyện quá ngắn, hiện tại vẫn chưa thể làm đối thủ của hai người kia.

Đại trưởng lão ý muốn ngăn ngừa hậu hoạn, vì thế gây sức ép lên gia chủ, để cho Đồng Thanh Chi trở thành vị hôn phu của Đồng Tĩnh Vân, bởi vì một khi Đồng Tĩnh Vân được gả cho Đồng Thanh Chi rồi, nàng cho dù muốn hay không cũng coi như trở thành người của đại trưởng lão, Đồng Tĩnh Vân phụ thân từ đó không còn người xứng đáng để kế nhiệm, trước sau gì cũng bị mất ngôi vị gia chủ của mình.

Không thể không nói, Đồng Tĩnh Vân phụ thân thực sự là hữu dũng vô mưu, chỉ cho rằng đối phương có ý tốt muốn thông gia, lập tức vui vẻ đồng ý, thậm chí còn muốn dựa vào việc này cải thiện mối quan hệ của hai bên, lại không nhìn ra được dụng ý ác độc bên trong của đại trưởng lão.

Lại nói, cho dù hắn nhìn ra, với thế lực hiện tại của đại trưởng lão, hắn muốn từ chối cũng không phải đơn giản chút nào.

Đồng Tình Vân đương nhiên không đồng ý gả cho Đồng Thanh Chi, tên này nổi tiếng là hoa hoa công tử, khắp nơi đều hoa gheo nguyệt, nàng làm sao chịu gả cho một kẻ có thể mỗi ngày liền thay một người tình đây?

Đồng Tình Vân không nguyên ý, vì thế quan hệ giữa nàng và Đồng Thanh Chi đồng dạng cũng trở nên căng thẳng, Đồng Thanh Chi thử nhiều cách mềm dẻo đều không thể chiếm được thiện cảm của nàng, gần đây hắn liền dứt khoát chọn cách cực đoan nhất, dùng thực lực và thể lực của mình áp chế Đồng Tình Vân, ý định để cho nàng khát phục, chấp nhận trở thành nữ nhân của mình.

Chuyện ngày hôm nay chính là một ví dụ, nếu như không phải có Vương Hạo Thần ở đó, e rằng đám người Đại Cương, Vân Lan, Trần Thắng đã phải chịu nhục rồi.

Vương Hạo Thần nghe xong, trầm ngâm hồi lâu lại nói:

- Chẳng lẽ không có cách nào có thể quang minh chính đại từ hôn hay sao?

- Rất khó!

Đồng Tình Vân cười khổ, nàng làm sao lại không muốn từ hôn đây? Nàng bấy lâu nay không ngừng khổ tu, chính là muốn sớm ngày vượt qua Đồng Thanh Chi, khiến cho hắn trong mắt người ngoài không còn xứng với nàng, thế nhưng dựa vào tốc độ tu luyện của nàng, muốn siêu việt đối phương còn cần một khoảng thời gian, mà trong khoảng thời gian đó, e rằng mọi chuyện đã sớm an bài.

Vương Hạo Thần lại nói:

- Nếu như ta thay Tình Vân tỷ đánh bại Đồng Thanh Chi, vậy có được không?

Đồng Tình Vân khẽ lắc đầu, đáp:

- Không thể được, Đồng gia nội bộ tuyệt đối không để ngoại nhân nhúng tay, cho dù người là bằng hữu của ta vậy cũng không tính là Đồng gia một thành viên! Nếu như người ra tay đã thương Đồng Thanh Chi, vậy cho dù là cha ta cũng sẽ ra mặt ngăn cản!

- Bất quá...

Nói đến đây, Đồng Tình Vân thanh âm liền chậm lại, thần sắc trở nên có chút lúng túng.

- Bất quá cái gì?

Vương Hạo Thần vội hỏi.

Đồng Tình Vân thần sắc càng thêm lúng túng, khuôn mặt lần nữa phấp hồng, sau cùng liền lấy hết can đảm, hơi chút ngượng ngùng mà nói:

- Bất quá nếu như người trở thành vị hôn phu của ta, vậy liền không có vấn đề!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Sẽ làm cho người thích ta!

Dựa vào quan hệ bằng hữu, Vương Hạo Thần quả thực không có tư cách nhúng tay vào việc của Đồng gia, bởi vì hắn tuy có quan hệ với Đồng Tình Vân, thế nhưng lại không có ràng buộc, cũng không nghĩa vụ tham gia vào Đồng gia sự tình, theo lý mà nói, hắn càng không phải là Đồng gia một thành viên.

Thế nhưng nếu như Vương Hạo Thần có quan hệ là vị hôn phu của Đồng Tình Vân, vậy hắn miễn cưỡng cũng có thể xem là Đồng Tình Vân trợ ngẫu tương lai, về lý đã được xem là Đồng gia chi nhân, có thể vì Đồng gia hiệu lực, tự nhiên cũng có tư cách tham gia Đồng gia nội vụ sự tình.

Vương Hạo Thần nghe rõ từng câu từng chữ Đồng Tình Vân nói ra, cả người không khỏi sùng sờ tại chỗ, sau đó trên mặt liền lộ ra một tia khó xử.

Vương Hạo Thần biết Đồng Tình Vân lời nói kỳ thực không phải không có cơ sở, bất quá vấn đề là, hắn có khả năng đáp ứng sao?

Nếu Đồng Tình Vân là Nhạc Thi Dao, hoặc Lý Mộ Tinh, hắn có lẽ sẽ dễ dàng đáp ứng hơn, bởi vì đây là những nữ tử mà hắn có tình cảm đặc biệt, còn đối với Đồng Tình Vân, hắn hoàn toàn không có yêu thích, chỉ là quan hệ bằng hữu mà thôi, bỗng nhiên đối phương lại muốn hắn trở thành vị hôn phu của nàng, cho dù chỉ là trên danh nghĩa, hắn cũng sẽ cảm thấy có chút khó xử và không thích hợp.

Đối với nữ tử mình không yêu thích, muốn Vương Hạo Thần đáp ứng Đồng Tình Vân điều kiện thực sự có chút khó khăn.

Phải biết, hắn không phải loại người háo sắc, thế gian có thể có nữ tử khiến cho hắn động tâm, thế nhưng số lượng tuyệt đối là không nhiều.

Mà Đồng Tình Vân thì không phải là một nữ tử khiến cho hắn động lòng.

- Người không đồng ý sao?

Đồng Tình Vân nhìn thấy Vương Hạo Thần do dự, thần sắc không khỏi ngưng kết, hào quang trong mắt chậm rãi liền âm đạm xuống.

Hắn không phải có ý với ta hay sao? Làm sao bây giờ lại không nguyên ý đây?

Vương Hạo Thần trầm ngâm hồi lâu, sau đó liền đáp:

- Tình Vân tỷ! Có thể đổi điều kiện khác được không?

- Không thể! Nếu như người tham gia Đồng gia sự tình, ngoại trừ việc làm ta vị hôn thê cũng chỉ còn cách trở thành Đồng gia cung phụng, bất quá cho dù là người trở thành Đồng gia cung phụng cũng không có tư cách quản ta hôn sự!

Đồng Tinh Vân nhẹ nhàng đáp.

Vương Hạo Thần im lặng.

- Chẳng lẽ người cảm thấy ta không xứng với người hay sao?

Đồng Tinh Vân buồn bã nói, trong hai mắt đã hiện lên một chút sương mù.

Nàng thân là Đồng gia gia chủ nhi nữ, bình thường đều được không ít thiếu niên anh kiệt theo đuổi, bây giờ nàng chủ động ngó lơ với một người, thế nhưng đối phương lại không nguyện ý, nàng làm sao có thể không có chút uý khuất đây?

- Tinh Vân tỷ! Ta không có ý này!

Vương Hạo Thần cười khổ nói, trong lòng đột nhiên ần ần đoán được chút gì đó.

Bình thường mà nói, coi như hắn không ý trở thành Đồng Tinh Vân trên danh nghĩa vị hôn phu, nàng nhiều nhất cũng chỉ có thể cảm thấy hơi mất mặt một chút, chứ không nên kích động như vậy a?

Trừ phi... Đồng Tinh Vân là thực sự có tình cảm với hắn!

- Nếu vậy tại sao người lại không nguyện ý đây?

Đồng Tinh Vân nhìn Vương Hạo Thần chăm chú nói.

- Ta...

Vương Hạo Thần há miệng muốn nói, thế nhưng lại không biết phải giải thích thế nào.

Đến lúc này nếu như hắn còn không hiểu Đồng Tinh Vân ý tứ, vậy thì hắn đúng là sống uổng rồi!

Vương Hạo Thần làm sao cũng không thể ngờ, Đồng Tinh Vân và hắn chỉ gặp mặt không có bao nhiêu thời gian nàng liền đối với hắn phát sinh tình cảm. Cái này cũng quá hoang đường đi a?

Chỉ là, coi như hắn biết Đồng Tinh Vân có tình cảm với hắn, hắn cũng không thể cứ như vậy liền đáp lại nàng a? Phải biết hắn chỉ xem nàng là bằng hữu, căn bản không có tình cảm nam nữ ở đây.

Đồng Tinh Vân nhìn Vương Hạo Thần hồi lâu, hai mắt hơi nước càng lúc càng nhiều, nàng từ thần sắc trên mặt hắn mà trong lòng đã có kết quả, nếu như Vương Hạo Thần thực sự yêu thích mình, vậy hắn không có lý do gì để từ chối chuyện tốt như vậy. Xem ra, từ trước đến nay nàng vẫn là tự mình đa tình rồi.

Nghĩ cũng đúng, Vương Hạo Thần một cái hoàn mỹ như vậy nam nhân, có thể làm nữ nhân của hắn ít nhất cũng là những thiên kiều chi nữ của các đại tông môn thế gia bên ngoài, hắn sao có thể vừa ý một cái nữ tử “bình dân” như nàng?

- Người không cần khó xử như vậy, nếu như người không nguyện ý, vậy liền xem như ta chưa nói gì cả! Dù sao người bằng hữu của ta, ta không có quyền ép người làm bất cứ việc gì!

Đồng Tinh Vân sau cùng vẫn là một nữ tử mạnh mẽ, nàng hít sâu một hơi, mạnh mẽ áp chế cảm xúc trong lòng, nói xong một hơi liền quay đầu đi về nhà, thế nhưng Vương Hạo Thần lại có thể dễ dàng nhìn ra được, nàng thân thể trong khi đi vậy mà có chút run rẩy.

Vương Hạo Thần do dự một hồi, hắn không phải người tốt, càng không phải kiểu người dễ dãi, thế nhưng hắn lại không nhẫn tâm cứ như vậy liền bỏ mặc nữ tử kia, chẳng phải chỉ là đóng giả làm vị hôn phu của nàng một thời gian thôi sao? Vì sao hắn không thể chịu thiệt một chút mà giúp nàng?

Nghĩ thông suốt về sau, Vương Hạo Thần liền mở miệng nói:

- Tinh Vân tỷ! Ta đồng ý!

Đồng Tinh Vân đang đi thân hình bỗng nhiên cứng lại, có chút hoài nghi bản thân có phải hay không vừa nghe nhầm, quay đầu lại nhìn Vương Hạo Thần hỏi:

- Người đồng ý cái gì?

Vương Hạo Thần bất đắc dĩ đành phải nói rõ:

- Ta đồng ý trở thành vị hôn phu của người!

Lần này thì Đồng Tinh Vân có thể xác định rằng bản thân tuyệt đối không có nghe nhầm.

Vương Hạo Thần vậy mà thực sự đồng ý làm nàng vị hôn phu?

Đồng Tinh Vân tâm hồn thiếu nữ kích động vô cùng, nàng có cảm giác đây chính là giây phút nàng cảm thấy vui vẻ nhất từ trước đến nay, thậm chí để cho nàng thấy có chút không chân thực.

Tình cảm của mình được đáp lại, thực sự là một chuyện rất hạnh phúc.

- Thực sự sao?

Đồng Tinh Vân vẫn có chút không dám tin tưởng nói.

- Ta đương nhiên sẽ không lừa người a!

Vương Hạo Thần về mặt im lặng nói, trong lòng cảm giác nữ nhân như Đồng Tinh Vân thật đúng là khó hiểu, lúc gặp chuyện buồn thì cố gắng che giấu, còn lúc thấy hắn đáp ứng rồi thì

lại không dám tin tưởng, thế là thế nào?

- Quá tốt rồi! Vương Hạo Thần, thực sự cảm ơn người!

Đồng Tĩnh Vân vui mừng quá mức, cơ hồ kém một chút liền trực tiếp muốn đem Vương Hạo Thần ôm lấy, bất quá cũng may sau cùng nàng vẫn nhớ tới mình là phận nữ nhi nên kiềm lại được, nếu không sẽ để cho Vương Hạo Thần thêm một phen khó xử.

Wương Hạo Thần lại cười khổ một tiếng, hẳn chi hi vọng bản thân mình vừa rồi không có làm ra một cái quyết định sai lầm đi a...

- Tĩnh Vân tỷ! Có chuyện này ta phải nói trước! Đó là ta tuy đáp ứng làm vị hôn phu của người, bất quá ta hiện tại... thực sự còn chưa có tình cảm với người, vì thế ta hi vọng chúng ta quan hệ vẫn nên để theo tự nhiên, mong người đừng dùng lý do này để ép buộc ta phải cùng người ở chung một chỗ!

Wương Hạo Thần cho rằng mình có tất yếu phải nói rõ với Đồng Tĩnh Vân một chút, dù sao hẳn quyết định làm như vậy, không phải là bởi vì hắn yêu thích Đồng Tĩnh Vân, mà chỉ đơn thuần là muốn giúp đỡ nàng mà thôi, lúc này nói rõ, để tránh cho nàng hiểu lầm sau này.

- Chuyện này ta hiểu rồi! Người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để cho người cảm thấy áp lực!

Đồng Tĩnh Vân mặc dù vui mừng, nhưng nàng cũng đại khái hiểu rõ Vương Hạo Thần suy nghĩ, vì thế lập tức đáp.

Nàng biết rõ Vương Hạo Thần đây là bởi vì muốn giúp mình mới làm như vậy, nếu như mình còn không biết đủ mà đòi hỏi hắn chuyện này chuyện nọ, hẳn 9 phần 10 sẽ không tiếp tục những tay vào chuyện này nữa mà trực tiếp rồi đi.

Phải biết, mỗi người đều có tự tôn của mình, đừng nhìn Vương Hạo Thần bề ngoài có vẻ rất dễ nói chuyện, thế nhưng Đồng Tĩnh Vân tin tưởng, với tư cách là một thiên tài như hắn, chi cần xúc phạm đến hắn điểm ranh giới, hẳn chắc chắn sẽ không chịu để yên.

Đương nhiên, nếu như muốn nàng trong khoảng thời gian sắp tới không tranh thủ tìm cơ hội kéo gần quan hệ giữa mình và Vương Hạo Thần... đó là chuyện không có khả năng!

Wương Hạo Thần ban đầu nghe nàng nói vậy cũng liền nhẹ nhõm, thế nhưng câu nói tiếp theo là để cho hắn suy nghĩ nửa té ngã.

Chi nghe Đồng Tĩnh Vân thanh âm vừa quyết tâm vừa ngượng ngùng nói:

- Vương Hạo Thần, tuy ta sẽ không ép buộc người! Bất quá trong khoảng thời gian sắp tới, ta nhất định sẽ làm cho người thích ta!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Đồng gia thập tứ hộ vệ

Buổi tối hôm đó, sau khi bàn xong mọi việc, Vương Hạo Thần nhìn thấy sắc trời đã quá khuya, liền cùng Đồng Tĩnh Vân quay trở lại Đại Cung nấy người gian nhà.

Đồng Tĩnh Vân sau chuyện này dường như tâm tình rất tốt, khắp mặt đều là tươi cười.

Đến trước nhà, Vương Hạo Thần ngẫm nghĩ một chút rồi khẽ nói:

- Tĩnh Vân tỷ! Chúng ta lúc này có quan hệ như vậy, thế nên ta và người cũng nên thay đổi cách xưng hô, nếu không sẽ dễ khiến người khác nghi ngờ!

- Người nói rất đúng!

Đồng Tĩnh Vân khẽ gật cái đầu nhỏ, sau đó liền dùng vẻ mặt vui cười nhìn Vương Hạo Thần nói:

- Nếu đã như vậy, bắt đầu từ bây giờ ta liền gọi người là Thần đệ a!

Tựa hồ Đồng Tĩnh Vân đối với cái tên này rất hài lòng, trong miệng không ngừng lẩm nhẩm lặp đi lặp lại hai chữ “Thần đệ”, cực kỳ ưng ý.

Wương Hạo Thần đối với chuyện này cực kỳ im lặng, nữ nhân này tâm tư, hắn hoàn toàn không thể lý giải.

Hoặc nói, nữ nhân suy nghĩ, phần lớn thời gian hắn đều không hiểu.

Chi là một cái danh tự mà thôi, cần thiết phải hào hứng như vậy sao?

Chia tay Đồng Tĩnh Vân, Vương Hạo Thần nhanh chóng quay trở về căn phòng mà Đại Cung trước đó đã giao cho mình.

Đứng dựa lưng vào cửa phòng, Vương Hạo Thần khẽ đưa tay xoa vò mái tóc của mình, trong mắt hiện ra vẻ phức tạp, hắn cũng không chắc, mình hành động hôm nay, đến cùng là có chính xác hay không.

Theo lý, việc hắn đáp ứng trở thành Đồng Tĩnh Vân vị hôn phu trên danh nghĩa chẳng qua chi là muốn giúp đỡ nàng, chứ không hề có tình cảm với đối phương, thế nhưng không hiểu sao, hắn từ sâu nơi đáy lòng vẫn có cảm giác không thích hợp.

Đáp ứng trở thành vị hôn phu của một người mà mình không có tình cảm thật sự là đúng sao? Hắn không thích Đồng Tĩnh Vân là sự thật, thế nhưng nàng lại là có tình cảm với hắn, lúc này hai người trên danh nghĩa kết hợp, sau này thực sự có thể dứt ra được sao?

Cho dù có thế, e rằng chi khiến người thứ hai càng thêm đau lòng!

Bất quá, theo Vương Hạo Thần nghĩ, như vậy còn tốt hơn là việc để cho Đồng Tĩnh Vân phải lấy một nam nhân mà nàng chán ghét.

Nếu như Vương Hạo Thần không biết chuyện của Đồng Tĩnh Vân, vậy hẳn có thể bỏ qua, thế nhưng nếu đã biết rồi mà không ra tay giúp đỡ thì tuyệt đối không phải phong cách của

hắn.

.....

Bởi vì tránh đề trình hoãn lâu sẽ sinh biến, sáng hôm sau, sau khi dùng bữa sáng, Đồng Tĩnh Vân liền dẫn theo Vương Hạo Thần trực tiếp tiến về Đồng gia.

Đương nhiên, mối quan hệ “ chân thực “ của bọn họ cũng đã được công bố với ba người kia, chuyện này cũng chẳng khiến ba người bất ngờ, bởi vì bọn họ trước đó trong lòng cũng đã có phỏng đoán, lúc này Vương Hạo Thần và Đồng Tĩnh Vân đồng loạt thừa nhận chỉ là để bọn họ xác minh phỏng đoán của mình một chút mà thôi.

Sau khi công bố, Vương Hạo Thần tự nhiên không tránh khỏi bị Đại Cương và Trần Thắng trêu ghẹo khoái chí, chỉ có Vân Lan là đứng lặng một bên, vẻ mặt thần thờ cổ che dấu sự buồn bã nơi khoé mắt.

Vân Lan trước đó đã biết bản thân hầu như đã không có hi vọng, nàng cũng đã từ bỏ, thế nhưng không hiểu sao khi nghe được tin này từ chính miệng của Vương Hạo Thần, nàng vẫn cảm thấy trong lòng có chút nhói đau.

.....

- Thần đệ! Theo ta thấy, Vân Lan hẳn là có tình cảm với người a!

Trên đường đi, Đồng Tĩnh Vân trầm mặc một lát rồi bỗng nhiên hướng Vương Hạo Thần mở miệng nói.

- Vì sao nói như vậy?

Vương Hạo Thần không khỏi kinh ngạc, về khoản tình cảm hay tâm lý nữ nhân, hắn hoàn toàn dốt đặc cán mai.

Đồng Tĩnh Vân dùng ánh mắt giống như đang ngó một tên ngốc nhìn hắn, sau đó liền nói một câu để cho Vương Hạo Thần trực tiếp cảm như hén:

- Bởi vì đó là trực giác của nữ nhân!

Trực giác? Trực giác là cái quỷ gì?

Vương Hạo Thần đảo cặp mắt trắng dã, hắn có cảm giác, nếu như bản thân tiếp tục dây dưa vấn đề này, hắn nhất định không sớm thì muộn cũng bị điên, vì thế dứt khoát im lặng, không hề miệng nói nửa câu.

Đồng Tĩnh Vân suy đoán không phải là không cơ sở, nàng tại nhà trước đó không lâu đã nhìn thấy thần sắc cố gắng che dấu nỗi buồn của Vân Lan, mà khi nàng phát hiện ánh mắt mà Vân Lan dùng để nhìn Vương Hạo Thần, nàng liền hiểu rõ, hoá ra không chỉ có mình, mà ngay cả vị tỷ muội tốt này của mình đều phải lòng nam nhân trước mắt.

- Vân Lan, thật có lỗi! Việc gì ta cũng có thể nhường cho muội, thế nhưng chỉ riêng nam nhân này, ta thực sự không thể buông tay!

Đồng Tĩnh Vân khẽ thở dài, trong lòng cũng chỉ có thể thầm cầu nguyện cho việc này sẽ không phá hỏng quan hệ tỷ muội của nàng và Vân Lan.

Hai người giữa đường không nói chuyện nhiều, vì thế chẳng mấy chốc đã đến trước Đồng gia.

Đồng gia, thân là Bắc Hải Trần đệ nhất đại gia tộc, luận độ giàu có, tại nơi này không người có thể so, cho dù Vương Hạo Thần chỉ là ở bên ngoài đại môn nhìn vào, đều có thể thấy được tráng diện xa hoa bên trong.

- Thuộc hạ kính chào đại tiểu thư!

Thấy có người đến, từ bên trong lập tức đi ra một cái người hầu, dường như biết được Đồng Tĩnh Vân thân phận, vì thế vội vàng hành lễ cung kính nói.

Đồng Tĩnh Vân tựa hồ đã quen với việc được người khác cung kính như vậy, rất có đại tiểu thư bộ dáng phát tay, lại nói với người hầu kia vài câu, sau đó liền dẫn Vương Hạo Thần đi vào bên trong.

Đồng gia biệt viện rất nhiều, vừa rộng lớn lại không kém phần tráng lệ, còn có không ít gia đình và người hầu đi qua đi lại tấp nập.

Vương Hạo Thần vừa đi vừa quan sát, nếu nói về độ giàu có, Đồng gia tự nhiên còn lâu mới có thể so sánh với Thiên Sinh Môn, thế nhưng Thiên Sinh Môn tuy nhiều tiền, thế nhưng lại không quá chú trọng việc xây dựng trang hoàng, kiến trúc thiên về vẻ đẹp tự nhiên và có chút siêu phàm thoát tục, còn nói về độ xa hoa thì lại không bằng Đồng gia.

- Thế nào? Có phải thấy Đồng gia của chúng ta rất đẹp đúng không?

Đồng Tĩnh Vân chú ý thấy Vương Hạo Thần không ngừng nhìn ngắm xung quanh, không khỏi có chút đắc ý mà nói.

- Là rất đẹp!

Vương Hạo Thần thành thật đáp, một phần cũng muốn cho Đồng Tĩnh Vân mặt mũi.

Đồng Tĩnh Vân nghe hắn đáp trong lòng càng thêm vui vẻ, đang định nói thêm mấy câu, thế nhưng đúng lúc đó, một đạo thanh âm không mền không nhạt đột nhiên truyền tới, khiến cho nàng khuôn mặt nhất thời khẽ trầm xuống.

- O? Đây không phải là chúng ta đại tiểu thư hay sao? Hôm nay làm sao lại về sớm như vậy? Chẳng lẽ là nghe tin Thanh Chi thiếu gia bị thương nên lo lắng đến thăm?

Chủ nhân của đạo thanh âm đó là một nam tử thân hình vạm vỡ cao lớn khoảng chừng hơn 30 tuổi, trên người mặc áo giáp, sau lưng dẫn theo một ít vũ giả đọc võ trang đầy đủ, nhìn qua có chút uy thế của một tướng quân.

- Người này là chúng ta Đồng gia 24 hộ vệ bên trong một người, tên gọi Đồng Nhị Thập!

Đồng Tĩnh Vân đối với Vương Hạo Thần kéo gần khoảng cách, đồng thời hướng hắn truyền âm mà nói.

Đồng gia Thập Tứ Hộ Vệ, đều là cô nhi Đồng gia thu nhận rồi tiến hành bồi dưỡng từ khi còn rất nhỏ, trong đó chỉ có 24 có thực lực và tiềm lực mạnh nhất mới có thể trở thành Thập Tứ Hộ Vệ thành viên.

Thập Tứ Hộ Vệ, đại diện cho Đồng gia hơn 50 % trên mặt nổi chiến lược trung kiên hiện nay cũng như tương lai, bọn họ nhiệm vụ, chính là suốt đời thù họ Đồng gia.

Nếu chỉ là như vậy thì không có gì đáng nói, thế nhưng Vương Hạo Thần lại từ trong miệng Đồng Tĩnh Vân biết được, Thập Tứ Hộ Vệ có một đặc quyền quan trọng khác, đó là được phép ủng hộ một người trong gia tộc trở thành gia chủ!

Nói trắng ra, Thập Tứ Hộ Vệ, chính là những người có quyền “bỏ phiếu” trong việc chọn lựa gia chủ tiếp theo, mặc dù nói ý kiến của bọn hắn không chắc sẽ được Đồng gia cao tăng toàn bộ chấp nhận, thế nhưng đối với những người cạnh tranh chức vị gia chủ mà nói, chắc chắn là một trợ lực không nhỏ.

Chính vì thế, từ trước đến nay, không có vị gia chủ nào trước khi được nhận chức lại không có hành động lôi kéo Thập Tứ Hộ Vệ về phe mình, thậm chí có thể nói, nếu như không được bất kỳ ai trong Thập Tứ Hộ Vệ ủng hộ, vậy coi như người được lên làm gia chủ, cái ghế này nhất định cũng không tồn tại được bao lâu.

Ngược lại, nếu như có Thập Tứ Hộ Vệ toàn lực ủng hộ, vậy gia chủ thế lực trung kiên dưới tay nhất định sẽ trở nên cực kỳ hùng hậu, kẻ khác cho dù có dị tâm, cũng chưa chắc đã dám làm loạn.

Phụ thân của Đồng Tĩnh Vân, một phần nguyên nhân chính là bởi vì không được lòng bao nhiêu người trong Thập Tứ Hộ Vệ, vì thế ngôi vị gia chủ Đồng gia mới không vững chắc như vậy.

Mà theo lời Đồng Tĩnh Vân, tên Đồng Nhị Thập này, lại là một kẻ ủng hộ đại trưởng lão lên làm gia chủ phe cánh.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Hắn là vị hôn phu của ta!

- Đồng Nhị Thập! Đừng nói bậy, ở đây không có chuyện của ngươi!

Đồng Tĩnh Vân mặt trầm như nước nói, đối với kẻ đối nghịch với phụ thân của nàng, nàng tự nhiên cũng sẽ không cho hắn sắc mặt tốt.

- Ha ha! Ta nói bậy? Đại tiểu thư, ngươi đừng quên chuyện Thanh Chi thiếu gia chính là vị hôn phu của ngươi không phải là giả! Sao lại còn bảo ta nói bậy?

Đồng Nhị Thập cười ha ha mà nói, nhìn thái độ của hắn, căn bản đối với Đồng Tĩnh Vân không có bao nhiêu tôn trọng.

Cái này cũng dễ hiểu, Đồng Nhị Thập là đại trưởng lão phe phái, có cơ hội tất nhiên sẽ tìm cách hạ uy phong của gia chủ đương nhiệm, mà Đồng Tĩnh Vân thân là gia chủ nhi nữ, tự nhiên là mục tiêu được nhiều người nhắm vào.

Đồng Tĩnh Vân tự nhiên hiểu được chuyện này, vì thế nàng sắc mặt càng thêm âm trầm, nàng ghét nhất chính là bị kẻ khác lôi quan hệ giữa nàng và Đồng Thanh Chi ra nói, trong mắt nàng, đó thực sự là chuyện chẳng hay ho gì.

- Thứ nhất, Đồng Thanh Chi không phải vị hôn phu của ta! Thứ hai, ngươi là thân phận gì? Cũng dám chất vấn ta?

Đồng Tĩnh Vân lạnh lùng nói, ánh mắt như điện nhìn xem Đồng Nhị Thập.

Xét về địa vị, Đồng Nhị Thập cho dù là Đồng gia 24 hộ vệ bên trong một thành viên cũng không có cách nào so sánh với Đồng Tĩnh Vân, thậm chí, khi hắn nhìn thấy nàng còn phải hành lễ mới đúng.

Lời này của Đồng Tĩnh Vân, chính là muốn đáp trả, đồng thời cũng muốn dùng địa vị của mình áp chế Đồng Nhị Thập.

24 hộ vệ, nhìn có vẻ rất phong quang, thế nhưng kỳ thực chính là Đồng gia nô bộc, làm gì có quyền chất vấn Đồng gia chi nhân?

Quả nhiên, Đồng Nhị Thập nghe xong, khuôn mặt đang tươi cười lập tức trở nên lạnh lẽo, hắn ghét nhất, chính là bị người khác khơi gợi lên chuyện này, làm người, ai muốn làm nô bộc cho kẻ khác? Thế nhưng hắn căn bản không có quyền lựa chọn, từ nhỏ đã bị Đồng gia thu dưỡng, đã định hắn một kiếp này phải bảo vệ Đồng gia đến chết, chính là gia tộc một cái “từ sĩ”, chẳng qua là so với từ sĩ bình thường được đối đãi tốt hơn một chút.

- Đại tiểu thư đúng là càng lớn miệng lưỡi càng sắc bén!

Mặc dù tức giận, thế nhưng Đồng Nhị Thập cũng chẳng thể làm gì hơn, Đồng Tĩnh Vân là gia chủ nhi nữ là sự thật, cho dù gia chủ hiện tại quyền hành không còn được như trước thì cũng không phải là người hắn có thể đắc tội nổi.

Đừng nói là hắn, cho dù là Đại trưởng lão cũng chưa hẳn đã dám quang minh chính đại khai chiến với gia chủ vào lúc này.

- Cho ngươi đắc ý một đoạn thời gian, đợi đến khi ngươi bị gả cho Thanh Chi thiếu gia rồi, coi như là phụ thân của ngươi cũng vô pháp tiếp tục che chở ngươi cái này tiện gì!

Đồng Nhị Thập trong lòng hung ác nghĩ thầm

Ai cũng biết, Đồng Thanh Chi là muốn lấy Đồng Tĩnh Vân làm đạo lữ của mình, mà Đồng Tĩnh Vân phụ thân không hiểu vì lý do gì lại không phản đối hôn sự này, ngược lại còn phi thường có thành ý tác hợp cho hai người, cái này thậm chí còn để cho Đại trưởng lão phải một lần nữa thay đổi cách nhìn với người gia chủ này.

Thật không ngờ trên đời lại có một tên đầu óc bả đậu như vậy, không biết hắn đến cùng là như thế nào làm được đến ngôi vị gia chủ.

Nếu như Đồng Tĩnh Vân phụ thân là một kẻ biết suy nghĩ, có lẽ cho Đại trưởng lão thêm mười lá gan hắn cũng không dám làm phản.

- Thần đệ! Chúng ta đi!

Đồng Tĩnh Vân không để ý tới Đồng Nhị Thập nữa, đối với Vương Hạo Thần khẽ nói một tiếng, nàng thực sự không muốn lãng phí thời gian ở nơi này, nàng còn muốn giới thiệu Vương Hạo Thần với phụ thân của nàng đây.

Vương Hạo Thần khẽ gật đầu, cũng không nhìn Đồng Nhị Thập lấy một cái, liền theo Đồng Tĩnh Vân rời đi.

Thế nhưng là, Đồng Nhị Thập lại không có ý định dễ dàng như vậy liền buông tha Đồng Tĩnh Vân và Vương Hạo Thần, hắn không dám đắc tội Đồng Tĩnh Vân vị này đại tiểu thư, thế nhưng hắn vì sao không thể gây khó dễ cho Vương Hạo Thần đây?

- Khoan đã!

Đồng Nhị Thập lớn tiếng kêu lên.

Đồng Tĩnh Vân khẽ nhú mày, nàng cảm thấy phát phiền, nếu kẻ trước mắt không phải là một trong 24 hộ vệ, nàng đã sớm dùng một cái tát đập bay đối phương đi rồi.

- Lại có chuyện gì?

Đồng Tĩnh Vân không kiên nhẫn hỏi, khuôn mặt đã xuất hiện vẻ khó chịu.

Đồng Nhị Thập thán nhiên nhìn xem Vương Hạo Thần, ngón tay chỉ vào đối phương mà nói:

- Đại tiểu thư! Người này không thể theo người!

Đồng Tĩnh Vân lập tức đại nộ.

Không thể? Người của ta, có thể theo ta hay không từ khi nào lại đến phiên kẻ như người có thể quyết định?

- Đồng Nhị Thập, lá gan của người đứng là càng lúc càng lớn, đến mức chuyện gì của ta cũng dám quản! Lại nói, vì cái gì người này lại không được phép theo ta?

Đồng Tĩnh Vân nổi giận đùng đùng mà nói.

Đồng Nhị Thập không để ý tới thái độ của Đồng Tĩnh Vân, hắn e ngại Đồng Tĩnh Vân phụ thân là sự thật, thế nhưng báo hắn sợ đối phương thì lại là chuyện cười. Hắn Đồng Nhị Thập có tu vi Thất Tinh Vũ Sĩ, còn Đồng Tĩnh Vân chẳng qua chỉ mới bước vào Vũ Sĩ cảnh, hắn căn bản không đem thực lực của đối phương để vào mắt.

- Đại tiểu thư, người cùng một cái nam nhân đi lại gần như vậy, e rằng sẽ khiến cho Thanh Chi thiếu gia không vui! Đến lúc đó, chi sợ vị huynh đệ này sẽ không có kết quả tốt!

Đồng Nhị Thập đồng dạng nói, ánh mắt vị ý thâm tường nhìn Vương Hạo Thần.

Hắn biết rõ, Đồng Thanh Chi chính là một cái siêu cấp hoàn khổ công tử bột, nữ nhân mà hắn nhắm đến, căn bản không người có thể tranh, người tranh nữ nhân với hắn, kết cục chắc chắn rất thảm.

Làm Đồng gia thiên kiều chi tử, Đồng Thanh Chi có có vạn cách để đẩy một người vô tội vào chỗ chết!

Trong mắt Đồng Nhị Thập, chưa nói đến việc Vương Hạo Thần và Đồng Tĩnh Vân có quan hệ mật thiết hay không, chỉ cần việc hắn dám đơn độc đi cùng Đồng Tĩnh Vân đã là chuyện lớn, nếu như không có hậu trường cường đại, chi sợ Vương Hạo Thần kết quả sẽ chẳng tốt hơn những người từng bị Đồng Thanh Chi xử lý là bao.

Đáng tiếc, Đồng Nhị Thập nằm mơ cũng không thể ngờ được, người trước mắt, chính là kẻ đã đánh “ Thanh Chi thiếu gia “ trong miệng của hắn đến mức chi còn lại nửa cái mạng chạy về Đồng gia, nếu không phải trong tộc có cường giả ra tay điều trị thương thế, e rằng Đồng Thanh Chi đến lúc này đều chưa thể rời khỏi giường.

Vương Hạo Thần và Đồng Tĩnh Vân đều không phải người ngu, tự nhiên hiểu được ý tứ của Đồng Nhị Thập, chỉ thấy người thứ nhất về mặt vẫn như thường, thế nhưng trong mắt đã xuất hiện một tia hàn ý.

Vương Hạo Thần làm người, cực kỳ chán ghét việc bị người khác uy hiếp, nếu là đối mặt với cường giả ngoài khả năng ứng phó của hắn, vậy hắn liền nhận mệnh, thế nhưng chi là một cái Thất Tinh Vũ Sĩ, lấy tư cách gì để uy hiếp hắn?

Tuy Vương Hạo Thần tu vi chân thực chỉ có Ngũ Tinh Vũ Sĩ, thế nhưng với chiến lực đáng sợ của hắn, coi như là Cửu Tinh Vũ Sĩ đều không dám nói có thể thắng hắn, Đồng Nhị Thập thì tính là cái gì?

Đồng Tĩnh Vân thì càng giận dữ, theo như lời Đồng Nhị Thập nói, Vương Hạo Thần đi với mình liền sẽ bị Đồng Thanh Chi, không nói đến việc Đồng Thanh Chi căn bản không phải đối thủ của Vương Hạo Thần, như là có, chẳng lẽ có nàng ở nơi này đều không thể bảo vệ một người hay sao?

Từ khi nào, tại Đồng gia lại có người dám không đem nàng để vào mắt như vậy?

- Vì cái gì ta không thể đi cùng hắn? Hắn chính là vị hôn phu của ta!

Đồng Tĩnh Vân cao giọng nói, không chút kiêng kỵ trực tiếp nói ra mối quan hệ giữa mình và Vương Hạo Thần.

Đồng Nhị Thập cười nói:

- Vị hôn phu thì như thế nào? Trừ phi hắn là... cái gì?

Lời nói còn chưa dứt, Đồng Nhị Thập đã tròn tròn hai mắt, hầu như có chút hoài nghi mình có phải hay không vừa nghe lầm.

Đừng nói là hắn, coi như là mấy tên gia đình sau lưng cũng lập tức tròn mắt há hốc mồm kinh ngạc.

Đồng Tĩnh Vân vậy mà nói, nam tử kia là vị hôn phu của nàng?

Thế này chẳng khác nào là đang đánh mặt Đồng Thanh Chi a!

Chẳng lẽ nàng không sợ, Đồng Thanh Chi sẽ nổi cơn thịnh nộ mà trực tiếp giết chết người kia hay sao?

Với tính cách của Đồng Thanh Chi, nếu như hắn thật sự muốn giết người, Đồng Tĩnh Vân chi sợ là không cách nào có thể ngăn cản.

Lại nói, chẳng lẽ người nào cũng có thể tùy tiện trở thành Đồng Tĩnh Vân vị hôn phu sao? Theo Đồng Nhị Thập thấy, Vương Hạo Thần căn bản chính là một kẻ được Đồng Tĩnh Vân chọn ở trên đường làm cái khiên đỡ đạn cho mình, lấy cớ từ chối Đồng Thanh Chi, vì bản thân nàng trì hoãn một chút thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Vô Đề

Đồng Nhị Thập nghĩ vậy, trong lòng lập tức bình tĩnh lại không ít.

Nói thế nào thì, Đồng Tĩnh Vân thân là Đồng gia đại tiểu thư, cũng không phải là người mà loại a miêu a cầu nào cũng có thể lấy nàng làm vợ.

- Đại tiểu thư thật biết nói đùa!

Đồng Nhị Thập cười nhạt một tiếng, trên mặt ghi rõ hai chữ “không tin”.

- Thế nào? Ngươi không tin?

Đồng Tĩnh Vân lạnh lùng nhìn chằm đối phương mà nói.

- Ta tin hay không quan trọng, chỉ là Đại tiểu thư ngươi đúng là gây rắc rối lớn rồi! Chỉ dựa vào chuyện ngươi nói người này là vị hôn phu của ngươi, Thanh Chi thiếu gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn!

Đồng Nhị Thập không mẫn không nhạt nói, ánh mắt lộ ra một tia trào phúng.

Tiểu tử, Đồng Thanh Chi nữ nhân mà ngươi cũng dám tranh, thật sự là không biết chữ chết viết thế nào.

Đồng Nhị Thập cho rằng Đồng Tĩnh Vân sẽ vì lời nói của hắn có chút thất thố, nào ngờ nàng ngay cả một chút chấn động cũng không có, vẻ mặt bình thản nói:

- Đừng nói Đồng Thanh Chi sẽ không dám ra tay, coi như hắn dám, cũng không làm gì được vị hôn phu của ta!

Đồng Tĩnh Vân thế nhưng là tận mắt nhìn thấy, Vương Hạo Thần tùy tiện dùng một chiêu liền đánh trọng thương Đồng Thanh Chi, đối phương lúc này nếu như gặp phải Vương Hạo Thần e rằng sẽ lập tức sợ tới tè ra quần, có cho hắn thêm lá gan cũng không xuất thủ lần nữa.

Bất quá Đồng Nhị Thập tự nhiên không có khả năng tin tưởng lời nói của nàng, theo hắn thấy, tại Bắc Hải Trấn, ngoại trừ Đồng Thanh Cương, căn bản không có người trẻ tuổi nào có thể khiến cho Đồng Thanh Chi kiêng kỵ đến mức không dám ra tay, Đồng Tĩnh Vân nói ra lời này, chẳng qua chỉ là muốn hư trương thanh thế mà thôi.

- Đại tiểu thư, tại hạ không quản ngươi nói những nói cuội, bắt quá, người này không thể tiếp tục theo ngươi! Các hạ, mời đi cho!

Đồng Nhị Thập sau cùng là nhìn Vương Hạo Thần mà nói, căn bản không cho ai mặt mũi.

- Thật là uy phong! Bỏn tiểu thư cũng muốn nhìn một chút, là ai có thể ở trước mặt ta đem vị hôn phu của ta ép đi!

Đồng Tĩnh Vân quát lên một tiếng, thân hình lập tức ngăn trước mặt Vương Hạo Thần.

Vương Hạo Thần lúc này trên danh nghĩa là vị hôn phu của nàng, nếu như nàng để hắn bị một tên Đồng gia hộ vệ ép đến mức phải rời đi, vậy nàng thể diện phải để ở đâu a?

Nàng cũng không tin, Đồng Nhị Thập lại có gan ở trước mặt nàng làm quá mức, càng không tin, nàng lại không thể bảo vệ Vương Hạo Thần trước một tên nô bộc.

Bất quá, vào lúc này, Vương Hạo Thần lại tiến lên phía trước, đặt một tay lên vai nàng, mỉm cười nói:

- Giao cho ta!

Đồng Tĩnh Vân khẽ giật mình, trong mắt lập tức hiện ra một tia chần chờ cùng lo lắng.

Nàng biết Vương Hạo Thần trong nấy tháng qua tu vi đại tiến, đã đạt đến Ngũ Tinh Vũ Sĩ cảnh giới, thế nhưng Đồng Nhị Thập thân là 24 hộ vệ một trong, coi như thiên phú cùng thực lực chỉ là bên trong lót đáy một cái, thế nhưng bản thân cũng có Thất Tinh Vũ Sĩ tu vi, hơn nữa còn là cường giả ở trong cảnh giới này.

Nàng không quan tâm nếu Vương Hạo Thần đã thương Đồng Nhị Thập, nếu cho cùng, Đồng Nhị Thập chỉ là Đồng gia “tử sĩ” mà thôi, Vương Hạo Thần có thân phận là vị hôn phu của gia chủ nhi nữ, việc hắn đã thương một cái hộ vệ cũng chẳng phải chuyện gì to tát, cha nàng hoàn toàn có năng lực để áp việc này xuống một cách êm thấm.

Vấn đề duy nhất chính là, Vương Hạo Thần có thể đánh bại Đồng Nhị Thập hay không mà thôi.

- Chẳng lẽ tỷ không tin tưởng ta hay sao?

Vương Hạo Thần nhìn Đồng Tĩnh Vân cười nói.

Khi Vương Hạo Thần cười, hắn luôn khiến cho người khác có một cảm giác an tâm đến mức có thể tin tưởng mà đem trọng trách đặt lên vai hắn, Đồng Tĩnh Vân lần này cũng không phải là một ngoại lệ, nàng khẽ đối với hắn gật đầu, sau đó liền lui về phía sau.

Vương Hạo Thần lúc này đứng đối mặt với Đồng Nhị Thập, hai người tuổi tác lẫn khí chất đều khác biệt rất lớn, thế nhưng để cho Đồng Nhị Thập cảm thấy có chút kinh dị chính là, nam tử có dung mạo cực kỳ tuấn tú này khi đứng trước mặt hắn lại không chút nào áp lực.

Phải biết, coi như là Đồng Thanh Chi, nếu như hứng chịu Đồng Nhị Thập hắn khí thế, tuy rằng cũng sẽ không đến mức không chịu nổi, thế nhưng chắc chắn phải có cảm giác không thoải mái.

- Ngươi có phải hay không cảm thấy, ta là không xứng với Đại tiểu thư?

Vương Hạo Thần nhìn Đồng Nhị Thập lạnh nhạt nói.

Đồng Nhị Thập rất khó chịu với ánh mắt của Vương Hạo Thần, không hiểu vì sao, dưới ánh mắt của đối phương, hắn lại cảm thấy mình khí thế lại bị áp chế một cách không thể lý giải.

- Chẳng lẽ không phải? Đại tiểu thư thân phận như thế nào? Chỉ có Thanh Chi thiếu gia mới xứng làm vị hôn phu của nàng! Một cái thổ dân như ngươi, làm sao có tư cách?

Đồng Nhị Thập về mặt bất thiện mà nói.

Vương Hạo Thần thần sắc không đổi, khẽ gật đầu, sau đó lại nói:

- Có tư cách hay không không phải ngươi một lời là có thể phán định! Lại nói, ngươi là thân phận gì? Là Đồng gia một cái nô bộc mà thôi, cũng dám đứng ra chỉ trích ta?

Nói đến câu sau cùng, Vương Hạo Thần thanh âm liền trở nên cực độ băng lãnh, cả người khí chất lập tức thay đổi, một cỗ bá khí oai nghiêm từ hắn thể nội lan tràn đi ra, thậm chí để cho Đồng Tĩnh Vân ở bên có chút không chịu đựng nổi mà phải lùi về phía sau mấy bước.

Vương Hạo Thần có khí chất vương giả trời sinh, không bộc lộ ra thì thôi, một khi bộc lộ ra, đủ để chấn áp hầu hết vũ giả cùng cảnh giới.

Đồng Nhị Thập nghe được hai chữ “nô bộc” “về sao, lập tức đại nộ, mắt hồ trợn lên, giống như một con rồng bị chạm đến vảy ngược, nhìn Vương Hạo Thần gầm nhẹ nói:

- Tiểu tử? Ngươi muốn chết sao? Đừng cho rằng có Đại tiểu thư ở đây thì có thể bảo vệ ngươi! Nói cho ngươi biết, từ khi ngươi và Đại tiểu thư có quan hệ không rõ ràng kia, ngươi đã là một người chết, Thanh Chi thiếu gia sớm muộn cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi, ta lúc này coi như là giết ngươi, cũng chỉ là thay hắn trước tiên giải quyết một con mồi mà thôi!

Đồng Tĩnh Vân đứng ở phía sau Vương Hạo Thần nghe được lời nói của Đồng Nhị Thập khuôn mặt không khỏi hoàn toàn trầm xuống, nàng từng lòng đã có quyết định, sau chuyện lần này, bất kể thế nào nàng cũng phải nhờ phụ thân tìm cách trừng trị tên này một chút, để cho hắn biết tại thế nào là trời cao đất dày, hắn chỉ là một cái hồ vệ, không ngờ lại dám không để nàng vào mắt.

Vương Hạo Thần hừ lạnh, lạnh lùng nói:

- Một cái nô bộc, lại không đem chủ nhân để vào mắt! Loại người như ngươi căn bản không xứng làm Đồng gia 24 hộ vệ một trong!

- Ngươi muốn chết!

Đồng Nhị Thập không nhịn được nữa, rống lên một tiếng, một cỗ cường đại khí thế từ trong người hung hãn bạo phát mà ra, chính là Thất Tinh Vũ Sĩ vũ giả nên có khí thế.

Đồng Nhị Thập tại Thất Tinh Vũ Sĩ dừng lại đã có gần một năm thời gian, tại cảnh giới này cô động sức tích tương đương nhiều, đúng như Đồng Tĩnh Vân đã nói hoàn toàn có thể xem là một cái cường giả trong cùng cảnh giới.

- Thiết Tượng Quyền!

Đồng Nhị Thập một quyền đánh đi ra, đây là bộ quyền pháp mà hắn rèn luyện lâu nhất, đồng thời cũng có uy lực lớn nhất, ý muốn toàn lực một kích trực tiếp đem Vương Hạo Thần oanh thành thịt vụn.

Thiết Tượng Quyền đánh ra, trong lúc mơ hồ liền có một đầu mãnh tượng hiện ra, mang theo uy thế không thể ngăn cản đánh về phía Vương Hạo Thần.

Nếu là Ngũ Tinh Vũ Sĩ bình thường, e rằng đã bị Đồng Nhị Thập một quyền uy thế dọa cho vỡ mặt, bất quá đối với Vương Hạo Thần thì lại không có chút uy hiếp nào.

Mất thấy Thiết Tượng Quyền của Đồng Nhị Thập đã đến trước mặt, Vương Hạo Thần liền đồng dạng múa chưởng đón đánh.

Vương Hạo Thần biết Đồng Nhị Thập là một cái mạnh về lực lượng vũ giả, vì thế hùng tâm lập tức nổi lên, muốn đem đối phương làm vật thử nghiệm, xem bản thân nếu như không dùng đến cảnh giới Đệ Nhất Dương, Cửu Dương Phần Thiên Chương có thể hay không đánh bại Thất Tinh Vũ Sĩ.

Đồng Nhị Thập thấy Vương Hạo Thần không chỉ không né tránh mà còn muốn cùng mình ngang kháng, trong lòng liền không khỏi khinh thường.

Hắn tự tin, trong Thất Tinh Vũ Đồ cảnh giới, người có lực lượng mạnh hơn mình không thể nói là không có, thế nhưng tuyệt đối không nhiều. Bởi vì Vương Hạo Thần xuất thủ, Đồng Nhị Thập cũng đã nhìn ra tu vi của đối phương, chẳng qua chỉ là Ngũ Tinh Vũ Đồ mà thôi, tu vi so với hắn thấp hơn hai tiểu cảnh giới lại muốn đối công với hắn, như vậy chẳng khác nào là muốn chết.

Chỉ là, Đồng Nhị Thập rất nhanh liền phát hiện ra, hắn sai lầm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Càng lúc càng thích ngươi!

Quyền chương hai người vừa đụng nhau, Đồng Nhị Thập chỉ thấy một cỗ nhiệt kinh nóng bỏng trực tiếp thiêu đốt mình một quyền lực lượng, không chỉ như vậy, cỗ nhiệt kinh khủng bố như biển lửa kia còn đang hướng các huyết đạo nơi cánh tay của hắn không ngừng trút vào, tựa hồ muốn đem hắn kinh mạch thiêu đốt hoà tan đồng dạng.

Cửu Dương Phần Thiên Chương ẩn chứa đáng sợ liệt hoá kinh, là bộ chương pháp chí dương chí cương, luận cấp bậc tuyệt đối hơn xa Đồng Nhị Thập tu luyện Thiết Tượng Quyền mười tám con phổ, thế nhưng Vương Hạo Thần chẳng qua chỉ mới luyện thành cảnh giới đầu tiên trong Cửu Dương, còn Đồng Nhị Thập đã luyện Thiết Tượng Quyền đến đỉnh phong, nếu như không sử dụng Đệ Nhất Dương cảnh giới, Vương Hạo Thần một chương này nhiều nhất chỉ sánh ngang Đồng Nhị Thập toàn lực một chiêu Thiết Tượng Quyền.

Luận đến tu vi thâm hậu, Vương Hạo Thần tuy chỉ là Ngũ Tinh Vũ Sĩ, bất quá lại nội tình còn hùng hậu hơn Thất Tinh Vũ Sĩ Đồng Nhị Thập, vì thế khi lấy cứng đối cứng, người thứ hai liền rơi xuống hạ phong.

Lại nói, liệt hoá kinh của Cửu Dương Phần Thiên Chương quá lợi hại, chỉ trong giây lát đã đốt cho kinh mạch nơi cánh tay của Đồng Nhị Thập như nhũn ra, đau đớn đến mức hắn phải mở miệng hét thảm.

- Bành!

Đồng Nhị Thập liều mạng vận chuyển nguyên khí dồn vào hai tay, cuối cùng miễn cưỡng đem Vương Hạo Thần chấn lui.

- Phốc!

Đồng Nhị Thập tuy rằng thoát khỏi việc bị Cửu Dương Phần Thiên Chưởng liệt hoá kinh thiếu đốt, thế nhưng cũng như cũ bị kinh lực của Vương Hạo Thần một chưởng chấn cho không ngừng lui về phía sau, bị nội thương không nhẹ, không nhịn nổi mà phải phun ra một ngụm máu tươi.

Vương Hạo Thần chẳng qua chỉ lui về phía sau vài bước, trên thân bạch y không nhiễm một hạt bụi tựa như trích tiên.

Đồng Nhị Thập trong lòng kinh hãi không kể đầu cho hết, hần làm sao cũng không ngờ được, chỉ giao đấu một chiêu, bản thân liền bại trong tay một tên thiếu niên tu vi so với mình thấp hơn hai tiểu cảnh giới, hơn nữa còn là thua đấu lực lượng, phương diện mà hần tự tin nhất.

Không phải nói, người trước mắt chỉ có tu vi Ngũ Tinh Vũ Sĩ hay sao? Như thế nào có thể mạnh như vậy?

Đồng Nhị Thập hai mắt hoảng sợ nhìn xem Vương Hạo Thần, lúc này hần mới để ý, Vương Hạo Thần dung mạo không chỉ anh tuấn, mà còn rất trẻ tuổi, nhiều nhất là 17, 18 tuổi.

Còn trẻ đã có thực lực như vậy, Vương Hạo Thần thiên phú chắc không phải là Đồng Thanh Chi có thể so sánh, thậm chí, Đồng Nhị Thập còn cho rằng, ngay cả Đồng gia trăm năm qua đệ nhất thiên tài Đồng Thanh Cương cũng không bằng người này.

Chỉ ít, Đồng Thanh Cương khi mới 17 tuổi còn lâu mới có được tu vi giống như Vương Hạo Thần, chiến lực càng là không cách nào có thể so sánh.

- Bắc Hải Trần căn bản không thể thiên tài như vậy mà Đồng gia chúng ta lại không biết! Người này đến tột cùng là ai!

Đến lúc này, Đồng Nhị Thập cũng không còn dám coi thường Vương Hạo Thần nữa, ngược lại đối với vị hôn phu của Đại tiểu thư này cực kỳ kiêng kỵ.

Vương Hạo Thần vẫn đứng nguyên tại chỗ, thế nhưng lại cho Đồng Nhị Thập một cỗ áp lực kinh người, giống như lúc này hần đang đối mặt với một vị Vũ Sư thậm chí là Vũ Linh, chứ không phải là Vũ Sĩ tu vi so với hần còn kém hơn hai tiểu cảnh giới.

- Người nói một chút, ta so với Đồng Thanh Chi, ai mạnh hơn?

Vương Hạo Thần chấp tay sau lưng nhìn Đồng Nhị Thập cười nhạt nói.

Đồng Nhị Thập im lặng một lát, sau đó chỉ có thể thờ dài nói:

- Người mạnh hơn!

Vương Hạo Thần cũng không để ý, hần không quá quan tâm Đồng Nhị Thập trả lời thế nào, hần chỉ là muốn cho đối phương ngậm miệng lại, còn bản thân hần trước giờ không quan tâm thế nhân nghĩ gì, hần đối với thực lực của mình hiểu rất rõ, không cần một kẻ như Đồng Nhị Thập đến đánh giá.

- Nhớ kỹ! Làm nô bộc thì nên có giác ngộ của kẻ làm nô bộc, người không có tư cách chất vấn chuyện của Đại tiểu thư! Nếu như có lần sau, ta nhất định sẽ không dễ dàng như vậy buông tha ngươi!

Vương Hạo Thần trầm giọng nói, để cho Đồng Nhị Thập giận đến tím tái mặt mày, thế nhưng hần cũng chẳng dám làm gì, chỉ có thể ngậm miệng hằm hằm nhìn xem Vương Hạo Thần.

Vương Hạo Thần không quản Đồng Nhị Thập nữa, hần thu lại khí thế, xoay người ôn hoà nhìn Đồng Tinh Vân, so với bộ dạng lúc trước giống như là hai thái cực trái ngược, đối với nàng nở nụ cười như gió xuân ấm áp, nói:

- Tinh Vân tỷ! Chúng ta đi thôi!

Trong lúc nói chuyện, Vương Hạo Thần đưa tay nắm lấy bàn tay mềm mại trắng mịn của Đồng Tinh Vân, cùng nàng cất bước mà đi.

Đồng Tinh Vân thực sự bị hần từng hành động làm cho rung động, nàng biết rõ, tất cả những gì Vương Hạo Thần làm từ này đến giờ là muốn giúp nàng lấy lại mặt mũi.

Vương Hạo Thần thân là nàng vị hôn phu, hần ra tay trừng trị Đồng Nhị Thập có thái độ thiếu tôn trọng nàng, vì nàng đòi một cái công đạo, đồng thời muốn nói cho người ngoài biết, hần Vương Hạo Thần so với Đồng Thanh Chi càng thêm ưu tú, Đồng Tinh Vân lựa chọn hần hoàn toàn là quyết định đúng đắn.

Sau chuyện này, Đồng Thanh Chi coi như tức giận, thế nhưng tài nghệ không bằng người, còn có thể trách ai?

Đồng thời, Đồng Tinh Vân cũng bởi vì Vương Hạo Thần thực lực mà kinh ngạc không thôi, nàng biết rõ người trước mắt mình rõ ràng chỉ có tu vi Ngũ Tinh Vũ Sĩ, nàng vốn dĩ cho là, Vương Hạo Thần đối đầu Đồng Nhị Thập là có chút lỗ mẫm, nào ngờ, chiến lực của hần lại vượt xa tu vi, Đồng Nhị Thập ở trước mặt hần ngay cả một chưởng đều không chịu nổi.

Thực lực như vậy, trong thế hệ trẻ tại Bắc Hải Trần, may ra chỉ có Đồng Thanh Cương mới có thể so sánh.

Sau cùng Vương Hạo Thần hần là cũng không muốn người khác nghi ngờ mối quan hệ giữa hần và nàng, vì thế mới không ngại trực tiếp thể hiện tình cảm của hai người bằng cách nắm tay trước mặt mọi người.

Vương Hạo Thần loại thiên tài như vậy, lại chấp nhận trở thành vị hôn phu của nàng, cho dù chỉ là trên danh nghĩa, thế nhưng làm sao có thể không khiến cho Đồng Tinh Vân vừa tự hào vừa vui sướng đây?

Trên đường đi, nàng tựa như giống như đang chìm đắm trong ngọt ngào, mặt đỏ bừng như say rượu, vừa tận hưởng cảm giác được Vương Hạo Thần nắm tay, vừa làm người dẫn đường cho hần.

- Thần đệ! Ta phát hiện, ta càng lúc càng thích ngươi!

Đồng Tinh Vân bất ngờ nói, mặc dù thanh âm của nàng tương đối nhỏ, thế nhưng vẫn đủ để cho Vương Hạo Thần nghe thấy rõ ràng.

Vương Hạo Thần khẽ giật mình, chỉ thấy Đồng Tinh Vân ở bên cạnh đang có chút như si như say nhìn mình, thần sắc lập tức trở nên lúng túng.

Trước đó, Đồng Tĩnh Vân đúng là đối với Vương Hạo Thần có tình cảm, bất quá lại không đến sâu đậm, nhưng bây giờ thì nàng đã hoàn toàn động tâm với hắn, có lẽ đến chính bản thân Đồng Tĩnh Vân cũng không ngờ mình có thể “say nắng” một nam nhân nhanh như vậy, mà Vương Hạo Thần cũng không ngờ, hắn lại có thể dễ dàng như vậy liền đoạt mất phương tâm của một thiếu nữ.

- Thần đệ! Có lẽ bây giờ ngươi vẫn chưa thực sự thích ta, thế nhưng ta có tự tin trong tương lai nhất định có thể khiến ngươi cảm động, trong lòng chính thức tiếp nhận ta vị hôn thê này!

Đồng Tĩnh Vân thanh âm nhẹ nhàng nói, trên mặt mặc dù có ngưng ngưng, thế nhưng nhiều hơn lại là kiên định và chấp nhất.

Vương Hạo Thần không biết nên nói thế nào mới tốt, chỉ có thể tiếp tục giữ im lặng, hắn đột nhiên có cảm giác, dường như việc trở thành vị hôn phu của Đồng Tĩnh Vân bây giờ có lẽ rất dễ dàng, thế nhưng sau này chỉ sợ sẽ rất khó thoát ra, ít nhất hắn có thể cảm nhận được, Đồng Tĩnh Vân đối với hắn tình cảm càng lúc càng thêm sâu đậm, đến sau cùng, trong lòng nàng chuyện hôn sự này sẽ từ giả mà biến thành thật cũng không phải không có khả năng.

Đến lúc đó, hắn sẽ phải làm thế nào?

Thực sự lấy nàng làm vợ? Xin lỗi, Vương Hạo Thần thực sự làm không được, bởi hắn căn bản không có tình cảm với Đồng Tĩnh Vân! Nếu không phải bởi vì muốn giúp Đồng Tĩnh Vân lấy lại chút công đạo và chứng minh mình và nàng mối quan hệ với Đồng gia, hắn tuyệt đối sẽ không có hành động thân mật như vậy với nàng.

Thế nhưng bảo hắn đến lúc đó thẳng thừng từ chối nàng, hắn cũng có chút không đành lòng, bởi vì làm như vậy, không cần nói cũng biết là sẽ khiến nàng tổn thương rất nhiều.

Có lẽ, rất nhiều năm về sau, Vương Hạo Thần sẽ bởi vì chuyện này mà hối hận, tự trách bản thân đã quá nhu nhược cũng như thiếu quyết đoán, đáng tiếc khi hắn nhận ra thì đã quá muộn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Ra mắt

Bên trong Đồng gia gia chủ nội viện, các một nam tử trung niên đang ngồi trước bàn xử lý văn kiện, nam tử tuổi chừng 40, dung mạo không quá nổi bật nhưng lại đầy vẻ chính chắn.

Người này, là Đồng gia đương nhiệm gia chủ, cũng là Đồng Tĩnh Vân phụ thân, Đồng Thiên Tân.

Đồng Thiên Tân lúc này một tay cầm văn kiện, một tay cầm bút, không ngừng làm việc, trên mặt lại hiện ra vẻ ưu sầu.

Thân làm gia chủ Đồng gia, Đồng Thiên Tân thừa biết được, dưới quyền mình có rất nhiều kẻ không phục, mà Đại trưởng lão chính là người bất mãn nhất trong số đó, chưa bao giờ thời ý định muốn lật đổ bản thân.

Đồng Thiên Tân có thể lên làm gia chủ một gia tộc, hắn tuyệt đối không phải kẻ ngu, tự nhiên có thể biết được dã tâm của đám người Đại trưởng lão, thế nhưng cũng bởi vì hắn là gia chủ, rất nhiều chuyện hắn phải bởi vì lợi ích của gia tộc mà nhượng nhịn, lại thêm, bản thân hắn cũng không muốn Đồng gia vì chuyện này mà nội chiến, nếu không phải vậy, hắn đã sớm ra tay ngay từ đầu, dùng võ lực trực tiếp trấn áp Đại trưởng lão từ khi lực lượng của đối phương còn yếu kém.

Không cần nghi ngờ tính khả thi của việc này, Đồng Thiên Tân thân là gia chủ, hắn nắm trong tay lực lượng vốn dĩ vượt xa Đại trưởng lão có thể so sánh, bằng chứng rõ ràng nhất, chính là Đồng gia 24 hộ vệ ban đầu thậm chí có đến gần 2/3 là ủng hộ hắn, lúc đó nếu như Đồng Thiên Tân muốn diệt Đại trưởng lão phe cánh, có lẽ không phải đơn giản như trở bàn tay, thế nhưng cũng chẳng khó đến đâu.

Bất quá, điều khó có thể lý giải ở đây chính là Đồng Thiên Tân nếu đã sớm nhìn ra dã tâm của Đại trưởng lão, vậy thì cho dù hắn không trực tiếp gạt bỏ mối họa này, cũng phải có hành động kiềm hãm việc Đại trưởng lão không ngừng khuếch trương lực lượng, thế nhưng hắn lại không làm gì cả, để cho Đại trưởng lão thế lực ngày càng mạnh mẽ, đến lúc này đã có thể sáng ngang với gia chủ thế lực, thậm chí còn nhìn hơn đôi chút.

Là Đồng Thiên Tân quá tự cao? Hay là hắn không đem Đại trưởng lão để vào mắt?

Đồng Thiên Tân nương tay với Đại trưởng lão là sự thật, thế nhưng hắn tuyệt đối không xem thường vị Đồng gia Đại trưởng lão này, hắn cũng sẽ không cho phép lực lượng của đối phương vượt quá năng lực kiểm soát của mình, chỉ là lý do tại sao hắn từ đầu đến cuối vẫn không có hành động, có lẽ chỉ có mình Đồng Thiên Tân mới hiểu rõ.

Lý do lớn nhất mà Đại trưởng lão vẫn có thể nhón nhơ trước mặt Đồng Thiên Tân mà không chịu bất cứ hạn chế nào là bởi vì, Đồng Thiên Tân đã không thực lực để ngăn cản hắn.

Đồng Thiên Tân là bị thương, hơn nữa còn là bị thương rất nặng!

Chuyện này xảy ra vào 3 năm trước đây, lúc đó Đồng Thiên Tân vừa mới đột phá đến Vũ Linh cảnh liền bị ám toán, kẻ địch tu vi cũng là Vũ Linh, Đồng Thiên Tân bởi vì không đề phòng đến rơi xuống hạ phong, kém một chút liền bị giết chết, may mắn hắn trong tay có một viên tam phẩm Bạo Nguyên Đan, trong nhất thời tăng mạnh chiến lực mà giết được kẻ địch.

Đồng Thiên Tân tuy thắng hiểm, thế nhưng cũng trọng thương rất nặng, lại thêm việc tu vi mới vừa đột phá không lâu, căn cơ không vững chắc và tác dụng phụ của Bạo Nguyên Đan, khiến cho tu vi của hắn không thể duy trì ở Vũ Linh mà hạ xuống chỉ còn là Bất Tinh Vũ Sư, còn yếu hơn cả Đại trưởng lão lúc đó.

Thân làm gia chủ một gia tộc lại có thực lực không bằng một trưởng lão, chuyện này nếu như để cho người ngoài biết nhất định sẽ trở thành trò cười, ngói vị gia chủ chắc chắn sẽ không cách nào giữ được.

Đồng Thiên Tân có thể làm chính là lập tức bế quan trị thương sớm ngày khôi phục thực lực, chỉ là quá trình này thực sự tốn rất nhiều thời gian, bởi vì hắn bị thương chính là đến căn cơ, nếu như không trị tốt, e rằng đời này chỉ có thể dừng tại cảnh giới Nhất Tinh Vũ Linh.

Đồng Thiên Tân tuy rằng thực lực đại giảm, thế nhưng ngoài hắn ra lại không có ai biết được chuyện này, lại nói, cho dù không có Đồng Thiên Tân vị này Vũ Linh cảnh cường giả, dựa vào những thủ hạ dưới tay hắn vẫn có năng lực để trấn áp Đại trưởng lão.

Thế nhưng Đồng Thiên Tân một phần bởi vì toàn lực trị thương mà lơ là việc Đại trưởng lão lộng quyền, một phần cũng bởi vì sau vụ ám sát bất thành lần đó, Đồng Thiên Tân biết gia tộc bị cường địch trong bóng tối nhắm vào, bản thân hiện tại không có thực lực tuyệt đối để bảo vệ Đồng gia, vì thế không muốn vì triệt hạ Đại trưởng lão phe phái mà làm giảm đi gia tộc chiến lực.

Bởi vì Đồng Thiên Tân không hành động trước sự lộng hành của Đại trưởng lão khiến cho không ít thủ hạ dưới tay hấn thất vọng, nhiều người thậm chí không còn nể phục hấn mà từ từ ra đi, số lượng Đồng gia hộ vệ ủng hộ hấn, cũng theo đó giảm dần.

Bọn họ cho rằng Đồng Thiên Tân bản tính yếu nhược, không có năng lực làm gia chủ, vì thế chuyển sang ủng hộ Đại trưởng lão, khiến cho Đại trưởng lão phe cánh càng thêm cường đại.

Đồng Thiên Tân sau khi xuất quan, công lực miễn cưỡng khôi phục đến Bán Bộ Vũ Linh, thế nhưng hấn lại biết quyền lực của mình tại Đồng gia đã đại giảm, thế lực so với trước đó ngay cả một nửa cũng không bằng.

Có thể hình dung ra được Đồng Thiên Tân đã phải chịu bao nhiêu áp lực trong thời gian qua, không thể điều động phần lớn thuộc hạ của mình, càng không thể giải quyết kẻ chống đối mình, trong lòng Đồng Thiên Tân phiền muộn có thể lý giải.

- Phụ thân! Ta về rồi!

Đúng lúc này, từ bên ngoài liền truyền tới một đạo thiếu nữ thanh âm

Đồng Thiên Tân đương nhiên nhận ra thanh âm đã quá quen thuộc đó chủ nhân, trên mặt ưu sầu lập tức quét sạch, bình tĩnh như không có việc gì xảy ra, thần sắc ôn hoà đi ra ngoài cửa, nói:

- Nha đầu! Người không phải bận rộn suốt ngày luyện công hay sao? Hôm nay như thế nào lại rảnh rỗi đến tìm người phụ thân như ta?

Người đến, chính là Đồng Thiên Tân nữ nhi, Đồng Tĩnh Vân.

Đồng Tĩnh Vân lúc này khuôn mặt tràn đầy vui vẻ, Đồng Thiên Tân làm phụ thân của nàng lâu như vậy, còn hiếm khi thấy được nhi nữ của mình có thần sắc như vậy.

Đồng Thiên Tân phát hiện, bên cạnh Đồng Tĩnh Vân còn có một bạch y nam tử trẻ tuổi, dung mạo cực kỳ anh tuấn, khí độ bất phàm, nhi nữ của mình thì đang ôm lấy một cánh tay của đối phương, nhìn qua vô cùng thân mật.

Nhìn thấy một màn này, Đồng Thiên Tân không khỏi kinh ngạc, nữ nhi của hấn không phải trước giờ đối với nam nhân bên ngoài rất lạnh lùng hay sao? Lúc này là chuyện gì xảy ra?

- Vân nhi! Đây là...?

Đồng Thiên Tân về mặt dò hỏi nhìn xem Đồng Tĩnh Vân.

Đồng Tĩnh Vân hơi đỏ mặt, mắt đẹp khẽ liếc nhìn Vương Hạo Thần ở bên cạnh mình một chút, chỉ thấy hấn gật đầu cười tỏ vẻ tùy ý, trong lòng vui mừng, liền đối với Đồng Thiên Tân nói:

- Phụ thân! Đây là Vương Hạo Thần, hấn là bại trai của ta!

Wương Hạo Thần lúc này cũng tiến lên một bước, đối với Đồng Thiên Tân chấp tay nói:

- Xin chào Đồng thế bá!

Đồng Thiên Tân nghe vậy, không khỏi càng thêm ngạc nhiên.

Hấn biết rõ, Đồng Thanh Chi thế nhưng là vị hôn phu trên danh nghĩa của Đồng Tĩnh Vân, việc này chính hấn cũng đã tán thành, nguyên nhân tất nhiên là muốn trì hoãn thời gian cho bản thân, tránh để cho Đại trưởng lão phe cánh có cơ sinh sự, mặc dù Đồng Tĩnh Vân chưa từng thừa nhận Đồng Thanh Chi là vị hôn phu của mình, bất quá bản thân nàng phản đối cũng chưa từng được người khác công nhận.

Thế nhưng bây giờ, Đồng Tĩnh Vân lại dẫn về một người theo nàng nói là bạn trai của nàng, cái này để cho Đồng Thiên Tân lại rơi vào cảnh khó xử.

Cũng không phải nói Đồng Thiên Tân thực sự buộc phải ép Đồng Tĩnh Vân lấy Đồng Thanh Chi, nói thật, đến phút, chỉ cần Đồng Tĩnh Vân vẫn sống chết không chịu cuộc hôn sự này, vậy Đồng Thiên Tân sẽ lập tức thay nàng hủy hôn, dù sao, hấn cũng không chắc Đại trưởng lão lại có thể dựa vào lý do này để chính thức trở mặt với hấn.

Lại nói, cho dù chính thức trở mặt thì như thế nào? Đồng Thiên Tân hấn không phải trái hồng mềm muốn bóp thế nào thì bóp, hấn có thể kiềm kị Đại trưởng lão, thế nhưng bảo hấn sợ đối phương thì còn lâu.

Ép hồ nhảy tường, cùng lắm thì đồng quy vu tận!

Đương nhiên, nếu không đến một bước cuối cùng kia, Đồng Thiên Tân cũng không muốn gây sự với Đại trưởng lão, quan điểm của hấn chính là, cả hai bên đều là Đồng gia chi nhân, ngàn vạn lần không tự giết lẫn nhau, cho dù có xung đột, cũng không được dẫn đến đại chiến gia tộc, cuối cùng tiện nghi cho ngoại nhân.

Nghĩ đến đây, Đồng Thiên Tân trên mặt thần sắc, dần dần trở nên nghiêm nghị.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Thử tài

- Vân nhi! Con có biết con đang làm gì hay không? Con là người đã có vị hôn phu, sao có thể lại quen một nam nhân khác?

Đồng Thiên Tân nghiêm mặt nhìn nữ nhi của mình, nói.

Đồng Tĩnh Vân sắc mặt khẽ biến, thế nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ kiên định, cắn môi nói:

- Phụ thân! Ta cần bản không có yêu thích tên Đồng Thanh Chi kia! Người nói ta sao có thể lấy một người mà bản thân chán ghét đây?

Nàng đã dám đưa Vương Hạo Thần đến nơi này, đồng nghĩa với việc nàng đã chuẩn bị tâm lý cho việc phụ thân sẽ phản đối chuyện này.

Đồng Thiên Tân hơi trầm mặc, đối với câu trả lời của Đồng Tĩnh Vân không lấy gì làm kinh ngạc, suy nghĩ một chút liền nói:

- Ta biết người không thích hắn! Thế nhưng người hãy nói một chút, tại Bắc Hải Trấn, ngoại trừ Đồng Thanh Cương, còn có ai xứng với người hơn Đồng Thanh Chi?

Đồng Tĩnh Vân thiên phú tại Bắc Hải Trấn trong thế hệ trẻ được đứng vào top 3, người có thể so sánh với nàng, cũng chỉ có Đồng Thanh Cương, Đồng Thanh Chi cặp này huynh đệ.

Thế nhưng Đồng Thanh Cương thiên phú tuy cao tuyệt, tính cách lại không gần nữ sắc, căn bản không để ý đến Đồng Tĩnh Vân, vì thế nhân tuyển cũng chỉ còn lại Đồng Thanh Chi một người, cho dù hắn là một cái hoa hoa công tử đi nữa.

Mà Vương Hạo Thần cái tên này, bản thân làm gia chủ Đồng gia lại chưa từng nghe qua tại Bắc Hải Trấn có thiên tài nào có danh tự như vậy, hiển nhiên, đối phương nhiều khả năng chỉ là một cái vô danh tiểu tốt nhân vật.

Lúc này coi như Đồng Tĩnh Vân thực sự tìm được một người mình thật lòng thích, thế nhưng nếu như đối phương thiên phú quá kém hoặc không thể so sánh với Đồng Thanh Chi, vậy đừng nói là bản không tán thành, cả Đồng gia cũng sẽ kịch liệt phản đối.

Đồng Thiên Tân nói ra câu này, ý nghĩ chính là muốn ngầm bảo Đồng Tĩnh Vân sớm từ bỏ, nào ngờ nàng sau khi nghe hắn nói không chỉ không lo lắng, ngược lại còn mỉm cười, đáp:

- Phụ thân! Nếu như ta nói, Thần đệ thiên phú so với Đồng Thanh Chi còn cao hơn thì sao?

Nàng nói câu này hoàn toàn không hề có ý thiên vị Vương Hạo Thần mà là sự thật, nàng từng thấy rõ Đồng Thanh Chi không lâu trước đó đã từng ra tay chiến với Vương Hạo Thần một trận, thế nhưng kết quả lại là đại bại, hầu như ngay cả một chưởng của đối phương cũng không tiếp nổi.

Phải biết, Đồng Thanh Chi năm nay đã 22 tuổi, mà Vương Hạo Thần bắt quá chỉ mới 17 mà thôi.

Chênh lệch này, có thể nói là một trời một vực, thậm chí không cách nào có thể đem ra so sánh!

Thậm chí, Đồng Tĩnh Vân còn có suy nghĩ, thiên phú của Vương Hạo Thần so với Đồng Thanh Cương còn phải cao hơn không ít, bất quá nàng nghĩ không cần thiết phải nói ra, hơn nữa cho dù có nói, Đồng Thiên Tân cũng chưa chắc đã tiếp thu được.

Quả nhiên, sau khi nghe Đồng Tĩnh Vân nói xong, Đồng Thiên Tân trong mắt lập tức lộ ra vẻ ngờ vực, đồng thời trong lòng 10 phần hết 9 phần là không tin, phải biết hắn ở Bắc Hải Trấn đã lâu như vậy, biết rất rõ thiên tài ở nơi này tới đa có thể đạt đến mức nào.

Đồng Thanh Chi loại này thiên tài trong mắt Đồng Thiên Tân có thể nói là rất tốt rồi, hơn nữa cũng chỉ có Đồng gia mới có năng lực bồi dưỡng ra đến, còn những cái khác thế gia căn bản không có thiên tài như vậy, cho dù có cũng không có năng lực bồi dưỡng.

Suy nghĩ này đã ăn sâu vào trong Đồng gia mỗi người đầu óc, vì thế bọn họ trong lòng luôn luôn rất tự phụ, xem thường những thế gia khác vũ giả, cho dù Đồng Thiên Tân cũng không tránh khỏi có suy nghĩ như vậy.

Vương Hạo Thần không phải người của Đồng gia, Đồng Thiên Tân làm sao tin tưởng hắn có thiên phú còn hơn cả Đồng Thanh Chi?

Nghĩ là nghĩ như vậy, thế nhưng Đồng Thiên Tân tính tình xưa nay vốn cẩn thận, lại nói, hắn biết rõ nữ nhi của mình sẽ không tùy tiện phát ngôn vô căn cứ, nàng không ngừng tán dương Vương Hạo Thần thiên phú, vậy tất nhiên là có nguyên nhân.

Đồng Thiên Tân suy nghĩ một lát, sau cùng là nhìn Vương Hạo Thần nói:

- Tiểu huynh đệ! Muốn làm ta Đồng gia con rể mà không có thực lực hay thiên phú tuyệt đối không thể, chuyện này ta nghĩ người cũng biết!

- Minh bạch!

Vương Hạo Thần mỉm cười gật đầu đáp.

- Tốt!

Đồng Thiên Tân nói xong một chữ này, trên người hắn bỗng nhiên tản mát ra một cỗ khí thế đáng sợ, ngay sau đó, một quyền giống như sấm động liền đánh đi ra, nhắm thẳng Vương Hạo Thần oanh kích mà đến.

Một quyền xù ra đầy bất ngờ, uy lực lại giống thái sơn áp đỉnh, chỉ riêng khí thế đã đủ khiến kẻ địch phải hoảng sợ.

- Phụ thân!

Đồng Tĩnh Vân sắc mặt lập tức đại biến, nàng biết rõ Đồng Thiên Tân mấy năm trước đã đặt chân Vũ Linh cảnh, Vương Hạo Thần tu vi chỉ mới Ngũ Tinh Vũ Sĩ, làm sao có thể chống đỡ Đồng Thiên Tân một quyền?

- Tĩnh Vân tỷ, người lui ra!

Vương Hạo Thần ngược lại so với Đồng Tĩnh Vân phải bình tĩnh hơn rất nhiều, thế nhưng vẻ mặt của hắn lúc này cũng hiện ra vẻ cực kỳ ngưng trọng, một tay hắn đem Đồng Tĩnh Vân kéo ra về phía, một mình đối mặt với Đồng Thiên Tân thế công.

Không hiểu sao, đối mặt với Đồng Thiên Tân một người tu vi cao hơn mình không biết bao nhiêu lần, Vương Hạo Thần lại có cảm giác mình vẫn có năng lực chống cự một hồi.

- Âm!

Thời gian không cho Vương Hạo Thần có cơ hội tiếp tục nghỉ ngơi, bởi vì Đồng Thiên Tân quyền đã đến ngay trước mặt, quyền phong tựa như vũ bão đập vào khuôn mặt của hắn.

Vương Hạo Thần thể nội nguyên khí theo Vạn Đạo Thông Thiên Quyết lộ tuyến vận chuyển cực nhanh, khí thế cũng bạo phát đến cực điểm, đối đầu với đại cao thủ như Đồng Thiên Tân, hắn tuyệt đối không dám có chút giữ lại.

So khí thế, Vương Hạo Thần đương nhiên rơi xuống tuyệt đối hạ phong, cái này không thể trách hắn, muốn thắng qua một vị Vũ Linh khí thế đối với hắn lúc này đúng là nhiệm vụ bất khả thi.

Đối đầu với Đồng Thiên Tân, Vương Hạo Thần không cần lo lắng sẽ làm đối phương bị thương, đây cũng là cơ hội tốt để hắn thử nghiệm chiến lực cực hạn của bản thân.

Vương Hạo Thần hai tay sớm đã thủ thế, một cổ nhiệt kinh nóng bỏng chậm rãi từ trên người hắn lan toả ra, khiến cho cả người hắn như hoá thành một mặt trời nhỏ đồng dạng.

Loại nhiệt độ này, coi như là Vũ Sĩ trung cấp bình thường cũng không chịu nổi.

Vương Hạo Thần tu luyện ra Đệ Nhất Dương, ẩn chứa cực kỳ hùng hậu Cửu Dương chân lực, so với hoá điểm bình thường càng thêm nóng bỏng.

Cửu Dương Phần Thiên Chương vốn đã ẩn chứa nhiệt độ cực cao, nay lại có thêm Cửu Dương chân lực tăng cường, như hồ thêm cánh, khi kết hợp Đệ Nhất Dương vào trong chương pháp liền có thể đem nhiệt độ tăng lên gấp 5 lần, nguyên khí và Cửu Dương chân lực liên hợp tạo ra lực sát thương cực kỳ khủng bố, tuy tiện một đạo tàn hoá cũng có thể đem một tên Vũ Sĩ dễ giai đốt thành tro bụi.

Đệ Nhất Dương vừa khai mở, nhiệt độ xung quanh tựa như lại tăng thêm một tầng.

- Liệt Hoá Phách Không!

Vương Hạo Thần gầm nhẹ một tiếng, dồn hết toàn lực đánh ra một thức chương pháp của Cửu Dương Phần Thiên Chương, thể nội nguyên khí cũng như Cửu Dương chân lực của Đệ Nhất Dương trong khoảnh khắc đều được đẩy lên đến đỉnh điểm, tựa như một quả cầu lửa phá không mà đến, mạnh mẽ va chạm với Đồng Thiên Tân quyền.

Liệt Hoá Phách Không, cho dù chỉ là Cửu Dương Phần Thiên Chương tối đơn giản một thức, thể nhưng uy lực vẫn vô cùng đáng sợ, thậm chí có thể nói là Vương Hạo Thần trạng thái bình thường tối cường một chương, tại Ngũ Tinh Vũ Đồ cảnh giới, hầu như không tìm ra người có thể tiếp được một chương này.

- Oanh!

Quyền chương va chạm, tạo nên một cổ xung động đáng sợ, Đồng Tinh Vân mặc dù đã có dự liệu, sớm lui ra xa, thể nhưng vẫn bị dư ba chấn cho không ngừng lui về sau, cả người khí huyết quay cuồng.

Vương Hạo Thần và Đồng Thiên Tân so chiêu, khiến cho mặt đất run chuyển trong phút chốc, bụi mù bay tứ tung, tạm thời che khuất thân ảnh của hai người.

- Phụ thân đến cùng đang làm cái gì? Ngay cả Thiết Sơn Quyền đều thi triển đi ra, cho dù là muốn thử tài Thần đệ cũng không cần nặng tay như vậy a?

Đồng Tinh Vân trong lòng vô cùng lo lắng, nàng hiện tại đại khoái có thể đoán ra Đồng Thiên Tân mục đích, chính là muốn thử Vương Hạo Thần thực lực, thể nhưng hai bên thực lực chênh lệch nhiều như vậy, phụ thân nàng lại đem bản thân thông thạo nhất Thiết Sơn Quyền thi triển ra, cái này sao có thể coi là thử tài? Căn bản là dè dối phương ra đánh còn không sai biệt lắm.

Tất nhiên, Đồng Tinh Vân cũng không lo lắng Đồng Thiên Tân sẽ trực tiếp Vương Hạo Thần, nàng hiểu rõ phụ thân nàng cách làm, hắn không phải người hiếu sát như vậy, cho dù đánh bại được Vương Hạo Thần đến sau cùng cũng sẽ thu tay lại.

Nàng lo là lo Vương Hạo Thần chịu một quyền của Đồng Thiên Tân sẽ bị thương, hơn nữa thương tích chỉ sợ sẽ không nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Vừa ý

Bụi mù tan đi, hai đạo thân ảnh chậm rãi hiện ra trước mắt Đồng Tinh Vân.

Trong hai người, Vương Hạo Thần bộ dáng lúc này thực sự không được tốt lắm, bạch y trên thân bị chấn nát nhiều chỗ, sắc mặt tái nhợt, mặt đất dưới chân hắn bị cày thành hai đạo vết lõm thật sâu dài mấy mét, chính là do hai chân của hắn khi tỷ đấu với Đồng Thiên Tân lui lại tạo thành.

Mà Đồng Thiên Tân thì nhàn nhã đứng tại chỗ, trên người y phục chỉnh tề, sắc mặt hồng hào như không có chuyện gì xảy ra.

Hai người thực lực cao thấp vừa nhìn đã thấy rõ.

Không có cách, hai bên tu vi chênh lệch quá xa, cái này so đầu kỳ thực vốn là không công bằng.

Chỉ là, Đồng Thiên Tân tuy rằng chiến thắng, thể nhưng sắc mặt cũng không có đắc ý, lấy hắn tu vi, chiến thắng một cái Ngũ Tinh Vũ Sĩ mà còn cảm thấy vui mừng thì hắn đúng là sống uổng rồi.

Đồng Thiên Tân lúc này đưa mắt nhìn đầu quyền của mình, nơi đó vậy mà bị bóng không nhẹ, một số chỗ da thịt còn bị đốt cháy, hiển nhiên là bị hoá kinh của Cửu Dương Phần Thiên Chương tạo thành.

Đồng Thiên Tân một mặt ngơ ngác nhìn lấy vết thương trên tay, tuy rằng vết thương này đối với hắn không tính là cái gì, hoàn toàn không ảnh hưởng đến chiến lực, thể nhưng hắn hiện tại nói thế nào cũng là nửa bước Vũ Linh cảnh, lại bị một cái Vũ Sĩ đã thương, đây là nói đùa sao?

Mất một lúc lâu để bình phục lại tâm tình, Đồng Thiên Tân lúc này mới đưa mắt nhìn Vương Hạo Thần, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và khó có thể tin thần sắc, có chút tán thưởng nói:

- Tiểu hữu không chỉ tuổi còn trẻ đã có tu vi Ngũ Tinh Vũ Sĩ, mà còn có chiến lực vượt qua tu vi, thiên phú của tiểu hữu thật là để cho bọn gia chủ phải khâm phục!

Vương Hạo Thần sau một lúc đề khí, thần sắc cũng đã có phần khá hơn, nguyên khí vốn chạy loạn trong thể nội cũng từ từ bình ổn lại, chấp tay khiêm tốn nói:

- Thế bá quá lời, nếu không phải thế bá giữa đường thu bớt kinh lực, tại hạ e rằng ngay cả một quyền của người đều không ngăn nổi!

Lời hán nói chính là sự thật, Đồng Thiên Tân tu vi có thể chưa khôi phục đến đỉnh phong, thế nhưng cũng không phải là người mà một kẻ chỉ mới đạt tới Ngũ Tinh Vũ Sĩ như hán có thể đối kháng, vừa rồi giao thủ, Đồng Thiên Tân bề ngoài đã tung hết toàn lực đánh ra một quyền, thế nhưng Vương Hạo Thần lại biết rõ, đối phương là giữa đường thu lại hơn chín thành lực lượng, nếu không, Vương Hạo Thần thân thể cho dù đã tu luyện Bát Hủ Thiên Kinh cũng sẽ lập tức bị đánh nổ thành một bãi huyết vụ.

- Ha ha! Bồn gia chủ thân là Vũ Linh, nếu như toàn lực ra tay đối phó một Vũ Sĩ như ngươi, ta coi như có thể chết đi được rồi!

Đồng Thiên Tân cười lớn một tiếng, đáp.

Kỳ thực, hán còn một câu chưa có nói, đó là ban đầu hán đúng là chỉ xuất ra một quyền lực lượng tương đương với Ngũ Tinh Vũ Sĩ lực lượng, thế nhưng khi đối kháng Vương Hạo Thần một chiêu Liệt Hoả Phách Không liên lập tức kinh hãi phát hiện bản thân Thiết Sơn Quyền vậy mà không phải thiếu niên đối thủ, trong lúc cấp bách buộc phải đem lực lượng điên cuồng kéo lên đến Cửu Tinh Vũ Sĩ đỉnh phong hầu như chạm tới Vũ Sư cảnh cửa, mới chặn được Vương Hạo Thần một chiêu đáng sợ kia, thế nhưng quyền đầu như cũ vẫn bị thương nhẹ, cả người khí huyết chấn động.

Có thể nói, nếu vừa rồi Đồng Thiên Tân hán không phản ứng nhanh, có lẽ dựa vào một thân tu vi nửa bước Vũ Linh của hán sẽ không chết, thế nhưng trọng thương là chắc chắn, nói không chừng sẽ có một bộ phận thân thể bị hoá kinh của Cửu Dương Phần Thiên Chương đốt cháy.

Đến lúc đó, Đồng Thiên Tân mặt mọ e rằng không biết phải ném đi đâu.

Vương Hạo Thần không biết chuyện này, dù sao hán chỉ là Vũ Sĩ, động tác của Vũ Linh hán thực sự rất khó có thể nhìn thấy hoàn toàn.

- Thế bá! Không biết hiện tại ta có đủ năng lực để làm vị hôn phu của Tinh Vân tỷ hay không?

Vương Hạo Thần không kiên ngạo không siểm nịnh nói, thế nhưng Đồng Thiên Tân lại từ trong thanh âm của hán cảm nhận được một cỗ tự tin khiến lòng người cảm phục.

Đồng Thiên Tân không khỏi chăm chú nhìn Vương Hạo Thần hồi lâu, không thể không nói, thiếu niên này cho hán một loại cảm giác người này giống như rồng phượng trong loài người, loại cảm giác này, hán ngay cả trên thân Đồng gia đệ nhất thiên tài Đồng Thanh Cương đều không cảm nhận được.

Cái quan trọng nhất chính là, Vương Hạo Thần tâm tình thực sự để cho hán cực kỳ thường thức, 17 tuổi tu vi Ngũ Tinh Vũ Sĩ, chiến lực lại vượt xa cảnh giới bản thân, bậc này thiên phú tại Bắc Hải Trấn đủ để xưng hùng xưng bá trong thế hệ trẻ, thế nhưng lại không có một chút ngạo mạn, khi đối mặt với Vũ Linh như hán càng không có chút kiên ngạo hay khiếp nhược, một mực trầm ổn đến khó tin.

Đồng Thiên Tân không thể dối lòng, hán đối với thiếu niên này thực sự rất hợp ý.

Hán cũng tin tưởng, bất cứ người cha nào thấy con gái mình có được vị hôn phu như vậy đều sẽ hài lòng vô cùng.

Vì thế, Đồng Thiên Tân liền khẽ mỉm cười, nói:

- Rất xứng! Đồng Thanh Chi không thể so sánh với ngươi!

Lời nói hán nói là hoàn toàn thật tâm, đừng nói là Đồng Thanh Chi, ngay cả Đồng Thanh Cương theo hán đều không thể sánh với thiếu niên trước mặt.

Đồng Tinh Vân một bên vốn dĩ đang căng thẳng gần chết, nay nghe phụ thân chính miệng nói vậy liền thả lỏng, vẻ mặt vui cười chạy đến bên cạnh Đồng Thiên Tân, ôm lấy hán cánh tay mà nói:

- Phụ thân! Ta đã nói, Thần đệ thiên tư tuyệt đối hơn xa tên Đồng Thanh Chi kia! Ngươi ban đầu lại không tin ta!

- Nha đầu ngươi a!

Đồng Thiên Tân cười khò, hán không phải chỉ là muốn kiểm chứng một chút sao?

- Hạo Thần! Ta tuy không ngăn cản các ngươi sự tình, thế nhưng Đồng gia chi nhân chưa chắc đã nguyện ý! Đến lúc đó, ta e chúng ta sẽ gặp không ít rắc rối!

Đồng Thiên Tân nghiêm túc nhìn Vương Hạo Thần nói.

Bản thân hán đã chấp nhận Vương Hạo Thần người con rể này, vì thế liền trực tiếp gọi thẳng tên của đối phương.

Vương Hạo Thần nghe vậy cũng khẽ gật đầu, chuyện Đồng gia chia ra hai phe phái hán đã biết, mình lúc này “đoạt” đại trưởng lão cháu dẫu tương lai, đối phương chắc chắn sẽ có cố đề gây sự.

Đương nhiên, Vương Hạo Thần cũng không cho rằng Đồng Thiên Tân thực sự bất tài đến mức để người ta đánh đến cửa vẫn không phản kháng, nếu hán là kẻ mềm yếu như vậy cái ngôi vị gia chủ này đã sớm đổi chủ rồi.

Vương Hạo Thần đoán không sai, Đồng Thiên Tân lại nói tiếp:

- Những cái lão gia hoá kia chắc chắn sẽ không bỏ thân phận mà ra tay với ngươi, cho dù bọn hán có gan ta cũng sẽ ra tay ngăn lại giúp ngươi! Bất quá tại Đồng gia thế hệ trẻ, Đồng Thanh Chi còn không phải người mạnh nhất, đại ca hán Đồng Thanh Cương, mới là vương giả chân chính!

- Cả Đồng gia thế hệ trẻ hiện nay, người có thể gây khó cho ngươi cũng chỉ là Đồng Thanh Cương, người này mấy tháng trước tu vi đã đạt tới Bát Tinh Vũ Sĩ đỉnh phong, hơn nữa mơ hồ còn có năng lực vượt cấp khiêu chiến, là một cái cường địch! Đại trưởng lão sau khi biết chuyện của các ngươi 9 phần 10 sẽ sai Đồng Thanh Cương đến gây sự với ngươi! Lúc đó ngươi chắc chắn sẽ gặp rất nhiều rắc rối!

Nghe phụ thân nói vậy, Đồng Tinh Vân trong mắt cũng lộ ra vẻ lo lắng, nàng biết Đồng Thanh Cương thiên phú cao đến mức nào, trước khi Vương Hạo Thần đến, tại Bắc Hải Trấn thế hệ trẻ căn bản không có người có thể tiếp được hán một chiêu, hoàn toàn có thể xem hán là “độc cô cầu bại” trong lứa vũ giả cùng thế hệ.

Lúc này Vương Hạo Thần sớm muộn cũng phải đối đầu với người này, chỉ là hai bên chênh lệch ít nhất cũng là ba cái tiểu cảnh giới, Vương Hạo Thần thực sự có thể thắng sao?

Theo nàng nghĩ, nếu là Vương Hạo Thần có thêm một chút thời gian tu luyện, vượt qua Đồng Thanh Cương là chuyện sớm muộn, thế nhưng bây giờ mà muốn đánh bại đối phương, e rằng rất khó.

Vương Hạo Thần thần sắc cũng hơi ngưng trọng, Bát Tinh Vũ Sĩ đỉnh phong, Đồng Thanh Cương có tu vi bậc này đúng là kinh địch của hán, hán cho dù trên lý thuyết là có thể vượt qua bốn tiểu cảnh giới chiến đấu, thế nhưng lại chưa từng trải qua thực chiến nên không dám chắc, huống hồ Đồng Thanh Cương tựa hồ cũng có vượt cấp khiêu chiến năng lực, tuy rằng

nhieu nhất chỉ là một tình, thế nhưng cũng đã rất khó giải quyết, dù sao hấn so với Đồng Thanh Cương vốn đã thấp hơn ba tiểu cảnh giới.

Vì thế, nếu như một trận chiến giữa hấn và Đồng Thanh Cương thực sự xảy ra, thắng bại thực sự có chút khó đoán.

Đồng Thiên Tân nhìn ra Vương Hạo Thần tâm sự, bỗng nhiên hỏi:

- Hạo Thần! Ngươi vừa rồi một chương, hấn là đã xuất toàn lực đi?

- Cũng không sai biệt lắm!

Vương Hạo Thần đáp.

Hấn cảm thấy cũng không cần phải dấu điểm thứ gì, vừa rồi một chiêu Liệt Hoả Phách Không hầu như là một chương mạnh nhất của hấn ở trạng thái toàn thịnh, nếu thực sự muốn tăng thêm uy lực, chỉ còn cách vận dụng Phệ Huyết Thánh Hoả lực lượng dung nhập vào trong chương pháp, đem Cửu Dương chân lực cùng với Phệ Huyết Thánh Hoả lực lượng dung hợp, từ đó mới có thể đem chương pháp uy lực một lần nữa đề thăng.

Bất quá cách làm này rất nguy hiểm, bởi vì đem hai cỗ lực lượng cực nóng này dung hợp lại một chỗ chắc chắn sẽ tạo ra một cỗ hoá kinh mạnh mẽ hơn gấp bội, có nhiều khả năng sẽ vượt quá nhục thân năng lực chịu đựng, cuối cùng biến thành dẫn hoá tự thiêu bản thân.

Vương Hạo Thần biết rõ điều này, vì thế hấn mới một mực không dám thử, dù rằng hấn cũng biết, một khi thực hiện thành công chắc chắn có thể đem Cửu Dương Phần Thiên Chương uy lực bạo tăng một mảng lớn, nói không chừng có thể khiến cho uy lực của bộ chương pháp đủ để so sánh với một ít yếu nhược Vũ Sư đánh ra chương pháp.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Đại trưởng lão

Đồng Thiên Tân nghe Vương Hạo Thần nói vậy không khỏi lo lắng, một chương Liệt Hoả Phách Không của Vương Hạo Thần vừa rồi tuy đã đạt đến Cửu Tinh Vũ Sĩ lực công kích, thế nhưng còn không có cách nào chính diện đánh bại một vị Cửu Tinh Vũ Sĩ, nếu như đó đã là toàn bộ thực lực của Vương Hạo Thần, vậy phần thắng của hấn trước Đồng Thanh Cương chỉ có một nửa.

- Ta là đang ảo tưởng cái gì a?

Đồng Thiên Tân cười khổ một tiếng, cảm thấy mình đang quá mức kỳ vọng vào Vương Hạo Thần, đối phương ở cái tuổi này tu vi đã đạt tới Ngũ Tinh Vũ Sĩ, hơn nữa mơ hồ còn có được vượt qua bốn tiểu cảnh giới khiêu chiến năng lực, năng lực như vậy, hấn cả đời đều chưa gặp qua một cái tương tự, làm sao còn có thể kỳ vọng đối phương càng thêm yếu nghiệt hơn đây?

Đồng Thiên Tân lắc đầu, không nghĩ đến chuyện này nữa, lại nhìn Đồng Tĩnh Vân nói:

- Vân nhi, người dẫn Hạo Thần đi tham quan chúng ta Đồng gia trước! Phụ thân còn một số việc phải xử lý!

- Vâng!

Đồng Tĩnh Vân đối với lời nói của cha nàng lần này không có phản đối, rất vui vẻ dẫn Vương Hạo Thần đi dạo Đồng gia, đồng thời làm một cái “ hướng dẫn viên du lịch ” cho hấn.

Đợi hai người đi rồi, Đồng Thiên Tân hướng xung quanh khẽ gọi:

- Đồng Tứ!

Thanh âm vừa dứt, một đạo thân ảnh mặc hắc bào liền xuất hiện ở trước mặt Đồng Thiên Tân, quỳ một chân dưới đất, cung kính nói:

- Gia chủ, có gì phân phó?

Người này, là Đồng Thiên Tân cận vệ, đồng thời là người xếp thứ tư trong Đồng gia 24 hộ vệ, khi Đồng Thiên Tân bế quan, hấn chính là người làm tất cả những công việc thay cho gia chủ, có thể nói là Đồng Thiên Tân cái bóng, là người hiếm hoi trong số 24 hộ vệ một lòng trung thành tuyệt đối với Đồng Thiên Tân.

Ngay cả khi Đồng Thiên Tân đã xuất quan, Đồng Tứ vẫn không có rời đi quá xa, mà ở tại phụ cận, tùy thời đều có thể bảo vệ gia chủ.

Đồng Thiên Tân nhìn Đồng Tứ nhìn một cái, nói:

- Lệnh cho người lập tức đem chuyện của Vân Nhi và Hạo Thần công bố ra! Nhớ kỹ, không cần dấu điểm bất cứ điều gì, cứ nói ra tất cả những gì người đã thấy và đã nghe!

- Tuân lệnh!

Đồng Tứ không quan tâm Đồng Thiên Tân ra lệnh là gì, hấn chỉ ghi nhớ rồi sẽ làm theo, bởi vì hấn là Đồng Thiên Tân cái bóng.

.....

Đồng Tứ làm việc rất nhanh chóng, không bao lâu sau, tin tức Vương Hạo Thần trở thành Đồng Tĩnh Vân vị hôn phu, liền lan truyền khắp Đồng gia, không người không biết.

Chuyện này, dẫn đến Đồng gia chỉ nhán một hồi náo loạn.

- Ngươi nghe gì chưa? Chúng ta Đồng gia đại tiểu thư vậy mà đã có vị hôn phu, hơn nữa người kia chỉ là một thiếu niên mà thôi!

- Cái gì? Không phải nói, Đại tiểu thư vị hôn phu là Thanh Chi thiếu gia hay sao, bây giờ làm sao lại đổi thành một cái thiếu niên rồi?

- Ta nghe nói, Đại tiểu thư trước giờ vốn không thích Thanh Chi thiếu gia! Ta đến cùng vẫn không hiểu lý do tại sao! Bây giờ thì đã rõ, hoá ra là nàng đã có người trong lòng a!
- Hừ! Đại tiểu thư thật đúng là tùy tiện, lại chọn một cái ngoại nhân làm vị hôn phu! Không phải người của Đồng gia, tiểu tử tên gọi Vương Hạo Thần kia thiên phú sao có thể so sánh với Thanh Chi thiếu gia? Đây không phải là đánh chúng ta Đồng gia bộ mặt hay sao?
- Ha ha! Cái này ngược lại sai lầm, ta nghe nói, thiếu niên tên Vương Hạo Thần kia thiên phú cực cao, năm nay mới 17 tuổi đã có tu vi Ngũ Tinh Vũ Sĩ, ngay cả gia chủ, đều đối với hắn cực kỳ hài lòng!
- Mới 17 tuổi đã là Ngũ Tinh Vũ Sĩ? Ha ha, ngược lại thật là biết tấu hài a! Không nói tới việc người này vốn không phải là ta Đồng gia chi nhân, căn bản không có khả năng đạt đến cảnh giới như vậy! Lại nói, cho dù là chúng ta Đồng gia đều chưa từng xuất hiện thiên tài yêu nghiệt như vậy bao giờ! Loại thiên tài mà Đồng gia chúng ta không có, tại Bắc Hải Trăn tuyệt đối không có khả năng sinh ra!
- Người nói không sai! Tại Bắc Hải Trăn cũng chỉ có Đồng gia chúng ta mới có năng lực bồi dưỡng ra loại thiên tài đứng đầu, thế nhưng hầu như không có khả năng đào tạo ra một cái thiên tài mới 17 tuổi liền có tu vi Ngũ Tinh Vũ Sĩ! Hơn nữa từ trước đến nay, ta còn chưa từng nghe thấy tại Bắc Hải Trăn có thiên tài tên Vương Hạo Thần! Cho dù là có, người này chẳng qua cũng chỉ là một cái vô danh tiểu tốt nhân vật mà thôi, sao có thể so sánh với chúng ta Đồng gia thiên tài?
- Hừ! Các người không tin cũng không sao, thông tin này chính là do Đồng Tử đại nhân tự mình thông báo! Hắn là gia chủ thân tín nhất người, chẳng lẽ còn có thể nói bậy hay sao?
- Mặc người nói thế nào, ta chắc chắn không tin tưởng, một cái ngoại nhân lại có thiên phú cao hơn có Thanh Chi thiếu gia! Cái này căn bản không có khả năng!
- Nào chỉ là cao hơn Thanh Chi thiếu gia, nếu như lời đồn là thật, vậy Vương Hạo Thần thiên phú kỳ thực còn cao hơn cả Thanh Cương thiếu gia! Phải biết cho dù là Thanh Cương thiếu gia năm đó, tại 17 tuổi còn không có thành tựu lớn như vậy a!
- Nói bậy! Tiểu tử kia thân phận gì? Đừng nói là Thanh Cương thiếu gia, cho dù chỉ là Thanh Chi thiếu gia hắn đều không so nổi! Đây chắc chắn là lời đồn nhảm!

Đồng gia chi nhân không ngừng tranh luận, người nào người nấy nước bọt văng tung toé, cãi cọ tới quên cả trời đất.

Đương nhiên, bất ngờ nhất, không phải ai khác, chính là Đồng Thanh Chi và Đại trưởng lão đám người.

.....

- Choang!

Đồng Thanh Chi vốn dĩ đang nằm ở trên giường điều trị thương thế, sau khi nghe được tin tức này liền giật đến mức quăng vỡ chén thuốc trong tay, thất khiếu gần như bốc khói.

- Khốn kiếp! Đến tận cùng là kẻ nào dám cướp lão tử vị hôn thê?

Đồng Thanh Chi trong lòng phiền muộn không thể tả, dõm mặt tía tai quát lớn, dọa cho một tên người hầu ở bên ngoài không nhận được phải che lỗ tai.

Đồng Thanh Chi không lâu trước đó bị Vương Hạo Thần đánh trúng một chương, nửa sống nửa chết được kiêng về Đồng gia, đến bây giờ vẫn chưa xuống giường được, vốn dĩ đang ảm ức chưa ngoai, nay lại nghe được hung tin như vậy, đến cho hắn cả người đều nhanh tức điên.

- Thanh Chi! Bình tĩnh một chút!

Bên cạnh Đồng Thanh Chi lúc này có một lão già đang ngồi trên ghế gỗ, thấy hắn gào thét liền không khỏi nhíu mày, trầm giọng có chút uy nghiêm nói.

Lão già này nhìn qua cũng không quá già nua, cùng lắm là 54, 55 tuổi, khuôn mặt bình thường, chỉ có đôi mắt ẩn chứa vẻ thâm thúy mà âm trầm nổi bật.

Người này không phải ai khác, chính là Đồng Thanh Chi phụ thân, đồng thời cũng Đồng gia Đại trưởng lão – Đồng Khải Mặc.

Tại Đồng gia hiện nay, có hai nhân vật phong vân, nếu có ai hỏi người nào có chức vị cao nhất, vậy người đó hẳn là đương nhiệm gia chủ Đồng Thiên Tân, thế nhưng nếu là có người hỏi ai là người nắm giữ nhiều quyền lực nhất, vậy 9 phần 10 tất cả đều nói người đó là Đại trưởng lão Đồng Khải Mặc.

- Phụ thân! Ta vị hôn thê bị người khác cướp mất, hơn nữa người kia chỉ là một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa! Người nói ta làm sao có thể bình tĩnh?

Đồng Thanh Chi tức giận nói, dường như chỉ hận lúc này bản thân đang bị thương nặng, nếu không nhất định phải chạy đi tìm Đồng Tinh Vân cái kia tiện nhân tính sổ.

- Hừ! Tiểu tử miệng còn hôi sữa? Ta dường như nghe nói người kia chẳng qua chỉ mới 17 tuổi liền là Ngũ Tinh Vũ Sĩ, so với người còn cao hơn mấy cái tiểu cảnh giới đây?

Đồng Khải Mặc so với Đồng Thanh Chi phải ôn trọng hơn vô số lần, một cặp mắt lạnh lùng khẽ nhìn Đồng Thanh Chi một cái, nói.

- Phụ thân, cái tin tức nhảm nhí này mà người cũng tin? Tại Bắc Hải Trăn, ngoại trừ đại ca, còn có ai có thể hơn được ta về mặt thiên phú? 17 tuổi Ngũ Tinh Vũ Sĩ... ha ha, cái này nhất định là do Đồng Thiên Tân bịa ra để bảo vệ mặt mũi của mình a!

Đồng Thanh Chi lập tức đáp, trong lòng căn bản không tin mấy cái tin tức này.

Đồng Khải Mặc thì ngược lại, không có giống như nhi tử của mình suy nghĩ đơn giản như vậy, hắn cùng Đồng Thiên Tân đấu quá lâu, cũng hiểu tương đối rõ con người của đối phương, người này suốt đời làm việc cẩn trọng, lời hắn đã nói ra vậy chắc chắn là sự thật, tuyệt đối sẽ không vì sĩ diện nhất thời mà thổi phồng sự tình.

Thế nhưng là, Đồng Khải Mặc hắn đồng dạng cũng nghi hoặc, Bắc Hải Trăn thiên tài danh sách hắn nắm rất rõ, căn bản không có một ai có thể tại 17 tuổi đạt chân Ngũ Tinh Vũ Sĩ tu vi, vậy Đồng Thiên Tân, rốt cuộc là từ đâu tìm tới một cái yêu nghiệt như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Nhìn thấu

Đồng Khai Mặc trước giờ làm người luôn luôn tính toán trước sau, hẳn lúc này mặc dù nắm giữ lợi thế trong việc tranh đoạt ngôi vị gia chủ, thế nhưng hẳn tuyệt đối sẽ không xem thường Đồng Thiên Tân, nói gì thì nói, gần 10 năm trước, hẳn chính là bại trong tay Đồng Thiên Tân, lúc này khó khăn lắm mới có cơ hội lật bàn, hẳn nhất định sẽ không phung phí.

Đồng Khai Mặc mặc kệ Đồng Thanh Chi vẫn đang lải nhải, im lặng suy nghĩ hồi lâu, sau đó mới khẽ nói:

- Trong thế hệ trẻ hiện nay, ngoài đại ca ngươi, tựa hồ không có người tu vi vượt qua Ngũ Tinh Vũ Sĩ! Bất quá, người mạnh hơn ngươi thì chưa hẳn là không có!

Đồng Thanh Chi nghe vậy lập tức không hài lòng, khó chịu nói:

- Ngoài đại ca còn có người mạnh hơn ta? Cái này làm sao có thể?

- Làm sao không có? Người mấy ngày trước đánh ngươi trọng thương, không phải là một cái hay sao?

Đồng Khai Mặc xem thường liếc Đồng Thanh Chi một cái, nói:

Bị khơi lại chuyện cũ, Đồng Thanh Chi sắc mặt lập tức trở nên khó coi, không biết nên đáp lại như thế nào.

Lần đó, hẳn chính là mạng tâm thái của kẻ mạnh đối mặt với thiếu niên không rõ lai lịch kia, cho rằng tại Bắc Hải Trấn ngoài đại ca không có ai là đối thủ của mình, vì thế đối với thiếu niên kia một mực rất xem thường.

Thế nhưng để cho hắn không ngờ chính là, đối phương thực lực không ngờ mạnh mẽ đến khó tin, hai bên chỉ giao thủ một chiêu hắn liền đại bại, thậm chí bị đánh đến hôn mê bất tỉnh.

Thậm hơn chính là, một chương của đối phương ẩn chứa hoá kinh cực kỳ đáng sợ, khiến cho Đồng Thanh Chi ngay cả khi đã tỉnh lại cũng không cách nào khu trục trong thời gian ngắn, nếu không phải có Đồng Khai Mặc hôm nay ra tay giúp hắn đẩy hoá kinh ra ngoài, e rằng hắn còn phải ăn không ít đau khổ đây.

Trận thua đó, Đồng Thanh Chi có thể nói rằng một phần nguyên nhân là bởi vì mình chủ quan khinh địch, thế nhưng cái này cũng không phủ nhận sự thật rằng thiếu niên kia thực lực mạnh hơn hắn nhiều lắm, hơn nữa niên kỷ so với hắn càng thêm trẻ tuổi, cái này để cho Đồng Thanh Chi mấy ngày qua vẫn không cách nào chấp nhận.

Đồng Thanh Chi xưa nay không coi ai ra gì, nay đột nhiên thảm bại, tự nhiên không cam lòng thừa nhận thua cuộc, cố gắng đem Vương Hạo Thần hình ảnh xua đi, Đồng Khai Mặc lúc này nhắc đến, đúng là đã chạm vào vết thương chưa lành của hắn.

Đồng Khai Mặc khẽ hừ một tiếng, thân làm cha, hẳn hiểu rất rõ hai người con của mình, xét về thiên phú, kỳ thực Đồng Thanh Chi không kém hơn đại ca của hắn bao nhiêu, thế nhưng hắn lại một mực bị Đồng Thanh Cương bỏ xa, bởi vì hắn vô đạo chỉ tâm quá mức kém cỏi, vừa kiêu ngạo lại vừa thiếu ý chí tiến thủ, vì thế thành tựu đương nhiên sẽ có hạn.

Chính vì vậy, Đồng Khai Mặc mới luôn luôn không xem trọng Đồng Thanh Chi, ngược lại đối với Đồng Thanh Cương lại toàn lực vun đắp có thừa, khiến cho hai huynh đệ chênh lệch ngày một xa.

- Thanh Chi! Trước đó người đánh bại ngươi, là dùng mấy chiêu? Có sử toàn lực hay không?

Đồng Khai Mặc trầm giọng hỏi.

Đồng Thanh Chi nghe vậy ánh mắt liền khẽ lấp lánh, phụ thân hỏi, hẳn không thể không trả lời, bất quá nhất định phải tránh nặng tìm nhẹ, khiến cho trận thua của mình bớt khó coi một tí.

Bất quá Đồng Khai Mặc đã lập tức nhìn ra suy nghĩ của hắn, khẽ hừ nói:

- Nói sự thật, không thêm không bớt! Đừng nghĩ lừa được ta!

Đồng Thanh Chi hết đường xoay sở, đành phải nói ra sự thật, không dám kể sai một chi tiết.

Nghe Đồng Thanh Chi một mạch kể hết mọi chuyện, Đồng Khai Mặc thần sắc liền trở nên có chút trầm ngâm, hồi lâu mới nói:

- Chỉ dùng một chương liền trọng thương ngươi, hơn nữa dường như còn không có dùng toàn lực... người này tuổi còn trẻ mà tu vi dường như đã sánh ngang với nhiều vũ giả đời trước! Ít nhất so với ngươi phải cao hơn ba, bốn tiểu cảnh giới! Trong thế hệ trẻ tại Bắc Hải Trấn, đúng là chỉ có Thanh Cương mới có thể thắng được hắn!

Đồng Khai Mặc không hổ là cường giả lâu năm, chỉ qua lời kể của Đồng Thanh Chi liền đoán ra được tu vi của Vương Hạo Thần, tuy rằng vẫn chưa thể hoàn toàn xác định, thế nhưng đã rất tiếp cận rồi.

Đồng Thanh Chi trong lòng âm thầm kinh hãi, hẳn biết tu vi của Vương Hạo Thần ngày đó chắc chắn cao hơn bản thân, thế nhưng lại không nghĩ tới lại chênh lệch nhiều như vậy, khó trách chỉ đấu một chiêu hắn liền bại trận thế thảm.

Lại nói, tên tiểu tử kia tuổi mới bao nhiêu, tu vi sao lại cao đến mức dọa người như vậy? Phải biết, năm xưa coi như là đại ca hắn cũng không có yêu nghiệt tới mức đó a!

Bỗng nhiên, Đồng Thanh Chi dường như nghĩ tới cái gì, có chút không dám khẳng định nhìn Đồng Khai Mặc nói gấp:

- Phụ thân! Ngươi là muốn nói, tiểu tử đó chính là vị hôn phu của Đồng Tinh Vân cái kia tiện nhân a?

Đồng Khai Mặc cười nhạt một tiếng, đáp:

- Xem như ngươi còn không quá ngu!

Nghe Đồng Khai Mặc nói như vậy, Đồng Thanh Chi xem như đã biết được kết quả, thần sắc không khỏi ừ rừ, nếu là kẻ khác dám đoạt vị hôn thê của hắn, hẳn nhất định sẽ không bỏ qua, thế nhưng nếu người đó là Vương Hạo Thần, vậy hẳn thực sự không làm gì được đối phương, người ta chỉ dùng một chương, e rằng cũng đủ cho hắn đi dạo quý môn quan một vòng.

Nếu là Vương Hạo Thần không có hậu trường vững chắc, Đồng Thanh Chi có lẽ có thể nhờ đến Đồng Khai Mặc trợ giúp trấn áp đối phương, thế nhưng đối phương hết lần này đến lần khác lại có Đồng Thiên Tân chống lưng, vậy coi như là Đồng Khai Mặc tự mình xuất thủ cũng chẳng thể đụng tới một sợi tóc của Vương Hạo Thần.

Đồng Khai Mặc hiểu tâm sự của nhi tử, lòng mày nhíu lại càng sâu.

Dựa theo lời kể của Đồng Thanh Chi và tin tức mới nhận được, hẳn đã có thể xác định, người đã đánh trọng thương Đồng Thanh Chi mấy ngày trước và vị hôn phu của Đồng Tinh Vân là cùng một người.

Thân làm cha, Đồng Khai Mặc tự nhiên là muốn giúp Đồng Thanh Chi đòi một cái công đạo, thế nhưng Vương Hạo Thần có hậu trường là Đồng Thiên Tân, chi cần vị gia chủ Đồng gia này còn sống một ngày, Đồng Khai Mặc hẳn muốn động Vương Hạo Thần có thể nói là khó như lên trời.

Muốn để cho Đồng Thiên Tân không có lý do can dự, vậy chỉ còn cách cử thể hệ trẻ vũ giả ra khiêu chiến, thế nhưng đến cả Đồng Thanh Chi được xưng là Đồng gia đệ nhị thiên tài cũng không tiếp nổi Vương Hạo Thần một chiêu, kẻ khác đi lên chẳng phải là chịu chết hay sao?

- Chẳng lẽ chỉ còn cách để cho Thanh Cương ra trận hay sao?

Đồng Khai Mặc trong lòng khó xử vô cùng.

Tại Bắc Hải Trấn, trong cùng thế hệ chi có duy nhất Đồng Thanh Cương là có thể chiến thắng Vương Hạo Thần, thế nhưng hiện tại Đồng Thanh Cương đang bế quan khổ tu, thật không tiện xuất chiến, không phải vạn bất đắc dĩ, Đồng Khai Mặc thực sự không muốn làm gián đoạn đối phương.

Bất quá, Đồng Thanh Chi cười Đồng Tinh Vân chính là một bước quan trọng trong kế hoạch của Đồng Khai Mặc, từ đó dựa vào Đồng Tinh Vân mà chế phục Đồng Thiên Tân. Có thể nói, chi cần Đồng Thanh Chi lấy được Đồng Tinh Vân, Đồng Khai Mặc hẳn kế hoạch gần như đã thành công một nửa, vì thế hẳn thật sự không cam lòng bỏ đi một bước này.

Nếu chỉ là chuyện của nhi tử, Đồng Khai Mặc có thể miễn cưỡng cho qua, thế nhưng đây là chuyện liên quan đến tâm huyết nửa đời bán thân hắn, thực sự không thể thất bại, bảo Đồng Khai Mặc từ bỏ là chuyện không thể nào.

Đồng Khai Mặc do dự rất lâu, thế nhưng dần dần, ánh mắt của hắn lại trở nên cương quyết, trong lòng rớt cuộc đã có quyết định, mở miệng nói:

- Thanh Chi! Người an tâm dưỡng thương, chuyện này ta đúng là không tiện nhúng tay vào! Bất quá còn có đại ca người, chi cần ta đem chuyện này nói cho hắn, hẳn nhất định sẽ giúp người lấy lại công đạo!

Đồng Thanh Chi nghe đến đại ca của mình liền mừng rỡ, vội vàng nói:

- Có đại ca ra tay, một trăm tên Vương Hạo Thần đều phải chết! Hai tiểu bối giao đấu, Đồng Thiên Tân lão thất phu kia cũng không tìm được lý do để làm khó chúng ta!

Trong mắt Đồng Thanh Chi, đại ca của hắn tại trong thế hệ trẻ chính là vô địch, chi cần đại ca hắn chịu xuất thủ, Vương Hạo Thần cho dù có cường đại gấp mười lần cũng khó thoát khỏi cái chết, đến lúc đó, hắn thù xem như đã được báo.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Thăm dò

Tối hôm đó, rồi đi Đồng Thanh Chi gian phòng về sau, Đồng Khai Mặc liền đi tới một gian nhà bí mật nằm sau phủ đệ của mình, cánh tay khẽ gõ cửa, cất giọng nói:

- Thanh Cương! Là ta!

Trong nhà im lặng một lúc, sau đó cửa phòng liền mở ra, một nam tử trẻ tuổi chậm rãi xuất hiện trước mặt Đồng Khai Mặc.

Nam tử này dung mạo có chút anh tuấn, thân hình rất cao lớn, nửa thân trên để trần lộ ra cơ bắp cuộn cuộn như có vô cùng vô tận lực lượng ẩn chứa bên trong, cặp mắt sáng rực, có chút đã tỉnh như hổ, nhìn qua cực kỳ oai vệ.

Người này là Đồng Khai Mặc con trưởng – Đồng Thanh Cương!

Đồng Thanh Cương có mạnh hay không? Đáp án chắc chắn là rất mạnh, nếu không hẳn làm sao có thể xưng hùng một thế hệ trẻ tại Bắc Hải Trấn? Nếu hắn không mạnh, làm sao có thể khiến cho đệ đệ của mình kính phục như thần?

Đồng Thanh Cương từ nhỏ được phụ thân dùng tài nguyên tốt nhất bồi dưỡng, tạo ra căn cơ vững chắc, vì thế khi hắn lớn lên, trong cùng cảnh giới cơ hồ không gặp được địch thủ, một đường thẳng lợi không ngừng, cho đến ngày hôm nay, nhiều người thậm chí đã không còn đem hắn xếp vào thế hệ trẻ, bởi vì thực lực của hắn sớm đã mạnh hơn không ít vũ giả đời trước rồi.

Đồng Thanh Cương nhìn Đồng Khai Mặc, khẽ nói:

- Phụ thân! Ta trong lúc bế quan không thích bị người khác cắt đứt, ta nghĩ người biết điều này!

Đồng Khai Mặc cười khổ, hắn làm sao không rõ tính cách của nhi tử, nếu không phải lần này sự tình rất quan trọng, hẳn cũng sẽ không phá lệ làm gián đoạn Đồng Thanh Cương tu luyện.

Đồng Khai Mặc cũng không vòng vo, trực tiếp đem mọi chuyện nói cho Đồng Thanh Cương, để hắn hiểu rõ tình hình.

Đồng Thanh Cương nghe xong, trong mắt vậy mà lộ ra một tia hứng thú, nói:

- Thú vị! Không nghĩ tới tại Bắc Hải Trấn còn có người như vậy! Vương Hạo Thần... người này coi như là không gây sự với ta, ta cũng sẽ tự mình tìm tới cùng hắn so chiêu!

Đồng Thanh Cương thân là một cái cuồng chiến chi nhân, luôn luôn yêu thích chiến đấu, chỉ là hắn tại Bắc Hải Trấn trong cùng thế hệ từ lâu đã không có địch thủ, vì thế hắn luôn cô độc, đây cũng là bi ai của hắn.

Lúc này biết được có một người có thể làm đối thủ của mình, Đồng Thanh Cương lập tức nổi lên chiến ý.

Đồng Khai Mặc khẽ gật đầu, cười nói:

- Có người xuất thủ, vậy phụ thân liền an tâm! Như vậy chúng ta ngày mai liền tới cửa khiêu chiến đối phương, lấy lý do là Vương Hạo Thần xuất thủ đã thương Thanh Chi trước, Thanh

Cương người tới thay đệ đệ đòi công đạo, vậy Đồng Thiên Tân cũng không thể làm gì! Chi cần người thắng trận, ta liền nhân lúc cháy nhà hôi của, cường ép đem chuyện hôn sự giữa Vương Hạo Thần và Đồng Tinh Vân phá bỏ, để cho nàng phải gả cho Thanh Chi!

Đồng Thanh Cương im lặng không đáp, hẳn là một cái vô si, trong lòng chỉ có vô đạo, chuyện của Đồng Thanh Chi hẳn chưa bao giờ để ý, bởi vì người đệ đệ này thực lực kém hẳn quá xa, theo hẳn, người này nếu không có chung dòng máu với hẳn thì căn bản không có tư cách đứng chung với bản thân.

Đồng Thanh Chi có thể luôn tôn sùng Đồng Thanh Cương, thế nhưng người làm đại ca như hẳn lại thờ ơ với chuyện của Đồng Thanh Chi, hẳn cũng không quan tâm đệ đệ mình cưới ai làm gì, nếu không phải trong chuyện lần này có một kẻ khiến cho hẳn hứng thú thì cho dù Đồng Khải Mặc có tự mình nói cũng chưa chắc đã có thể khiến Đồng Thanh Cương bằng lòng ra trận.

Đồng Khải Mặc biết ý, vì thế liền nói:

- Thanh Cương! Nếu như người đã quyết định xuất chiến, vậy phụ thân liền không quấy rầy người nữa! Người tiếp tục tu luyện, ngày mai theo ta đến chỗ Đồng Thiên Tân đòi người!

Nói rồi, liền xoay người ý muốn rời khỏi.

- Phụ thân! Cần gì phải vội như vậy?

Đồng Khải Mặc còn chưa đi được mấy bước, Đồng Thanh Cương thanh âm đã từ phía sau vang lên.

Đồng Khải Mặc hơi ngạc nhiên quay đầu lại, hiếu kỳ hỏi:

- Làm sao?

Đồng Thanh Cương khẽ cười, trong mắt xuất hiện một chút ngạo ý, chậm rãi nói:

- Vương Hạo Thần người này thực lực như thế nào ta còn chưa thực sự nắm rõ! Cũng không biết hẳn có tư cách quang minh chính đại cùng ta đánh một trận hay không? Ta cũng không muốn đi lên gặp một cái tôm tép! Tốt nhất là để ta tới thăm dò thực lực của hẳn một thoáng! Nếu thực lực của hẳn đủ mạnh, vậy hẳn liền có tư cách làm đối thủ của Đồng Thanh Cương ta, bất quá nếu như thực lực của hẳn quá yếu, vậy ta liền trực tiếp một chiêu đánh gục hẳn ngay đêm nay, để khỏi lãng phí thời gian!

Đồng Thanh Cương rất cuồng, thế nhưng hẳn quả thật có vốn liếng để cuồng, hẳn vô địch cùng thế hệ đã quá lâu, cảm giác không có địch thủ khiến hẳn rất khó chịu, bất quá hẳn là kẻ mạnh, hẳn cũng có lòng kiêu ngạo của kẻ mạnh, lúc này có thể hẳn có chút hứng thú với Vương Hạo Thần, bất quá cũng không hẳn là coi trọng đối phương.

Chính vì vậy, hẳn mới có ý định đi thăm dò thực lực của Vương Hạo Thần, hẳn muốn tự mình xem xét, người này có đủ tư cách để hẳn nghiêm túc ứng phó hay không?

Theo hẳn, người có thể khiến hẳn nghiêm túc ứng phó đã là rất giỏi, còn về việc đánh bại hẳn, đó là chuyện không có khả năng! Tại Bắc Hải Trấn, hay thậm chí là một số khu vực lân cận, Đồng Thanh Cương đều có tự tin quét ngang tất cả vũ giả cùng thế hệ! Người có thể đánh với hẳn một trận có thể có, nhưng người có thể đánh bại hẳn thì tuyệt đối không tồn tại!

Đồng Khải Mặc nghe nhi tử nói vậy, cũng hơi do dự, bất quá hẳn đồng dạng hiểu rõ tính cách của Đồng Thanh Cương, chính mình trừ phi phong toả nơi này, nếu không căn bản không thể ngăn được Đồng Thanh Cương hành động theo ý mình, cho dù bây giờ hẳn có nói “không”, e rằng đối phương vẫn sẽ đi tìm Vương Hạo Thần so tài.

- Tốt! Người đi đi! Để bảo đảm an toàn, phụ thân sẽ giúp người hộ pháp!

Đồng Khải Mặc rút cuộc đồng ý.

- Vậy ta liền đi cùng phụ thân!

Đồng Thanh Cương cười đáp.

.....

Vương Hạo Thần một ngày hôm nay có thể nói là tương đương mệt mỏi, bởi vì hẳn bị Đồng Tinh Vân lôi kéo đi khắp mọi nơi tại Đồng gia, không ngừng ở bên cạnh hẳn lúi lo cả ngày, Vương Hạo Thần tỉnh tỉnh xưa nay trầm tĩnh đương nhiên nhất thời không thể thích ứng với tính cách sôi động của Đồng Tinh Vân, vì thế cực kỳ đau đầu, bất quá hẳn lại không thể không chịu cho nàng chút mặt mũi, chỉ có thể miễn cưỡng theo nàng vui chơi.

Lại nói, nếu không phải trời đã về đêm, e rằng Đồng Tinh Vân còn muốn kéo hẳn đi đến nơi khác.

Đồng Thiên Tân để cho Vương Hạo Thần ở trong một gian nhà rộng lại gần phủ đệ của hẳn và Đồng Tinh Vân, cái này để cho Vương Hạo Thần tương đối hài lòng, nếu như người “cha vợ” này để hẳn phải cùng Đồng Tinh Vân ở chung một chỗ, vậy đêm nay hẳn đừng hòng chợp mắt được một phút.

Đêm đã khuya, Vương Hạo Thần vẫn chưa ngủ, mà đang ngồi xếp trên giường tu luyện.

Thông thường mà nói, vũ giả tu vi đạt đến Vũ Sĩ không cần ngủ quá nhiều, thậm chí cho dù thức trắng mấy đêm liền đều không có ảnh hưởng quá lớn, bất quá thủy chung là vẫn cần, chẳng qua là ít hơn phàm nhân mà thôi.

Ngày hôm nay nghe Đồng Thiên Tân nói về Đồng Thanh Cương, Vương Hạo Thần đúng là cảm giác được một tia áp lực, để đề phòng vạn nhất, hẳn nhất định phải nắm bắt thời gian tu luyện.

Thế nhưng là, Vương Hạo Thần còn chưa tu luyện được bao lâu, hẳn hai mắt vốn đang nhắm lại đột nhiên mở ra, lông mày khẽ nhíu một cái, thân hình trong nháy mắt liền biến mất ngay tại chỗ.

.....

Đồng Thanh Cương và Đồng Khải Mặc sau khi bàn chuyện liền trực tiếp tìm đến chỗ ở của Vương Hạo Thần, khi đến nơi cũng chỉ có Đồng Thanh Cương tiến vào, còn Đồng Khải Mặc thì ở bên ngoài hộ pháp.

Đồng Thanh Cương có lòng tin với bản thân thì Đồng Khải Mặc cũng có lòng tin với nhi tử của mình, hẳn tự tin tại Bắc Hải Trấn không có vũ giả cùng thế hệ nào có thể uy hiếp được Đồng Thanh Cương, càng không nói đến việc đánh bại con của hẳn.

Phủ đệ cũng có người canh giữ, bất quá tu vi không cao, với năng lực của Đồng Thanh Cương, vượt qua những thị vệ này là chuyện quá mức đơn giản, hẳn dễ dàng đi vào khoảng sân trong phủ đệ của Vương Hạo Thần.

Đến nơi này, Đồng Thanh Cương cũng không tiếp tục đi tới, bởi vì trước mặt hắn, không biết từ lúc nào đã có một bạch y nam tử đứng đợi ở đó.

Dưới ánh trăng sáng, Đồng Thanh Cương có thể thấy rõ dung mạo cực kỳ anh tuấn của đối phương, kết hợp với bạch y khiến đối phương càng thêm cao quý thoát tục, tựa như trích tiên, càng nhìn càng thấy bất phàm.

Mà Vương Hạo Thần, cũng đang đưa mắt đánh giá vị khách không mời này, xét về hình thể, Vương Hạo Thần chiều cao vốn đã là hạc trong bầy gà, thân hình của hắn mặc dù không cuộn cuộn cơ bắp như lực sĩ, thể nhưng cũng không ốm mà cực kỳ cân đối, có thể nói là hoàn mỹ, nhưng lúc này đứng trước mặt Đồng Thanh Cương hắn vậy mà cảm giác mình có chút nhỏ bé.

Đồng Thanh Cương rất cao to, thân hình cơ bắp tràn đầy dã tính của hắn khiến người đối mặt cảm giác như đang nhìn thấy một toà núi nhỏ, đồng thời còn có cảm giác mình không phải đang đối mặt với con người, mà là một đầu mãnh hổ.

Hai người chỉ vừa tiếp xúc, liền biết được, kẻ đứng trước mặt mình hoàn toàn không đơn giản!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Sơ Chiến Đồng Thanh Cương

LTG: Từ hôm nay, nếu chương nào có cảnh chiến đấu vậy tác sẽ viết chi tiết về những bộ vũ kỹ sẽ xuất hiện trong chương tại phần chủ thích mở đầu (chủ yếu là vũ kỹ của nhân vật chính thôi, còn của nhân vật phụ nếu tác thấy quan trọng mới viết, và tác sẽ không nhắc lại ở những chương sau nhé). Lý do là vì tác muốn làm một cái gì đó mới mẻ, tác không muốn phải nói quá chi tiết về từng chiêu từng thức của một loại vũ kỹ trong chương (dần dần biến thành kể thì sao?:V), vừa tốn thời gian lại sợ sẽ gây nhàm chán cho người đọc.

Đây là ý tưởng mới của tác thôi, mọi người thích hay không thích hoặc có ý kiến gì khác vậy cứ để lại bình luận bên dưới cho tác nhé!:(

.....

Thiên Long Kiếm Quyết Ba Thức Đầu (bộ này chưa hoàn thiện)

Chiêu thứ nhất: Thiên Long Hàng Thế - kiếm vừa ra, long ảnh hiện chấn áp khí thế của kẻ địch, là chiêu mở đầu của bộ kiếm pháp.

Chiêu thức hai: Thiên Long Vấn Tâm - tay cầm kiếm mang theo long ảnh đâm về phía trước, thế kiếm cực kỳ ảo diệu, nhắm vào tim của kẻ địch, khi đâm trúng liền dùng kiếm khí cương mãnh như rồng xuyên thủng, chấn nát tim của kẻ địch.

Chiêu thứ ba: Thiên Long Kim Kiều - chiêu kiếm phòng thủ cực mạnh, kiếm ý dày đặc, thân long hư ảnh hoá thành tường thành, nhìn qua rất uyển chuyển, kỳ thực vô cùng vững chắc, cực kỳ khó phá vỡ.

Cửu Dương Phần Thiên Chương (bộ này đã hoàn thiện, đăng ngay cho nóng)

Chiêu thứ nhất: Liệt Diễm Phách Không - chiêu mở đầu bộ chương pháp, chương đánh ra mang theo hoả kinh nóng bỏng như đạn pháo bắn ra, dùng thế công mạnh mẽ đoạt lấy tiên cơ.

Chiêu thứ hai: Bách Hoá Liễu Loạn - chiêu thức cực kỳ lợi hại, hoả kinh lan toả khắp nơi, có thể tung ra nhiều chương cùng một lúc, hoả kinh như biển lửa thiêu đốt kẻ địch xung quanh.

Chiêu thứ ba: Phần Viêm Cái Đỉnh - chiêu thức lợi hại nhất khi từ trên không đánh xuống, hoả kinh tụ nơi tay, ở trên không mượn đà đánh xuống, tăng thêm lực lượng, dựa vào uy thế cực mạnh chấn áp kẻ địch.

Chiêu thứ tư: Phong Hoá Liên Thiên - chương pháp bá đạo tuyệt luân, khi tấn công còn có chỗ bảo lưu, nhân lúc kẻ địch không đề phòng mới toàn lực xuất thủ, chương pháp liên hoàn không dứt, đánh cho kẻ địch không kịp trở tay mà bị hoả kinh thiêu rụi. Nhược điểm là vô cùng tiêu hao nguyên khí cũng như thể lực.

Chiêu thứ năm: Viêm Dương Ảnh Sát - chiêu chương tấn công cực nhanh, có thể công có thể thủ, dùng để ám sát kẻ địch, thế nhưng đồng thời cũng có thể giải vây cho chủ nhân trong lúc nguy cấp.

Chiêu thứ sáu: Hoả Viêm Tích Lịch - công lực toàn bộ dồn vào chương pháp, thế công mạnh như sấm sét, hoả kinh cực thịnh không gì không phá, chuyên dùng để công phá các địch thủ có khả năng phòng thủ cực mạnh.

Chiêu thứ bảy: Đế Hoả Phần Thành - chiêu thức chung cực, yêu cầu người luyện trước hết phải đạt tới cảnh giới Đế Cửu Dương, nếu không thì hoả kinh không đủ mạnh để thi triển một chiêu này. Cửu Dương đồng thời vận hành, hoả kinh được đẩy lên tới đỉnh điểm, trực tiếp hoá thành hoả diễm thực chất, một chương đánh ra mang theo vô cùng vô tận hoả diễm, thiêu đốt vạn vật, uy lực không gì nổi.

Bởi vì một chiêu này uy lực quá lớn, hoả kinh cao tới mức không thể tưởng tượng, thể nội dương cương chi khí của người luyện cơ hồ cao hơn thường nhân gấp mấy trăm lần, nếu không cẩn trọng lúc sử dụng hoàn toàn có thể dẫn hoả tự thiêu, chết thảm đương trường. Ngoài ra, sử dụng Đế Hoả Phần Thành sẽ tiêu hao một lượng nguyên khí không nhỏ, vì thế không thể sử dụng thường xuyên, nếu không thể nội nguyên khí sẽ nhanh chóng khô cạn.

Kim Cương Chương - Linh cấp hạ phẩm vũ kỹ, chương pháp trấn tộc của Đồng gia, người luyện khi luyện thành hai tay sẽ trở nên cứng rắn như kim cương, uy lực rất mạnh, huyền khí cấp thấp không thể phá vỡ.

Các tầng:

- Tử Kim Cương

- Bạch Kim Cương

- Hắc Kim Cương

- Hoàng Kim Cương

.....

Vương Hạo Thần và Đồng Thanh Cương quan sát nhau hồi lâu, bầu không khí có chút ngưng trọng, bởi vì không ai trong hai người dám xem thường đối phương.

- Xin hỏi các hạ là ai?

Vương Hạo Thần mở miệng nói, phá tan bầu không khí im lặng.

Đồng Thanh Cương trầm giọng nói:

- Không nghĩ tới người lại có thể phát hiện ra ta! Không lạ khi người có thể dễ dàng đánh bại đệ đệ ta, hẳn đúng là không có tư cách làm đối thủ của người!

Vương Hạo Thần đồng tử hơi co lại, nói:

- Trừ phi người tu vi đạt Vũ Sư, nếu không khí thế không thể dấu được Vương mẫu! Nói như vậy, người hẳn là Đồng Thanh Chi đại ca - Đồng Thanh Cương! Không biết các hạ vì sao đêm hôm lại tới tìm Vương mẫu?

Đồng Thanh Cương cười lớn một tiếng, nói:

- Đồng mẫu vô địch cùng thế hệ đã lâu, cảm giác rất tịch mịch, hôm nay biết được Đại tiểu thư vị hôn phu tuổi còn trẻ mà đã có thể đánh bại đệ đệ của ta! Vì thế mới không nhịn được tìm tới muốn lãnh giáo một chút!

Vừa nói, một cỗ khí thế bàng bạc từ trên người Đồng Thanh Cương bạo phát mà ra, trực tiếp ập tới chỗ Vương Hạo Thần.

- Vũ vũ!

Vương Hạo Thần cảm nhận được một cỗ cương khí ập đến, để cho hắn cảm giác làn da có chút đau, tóc giả tung bay trong gió, lại không chút hoảng loạn, ngược lại khẽ cười nói:

- Thi ra là các hạ đang ngứa tay muốn tìm địch thủ! Mấy ngày nay Vương mẫu tại trên võ học còn có vài chỗ chưa hiểu rõ, nay các hạ tìm tới đúng là cho Vương mẫu có cơ hội học hỏi!

Trong lúc nói chuyện, Vương Hạo Thần cũng vận lên Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, cùng với Đồng Thanh Cương bạo phát ra cương khí cách không va chạm.

Nói về chiến đấu, Vương Hạo Thần xưa nay chưa từng e ngại, cho dù kẻ địch mạnh đến hắn cũng dám chiến, lúc này Đồng Thanh Cương xuất hiện, càng là khiến cho hắn nổi lên chiến ý, muốn cùng đối phương giao thủ một phen, thử nghiệm chiến lực của mình.

Đồng Thanh Cương muốn thăm dò chiến lực của Vương Hạo Thần thì hắn cũng muốn nhìn xem người được xem là Bắc Hải Trán mấy năm qua đệ nhất thiên tài đến cùng có bao nhiêu cân lượng.

Hai người khí thế không ngừng giao phong, nhìn qua cơ hồ là ngang tay ngang sức.

Đồng Thanh Cương tu luyện công pháp, là Đồng gia đệ nhất công pháp - Thiên Thạch Thần Công, Linh cấp trung phẩm công pháp, luyện cấp bậc so với Vương Hạo Thần tu luyện Vạn Đạo Thông Thiên Quyết phải cao hơn một tầng, bất quá Vạn Đạo Thông Thiên Quyết rất đặc thù, mặc dù chỉ là Linh cấp hạ phẩm công pháp, lại không hề tỏ ra thua kém Thiên Thạch Thần Công của Đồng Thanh Cương chút nào.

Hai đệ nhất cao thủ trong thế hệ trẻ tại Bắc Hải Trán, chỉ nói không đến mấy câu đã bắt đầu giao thủ, không nhường chút nào, hiện tại so khí thế không phân ra thắng bại, bất quá đây cũng chỉ là màn mở đầu thôi.

Đồng Thanh Cương trong mắt chiến ý càng đậm, mấy năm nay, trong thế hệ trẻ người có thể đứng vững dưới khí thế của hắn là rất hiếm, mà người có thể dùng khí thế tranh hùng với hắn thì hoàn toàn không có, Vương Hạo Thần chính là người đầu tiên.

- Ha ha! Thật không uổng công Đồng mẫu chờ đợi, người quả thực có chút bản lĩnh! Bất quá khí thế không đại biểu thực lực, hôm nay Đồng mẫu nhất định phải lãnh giáo chiến lực chân thật của người!

Đồng Thanh Cương lại cười lớn, tung mình nhảy lên không trung, vận kinh đánh ra một chương, hướng Vương Hạo Thần hung hăng áp tới.

Trong nháy mắt, song thủ của hắn liền biến thành màu trắng như tuyết, làn da trở nên cứng rắn sáng bóng như thiết đồng, mang theo uy lực kinh người đánh về phía Vương Hạo Thần.

Kim Cương Chương – Bạch Kim Cương!

Vương Hạo Thần đối mặt với Đồng Thanh Cương thế công, trong mắt có ngưng trọng, cũng có chiến ý, dần dần, một cỗ hỏa kinh nóng bỏng từ trong người hắn chậm rãi lan tỏa mà ra.

Cửu Dương Phần Thiên Chương – Đệ Nhất Dương!

Vương Hạo Thần cả người như hoá thành một khoả mặt trời nhỏ, một chương mang theo hỏa kinh nóng bỏng nổ bắn đi ra, ý định cùng Đồng Thanh Cương lấy công đổi công.

Liệt Hoá Phách Không!

- Âm!

Hai người giao thủ một chương, chỉ thấy mặt đất dưới chân Vương Hạo Thần khẽ rạn nứt, dư ba hoá thành cuồng phong thổi quét xung quanh.

- Hự!

Vương Hạo Thần khẽ rên một tiếng, khoe miệng tràn ra một tia máu tươi, thân hình cấp tốc lui về phía sau mấy bước.

Cửu Dương Phần Thiên Chương so với Kim Cương Chương thâm ảo hơn nhiều hơn, bất quá Vương Hạo Thần tu vi không bằng Đồng Thanh Cương, hơn nữa cũng chỉ mới luyện bộ chương pháp này gần đến tiểu thành, căn bản không so được với đại thành Kim Cương Chương của Đồng Thanh Cương.

Lại nói, một chiêu Liệt Hoá Phách Không của Vương Hạo Thần có thể miễn cưỡng đấu với Bát Tinh Vũ Sĩ bình thường, bắt quá Đồng Thanh Cương lại không phải là Bát Tinh Vũ Sĩ đơn giản như vậy, hẳn là kẻ có năng lực vượt cấp khiêu chiến.

Bạch Kim Cương chương của Đồng Thanh Cương, sớm đã mạnh hơn phần lớn vũ giả Bát Tinh Vũ Sĩ.

Vượt rồi hai người chỉ là giao tranh sơ bộ, cũng không dùng toàn lực, thế nhưng Vương Hạo Thần rõ ràng đã thua ở hiệp một.

Đương nhiên, đây chỉ là thua thiệt một chút, còn không cách nào chính thức nói rằng ai mạnh ai yếu.

Đồng Thanh Cương hoàn hảo vô khuyết đứng nguyên tại chỗ, vẻ mặt có chút kinh dị nhìn Vương Hạo Thần, nói:

- Các hạ tu vi chỉ có Ngũ Tinh Vũ Sĩ, lại có thể miễn cưỡng đánh hoà một chiêu với Đồng mỗ, thật là để cho ta phải kinh ngạc!

Trước đó Vương Hạo Thần có Vạn Đạo Thông Thiên Quyết tự động che dấu tu vi, Đồng Thanh Cương không ra tu vi của hắn, chỉ có thể ẩn ẩn từ khí thể cảm nhận đối phương dường như không bằng mình, thế nhưng khi chiến đấu, Vương Hạo Thần không có cố ý ẩn dấu, Vạn Đạo Thông Thiên Quyết công năng tự nhiên không đủ sức che dấu ánh mắt của vũ giả khác, Đồng Thanh Cương rốt cuộc đã nhìn ra tu vi của hắn, thì ra chỉ là Ngũ Tinh Vũ Sĩ, so với hắn còn kém hơn ba tiểu cảnh giới.

Cái này để cho Đồng Thanh Cương không thể không chấn kinh, phải biết hắn chiến lực tại trong Bát Tinh Vũ Sĩ đã khó tìm được địch thủ, thế nhưng Vương Hạo Thần lại có thể dùng Ngũ Tinh Vũ Sĩ tu vi đối chọi với hắn mà chỉ rơi xuống hạ phong một chút, vậy chiến lực của đối phương thật sự đáng sợ.

Hơn nữa, Vương Hạo Thần niên kỷ so với hắn trẻ hơn rất nhiều, đối phương đến cùng là như thế nào tu luyện mà có được tu vi cùng chiến lực kinh khủng như vậy?

Vương Hạo Thần khẽ lau vết máu nơi khoe miệng, cũng không vì mình rơi xuống hạ phong ở hiệp một mà buồn bực, chỉ trầm giọng nói:

- Đồng gia Kim Cương Chương quả thật lợi hại, bắt quá thắng thua trong một hiệp không thể nói lên cái gì! Các hạ cũng đừng vui mừng quá sớm!

Đồng Thanh Cương hai mắt khẽ hí, cười nói:

- Vậy sao? Vậy Đồng mỗ cũng thật muốn xem một chút! Các hạ có tuyệt chiêu gì chưa sử vậy cứ việc ra tay đi!

Nói rồi, hắn đưa tay ra dấu mời Vương Hạo Thần xuất chiêu, cả người tiến vào trạng thái phòng thủ.

Vương Hạo Thần cũng không khách khí, vừa rồi Đồng Thanh Cương đã ra tay trước, lúc này đến lượt hắn xuất thủ cũng là hợp tình hợp lý.

- Xoạt!

Trong tay hắn, không biết từ lúc nào liền xuất hiện một thanh trường kiếm màu vàng, chính là Tam Phẩm huyền khí – Diệu Nhật Kiếm.

Bảo kiếm rời vỏ, quang huy lập tức loé sáng.

Vương Hạo Thần một tay nắm chặt chuôi kiếm, một cổ khí tức hoàng giả từ trên người hắn lan toả mà ra, quang huy trên thân kiếm càng đậm, càng thêm cao quý.

Quang huy ôn hoà, thế nhưng lại mang theo một cỗ uy nghiêm không thể xâm phạm.

Đồng Thanh Cương nhìn chằm chằm Vương Hạo Thần, trong mắt hiện lên vẻ ngưng trọng càng đậm, hắn có thể cảm nhận được một tia khí tức nguy hiểm từ đó truyền ra, vì vậy hắn lập tức vận lên Thiên Thạch Thần Công, trước hết tạo thành một lớp bảo vệ bên ngoài thân thể.

- Rống!

Một tiếng long ngâm vang lên làm chấn động đại địa, ngay sau đó, từ sau lưng Vương Hạo Thần xuất hiện một đạo thần long hư ảnh nguy nga hùng vĩ, toàn thân tràn ngập kim quang mang theo một tia đế vương khí, hạo uy dâng dâng lan tràn khắp nơi.

Thần long tuy chỉ là hư ảnh, không phải thực thể, nhưng vẫn có một tia cao ngạo và uy nghiêm của bậc đế vương, lạnh nhạt quan sát chúng sinh.

Vương Hạo Thần ánh mắt sắc bén như trường kiếm, chỉ thấy hắn khẽ tung mình nhảy lên, một chiêu kiếm bá đạo hùng hồn trực tiếp đâm ra, mang theo thần long hư ảnh uy thế không thể đỡ đánh thẳng về phía Đồng Thanh Cương.

Thần long khí thế, như muốn bao phủ trấn áp tất cả!

Thiên Long Kiếm Quyết đệ nhất thức, Thiên Long Hàng Thế!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 115: Thiên Long Hàng Thế vs Thần Tượng Đạp Sơn

Chiến Tượng Quyền: Linh cấp trung phẩm quyền pháp, Đồng gia đệ nhất vũ kỹ chấn tộc, lấy khí thế của voi chiến làm căn cơ, khi luyện thành, mỗi quyền đánh ra sẽ giống như mãnh tượng xuất thế, uy lực kinh khủng nghiền nát kẻ địch.

Các thức:

- Thần Tượng Đạp Sơn

- Tượng Vương Diệt Địa

- Vạn Tượng Khai Thiên

.....

- Rống!

Từng đạo tiếng long ngâm vang lên như sấm động, thần long hư ảnh một thân kim quang thần thánh hùng vĩ lao về phía Đồng Thanh Cương, khí thế như muốn chấn áp vạn vật.

Vương Hạo Thần tu luyện Thiên Long Kiếm Quyết đã có mấy tháng thời gian, thế nhưng lại chưa từng đem ra đối địch, không phải vì bộ kiếm pháp này uy lực kém cỏi, mà là hắn không tìm được đối thủ xứng đáng để hắn phải xuất kiếm ‘

Lúc này gặp được Đồng Thanh Cương vị này kinh địch, Thiên Long Kiếm Quyết rốt cuộc đã được hắn thi triển đi ra.

Thiên Long Kiếm Quyết thân là Linh cấp thượng phẩm vũ kỹ, hơn nữa còn là lấy bá đạo, cương mãnh làm yếu chỉ, uy lực tự nhiên không cần phải bàn cãi, thậm chí trong cùng cấp bậc, nếu chỉ xét về uy lượng đơn thuần, rất hiếm có bộ kiếm pháp nào có thể hơn được nó.

Lại nói, đối mặt với Đồng Thanh Cương tên cường chiến chi nhân này, Thiên Long Kiếm Quyết uy năng chấn áp khí thế của kẻ địch sẽ có rất nhiều tác dụng.

Vương Hạo Thần đã nhìn ra Đồng Thanh Cương là kẻ mạnh về man lực, hắn cũng muốn xem một chút, Thiên Long Kiếm Quyết của mình, đến cùng có thể đánh với Đồng Thanh Cương vị này Bát Tinh Vũ Sĩ một trận hay không.

Đồng Thanh Cương chăm chú nhìn đạo thần long hư ảnh hùng vĩ đang lao tới, trong mắt lướt qua một vòng ngưng trọng, thế nhưng trên thân lại tràn ngập chiến ý nóng bỏng, đúng như Vương Hạo Thần nghĩ, hắn là một cái người hiểu chiến, trong lòng hắn nghĩ Vương Hạo Thần càng mạnh, vậy hắn càng có cơ hội đánh một trận thống khoái, điều mà hắn đã chờ đợi rất lâu.

Đồng thời, Đồng Thanh Cương trong lòng cũng thừa nhận, Vương Hạo Thần đã có năng lực làm đối thủ của hắn, xứng đáng để hắn phải nghiêm túc đối phó.

- Tốt tốt!

Đồng Thanh Cương hét lớn, toàn thân khí thế càng thêm cuồng bạo, năm ngón tay nắm chặt thành quyền, sau đó liền hướng về phía đám đi ra.

Một quyền vừa đánh ra, liền toả ra bàng bạc đại thế, từ bên trong mơ hồ đi ra một đầu mãnh tượng màu bạc, mang theo phô thiên cái địa lực lượng đập về phía thần long hư ảnh.

- Thần Tượng Đạp Sơn!

Trong hư không, mơ hồ truyền tới Đồng Thanh Cương một đạo trầm thấp thanh âm.

Thần long hùng vĩ cao quý, chiến tượng hiếu chiến cuồng bạo, cả hai đều không chút do dự đâm thẳng vào nhau.

.....

Hai người giao chiến thanh thế, đã kinh động đến nhiều thủ vệ và Đồng gia chi nhân ở gần, mà đám thủ vệ bên ngoài thấy bên trong có chuyện liền hấp tấp chạy vào, bất quá còn chưa đi được mấy bước đã bị Đồng Khải Mặc đánh gục, trực tiếp ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Đồng Khải Mặc thân ảnh ẩn hiện trong màn đêm, ánh mắt có chút kinh ngạc nhìn về phía nội viện, lầm bầm nói thầm:

- Ngay cả Chiến Tượng Quyền đều sử dụng, chẳng lẽ tên tiểu tử kia lại có thể khiến Thanh Cương phải nghiêm túc chiến đấu hay sao?

Hắn không thể không ngạc nhiên, bởi vì Đồng Thanh Cương nếu như không gặp phải đối thủ là kẻ địch có thực lực là Bát Tinh Vũ Sĩ trở lên thì tuyệt đối sẽ dùng đến Chiến Tượng Quyền, một phần là vì không cần thiết, một phần là bởi vì sử dụng vũ kỹ cấp bậc càng cao thì tiêu hao càng lớn, phải mất nhiều thời gian mới có thể khôi phục.

- Há?

Đúng lúc này, Đồng Khải Mặc lông mày đột nhiên khẽ nhíu, ánh mắt ra bên ngoài, ở nơi nào đó, hắn cảm nhận được một cỗ khí tức không kém gì mình đang lao tới nơi này.

- Phiên phức tới rồi!

Đồng Khải Mặc trong mắt hiện lên một tia ngưng trọng, tại Đồng gia, chỉ có mấy người có thực lực có thể so sánh với hắn, mà hắn đối với đạo khí tức kia lại vô cùng quen thuộc, vì thế hắn có thể dễ dàng nhận ra, người tới chính là Đồng Thiên Tân, đối thủ một mất một còn của hắn hiện tại.

Nếu là người khác, Đồng Khải Mặc hoàn toàn có thể không để vào mắt, thế nhưng Đồng Thiên Tân thì đúng là có chút phiền phức, tuy rằng lúc này Đồng Khải Mặc đã bước ra một bước kia, thế nhưng hắn vẫn không có bao nhiêu nắm chắc có thể chống lại Đồng Thiên Tân người đã sớm đặt chân Vũ Linh cảnh này.

Bất quá, vì Đồng Thanh Cương, cho dù hắn không tự tin cũng phải đứng ra, giúp nhi tử tranh thủ một ít thời gian.

- Vũ!

Đồng Khải Mặc không do dự nữa, thân hình lập tức biến mất, không bao lâu sau liền chặn trước đường đi của Đồng Thiên Tân, cười nói:

- Gia chủ! Có chuyện gì mà vội vã như vậy?

Người đến đứng là Đồng Thiên Tân, hắn vốn dĩ đang bế quan trị thương, thế nhưng lại bị Vương Hạo Thần và Đồng Thanh Cương chiến đấu làm cho kinh động phải xuất quan, khi thấy địa điểm chiến đấu là Vương Hạo Thần phủ đệ thì lập tức thất kinh, vội vàng tự mình chạy đến, lại không nghĩ tới lại bị Đồng Khải Mặc chặn đường.

Đến cùng là chuyện gì lại có thể khiến cho vị Đồng gia Đại trưởng lão này tự thân xuất mã?

Đồng Thiên Tân đầu óc cho dù có lại ngu xuẩn cũng biết mức độ nghiêm trọng của sự việc, sắc mặt lập tức trầm xuống, dường như đã đoán ra một số chuyện, nhìn Đồng Khải Mặc lạnh lùng nói:

- Đồng Khải Mặc, người chặn đường bốn gia chủ làm gì? Còn không mau tránh ra?

Đồng Khải Mặc làm sao có thể nhường đường, hắn làm như không nghe thấy, lại thản nhiên nói:

- Đường này tạm thời không thông, xin gia chủ chờ một chút!

- Làm cần!

Đồng Thiên Tân nổi giận, trầm giọng quát:

- Thân là Đại trưởng lão, lại dám chặn đường gia chủ, ngươi cũng biết đây là tội gì?

Đồng Khai Mặc không thèm để ý, nói:

- Ta chỉ là lo lắng bên trong có cường địch, vì thế mới không để cho gia chủ đơn độc tiến vào, đợi chúng ta Đồng gia vũ giả đến mới tiến vào kiểm tra!

Cường địch? Cường địch cái rắm! Ngươi thân là Vũ Linh, lại không nhìn ra được bên trong chiến đấu chẳng qua chỉ là Vũ Sĩ cấp bậc hay sao? Đúng là nói dối không chớp mắt!

Đồng Thiên Tân trong lòng nghĩ thầm, khuôn mặt vì giận mà trở nên có chút tái nhợt, trên người khí tức mấy lần sôi trào, tựa như muốn động thủ, thế nhưng đến sau cùng lại bị hấn cứng rần kiềm chế lại.

Đồng Thiên Tân không phải không muốn động thủ, mà là hấn căn bản không thể ra tay.

Hấn lúc này trọng thương chưa lành, tu vi chỉ mới hồi phục đến nửa bước Vũ Linh, chống lại Đồng Khai Mặc đã chính thức bước vào Vũ Linh cảnh căn bản không có bao nhiêu phần thắng.

Hiện tại không động thủ, Đồng Thiên Tân còn có biện pháp khiến cho khí tức của mình bên ngoài vẫn là Vũ Linh, thế nhưng một khi chính thức động thủ, vậy liền không có cách nào che dấu được, thực lực cơ bản chắc chắn lộ ra.

Nếu như để cho Đồng Khai Mặc biết được Đồng Thiên Tân thực lực không còn như trước, có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì, dù sao lúc này nếu là Đồng Khai Mặc không tiếc hết thấy mà muốn giết Đồng Thiên Tân, người sau chưa hẳn có thể sống nổi.

Chính vì vậy, Đồng Thiên Tân cho dù biết Vương Hạo Thần rất có thể đang gặp nguy hiểm, thế nhưng hắn vẫn không dám ra tay.

Mà Đồng Khai Mặc thì lại không biết Đồng Thiên Tân thân mang trọng thương chưa lành, cho rằng thực lực của đối phương vẫn còn như cũ, vì thế trong lòng mang kiêu kị, đồng dạng không dám tùy tiện động thủ, hai người nhất thời tạo thành thế kiềm chế lẫn nhau.

.....

- Oanh!

Hai đạo công kích này, so với trước đó thăm dò càng thêm mạnh mẽ gấp bội, lúc này va chạm lập tức tạo ra một vụ nổ nguyên khí đáng sợ, từng đợt sóng xung kích lan toả khắp nơi, cho dù chỉ là dư ba, thế nhưng coi như là vũ giả tu vi Vũ Sĩ sơ cấp dính phải đều sẽ không chịu nổi.

Thần long hư ảnh cùng mãnh tượng hư ảnh đồng thời phá diệt, hoá thành từng đạo quang hoa mãnh vỡ bắn tung toé khắp nơi.

Phù đệ một mảnh sân, ở khu vực chính giữa đều bị tàn phá một mảng lớn.

- Hộc!

Lần này, cả Vương Hạo Thần lẫn Đồng Thanh Cương đều cùng lúc phun ra một ngụm máu tươi, thân hình đồng dạng không tự chủ được bạo lui mấy bước.

Vương Hạo Thần vội vàng vận Vạn Đạo Thông Thiên Quyết ổn định thể nội nguyên khí đang rối loạn, trong lòng lại âm thầm kinh hãi, hắn một kiếm vừa rồi, uy lực vượt ra một chương đầu tiên, coi như là Bát Tinh Vũ Sĩ đều sẽ không tùy tiện tiếp được, thế nhưng lại không thể chiếm được chút tiện nghi từ trong tay Đồng Thanh Cương, thậm chí còn khiến cho nội thương nặng thêm.

Xem ra, Đồng Thanh Cương có thể quét ngang Bắc Hải Trấn thế hệ trẻ lâu như vậy, cũng không phải là không có nguyên do.

Đồng Thanh Cương cùng lúc đó cùng giật mình không kém, hắn một chiêu “Thần Tượng Đạp Sơn” vừa rồi, mặc dù chưa phải là toàn bộ thực lực, thế nhưng đã có không sai biệt lắm 7,8 phần chiến lực, lại chỉ có thể đánh hoà với Vương Hạo Thần, hơn nữa còn bị thương.

Đây là lần đầu tiên trong những năm qua, lại có một người trẻ tuổi có thể làm hắn bị thương.

Hơn nữa người này, lại chỉ có tu vi Ngũ Tinh Vũ Sĩ!

- Ha ha ha!

Đồng Thanh Cương ánh mắt chậm rãi từ kinh ngạc biến thành hưng phấn, cuối cùng không nhịn được ngửa mặt cười to một tiếng đầy sáng khoái, toàn thân chiến ý càng thêm hùng hồn.

Vương Hạo Thần ánh mắt lạnh lùng nhìn đối phương, nửa câu cũng không nói, tay cầm kiếm khẽ xiết chặt.

Không thể không nói, Đồng Thanh Cương chính là người đầu tiên cùng thế hệ cho hắn cảm thấy một tia áp lực, cho dù là Lục Phong trước đó cũng không để cho hắn cảm thấy áp lực như vậy.

Đồng Thanh Cương ánh mắt chăm chú nhìn Vương Hạo Thần, khẽ cười nói:

- Thực lực của ngươi rất mạnh, dù tư cách làm đối thủ của ta! Nói thật, ta rất muốn tiếp tục phân thắng bại với ngươi ngay tại đây, bất quá gia tộc mệnh lệnh, ta chỉ có thể đợi khi khác! Ở trước mặt mọi người quang minh chính đại đánh gục ngươi!

Vương Hạo Thần mặt không biểu tình, chỉ cười nhạt nói:

- Ngươi cũng phải có thực lực này!

Đồng Thanh Cương lơ đãng, lại nói:

- Mặc kệ người có tin hay không, ta chỉ muốn nói, nếu như vừa rồi là tất cả thực lực của người... vậy trận chiến tiếp theo giữa chúng ta, người tuyệt đối không có phần thắng!

Vương Hạo Thần im lặng không nói, hẳn không có thói quen nói nhiều về thực lực của mình với kẻ địch, hẳn cũng biết rõ Đồng Thanh Cương chiến lực rất mạnh, vừa rồi chiến đấu cũng không phải cực hạn của đối phương, bất quá bản thân hắn kỳ thực cũng chưa có tung toàn lực không phải sao?

Nếu lại tiếp tục đánh, còn chưa biết mèo nào cắn mỉu nào!

Đồng Thanh Cương cẩn thận đem biểu hiện của Vương Hạo Thần thu hết vào mắt, trong lòng lại có một ít phán đoán, sau cùng mới thật sâu nhìn đối phương một chút, nói:

- Ba ngày sau, hi vọng người có thể trụ lâu một chút, không nên chết trong tay ta quá dễ dàng!

Lời nói vừa dứt, Đồng Thanh Cương liền trực tiếp rời đi, không có tiếp tục nán lại.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Sát Ý

Vương Hạo Thần phủ đệ bên ngoài, Đồng Khai Mặc cùng Đồng Thiên Tân vẫn đang tự kiểm chế lẫn nhau, cả hai đều có riêng mình kiêng kỵ, vì thế không ai dám xuất thủ trước.

Đồng thời, một số vũ giả của Đồng gia vì thấy được động tĩnh chiến đấu mà chạy tới, bởi vì thực lực kém xa Đồng Thiên Tân nên chậm hơn nhiều, bất quá không bao lâu nữa cũng đến nơi.

Đồng Khai Mặc cảm nhận được có nhiều đạo khí tức cường hoành đang chạy tới, lòng mày không khỏi nhíu lại càng sâu, đông người như vậy đi đến, vậy sự tình liền càng thêm khó giải quyết, hẳn cũng không thể đem toàn bộ vũ giả Đồng gia chặn ở ngoài đi à? Cái này căn bản quá không thực tế!

Đúng lúc Đồng Khai Mặc đang không biết phải giải quyết ra sao, Đồng Thanh Cương thân ảnh liền xuất hiện ở bên cạnh hắn, cả người khí tức bình ổn như không có chuyện gì xảy.

Đồng Thiên Tân đồng tử lập tức co rụt lại, Đồng Thanh Cương đến tìm Vương Hạo Thần, họn nữa còn xảy ra một trận chiến, dựa vào người này thực lực, phần thắng chắc chắn rất lớn, lúc này hẳn hoàn mỹ vô khuyết xuất hiện ở nơi, vậy trận chiến phải chăng là đã phân ra thắng bại?

- Phụ thân! Chuyện đã giải quyết xong, chúng ta đi thôi!

Đồng Thanh Cương mở miệng nói.

Đồng Khai Mặc khẽ gật đầu, không có bất kỳ nói nhảm trực tiếp dẫn Đồng Thanh Cương rời đi, từ đầu tới cuối cũng không thèm nhìn Đồng Thiên Tân lấy một cái.

Đồng Thiên Tân hai bàn tay xiết chặt tới trắng bệch, dù biết trong lòng hắn tức giận ra sao, thế nhưng vẫn không ra tay ngăn cản, bởi lẽ hắn biết rõ, cho dù hắn có dốc toàn lực cũng vô pháp lưu lại hai người trước mắt.

Cũng không có mất bao nhiêu thời gian, Đồng gia vũ giả liền lần lượt kéo đến, trong đó còn có cả Đồng Tứ và Đồng Tĩnh Vân, người sau vẻ mặt cực kỳ bất an, tự nhiên là lo Vương Hạo Thần gặp nguy hiểm.

Đồng Thiên Tân suy nghĩ một lát, liền chỉ đề cho Đồng Tứ và Đồng Tĩnh Vân theo mình đi vào, còn lại nhân thủ đều lưu ở bên ngoài canh phòng.

Dù sao hắn không muốn để lộ ra quá nhiều thông tin, việc Đồng Thanh Cương cùng Vương Hạo Thần đánh một trận ở nơi này, kết quả ra sao đều sẽ chỉ có một ít người thân tình biết được.

Ba người đi vào trong phủ đệ, Đồng Tĩnh Vân căn bản là gấp đến nỗi không kịp chờ đợi, nhanh chóng vượt qua Đồng Thiên Tân cùng Đồng Tân, trước tiên chạy vào trong sân.

Cảnh tượng trong sân lúc này quả thực đáng sợ, mặt đất trên sân bị tàn phá nặng nề đến rối tinh rối mù, cây cảnh trong sân phần lớn đều gãy đổ, nhìn vào đó đã đủ biết, một trận chiến vừa rồi tuy rằng ngắn ngủi, thế nhưng lực phá hoại vẫn cực kỳ kinh người.

Ở giữa sân, có một bạch y nam tử tay cầm trường kiếm đang đứng ở đó, ánh mắt thâm thúy nhìn về hướng Đồng Thanh Cương rời đi.

Đồng Tĩnh Vân nhìn thấy Vương Hạo Thần liền mừng rỡ, vội vàng chạy tới ôm lấy một cánh tay của hắn, lo lắng hỏi:

- Thần đệ! Người không có việc gì chứ?

Vương Hạo Thần thần sắc như thường, bộ dạng hoàn toàn không giống như vừa mới trải qua một trận đại chiến, cười đáp:

- Ta có thể có chuyện gì?

Đồng Tĩnh Vân cẩn thận quan sát Vương Hạo Thần một hồi, xác định hắn thật không có bị thương, trong lòng treo một tảng đá lớn mới hạ xuống.

Cùng lúc này, Đồng Thiên Tân và Đồng Tứ cũng tìm tới, hai người nhìn thấy cảnh tượng hoang tàn trong sân đều giật mình không nhẹ, bọn hắn là không nghĩ tới, hai cái tiểu bối quyết đấu, lại có thể gây ra sức phá hoại như vậy.

Lại nói, khi hai người nhìn thấy Vương Hạo Thần bình an vô sự trên mặt liền hiện ra vẻ không thể tưởng tượng.

Hai người biết rõ Đồng Thanh Cương thực lực mạnh thế nào, cho dù là Bát Tinh Vũ Sĩ bình thường đều không phải đối thủ của hắn, Vương Hạo Thần tu vi chỉ là Ngũ tinh Vũ Sĩ lại có thể cùng hắn giao thủ, đây đúng là chuyện bất khả tư nghị.

- Hạo Thần! Người thật không có vấn đề gì chứ?

Đồng Thiên Tân trước một bước tiến lên hỏi, hấn mặc dù biết Vương Hạo Thần chiến lược nghịch thiên, bất quá hấn vẫn không cho rằng đối phương có thể cùng Đồng Thanh Cương liên tục so chiêu mà không bị thương.

Hấn thân là Vũ Linh cường giả, có thể dựa vào nhãn lực của mình nhìn ra một số thứ, đó là Vương Hạo Thần tuy rằng bề ngoài tựa hồ không có việc gì, bất quá khí tức của đối phương lại có chút không ổn định.

Wương Hạo Thần im lặng một chút, sau đó liền miễn cưỡng nói:

- Vẫn là Đồng thể bá ánh mắt lợi hại!

Lời nói vừa dứt, hấn sắc mặt liền trở nên tái nhợt, nơi khoe miệng tràn ra một chút máu tươi.

Đúng như Đồng Thiên Tân dự đoán, Vương Hạo Thần cùng Đồng Thiên Tân chiến đấu, tuy rằng chỉ có mấy chiêu ngắn ngủi, thế nhưng cả hai đều không có lưu thủ, hơn nữa còn là lấy phương pháp thô lỗ nhất so đấu, công đối công, ai mạnh người ấy thắng, kiểu chiến đấu như vậy, muốn không bị thương cũng khó.

Vừa rồi hấn không biểu hiện ra mình trong người mang thương thế, chính là muốn đề phòng xung quanh còn kẻ địch, hấn cũng không dám chắc, ngoài Đồng Thanh Cương còn có người muốn tìm hấn gây phiền toái hay không, bất quá lúc này Đồng Thiên Tân đã đến, vậy hấn liền an tâm, không tiếp tục cưỡng ép kiểm chế thương thế.

- Thần đệ! Người thế nào?

Nhìn thấy Vương Hạo Thần nơi khoe miệng vết máu, Đồng Tĩnh Vân lập tức kinh hoàng.

- Không đáng ngại!

Wương Hạo Thần cười chán an, ý bảo mình không sao, hấn thương thế đúng là không nhẹ, bất quá vẫn còn ở trong tầm kiểm soát của hấn.

Đội Vương Hạo Thần tạm thời hồi phục một ít, Đồng Thiên Tân mới cẩn thận hỏi:

- Hạo Thần! Người cùng Đồng Thanh Cương đánh một trận kết quả thế nào?

Wương Hạo Thần suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ta và hấn đều không có dùng toàn lực quyết đấu, vì thế trận chiến này... xem như là hoà a!

Không có dùng toàn lực? Không dùng toàn lực liền có sức phá hoại như vậy, nếu như là cả hai dốc hết thực lực chiến đấu, vậy có phải hay không sẽ trực tiếp đem mảnh sân này triệt để hủy diệt?

Nghe hấn nói vậy, Đồng Thiên Tân, Đồng Tĩnh Vân mấy người đều hít vào một ngụm lạnh khí, trong lòng đối với Vương Hạo Thần chiến lược lại có một cái nhìn mới.

Mặc kệ Vương Hạo Thần nói thật hay giả, việc hấn cùng Đồng Thanh Cương đánh một trận mà vẫn không bại là sự thật, cho dù cả hai còn có chỗ bảo lưu lại, không thể biết được nếu như dùng toàn lực thì ai mạnh hơn, bất quá ít nhất, Vương Hạo Thần là có tư cách cùng Đồng Thanh Cương giao phong.

Nếu là lúc trước, Đồng Thiên Tân cũng chỉ phỏng đoán Vương Hạo Thần có chiến lược vượt qua tu vi, có thể cùng Đồng Thanh Cương chiến đấu một hai, bất quá đó chỉ là phán đoán trước đó, còn hiện tại, hấn lại có thể khẳng định chắc chắn điều này không sai.

Đồng Thanh Cương bản tính thế nào Đồng Thiên Tân hiểu khá rõ, tên này hoàn toàn là một cái hiểu chiến chi nhân, hôm nay người này đến đây 10 phần thì nhiều nhất chỉ có 1 phần là muốn vì đệ đệ báo thù, còn lại 9 phần thì là muốn thử thực lực của Vương Hạo Thần.

Lấy Đồng Thanh Cương tính cách, nếu là hấn phát hiện Vương Hạo Thần thực lực không đủ, không xứng làm đối thủ của hấn, vậy hấn tuyệt đối sẽ không để đối phương sống tiếp, tuyệt đối sẽ không để cho bản thân phải lãng phí thời gian tái đấu, điều đó đồng nghĩa với việc, nếu như Vương Hạo Thần thực lực không mạnh, vậy lúc này e rằng đã là một bộ tử thi.

.....

Trong lúc Vương Hạo Thần cùng Đồng Thiên Tân mấy người trò chuyện, Đồng Khải Mặc cũng dẫn theo Đồng Thanh Cương quay về phủ đệ kia mình.

- Hộc!

Sau khi xác định xung quanh đã không có người khác, Đồng Thanh Cương mới thò ra một hơi, sau đó liền không có chút báo trước phun ra một ngụm màu bầm.

- Thanh Cương! Người bị thương?

Đồng Khải Mặc thấy vậy liền kinh ngạc, hấn làm sao cũng không nghĩ tới, nhi tử trước giờ luôn vô địch thế hệ trẻ của hấn lại có một ngày bị thương trong tay một vũ giả cùng thế hệ khác.

Đồng Thanh Cương lau đi vết máu nơi khoe miệng, gật đầu đáp:

- Vương Hạo Thần người này rất mạnh, chương đạo và kiếm đạo đều luyện tới đến cảnh giới cực cao, nếu vừa rồi ta có chút khinh địch, vậy liền không chỉ là thụ thương một chút như vậy!

Đồng Khải Mặc nghe vậy càng thêm kinh ngạc, hấn còn là lần đầu tiên nhìn thấy, nhi tử này của mình có đánh giá cao như vậy về một người trẻ tuổi khác.

- Một kiếm cuối cùng, nếu như không phải ta cẩn thận thì triển ra Chiến Tượng Quyền, e rằng không có cách có thể chặn nổi! Đáng sợ nhất chính là, hấn tu vi chỉ mới là Ngũ Tinh Vũ Sĩ, thế nhưng vừa rồi hầu như đã có thể chiến hoà với ta! Nếu như tu vi của hấn ngang với ta, vậy cho dù mười cái Đồng Thanh Cương cũng đánh không lại một Vương Hạo Thần hấn!

Đồng Thanh Cương song quyền nắm chặt, nhãn trọng lướt qua một tia ngưng trọng cùng bất đắc dĩ.

Hấn làm người rất kiêu ngạo, thế nhưng không phải loại cuồng vọng tự đại chi nhân, muốn hấn thừa nhận một người cùng thế hệ khác có thiên phú mạnh hơn mình đó là chuyện rất không dễ dàng, đặc biệt là với một người từ lâu đã vô địch cùng thế hệ như hấn, bất quá hấn không thừa nhận cũng không được, bởi vì sự thật là như vậy, lại dối lòng, chỉ khiến cho vô đạo chi tâm của hấn lung lay không vững.

Lần này, Đồng Khai Mặc cơ hồ là đại ra, hắn nằm mơ cũng không thể nào ngờ được, Vương Hạo Thần tiểu tử kia vậy mà yêu nghiệt đến mức độ này, chỉ dựa vào Ngũ Tinh Vũ Sĩ mà có thể đánh ngang với Đồng Thanh Cương, đây là chuyện hãn căn bản không cách nào tưởng tượng tới.

Phải biết, Đồng Thanh Cương cũng là một người có năng lực vượt cấp khiêu chiến, thế nhưng hãn tới đa cũng chỉ có thể miễn cưỡng vượt qua một cái tiểu cảnh giới khiêu chiến mà thôi, còn Vương Hạo Thần, thì lại trực tiếp bỏ qua tới ba tiểu cảnh giới, giữa hai người chênh lệch căn bản vừa nhìn đã thấy rõ.

Nếu Vương Hạo Thần cũng là Bát Tinh Vũ Sĩ, vậy Đồng Thanh Cương làm sao có thể là đối thủ của hắn?

Mặc dù lúc này Đồng Thanh Cương vẫn có thể dựa vào tu vi chiếm ưu thế, bất quá lại cho Vương Hạo Thần thêm một chút thời gian, để cho tu vi của hắn tăng lên vài tiểu cảnh giới, đến lúc đó, tại Bắc Hải Trấn cùng thế hệ có ai có thể trấn được hắn?

- Người này, tuyệt không thể lưu!

Đồng Khai Mặc từ trong ngực ngạc tỉnh lại, thoáng chớp, một cỗ sát ý lạnh như băng lập tức từ trong người hắn bạo dũng mà ra.

Vương Hạo Thần yêu nghiệt như vậy, lại đứng về phía Đồng Thiên Tân, tương lai không sớm thì muộn chắc chắn sẽ trở thành kinh địch của Đồng Khai Mặc hắn, mà loại yêu nghiệt như vậy, nếu như không thể thu phục, vậy nhất định phải bóp chết trong trứng nước, nếu không đợi tới lúc đối phương triệt để trưởng thành, vậy cho dù có muốn trừ cũng vô pháp làm được.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Thiên Thạch Chiến Thể

Đồng Thanh Cương đứng ở một bên, có thể dễ dàng cảm nhận được phụ thân cỗ kia kinh người sát ý, lòng mảy mòi nhú lại, hắn biết rõ, Đồng Khai Mặc đối với Vương Hạo Thần đã động sát tâm.

Đồng Thanh Cương trong lòng có chút bất đắc dĩ, hắn không thừa nhận cũng không được, lúc này hắn có thể chiến với Vương Hạo Thần một trận, hoàn toàn là bởi vì tu vi hắn chiếm ưu thế, thế nhưng trong tương lai, một khi Vương Hạo Thần tu vi đuổi kịp hắn, vậy hắn liền không có cách nào chấn áp được đối phương.

Vì thế, Đồng Thanh Cương cho dù không muốn, cũng có thể hiểu được sát tâm của Đồng Khai Mặc đối với Vương Hạo Thần, đây cũng là muốn vì hắn tương lai mà trừ đi hậu họa.

- Phụ thân! Người tạm thời không nên động hắn!

Đồng Thanh Cương suy nghĩ một lát, sau đó liền nói.

- Vì cái gì?

Đồng Khai Mặc khẽ nhíu mày, có chút không hiểu thấu hỏi.

- Ta vô địch cùng thế hệ đã quá lâu, nay khó khăn lắm mới tìm được một người có thể để cho ta chiến thống khoái! Đối với ta chính là cơ hội tốt nhất để nghiệm chứng ta thực lực cũng như vô đạo chí tâm! Phụ thân, ta thật hi vọng người có thể thanh toán ta nguyện vọng này a!

Đồng Thanh Cương thông thả nói.

Đồng Khai Mặc sững sờ một lúc lâu, dần dần, hắn trong mắt liền hiện lên một tia vui mừng khó có thể che giấu.

Đồng Thanh Cương không hổ là nhi tử mà hắn xem trọng nhất, không nói tới đối phương thiên phú đã cực tốt, ngoài ra còn có một khoả vô đạo chí tâm cực kỳ vững chắc, thậm chí, chỉ cần dựa vào một khoả vô đạo chí tâm này, thành tựu tương lai của Đồng Thanh Cương đã là không thể đoán trước.

- Thanh Cương! Ta hiểu được suy nghĩ của người! Chỉ là Vương Hạo Thần này thực lực không tầm thường! Người thật có thể đánh thắng hắn sao?

Đồng Khai Mặc vẫn có chút lo lắng nói.

Đồng Thanh Cương khẽ cười, nói:

- Phụ thân người không cần lo lắng chuyện này! Luận chiến lực của hai bên hiện tại, ta tuy rằng cảm thấy không chênh lệch nhiều lắm, bất quá nếu như là từ chiến đến cùng, ta vẫn có sáu thành nắm chắc có thể chiến thắng người! Lại nói, phụ thân có lẽ còn chưa rõ, ta tu luyện Thiên Thạch Chiến Thể chỉ còn thiếu một chút liền đại công cáo thành! Ta hẹn Vương Hạo Thần ba ngày sau quyết chiến, chính là muốn để cho bản thân có thời gian hoàn thiện một bước cuối cùng này! Chỉ cần nắm giữ Thiên Thạch Chiến Thể, ta liền có chín thành nắm chắc chiến thắng!

.....

Chú thích:

Thiên Thạch Chiến Thể, Linh cấp trung cấp đỉnh phong luyện thể bí thuật, Đồng gia trấn tộc bí mật tuyệt học, tương truyền là do Đồng gia một vị cực kỳ cổ xưa tiên tổ sáng tạo. Đồng gia vị tiên tổ này có được hiếm thấy Thiên Thạch Chi Thể do trời cao ban tặng. Người này dựa trên Tiên Thiên Thiên Thạch Chi Thể của mình, lại hao tốn mấy chục năm thời gian, sáng tạo ra một bộ bí thuật tu luyện ra Hậu Thiên Thiên Thạch Chi Thể.

Ban đầu, bộ bí thuật này có tên là Hậu Thiên Thiên Thạch Chi Thể. Thế nhưng vì để tránh ngoại nhân nhòm ngó bộ bí thuật được sáng tạo dựa trên Tiên Thiên thể chất, từ đó gây hại diệt môn cho Đồng gia, vị tổ tiên này liền đem bộ bí thuật này đổi tên thành Thiên Thạch Chiến Thể, đồng thời lưu lại tổ huấn rằng chỉ có các đời gia chủ mới được phép tu luyện, tuyệt đối không được phép truyền cho người ngoài.

Bộ bí thuật này được vị tổ tiên kia và các đời gia chủ Đồng gia nhận xét là có khả năng phòng hộ rất mạnh, khiến cho nhục thân trở nên không gì sánh được cứng rắn, đồng thời còn tăng mạnh nhục thân lực lượng công kích, bất quá uy lực cùng công năng vẫn không bằng Tiên Thiên Thiên Thạch Chi Thể.

Các tầng:

- Hồng cấp

- Lam cấp

- Kim cấp

- Hắc Cấp

.....

- Thiên Thạch Chiến Thể? Thanh Cương, người vậy mà đem Thiên Thạch Chiến Thể luyện thành rồi?

Đồng Khai Mặc hai mắt tròn trĩnh, thần sắc lộ ra vẻ mừng như điên nói.

Thiên Thạch Chiến Thể, có thể xem là Đồng gia bọn hắn trấn tộc chí bảo một trong, cũng là Đồng gia bọn hắn một trong những bí mật lớn nhất.

Luyện thể bí thuật dựa trên một loại Tiên Thiên thể chất, đây chính là bí thuật mà ngay cả các đại tông môn đều không có bao nhiêu, mặc dù tu luyện tới tận cùng cũng chỉ là Hậu Thiên thể chất, nếu không có đại cơ duyên liền không thể sánh bằng Tiên Thiên thể chất, bất quá cái này cũng đã rất đáng quý.

Nếu như là để cho người ngoài biết được Đồng gia bọn hắn có một bộ bí thuật như vậy, e rằng hậu quả không cách nào tưởng tượng! Vì thế, tại Đồng gia người biết về Thiên Thạch Chiến Thể đã ít, mà người biết được nguồn gốc và cách tu luyện Thiên Thạch Chiến Thể thì có thể đếm trên đầu ngón tay.

Theo lý mà nói, chỉ có Đồng gia gia chủ Đồng Thiên Tân hoặc nhiều nhất là nữ nhi của hắn là Đồng Tĩnh Vân mới biết được phương pháp tu luyện của Thiên Thạch Chiến Thể, bất quá Đồng Khai Mặc phụ thân lại là gia chủ đời trước, trước khi lâm chung có truyền Thiên Thạch Chiến Thể cho Đồng Khai Mặc, sau đó lại truyền đến Đồng Thanh Cương.

Thiên Thạch Chiến Thể tuy không thể so sánh với chân chính Thiên Thạch Chi Thể, thể nhưng cả hai dù sao cũng có cùng một nguồn gốc, Thiên Thạch Chiến Thể sở hữu phần lớn những tính năng của Thiên Thạch Chi Thể loại này Tiên Thiên thể chất, vì thế cực kỳ khó luyện, không phải người có thiên phú cao căn bản không thể luyện được, ngay cả các đời gia chủ của Đồng gia cũng không có bao nhiêu người luyện được bộ bí thuật này.

Thiên Thạch Chiến Thể khó luyện là sự thật, thể nhưng một khi luyện thành, vậy thì nhất định sẽ trở thành cường giả một phương, năm xưa có một vị Đồng gia gia chủ tu vi chỉ là Vũ Linh đỉnh phong, thể nhưng dựa vào Thiên Thạch Chiến Thể, lại có thể cùng một vị Vũ Quân cường giả chống lại.

Xa hơn một chút, người sáng tạo ra bộ bí thuật này, Đồng gia vị tổ tiên kia khi còn sống thậm chí còn là Đồng Hoa hoàng triều một vị cực kỳ nổi danh Vũ Vương cường giả, dựa vào Thiên Thạch Chi Thể mà hầu như quét ngang tất cả vũ giả cùng cảnh giới, được mọi người xưng tụng là Thạch Chiến Vương.

Đồng Khai Mặc đã từng rất muốn tu luyện bộ bí thuật Thiên Thạch Chiến Thể này, đáng tiếc hắn thiên phú không đủ, dù cố gắng thế nào cũng vô pháp luyện thành, sau cùng chỉ có thể từ bỏ, còn Đồng Thiên Tân thì không rõ ràng lắm, bất quá hắn đoán đối phương cũng không luyện thành, nếu không làm sao có thể để cho hắn hoành hành vô kỷ như vậy.

Thể nhưng là, bí thuật mà ngay cả hắn và Đồng Thiên Tân đều không thể luyện thành, lại được Đồng Thanh Cương tu luyện thành công.

Nếu đây là sự thật, vậy Đồng Thanh Cương chính là người luyện thành Thiên Thạch Chiến Thể trẻ tuổi nhất lịch sử Đồng gia, trong tương lai không xa, Đồng Thanh Cương chỉ cần không phát sinh chuyện ngoài ý muốn, vậy hắn chắc chắn sẽ là gia chủ kế nhiệm.

Đồng Thanh Cương mỉm cười gật đầu, ung dung đáp:

- Còn chưa có chính thức luyện thành, bất quá cũng chỉ kém đang lâm một bước! Cho ta ba ngày thời gian, đã đầy đủ bước ra một bước này!

Đồng Thanh Cương vì luyện thành Thiên Thạch Chiến Thể, trọn vẹn bỏ ra gần ba năm thời gian, hắn phục dụng đủ loại linh dược, lại dùng đủ loại hình thức rèn luyện nhục thân của mình, trải qua bao gian khổ mới đạt đến mức này, thể nhưng chỉ cần có thể luyện thành Thiên Thạch Chiến Thể, tất cả đều xứng đáng.

Chỉ cần hắn có Thiên Thạch Chiến Thể, cho dù chỉ là yếu nhất Hồng cấp cảnh giới, cũng đủ để giúp hắn nhẹ nhàng đánh bại Vương Hạo Thần.

.....

Cùng lúc đó, Vương Hạo Thần được Đồng Thiên Tân an bài, tạm thời chuyển đến một gian nhà khác ở ngay bên cạnh Đồng Thiên Tân phủ định.

Mặc dù Đồng Thiên Tân không cho rằng sẽ có kẻ địch khác đến quấy rối, bất quá hắn chỉ là muốn bảo đảm vạn nhất, không thể để cho Vương Hạo Thần xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Vương Hạo Thần cùng Đồng Thiên Tân và Đồng Tĩnh Vân trò chuyện một lúc, đợi hai người ra về mới đi vào trong nhà, ngồi xếp bằng vận công trị thương.

Thương thể của hắn nói nặng không nặng, nói nhẹ thì cũng không nhẹ, dù như thế nào cũng cần nhanh chóng trị liệu mới tốt.

Hao tổn mấy canh giờ thời gian, Vương Hạo Thần rốt cuộc đem thương thể toàn bộ trị xong, trở về trạng thái thập túc.

Sau khi hồi phục, Vương Hạo Thần liền bắt đầu suy ngẫm về trận chiến vừa rồi. Trận chiến này, chẳng qua chỉ diễn cho trong mấy phút đồng hồ, hai bên cũng chỉ trao đổi mấy chiêu, thậm chí cũng chưa có dùng toàn lực, thể nhưng đủ Vương Hạo Thần sâu sắc cảm nhận được Đồng Thanh Cương chiến lực cường đại.

Về nguyên khí nội tình, Đồng Thanh Cương so với Vương Hạo Thần đúng là mạnh hơn một chút, dù sao đối phương đã là Bát Tinh Vũ Sĩ đỉnh phong, một bước đạp vào cảnh giới Cửu Tinh, Vương Hạo Thần cho dù căn cơ thâm hậu đến mức nào cũng vô pháp bỏ qua ba tiểu cảnh giới mà sánh ngang với Đồng Thanh Cương.

Về phần thủ đoạn giao chiến, hai người miễn cưỡng có thể xem là ngang nhau, chính xác mà nói, Vương Hạo Thần về khoản này phải mạnh hơn một tia, bất quá Đồng Thanh Cương lại ưu thế tu vi, vì thế một tia thượng phong này cũng theo đó biến mất không còn.

Chung quy, hai người chiến lực toàn diện cơ hồ là sà sà nhau tầm đó, ai cũng không làm gì được ai, nếu như chiến đến cuối cùng, khó mà nói ai sẽ chết về tay ai, thậm chí rất có khả năng là cả hai ôm nhau cùng chết.

- Xem ra, nhất định phải nghĩ cách tăng lên thực lực!

Vương Hạo Thần khẽ nhủ mảy, cảm giác không nắm chắc này hắn rất không yêu thích, con người của hắn làm việc luôn luôn rất cẩn thận, trừ phi là không còn lựa chọn, nếu không hắn

tuyệt đối sẽ không chuyển mà bản thân không nắm chắc.

Lại nói, Đồng Thanh Cương hẹn hán ba ngày sau quyết đấu, hán là cũng muốn trong mấy ngày này hoàn thiện thực lực của mình, bởi vì Vương Hạo Thần chắc chắn phải nghĩ cách lại đem chiến lực của mình tăng lên một tầng, nếu không ba ngày sau trận chiến, hán phần thắng sẽ càng thêm nhỏ bé.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Chuẩn bị của hai bên

Chỉ là, muốn trong khoảng thời gian ngắn tăng lên chiến lực hiện tại, quả thực là nói dễ hơn làm.

Vương Hạo Thần trước khi xuất quan, cũng đã đem tất cả một phương diện võ học của mình tu luyện tới cực hạn, muốn một lần nữa tại trên kiếm đạo, chưởng đạo, quyền đạo có đột phá, vậy ít nhất cũng phải bế quan mười ngày nửa tháng may ra mới có thể thành công.

Tu vi của hán lúc này là Ngũ Tinh Vũ Sĩ đỉnh phong, bất quá tuy rằng chỉ còn cách Lục Tinh Vũ Sĩ một khoảng không xa, thế nhưng muốn trong vòng ba ngày đột phá cảnh giới vẫn có chút khó khăn, bởi vì hán còn chưa có chạm đến điểm đột phá mấu chốt.

- Xem ra cũng chỉ có thể dùng cách đó!

Vương Hạo Thần suy nghĩ hồi lâu, quanh đi quẩn lại, nếu như muốn trong thời gian ngắn tăng lên thực lực, hán cũng chỉ có thể mạo hiểm một chút.

.....

Ba ngày thời gian trôi qua rất nhanh, Đồng Thanh Cương khiêu chiến Vương Hạo Thần sự tình đã lan truyền khắp Đồng gia, không người không biết, khắp nơi đều truyền tới thanh âm bàn tán sôi nổi.

Đồng Thanh Cương từ lâu đã là vũ giả vô địch thế hệ trẻ tại Bắc Hải Trấn, đồng thời cũng là Đồng gia toàn bộ thiên niên vũ giả thần tượng, trong mắt bọn hán, vũ giả cùng thế hệ không có ai có thể so sánh với Đồng Thanh Cương.

Bọn hán lại không nghĩ tới, Đồng Thanh Cương lại tự mình đối với Vương Hạo Thần một người vô danh phát ra chiến thư.

Người này rõ ràng không phải Đồng gia chi nhân, lại xứng đáng để Đồng Thanh Cương xem trọng như vậy? Cái này thật để cho người khác khó có thể chấp nhận.

Bọn hán biết Vương Hạo Thần là vị hôn phu của đại tiểu thư, vì thế càng thêm tò mò lai lịch của người này, bất quá bất kể bọn hán điều tra ra sao, cũng không thể tìm được chút thông tin gì về Vương Hạo Thần.

Người này giống như là từ trong hoang sơn đi ra vậy, hoàn toàn không có một chút tư liệu nào.

Trận chiến này được Đồng gia cao tầng rất coi trọng, đến cả gia chủ Đồng Thiên Tân và đại trưởng lão Đồng Khải Mặc đều tự mình đứng ra tổ chức, một số người tinh ý có thể nhìn ra được, Vương Hạo Thần cùng Đồng Thanh Cương kỳ thực chính là đại diện cho hai vị đại nhân vật này ra ứng chiến.

Dù sao thông tin Đồng Thiên Tân và Đồng Khải Mặc bất hoà tại Đồng gia không có mấy người không biết, lần này e rằng cũng là một trận minh tranh ám đấu giữa hai người nữa mà thôi.

Nếu như Vương Hạo Thần thắng, vậy hán sẽ thay thế Đồng Thanh Cương trở thành Đồng gia đệ nhất thiên tài, việc lấy Đồng Tinh Vân lấy vợ cũng sẽ thành chuyện ván đóng thành thuyền, bất quá nếu như hán bại, vậy Đồng Khải Mặc nhất định sẽ nhân cơ hội này gây áp lực cho Đồng Thiên Tân, khiến cho cộc hôn sự này có nguy cơ tan vỡ.

Bất kể như thế nào, trận chiến này mặc dù chưa bắt đầu, thế nhưng đã khiến cho tất cả mọi người vô cùng háo hức, ngay cả một ít cường giả thế hệ trước, đều không nhịn được muốn chạy tới quan sát một chút.

.....

Nơi trận chiến diễn ra là tại Đồng gia hoàng kim võ đài, chính là loại này chỉ dành cho những nhân vật có danh vọng hoặc địa vị cực cao tại gia tộc, hầu như rất hiếm được dùng cho những trận chiến vũ giả thế hệ mới, bất quá hôm nay lại là ngoại lệ.

Đồng Thiên Tân cùng Đồng Khải Mặc đến rất sớm để chuẩn bị, bọn họ là hai người có địa vị nhất tại Đồng gia, lại tự mình đứng ra tổ chức tràng chiến, vì thế càng thu hút nhiều vũ giả đến đây quan sát, không chỉ có Đồng gia chi nhân, mà còn có không ít vũ giả của các gia tộc khác tại Bắc Hải Trấn.

Trận chiến này tuy chỉ là tiểu bối giao chiến, thế nhưng thanh thế lại cực lớn, ngay cả Đồng gia 24 hộ vệ ngoại trừ ba người đứng đầu tất cả đều xuất động, dù biết Đồng Thiên Tân và Đồng Khải Mặc xem trọng trận chiến này ra sao.

Chỉ là, cho đến bây giờ, hai nhân vật chính của trận chiến này vẫn chưa xuất hiện.

.....

Đồng Thanh Cương phủ đệ, có một có nam tử trung niên đang đứng đợi trước cửa, người này chính là Đôn gia 24 hộ vệ bên trong người xếp thứ nam, tên gọi Đồng Ngũ.

Đồng gia 24 hộ vệ, ngoại trừ ba người đứng đầu, 2/3 đều ủng hộ Đồng Khải Mặc, mà Đồng Ngũ, chính là người mạnh nhất trong số đó, thực lực so với Đồng Tứ không kém bao nhiêu, cùng lắm là chỉ yếu hơn một chút.

Cũng như Đồng Tứ, Đồng Ngũ là hộ vệ của Đồng Khải Mặc, hôm nay được y phái đến đây tiếp đón Đồng Thanh Cương đi tới võ đài.

Đồng Ngũ chờ đợi đã mấy canh giờ, thế nhưng lại một mực không thấy Đồng Thanh Cương hiện thân, trong lòng không khỏi gấp gáp, nếu như gia chủ có lệnh không được tùy tiện làm phiền hán nhi tử bề quan, vậy Đồng Ngũ đã sớm không nhịn được mà đẩy cửa đi vào.

- Cách!

Đúng lúc Đồng Ngũ đang khó xử thời điểm, cửa phòng bỗng nhiên lại bật mở, Đồng Thanh Cương thân ảnh hùng vĩ chậm rãi từ bên trong đi ra.

- Há?

Đồng Ngũ đã gặp qua Đồng Thanh Cương rất nhiều lần, đối với người này tự nhiên đã quá quen thuộc, bất quá lần này Đồng Ngũ không hiểu sao lại cảm thấy Đồng Thanh Cương có chút gì đó khác trước, tu vi vẫn là Bất Tinh Vũ Sĩ đỉnh phong, thế nhưng khí tức trên người lại trầm ổn và hùng hậu hơn, đồng thời nếu như nhìn kỹ, trên nửa thân trên đề trần của hắn dường như có một lớp khí màu hồng nhạt như ẩn như hiện.

Cái này cũng không khó hiểu, Đồng Ngũ mặc dù biết tại Đồng gia có bộ bí thuật tên gọi Thiên Thạch Chiến Thể, thế nhưng hắn lại hoàn toàn không biết được phương pháp tu luyện cũng như cảnh giới của bộ bí thuật này.

Sau ba ngày bế quan tiềm tu, Đồng Thanh Cương dựa vào thiên phú tuyệt cùg tích lũy từ mấy năm khổ luyện, rốt cuộc đã luyện thành Thiên Thạch Chiến Thể cảnh giới Hồng cấp!

- Đồng Ngũ! Đã để ngươi chờ lâu, chúng ta đi thôi!

Đồng Thanh Cương không để ý đến thái độ của Đồng Ngũ, chỉ đơn giản nói một câu, làm cho đối phương dẫn mình đi tới võ đài.

.....

Cùng thời điểm đó, Đồng Tứ và Đồng Tinh Vân cũng đang ở trước cửa phủ đệ của Vương Hạo Thần, đồng dạng chờ đợi hắn xuất quan.

- Vương Hạo Thần người này thật đáng ghét! Làm sao đến bây giờ vẫn còn chưa xuất quan? Chẳng lẽ hắn quên mất hôm nay là ngày quyết đấu hay sao?

Đồng Tinh Vân đợi từ sáng đến giờ, trên khuôn mặt xinh đẹp đã tràn đầy vẻ bức bối cùng không kiên nhẫn.

Đồng Tứ ngược lại so với Đồng Tinh Vân phải bình tĩnh hơn rất nhiều, ánh mắt từ đầu đến cuối chung quy vẫn nhìn về phía căn phòng nơi Vương Hạo Thần đang bế quan.

Đồng Tứ thân là Đồng gia 24 hộ vệ xếp hạng thứ tư chỉ nhân, bất luận là thực lực hay thiên phú tại Đồng gia đều có thể tính là thượng đẳng, dựa vào một thân tu vi Lục Tinh Vũ Sư đỉnh phong của hắn, hoàn toàn có thể cảm nhận được một vài thứ đang xảy ra ở phía sau nhà.

Từ nơi đó, Đồng Tứ có thể mơ hồ cảm giác được có một luồng nhiệt kinh nóng bỏng đến đáng sợ đang không ngừng lan truyền khắp nơi, thỉnh thoảng lại bạo phát, vì thế hắn liền đoán rằng Vương Hạo Thần vốn không phải là đang ở trong phòng bế quan, mà là đang tu luyện một bộ vũ kỹ lợi hại nào đó.

Chính vì vậy, Đồng Tinh Vân ba lần bảy lượt muốn đi vào tìm Vương Hạo Thần đều bị Đồng Tứ cản lại, tránh để ảnh hưởng hắn tu luyện.

Bất quá, thời gian dần dần trôi đi, cả hai người đều từ từ mất hết kiên nhẫn, bởi vì nếu như lại đợi nữa, rất có thể sẽ bỏ lỡ trận chiến.

- Đồng Tứ thúc! Ngươi ở đây chờ ta, ta phải vào tìm hắn!

Đồng Tinh Vân không nhịn được nữa, trong nháy mắt liền muốn mở cửa đi vào phòng, lần này Đồng Tứ do dự một chút, cũng không có ngăn cản, một phần là bởi vì hắn từ mấy phút trước đã không còn cảm nhận được cỗ nhiệt kinh bá đạo kia, một phần thì là vì hắn cũng biết đã không thể tiếp tục chờ đợi.

- Cách!

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra, Vương Hạo Thần một thân bạch y tuyết trắng xuất hiện trước mặt hai người.

Vương Hạo Thần dường như vừa mới trải qua tắm rửa, y phục không dính một hạt bụi, đầu tóc nhìn qua có chút ẩm ướt, thế nhưng trên người hắn lại có một luồng nhiệt kinh nóng bỏng lan toả mà ra, mặc dù không có cố ý, thế nhưng vẫn khiến Đồng Tinh Vân đứng gần cảm thấy làn da của mình có chút bỏng rát, lông mày khẽ nhíu lại.

Vương Hạo Thần thấy vậy liền cười khò, ba ngày thời gian quá thực quá ngắn, hắn tuy rằng trong phút cuối miễn cưỡng luyện thành một chiêu kia, thế nhưng bởi vì hoả kinh quá mạnh, dẫn đến cả hắn cũng chưa thể hoàn toàn thuần thực không chế, lúc này phải vận công áp chế, mới khiến cho luồng nhiệt kinh đang lan tràn kia biến mất.

Đồng Thanh Cương luyện thành Thiên Thạch Chiến Thể thì Vương Hạo Thần cũng có chuẩn bị của riêng mình, một trận chiến này, phần thắng cơ hồ vẫn chia đều cho cả hai.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 119: Tái Chiến

Đồng gia hoàng kim võ đài, lúc này đã có rất nhiều vũ giả từ khắp nơi tại Bắc Hải Trán đi đến nơi này, ý muốn quan sát một trận chiến giữa hai vũ giả mạnh nhất thế hệ trẻ hiện nay.

Hoàng kim võ đài còn có hai khu vực khán đài rộng lớn, chỉ dành cho những khán giả có địa vị cao, mà Đồng Thiên Tân và Đồng Khải Mặc, tự nhiên là đang ngồi ở vị trí cao nhất trên khán đài, tạo thành thế đối mặt với nhau.

Xung quanh võ đài, có vô số võ giả niên kỷ khác biệt đang đứng trò chuyện, trong đó nhiều thiếu niên thiếu nữ người vì ngưỡng mộ Đồng Thanh Cương danh tiếng mà đến, ý định muốn gặp thân tượng của mình chiến đấu, thế nhưng cũng có không ít người là bởi vì đối với Vương Hạo Thần ôm lòng hiếu kỳ mà đến, muốn xem người này đến cùng có bản lĩnh gì mà có thể khiến cho Đồng Thanh Cương phải đích thân khiêu chiến.

- Thanh Cương thiếu gia đến rồi!

Cũng không biết là người nào lớn tiếng hét, hầu như tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Đồng Thanh Cương nửa thân trên đề trần, giống như hạc trong bầy gà chậm rãi đi về phía võ đài.

Đồng Thanh Cương đi tới đâu, dòng người liền tự giác dạt ra, chừa một con đường để hắn đi tới, mà trong dòng người, có vô số thiếu niên ánh mắt ngưỡng mộ nhìn hắn tựa như thần

tượng, càng là có vô số thiếu nữ giống như hoa si nhìn hấn, thậm chí, còn có mấy cái nữ nhân lớn mặt hướng Đồng Thanh Cương gào thét:

- Thanh Cương thiếu gia! Ta muốn làm thị thiếp của ngươi!

- Thanh Cương thiếu gia! Ta muốn giúp ngươi làm ấm giường đêm nay!

- Thanh Cương thiếu gia! Ta muốn vì ngươi sinh hầu tử!

Đạo lý cường giả vì tôn luôn tồn tại, người càng có tiềm lực, càng mạnh, thì càng được vạn chúng chú mục, trở thành tình nhân trong mộng của các thiếu nữ.

Đồng Thanh Cương tựa hồ đã sớm quen với những chuyện này, hấn thần sắc không chút ba động, chỉ đơn giản đi lên võ đài, phát hiện Vương Hạo Thần còn chưa đến, liền ngồi xếp bằng trên mặt đất, ý muốn điều chỉnh trạng thái của mình đến mức tốt nhất trước trận chiến.

Bởi vì Đồng Thanh Cương đã đến, không khí xung quanh võ đài càng thêm sôi nổi, thanh âm bàn tán không ngừng vang vọng.

Trên chỗ cao nhất của khán đài, Đồng Thiên Tôn hai hàng lông mày nhíu chặt cùng một chỗ, hấn trong lòng rất khó hiểu, vì cái gì lúc này Vương Hạo Thần tên tiểu tử kia còn chưa đến?

- Thiên Tôn huynh! Hiền tể của ngươi làm sao còn chưa đến đâu?

Phía bên kia khán đài, truyền đến Đồng Khai Mặc âm u tiếng cười, có ý ở trước trận chiến hạ thấp uy phong của Đồng Thiên Tôn phe cánh.

- Hấn có lẽ là đang bế quan chưa ra, không bao lâu nữa sẽ tới! Không cần đại trưởng lão phải lo lắng!

Đồng Thiên Tôn lạnh lùng đáp.

- Bế quan? Ha ha, ta thấy có lẽ là hấn sợ không dám xuất hiện đi? Hấn là hấn cũng có tự mình hiểu lấy, cho dù có đến cũng không phải là đối thủ của con ta, vì thế mới trốn ở trong nhà không dám tới à?

Đồng Khai Mặc cười ha hả nói, thanh âm tràn ngập vẻ trào phúng, để cho Đồng Thiên Tôn giận đến mặt mày tái nhợt, ở giữa hai hàng lông mày đã tràn ngập lửa giận.

- Đại trưởng lão! Con có thể ăn bậy, lời nói lại không thể nói bậy! Vương Hạo Thần ta từ khi nào liền sợ ngươi nhi tử?

Đúng lúc này, một đạo thanh âm thân nhiên từ bên ngoài truyền tới, thu hút sự chú ý của mọi người, mà Đồng Khai Mặc sắc mặt cũng lạnh lại, đưa mắt nhìn sang.

Vương Hạo Thần một thân áo trắng, tuấn tú bất phàm, khí chất so với Đồng Thanh Cương hoàn toàn trái ngược, nếu Đồng Thanh Cương trên thân luôn có một cỗ uy thế khiến cho người khác phải cảm thấy e sợ thì Vương Hạo Thần khí chất lại cao quý xuất trần, cho người ta một cảm giác cao không thể chạm.

Nếu Đồng Thanh Cương là trời sinh võ sĩ, thì Vương Hạo Thần có lẽ chính là trời sinh vương giả.

Mọi người xung quanh võ đài nhìn Vương Hạo Thần một chút, liền có thể phần nào hiểu được, vì cái gì đối phương có tư cách làm đối thủ của Đồng Thanh Cương, chỉ cần nhìn vào khí chất, đã đủ biết được người này không phải tầm thường, tại trong thế hệ trẻ hiện nay đúng là không bao nhiêu người có thể sánh bằng.

Vương Hạo Thần chậm rãi đi lên võ đài, đứng đối mặt với Đồng Thanh Cương, mà lúc này, người sau cũng đã mở ra hai mắt đang đóng chặt, một cặp mắt hồ chăm chú nhìn hấn, hồi lâu mới nói:

- Ngươi dường như lại mạnh hơn!

Đồng Thanh Cương khả năng quan sát rất tốt, có thể mơ hồ cảm nhận được, trên người Vương Hạo Thần có một luồng hoà kinh cực kỳ hùng hậu, so với hoà kinh của ba ngày trước khi đánh ra một chương pháp mạnh hơn rất nhiều, mặc dù đã bị đối phương toàn lực khống chế, thế nhưng tựa hồ lại có chút chưa thuần thục, vì thế mới không thể hoàn toàn che dấu.

- Ngươi không phải cũng như vậy sao?

Vương Hạo Thần lạnh nhạt nói, hấn ánh mắt so với Đồng Thanh Cương chỉ hơn chứ không kém, rõ ràng nhìn ra được, đối phương nhục thân so với ba ngày trước đã có biến hoá rất lớn, cơ hồ là tăng lên một tầng cao mới.

Đồng Thanh Cương khẽ gật đầu, nhẹ nhàng đứng dậy, nói:

- Ba ngày thời gian, đều để cho ta và ngươi tiến bộ, lần này, chỉ hi vọng chúng ta có thể chiến một trận thống khoái!

Vừa nói, trên thân Đồng Thanh Cương lại bắt đầu toả ra chiến ý nóng bỏng, rõ ràng, một trận chiến ba ngày trước vô pháp để hấn cảm thấy thoải mái, bởi vì lúc đó tình cảnh khiến hai người không thể dốc toàn lực chiến đấu, thế nhưng hôm nay thì khác, cho dù là một trong hai người chết ở trên võ đài cũng không ai có thể nói gì.

- Sẽ không để cho ngươi thất vọng!

Vương Hạo Thần đạm thanh nói.

Hai người một người hùng hực chiến ý, một người khác lại bình thản đạm mạc, tạo thành thế đối lập rõ ràng, khiến cho không khí trên võ đài chậm rãi trở nên ngưng trọng.

Xung quanh võ đài, vô số vũ giả dùng bắt đầu ngưng trò chuyện, ánh mắt chăm chú nhìn vào hai đạo thân ảnh trên võ đài, bọn hấn biết rõ trận chiến mà họ mong đợi được quan sát đã sắp bắt đầu.

Đồng Khai Mặc ngồi trên khán đài, ánh mắt có chút chăm biếm nhìn Vương Hạo Thần một chút, sau đó lại nhìn sang Đồng Thiên Tôn nói:

- Thiên Tôn huynh, ngươi nói xem, hiền tể của ngươi có thể ở trong tay nhi tử của ta kiên trì được bao lâu?

Đồng Thiên Tôn sắc mặt âm trầm, biết rõ đối phương đây là muốn cho hấn một cái hạ mã uy, lạnh lùng đáp:

- Đại trưởng lão! Trận chiến còn chưa có bắt đầu, nói những lời này có phải quá sớm hay không?

- Vậy sao? Ta thì thấy, thắng bại kỳ thực sớm đã định rồi!

Đồng Khải Mặc cười to nói, thanh âm càn rỡ vô cùng.

Hắn biết rõ, Đồng Thanh Cương đã tu thành Đồng gia tuyệt học - Thiên Thạch Chiến Thể, cho dù chỉ là Hồng cấp cảnh giới, thế nhưng dựa vào nó, muốn chiến thắng Vương Hạo Thần vẫn là rất dễ dàng.

.....

Trên võ đài, Vương Hạo Thần cùng với Đồng Thanh Cương đứng đối mặt, trên người khí thế chậm rãi lưu chuyển, nguyên khí không ngừng cách không va chạm.

- Chiến đi!

Đồng Thanh Cương gầm nhẹ một tiếng, hoá thành lấy tấn mãnh tốc độ xuất thủ đoạt lấy tiên cơ, hai tay trong chớp mắt trở nên cứng rắn sáng bóng như thiết đồng, làn da hoá thành màu trắng, tản mát ra chói mắt bạch quang.

- Kim Cương Chương – Bạch Kim Cương!

Song chương vỗ đi ra, mang theo một cỗ đáng sợ lực lượng, nhắm thẳng về phía Vương Hạo Thần.

- Dùng cùng một chiêu thức đến đối phó ta, ngươi cho rằng có hiệu quả?

Vương Hạo Thần ánh mắt lạnh lùng, thần sắc lộ ra vẻ khinh miệt, một tay rút ra Diệt Nhật Kiếm, không chút hoa mỹ bỏ ra một kiếm, vô tận kiếm khí bao phủ, một đầu kim sắc thần long hư ảnh từ bên trong hiện hoá mà ra, tản mát để vương quang huy.

- Thiên Long Hàng Thể!

Diệt Nhật Kiếm bỏ vào Đồng Thanh Cương song chương, dựa vào độ sắc bén của Tam phẩm huyền khí, cho dù là Đồng Thanh Cương song thủ cứng rắn vô cùng, lại có nguyên khí bảo vệ, thế nhưng như cũ bị cắt ra một vết thương.

- Oanh!

Thần long hư ảnh gào thét, kinh lực mạnh mẽ tiềm ẩn bên trong kiếm trực tiếp đem Đồng Thanh Cương chấn lui mấy bước.

- Đồng Thanh Cương! Ngươi cũng tiếp ta một quyền!

Vương Hạo Thần vận kinh, một cỗ khí kinh lạnh như băng lan toả mà ra, nhiệt độ xung quanh liền tức tốc hạ xuống.

- Băng Phách Toàn Phong!

Một quyền cách không đánh đi ra, ngập trời quyền ảnh xuất hiện, hùng hậu âm hàn nguyên khí hoá thành từng lớp cương phong lạnh thấu xương, bên trong thậm chí còn có một chút mảnh băng mỏng, đánh thẳng về phía Đồng Thanh Cương, tựa hồ muốn băng vào một quyền này đem hắn băng phong toàn bộ.

.....

Chú thích:

Hàn Băng Quyền – Linh cấp trung phẩm vũ kỹ, chỉ âm chí hàn quyền pháp, luyện tới đại thành liền có thể dựa vào hàn khí trực tiếp đóng băng kinh mạch của kẻ địch.

Các thức:

- Băng Phách Toàn Phong

- Vũ Khúc Băng Tinh

- Lý Sương Băng Chí

- Thiên Băng Vạn Lý

- Mãn Thiên Băng Vũ

- Băng Thiên Tuyết Địa

- Vạn Cổ Băng Phong

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Thiên tài quyết đấu

Hàn Băng Thần Quyền là bộ quyền pháp được Vương Hạo Thần tu luyện với mục đích chính là khắc chế hoá kinh của Cửu Dương Phản Thiên Chương, bất quá điều này không có nghĩa là bộ quyền pháp này uy lực không mạnh, dù sao trong tay Vương Hạo Thần chỉ âm chí hàn vũ kỹ tuy nhiều, thế nhưng cũng không ít, Hàn Băng Thần Quyền có thể được hắn lựa chọn, vậy uy lực chắc chắn là không tầm thường.

Đồng Thanh Cương đối mặt với một quyền của Vương Hạo Thần, cảm nhận từng đạo hàn khí đập vào mặt, trong lòng có chút kinh ngạc, hắn không nghĩ tới, Vương Hạo Thần không chỉ tu luyện một bộ chỉ dương chí cương chương pháp, còn có thêm một bộ chỉ âm chí hàn quyền pháp.

Theo lý mà nói, cùng lúc tu luyện chỉ dương và chỉ âm vũ kỹ là chuyện rất khó, bởi vì việc tu luyện hai loại vũ kỹ trái ngược nhau rất dễ dẫn đến phân phế, trừ phi là người luyện có thiên phú cực cao, có năng lực đồng thời trung hoà hoặc ít nhất là có thể giữ cho âm dương cân bằng, bất quá người có năng lực như vậy quả thực không nhiều, ít nhất Đồng Thanh Cương hẳn không làm được.

Dù sao, chỉ là tu luyện một loại chỉ dương hoặc chỉ âm vũ kỹ độ khó đã rất lớn, để luyện thành cả hai mà vẫn giữ được cân bằng thì độ khó đúng là không thể tưởng tượng.

- Toái Thạch Chương!

Đồng Thanh Cương duỗi ra một cánh tay, năm ngón tay kết chương đánh đi ra, khí thế cuồng bạo, uy lực so với Kim Cương Chương Bạch cấp càng mạnh hơn một chút.

Đồng Thanh Cương thiên phú coi như không so được với Vương Hạo Thần thì cũng không thể xem thường, hẳn một thân mang rất nhiều tuyệt học đỉnh tiêm của Đồng gia, mà Toái Thạch Chương, chính là Đồng gia một bộ Linh cấp hạ phẩm chương pháp, hơn nữa là bộ chương pháp đi theo Đồng Thanh Cương lâu nhất, sớm đã được hắn luyện đến đại thành, khoảng cách với đại viên mãn cảnh giới cũng chỉ có một bước.

- Oanh!

Vương Hạo Thần đánh ra Hàn Băng Thần Quyền bị một chương của Đồng Thanh Cương đẩy lui, bất quá hắn cũng không vì thế mà thất vọng, dù sao nếu như dễ dàng làm Đồng Thanh Cương bị thương như vậy, vậy thì cũng quá không có ý nghĩa.

Vương Hạo Thần khi chiến đấu, luôn có thói quen lấy công làm thủ, đánh cho đối phương không kịp trở tay, lần này cũng không phải là ngoại lệ.

Chỉ thấy hắn thân ảnh lao về phía trước, một cỗ hỏa kinh nóng bỏng từ thể nội của Vương Hạo Thần tản mát mà ra, sau lưng hắn lúc này cũng xuất hiện một mặt trời nhỏ, một chương mang theo hỏa kinh hùng mạnh đánh về phía Đồng Thanh Cương.

- Liệt Hoá Phách Không!

Một chương tựa như hỏa diễm đánh tới, thế nhưng Đồng Thanh Cương trong mắt lại hiện lên một tia khinh miệt, bởi vì Vương Hạo Thần tại ba ngày đã từng dùng một chương này đấu với hắn, lúc này lại dùng cùng một chiêu thức đến đối phó hắn, đây là cũng là trả đũa hắn vừa rồi dùng Kim Cương Chương công kích y sao?

Nếu là thế, vậy Vương Hạo Thần người này cũng quá ngây thơ một điểm.

Bất quá, Đồng Thanh Cương rất nhanh liền biết được bản thân sai lầm!

Vương Hạo Thần đương nhiên không có ngờ đến mức dùng cùng một chiêu một thức đã sử dụng qua đến đối phó Đồng Thanh Cương, một chương Liệt Hoá Phách Không chỉ là mở đầu, tiếp sau đó mới là chân chính sát chiêu.

Vương Hạo Thần một chương Liệt Hoá Phách Không còn chưa hoàn toàn đánh ra, hắn đã thi triển Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ, bất thành linh bộc phát ra tốc độ nhanh gấp ba lần, thân hình trong nháy mắt liền hoá thành từng đạo tàn ảnh, xuất hiện bên phải Đồng Thanh Cương.

- Thiên Long Vãn Tâm!

Vương Hạo Thần tay cầm Diệu Nhật Kiếm nhanh như chớp đâm ra một kiếm, kim quang loé sáng, bång bạc kiếm ý hội tụ vào mũi kiếm, một đầu thần long hư ảnh như ẩn như hiện cuốn lấy thân kiếm, nhắm thẳng vào chỗ yếu hại trước ngực Đồng Thanh Cương đâm tới.

Chưa dùng lại ở đó, Vương Hạo Thần tiếp tục sử dụng một trong 81 loại biến hoá của Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ, hai chân theo một bộ pháp đặc biệt vòng qua bên trái Đồng Thanh Cương.

Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ, tổng cộng có 9 chín bước, từ 9 bước diễn hoá ra 81 loại biến hoá, phần lớn đều là dùng trong chiến đấu cận thân, dựa vào bộ pháp biến ảo khôn lường khiến kẻ địch khó có thể ứng phó.

- Băng Phách Toàn Phong!

Băng quyền vừa ra, quyền ảnh ngập trời liền xuất hiện, hàn khí lạnh như băng lập tức hướng Đồng Thanh Cương ập tới.

Chỉ trong chớp mắt, Vương Hạo Thần đã liên tiếp đánh ba đạo công kích, chiêu sau nối tiếp chiêu trước, liên hoàn không dứt, mỗi đạo công kích đều cực kỳ uy lực, đem Đồng Thanh Cương vây vào chính giữa.

Đối mặt với Vương Hạo Thần kinh khủng như vậy thế công, ngay cả Đồng Thanh Cương sắc mặt từ đầu đến giờ vẫn luôn bình tĩnh cũng phải kinh hãi, trong mắt tràn đầy vẻ ngưng trọng.

Không chỉ có hắn, bên dưới vô số võ giả đứng xem đều hít vào hơi lạnh khí, từng cái đều đối với Vương Hạo Thần thực lực kinh ngạc đến cực điểm.

Bình thường mà nói, có thể sử ra ba chiêu thức hoàn toàn khác nhau gần như cùng một lúc như vậy, người thực hiện hầu như cần có tu vi Vũ Sư mới có thể làm đến, mặc dù cũng có một ít thiên tài mạnh về tốc độ có thể tại Vũ Sĩ cao giai làm được điều này, bất quá giống như Vương Hạo Thần chỉ là Ngũ Tinh Vũ Sĩ liền dễ dàng thực hiện được, hơn nữa còn hoàn mỹ như vậy, bọn hắn đúng là nghe đều chưa từng nghe qua.

- Người này đúng là yêu nghiệt, khó trách có thể khiến cho Thanh Cương thiếu gia tự mình khiêu chiến!

- Nào chỉ có như vậy! Các người không nhìn thấy hắn tu vi kỳ thực chỉ có Ngũ Tinh Vũ Sĩ thôi hay sao? Dựa vào tu vi như vậy mà có thể chiến ngang với Thanh Cương thiếu gia, thiên phú của hắn hoàn toàn có thể dùng hai từ khủng bố để hình dung!

- Không phải chúng ta Đồng gia chi nhân, lại có thể có được thiên phú cùng chiến lực như vậy, thật không biết hắn đến cùng là tu luyện thế nào...

Nhiều người nhìn Vương Hạo Thần cảm khái nói, trong mắt lộ ra thần sắc phức tạp.

Hôm nay, Vương Hạo Thần có thể nói là đã đập tan cái quan niệm “ không phải người Đồng gia, tuyệt đối không có thành tựu cao “ của bọn họ, khiến cho bọn họ chân chính hiểu được, cái gì là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, tại Bắc Hải Trăn, không phải chỉ có Đồng gia bọn hắn mới có thể sản sinh ra thiên tài chân chính.

Đến lúc này, bất kể trận chiến sau này kết quả ra sao, mọi người cũng không còn dám xem thường hắn, bởi bọn họ biết rõ, cho dù Vương Hạo Thần bại trận, thì đó cũng là bởi vì hắn tu vi không bằng Đồng Thanh Cương, nếu là hai người tu vi ở cùng một cảnh giới, vậy e rằng Đồng Thanh Cương ngay cả tư cách hoàn thủ cũng không có.

Cứ việc chuyện này để cho bọn họ rất khó tiếp nhận, thế nhưng đây chính là sự thật không thể thay đổi.

Trên khán đài, Đồng Khai Mặc về mặt vào lúc này cũng bớt đi một chút vẻ tươi cười, không nhìn được nghĩ thầm

- Tiểu tử này thực lực quả thực không tầm thường, Thanh Cương vốn không mạnh về tốc độ, e rằng lần này sẽ ăn chút thiệt thòi! May mắn tiểu tử này chung quy chỉ là Ngũ Tinh Vũ Sĩ, nếu như hắn tu vi lại cao thêm vài tiểu cảnh giới, vậy Thanh Cương đúng là không phải đối thủ của hắn!

.....

Đồng Thanh Cương lúc này sớm đã thủ thế, vận chuyển Thiên Thạch Thần Công, sẵn sàng chống lại Vương Hạo Thần cực mạnh thế công.

Hắn không thể không cẩn thận, bởi vì lúc này chỉ cần sơ sẩy một chút, liền có thể dẫn đến thuyền lật trong mương.

Đương nhiên, Đồng Thanh Cương mặc dù cẩn trọng, thế nhưng đồng dạng rất tự tin, Vương Hạo Thần thế công lần này tuy mạnh, thế nhưng hắn vẫn có lòng tin có thể tiếp được.

- Toái Thạch Chương!

Đồng Thanh Cương đầu tiên là đánh ra một chiêu Toái Thạch Chương, ngăn lại Vương Hạo Thần một chương Liệt Hoả Phách Không, song chương vừa đụng, lực lượng cơ hồ tương đương, không ai chiếm được tiện nghi.

Cùng lúc đó, Diệu Nhật Kiếm đã hướng bộ ngực của Đồng Thanh Cương đâm tới.

Đồng Thanh Cương phản ứng thật nhanh, tay trái vừa chặn lại một chương của Vương Hạo Thần, tay phải cũng liền gần như cùng một lúc đánh đi ra.

Một chương vừa đánh ra, Đồng Thanh Cương cánh tay liền trở nên cứng rắn sáng bóng như thiết đồng, bất quá lần này hắn lan da không có màu trắng, mà có màu đen!

- Kim Cương Chương – Hắc Kim Cương!

Đồng gia tuyệt học Kim Cương Chương, chia làm Tử, Bạch, Hắc, Hoàng tứ đại cảnh giới, càng lên cao càng khó luyện, Đồng Thanh Cương mặc dù thiên phú trác tuyệt, chẳng qua cũng chỉ khó khăn lắm luyện đến cảnh giới Hắc cấp mà thôi, hơn nữa còn không thật sự thuần thục, căn bản không thể sử dụng trong thời gian dài, mỗi lần thi triển ra sẽ tiêu hao không ít nguyên khí, bất quá lúc này phải dùng nhục thân máu thịt đối cứng với Diệu Nhật Kiếm dạng này Tam phẩm huyền khí, hắn chỉ còn cách vận lên Hắc Kim Cương may ra mới có thể chống lại.

Chương kiếm va chạm, xét về uy lực, thì Đồng Thanh Cương Hắc cấp Kim Cương Chương có chút nhỉnh hơn, bất quá Vương Hạo Thần có Diệu Nhật Kiếm sắc bén làm lợi thế, vì thế lần giao phong này, hai người vẫn xem như là ngang nhau.

Bất quá, nếu so tốc độ, thì Vương Hạo Thần quả nhiên vẫn nhanh hơn một chút, một quyền mang theo hàn kinh lạnh như băng đã đánh tới.

Đồng Thanh Cương liên tiếp ngăn chặn hai đòn tấn công của Vương Hạo Thần, lúc này đã không kịp thu tay về phòng ngự, hơn nữa sau khi thi triển ra hai chiêu Toái Thạch Chương và Hắc cấp Kim Cương Chương, hắn thể nội nguyên khí đã tiêu hao không ít, còn chưa kịp bổ sung, cho dù có thu tay về kịp thì cũng rất khó có thể lần nữa đối cứng với Vương Hạo Thần.

Đồng Thanh Cương có thể làm chính là lập tức hạ thấp thân hình, tránh đi chỗ yếu hại, để Vương Hạo Thần một quyền đánh vào vai của mình.

Một cỗ hàn khí lạnh thấu xương lập tức từ bờ vai truyền tới, sau đó nhanh chóng lan toả khắp kinh mạch toàn thân, loại hàn kinh này, đến cả Đồng Thanh Cương cũng có chút ăn không tiêu, thân hình khẽ run lên một chút, hướng về phía sau lui nhanh.

Hàn Băng Thần Quyền ẩn chứa hàn kinh không có tính bá đạo huỷ diệt như hoả kinh của Cửu Dương Phần Thiên Chương, thế nhưng lại có công dụng đóng băng kinh mạch và huyết dịch của kẻ địch, so ra càng thêm thâm độc.

Đồng Thanh Cương toàn lực vận chuyển Thiên Thạch Thần Công, hao tổn không ít thời gian cùng sức lực, mới miễn cưỡng đem hàn kinh toàn bộ bức ra ngoài, mặc dù thương thế không nặng, còn không đủ để ảnh hưởng đến hắn chiến lực, bất quá trong người vẫn không rất dễ chịu.

Tính đến thời điểm này, Vương Hạo Thần rốt cuộc dựa vào tốc độ vượt trội mà chiếm được một tia thượng phong, Đồng Thanh Cương chiến lực tuy không kém đối phương, thế nhưng lại vì tốc độ không đủ mà ăn một chút thiệt thòi.

- Đồng Thanh Cương! Nếu như ngươi còn không chi thi triển ra thủ đoạn chân chính, vậy ngươi đừng nghĩ có thể thắng được ta!

Chỉ thấy Vương Hạo Thần một tay dẫn theo chiến kiếm, ánh mắt lạnh lùng nhìn Đồng Thanh Cương nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Hồng cấp thiên thạch chiến thể

Cứ việc bản thân hiện tại chiếm được một chút thượng phong, bất quá Vương Hạo Thần cũng không có vì vậy mà đắc ý, hắn biết rõ, bất kể là hắn hay Đồng Thanh Cương vẫn chưa bóc hết thủ đoạn áp hòm ra để chiến đấu, vì thế hắn căn bản không dám có chút sơ suất nào.

Đồng Thanh Cương bình ổn một thoáng, ánh mắt chăm chú nhìn Vương Hạo Thần, trong mắt đầy vẻ ngưng trọng.

Hắn trước đó vốn dĩ cho là, Vương Hạo Thần chiến lực tuy rằng có thể so sánh với mình, bất quá chính mình có được ưu thế là tu vi, sau cùng hắn là nên so với đối phương nhỉnh hơn một chút, bất quá kết quả cuối cùng lại không giống như hắn tưởng tượng đơn giản như vậy.

Bất kể là xét về lực lượng hay phòng ngự, hai người cơ hồ ngang nhau, cùng lắm là Đồng Thanh Cương mạnh hơn một chút ở phương diện tấn công, bất quá chênh lệch thật sự rất nhỏ.

Thế nhưng xét về tốc độ, Vương Hạo Thần lại hoàn toàn vượt qua hắn, nếu không phải Đồng Thanh Cương thực lực đủ mạnh, một quyền vừa rồi của đối phương đã đủ cho hắn uống

một bình.

- Vốn dĩ cho là, không cần dùng đến nó cũng có thể thắng người! Bây giờ xem ra là ta nghĩ nhiều rồi!

Đồng Thanh Cương tự giễu cười một tiếng, sau đó bàn tay liền khẽ bấm một cái ấn quyết, ngay lập tức, toàn thân Đồng Thanh Cương bay lên một đoàn nhân nhật hồng sắc hào quang, một cỗ nặng nề mà bá đạo khí thế, nhanh chóng từ trên thân của hắn lan toả mà ra.

Đồng gia đệ nhất bí thuật Thiên Thạch Chiến Thể, rốt cuộc được Đồng Thanh Cương thi triển đi ra.

Hồng quang rực rỡ, khí thế bức nhân.

Xung quanh vô đài, mọi người chứng kiến một màn này, trong mắt đều hiện lên vẻ kinh ngạc, trong đó có một ít cường giả, thì lại hiện ra vẻ thất kinh và khó có thể tin thần sắc.

- Đây là... Thiên Thạch Chiến Thể! Thanh Cương thiếu gia vậy mà luyện thành chúng ta Đồng gia mạnh nhất tuyệt học Thiên Thạch Chiến Thể!

Một đạo thanh âm run rẩy từ trên khán đài truyền ra.

Mà chủ nhân của đạo thanh âm này, chính là Đồng gia nhị trưởng lão – Đồng Tĩnh.

Đồng Tĩnh lời nói vừa truyền ra, ngoại trừ Đồng gia một số ít nhân vật cao tăng hiểu được đôi chút, còn lại đám người bên dưới cho dù nghe được vẫn mờ mịt không rõ.

- Cái gì là Thiên Thạch Chiến Thể? Ta ở Đồng gia lâu như vậy, làm sao đều chưa từng nghe nói trong gia tộc có một tuyệt học như vậy a?

- Ta cũng không biết! Không phải nói, chúng ta Đồng gia đệ nhất tuyệt học là Chiến Tượng Quyền hay sao?

.....

Trên khán đài, Đồng Thiên Tân đứng bật dậy, ánh mắt gắt gao nhìn xem Đồng Thanh Cương đứng trên vô đài, trên mặt đều là kinh hãi và phức tạp thần sắc.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới, Đồng Thanh Cương vậy mà thực sự đem Thiên Thạch Chiến Thể luyện thành, cứ việc chỉ là đẳng cấp thấp nhất Hồng cấp cảnh giới, thế nhưng cái này không thể phủ nhận đối phương thành tựu.

Phải biết, trước Đồng Thanh Cương, tại Đồng gia ngoại trừ chính Đồng Thiên Tân căn bản không có ai luyện thành Thiên Thạch Chiến Thể, ngay cả Đồng Khải Mặc cũng không ngoại lệ.

Đồng Thiên Tân có luyện thành Thiên Thạch Chiến Thể hay không? Đáp án chính là có, đây cũng là hắn lớn nhất át chủ bài một trong!

Ba năm nay, Đồng Thiên Tân ngoại trừ bế quan trị thương, còn lại thời gian chính là toàn tâm toàn ý nghiên cứu tu luyện Thiên Thạch Chiến Thể môn này bí thuật.

Đồng Thiên Tân biết rõ bản thân tu vi rất khó trong sớm muộn quay lại đỉnh phong, có gấp cũng không được, vì thế chỉ có thể nếm thử tu luyện Thiên Thạch Chiến Thể, từ đó hi vọng tăng lên bản thân chiến lực.

Kỳ thực, Đồng Thiên Tân từ mười năm trước đã bắt đầu nghiên cứu Thiên Thạch Chiến Thể, bất quá ngôi vị gia chủ vốn trăm công ngàn việc, vì thế vẫn một mực không có thành công, phải đến khi bế quan trị thương, mới có thời gian nghiên cứu sâu sắc, cuối cùng đến gần một năm trước thì luyện thành bộ bí thuật này.

Đồng Thiên Tân thiên phú có lẽ không bằng Đồng Thanh Cương hiện nay, thế nhưng hắn thân là gia chủ một đại gia tộc, thiên phú sao có thể kém? Thậm chí coi như là so sánh với Đồng gia trong lịch sử tiền nhiệm gia chủ, Đồng Thiên Tân thiên phú cũng có thể xem là thượng đẳng.

Thế nhưng là, cho dù là Đồng Thiên Tân cũng phải hao tổn hơn mười năm thời gian mới có thể luyện thành Thiên Thạch Chiến Thể, Đồng Thanh Cương niên kỷ so với hắn phải nhỏ hơn một nửa, lại có thể làm được điều này.

Nếu là người khác, Đồng Thiên Tân có lẽ trong tâm còn tồn đọng một chút vui mừng vì Đồng gia có hậu bối xuất sắc, bất quá Đồng Thanh Cương lại là Đồng Khải Mặc nhi tử, kẻ luôn muốn cướp đoạt ngôi vị gia chủ của hắn, hắn làm sao có thể vui cho được?

- Đồng Khải Mặc, người đứng là sinh được một cái nhi tử thật tốt a!

Đồng Thiên Tân trong mắt che lấp hàn ý, hắn đã từ Đồng Thanh Cương cảm nhận được uy hiếp không nhỏ, tuy rằng hiện giờ đối phương thực lực còn không đủ để cho hắn phải e ngại, bất quá trong tương lai thì thực sự khó mà nói.

.....

- Có thể ép Thanh Cương thi triển ra Thiên Thạch Chiến Thể! Vương Hạo Thần coi như bại cũng không oan!

Ở phía đối diện khán đài, Đồng Khải Mặc khoe miệng khẽ nhếch lên, có chút cười trên nỗi đau của người khác đáng ghét.

Dù sao, hắn đối với Đồng Thanh Cương thực sự là tràn ngập lòng tin, đối phương chiến lực vốn đã ít có địch thủ trong cùng cảnh giới, nay lại có thêm Thiên Thạch Chiến Thể dạng này bí thuật, coi như là chân chính Cửu Tinh Vũ Sĩ đứng trước mặt Đồng Thanh Cương cũng phải mười phần kiêng kỵ.

.....

Trên vô đài, Vương Hạo Thần cũng là một mặt cực kỳ ngưng trọng nhìn xem Đồng Thanh Cương, hắn không nghĩ tới, đối phương át chủ bài vậy mà cường đại như vậy, để cho hắn đều có một loại cảm giác hít thở không thông.

- Vụt!

Wang Hào Thần không dám chậm trễ, lập tức vận dụng Thái Dương Chi Mâu, song đồng đều hoá thành kim sắc, chăm chú nhìn về phía Đồng Thanh Cương.

Dựa vào Thái Dương Chi Mâu, Vương Hạo Thần có thể thấy rõ trên người Đồng Thanh Cương có một lớp bảo vệ bên ngoài vô cùng vững chắc, không chỉ như vậy, đối phương nhục thân càng là được cường hoá rất nhiều, trở nên cực kỳ cứng rắn, nặng nề gấp mấy lần trước đó, tựa như một khối cự thạch không gì sánh được trầm trọng.

Đồng Thanh Cương khẽ xoa nắn một chút khớp tay, cảm thụ lực lượng của bản thân hiện tại một chút, sau đó liền nhìn Vương Hạo Thần, khẽ cười nói:

- Vương Hạo Thần! Đây chính là ta mạnh nhất át chủ bài một trong, cũng là lần đầu tiên ta đem nó ra đối địch! Hôm nay vừa vặn có thể mượn người thừa ta Đồng gia đệ nhất tuyệt học uy lực!

Vương Hạo Thần không đáp, chỉ là khẽ xiết chặt trong tay bảo kiếm, trong lòng không gì sánh được ngưng trọng.

Đồng Thanh Cương cũng không giống như Vương Hạo Thần tưởng tượng trực tiếp lao lên tấn công, mà vẫn đứng nguyên tại chỗ, vận chuyển thể nội nguyên khí, sau đó bất thành linh cách không đánh ra một chiêu.

Đây chỉ là một chiêu thông thường, không phải là vũ kỹ gì đặc biệt, vô cùng đơn giản, thế nhưng uy lực của nó lại vượt qua cả Kim Cương Chuông Bạch cấp cảnh giới.

Vương Hạo Thần lập tức vận dụng Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ, tránh đi một chiêu của Đồng Thanh Cương, hoá thành một đạo tàn ảnh, chớp mắt đã xuất hiện phía sau đối phương, tả thủ thi triển ra một chiêu “Liệt Hoả Phách Không”, đòn sức đánh tới.

Để cho Vương Hạo Thần không ngờ chính là, Đồng Thanh Cương vậy mà không hề làm ra phòng bị, cũng không có ý định né tránh, cứ như vậy để cho một chiêu mang theo hoá kinh hùng hậu đánh vào lưng mình.

Chỉ nghe “bộp” một tiếng, Vương Hạo Thần một chiêu đã đánh trúng Đồng Thanh Cương, thế nhưng người sau dường như không có cảm giác đau đớn, thần sắc như thường.

- Cái gì?

Nhìn thấy một màn này, ngay cả Vương Hạo Thần đều không nhận được kinh hãi, một chiêu vừa rồi của hắn, tự đủ lực lượng của Đệ Nhất Dương, Đồng Thanh Cương không chỉ dám dùng thân thể ngạnh kháng một chiêu của hắn, hơn nữa còn không có việc?

Vương Hạo Thần còn đang thất thần, Đồng Thanh Cương đã có hành động, chỉ thấy hắn thân hình xoay ngược lại, năm ngón tay nắm chặt thành quyền, nhắm thẳng mặt Vương Hạo Thần đánh tới.

Vương Hạo Thần phản ứng có chút chậm, vừa định thân lại đã thấy quyền đến quay trước mặt, lúc này đã không còn kịp né tránh, chỉ kịp đưa tay đón đỡ, che đi phần đầu.

- Oanh!

Một quyền vẫn như cũ cực kỳ đơn giản, lại ẩn chứa thuần túy mà bá đạo lực lượng, trực tiếp nện lên Vương Hạo Thần cánh tay, kinh lực khủng bố bạo phát, đem hắn đẩy lui hơn chục bước.

Vương Hạo Thần tay phải tê dại, gần như mất hết cảm giác, cánh tay cơ hồ không nhắc lên nổi.

Đương nhiên, tình trạng này cũng chỉ kéo dài trong vài giây, dù sao nhục thân của hắn cũng đã được Bát Hủ Thiên Kinh rèn luyện qua, không thể không nào có chuyện cứ như vậy không chịu nổi một kích, rất nhanh liền để cho cánh tay trở lại bình thường.

Vương Hạo Thần thần sắc càng thêm ngưng trọng, hắn cũng là một cái luyện thể vũ giả, nhục thân mạnh hơn vũ giả bình thường rất nhiều, thế nhưng so với Đồng Thanh Cương hiện nay thì vẫn có chút không bằng.

Không phải là Bát Hủ Thiên Kinh không sánh được với Thiên Thạch Chiến Thể, mà là Vương Hạo Thần tu luyện còn chưa đến nơi đến chốn.

Thành thật mà nói, Thiên Thạch Chiến Thể Hồng cấp miễn cưỡng có thể xem là tương ứng với Bát Hủ Thiên Kinh Luyện Bỉ cảnh, bất quá Luyện Bỉ cảnh cũng có chia làm ba cảnh giới, bao gồm: tiểu thành, đại thành cùng đại viên mãn. Mà hắn hiện tại, chẳng qua là khó khăn lắm bước vào tiểu thành mà thôi, nếu như có thể đột phá đại thành cảnh giới, vậy hắn nhục thân cường độ chắc chắn sẽ tăng lên một mảng lớn, hoàn toàn có thể vượt qua Hồng cấp Thiên Thạch Chiến Thể của Đồng Thanh Cương hiện nay.

Đương nhiên, cho dù là nhục thân cường độ không bằng Đồng Thanh Cương, Vương Hạo Thần vẫn có thủ đoạn để rút ngắn thậm chí san bằng chênh lệch giữa hai người.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Thiên thạch thẳng tuyệt ảnh

Thiên Thạch Chiến Thể tuy mạnh, thế nhưng không phải không có nhược điểm, còn không có đến mức để cho Vương Hạo Thần thúc thủ vô sách.

Thiên Thạch Chiến Thể có thể khiến cho nhục thân của người luyện cứng rắn, trầm trọng hơn vô số lần, đồng thời cực đại gia tăng lực lượng công kích, bất quá cũng không có tăng lên người luyện tốc độ, vì thế so với Đồng Thanh Cương, Vương Hạo Thần vẫn còn có ưu thế tốc độ.

Đương nhiên, chỉ có tốc độ nhanh là không đủ, dù sao bất kể người có nhanh thế nào, mà không phá được phòng ngự của đối phương vậy liền không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Ở bên kia, Đồng Thanh Cương lúc này cũng đang nhìn Vương Hạo Thần, khẽ cười nói:

- Vương Hạo Thần! Một chiêu vừa rồi uy lực không tệ lắm, để cho ta cũng có chút đau đớn! Bất quá còn không đủ để khiến ta trọng thương, nếu như người mạnh nhất công kích cũng chỉ có như thế! Vậy người tuyệt đối không thắng được ta!

Đồng Thanh Cương nói là sự thật, hắn tuy rằng tốc độ không bị được với Vương Hạo Thần, bất quá đối phương nhiều khả năng cũng không phá được phòng ngự của hắn, đây đưa xuống dưới, hắn vẫn có khả năng dựa vào ưu thế tu vi chậm rãi tiêu hao thể lực của Vương Hạo Thần, cuối cùng dành được thắng lợi.

Cho dù không thắng được, vậy Đồng Thanh Cương vẫn như cũ có thể an ổn đứng ở thế bất bại, chỉ cần Thiên Thạch Chiến Thể một mực duy trì, vậy hắn không có khả năng thất bại.

Vương Hạo Thần nửa chữ cũng không nói, sau khi vận khí một hồi liền khẽ thở ra, một tay dẫn theo trường kiếm lao lên tấn công.

Hắn cũng không tin, chính mình lại không làm gì được Thiên Thạch Chiến Thể của Đồng Thanh Cương!

- Âm!

Thế nội nguyên khí toàn lực vận chuyển, khoả mặt trời sau lưng Vương Hạo Thần không ngừng toả ra hào quang chói mắt, hoá kinh hùng hậu đến cực điểm, toàn diện lan toả bốn phương tám hướng.

- Bách Hoà Liễu Loạn!

Một chương nổi tiếp một chương đánh ra, liên miên bất tuyệt, hoá kinh tựa như hải dương ồ ạt lao đến trước mặt Đồng Thanh Cương.

Bách Hoà Liễu Loạn là Cửu Dương Phần Thiên Cương đệ nhị thức, xét về uy lực tập trung thì không bằng Liệt Hoà Phách Không, thế nhưng hoá kinh trong một chiêu này lại càng thêm mãnh mẽ, cho dù trước mặt là vô số kẻ địch cũng có thể ứng phó.

Đồng Thanh Cương ánh mắt bình tĩnh, trong lòng cũng không dám xem thường, tuy rằng hần Thiên Thạch Chiến Thể có thể gánh chịu công kích bậc này, bất quá hần cũng không có nhằm chán đến mức như vậy, dù sao mỗi lần nhục thân bị công kích, đau đớn vẫn không thể tránh khỏi, hơn nữa Thiên Thạch Chiến Thể không phải vĩnh viễn vô địch, nếu như liên tục bị công kích không ngừng nghỉ cũng sẽ ăn không tiêu.

- Tượng Vương Diệt Địa!

Đồng Thanh Cương nắm ngón tay nắm lại, kinh lực hội tụ nơi đầu quyền, mạnh mẽ oanh kích đi ra.

Một quyền này khí thế tựa như vô địch, trong lúc mơ hồ giống như có một đầu cự tượng khổng lồ hiện ra, ở giữa thiên địa gào thét mà đến, không gì sánh được bá đạo.

Chiến Tượng Quyền trọng nhất là uy mãnh, mỗi quyền đều ẩn chứa kinh lực khủng bố đến kinh tâm động phách, đến mức một chiêu Tượng Vương Diệt Địa của Đồng Thanh Cương cho dù là Cửu Tinh Vũ Đồ bình thường đều phải tạm lánh phong quang.

Tượng ảnh uy dũng trực tiếp chấn lui tựa như hải dương hoá kinh, lấy lực phá vạn pháp.

Vương Hạo Thần thần sắc như thường, hần đối với việc này cũng không có gì bất ngờ, dù sao Đồng Thanh Cương sau khi vận dụng Thiên Thạch Chiến Thể, lực lượng về cơ bản đã vượt qua hần, đấu đôi công mà nói, hần chắc chắn phải chịu thiệt.

Đồng Thanh Cương một chiêu liên phá tan thế công của Vương Hạo Thần, liền được đà tiến tới, quyền đầu tiếp tục oanh đi ra, kinh lực không hề kém một quyền trước đó.

Chiến Tượng Quyền nếu như trực tiếp đánh lên người, cho dù Vương Hạo Thần nhục thân mạnh mẽ cũng khó lòng chịu nổi.

Quyền đến ngay trước mặt, Vương Hạo Thần liền vận dụng Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ, thân hình nhẹ nhàng tránh đi một quyền tựa ngàn cân của Đồng Thanh Cương.

- Vũ!

Một đạo kiếm phong khẽ vang lên, Vương Hạo Thần tay cầm Diệu Nhật Kiếm theo một bộ vị đặc biệt xoay kiếm đâm về phía cổ họng của Đồng Thanh Cương, vô cùng vô tận kiếm khí lần này hội tụ nơi mũi kiếm, tựa như hoá thành một mũi khoan cực mạnh ý muốn xuyên thủng lớp phòng ngự của Thiên Thạch Chiến Thể.

Một kiếm này, không hề hoa mỹ, cũng không có giống như trước đó bá đạo, chỉ có nhanh, hiểm đến cực hạn!

Kiếm vừa ra, tựa như một tia chớp xé không mà đến, ngoại trừ một ít cao thủ ở trên khán đài, tuyệt đại đa số mọi người thậm chí còn không thể nhìn thấy lưỡi kiếm đâm ra.

Tuyệt Ảnh kiếm pháp, Xuyên Hào Thức!

Đồng Thanh Cương kinh hãi, một kiếm này của Vương Hạo Thần để cho hần lạnh cả người, ngay cả khi có Thiên Thạch Chiến Thể đều không nhận được mà phải khẽ run lên.

Đồng Thanh Cương muốn né tránh, thế nhưng hần căn bản không thể so tốc độ với Vương Hạo Thần, thân hình còn chưa kịp di động, mũi kiếm đã đến ngay trước yết hầu, tất cả những gì hần có thể làm là vận lên Thiên Thạch Chiến Thể để phòng ngự, lại vận chuyển nguyên khí tạo thêm một lớp phòng vệ bên ngoài.

Nói thì chậm nhưng trên thực tế thì rất nhanh, Diệu Nhật Kiếm của Vương Hạo Thần trong chớp mắt đã đâm vào cổ họng Đồng Thanh Cương.

Một màn này diễn ra quá nhanh, đến khi mọi người kịp nhận ra thì lập tức hoảng sợ, ai cũng biết yết hầu là nơi yếu hại, cho dù là vũ giả luyện thể cũng không dám tùy tiện để nơi này bị công kích, nếu như Thiên Thạch Chiến Thể của Đồng Thanh Cương không chịu được một kiếm này, vậy hần chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Kỳ thực bọn họ không biết, Vương Hạo Thần đối với Đồng Thanh Cương cũng không có sát ý, một kiếm này nhìn như cực kỳ nguy hiểm, bất quá nếu như mũi kiếm thực sự phá được lớp phòng ngự của Thiên Thạch Chiến Thể, hần vẫn có cách đề phòng thu kiếm, không làm tổn thương tính mạng của đối phương.

Vương Hạo Thần kiếm đạo cảnh giới đã đạt tới Kiếm ý chi cảnh, có thể tùy ý thu xuất kiếm, chỉ cần hần muốn, ngay lập tức có thể dừng kiếm.

Bất quá, Vương Hạo Thần lại một lần nữa đánh giá thấp năng lực của Đồng Thanh Cương, cũng đánh giá thấp khả năng phòng ngự của Thiên Thạch Chiến Thể.

- Chết!

Mũi kiếm đầu tiên không có chút khó khăn nào xuyên phá lớp phòng ngự do nguyên khí kết thành, thế nhưng khi đâm vào da thịt thì lại không cách nào tiến thêm, chỉ miễn cưỡng bổ ra một vết thương rất nông, sau đó liền trực tiếp bị chấn bay ra ngoài.

- Cái gì? Yết hầu mà cũng đỡ nổi Diệu Nhật Kiếm?

Vương Hạo Thần sững sờ lui lại, có chút không dám tin tưởng một màn trước mắt.

Ai cũng biết, yết hầu là vị trí yếu nhược trên cơ thể của vũ giả, cho dù là luyện thể vũ giả đều không ngoại lệ, Vương Hạo Thần vốn dĩ cho là, Diệu Nhật Kiếm kết hợp với Tuyệt Ảnh kiếm pháp đã đủ để xuyên phá lớp phòng ngự của Thiên Thạch Chiến Thể nơi yết hầu, thế nhưng kết quả lại để cho hần chấn kinh không thôi.

Hần có thể nhìn ra, phòng ngự nơi yết hầu của Đồng Thanh Cương đúng là kém hơn so với các bộ phận khác trên thân thể một chút, thế nhưng cũng không kém quá nhiều, cộng thêm việc đối phương vừa rồi toàn lực phòng thủ, một kiếm của hần căn bản không thể triệt để phá được nhục thân phòng ngự của đối phương.

Thiên Thạch Chiến Thể chẳng lẽ khủng bố như vậy, ngay cả yết hầu cũng có thể cường hoá?

Kỳ thực bất kể là Vương Hạo Thần hay Đồng Thanh Cương cũng như tuyệt đại đa số Đồng gia chi nhân đều có chỗ không biết, đó là Thiên Thạch Chiến Thể tuy rằng chỉ là một bộ Linh cấp luyện thể công pháp, thế nhưng nó có nguồn gốc Tiên Thiên Thiên Thạch Chi Thể.

Tiên Thiên Thiên Thạch Chi Thể, tất cả bộ phận cơ thể đều cứng rắn như thạch đá, gần như loại bỏ hoàn toàn các điểm yếu cố hữu như thất khiếu, hạ âm, yết hầu,... của người sở hữu.

Thiên Thạch Chiến Thể là do vị Đồng gia lão tổ tông có được Tiên Thiên Thiên Thạch Chiến Thể kia hao tổn tâm huyết cả đời sáng tạo ra, tuy rằng không có được tất cả ưu điểm của nguyên gốc, thế nhưng cũng có 7 phần tinh túy, các điểm yếu cố hữu tuy rằng không được loại bỏ hoàn toàn, bất quá ít nhiều đều được cường hoá, không giống như những bộ Linh cấp luyện thể công pháp khác, nhục thân tuy mạnh nhưng thất khiếu, hạ âm, yết hầu,... lại yếu ớt, trừ phi luyện đến đỉnh phong mới có chỗ cải thiện.

Đồng Thanh Cương lần nữa bức lui Vương Hạo Thần, thế nhưng cũng không có thừa thế tấn công, mà là cực kỳ cảnh giác lui về phía sau, ánh mắt lộ ra vẻ kiêng kỵ.

Một chiêu kiếm “ Xuyên Hắc Thước ” của Vương Hạo Thần khiến hắn đến bây giờ vẫn có chút nghi ngờ mà tê cả da đầu, giây phút mà mũi kiếm đâm vào yết hầu, mặc dù bản thân hắn đã toàn lực phòng thủ, thế nhưng nhục thân phòng ngự của hắn vẫn chỉ kém một chút xíu liền sụp đổ.

Tuy rằng vừa rồi đã thoát hiểm thành công, thế nhưng Đồng Thanh Cương bản thân vẫn tự hỏi, lần này hắn thậm chí phải dựa vào một chút vận khí mới không bại trận, nếu như đối phương lại sử dụng một chiêu kiếm như vậy, chính mình coi như có chuẩn bị trước, thì liệu có bao nhiêu nắm chắc có thể ngăn cản được?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Vạn Tượng Toái Kim Long

Đồng Thanh Cương trải qua một lần nguy hiểm, lúc này cũng không còn dám sơ xuất, cẩn thận vận công phòng thủ toàn diện, qua một kiếm của Vương Hạo Thần vừa rồi, hắn đã biết ra Thiên Thạch Chiến Thể cũng không phải không thể phá, hắn tuyệt đối không thể vì một phút ngạo mạn mà dẫn đến thua cuộc.

Ý nghĩ của hắn rất đơn giản, chỉ cần hắn toàn lực phòng thủ, chú ý bảo vệ những chỗ yếu hại, vậy Vương Hạo Thần coi như vận dụng bộ kiếm pháp vừa rồi cũng chưa chắc đã làm gì được hắn, càng đánh lâu thì đối với hắn càng có lợi, dần dần có thể thủ thắng.

Dù sao, Đồng Thanh Cương đối với Thiên Thạch Chiến Thể của mình vẫn có lòng tin rất lớn, vừa rồi gặp nguy hiểm, là bởi vì hắn không lường được Vương Hạo Thần công kích lại hiểm như vậy, cũng không kịp dùng hết biện pháp bảo vệ chỗ yếu hại từ trước, vì thế mới để cho bản thân lâm vào thế bị động.

Vương Hạo Thần đem cử động của Đồng Thanh Cương toàn bộ thu vào mắt, lòng mày khẽ nhíu lại, hắn biết rõ, đối phương là đang muốn dùng hết lực lượng để phòng thủ, đem trận chiến này biến thành xa luân chiến, chậm rãi tiêu hao nguyên khí của mình.

Đương nhiên, nếu Đồng Thanh Cương toàn lực phòng thủ, vậy Vương Hạo Thần hắn cũng chỉ có thể hết sức tấn công!

Vương Hạo Thần bước ra một bước, thế nhưng dựa vào Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ, lại trong chớp mắt bước ra một khoảng dài, nhanh chóng tiếp cận Đồng Thanh Cương, trên thân toát ra một cỗ hàn khí lạnh lẽo, song quyền đồng thời xuất kích, Vương Hạo Thần trực tiếp đẩy một đợt hàn khí dày đặc về phía Đồng Thanh Cương.

Hàn Băng Thần Quyền đệ nhị thức, Vũ Khúc Băng Tinh!

Song quyền cùng xuất, một quyền nối tiếp một quyền công kích đi ra, cuộn cuộn hàn khí lạnh như băng tựa như muốn đem đối phương băng phong tại chỗ.

Đồng Thanh Cương không chút nào sợ hãi, thứ duy nhất mà hắn e ngại ở Vương Hạo Thần là tốc độ và kiếm chiêu biến ảo, còn nếu là so đấu lực lượng, vậy hắn tự tin có thể áp chế đối phương.

Đấu lực lượng, hắn có lợi thế tu vi, lại có nhục thân Thiên Thạch Chiến Thể lực lượng yểm trợ, hắn sao có thể e ngại Vương Hạo Thần?

Thậm chí, Đồng Thanh Cương còn tự tin phương diện lực lượng tấn công hiện tại của mình còn mạnh hơn Vương Hạo Thần, nếu không phải còn có chỗ e ngại tốc độ của đối phương thì người chủ động tấn công hiện tại phải là hắn chứ không phải là Vương Hạo Thần.

- Vạn Tượng Khai Thiên!

Khí thế trên người bộc phát, Đồng Thanh Cương không lùi mà tiến, song thủ nâng lên, năm ngón tay kết chưởng đánh đi ra.

Song chưởng mang theo vô tận kinh thiên bá khí, hoá thành vô số đạo chiến tượng khổng lồ, lấy khai thiên diệt địa tư thế đánh thẳng về phía Vương Hạo Thần.

Vạn Tượng Khai Thiên, là chiêu cuối cùng trong Chiến Tượng Quyền, rất khó luyện thành, cũng rất tiêu hao nguyên khí, bất quá uy lực cực kỳ khủng khiếp, lấy Đồng Thanh Cương thực lực hoàn toàn có thể dựa vào một chiêu nghiền nát không ít vũ giả Cửu Tinh Vũ Đồ bình thường, uy lực không phải hai chiêu trước có thể so sánh.

- Âm!

Lần này lại một âm thanh va chạm thật lớn vang lên, chưởng kinh của Chiến Tượng Quyền dễ dàng áp đảo hàn khí Hàn Băng Thần Quyền, từng đạo chiến tượng khổng lồ toàn bộ phóng tới, phô thiên cái địa hướng Vương Hạo Thần đập đi qua.

Đồng Thanh Cương không hổ là võ sĩ, bất kể là khả năng quan sát hay phán đoán đều cực tốt, sau khi đánh tan thế công của Vương Hạo Thần liền nhìn ra cơ hội phản đòn, lập tức bắt lấy thời cơ từ thủ chuyển sang công, trực tiếp thuận đà đánh tới, quyền kinh bá đạo bao trùm tất cả không để cho Vương Hạo Thần có đủ thời gian vận dụng thân pháp né tránh.

Bởi vì khoảng cách giữa hai người tương đối gần, Vương Hạo Thần lại không nghĩ tới thế công của mình lại bị phá dễ dàng như vậy, quyền kinh của Đồng Thanh Cương chớp mắt đã phong toả bốn phương tám hướng, vạn tượng hư ảnh ồ ạt công đến, khiến Vương Hạo Thần muốn tránh cũng không thể tránh hết, dù sao hắn chỉ mới học được một, hai thành tinh túy của Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ, còn không đủ để ứng biến trong trường hợp như vậy, cước bộ còn chưa động, bá đạo quyền kinh đã giống như sóng biển ập đến trước mặt.

Không còn biện pháp né tránh, Vương Hạo Thần rốt cuộc chỉ có thể cắn răng tiếp một quyền của Đồng Thanh Cương.

Vương Hạo Thần tự mình vận lên một lượng lớn nguyên khí, toàn thân bay lên một đoàn kiếm khí dày đặc mà sắc bén, Diệu Nhật Kiếm trong tay khẽ run, toả ra kim quang chói mắt.

- Rống!

Một tiếng long ngâm vang lên, một đầu kim long hư ảnh ẩn hiện trong Diệu Nhật Kiếm, sau đó nương theo thế kiếm vẽ vòng, thân thể của kim long cũng theo đó trực tiếp kéo dài, cuối cùng hoá thành một đạo kim long to lớn, thân thể dài phủ đầy long lân chông điệp uốn lượn, dùng long thân tạo thành một bước tường thành bảo vệ quanh người Vương Hạo Thần.

Tường thành uốn lượn, có chút giống một dòng sông màu vàng, thế nhưng từ nơi đó lại toả ra một cỗ cực kỳ vững chắc khí thế, tựa như có thể chống đỡ mọi đòn công kích.

Thiên Long Kiếm Quyết đệ tam thức, Thiên Long Kim Kiều!

Thiên Long Kim Kiều là chiêu thức phòng thủ cực mạnh trong Thiên Long Kiếm Quyết, trong thời gian ngắn thậm chí còn mạnh hơn cả Thiên Thạch Chiến Thể về năng lực phòng ngự.

Vạn tượng va chạm với kim long, một cỗ chấn động đáng sợ từ nơi va chạm lan toả mà ra, khiến cho Vương Hạo Thần cho dù đứng phía sau vẫn thấy thể nội huyết khí bị chấn cho có chút sôi trào, từ đó có thể thấy được uy lực một quyền của Đồng Thanh Cương là lớn đến mức nào.

Hai người một công một thủ, đến sau cùng, quyền của Đồng Thanh Cương rốt cuộc phá vỡ Vương Hạo Thần phòng ngự, đầu kim long hư ảnh kia trực tiếp bị đánh nát, bất quá thế công của người trước cũng vì thế mà dừng lại, không còn dư lực, vạn tượng hư ảnh theo đó từ từ tiêu tán.

Vương Hạo Thần lui lại mấy bước, khoe miệng tràn ra một tia máu tươi, lần này giao chiến, hẳn rõ ràng đã rơi vào hạ phong.

Luận lực lượng cơ bản, Vương Hạo Thần và Đồng Thanh Cương cơ hồ ngang nhau, bất quá Đồng Thanh Cương lại nhục thân lực lượng mạnh hơn làm ưu thế, cuối cùng chiếm được thượng phong.

- Vương Hạo Thần, ngươi còn không nhận thua?

Đồng Thanh Cương thu hồi thế công, nhưng toàn thân vẫn ở trong trạng thái phòng thủ, nhìn Vương Hạo Thần thản nhiên nói.

Đánh đến thời điểm này, Đồng Thanh Cương thực sự không cho là bản thân có thể bại, bởi vì bất kể là tu vi, nhục thân, hay lực lượng hắn đều chiếm ưu thế, có thể nói, ngoại trừ tốc độ thì hắn áp đảo Vương Hạo Thần trên mọi phương diện, như vậy hắn sao có thể bại?

Càng đánh lâu, đối với bản thân Đồng Thanh Cương càng có lợi, bởi vì hắn tin chính mình có thể chậm rãi mài chết Vương Hạo Thần, nói thế nào thì hắn cũng có Bát Tinh Vũ Sĩ tu vi, chính hắn cũng không tin mình lại kiệt sức trước một kẻ chỉ có tu vi Ngũ Tinh Vũ Sĩ.

.....

Xung quanh vô đài, vô số vũ giả đứng quan chiến ánh mắt lộ ra vẻ khâm phục lẫn phức tạp, người của Đồng gia thì lại âm thầm thở ra một hơi.

Bất kể thế nào thì Đồng Thanh Cương cũng là Đồng gia chi nhân, hơn nữa còn là đệ nhất thiên tài của gia tộc, còn Vương Hạo Thần mặc dù trên danh nghĩa là Đồng Tinh Văn vị hôn phu, thế nhưng về căn bản lại không mang Đồng gia huyết mạch, vì thế so sánh giữa hai người, bọn hắn vẫn mong Đồng Thanh Cương có thể dành thắng lợi.

Dù sao, không có người nào tại Đồng gia lại muốn nhìn thấy một thiên tài không phải do gia tộc của mình bồi dưỡng trở thành người đứng đầu thế hệ trẻ, điều này đối với bọn hắn có thể xem là một cái sỉ nhục, sẽ ảnh hưởng đến danh vọng của gia tộc.

Đã có những thời điểm trong trận đấu, Vương Hạo Thần chiến lực cường hãn để cho bọn họ cảm thấy kinh ngạc mà khâm phục, thế nhưng lại càng thêm lo lắng, rất sợ đối phương thực sự có thể chiến thắng Đồng Thanh Cương.

Mặc dù biết rõ người này sớm muộn cũng sẽ trở thành Đồng gia một thành viên, sẽ là cường giả số một tương lai của Đồng gia, thế nhưng bọn họ nơi đáy lòng vẫn không tránh khỏi có chút khúc mắc.

Còn tốt Đồng Thanh Cương vẫn còn có Thiên Thạch Chiến Thể là tấm áo chủ bài sau cùng, từ từ chiếm lại thế thượng phong, rốt cuộc để cho rất nhiều Đồng gia chi nhân đứng xung quanh vô đài có thể tạm thời yên tâm.

.....

Trên khán đài, Đồng Khải Mặc và Đồng Thiên Tân cả hai đều đem một màn này thu vào mắt, người trước thì lòng vui như nở hoa còn người sau nội tâm chìm vào đáy cốc.

Đồng Thiên Tân rất thất vọng cùng phiền não, thế nhưng hắn cũng khó có thể oán trách Vương Hạo Thần, bởi vì hắn biết rõ người sau cũng đã dùng toàn lực.

Không thể phủ nhận rằng thực lực của Vương Hạo Thần rất mạnh, mạnh đến mức bất hợp lý khi nhìn vào tu vi của hắn, trước đó không ai trong số những người đang có mặt ở đây có thể nghĩ rằng một Ngũ Tinh Vũ Sĩ lại có chiến lực kinh khủng như vậy, gần như đã không kém gì một ít Cửu Tinh Vũ Sĩ thông thường.

Nếu như Đồng Thanh Cương không ngoài ý muốn luyện thành Thiên Thạch Chiến Thể, vậy một trận chiến này Vương Hạo Thần phần thắng thậm chí có sáu thành, mà Đồng Thanh Cương lại có bốn thành.

Đáng tiếc chuyện trên đời vốn không có chữ “nếu”, sự thật không thể thay đổi chính là Đồng Thanh Cương thực sự đã có được Thiên Thạch Chiến Thể, tuy rằng chỉ là cấp độ thấp nhất Hồng cấp, thế nhưng bao nhiêu đó cũng đã đủ khiến cho chiến lực tổng thể của hắn tăng mạnh, trực tiếp vượt qua Vương Hạo Thần.

Không phải Vương Hạo Thần không đủ mạnh, cũng không phải Vương Hạo Thần thiên phú không đủ, có chăng chỉ là thời gian tu luyện của hắn quá ngắn, dẫn đến tu vi không theo kịp Đồng Thanh Cương.

.....

Quay lại với trận chiến, Vương Hạo Thần lúc này chậm rãi ổn định thể nội một thân huyết khí, ánh mắt tương đối ngưng trọng nhìn Đồng Thanh Cương, hắn thực sự không nghĩ đến, cái gọi là Thiên Thạch Chiến Thể lại lợi hại đến mức này, đối phương dựa vào nó, liền có áp đảo hắn trên mọi phương diện ngoại trừ tốc độ, khiến cho hắn ở vào tuyệt đối hạ phong.

- Hô!

Khẽ hít sâu một hơi, ánh mắt của Vương Hạo Thần rất nhanh từ ngưng trọng chuyển sang quyết tâm, hắn hiểu rất rõ, đã đến một bước này, nếu như hắn còn có chỗ bảo lưu, vì bản thân khẳng định sẽ thua không thể nghi ngờ.

Vương Hạo Thần đúng là còn có thủ đoạn áp hòm, hắn cũng không muốn sử dụng thủ đoạn này, bởi vì ngay cả khi sử dụng ngay cả hắn đều có thể sẽ gặp nguy hiểm, bất quá lúc này Vương Hạo Thần đã không còn lựa chọn, chỉ có thể bất chấp mà chiến.

Hắn từ Đồng Tinh Vân biết được không ít chuyện giữa Đồng Thiên Tân và Đồng Khai Mặc, hắn cũng biết rõ nếu mình thua trận, Đồng Khai Mặc chắc chắn sẽ nhân cơ hội gây sức ép cho Đồng Thiên Tân, đến lúc đó bất kể là mình hắn Đồng Tinh Vân đều sẽ gặp rất nhiều phiền phức, vì thế lúc này, hắn nhất định phải đánh cược một lần.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Ất chủ bài

Vương Hạo Thần quả thật không muốn dùng đến tấm ăt chủ bài kia, không phải bởi vì uy lực của nó không đủ, nghe có vẻ vô lý, thế nhưng hắn thậm chí biết rất rõ, muốn phá được Thiên Thạch Chiến Thể của Đồng Thanh Cương, ngoại trừ sử ra một chiêu kia căn bản không có cách nào khác.

Đồng Thanh Cương dùng ba ngày thời gian luyện thành Thiên Thạch Chiến Thể để làm chỗ dựa thì Vương Hạo Thần sao có thể ngồi yên không làm gì?

Vương Hạo Thần đúng là đã tạo ra một tấm ăt chủ bài cho riêng mình, thế nhưng bởi vì thời gian không đủ, hắn thực sự vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ được một chiêu này, vì thế không đến thời khắc quan trọng nhất, hắn tuyệt đối không muốn dùng đến tấm ăt chủ bài này, nếu không rất dễ dẫn đến việc hại người hại mình.

Đương nhiên, lúc này không phải là lúc để do dự, ngoại trừ sử dụng tấm ăt chủ bài này, Vương Hạo Thần đã không có biện pháp khác.

.....

Vào lúc này, bất quá là vũ giả đứng quan chiến xung quanh vũ đài hay trên khán đài cơ hồ đều đã nhận định rằng thắng bại đã phân, bất quá Đồng Thanh Cương thì lại không cho là như vậy, hắn có thể cảm nhận được, trên người đối phương tựa hồ đang phát sinh dị biến.

Chỉ thấy Vương Hạo Thần khí tức bỗng nhiên trở nên cuồng bạo, ánh mắt tựa như toát ra hỏa diễm, sau lưng hắn lúc này một lần nữa xuất hiện một khoả mặt trời nhỏ, thế nhưng mặt trời này lại có màu đỏ như máu.

Khoả mặt trời nhỏ đỏ rực lại không ngừng toát ra từng đám lửa cháy hừng hực, nhìn qua cực kỳ yêu dị.

Không phải chỉ là hoá kinh, mà là chân chính hoá diễm!

Vốn dĩ Cửu Dương Phần Thiên Chương của Vương Hạo Thần chỉ đạt tới cảnh giới Đệ Nhất Dương, theo lý không có khả năng sinh ra hoá diễm, thế nhưng nếu như có Phệ Huyết Thánh Hoá gia nhập, vậy thì hoàn toàn có thể!

Đồng Thanh Cương đương nhiên không lạ gì khoả mặt trời nhỏ này, trước đó hắn quả thực còn không quá mức xem trọng, nhưng bây giờ khi nhìn vào thứ này hắn lại không nhịn được mà phải biến sắc, bởi vì hắn từ nơi đó cảm nhận được một cỗ hoá kinh nóng bỏng đến đáng sợ, so với thứ hoá kinh mà Vương Hạo Thần từng sử dụng trước đây phải mạnh mẽ, cuồng bạo hơn rất nhiều lần.

Không hiểu vì sao, Đồng Thanh Cương khi nhìn vào Vương Hạo Thần hay đúng hơn là nhìn vào khoả mặt trời nhỏ sau lưng đối phương lại có một loại cảm giác đồng tử của mình có chút bóng rât.

Nếu như trước đó đại nhật chỉ cho Đồng Thanh Cương có cảm giác đây là một loại không tầm thường phạm hoá, thì lúc này lại để cho hắn cảm thấy mình đang đối mặt với vạn hoá chi vương!

Cũng không trách Đồng Thanh Cương có cảm giác này, bởi vì Vương Hạo Thần không chỉ đơn giản là vận dụng hoá kinh của Đệ Nhất Dương, mà còn phối hợp vận dụng cả hoá kinh của Phệ Huyết Thánh Hoá.

Đệ Nhất Dương hoá kinh đương nhiên rất mạnh, nhưng so với hoá diễm của Phệ Huyết Thánh Hoá do thiên địa sản sinh ra thì căn bản không lên nổi mặt hàng.

Vương Hạo Thần thậm chí dám khoáng định, cho dù hắn luyện tới đỉnh phong Đệ Cửu Dương, để cho chương pháp sinh ra hoá diễm chân chính, thì nó vẫn sẽ kém xa Phệ Huyết Thánh Hoá, cái này là sự thật không thể thay đổi.

Đương nhiên, Phệ Huyết Thánh Hoá cường đại là chuyện không phải bàn cãi, thế nhưng Vương Hạo Thần thực lực lại quá yếu, căn bản không thể sử dụng được bao nhiêu lực lượng của hoá linh này, nếu như cố sức vận dụng rất có thể sẽ trực tiếp dẫn lửa thiêu thân, cuối cùng hoá thành một nắm tro tàn.

Cái này cũng giống như một đứa trẻ lên ba lại muốn dùng một thanh bảo kiếm vậy, kiếm tuy tốt thế nhưng người sử dụng thì không có năng lực để sử dụng nó, đến sau cùng đứa trẻ kia rất có thể sẽ chỉ làm chính mình bị thương.

Vương Hạo Thần lúc này chẳng qua chỉ là dẫn ra một bộ phận rất nhỏ hoá diễm của Phệ Huyết Thánh Hoá, sau đó tạm thời dung hợp với Cửu Dương chân lực, thế nhưng chỉ như vậy thôi cũng đã khiến hắn khổ không thể tả.

Đem hai loại hoá diễm cực nóng dung hợp lại chưa bao giờ là một chuyện dễ dàng, Vương Hạo Thần lại chỉ có ba ngày thời gian để luyện tập, hắn căn bản không có nhiều thời gian để quen thuộc, tuy rằng sau cùng miễn cưỡng xem như thành công, bất quá rủi ro vẫn là rất lớn.

Tất nhiên, sau khi dung hợp Phệ Huyết Thánh Huyết với Cửu Dương chân lực của Đệ Nhất Dương, Vương Hạo Thần đã tạo ra một cỗ hoá kinh mạnh mẽ gấp bội, nóng bỏng đến mức bất cứ một Vũ Sĩ trung giai nào dính vào đều có thể bị đốt cháy ngay tại chỗ.

Dung hợp hoàn tất, mặc dù vẫn có chút không hoàn thiện, thế nhưng đây cũng là cực hạn của Vương Hạo Thần, dù sao nếu muốn chân chính thuần thực vẫn cần thêm thời gian luyện tập, hơn nữa cho dù hoàn thiện cũng không thể dùng cách này trong thời gian dài, nhục thân của hắn tại thời điểm này căn bản không chịu nổi lực lượng của Phệ Huyết Thánh Hoá quá lâu.

Phun ra một luồng nhiệt khí, Vương Hạo Thần cảm thấy toàn thân kinh mạch như bị lửa thiêu, đây là tình trạng thể nội dương cương chi khí đã tràn đầy xung mãn, cường đại đến mức có chút vượt quá năng lực chịu đựng của nhục thân.

Vương Hạo Thần có cảm giác, coi như mình hiện tại đã luyện đến Đệ Nhị Dương, hoá kinh cũng sẽ có chút không sánh bằng, hoá kinh hiện tại sau khi dung hợp Cửu Dương chân lực và Phệ Huyết Thánh Hoá, thế nhưng chính vì điều này, khiến cho cả người hắn tràn ngập dương cương chi khí nóng bỏng, giống như một thùng thuốc súng lúc nào cũng có thể bạo nổ

vậy.

- Ép ta phải dùng đến thứ này, không cho Đồng Thanh Cương nếm chút đau khổ thì đúng là quá tàn nhẫn với ta!

Vương Hạo Thần cắn răng chịu đau, ánh mắt như lửa nhìn Đồng Thanh Cương, khí thế trên người cuồng bạo đến cực điểm, khiến cho người sau sống lưng có chút mát lạnh.

Đồng Thanh Cương lúc này có cảm giác, mình đang đối mặt với một con mãnh hổ chứ không phải là một con người nữa.

Cũng không dễ cho Đồng Thanh Cương có thời gian suy nghĩ nhiều, Vương Hạo Thần đã thi triển bộ pháp lao lên tấn công, hấn cần phải chiến đấu, lấy chiến để giải tỏa, giảm bớt dương cương chi khí đang tràn đầy thể nội, nếu không, không sớm thì muộn hấn cũng bị lượng dương cương chi khí không lồ này tiêu diệt.

Vương Hạo Thần cước bộ cực nhanh, trong chớp mắt đã lao đến trước mặt Đồng Thanh Cương, thân ảnh hấn di chuyển đến đâu, liền có một đoàn hỏa diễm đỏ như máu bay lượn đến đó.

Vương Hạo Thần một thân dương cương chi khí thịnh vượng vô cùng, lúc này toàn lực vận kinh, cơ bắp trên tay liền căng phồng lên, một chương giống như đạn pháo điện cuồng nổ bắn đi ra.

- Liệt Hoá Phách Không!

Cửu Dương Phần Thiên Cương hoá kinh càng mạnh, vậy chương pháp uy lực cũng càng lớn, lúc này Vương Hạo Thần thể nội dương cương chi khí cùng hoá kinh đều cường đại hơn trước đó gấp mấy lần, cùng là một chiêu Liệt Hoá Phách Không, thế nhưng uy lực lại có khác biệt rất lớn.

Đồng Thanh Cương khẽ nhủ thầm, hấn không biết Vương Hạo Thần đang dùng thủ đoạn gì, thế nhưng hấn có lòng tin với thực lực của mình, tuyệt đối sẽ không e ngại đối phương.

- Thần Tượng Đạp Sơn!

Đồng Thanh Cương một tay thi triển ra Chiến Tượng Quyền, phá thiên diệt địa quyền kinh một lần nữa cùng Vương Hạo Thần chương cùng một chỗ đụng vào nhau.

Chiến Tượng Quyền uy lực đúng là rất lớn, thế nhưng lại rất tiêu hao đầu khí, cho dù là Đồng Thanh Cương thể nội nguyên khí có thể miễn cưỡng chịu được loại tiêu hao cỡ này, thế nhưng đến tận bây giờ cũng đã có chút ăn không tiêu, vì để tiết kiệm nguyên khí chỉ có thể thi triển một thức yếu nhất trong ba thức.

Đồng Thanh Cương vốn không xem trọng Vương Hạo Thần công kích, cái này cũng không có gì khó hiểu, dù sao cùng là một chiêu thức, hấn đã có hoá giải một lần thì đương nhiên có thể hoá giải lần thứ hai, không cần phải lãng phí nguyên khí.

Đồng Thanh Cương nghĩ rất đẹp, bất quá hấn rất nhanh liền nhận ra suy nghĩ của mình là ngu xuẩn đến mức nào.

Vương Hạo Thần sau khi dung hợp Cửu Dương chân lực với Phệ Huyết Thánh Hoá hoá diễm, thể nội dương cương chi khí đã hùng hậu đến đỉnh điểm, có thể tạm thời bạo phát ra uy lực càng mạnh của Cửu Dương Phần Thiên Chương, lại thêm Vương Hạo Thần trạng thái lúc này thực sự không khác gì một thùng thuốc súng sắp nổ, rất cần chỗ phát tiết, vì thế mỗi chương đánh ra đều dùng hết toàn lực, cố ý muốn đẩy ra càng nhiều hoá kinh càng tốt, uy lực từ đó lại càng tăng thêm một tầng.

- Oanh!

Một âm thanh đinh tai nhức óc vang lên, phần lớn vũ giả đang đứng quan chiến dưới khán đài đều cảm nhận được một luồng nhiệt khí lan tràn quét tới, bất quá lại không có bao nhiêu người để ý, bởi vì bọn họ đều đang kinh ngạc đến ngây người vì một màn trước mắt.

Chỉ thấy Vương Hạo Thần một chương cùng với Đồng Thanh Cương quyền va chạm, kinh khủng huyết sắc hoá diễm toàn bộ bùng lên, tiếp theo đó là cảnh tượng Đồng Thanh Cương thân hình run lên, bị cỗ lực lượng giống như đạn pháo nổ tung chấn bay ra ngoài, hồng sắc hào quang trên người tán loạn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Lấy thương đổi thương

Không thể không nói, Đồng Thanh Cương lúc này đúng là có chút khó có thể tin, hấn thậm chí có cảm giác, Vương Hạo Thần kẻ này đang sử dụng “ phần mềm hack “.

Đấu với nhau lâu như vậy, Đồng Thanh Cương tự nhận là đối với Vương Hạo Thần thực lực đã có chỗ hiểu rõ, đối phương thực lực trước đó đúng là rất mạnh, thế nhưng còn không có mạnh đến mức không hợp thói thường như vậy.

Ngũ Tinh Vũ Sĩ lại có thực lực có thể so sánh với một ít thực lực yếu kém Cửu Tinh Vũ Sĩ, chuyện này đã đủ khiến cho người khác phải kinh ngạc gần chết, đến cả Đồng Thanh Cương đều phải tự thẹn là kém xa, thế nhưng lúc này Vương Hạo Thần chiến lực bộc phát ra, lại mơ hồ có tư thế áp đảo cả Cửu Tinh Vũ Sĩ bình thường, cái này thực sự là khiến cho người khác khó có tin.

Đồng Thanh Cương biết rất rõ, sau khi hoàn thiện Thiên Thạch Chiến Thể, thực lực của hấn đã không kém gì một vị Cửu Tinh Vũ Sĩ chân chính, thế nhưng cho dù là như vậy, hấn vẫn bị Vương Hạo Thần một chương đánh bay, cả người khí huyết muốn đảo lộn, từ đó có thể thấy đối phương thực lực kinh khủng ra sao?

Cửu Tinh Vũ Sĩ là cảnh giới cuối cùng của vũ giả trước Vũ Sư, vì thế tại cảnh giới này việc phân chia thực lực cũng phức tạp hơn những tiểu cảnh giới khác một chút.

Thông thường, những người vừa mới đột phá cảnh giới, tu vi còn chưa ổn định, từ đó dẫn đến chiến lực tại trong cảnh giới không tính là mạnh, có thể xem là một nhóm yếu nhất, thực lực kém cỏi nhất.

Vương Hạo Thần trước khi vận dụng tám át chủ bài kia, thực lực có lẽ nằm trong nhóm yếu nhất này, mà Đồng Thanh Cương trước khi luyện thành Thiên Thạch Chiến Thể, thực lực cũng chỉ miễn cưỡng chạm đến tầng thứ này, thậm chí còn yếu hơn một chút.

Mạnh hơn bọn hấn một chút, thì là những người đã ở cảnh giới này được một khoảng thời gian nhất định, tu vi cũng căn cơ đã vững chắc, bất quá bởi vì thiên phú không cao hoặc thiếu thốn vũ kỹ cao cấp, do đó chiến lực mặc dù mạnh hơn nhóm yếu kém nhất kia, thế nhưng cũng không mạnh hơn quá nhiều, là những vũ giả Cửu Tinh Vũ Sĩ thường thấy nhất, cùng là một nhóm có số lượng đông đảo nhất.

Đồng Thanh Cương sau khi vận dụng Thiên Thạch Chiến Thể, chiến lực cũng đã trực tiếp đặt chân cảnh giới này.

Lên cao hơn nữa, là những vũ giả cảnh giới đã ổn định, lại có thiên tư tốt và vũ kỹ cao cấp, ở trong cùng cảnh giới thực lực có thể tính là tương đối mạnh một nhóm, Vương Hạo Thần sau khi sử dụng tâm át chủ bài kia, thực lực xem như miễn cưỡng đạt đến mức này.

Còn có một nhóm người tu vi đã tu luyện đến cực hạn, đồng thời còn có được tầng tầng lớp lớp thủ đoạn, chiến lực cực kỳ mạnh mẽ, muốn tiến thêm hầu như chỉ còn cách đột phá, nhóm người này, là một nhóm mạnh mẽ nhất, hay còn được gọi là Cửu Tinh Vũ Sĩ đỉnh phong.

Cuối cùng, là những người đã bước một chân vào cảnh giới Vũ Sư, những người này tuy rằng về cơ bản cũng không khác nhiều lắm so với Cửu Tinh Vũ Sĩ đỉnh phong, thế nhưng thể nội nguyên khí đã một bộ phận bắt đầu chuyển hoá sang cấp độ cao hơn, đan điền cũng dần khếch đại, những người này, có thể xem là nửa bước Vũ Sư.

Đồng Thanh Cương thực sự rất hoài nghi, đến cùng là Vương Hạo Thần đã dùng đến cách thức gì mà có khiến cho thực lực của y tăng lên một cách phi lý như vậy?

Chuẩn xác mà nói, Vương Hạo Thần thực lực tổng hợp kỳ thực không có tăng lên bao nhiêu, chỉ có lực công kích nhờ vào việc dung hợp Cửu Dương chân lực với Phệ Huyết Thánh Hoá mà tăng lên, bất quá chỉ vậy dường như cũng đã đủ khiến cho Đồng Thanh Cương cảm thấy đau đầu.

Ngũ Tinh Vũ Sĩ liền có được thực lực như vậy, nếu như Vương Hạo Thần tu vi đạt tới cảnh giới Lục Tinh Vũ Sĩ, vậy có phải ngay cả nửa bước Vũ Sư hắn cũng dám đánh?

- Mặc kệ là người dùng bí pháp gì! Ta cũng không tin người có thể duy trì chiến lực như vậy trong thời gian dài! Thiên Thạch Chiến Thể của ta nhất định có thể thủ được!

Đồng Thanh Cương nhanh chóng bình ổn tâm trí, lập tức đưa ra đối sách cho bản thân, cả người tiến vào trạng thái phòng ngự.

Đồng Thanh Cương đoán quả thực không sai, việc dung hợp hai loại năng lực cực kỳ cuồng bạo hoàn toàn không dễ chịu chút nào, Vương Hạo Thần trạng thái hiện tại đúng là không tốt, căn bản không thể đánh lâu, nếu không nhục thân của hắn thực sự không chịu nổi lực lượng của Phệ Huyết Thánh Hoá thiêu đốt.

Dương nhiên, hiểu được việc cần làm là một chuyện, còn có làm được hay không lại là một chuyện khác!

Đồng Thanh Cương tin vào Thiên Thạch Chiến Thể thì Vương Hạo Thần cũng có lòng tin với chiến lực của mình lúc này, nhất định đủ để phá phòng ngự của Đồng Thanh Cương.

Nói thì chậm nhưng trên thực tế thì lại rất nhanh, Vương Hạo Thần không lãng phí thời gian, cả người giống như một đoàn hoa diêm lao về phía trước, một chương toàn lực vừa rồi, chẳng chỉ mới để cho hắn tiêu hao bớt một chút thể nội dương cương chi khí, còn xa xa không đủ khiến cho hắn thoải mái.

- Bách Hoá Liễu Loạn!

Hoà kinh hùng hậu tràn ngập một mảnh không gian, Vương Hạo Thần một chương nối tiếp một chương đánh đi ra, hoá thành một lớp hoa diêm thực chất, thế công như hoá thành vô số đạo sóng lửa ồ ạt hướng Đồng Thanh Cương đánh tới.

Dày đặc mà nóng bỏng huyết sắc hoa diêm, tựa như muốn đốt sạch cả thương khung.

Có thêm Phệ Huyết Thánh Hoá lực lượng, Vương Hạo Thần Cửu Dương Phần Thiên Chương uy lực đúng là càng đánh càng mạnh, hoa diêm thực chất đốt bất phương, uy thế cực kỳ đáng sợ.

Đáng tiếc Vương Hạo Thần nhục thân không thể chịu nổi phần lớn lực lượng của Phệ Huyết Thánh Hoá, vì thế chỉ có thể phát huy ra được uy lực có hạn, nếu không, Đồng Thanh Cương đã sớm bị đốt thành tro bụi.

Đồng Thanh Cương không phản đòn, hay đúng hơn là hắn biết rõ mình lúc này căn bản không có năng lực đối công với Vương Hạo Thần, vì thế chỉ có thể toàn lực phòng thủ.

Đồng Thanh Cương hai tay chắn trước người, Thiên Thạch Thân Công không ngừng vận chuyển, tạo ra từng lớp bảo vệ bằng nguyên khí hộ thân, thế nhưng những lớp bảo vệ này đối mặt với Vương Hạo Thần kinh khủng thể công đều nhanh chóng bị đánh nát, hầu như không kiên trì được mấy giây.

Không có cách, Vương Hạo Thần sức tấn công lúc này thực sự quá mạnh, cho dù là Cửu Tinh Vũ Sĩ bên trong tương đối mạnh cường giả cũng không dám nói có thể hơn được hắn.

- Âm! Âm! Âm!

Từng chương mang theo hoa diêm nóng rực đánh vào Đồng Thanh Cương thân thể, hoà kinh kinh khủng để cho hắn đau đến nhe răng trợn mắt, thế nhưng hắn vẫn liều mạng trèo chống, trên người hồng sắc quang đoàn vẫn chưa sụp đổ, đại biểu hắn Thiên Thạch Chiến Thể còn không có bị phá.

Bất quá như vậy đã để cho Đồng Thanh Cương vô cùng kinh hãi, bởi vì ngay cả khi có Thiên Thạch Chiến Thể bảo vệ, hắn vẫn bị đánh cho thể nội huyết khí sôi trào, đến cả hồng sắc quang hoàn đều có chút tán loạn, không biết có thể kiên trì được bao lâu.

Hơn nữa, theo thể công của Vương Hạo Thần càng lúc càng hung hãn, Đồng Thanh Cương hắn phải gánh chịu áp lực cũng càng lớn, cả người giống như bị biển lửa bao trùm, hoa diêm đang không ngừng thiêu đốt thân thể của hắn.

- Không thể tiếp tục như vậy!

Đồng Thanh Cương nghĩ thầm, tiếp tục như vậy, hắn 10 phần thì hết 9 phần là phải bại, bởi vì cho dù là Thiên Thạch Chiến Thể cũng không thể kiên trì mãi mãi dưới thể công liên tục như vậy a? Hơn nữa mỗi một chương của Vương Hạo Thần lúc này đều mang theo uy lực đáng sợ, coi như là Cửu Tinh Vũ Sĩ thông thường đều không dám tùy tiện tiếp lấy.

Đồng Thanh Cương không biết Vương Hạo Thần còn có thể duy trì trạng thái đỉnh phong bao lâu, thế nhưng hắn lại biết rõ Thiên Thạch Chiến Thể sắp không kiên trì nổi nữa, e rằng sẽ bị phá vỡ trước khi đối phương kiệt sức.

Lúc này bất kể là có được hay không, Đồng Thanh Cương cũng phải phản công, nhất định phải giảm bớt áp lực cho Thiên Thạch Chiến Thể, nếu không một khi lớp phòng ngự sụp đổ đó cũng là lúc hắn bại trận.

Nghĩ là làm, Đồng Thanh Cương không chủ động phòng thủ nữa, mà chuyển sang thế công.

Khi chuyển sang thế công, Đồng Thanh Cương khi thể lập tức thay đổi, trở nên vô cùng bức nhân, quả nhiên, lấy tính cách của hắn thì tấn công vẫn phù hợp hơn là phòng thủ.

- Vạn Tượng Khai Thiên!

Đồng Thanh Cương song quyền trước tiên tích tụ lấy một cỗ lực lượng khổng lồ, sau đó liền dùng mãnh đẩy ra, vô cùng vô tận quyền ảnh điên cuồng xuất hiện, hoá thành vô số đạo chiến tượng, lao thẳng về phía Vương Hạo Thần.

Chiến Tượng Quyền mạnh nhất một thức, tiêu hao cũng cực lớn, bất quá Đồng Thanh Cương đã không quản nhiều được như vậy, đây không phải là thời điểm để giữ sức.

Đồng Thanh Cương dốc toàn lực ứng phó, lực lượng đương nhiên không thể xem thường, nếu là trước đó, Vương Hạo Thần chưa hẳn sẽ chấp nhận đối công với đối phương, bất quá lúc này hắn trạng thái rất không tốt, đến cả thể công đều trở nên có chút liều mạng, hoàn toàn không có ý rút lui.

- Âm!

- Bành!

Chỉ trong chớp mắt, hai người công kích liền đánh lên thân kẻ đối diện, lấy thương đối thương phương pháp, không chút khoan nhượng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Hồi Kết

• Hộc!

Vương Hạo Thần và Đồng Thanh Cương gần như cùng lúc phun ra một ngụm máu tươi, thế nhưng Vương Hạo Thần thay vì ngã về phía sau như đối phương thì lại tung mình lao lên, cũng không bận tâm toàn thân đang không gì sánh được đau nhức, lúc này chính là đang cần phát tiết, đau đớn ngược lại có thể giúp hắn giảm bớt một chút áp lực.

• Chiến!

Vương Hạo Thần toàn thân tràn ngập chiến ý, hai tay không ngừng vùng vẫy đánh tới, hỏa diễm ở trong hư không bay tán loạn, điên cuồng hướng Đồng Thanh Cương vây giết mà đến.

Cách tấn công như vậy hoàn toàn chính là hao phí thể lực, thế nhưng lúc này thể nội dương cương chi khí của Vương Hạo Thần đang quá thịnh, chỉ có thể làm như vậy, mới đạt được hiệu quả cao nhất, đồng thời tránh cho hắn việc bị hỏa kinh trước tiên đốt thành tro bụi.

Đồng Thanh Cương còn chưa kịp đứng dậy, đã thấy đầy trời quyền ảnh phô thiên cái địa đánh tới, hai mắt không khỏi tròn tròn, bản thân hắn có Thiên Thạch Chiến Thể linh trợn một chương của đối phương còn có điểm không chịu được, nhục thân của Vương Hạo Thần cơ bản không sánh được với hắn, vậy mà đối phương nhanh như vậy liền có thể nén đau xuất thủ lần nữa?

Chẳng lẽ nói, tinh thần thật sự có thể hóa thành sức mạnh hay sao?

Đương nhiên, Đồng Thanh Cương dù sao cũng có Thiên Thạch Chiến Thể, hắn thương thế so với Vương Hạo Thần còn nhẹ hơn, hắn tự nhiên sẽ không sợ hãi chiến đấu.

Đến thời điểm này, Đồng Thanh Cương cũng bất chấp hắn thể nội nguyên khí còn lại bao nhiêu, trực tiếp dùng Chiến Tượng Quyền đối công với Vương Hạo Thần, cả hai chiến đến quên cả trời đất, trong đầu dường như chỉ có một ý niệm đó là phải đem đối phương đánh gục.

- Bách Hóa Liễu Loạn!

Vương Hạo Thần một chương nối tiếp một chương đánh ra, trong hư không tựa như có một hải dương hỏa diễm xuất hiện, đánh thẳng lên người Đồng Thanh Cương.

Đồng Thanh Cương trên người bị trúng vô số đạo chương ấn, thân thể bị hỏa diễm thiêu đốt, khiến cho hắn cảm giác mình đang ở trong một cái lò nung, toàn thân nóng rất đau đớn.

Đồng Thanh Cương ý vào Thiên Thạch Chiến Thể năng lực phòng vệ, nhện xuống cảm giác nóng rất kia, tay phải bất lấy thời cơ vận kinh đánh ra một chương, chương kinh mạnh mẽ hùng hậu, đủ để đánh nát cự thạch ngàn cân.

- Toái Thạch Chương!

Hồng sắc hào quang, một chương của Đồng Thanh Cương cường ép xông qua luồng hỏa diễm trước mặt, sau đó vỡ vào một bên ngực Vương Hạo Thần.

Nào ngờ, khi chương của hắn gần chạm được người Vương Hạo Thần, đối phương thân hình lại khẽ lách qua một bên, thân kỳ né đi công kích trong gan tấc.

Thì ra Vương Hạo Thần bộ dạng bên ngoài mặc dù là chỉ công không thủ, bất quá kỳ thật hắn còn không có ngu đến mức lấy thân mình ra hứng chịu toàn bộ công kích của Đồng Thanh Cương, dù sao hắn không có Thiên Thạch Chiến Thể dạng này đáng sợ bùa bảo mệnh, nếu như không ngừng dùng lối đánh lấy thương đối thương kia, hắn chắc chắn sẽ bị đánh gục trước.

Chính vì thế, Vương Hạo Thần tại thời điểm mấu chốt liền vận dụng Thái Dương Chi Mâu, trong khoảnh khắc liền đoán trước được thế công của Đồng Thanh Cương, sau đó liền dựa vào Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ bộ pháp né đi chương của đối phương.

Đồng Thanh Cương một chương thất bại, thế nhưng cũng không kinh hoàng, tay trái lập tức vùng vẫy đánh ra, một lần nữa công đến.

Lại là Toái Thạch Chương!

Lần này, cho dù Vương Hạo Thần có Thái Dương Chi Mâu trợ giúp cũng không có cách nào tiếp tục né tránh, bởi vì khoảng cách thực sự quá gần, dù hắn đoán trước được hành động của đối phương, thân thể cũng vô pháp tiếp tục tránh đi.

Bất quá Vương Hạo Thần trong mắt cũng không có sợ hãi, ngược lại càng có nóng bỏng chiến ý đốt lên.

Đã tránh không được, vậy thì không cần tránh!

- Đồng Thanh Cương, ta cũng muốn xem, hôm nay là ta hay ngươi sẽ ngã xuống trước?

Vương Hạo Thần gầm nhẹ một tiếng, nắm ngón tay tay nắm lại thành quyền, cũng không dùng bất cứ cái gì võ kỹ, cứ như vậy dùng một quyền đơn giản nhất, trực tiếp nhất, mang theo khủng bố hòa diễm đánh ra.

- Ầm!

- Oanh!

Một lần nữa, Vương Hạo Thần và Đồng Thanh Cương công kích gần như cùng một lúc đập lên người đối phương, hai bên cả người đều như gặp trọng kích bay ra ngoài, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra.

Chỉ là, hai người đối với việc này hầu như đã tập thành thói quen, thậm chí không hề quan tâm đến thương thế trên người, ngay lập tức lại lao vào tràng chiến với người đối diện.

.....

- Tiểu tử này, thật đúng là khó giải quyết!

Trên khán đài, Đồng Khải Mặc vẻ mặt có chút khó coi, trước đó hắn cho rằng, Đồng Thanh Cương luyện thành Thiên Thạch Chiến Thể là nắm chắc phần thắng trong tay, ai biết Vương Hạo Thần kẻ này lại có thể nghịch thiên đến mức như vậy, đánh đến tận lúc này vẫn không thể phân ra thắng bại.

Phải biết, giữa hai người còn có chênh lệch ba cái tiểu cảnh giới, bất kể về phương diện tu vi hay nhục thân lực lượng, Vương Hạo Thần đều chịu bất lợi rất lớn, thế nhưng người này thủ đoạn thực sự quá nhiều, Đồng Khải Mặc trong lòng lúc này thậm chí còn cảm thấy có một tia may mắn, nếu không phải Đồng Thanh Cương có được Thiên Thạch Chiến Thể, e rằng lúc này hắn từ cửa hắn đã sớm bại.

Đương nhiên, trên đời chuyện không có nếu như, Đồng Khải Mặc thủy chung tin tưởng, dựa theo lối đánh lấy thương đối thương này, Đồng Thanh Cương nhất định có thể là người đứng đến cuối cùng.

.....

Trận chiến này, bất luận là chiến lực của hai nhân vật chính hay thời gian cũng đã vượt qua tất cả mọi người dự đoán, đồng thời, Đồng Thanh Cương tất cả chiến lực mạnh nhất đều đã hiển lộ trước mắt mọi người, không chỉ là Đồng gia vô số võ kỹ đứng đầu, mà còn có Thiên Thạch Chiến Thể bộ này tuyệt mật bí pháp, khiến cho Đồng Thanh Cương ở trong mắt thế hệ trẻ của Đồng gia tựa như một cái thần nhân vô địch.

Thế nhưng để cho bọn hắn không thể tưởng tượng chính là, cho dù Đồng Thanh Cương đem toàn bộ chiến lực tất cả khai mở, vẫn như cũ không thể đem Vương Hạo Thần một cái vô danh chi nhân đánh bại, từ đầu đến cuối vẫn chỉ có thể cùng đối phương đánh ngang tay.

- Vương Hạo Thần kẻ này thật đúng là đáng sợ, nếu như không phải trên người hắn khí tức, xác thực chỉ đạt tới Ngũ Tinh Vũ Sĩ cấp bậc, ta thậm chí hoài nghi hắn tu vi thực tế là Cửu Tinh Vũ Sĩ! Dựa vào tu vi như vậy lại có thể cùng Thanh Cương thiếu gia đánh bất phân thắng bại, thật sự là không thể tượng tượng!

- Thanh Cương thiếu gia đã luyện thành Toái Thạch Chương, Kim Cương Chương, Chiến Tượng Quyền ba đại võ kỹ tối cao của Đồng gia, chiến lực đủ để sánh với Cửu Tinh Vũ Sĩ thông thường! Theo lão phu thấy cho dù là Cửu Tinh Vũ Sĩ cũng không có khả năng chính diện tiếp nhận nhiều lần công kích của Thanh Cương thiếu gia như vậy mà không ngã xuống, trừ phi, thiếu niên kia cũng tu luyện một bộ luyện thể công pháp, hơn nữa cường độ nhục thân đã không kém Thanh Cương thiếu gia quá nhiều!

- Bất quá thì tính sao? Thanh Cương thiếu gia có được Thiên Thạch Chiến Thể, năng lực phòng ngự tuyệt đối cao hơn Vương Hạo Thần, cứ tiếp tục như vậy, ta cũng không tin Vương Hạo Thần có thể kiên trì được bao lâu!

- Ta cũng cho là như vậy!

.....

Trên võ đài, trận chiến vẫn đang không ngừng tiếp diễn, đến thời điểm này, bất luận là Vương Hạo Thần hay Đồng Thanh Cương, đều đã vận dụng tất cả chiến lực của mình, toàn bộ võ đài hầu như đã bị dư ba của trận chiến phá hủy không còn chút hình dáng ban đầu.

- Ầm!

Lại thêm một trận chạm trán nảy lửa, Vương Hạo Thần và Đồng Thanh Cương thân ảnh một lần nữa bay ngược ra phía sau, thương thế nặng thêm, thế nhưng chừng đó dường như là không đủ để đánh ngã hai người bọn họ.

Đồng Thanh Cương thân thể cao lớn đứng sừng sững như một tòa tiểu sơn không thể lay chuyển, trên thân đoàn kia hồng sắc quang đoàn đã tiêu tán không ít, trở nên có chút phù phiếm, cả người nhiều chỗ còn in lấy từng đạo chương ấn đỏ rực hằn sâu vào trong da thịt, nếu nhìn nghĩ, thậm chí còn có thể thấy được từng làn khói nhỏ đang bay lên từ những nơi đó.

Trải qua liên tiếp chiến đấu, Đồng Thanh Cương cho dù có được Thiên Thạch Chiến Thể phòng hộ cũng đã cảm giác được tương đương quá tải, thương thế ngày một nặng thêm, cái này đều là do hòa diễm của Phệ Huyết Thánh Hóa ban tặng.

Dù sao, Thiên Thạch Chiến Thể của Đồng Thanh Cương chỉ mới đạt đến cảnh giới Hồng cấp sơ giai, Vương Hạo Thần đồng dạng không thể phát huy được bao nhiêu lực lượng của Phệ Huyết Thánh Hóa, thế nhưng bao nhiêu đó cũng đủ ăn mòn năng lực phòng ngự của Thiên Thạch Chiến Thể.

Nếu như Thiên Thạch Chiến Thể của Đồng Thanh Cương đạt tới cảnh giới Lam cấp, vậy tuyệt đối không có khả năng bị tổn thương như vậy.

Bất quá, Đồng Thanh Cương cũng không có chút nào lo lắng, dù sao hắn biết rõ, Vương Hạo Thần không có được năng lực phòng thủ mạnh như hắn, vì thế thương thế chắc chắn so với hắn càng thêm nặng.

- Vương Hạo Thần, không thể không nói, ngươi chính là đối thủ đáng sợ nhất mà Đồng Thanh Cương ta từng gặp, nếu như ngươi có thêm vài năm thời gian tu luyện, vậy ta tuyệt đối không phải là đối thủ ngươi! Bất quá hiện tại nếu như ngươi còn không chịu nhận thua, vậy ta nhất định... sẽ đánh ngươi chết tươi!

Đồng Thanh Cương thanh âm, tựa như tiếng hổ gầm thét vang vọng đến tận các khán đài, lộ ra một cổ tự tin bá khí ngập trời.

Đối diện hắn, là một thân ảnh so với hắn nhỏ bé hơn nhiều, khí tức so với hắn càng thêm yếu nhược, thế nhưng chủ nhân của cỗ khí tức này, lại rất có thể là kẻ địch khiến cho Đồng Thanh Cương e ngại suốt đời.

Tại trong đám đất đá đổ nát của võ đài, Vương Hạo Thần chậm rãi ổn định thân thể của mình.

Chiến đến hiện tại, Vương Hạo Thần nửa thân trên bạch y đã sớm bị đánh cho tan nát không còn lại chút gì, để lộ ra phần bắp thịt đầy nam tính bên trong, trên thân không có chỗ nào là không có thương tích, nhìn qua có chút rợn người, thể nhưng hân sống lưng vẫn thẳng tắp như một cây thương, khuôn mặt tuấn tú có chút nhợt nhạt, nơi khóe miệng còn treo lấy từng sợi máu đỏ, tóc dài tung bay trong gió, để lộ ra cặp mắt lạnh lùng của mình, chỉ có một thân chiến ý vẫn cháy bỏng kinh tâm động phách.

Vương Hạo Thần lúc này, nhìn qua không khác gì một tôn bất tử chiến thần!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Một chiêu cuối cùng

- Trọng thương như vậy còn muốn chiến tiếp, người đây là đang muốn bức ta giết người sao?

Đồng Thanh Cương thần nhiên nói.

- Trọng thương? Chút thương nhỏ này cũng tính là trọng thương? Người cũng đánh giá quá cao chính mình!

Vương Hạo Thần lạnh nhạt nói.

Hai người khí thế, tựa như cây kim so với cọng râu.

Công bằng mà nói, Vương Hạo Thần xác thực bị thương nặng hơn Đồng Thanh Cương rất nhiều, dù sao hân nhục thân phòng ngự kém xa đối phương, bất quá Bất Hủ Thiên Kinh lại có năng lực hồi phục rất mạnh, có thể không ngừng chữa trị vết thương của hân, đây mới là nguyên nhân chính để cho Vương Hạo Thần có thể đứng vững đến lúc này.

Đồng Thanh Cương hai mắt hơi híp lại, khàn giọng nói:

- Đã như vậy, liền không cần nói nhiều nữa! Bất kể là ta hay người, đều đã đến giới hạn của mình, kết quả trận chiến này, hãy để lấy một chiêu tiếp theo quyết định a!

Đánh đến một bước này, cho dù là Vương Hạo Thần có Bất Hủ Thiên Kinh chữa trị cũng không thể cầm cự lâu hơn được nữa, thể lực cũng đã tiếp cận biên giới cạn kiệt, nếu như tiếp tục chiến tiếp, vậy Vương Hạo Thần rất có thể sẽ gục ngã trước tiên.

Đồng Thanh Cương sao lại nhìn không ra, Vương Hạo Thần đã là nỏ mạnh hết đà, bất quá hỏ bị thương vẫn là hỏ, hân không có chút nào dám xem thường đối phương.

Thiên Thạch Chiến Thể trải qua nhiều đợt công kích, năng lực phòng hộ đã dần xuống khá nhiều, Đồng Thanh Cương cũng không dám mạo hiểm, nếu tiếp tục bị bào mòn xuống dưới, vạn nhất Thiên Thạch Chiến Thể bị phá, vậy hân xem như thắng được Vương Hạo Thần, cũng là được không bù nổi mất.

- Như ý người muốn!

Vương Hạo Thần so với bất kỳ ai ở đây càng thêm hiểu rõ trạng thái của mình, căn bản không thể tiếp tục kéo dài trận chiến, vì thế cũng không có bất kỳ cái gì nói nhảm, trực tiếp nhận lời.

Thiên địa linh khí lấy hai người làm trung tâm cuộn cuộn lao tới, hóa thành phong bạo.

Hai người bọn họ đang tụ kinh.

Dưới võ đài, chúng võ giả dường như cũng nhận ra ý định của hai người, vì thế càng thêm chăm chú quan sát, không muốn bỏ lỡ một phút giây nào.

Đồng Thanh Cương vận chuyển Thiên Thạch Thần Công, một bên lại thôi động diễn hóa Thiên Thạch Chiến Thể, hân đã không có chỗ bao lưu lại, muốn để cho tất cả phương diện của mình một lần cuối cùng đi đến đỉnh phong.

Hồng sắc quang đoàn nở rộ, Đồng Thanh Cương khí thế vào thời điểm này thậm chí còn có chút nhìn hơn lúc mới bắt đầu, một cỗ trầm trọng khí tức, từ trên người không ngừng lan tỏa mà ra.

Vương Hạo Thần cũng vận hết toàn lực, trên người xuất hiện một lớp kim quang nhàn nhạt do Vạn Đạo Thông Thiên Quyết hiển hóa đi ra, đồng thời, trên 108 đại huyết đều có hóa kinh tuần ra, giống như từng làn khói trắng, đây là bởi vì Vương Hạo Thần đã đem đệ nhất dương cùng với Phệ Huyết Thánh Hóa lực lượng thôi động đến cực điểm, chỉ kém một chút nữa, liền vượt qua thân thể giới hạn chịu đựng.

Mượn nhờ Phệ Huyết Thánh Hóa lực lượng, Cửu Dương Phần Thiên Chương cửu dương chân lực dần dần có chỗ tăng lên, khoảng cách đệ nhị dương đã không xa.

Cho dù là vậy, Vương Hạo Thần khí thế vẫn là so với Đồng Thanh Cương hơi yếu đi nửa trù.

- Còn chưa đủ, chỉ bằng nhiều đây lực lượng, căn bản không đủ để đánh bại Đồng Thanh Cương! Muốn thắng, nhất định phải có được càng mạnh lực lượng gia trì!

Vương Hạo Thần trong mắt lộ ra một tia quyết tuyệt, ngực bụng mãnh liệt đập trùng một chút, một lần nữa thôi động Phệ Huyết Thánh Hóa trong đan điền, mượn đến càng thêm cường đại hóa diễm lực lượng.

- Oanh!

Hóa diễm đỏ rực từ trong toàn thân 108 chỗ đại huyết của Vương Hạo Thần lập tức tuần ra, màu sắc so với trước đó càng thêm nồng đậm, khiến cho cả người hân như hóa thành một cái hỏa nhân.

Khung bố như vậy hóa diễm, đã vượt quá năng lực chịu đựng của Vương Hạo Thần nhục thân, còn chưa xuất chiêu, da thịt đã bị hỏa diễm thiêu đốt đến chết đi sống lại, thậm chí ngay cả Bất Hủ Thiên Kinh năng lực phục hồi đều không theo kịp.

Thế nhưng Vương Hạo Thần biết rõ chính mình đã không có biện pháp, chỉ còn cách dốc toàn lực sử ra chung cực nhất kích, sau đó dù thắng hay bại, bản thân hắn cũng sẽ không có năng lực tiếp tục chiến đấu.

- Bành!

Cấn chặt răng chịu đựng nỗi đau thể xác, Vương Hạo Thần một chân đạp lên mặt đất, cả người bay thẳng lên không trung, một chưởng mang theo hỏa diễm đầy trời đánh xuống, tựa như một khóa mặt trời lao thẳng về phía Đồng Thanh Cương.

Hỏa kinh khủng bổ lan tràn khắp nơi, khiến cho một số võ giả đứng quan chiến có tu vi hơi thấp thậm chí ngộp thở.

Cửu Dương Phần Thiên Chưởng đệ tam thức – Phần Viêm Cái Đình!

- Mượn ngoại lực, tuy rằng có thể khiến cho thực lực của người tăng mạnh, thế nhưng vẫn chưa đủ để thắng ta!

Đồng Thanh Cương hít sâu một hơi, hai chân vững vàng đạp trên mặt đất, cơ hồ khiến cho nó rung chuyển một chút, tựa như một tôn sơn thần thực thụ, một chưởng đã được tụ kinh từ lâu diễm nhiên đánh ra.

Một chưởng này vừa xuất hiện, liền có toái diệt vạn vật khí thế, xông phá thượng thiên xiềng xích trời buộc, không gì cản nổi.

Toái Thạch Chưởng một chiêu chung cực, Thạch Phá Cửu Trọng Thiên!

Một chiêu Thạch Phá Cửu Trọng Thiên này, chính là Đồng Thanh Cương tối cường một chiêu, đồng thời cũng là hắn áp hòm thủ đoạn.

Muốn thi triển ra Thạch Phá Cửu Trọng Thiên, bắt buộc phải đem Toái Thạch Chưởng luyện đến hóa cảnh!

Hóa cảnh, tên như ý nghĩa, chính là đã đạt đến cực cảnh, là cảnh giới tối cao của một môn võ kỹ, đây cũng là cảnh giới mà người sáng tạo ra môn võ kỹ này đạt đến.

Thế nhưng là, muốn đem một môn võ kỹ luyện đến hóa cảnh nói nghe thì dễ, hơn nữa Toái Thạch Chưởng còn là Đồng gia mấy môn chấn tộc võ kỹ một trong, trong lịch sử gia tộc ngoài trừ vị tiên tổ sáng tạo ra môn võ kỹ này căn bản không có bao nhiêu người có thể làm đến.

Chính vì vậy, khi Đồng Thanh Cương thi triển ra một thức này, lập tức dẫn đến một trận bạo tác ở dưới võ đài, vô số tuổi trẻ võ giả dùng ánh mắt cuồng nhiệt nhìn hắn, thậm chí ngay cả rất nhiều cường giả thế hệ trước đều không thể ngồi yên, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp cùng hâm mộ.

Bất kể thế nào, mọi người cũng biết, đây rất có thể là một lần chiến đấu cuối cùng giữa hai người, sau lần này, bọn họ sẽ có thể biết được, ai mới là người chiến thắng sau cùng.

Mà cùng lúc đó, song chưởng của Vương Hạo Thần và Đồng Thanh Cương đã cùng một chỗ đụng vào nhau, tạo ra một cỗ xung lực mạnh khủng khiếp nổ ra, đem một lượng lớn võ giả yếu kém gần đó hất bay ra ngoài.

Phần Viêm Cái Đình đấu với Thạch Phá Cửu Trọng Thiên!

- Âm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa từ trung tâm hai cỗ lực lượng va chạm bùng phát, hào quang cùng khói bụi khiến cho rất nhiều võ giả không thể nhìn rõ sự tình bên trong, chỉ có thể mờ mờ thấy được hai đạo thân ảnh đang chậm rãi rơi xuống.

Hai đạo thân ảnh này khí tức mờ nhạt đến cực điểm, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến.

Bầu không khí xung quanh đông kết, tất cả mọi người đều nín thở, muốn xem kỹ, ai mới là người đứng dậy trước.

Dựa vào tình cảnh lúc này, cả Vương Hạo Thần lẫn Đồng Thanh Cương đều đã rơi vào tình trạng thể lực cạn kiệt, thương thế cực nặng, hầu như đã không còn lực tái chiến, lúc này ai có thể đứng dậy trước gần như chắc chắn nắm chắc phần thắng.

Rất nhanh, một bóng người cao lớn liền từ trong đồng khói bụi loạn choạng đứng dậy.

Người này cả người vết thương chằng chịt, mặt mũi đầy máu tươi, thế nhưng hắn cuối cùng vẫn là miễn cưỡng chống đỡ thân hình của mình không ngã xuống.

Là Đồng Thanh Cương!

Nhìn ra thân phận của người này về sau, từ trên khán đài đến xung quanh võ đài, đám võ giả Đồng gia đứng quan chiến đều thở ra một ngụm trọc khí, khuôn mặt hiện ra vẻ vui mừng cùng nhẹ nhõm.

Đồng Thanh Cương vẫn còn đứng được, chứng minh trận chiến này kẻ chiến thắng chung quy vẫn là người của Đồng gia bọn họ, mà không phải là một cái vô danh ngoại nhân.

Đồng Thanh Cương thần trí có chút mơ hồ, thế nhưng trong lòng lại không gì sánh được vui vẻ, đối với một võ sĩ như hắn mà nói, đây chính là một trận chiến thống khoái nhất từ trước đến nay, để cho hắn chân chính cảm giác được áp lực khổng lồ, chỉ thiếu một chút nữa chính mình có khả năng liên bại.

Dù sao, cho dù trận chiến này so với hắn tưởng tượng phải khó khăn hơn vạn lần, bất quá đánh đến sau cùng, kẻ thắng rốt cuộc vẫn là hắn.

Chỉ là, Đồng Thanh Cương còn chưa vui mừng được bao lâu, dị biến đã phát sinh.

Trên võ đài tàn phá không chịu nổi lúc này, một cái hình ảnh phảng phất dừng lại, sau lưng Đồng Thanh Cương, đột nhiên xuất hiện một đạo thân ảnh thương tích đầy mình, tay cầm một thanh trường kiếm sắc sát yết hầu của Đồng Thanh Cương.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Thảm Thắng

Biến cố xảy ra quá nhanh, hơn nữa còn là dưới tình huống không ai có thể ngờ tới, khiến cho toàn trường âm thanh nhất thời đều biến mất, im lặng đến mức một cái kim rơi xuống đều có thể nghe được.

Đồng Thanh Cương cảm nhận được nơi cổ họng có từng đợt hàn khí sắc lạnh truyền tới, da đầu không khỏi tê dại.

Hắn muốn phản kháng, thế nhưng thân thể lại truyền đến một đợt vô lực cảm giác, đến cả nhấc lên một cánh tay đều vô cùng khó khăn.

Cuối cùng, Đồng Thanh Cương rốt cuộc chỉ có thể từ bỏ, gian nan đưa mắt nhìn người phía sau lưng mình.

Người xuất thủ, tự nhiên là Vương Hạo Thần.

Trong mắt Đồng Thanh Cương, Vương Hạo Thần lúc này trạng thái so với chính mình thậm chí còn kém hơn nhiều, toàn thân đều là huyết thủy, nhìn qua giống như là tấm máu đồng dạng, nghiêm trọng nhất, chính là nơi ngực của hắn còn có một vết chường ấn nặng nề hằn vào trong da thịt, tựa hồ muốn đem cả lồng ngực của hắn đánh sập.

Một lần so đấu vừa rồi, hai người vẫn là lưỡng bại cầu thương, cả hai phòng ngự đều hoàn toàn toái diệt, từng người gánh chịu nặng nề thương tích, bất quá để cho Đồng Thanh Cương nghĩ không ra chính là, Vương Hạo Thần rõ ràng không có Thiên Thạch Chiến Thể, năng lực phòng ngự rõ ràng không bằng mình, thương thế so với mình càng thêm trầm trọng, thế nhưng đối phương đến cùng là bằng cách nào lại có thể còn có khả năng đứng lên, thậm chí là đối với mình xuất kiếm?

Phải biết, Đồng Thanh Cương hiện tại cho dù chỉ là đứng thẳng thôi cũng đã tổn rất nhiều khí lực, càng không có năng lực tái chiến.

Vì thế hắn như thế nào cũng không nghĩ ra, Vương Hạo Thần là như thế nào có thể tiếp tục cầm kiếm chiến đấu, mặc dù chút chiến lực này tại thời điểm toàn thịnh căn bản không tính là cái gì, thế nhưng vẫn không thể không khiến cho hắn kinh hãi.

Hắn đến cùng là thế nào làm được?

Không chỉ có Đồng Thanh Cương, tất cả mọi người đứng quan chiến trong lòng đều có một cái nghi vấn như vậy.

Đặc biệt là khi nhìn đến từng đạo vết thương nhìn mà ghê người trên thân Vương Hạo Thần, từng người khỏe miệng không khỏi run rẩy một chút, có chút hoài nghi hắn có phải hay không là cái thiết nhân, căn bản không cảm thụ được đau đớn, nếu không sao có thể kiên trì được lâu như vậy?

- Thật là một tên biến thái!

Không ít nam tính võ giả không nhận được thăm mắng một câu, nếu đổi lại là bọn hắn, chịu thương tích như vậy cho dù không chết cũng phải tận phế, thật không biết Vương Hạo Thần tên kia đến cùng là tại hoàn cảnh như thế nào lớn lên mới có thể có được đáng sợ như vậy huyết tính.

- Nam nhân này thật bá khí a!

Nữ tính võ giả thì ngược lại, từng cái ánh mắt nhìn Vương Hạo Thần tức thì toát ra hào quang.

Cường giả vì tôn, mỹ nhân yêu anh hùng, đây là đại lục bất thành văn quy tắc!

Đồng Thanh Cương trước giờ vẫn luôn là Đồng gia trẻ tuổi nữ tính võ giả trong lòng tượng đài, ngày hôm nay tượng đài đó lại bị một cái trẻ tuổi nam tử đập đổ, khó trách một ít nữ nhân sẽ đối với người sau sinh lòng hiếu kỳ thậm chí là hảo cảm.

Càng không nói tới, Vương Hạo Thần không chỉ có thực lực cùng thiên phú cường đại, dung mạo còn phá lệ tuấn tú, cộng thêm cổ bá khí kia, hoàn toàn đủ để đã động một ít thiếu nữ trái tim.

Trên võ đài, Vương Hạo Thần một tay cầm Diệu Nhật Kiếm kề sát yết hầu Đồng Thanh Cương, đôi mắt có chút bụi mù che lấp, thanh âm nhàn nhạt vang lên:

- Ngươi bại!

Đồng Thanh Cương hơi ngẩn ra, thần sắc không khỏi trở nên cực kỳ phức tạp, sau cùng lại cười khổ một tiếng:

- Ta bại!

Phun ra hai chữ này về sau, Đồng Thanh Cương liền cảm thấy toàn thân hư thoát, cả người mất hết sức lực ngã xuống nền đất, lâm vào hôn mê.

Danh hiệu “Đồng gia đệ nhất thiên tài” đã theo Đồng Thanh Cương quá lâu, đến mức hắn cũng dần quen với cuộc sống có nó, hôm nay đột nhiên lại bị một kẻ khác đoạt đi, thế nhưng hắn hoàn toàn là thua tâm phục khẩu phục, vì thế không có một chút oán trách, ngược lại cảm thấy tương đương nhẹ nhõm, cũng khoi dậy đầu chí của hắn, bởi vì hắn rất lâu đã không có đánh một trận thống khoái như vậy, càng quá lâu không có bại dưới tay một người cùng thế hệ với mình, lần này bại trận, để cho hắn có một cái mục tiêu mới, đó chính là một ngày có thể vượt qua Vương Hạo Thần, đem đối phương đánh bại.

Một cái võ giả, sợ nhất chính là không có mục tiêu phấn đấu, không biết mình tu luyện vì cái gì, Đồng Thanh Cương vốn là võ sĩ, thắng không kiêu bại không nản, nay có được mục tiêu, tương lai nhất định sẽ phát triển nhanh hơn không ít, điều này cũng chứng tỏ hắn có được một khóa võ đạo chỉ tâm rất vững chắc.

Vương Hạo Thần đạm mạc nhìn Đồng Thanh Cương ngã đi, rốt cuộc thở ra một ngụm trọc khí, trong mắt bụi mù nhất thời che phủ tất cả, trường kiếm trong tay rơi xuống đất, cả người sau đó cũng ngã về phía sau, trong nháy mắt liền mất đi ý thức.

Kỷ thực Vương Hạo Thần thương thế đúng là so với Đồng Thanh Cương còn phải nặng hơn nhiều, bản thân đến cả thần trí vốn đều đã có chút mơ hồ, chỉ là dựa vào một tia ý chí mà chống đỡ đến hiện tại, đến lúc này rốt cuộc không cách nào gắng gượng được nữa, cũng nói gót Đồng Thanh Cương lâm vào hôn mê.

Một trận chiến này, vốn dĩ Vương Hạo Thần thực lực chân chính là không bằng Đồng Thanh Cương, thế nhưng thủ đoạn liều mạng trong tay hắn quá nhiều, mới dẫn đến chuyện hai người lưỡng bại cầu thương. Đến cuối cùng, Vương Hạo Thần có thể thắng, là bởi vì hắn ý chí so với người trước càng thêm ngoan cường chấp nhất, cho dù chỉ còn một hơi thở cũng muốn cầm kiếm đứng dậy tiếp tục chiến.

Trong tình huống hai người thực lực sai lệch không nhiều lắm, ý chí rốt cuộc lại trở thành thứ có thể thay đổi cả kết quả trận chiến.

Vị Đồng gia võ giả giám sát trận đấu từ này đến giờ vẫn bị trận chiến của hai người thu hút đến không dời nổi ánh mắt, lúc này mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, ánh mắt phức tạp nhìn hai

đạo thân ảnh máu me khắp người đang hôn mê, trong mắt không khỏi cảm khái.

Thanh niên nhân a, không chỉ có thiên phú vượt xa nhóm người thế hệ bọn hắn ngày trước mà còn huyết tính hơn nhiều, để cho thân là tiền bối như hắn đều tự thẹn không bằng, thật là trường giang sóng trước dề sóng sau!

- Ta tuyên bố, một trận chiến này, Vương Hạo Thần... thắng!

Thanh âm của người giám sát trầm trọng vang vọng khắp khán đài.

Đồng Thanh Cương và Vương Hạo Thần đều ngã xuống, thế nhưng bởi vì Đồng Thanh Cương là người ngã xuống trước tiên, vì thế hắn tự nhiên bị tính là bại trận, cái này không ai có thể phủ nhận.

- Thần đệ!

Trận chiến vừa phân ra kết quả, liền có một đạo thân ảnh xinh đẹp vội vàng lao lên đồ nát vỡ đài.

Là Đồng Tĩnh Vân!

Nàng một thân vận hồng y rực rỡ, phối hợp với khuôn mặt xinh đẹp thanh tú, để cho không ít nam nhân phải ghé mắt nhìn kỹ.

Đồng Tĩnh Vân trên mặt lúc này đầy vẻ lo lắng, thế nhưng trong mắt lại hiện ra vẻ vui mừng cùng tự hào không thể che giấu.

Vốn dĩ lúc đầu, nàng cũng không thật kỳ vọng Vương Hạo Thần có thể chiến thắng Đồng Thanh Cương, ngược lại chỉ mong hắn biểu hiện ra đầy đủ thiên phú để cho Đồng gia cao tăng coi trọng là đủ, nào ngờ tên tiểu tử này bản lĩnh thật sự vượt quá nàng mong đợi, ngay cả Đồng Thanh Cương trước giờ tại Đồng gia thế hệ trẻ là nhất kỳ tuyệt trần cũng bị hắn đánh bại.

Từ ngày hôm nay, Vương Hạo Thần tự nhiên sẽ trở thành Đồng gia thế hệ trẻ tượng đài mới, để hắn làm vị hôn phu của nàng thực sự không ai lại dám ra mặt phản đối.

Nhìn Vương Hạo Thần cả người đều là huyết thủy, Đồng Tĩnh Vân trong lòng hơi ê ẩm, thế nhưng cũng không tránh không đặc ý, nam nhân ưu tú như vậy, đều vì nàng mà liều mạng chiến một trận, dù sao chỉ có Vương Hạo Thần mới xứng làm nam nhân của nàng, Đồng Thanh Chi... căn bản không đáng nhắc tới.

.....

- Ha ha ha! Đại trưởng lão, thật ngại quá, một trận chiến này là đủ đặc sắc, bất quá vẫn là hiền tế của ta may mắn thắng được! Bất quá nhi tử của ngươi cũng không kém, thật không thẹn là hổ phụ sinh hổ tử a!

Trên khán đài, Đồng Thiên Tân không nhịn được mà cười to không ngừng, đối với Đồng Khải Mặc âm dương quái nói, cho dù là ai cũng có thể nghe ra trong thanh âm của hắn ẩn chứa vẻ đặc ý cùng châm chọc.

- Răng rắc!

Ở bên kia khán đài, Đồng Khải Mặc sắc mặt cực kỳ lạnh lẽo, chén trà trong tay đã bị hắn trong lúc tức giận bóp nát, nơi đây mắt ẩn chứa thông thiên lửa giận, hắn làm sao cũng không ngờ tới, kết quả lại ra như vậy, chỉ là hắn cũng không thể trách Đồng Thanh Cương, dù sao bản thân hắn biết rõ nhi tử của mình đúng là đã dốc hết toàn lực một trận chiến, chỉ trách kẻ tên Vương Hạo Thần kia quả thực quá mức yếu nghiệt.

- Nhi tử học nghệ chưa tinh, đã để cho gia chủ chê cười! Bất quá Đồng Khải Mặc ta vẫn tin tưởng, hắn tương lai sẽ không thua kém bất kỳ người nào! Lại nói, Vương Hạo Thần kẻ kia đúng là một viên ngọc quý, đáng tiếc hắn cũng không phải là một người xuất thân từ Đồng gia, hi vọng gia chủ tương lai có thể để cho hắn tương lai vĩnh viễn trung thành với gia tộc a!

Đồng Khải Mặc áp chế tâm tình đến cực điểm, lạnh lùng nói một tràng, sau đó trực tiếp xoay người rời đi, không muốn ở lại đây thêm một giây phút nào.

Sau hôm nay, kế hoạch dùng Đồng Tĩnh Vân làm thứ kiểm chế Đồng Thiên Tân đã vô pháp thực hiện, Đồng Khải Mặc hắn chỉ có thể tìm cách khác để tiếp cận ngôi vị gia chủ mà thôi.

Đồng Thiên Tân đứng nhìn Đồng Khải Mặc rời đi, ánh mắt lập lòe một chút quang mang bất định, hắn tuy rằng hiểu rõ Đồng Khải mấy câu sau cùng là muốn đá kích chính mình, bất quá bảo hắn hoàn toàn không có chút nào lo lắng thì đó chính là lừa người lừa mình.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Hai thành kiếm ý

Vương Hạo Thần cùng Đồng Thanh Cương một trận chiến, không ngừng tại khắp nơi lan truyền đi ra, để cho Vương Hạo Thần từ chỗ là một cái vô danh chi nhân, trở nên nổi như cồn, có xu thế thay Đồng Thanh Cương trở thành đệ nhất nhân kiệt trong thế hệ trẻ nơi này.

Đồng thời, địa vị của Vương Hạo Thần tại Đồng gia cũng cấp tốc tăng lên, ngay cả các trưởng lão đều đối với hắn tương đối vừa ý, dù sao người này thiên phú cao tuyệt, không phải là Đồng gia chi nhân, thế nhưng hắn là Đồng Tĩnh Vân trên danh nghĩa vị hôn phu, tương lai trước sau gì cũng sẽ trở thành Đồng gia người.

Mặc dù trở ngại thân phận, tương lai Vương Hạo Thần coi như không thể trở thành Đồng gia gia chủ, thì cũng có khả năng rất lớn sẽ là gia tộc trong bóng tối thủ hộ giả, đây là chuyện phần lớn mọi người đều có thể nhìn ra.

.....

Đối với những chuyện bên ngoài, Vương Hạo Thần không biết mà cũng không quan tâm, thậm chí còn lấy lý do trọng thương chưa lành đóng cửa không gặp khách, tiến vào bế quan.

Kỳ thực thương thế của hắn sau vài ngày tĩnh dưỡng cộng thêm năng lực hồi phục của Bất Hủ Thiên Kinh đã sớm khỏi hẳn, bất quá Vương Hạo Thần quyết định tiếp tục bế quan cũng là có lý do của hắn.

Một trận chiến với Đồng Thanh Cương để cho Vương Hạo Thần ngộ ra rất nhiều thứ, cảm thấy chính mình còn có không ít điểm yếu, đương nhiên, hắn cũng ở trong chiến đấu tìm ra

được vô số cảm ngộ đột phá.

Đầu tiên là tu vi vô đạo, Vương Hạo Thần từ trước khi quyết chiến đã sớm đạt tới Ngũ Tinh Vũ Sĩ đỉnh phong, nay trải qua một phen huyết chiến, lại để cho tu vi ở trong chiến đấu không ngừng tăng tiến, trong lúc mơ hồ liền chạm tới bình cảnh, bề quan vài ngày, liền để cho hắn tu vi trực tiếp đột phá đến Lục Tinh Vũ Sĩ.

Theo tu vi của hắn tăng lên, Cửu Dương Phần Thiên Chương cũng được lợi, hơn nữa trước đó còn được Phệ Huyết Thánh Hoà trợ lực, để hắn không mấy bao nhiêu công sức liền ngưng tụ ra đạo cửu dương chân lực thứ hai, tức đệ nhị dương cảnh giới.

Trước đó một mực không thể bước ra một bước, là bởi vì nhục thân của Vương Hạo Thần kém một điểm, không thể hoàn toàn gánh chịu sức nóng của hai khoả cửu dương chân lực, bất quá sau khi hắn tu vi có đột phá, nhục thân lực lượng ít nhiều cũng có chút tiến bộ, từ đó thuận lý thành chương ngưng tụ ra đệ nhị dương.

Bất quá đây cũng là cực hạn của Vương Hạo Thần hiện tại, muốn luyện lên đệ tam dương, trừ phi hắn nhục thân trải qua Bát Hủ Thiên Kinh lần thứ hai tẩy lễ, đạt tới Luyện Bỉ đại thành, nếu không chỉ có thể đợi tui khi tu vi của hắn đột phá đến Vũ Sĩ đỉnh phong mới dám nếm thử.

Wương Hạo Thần tại kiếm đạo cảnh giới có đột phá càng lớn, kiếm ý của hắn trước đó vốn dĩ chỉ là kém nhất kiếm ý một thành, sau khi trải qua sinh tử khảo nghiệm trong chiến đấu không ngờ lại có đột phá, tức là nhị trọng kiếm ý.

Kiểm đạo, tổng cộng có bát đại cảnh giới, trong đó mỗi cảnh giới lại chia làm thập trọng, sau khi lĩnh ngộ kiếm ý, muốn tăng lên một tầng đều gian nan vô cùng, không ít kiếm tu sau khi có được kiếm ý liền dậm chân tại chỗ cả đời, bất quá nếu như có thể để cho kiếm ý tăng trưởng, vậy thì uy lực chắc chắn tăng lên không chỉ gấp đôi.

Wương Hạo Thần dự đoán, nếu như hắn tại thời điểm đánh với Đồng Thanh Cương nắm giữ hai thành kiếm ý, vậy chỉ cần sử dụng Tuyệt Ảnh kiếm pháp, coi như Đồng Thanh Cương có Hồng cấp Thiên Thạch Chiến Thể cũng không thể tạo thành cản trở đối với hắn, kết cục chắc chắn sẽ là bị một kiếm đâm xuyên.

Tu vi cùng võ học không ngừng có đột phá, thế nhưng Vương Hạo Thần vẫn chưa hài lòng, điểm yếu của hắn từ trước đến giờ vẫn là năng lực phòng ngự, sau trận đánh với Đồng Thanh Cương, Vương Hạo Thần càng muốn nâng cao khả năng phòng ngự của mình, bởi hắn đã xác định, chỉ có công thủ toàn diện, khi đấu với võ giả khác mới có thể nắm giữ càng nhiều phần thắng.

Chỉ là hiện tại trong tay Vương Hạo Thần không có võ kỹ hay bí pháp thiên về mảng phòng thủ thực sự thích hợp với hắn, biện pháp duy nhất chính là tiếp tục tinh luyện bát hủ chân dịch, để cho nhục thân của hắn đạt đến cảnh giới Luyện Bỉ đại thành.

Nhưng muốn đạt đến Luyện Bỉ đại thành, Vương Hạo Thần dự tính ít nhất cũng cần có 10 giọt bát hủ chân dịch, tuy rằng số lượng xem như không nhiều, thế nhưng trên thực tế tinh luyện lại hao tổn rất nhiều thời gian, đó là chưa kể đến vấn đề tài nguyên, cho dù Vương Hạo Thần hiện tại trong tay có rất nhiều linh thảo bảo dược, thế nhưng hắn cũng không biết chút tài phú này của mình có thể chống đỡ được việc tu luyện Bát Hủ Thiên Kinh được bao lâu.

Biện pháp thứ hai đó là tiếp tục luyện Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ, hay xa hơn là lĩnh ngộ Phong ý cảnh, để cho tốc độ của hắn một lần nữa tinh tiến, tuy rằng về cơ bản không hẳn là chuyên về phòng ngự, thế nhưng là tấm khiên vững chắc nhất là có thể bị đánh vỡ, bất quá nếu như tốc độ người đủ nhanh, khiến cho công kích của kẻ địch không thể chạm đến, vậy ai có thể làm gì người?

Ý cảnh, nói đơn giản cũng là một loại đại đạo tự tại nhiên, tuy rằng so với các loại đại đạo đứng đầu tương đối gần gũi với võ giả như kiếm đạo, đao đạo, quyền đạo, thương đạo, thối đạo, tiễn đạo thì nhiều hơn không ít, thế nhưng lại có chút hư vô, chỉ có thể cảm nhận chứ không thể nắm bắt.

Trong thiên hạ ý cảnh nhiều vô số, tựa như hoa ý cảnh, phong ý cảnh, thủy ý cảnh, băng ý cảnh, thổ ý cảnh, thời gian ý cảnh, không gian ý cảnh, hắc ám ý cảnh, quang minh ý cảnh,...

Võ kỹ từ Linh cấp trở lên, phần lớn đều có ẩn chứa ít nhất một tia ý cảnh, Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ tự nhiên cũng như vậy, thậm chí còn lấy Phong ý cảnh làm căn bản.

Wương Hạo Thần nếu là có thể lĩnh ngộ Phong ý cảnh, không chỉ có tốc độ của hắn sẽ bạo tăng một mảng lớn, mà ngay cả kiếm đạo của hắn cũng sẽ được hưởng lợi, quan trọng nhất là con đường tu luyện Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ sau này sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Bất quá Phong ý cảnh tuy không có giống như Kiếm Ý khó lĩnh ngộ như vậy, thế nhưng cũng không phải rau cải trắng, tự nhiên không thể muốn ngộ liền ngộ, so với việc tu luyện Bát Hủ Thiên Kinh chưa hẳn đã nhanh hơn bao nhiêu.

Suy nghĩ một hồi, Vương Hạo Thần vẫn là lựa chọn tu luyện Bát Hủ Thiên Kinh, để cho nhục thân của mình bước vào Luyện Bỉ đại thành lại tính, hắn là người cẩn thận, chung quy vẫn xem trọng cách an toàn hơn.

Lại nói, nay tu vi của hắn tăng lên, có thể điều động được càng nhiều Phệ Huyết Thánh Hoà lực lượng, nói không chừng có khả năng đẩy nhanh tốc độ tinh luyện Bát Hủ Chân Dịch.

.....

10 ngày thời gian nhanh chóng trôi qua, Vương Hạo Thần khó khăn từ đó tinh luyện ra được 5 giọt Bát Hủ Chân Dịch, chỉ đạt được một nửa yêu cầu.

- Quả thật tốn thời gian a!

Wương Hạo Thần cười khổ, đang muốn tiếp tục công việc thì lại bị một tràng tiếng gõ cửa ở bên ngoài cắt ngang, không thể không ngưng lại việc tu luyện, đi ra ngoài mở cửa.

Cửa phòng vừa mở, Đồng Tinh Vân thân ảnh xinh đẹp liền trực tiếp hiện ra trước mặt Vương Hạo Thần, để cho hắn khẽ cười hỏi:

- Tinh Vân tỷ, tìm ta có việc gì không?

Đồng Tinh Vân tròn mắt nhìn hắn, phòng mà có chút không vui nói:

- Người còn hỏi ta? Đánh xong một trận liền trực tiếp bề quan gần 2 tuần, ta còn tưởng là người đã chết bên trong rồi cũng nên!

Bên ngoài nói vậy, trong lòng Đồng Tinh Vân càng thêm bức bối, nàng trên danh nghĩa nói như thế nào cũng là vị hôn thê của Vương Hạo Thần, thế nhưng hắn tựa như là một cái đầu gỗ đồng dạng, ngoại trừ tu luyện cũng chỉ có tu luyện, cái này dễ không chỉ dễ cho nàng giận dữ mà ngày cả phụ thân của nàng đều cảm giác tương đương cô quái.

Wương Hạo Thần tuổi trẻ si mê vô đạo, căn bản không hiểu tâm thiếu nữ, nhất thời không biết đáp lại như thế nào, chỉ đành im lặng đứng đó.

Đồng Tinh Vân đối với Vương Hạo Thần bộ dáng này cảm thấy tương đương bất lực, tiểu tử này thiên phú tu luyện rõ ràng rất cao, sao trong chuyện tình cảm lại so với một cái tảng đá còn kém hơn như vậy?

- Tốt tốt! Hôm nay ta đến dẫn người đi xem một chút chúng ta Đồng gia chỗ bảo địa, người thân là vị hôn phu của ta, sau này không thể đối với Đồng gia không biết chút gì!

Vương Hạo Thần nghe nàng nói vậy liền âm thầm cười khò, hẳn rất muốn nói quan hệ giữa hai người chẳng qua chỉ là trên danh nghĩa thôi được không, bắt quá khi nhìn thấy khuôn mặt hào hứng của nàng hẳn liền không nở nói ra, chỉ có thể thờ dài, quyết định sắp tới phải nhanh một chút rồi đi, nếu không e rằng mọi chuyện sẽ từ giả biến thành thật.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Ngũ Hành Tháp

Theo lời Đồng Tĩnh Vân, tại Đồng gia có một chỗ nổi danh bảo địa, tên gọi là Ngũ Hành Tháp.

Ngũ Hành Tháp, tổng cộng có năm tầng, mỗi tầng là nhất trọng khảo nghiệm, tương ứng với Kim, Mộc, Thủy, Hoả, Thổ.

Loại khảo nghiệm trong Ngũ Hành Tháp chủ yếu nhắm vào nhục thân của võ giả, ngoài việc để cho đối phương đau đến chết đi sống lại còn có công dụng tăng lên cường độ thân thể của người luyện, vì thế vừa có thể xem nó là một cái địa phương chuyên tra tấn người, nhưng vừa lúc cũng có thể coi nó là một cho bảo địa rèn luyện thân thể.

Điểm đặc biệt của Ngũ Hành Tháp chính là có thể dò xét tu vi của người tiến vào để điều chỉnh mức độ khảo nghiệm ngang với tu vi của đối phương, nếu như người này có thể thông qua khảo nghiệm, liền có thể đi lên tầng tiếp theo, “hưởng thụ” mức độ cao hơn khảo nghiệm.

Nghe nói, Đồng Thanh Cương cũng là thường xuyên tiến vào Ngũ Hành Tháp, từng xông đến tầng thứ tư, gây ra một hồi chấn động.

Vương Hạo Thần trong lòng hơi nghi hoặc, Ngũ Hành Tháp loại bảo vật như vậy, lấy Đồng gia thể lực như vậy đáng ra không có năng lực sở hữu mới đúng a?

Không nhận được, hẳn liền đem suy nghĩ nói với Đồng Tĩnh Vân, chỉ thấy nàng đáp:

- Chuyện này ta cũng không quá rõ ràng, chỉ biết Ngũ Hành Tháp đã ở tại Đồng gia chúng ta rất lâu, truyền thuyết Đồng gia chúng ta đệ nhất lão tổ tông năm xưa khi sắp toạ hoá từng cứu được một vị tuyệt thế cường giả, vị cường giả này sau đó vì báo ơn liền tạo ra Ngũ Hành Tháp tặng cho mới thành lập Đồng gia, từ đó Ngũ Hành Tháp cũng trở thành đệ nhất bảo địa của gia tộc!

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đến Ngũ Hành Tháp, chỉ thấy trong Ngũ Hành Tháp cao lớn hùng vĩ đặt ở chính giữa một mảnh sân cực kỳ rộng, dài ngang đều gần 200 m.

Vương Hạo Thần đưa mắt đánh giá Ngũ Hành Tháp, không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền có một loại cổ lão khí thế đập vào mắt hắn, thân tháp được thiết kế vô cùng tỉ mỉ, bắt quá để cho Vương Hạo Thần khó hiểu chính là, Ngũ Hành Tháp không có giống như hẳn tưởng tượng chỉ có năm tầng, mà tổng cộng lại có đến sáu tầng.

Theo lý mà nói, Kim, Mộc, Thủy, Hoả, Thổ tương ứng với năm tầng, vậy Ngũ Hành Tháp đáng lẽ chỉ có năm tầng thôi mới đúng.

- Tĩnh Vân tỷ! Ngũ Hành Tháp tầng thứ sáu là gì?

Vương Hạo Thần hỏi.

Đồng Tĩnh Vân hơi nhú mày, nói:

- Tầng thứ sáu hơi đặc thù một chút, người có thể xem nó là “thiên ngoại thiên” của Ngũ Hành Tháp, ở bên trong khảo nghiệm của không nằm trong ngũ hành, mà phong lối khảo nghiệm! Nghe nói tầng thứ sáu cũng không phải là vị tuyệt thế cường giả năm đó tác phẩm, ngược lại là do các đời tộc trưởng Đồng gia nối tiếp nhau sáng tạo hoàn thiện! Tầng thứ sáu khảo nghiệm so với năm tầng trước càng thêm khắc nghiệt, từ xưa đến nay chỉ có vài ba người có thể chịu được khảo nghiệm bên trong! Bắt quá một năm trước tầng thứ sáu đã bị phụ thân ta phong bế, cho dù là Đồng gia võ giả cũng không thể tùy tiện đi vào!

Đồng Tĩnh Vân nhìn Ngũ Hành Tháp một chút, sau đó lại quay sang nhìn Vương Hạo Thần, mỉm cười nói:

- Thần đệ, người có muốn thử xông Ngũ Hành Tháp một chút hay không? Nếu như người có thể phá vỡ Đồng Thanh Cương từng xác lập qua thành tích, vậy địa vị của người tại Đồng gia chắc chắn sẽ lại tăng lên!

Vương Hạo Thần không do dự gật đầu, hẳn không quan tâm lắm tới việc địa vị của mình ở Đồng gia ra sao, bắt quá hẳn xác thực muốn thử một chút cường độ nhục thân của mình hiện tại đã đạt đến mức nào.

Nghĩ là làm, Vương Hạo Thần thân ảnh loé lên một cái liền tiến vào Ngũ Hành Tháp.

Khi hắn tiến vào, Ngũ Hành Tháp tầng thứ nhất liền sáng lên, đại biểu có người đang ở bên trong khảo nghiệm.

Tại Ngũ Hành Tháp khu vực xung quanh cũng có không ít người, trong số đó có vài người để ý đến Vương Hạo Thần, trong lập tức hiếu kỳ đi tới quan sát, muốn xem thử vị thiên tài mới nổi này có thể đi đến tầng thứ mấy trong Ngũ Hành Tháp.

Đồng Tĩnh Vân cũng có chút chờ mong, nàng hiểu rõ Ngũ Hành Tháp bên trong khảo nghiệm khắc nghiệt đến mức nào, bản thân nàng chẳng qua chỉ mới miễn cưỡng đạt tới tầng thứ hai, ngay cả Đồng Thanh Cương được xem là thiên tài trăm năm khó gặp cũng mới xông đến tầng thứ tư, không cách nào đi đến tầng thứ năm.

- Có lẽ ít nhất cũng phải xông đến tầng thứ ba đi a?

Đồng Tĩnh Vân có chút không dám xác định nghĩ thầm, nàng biết Vương Hạo Thần thực lực cùng giai rất mạnh, còn mạnh hơn Đồng Thanh Cương rất nhiều, thế nhưng khảo nghiệm của Ngũ Hành Tháp đơn giản chỉ nhắm vào nhục thân, hoàn toàn bỏ qua những phương diện khác, Vương Hạo Thần thực lực tổng hợp tuy mạnh, thế nhưng nhục thân so với Đồng Thanh Cương e rằng kém hơn không ít, có lẽ không có bao nhiêu cơ hội vượt qua thành tích Đồng Thanh Cương.

Quan trọng nhất là, quá trình khảo nghiệm bên trong Ngũ Hành Tháp rất thống khổ, loại đau đớn về thể xác kia không phải người bình thường có thể chịu đựng, đây cũng là một nguyên do khiến cho Đồng Tĩnh Vân nàng không thể xông đến tầng thứ ba.

Trong quá khứ, thậm chí đã có một ít võ giả Đồng gia trực tiếp bị hành hạ đến chết ở bên trong Ngũ Hành Tháp!

Cách nơi đó không xa, Đồng Thiên Tân cũng đang đứng ngoài quan sát, hắn cũng muốn nhìn một chút tiềm lực của Vương Hạo Thần đến cùng lớn đến mức nào.

- Hạo Thần! Không nên để cho bốn gia chủ thất vọng a!

Đồng Thiên Tân khẽ siết chặt hai bàn tay, hắn sở dĩ ngấm đồng ý để cho Đồng Tĩnh Vân cùng Vương Hạo Thần qua lại một phần rất lớn là bởi vì nhìn trúng tiềm lực của người sau, đối phương chỉ cần không nửa đường vãn lạc, tương lai chắc chắn có thể trở thành Vũ Quân, thậm chí nếu như có đủ vận khí, bước vào Vương cấp cũng không phải không có khả năng.

Nếu như Vương Hạo Thần trở thành Vũ Vương, hơn nữa còn là Đồng Tĩnh Vân trợ giúp, vậy tương lai Đồng gia nhất định có thể một bước lên trời, tìm lại hào quang khi xưa.

Chính vì thế, có thể thấy Đồng Thiên Tân và Đồng Tĩnh Vân kỳ vọng vào Vương Hạo Thần đến mức nào, bất cứ cơ hội khảo nghiệm thiên phú nào dành cho hắn bọn họ đều sẽ không bỏ qua.

Bất quá, rất nhanh sắc mặt hai người liền thay đổi, bởi vì Ngũ Hành Tháp tầng hai bỗng nhiên sáng lên.

Cái gì? Nhanh như vậy liền xong lên tầng thứ hai?

Đồng Tĩnh Vân sững sờ, có chút không dám tin vào mắt mình, Vương Hạo Thần dường như chỉ mới đi vào Ngũ Hành Tháp chưa đến 30 giây đi a?

Nàng nhớ rất rõ chính mình lần đầu xông Ngũ Hành Tháp, bị khảo nghiệm ở tầng một dày vò đến chết đi sống lại, gần năm phút sau mới khó khăn lắm thông qua đi tới tầng thứ hai, đầu biết nhục thân của nàng không thể so với Vương Hạo Thần thế nhưng ai có thể ngờ chênh lệch lại lớn như vậy a?

Không chỉ nàng, mà ngay cả Đồng Thiên Tân cũng hơi ngẩn người, hắn năm xưa thành tích tuy rằng tốt hơn Đồng Tĩnh Vân nhiều, thế nhưng cũng mất gần 2 phút mới có thể xông qua tầng thứ nhất, so với Vương Hạo Thần quả thật còn kém rất nhiều.

Sự kinh ngạc của mọi người còn không dừng lại ở đó, chưa đầy 2 phút sau, tầng thứ ba Ngũ Hành Tháp tiếp tục sáng lên.

Sau 5 phút, đến lượt tầng thứ tư Ngũ Hành Tháp sáng lên.

Tất cả mọi người trực tiếp trợn mắt há hốc mồm, lần đầu tiên nhìn thấy một màn rung động lòng người như vậy.

Đồng Thiên Tân kinh ngạc đến cực điểm, xác thực có điểm bị thành tích của Vương Hạo Thần dọa sợ, nên biết hắn và Đồng Thanh Cương tại lần đầu xông tháp thời điểm, chỉ có thể miễn cưỡng xông đến tầng thứ ba, hơn nữa còn mất hơn 10 phút thời gian, càng không muốn nói đến việc đi tới tầng thứ tư.

- Người này thật đúng là một cái hiếm thấy yêu nghiệt! Thật không biết là cỗ thế lực nào có thể bồi dưỡng ra một kẻ như vậy a?

.....

Cùng thời điểm đó, ở bên ngoài Đồng gia, có ba đạo thân ảnh đi vào.

Trong đó một vị trung niên nam tử, niên kỷ chừng 40 tuổi, thể nhưng dung mạo lại ẩn chứa vẻ tang thương, hai hàng tóc mai đều đã bạc trắng.

Một vị khác trung niên nam tử, niên kỷ cùng người trước cơ hồ tương tự, thể nhưng bộ dáng lại trẻ trung hơn nhiều, hiển nhiên bảo dưỡng rất tốt, thân mặc hoa phục càng tăng thêm vẻ quý phái.

Còn có một vị thanh niên tuổi chừng 20, dung mạo tuấn tú, da thịt trắng nõn, hai hàng lông mày tràn đầy vẻ kiêu ngạo, một thân y phục hoa lệ, nhìn qua liền biết là người thân phận không tầm thường.

- Nhị đệ! Đây chính là gia tộc của ngươi? Nhìn qua cũng không tệ a!

Thân mặc hoa phục trung niên nam tử khẽ cười nói, thể nhưng nơi đáy mắt lại lướt qua một vòng khinh thị.

- Chỉ là một cái nho nhỏ gia tộc, tự nhiên sẽ không vào được huynh trưởng pháp nhãn!

Tang thương nam tử lắc đầu nói.

- Xác thực là vậy!

Tuấn tú thanh niên lạnh lùng nói, trên mặt lại là trực tiếp hiện lên vẻ khinh thường tới cực điểm.

Tang thương nam tử thần sắc hơi cứng lại, bất quá hắn dường như đối với tính cách của người trước đã tập thành thói quen, cũng không nói gì.

Ba người bọn họ rất nhanh liền đi vào Đồng gia.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Đồng Vô Lệ

Ba người vừa đi vào, liền có Đồng gia chi nhân nhìn thấy, có vài người trong số đó nghi hoặc nhìn nam tử tang thương một chút, lúc nhất thời lại không nghĩ ra thân phận của hắn.

Bất quá, trong đó cũng có một vài người có trí nhớ khá tốt, suy nghĩ một lát rồi trừng lớn hai mắt, kinh hãi kêu lên:

- Người đó là... đệ đệ của gia chủ, Đồng Vô Lệ đại nhân!

Rất nhanh, tin tức này liền lan truyền khắp Đồng gia, dẫn đến vô số hộ pháp, trưởng lão, thậm chí không ít nguyên lão đòi trước xuất quan, nhanh chóng chạy tới.

Ngay cả Đồng Thiên Tân cũng bị kinh động, để lại Đồng Tĩnh Vân còn chưa hiểu chuyện gì ở lại bên ngoài Ngũ Hành Tháp, còn bản thân thì vội vã rời đi.

Dựa vào thực lực của Đồng Thiên Tân, không mất bao nhiêu thời gian liền đến nơi.

- Vô Lệ, thật là ngroại!

Vừa nhìn thấy nam tử tang thương kia, Đồng Thiên Tân liền lập tức mừng rỡ, thần sắc không dấu được vẻ cuồng hi.

Ít người biết rằng, Đồng Thiên Tân có một người đệ đệ, đồng thời cũng là Đồng gia một thế hệ trước chân chính đệ nhất thiên tài, Đồng Vô Lệ.

Đồng Vô Lệ trẻ hơn Đồng Thiên Tân đến gần mười tuổi, thể nhưng thiên phú của hắn so với đại ca lại cao hơn nhiều, có thể so sánh với Đồng Thanh Cương hiện nay, vào thời điểm đó, hắn mới là người được chọn làm gia chủ đời tiếp theo, đây chính là quyết định của Đồng gia gia chủ lúc đó.

Bất quá, Đồng Vô Lệ thiên phú tuy cao nhưng tính tình đậm mực, một lòng si võ, đối với ngôi vị gia chủ hoàn toàn không có hứng thú, cũng không thích giao du bên ngoài, bằng hữu hầu như chẳng có ai, vì vậy thế nhân chẳng có mấy người biết đến sự tồn tại của hắn.

Không lâu sau, Đồng Vô Lệ gặp được một nữ nhân, cùng nàng kết làm phu thê, sau đó liền rời khỏi Đồng gia chu du thiên hạ, hơn một năm sau bỗng nhiên mất liên lạc, từ đó không có tin tức gì nữa, gia tộc phái bao nhiêu cao thủ ra ngoài đi tìm đều vô ích, mà lão gia chủ lúc đó lại gần đất xa trời, nghĩ đến gia tộc không thể không có người đứng đầu, cuối cùng đành phải chọn Đồng Thiên Tân trở thành tân nhiệm gia chủ, còn bản thân ông không lâu sau đó cũng qua đời.

Đồng Thiên Tân vốn dĩ cho rằng, Đồng Vô Lệ ở bên ngoài đã vắng lạc, không nghĩ tới sẽ có một ngày hai huynh đệ có thể lần nữa đoàn tụ.

Chỉ là Đồng Thiên Tân cũng có chỗ không hiểu, Đồng Vô Lệ tính ra năm nay chỉ mới hơn 30, vì sao lại trở nên già nua như vậy, bộ dáng hầu như đã có thể so với một người gần 50 tuổi.

- Đại ca! Đã lâu không gặp!

Tang thương nam tử đúng là Đồng Vô Lệ, chỉ thấy hắn trên khuôn mặt già trước tuổi xuất hiện một nụ cười khắc khổ.

- Ha ha! Xem ra vị này chính là Vô Lệ đại ca a!

Thân mặc hoa phục trung niên nam tử cười nhạt nói.

Đưa mắt nhìn Đồng Thiên Tân một cái, tuy rằng trong mắt thần sắc che dấu rất kỹ, thể nhưng nếu có người tinh ý đều sẽ nhận ra ở nơi đáy mắt của hắn có ẩn dấu một tia khinh thường.

Còn thanh niên tuấn tú thậm chí không có hứng thú nhìn đám người một chút, càng không có khả năng mở miệng chào hỏi.

- Vô Lệ! Đây là...

Đồng Thiên Tân đưa mắt nhìn Đồng Vô Lệ, có ý dò hỏi.

Đồng Vô Lệ gật đầu, nói:

- Đại ca! Để ta giới thiệu một chút, vị này là Tử Dương Tông nội môn trưởng lão - Hoàng Uyên! Còn vị này là Tử Dương Tông thiếu tông chủ - Hoàng Thiếu Phong!

Lời của Đồng Vô Lệ vừa dứt, mọi người liền đồng loạt hít vào một hơi lạnh khí, ánh mắt kinh hãi nhìn hai người kia, bọn họ không ngờ, Đồng Vô Lệ quay về vậy mà lại mang tới hai vị đại nhân vật có thân phận đáng sợ như vậy.

Tử Dương Tông là một cái có nội tình vô cùng đáng sợ đại tông môn, so sánh một chút, Đồng gia tuy rằng là bá chủ tại Nhai Đình sơn mạch, thể nhưng nếu so với Tử Dương Tông thì lại như đom đóm so với ánh trăng, cái sau thực sự là một cái chân chính siêu cấp thế lực, quản lý địa hạt so với Đồng gia rộng lớn hơn vô số lần, đừng nói là Vũ Linh mà ngay cả Vũ Quân đều có không ít, thậm chí có lời đồn, Tử Dương Tông tông chủ đã đột phá đến Vũ Vương, nếu chuyện này là sự thật, vậy Tử Dương Tông địa vị chắc chắn sẽ còn nâng cao một bậc, cho dù là tại khắp Đồng Hoa hoàng triều cũng sẽ có không nhỏ danh tiếng.

Bất kể như thế nào, đối với Đồng gia mà nói, Tử Dương Tông hoàn toàn đích xác là một cái quái vật khổng lồ, căn bản không thể trâu vào.

Đồng Thiên Tân đưa mắt đánh giá Hoàng Uyên cùng Hoàng Thiếu Phong mà trong lòng không khỏi sợ hãi, hai người này không hề che dấu tu vi, hắn có thể dễ dàng nhìn ra được Hoàng Uyên tu vi so với hắn còn cao hơn nhiều, ít nhất cũng là Vũ Linh cảnh hậu kỳ, thậm chí có khả năng là Vũ Linh chín sao, còn Hoàng Thiếu Phong tuy rằng niên kỷ có lẽ chỉ ngang ngửa Đồng Thanh Cương, thể nhưng cũng có tu vi Tam Tinh Vũ Sư, dù cảnh giới có chút không ổn định, thể nhưng vẫn là một vị Vũ Sư hàng thật giá thật.

- Thật không hổ là đệ tử của siêu cấp thế lực!

Đồng Thiên Tân trong lòng cảm khái.

Hắn không phải có ý đề cao người khác mà hạ thấp chính mình, chỉ là Hoàng Thiếu Phong tuy chỉ là Vũ Sư sơ kỳ, tu vi chưa vững chắc, thể nhưng hắn thân là thiếu tông chủ của Tử Dương Tông, bất kể là công pháp hay vũ kỹ cấp bậc đều vượt xa người thường, chiến lực chắc chắn không phải Đồng gia vũ giả có thể so sánh.

- Thì là hai vị đại nhân vật của Tử Dương Tông, quả là hạnh ngộ! Bất quá, Vô Lệ làm sao lại quen biết hai người, hơn nữa những năm qua đệ đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại không có một chút tin tức nào như vậy?

Đồng Thiên Tân cực kỳ khách khí đối với Hoàng Uyên và Hoàng Thiếu Phong nói mấy câu, sau đó liền nhìn Đồng Vô Lệ hỏi.

Đồng Vô Lệ tựa hồ cũng đoán được Đồng Thiên Tân suy nghĩ, vì thế liền mở miệng giải thích, thanh âm theo đó cũng có chút trầm xuống:

- Đại ca! Chuyện này nói ra thật có chút dài dòng..

Năm xưa, Đồng Vô Lệ cùng nữ nhân hắn yêu kết làm phu thê, mà thể tử của hắn lại chỉ là một cái phàm nhân không có tu vi, vì thế dẫn đến việc trong tộc nhiều người bất mãn, cộng thêm tính cách của hai người đều không ham địa vị danh vọng, vì thế không lâu sau liền bị một rời khỏi Đồng gia, ý muốn sống một cuộc đời đậm mực, không tranh với thế nhân.

Rời khỏi gia tộc, Đồng Vô Lệ mới biết thiên hạ này rộng lớn đến mức nào, Đồng gia có thể tại Nhai Đình sơn mạch xưng hùng xưng bá, đó là bởi vì “ núi không lão hổ, hầu tử xưng vương “, trên thực tế lấy chút thực lực của gia tộc ra so sánh với các đại thế lực bên ngoài thì chẳng khác nào hạt cát giữa sa mạc.

Đồng Vô Lệ tại Đồng gia có thể xưng là đệ nhất thiên tài, thế nhưng nếu so sánh với truyền nhân của các đại tông môn thì lại có chút không bằng, thiên hạ rộng lượng, thiên tài anh kiệt đầy rẫy khắp nơi, trong đó người giỏi hơn hẳn thực sự rất nhiều, từ đó hành sự một mực rất cẩn thận, tận lực không trêu chọc phiền phức.

Mà Hoàng Uyên thì là người mà Đồng Vô Lệ tình cờ gặp trên đường đi, lúc đó Hoàng Uyên thân mang trọng thương, Đồng Vô Lệ và hắn thế tử không nhận được liền ra tay giúp đỡ, để cho người trước vô cùng cảm kích, lại thấy thiên phú của Đồng Vô Lệ không tồi, sau khi hồi phục thương thế việc đầu tiên là muốn cùng Đồng Vô Lệ kết làm huynh đệ, người sau tự nhiên là không có lý do từ chối.

Hoàng Uyên cùng Đồng Vô Lệ ở chung vài ngày, sau đó liền phải quay về tông môn, trước đó còn có ý mời phụ thế hai người đến Từ Dương Tông làm khách, hai người do dự một chút, cuối cùng vẫn bằng lòng, đợi Hoàng Uyên rời đi vài ngày liền thu xếp hành lý muốn đến Từ Dương Tông nhìn một chút.

Nào ngờ vận khí của hai người thực sự quá nát, khi sắp đến Từ Dương Tông liền gặp phải một tên độc hành võ giả, kẻ này lại là một cái hái hoa dâm tặc, nhìn thấy Đồng Vô Lệ thế tử dung mạo xinh đẹp như hoa liền nổi tà tâm, trực tiếp ra tay hoành đao đoạt ái.

Đồng Vô Lệ nào để thế tử chịu nhục, tự nhiên là liều chết chống cự, thế nhưng đối phương là Vũ Linh cường giả hàng thật giá thật, còn hắn tuy thiên phú trác tuyệt bất quá tu vi lại chưa bước vào cảnh giới này, căn bản không phải đối thủ của người kia, kết cục bị đánh cho toàn thân không có chỗ nào lành lặn, chỉ còn sót lại một hơi thở sau cùng.

Thế tử của Đồng Vô Lệ biết rõ bản thân không cách nào trốn thoát, vì muốn bảo vệ tôn nghiêm đã cắn lưỡi tự vẫn, nào ngờ tên dâm tặc kia vẫn không tha, vẫn làm nhục thi thể nàng, Đồng Vô Lệ ở một bên chỉ có tro mắt nhìn mà không thể ngăn cản.

Đúng lúc tên độc hành võ giả kia đang “hành sự” thì Hoàng Uyên dẫn theo vài cái Từ Dương Tông đệ tử tìm đến, thấy cảnh này liền nổi giận lôi đình, điên cuồng lao vào tấn công người trước, đáng tiếc tu vi của độc hành võ giả quá cao, tuy Hoàng Uyên có thể áp chế hắn nhưng lại không cách nào đem hắn chém giết, ngược lại bị hắn trốn thoát.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 132: Từ Dương Tông Thiếu Tông Chủ

Mất đi thế tử, Đồng Vô Lệ tìm cũng chết đi, tựa hồ đã mất linh hồn, Hoàng Uyên không biết thế nào giúp hắn, đành phải mang Đồng Vô Lệ đến Từ Dương Tông dưỡng thương.

Thời gian qua đi, Đồng Vô Lệ thương tích bên ngoài cũng dần khôi phục, thế nhưng vết thương trong lòng lại hoàn toàn không có cách nào chữa lành, ngoại trừ việc mỗi ngày đến trước mộ thế tử cũng không có gì khác dễ làm, giống như một cái xác biết đi.

Hoàng Uyên muốn giúp nhưng hữu tâm vô lực, bắt đắ dĩ chi có thể chờ đợi, hi vọng thời gian có thể giảm bớt nỗi đau của Đồng Vô Lệ.

5 năm trôi qua, đến lúc này cả Hoàng Uyên cũng gần như đã tuyệt vọng, Đồng Vô Lệ không ngờ lại có thể từ trong nỗi đau gượng dậy, tuy rằng tim hắn đã chết, thế nhưng hắn trong lòng có một chấp niệm, đó chính là báo thù cho thế tử của mình.

Nhiều năm như vậy hoang phế việc tu luyện, tu vi của Đồng Vô Lệ không tiến còn giảm nhiều, thế nhưng bản thân hắn là một cái thiên tài, cộng với ý chí kiên người không ngừng tu luyện, không đến mấy năm không chỉ khôi phục tu vi vốn có, mà còn đột phá Vũ Linh, đủ thấy cừu hận có thể khiến một người tiến bộ nhanh đến mức nào.

Vốn dĩ Đồng Vô Lệ còn muốn tiếp tục tu luyện, bất quá một ngày Hoàng Uyên bỗng nhiên lại tìm đến hắn, nói là bản thân y có nhiệm vụ làm hộ đạo giả cho Từ Dương Tông thiếu tông chủ ra ngoài lịch lãm, vì thế muốn rủ hắn đi cùng, thuận tiện có thể ghé qua gia tộc của hắn nhìn một chút.

Đối với Đồng gia, Đồng Vô Lệ nếu nói không có chút tình cảm là chuyện không thể nào, hơn nữa đã rời đi lâu như vậy, tự nhiên là muốn quay về thăm cố nhân.

- Nhị đệ! Người chịu khổ!

Đồng Thiên Tân nghe xong câu chuyện, trong lòng có chút chua xót, nhất thời không biết phải an ủi đối phương thế nào, chỉ có thể nói ra một câu như vậy.

Đồng Thiên Tân biết rất rõ, Đồng Vô Lệ bản tính si vồ, đừng nói là nữ nhân, cho dù là bằng hữu đều lác đác không có mấy người, khó khăn lắm mới xuất hiện một nữ tử có thể khiến hắn yêu đến điên dại, chấp nhận rời bỏ gia tộc cùng nàng sống cuộc sống đam bạc, nàng chết đi rồi, có thể hình dung ra Đồng Vô Lệ thời điểm đó tuyệt vọng và đau khổ đến mức nào.

- Tốt! Tốt, hôm nay là ngày vui, không nên nói những chuyện này! Đồng huynh, tại hạ lần đầu tới Đồng gia, rất muốn đi ngắm phong cảnh một chút, lại nghe nói Đồng gia có một chỗ bảo địa là Ngũ Hành Tháp, không biết có thể cho tại hạ cơ hội được đại khai nhãn giới hay không?

Thấy bầu không khí trở nên có chút không đúng, Hoàng Uyên ở một bên vội chuyển đề tài.

- Ha ha! Tất nhiên là được! Chư vị mời theo ta!

Có người đưa thang để xuống tất nhiên Đồng Thiên Tân sẽ không từ chối, rất nhanh liền đáp ứng, mà Đồng Vô Lệ thì bản tính trầm mặc, cũng không nói nhiều, chỉ là nhẹ gật đầu, xem như đồng ý.

Hoàng Thiếu Phong thì căn bản không thèm phản ứng, bộ dáng kiêu ngạo lạnh lùng không để ý đến mọi người.

Hoàng Thiếu Phong thân là thiếu tông chủ của Từ Dương Tông, hơn nữa còn là con trai của tông chủ, chi cần không có gì bất ngờ xảy ra thì hắn chắc chắn sẽ là Từ Dương Tông đời tiếp theo tông chủ, dựa vào thân phận của hắn, có thể đem đám người Đồng Thiên Tân hay Đồng Vô Lệ để vào mắt mới là chuyện lạ.

Lần này vốn dĩ Hoàng Thiếu Phong không hề có ý định muốn đến Đồng gia, bất quá sao khi biết được việc Đồng gia có một chỗ luyện thể bảo địa là Ngũ Hành Tháp thì hắn lại đổi ý, thuận nước đẩy thuyền đồng ý với Hoàng Uyên.

Dù sập Ngũ Hành Tháp cũng là một nơi báo địa do vương giả Thạch Chiến Vương năm xưa tạo ra, vị cường giả này thực lực căn bản không người sáng lập ra Từ Dương Tông – Thiên Hoá Vương bao nhiêu, cơ duyên do hắn để lại chắc chắn sẽ không đến nỗi kém quá, ít nhất theo Hoàng Thiếu Phong nghĩ là như vậy.

Đoàn người không nhanh không chậm mà đi, trên đường Đồng Thiên Tân ngoài trừ việc nói chuyện phém với Đồng Vô Lệ và Hoàng Uyên thì phần lớn thời gian còn lại đều dùng để âm thầm quan sát Hoàng Thiếu Phong.

Không thể không nói, Hoàng Thiếu Phong trong mắt Đồng Thiên Tân thực sự là một cái thiên tài, lấy niên kỷ chỉ sắp si Đồng Thanh Cương, thế nhưng tu vi đã vượt xa người sau, hơn nữa còn có một cái siêu cấp thể lực Từ Dương Tông chống lưng, thực sự là làm cho người ta hâm mộ.

- Thiên tài như vậy, nếu như có thể kéo vào Đồng gia chúng ta liền tốt!

Cái suy nghĩ này từ trong đầu Đồng Thiên Tân nảy sinh ra, sau đó dù như thế nào cũng không thể xoá đi.

Trước đó, Vương Hạo Thần thiên phú tuy rằng xuất chúng, niên kỷ cũng so Hoàng Thiếu Phong nhỏ hơn, thế nhưng Đồng Thiên Tân cũng không rõ ràng hẳn xuất thân từ cái nào đại thể lực, bất quá kỳ thực trong lòng đã có chỗ hoài nghi, nếu như Vương Hạo Thần thật đi ra từ một cái đại thể lực, hẳn làm sao ngay cả một cái hộ đạo giả đều không có đây?

Lại nói, cho dù Vương Hạo Thần sau lưng thể lực có mạnh, chẳng lẽ còn có thể mạnh hơn Từ Dương Tông? Nếu không hẳn cần gì phải đi tới cái nơi khi họ có gậy này lịch luyện?

So sánh với Vương Hạo Thần, Hoàng Thiếu Phong tự nhiên là có chỗ dựa vững chắc rõ ràng, từ đó mới khiến địa vị người sau ở trong lòng Đồng Thiên Tân cao hơn người trước không chỉ một bậc.

Cũng không lâu lắm, đoàn người đã đi đến Ngũ Hành Tháp phía trước, cùng lúc đó, chỉ thấy Đồng Tinh Vân thân ảnh bỗng nhiên từ một bên chạy tới, vui vẻ nhìn Đồng Thiên Tân nói:

- Phụ thân người nhìn, Thần đệ hẳn đã leo tới tầng thứ tư!

Nếu là trước đó, Đồng Thiên Tân nghe được tin chắc chắn vô cùng mừng rỡ, bất quá lúc này hẳn chẳng qua chỉ là hơi kinh ngạc một chút, khẽ gật đầu, sau đó liền cười nói:

- Tinh Vân! Còn không mau tới đây bái kiến thúc thúc!

- Cái... cái gì?

Đồng Tinh Vân nghe được lời này, mắt đẹp lập tức tròn tròn, nàng trước đây đúng là đã từng gặp qua Đồng Vô Lệ một lần, thế nhưng lúc đó nàng còn quá bé, ấn tượng không sâu, cộng thêm nhiều năm nay Đồng Thiên Tân căn bản không muốn nhắc đến chuyện của người đệ này, khiến cho nàng cũng có chút quên mất mình còn có một cái thúc thúc.

- Tiểu Vân, nhiều năm không gặp, người đã lớn rồi!

Đồng Vô Lệ mỉm cười, hẳn năm đó đúng là chỉ gặp Đồng Tinh Vân một lần, lúc đó nàng niên kỷ còn rất nhỏ, bây giờ gặp lại, nàng đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp.

Đồng Tinh Vân ngây người hồi lâu, mới chậm chạp tìm được một chút ký ức về Đồng Vô Lệ, sau đó liền vội vàng nói:

- Tinh Vân gặp qua thúc thúc!

- Ha ha! Vì này chính là Đồng gia đại tiểu thư? Đồng huynh thật có phúc, lại có được một nữ nhi xinh đẹp như vậy!

Hoàng Uyên một bên cười nhạo nói.

Hoàng Thiếu Phong thì đưa mắt đánh giá Đồng Tinh Vân, nơi đáy mắt lộ một tia kinh diễm, nữ nhân này tuy rằng dung mạo không tính là khuynh quốc khuynh thành, làn da cũng không trắng bạch như nữ nhi khuê các bình thường, bất quá trên người nàng lại có một cổ hào sáng khí chất rất đặc biệt, thân thể lại phát dục rất tốt, để cho nàng trong mắt Hoàng Thiếu Phong lại có một phong vị khác, rất mới lạ.

Đồng Thiên Tân từ này đến giờ vẫn đang âm thầm quan sát biểu hiện của Hoàng Thiếu Phong, phát hiện hẳn khi nhìn thấy nữ nhi của mình liền lộ ra một chút động tâm liền mừng thầm, lập tức rên rỉ ngay khi còn nóng, đem thân phận của Hoàng Uyên cùng Hoàng Thiếu Phong nói cho Đồng Tinh Vân.

- Từ Dương Tông thiếu tông chủ?

Đồng Tinh Vân trong mắt đầy vẻ kinh ngạc, nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, nam tử đứng trước mặt mình lại có thân phận kinh khủng như vậy.

Hoàng Uyên tuy rằng không có giống như Đồng Thiên Tân cẩn thận quan sát Hoàng Thiếu Phong như vậy, bất quá hẳn ngoại trừ thân phận là Từ Dương Tông trưởng lão, còn là Hoàng Thiếu Phong thúc thúc, bản thân làm hộ đạo giả cho Hoàng Thiếu Phong đã lâu, cũng tương đối hiểu rõ tính khí của người trước.

Hoàng Thiếu Phong người này tuy rằng bề ngoài rất kiêu ngạo lạnh lùng, thế nhưng kỳ thực lại là kẻ rất háo sắc, bản thân lại là thiếu tông chủ của Từ Dương Tông, tuổi còn trẻ nhưng đã có vô số tình nhân, nữ đệ tử trong tông môn có quan hệ với hắn không có một trăm thì cũng có tám chục, mà nữ nhân bên ngoài thì càng là nhiều không đếm xuể.

Vì thế khi nhìn thấy Đồng Tinh Vân, Hoàng Uyên liền có thể đoán được Hoàng Thiếu Phong chắc hẳn liền sẽ có hứng thú với nữ nhân này, liền thuận nước đẩy thuyền, nói:

- Đồng huynh, nghe nói Ngũ Hành Tháp đối với nhục thân khảo nghiệm rất mạnh, vừa hay Hoàng thiếu trên nhục thân cũng có chút tạo nghệ, không biết có thể để cho hắn vào trong thử một lần hay không?

Đồng Thiên Tân ánh mắt hơi loé lên, cười đáp:

- Đương nhiên có thể!

Sau đó liền đối với Hoàng Thiếu Phong đưa ra một cái thủ thế “ mời “.

Hoàng Thiếu Phong cũng không từ chối mà khẽ gật đầu, hẳn cảm thấy, chỉ cần bản thân mình tại trong Ngũ Hành Tháp đạt được thành tích cao, cộng với thân phận của mình liền đủ để Đồng Tinh Vân hiểu được cái gì mới là thiên tài thực sự, để cho nàng trực tiếp chủ động ngã vào vòng tay hắn là tốt nhất, đỡ mất công chính hắn phải tốn sức truy cầu.

Còn đối với Ngũ Hành Tháp khảo nghiệm, Hoàng Thiếu Phong kỳ thật cũng không quá xem trọng, dù sao hắn nhục thân đứng rất mạnh, hẳn còn không tin một cái nho nhỏ thể gia bảo địa khảo nghiệm liền có thể làm khó được mình.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Nhân tuyển tốt nhất

- Để cho ta xem, cái gọi là Ngũ Hành Tháp này khảo nghiệm có bao nhiêu độ khó!

Hoàng Thiếu Phong về mặt tự tin tiến vào bên trong Ngũ Hành Tháp, bắt đầu tầng thứ nhất khảo nghiệm.

- Hoàng Uyên huynh, Hoàng thiếu là luyện thể võ giả?

Đồng Thiên Tân phát hiện Hoàng Uyên tựa hồ đối với Hoàng Thiếu Phong có lòng rất lớn, không nhịn được liền hỏi.

Lượn thực lực, một trăm cái Hoàng Thiếu Phong cũng không phải là đối thủ của Đồng Thiên Tân, thế nhưng y lại có một cái hộ đạo giả là Vũ Linh hậu kỳ, toàn bộ Đồng gia không có một cái có thể chống lại Hoàng Uyên, càng không nói tới Tử Dương Tông con quái vật khổng lồ kia, thành tựu tương lai chắc chắn vượt xa mình, vì thế hai chữ “ Hoàng thiếu “ Đồng Thiên Tân nói ra không có chỗ nào cảm thấy không hợp.

Ai cũng biết, Ngũ Hành Tháp nhắm vào nhục thân khảo nghiệm, tu vi dù cao ở trong này cũng chưa chắc đã có bao nhiêu chỗ dùng.

- Ha ha! Đồng huynh có chỗ không biết, thiếu tông chủ chúng ta kiểm tu võ thể hai đường, hẳn luyện thể công pháp, là chúng ta Tử Dương Tông cao cấp nhất tuyệt học – Viêm Dương Công, nhục thể của hắn trong cùng cảnh giới có thể nói là khó gặp địch thủ!

Viêm Dương Công, là tuyệt học luyện thể do Tử Dương Tông tông chủ đời đầu tiên – Thiên Hoà Vương sáng tạo, tu luyện đến đại viên mãn liền có thể ngưng tụ ra Hậu Thiên Viêm Dương Chi Thể, cùng Thiên Thạch Thân Công của Đồng gia có chút tương tự, bất quá uy lực lại mạnh hơn một đường.

Kỳ thực Hoàng Uyên tự tin với Hoàng Thiếu Phong như vậy cũng không phải là không có lý do, người sau nhục thể quả thực không kém chút nào, rất dễ dàng đã vượt qua tầng thứ nhất khảo nghiệm, tốc độ so với Vương Hạo Thần trước đó lại kém không chỉ gấp đôi.

Bất quá thành tích này đã rất tốt, dù sao hắn cũng là lần đầu xong Ngũ Hành Tháp, hơn nữa trình độ của một người không thể chỉ dựa vào tốc độ vượt ải để đánh giá.

Rất nhanh, Hoàng Thiếu Phong liền vượt qua tầng thứ hai, tầng thứ ba khảo nghiệm, bất quá cũng hao tổn không ít thời gian, đến khi hắn xông đến tầng thứ tư, đã mất đủ một canh giờ đồng hồ.

Mà Vương Hạo Thần lúc này cũng đang ở tầng thứ tư, bất quá thời gian hắn ở nơi này cũng đã rất lâu.

Ngũ Hành Tháp bình thường có rất ít người có thể leo đến tầng thứ ba, thế nhưng lúc này lại có đến hai người cùng lúc xông đến tầng thứ tư khảo nghiệm, cái này thực sự là rất hiếm gặp.

Chỉ là, cả hai người này đều không phải là Đồng gia chi nhân.

- Không hổ là Tử Dương Tông thiếu tông chủ, Đồng gia chúng ta Ngũ Hành Tháp vậy mà không làm khó được hắn!

Đồng Tinh Vân trong mắt lộ ra một tia hào quang.

Thiên tài có thể lực lớn, đi đến đâu cũng sẽ được người người chú mục, đặc biệt là nữ nhân.

Đồng Tinh Vân nàng là một cái nữ nhân rất thực dụng, trước đó Vương Hạo Thần thiên phú cộng với một điểm dung mạo dễ cho nàng động tâm, thế nhưng trên người hắn lại luôn toát ra một vẻ thần bí khó nắm bắt, còn Hoàng Thiếu Phong lại nổi bật mà rõ ràng như mặt trời ban trưa, dẫn đến việc nàng dần coi trọng người thứ hai hơn một chút.

Là người cẩn thận như nàng, chưa hẳn đã muốn có một người nam nhân mà mình không hoàn toàn hiểu rõ.

Dù sao, Hoàng Thiếu Phong thân phận đã xác nhận, so với một Vương Hạo Thần lai lịch không rõ thì an toàn hơn nhiều.

Vương Hạo Thần đích thực ở tầng thứ tư dừng lại rất lâu, bất quá không phải bởi vì hắn không thể xông qua, mà là bởi vì ở tầng thứ tư này hắn tìm thấy một thứ tương đối thú vị.

Ai cũng biết, Ngũ Hành Tháp năm tầng đầu là dựa theo ngũ hành bên trong đưa ra khảo nghiệm, mà tầng thứ tư, thì lại có khảo nghiệm liên quan đến hỏa.

Lúc này, Vương Hạo Thần đang đứng trong một căn phòng được làm bằng đá, trên tường có khắc vô số đạo văn tự cổ lão đồ rục, không gian xung quanh tràn ngập hỏa diễm vô tận, tựa như đang ở trong vô tận hỏa vực đồng dạng.

Cường độ hỏa diễm ở nơi này tuy rằng rất mạnh, thế nhưng nếu muốn làm bị thương Vương Hạo Thần nhục thể thì vẫn còn kém một chút, hơn theo một góc độ nào đó mà nói thì loại hỏa diễm được sản sinh ra từ trận pháp này nhiều lắm chỉ có thể coi là phạm hỏa, đối với người thân mang thiên địa kỳ hỏa như Vương Hạo Thần tác dụng càng giảm đi rất nhiều, vì thế khảo nghiệm tầng thứ tư đối với hắn xem như so với những tầng khác càng thêm dễ dàng.

Bất quá Vương Hạo Thần cũng không có ý định lập tức xông qua khảo nghiệm, bởi vì hắn lại có một suy nghĩ, nếu như có thể mượn hỏa diễm ở nơi này, trợ giúp hắn tinh luyện Bất Hủ chân dịch thì sao?

Tinh luyện Bất Hủ chân dịch quá trình phi thường gian nan, hao tổn thời gian rất nhiều, cho dù Vương Hạo Thần có Phệ Huyết Thánh Hóa tương trợ thì tốc độ tinh luyện vẫn rất chậm.

Mà hỏa diễm nơi này phẩm chất tuy rằng không cao, thế nhưng trải qua vô số năm tháng được Đồng gia chúng võ giả không ngừng tăng cường, lượng hỏa diễm đã tăng đến một cái thiên văn số lượng, có chúng trợ giúp nhất định có thể giảm bớt rất nhiều thời gian.

Một khi nhục thân đạt đến Luyện Bỉ đại thành, hẳn tự tin cho dù là Đồng Thanh Cương Hồng cấp Thiên Thạch Chiến Thể trước mặt hắn cũng sẽ không đất diễn, mà năng lực phòng ngự của hắn e rằng có thể miễn cưỡng gánh chịu Vũ Sư cường giả công kích.

Nghĩ là làm, Vương Hạo Thần không do dự lấy ra vô số linh dược ở trong nạp giới, bắt đầu quá trình tinh luyện Bất Hủ chân dịch.

Trước đó hắn mất đến 10 ngày thời gian, mới ngưng luyện đi ra 5 giọt Bất Hủ chân dịch, bất quá lần này chắc chắn sẽ không mất nhiều thời gian như vậy.

Ở bên ngoài, từ khi Vương Hạo Thần tiến vào tầng thứ tư đã được trọn vẹn hai canh giờ, mà Hoàng Tử Mặc, đồng dạng cũng đã ở trong đó được gần một canh giờ.

- Mất nhiều thời gian như vậy, chẳng lẽ khảo nghiệm ở tầng thứ tư lại khó đến vậy sao?

Hoàng Uyên về mặt có chút âm trầm bất định, cái này không thể trách hắn, bởi vì Hoàng Thiếu Phong thực sự đã ở trong đó quá lâu, thời gian một canh giờ đối với việc khảo nghiệm không thể không nói là rất dài, trừ phi khảo nghiệm ở tầng này rất khó, để cho Hoàng Thiếu Phong muốn thông qua đều cực kỳ gian nan.

Lại trôi qua nửa canh giờ, khi mà Hoàng Uyên tựa hồ đã nhìn hết nổi, thì tầng thứ năm Ngũ Hành Tháp bỗng nhiên sáng lên.

- Có người xông đến tầng thứ năm!

Tất cả mọi người ở bên ngoài Ngũ Hành Tháp vào lúc này đều rung động.

Ngũ Hành Tháp tầng thứ năm, đó chính là mục tiêu cả đời của tất cả Đồng gia võ giả, thế nhưng nhiều năm qua chỉ có Đồng Thiên Tân, Đồng Thanh Cương và Đồng Vô Lệ là xông đến tầng thứ này, hiện tại liền có thêm một người khác.

Đồng Vô Lệ ánh mắt nhìn Ngũ Hành Tháp có chút phức tạp, hắn năm đó thiên phú cao nhất toàn bộ Đồng gia, lần đầu tiên xông tháp chẳng qua chỉ miễn cưỡng đi tới tầng thứ ba, phải đến nhiều năm sau mới có thể xông đến tầng thứ năm.

So sánh với hai người đang ở trong tháp kia, hắn thì tính là thiên tài gì?

Thực sự là trường giang sóng trước đề sóng sau.

Rất nhanh, ánh sáng nơi tầng năm vụt tắt, sau đó liền có một bóng người từ trong tháp đi ra.

Là Hoàng Thiếu Phong!

Hoàng Thiếu Phong lúc này bộ dáng có chút chật vật, không chỉ sắc mặt tái nhợt mà ngay cả khí tức cũng phù phiếm vô cùng, tựa như vừa mới trải qua một trận đại chiến.

Hắn xác thực là xông đến tầng thứ năm, bất quá quá trình lại vô cùng gian nan, bởi vì hắn tu luyện Viêm Dương Công chưa đến nơi đến chốn, cường độ nhục thân hiện tại muốn kháng lại hỏa diễm ở tầng thứ tư là rất miễn cưỡng, nếu không phải đến phút cuối cùng hắn nhục thân có chỗ đột phá, hơn nữa còn có đan dược cao cấp của tông môn trợ giúp hồi phục, thì e rằng hắn căn bản không có khả năng đột phá tầng thứ tư mà đi đến tầng thứ năm.

- Ha ha! Hoàng thiếu, ngươi quả nhiên là thần nhân, lần đầu tiên xông Ngũ Hành Tháp đã đi đến tầng thứ năm! Đây chính là thành tích mà trong toàn bộ lịch sử Đồng gia đều chỉ có một mình gia chủ đời đầu tiên có thể làm đến a!

Đồng Thiên Tân lập tức đi tới, một mặt tươi cười rạng rỡ nói, thanh âm không ngờ vậy mà lộ ra một tia nịnh nọt.

- May mắn mà thôi!

Hoàng Thiếu Phong cười nhạt đáp, bất quá trong mắt lại khó che dấu vẻ kiêu ngạo.

Thành tích của hắn, hắn là không có người nào tại Đồng gia có thể so sánh, thừa đủ để đoạt mỹ nhân tâm a?

Đồng Tĩnh Vân ở một bên nhìn hắn, tuy rằng trên mặt không có biểu hiện gì, thế nhưng trong lòng thì lại có chút sùng bái ngưỡng mộ, dù sao thiên phú của Hoàng Thiếu Phong ở trước mặt nàng thực sự quá ưu tú, cộng thêm hậu trường của hắn, để cho nàng bắt đầu không nhìn được phải thực sự động tâm.

Nam nhân ưu tú hơn cả Vương Hạo Thần, nàng làm sao lại không suy nghĩ gì? Lúc đầu nàng nhìn trúng Vương Hạo Thần, không phải cũng là vì thiên phú kinh người của hắn hay sao?

Nghĩ đến Vương Hạo Thần, Đồng Tĩnh Vân không nhìn được lại nhìn về phía Ngũ Hành Tháp, chỉ thấy hắn vẫn còn đứng lại ở tầng thứ tư, trong mắt liền hiện lên một tia thất vọng.

Đã gần ba canh giờ rồi, vẫn không thể xông qua tầng thứ tư? Chẳng lẽ thiên phú của ngươi chỉ đến đó thôi sao? Thật vô pháp cùng Hoàng Thiếu Phong so sánh?

Đồng Thiên Tân tựa hồ cũng nhìn ra suy nghĩ của Đồng Tĩnh Vân, trong lòng phát sinh một chút không kiên nhẫn, đối với hắn, Vương Hạo Thần đã trở thành người thừa, bởi vì y căn bản không thể so với Hoàng Thiếu Phong, đã mất đi tư cách trở thành con rể của hắn.

- Hoàng Uyên huynh, nếu như Hoàng thiếu đã xông qua khảo nghiệm, vậy chúng ta cũng không cần ở lại nơi này nữa! Theo ý của tại hạ, không bằng để cho nữ nhi của ta dẫn Hoàng thiếu đi tham quan Đồng gia một lần, mấy lão già như chúng ta lại đi đối ẩm, hôm nay các vị hãy ở lại đây nghỉ ngơi! Không biết ý của huynh thế nào?

Đồng Thiên Tân hướng Hoàng Uyên cười nói.

Đồng Tĩnh Vân thần sắc hơi biến đổi, phụ thân đây là muốn tác hợp cho mình và Hoàng Thiếu Phong hay sao? Vậy còn Vương Hạo Thần thì phải làm thế nào?

Hoàng Uyên đương nhiên có thể hiểu được dụng ý của Đồng Thiên Tân, hắn đưa mắt nhìn Hoàng Thiếu Phong một chút, thấy đối phương khẽ gật đầu liền cười nói:

- Đồng huynh có hảo ý như vậy, Hoàng mỗ từ chối liền bất kính! Vậy cứ theo ý ngươi a!

Đồng Thiên Tân biết đối phương đã đồng ý, trong lòng lập tức mừng như mở cờ trong bụng, đối với Đồng Tĩnh Vân nói:

- Tĩnh Vân, vậy phiền ngươi đưa Hoàng thiếu đi tham quan Đồng gia chúng ta a!

Đồng Tĩnh Vân thần sắc biến đổi liên tục, ban đầu có chút không muốn, bất quá về sau lại dần ổn định, trên mặt xuất hiện một nụ cười xinh đẹp, nhìn Hoàng Thiếu Phong nói:

- Hoàng thiếu, xin mời đi theo ta!

Là nữ nhân, đương nhiên phải chọn cho mình một cái lão công tốt nhất có thể, Vương Hạo Thần đã không thể cùng Hoàng Thiếu Phong so sánh, vậy hắn và nàng liền không phải là người cùng một thể giới, căn bản không có tư cách trở thành nam nhân của nàng.

- Vậy làm phiền Đồng tiểu thư!

Hoàng Thiếu Phong khóe miệng nhấc câu, cái này so với trong dự đoán của hắn càng thêm dễ dàng.

Đợi đến khi Đồng Tĩnh Vân và Hoàng Thiếu Phong đi rồi, Đồng Thiên Tân liền cùng Đồng Vô Lệ và Hoàng Uyên rời đi, mà đám trưởng lão theo sau cũng như Đồng gia chúng võ giả xung quanh cũng lần lượt giải tán, chỉ để Đồng Tử ở lại đợi Vương Hạo Thần ra khỏi tháp.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Luyện bì đại thành

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt một cái, Vương Hạo Thần đã ở trong Ngũ Hành Tháp được trọn vẹn hai ngày hai đêm.

Ở bên ngoài, Đồng Tứ đối với việc này sớm đã im lặng đến cực điểm, thậm chí hắn rất hoài nghi, Vương Hạo Thần có phải hay không đã chết ở trong khảo nghiệm, dù sao loại chuyện này tuy rất hiếm gặp thế nhưng cũng không phải là chưa từng xảy ra.

Chỉ là, nếu thực sự là như thế, vậy xác thực là một cái thiên đại chuyện cười.

.....

Ngày thứ ba, bên trong tầng thứ tư Ngũ Hành Tháp, Vương Hạo Thần thân ảnh khẽ động dậy, mà hai mắt vốn dĩ đang đóng chặt nay lại chậm rãi mở ra.

- Rốt cuộc hoàn thành!

Vương Hạo Thần khẽ phun ra một ngụm trọc khí, đúng như hắn dự đoán từ trước, lấy Phệ Huyết Thánh Hoả của hắn cùng trận pháp hoả diễm ở nơi này phối hợp, có thể tăng nhanh tốc độ tinh luyện Bất Hủ chân dịch lên gấp ba lần.

Lúc này, hắn đã có trong tay 10 giọt Bất Hủ chân dịch, vừa vặn đủ để nhục thân của mình tăng lên đến cảnh giới Luyện Bì đại thành.

Nghĩ đến đây, Vương Hạo Thần trên mặt cũng không nhịn được mà hiện ra ý mừng, ánh mắt nóng bỏng nhìn 10 giọt kim sắc chất lỏng trước mặt, mất nhiều thời gian như vậy, rốt cuộc cũng đạt đến một bước này, chỉ cần đem số Bất Hủ chân dịch này luyện hoá, nhục thân liền có thể bước ra một bước dài, uy lực thậm chí vượt xa cả Thiên Thạch Chiến Thể của Đồng Thanh Cương trước đó.

Không có chút nào do dự, Vương Hạo Thần đem một giọt lại một giọt Bất Hủ chân dịch nuốt vào, mỗi một giọt Bất Hủ chân dịch vừa vào miệng liền trực tiếp hoà tan vào bên trong huyết nhục của hắn, bắt đầu quá trình cường giả nhục thân.

Quá trình này không tính lâu, nhìn qua không có gì đặc biệt, Vương Hạo Thần bề ngoài không bao nhiêu thay đổi, nhiều lắm là nếu để ý kỹ một chút, liền có thể nhìn ra làn da của hắn tựa hồ càng thêm sáng bóng như ngọc, bớt đi một tia tạp chất, bên dưới lớp da tựa hồ còn có thêm một tia kim quang rất nhạt.

Thế nhưng chỉ có Vương Hạo Thần biết rõ, sau khi quá trình này hoàn tất, nhục thân của mình sẽ tăng tiến đến mức nào, nhiều khả năng là không chỉ cường đại hơn trước đó gấp mấy lần đơn giản như vậy.

Đại khái nửa canh giờ về sau, Vương Hạo Thần rốt cuộc đã đem toàn bộ số Bất Hủ chân dịch mà mình có toàn bộ luyện hoá, nhục thân của hắn cũng đã phá vỡ bích chương, bước vào cảnh giới Luyện Bì đại thành.

Vương Hạo Thần chậm rãi đứng lên, bên dưới làn da kim quang bắt đầu biến mất, chỉ thấy cả người nhẹ nhõm mà tràn đầy lực lượng, đạt tới Luyện Bì đại thành, nhục thân lực lượng vậy mà trọn vẹn tăng lên gấp năm lần so với trước đó.

Nếu là trước đó, Vương Hạo Thần ở tại tầng thứ tư còn bởi vì nhiệt độ hoả diễm ở nơi này còn có chút không thoải mái thì lúc này hắn ngay cả một tia nóng nực cũng không có, thân ở trong biển lửa nhưng lại nhàn nhã giống như không có việc gì.

Vương Hạo Thần bây giờ, nếu như tái chiến Đồng Thanh Cương, cứ việc tu vi vẫn không chiếm được lợi thế, thế nhưng dựa vào nhục thân lực lượng, không chỉ có năng lực phòng thủ mà ngay cả lực công kích đều mạnh hơn người sau không chỉ một bậc, cho dù không dùng kiếm cũng có thể đánh bại Đồng Thanh Cương.

Lấy năng lực phòng ngự của Vương Hạo Thần hiện nay, có lẽ chỉ có Vũ Sư mới có khả năng kích thương hắn, hơn nữa còn là loại võ giả có năng lực công kích tương đối mạnh kia.

- Đã như vậy, liền đến tầng thứ năm a!

Vương Hạo Thần nghĩ thầm, nếu là trước đó, hắn muốn đi tới tầng thứ năm vẫn có độ khó nhất định, bất quá lúc này có lẽ là rất dễ dàng.

Rất nhanh, Vương Hạo Thần liền vượt qua tầng thứ tư, hoả diễm khảo nghiệm ở nơi này căn bản đã không có ý nghĩa gì với hắn.

.....

Lúc này, ở ngoại giới vẫn đang một mực chờ đợi Đồng Tứ rốt cuộc không nhịn được nữa, đúng lúc hắn chuẩn bị đi bẩm báo với Đồng Thiên Tân thì Ngũ Hành Tháp tầng thứ năm, không ngờ lại sáng lên.

- Cái gì?

Đồng Tứ tròn mắt há hốc mồm nhìn tầng thứ năm Ngũ Hành Tháp đang phát sáng, trong đầu suy nghĩ lập tức hỗn loạn.

Đây là chuyện gì xảy ra, ba ngày trước Hoàng Thiếu Phong xông đến tầng thứ năm đã đủ chấn kinh không ít người, bây giờ lại có người thứ hai cũng xông đến tầng này?

Tầng thứ năm khảo nghiệm từ khi nào liền dễ dàng thông qua như vậy rồi hả?

Xung quanh Ngũ Hành Tháp, có không ít Đồng gia võ giả, khi bọn họ nhìn thấy Ngũ Hành Tháp tầng thứ năm phát sáng, tất cả đều lộ ra vẻ rung động đến cực điểm.

Bọn họ tuy rằng không có leo đến Ngũ Hành Tháp tầng thứ 5, nhưng bọn họ lại hiểu rất rõ độ khó của khảo nghiệm ở tầng này, đến mức tại Đồng gia, mỗi cái triều đại thường chỉ có một người có thể đi tới tầng thứ năm, thậm chí có nhiều triều đại ngay cả một cái cũng không có.

Ngày hôm qua Hoàng Thiếu Phong xông đến tầng thứ năm, Đồng gia võ giả tuy rằng cũng chấn kinh thế nhưng còn có thể miễn cưỡng có thể tiếp nhận, dù sao đó là thiếu tông chủ của Từ Dương Tông, một cái siêu cấp đại thế lực.

Hôm nay, lại có người có thể xông đến tầng thứ năm, người này rốt cuộc là ai?

.....

Vương Hạo Thần lúc này đang ở trong tầng thứ năm Ngũ Hành Tháp, ở tầng này, thuộc tính khảo nghiệm lại là thổ, bất quá trong căn phòng lại không có bất cứ thứ gì, bản thân hắn lại cảm nhận được, trọng lực ở trong này so với ngoại giới phải mạnh hơn vô số lần.

Nếu như nhục thân vẫn là Luyện Bỉ tiểu thành trước đó, Vương Hạo Thần e rằng sẽ lập tức bị cổ trọng lực này ép cho nằm bẹp xuống đất, ngay cả hô hấp cũng khó khăn, bất quá đáng tiếc nhục thân cảnh giới của hắn đã là Luyện Bỉ đại thành, cổ trọng lực này nhiều lắm cũng chỉ khiến cho hắn cảm thấy thân thể hơi nặng nề đi một chút, còn lại cũng không có quá lớn hạn chế.

- Xem ra, muốn chân chính có được nhục thân khảo nghiệm, chỉ có thể đi tới tầng thứ sáu!

Vương Hạo Thần đưa mắt nhìn về phía trước, ở nơi đó, có một lối đi dẫn lên trên.

Ngũ Hành Tháp có tổng cộng sáu tầng, năm tầng đầu là dựa theo ngũ hành bên trong mà đặt ra khảo nghiệm, còn lại một tầng cuối cùng, theo như Đồng Tĩnh Vân nói chính là lấy phong lối làm khảo nghiệm, độ khó vượt xa năm tầng đầu.

Nếu như có thể, Vương Hạo Thần thực sự rất muốn đi vào tầng 6 nhìn một chút nơi đó đến cùng có bao nhiêu đáng sợ, bất quá tầng thứ 6 lúc này đã bị Đồng Thiên Tân phong cấm, hắn căn bản không thể tiến vào.

- Là lúc rời khỏi đây a!

Vương Hạo Thần nghĩ thầm, đang muốn quay người rời khỏi, bỗng nhiên, từ tầng trên bỗng nhiên phát ra một đạo âm thanh vang dội, giống như là do hai cổ lực lượng cường đại va chạm tạo thành.

Cho là lấy Vương Hạo Thần thực lực hiện tại, cũng bị dư ba của lần va chạm kia chấn cho khí huyết nhộn nhạo, yết hầu ngẹn ngọt, kèm một chút liên phun ra một ngụm máu tươi.

Vương Hạo Thần trên mặt lập tức hiện ra một đạo thần sắc kinh hãi, lấy thực lực của hắn hiện tại, vậy mà chỉ một đạo dư ba liền khiến hắn suýt nữa thụ thương, đây đến cùng lực lượng kinh khủng đến mức nào?

.....

Ở bên ngoài, tại Đồng gia gia chủ thư phòng, Đồng Thiên Tân đang cùng Đồng Vô Lệ và Hoàng Uyên vui vẻ đối ẩm.

Đồng Thiên Tân thân là gia chủ một gia tộc, bình thường đều rất nghiêm nghị hà khắc, thế nhưng lúc này khuôn mặt đã tươi cười như nở hoa, không gì sánh được vui vẻ, nâng cốc rượu trong tay đối với Hoàng Uyên nói:

- Hoàng Uyên! Đa tạ đã giúp Đồng mẫu trị thương, đại ân không cách nào báo đáp! Đồng mẫu kính ngời một ly!

Hoàng Uyên không hề ý cười đáp:

- Đồng huynh quá lời! Ngươi là đại ca của Vô Lệ, vậy cũng có thể xem lại huynh đệ của Hoàng mẫu, ta giúp ngươi trị thương cũng không có gì không đúng!

Trước đó, Hoàng Uyên sớm đã nhìn ra Đồng Thiên Tân trên người có thương thế, tu vi đại giảm, vì thế mới nảy ý muốn giúp đối phương trị thương, Đồng Thiên Tân tự nhiên không có khả năng từ chối, ám thương đã dày vò hắn quá lâu rồi.

Hoàng Uyên thân là Tử Dương Tông trưởng lão, trên người hắn có không ít đan dược trị thương cao cấp mà toàn bộ Đồng gia cũng không có lấy một viên, có lẽ số đan dược này đối với Hoàng Uyên không đáng là gì, thế nhưng đối với Đồng Thiên Tân thì lại là bảo vật vô giá, đủ để trị khỏi ám thương của hắn.

Đồng Thiên Tân còn đang muốn khách khí nãy câu, thần sắc bỗng nhiên biến đổi, lập tức đứng dậy đối với Hoàng Uyên ôm quyền nói:

- Hoàng huynh, trong tộc có chuyện, thứ lỗi tại hạ không thể không đi, lần khác nhất định sẽ lại tìm Hoàng huynh uống rượu!

Nói rồi, cũng chẳng đợi Hoàng Uyên trả lời, liền vội vàng rời đi, để lại Đồng Vô Lệ và Hoàng Uyên càng đang không hiểu chuyện gì ngồi ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Đại chiến bất ngờ

- Âm! Âm!

Tại Ngũ Hành Tháp bên trong, từ tầng thứ sáu không ngừng truyền ra từng đạo va chạm thanh âm, hơn nữa cường độ càng lúc càng dày đặc, uy lực lại chỉ tăng không giảm.

- Không thể tiếp tục ở lại nơi này!

Vương Hạo Thần lại không do dự, lập tức quay người rời đi, nếu còn nán lại nơi này, e rằng chỉ là dư ba cũng có thể khiến hắn không chết cũng trọng thương.

Ngay vào lúc Vương Hạo Thần sắp rời khỏi Ngũ Hành Tháp, tại tầng thứ sáu tựa hồ có thứ gì đó bị xé rách, từ đó phát ra một đạo tiếng nổ kinh thiên động địa.

Tiếng nổ này, thậm chí kinh động tất cả Đồng gia võ giả ở bên ngoài.

Vô số Đồng gia võ giả tập hợp ở Ngũ Hành Tháp bên ngoài, phần lớn đều không rõ chuyện gì đang xảy ra, chỉ có Đồng Tứ là mặt trầm trọng.

Đồng Tử là người thân cận nhất bên cạnh Đồng Thiên Tân, hẳn cũng là một trong những người hiểm hoi đoán được chuyện gì đang xảy ra.

Tầng thứ sáu, kỳ thực đã bị biến thành một cái ngục tù! Mà lúc này, cấm chế ở nơi đó đã bị phá vỡ, vậy những kẻ bị giam giữ bên trong tự nhiên cũng sẽ thoát khỏi mà ra.

Những kẻ này, tuyệt đối không phải là Đồng Tử hẳn có thể đối phó, thậm chí cho dù là Đồng gia 24 hộ vệ tất cả tập hợp đều không đối phó nổi, chỉ có gia chủ và đại trưởng lão, mới có thể trấn được cái này tràng diện.

Cũng may, Đồng Tử lo lắng không kéo dài quá lâu, bởi vì Đồng Thiên Tân rất nhanh đã chạy tới nơi này, không chỉ có hắn, mà ngay cả đại trưởng lão Đồng Khai Mặc cũng xuất hiện.

- Thật không nghĩ tới, ba người bọn hắn lại có thể phá vỡ cấm chế của ta tạo ra!

Đồng Khai Mặc ánh mắt sắc bén, không nhịn được thở dài một hơi.

- Năm đó người ta giam bọn hắn ở tầng thứ sáu, chính là muốn mượn phong lôi khảo nghiệm ở đó tra tấn, ép hỏi bọn hắn công pháp tu luyện! Không ngờ lại giúp bọn hắn tăng lên thực lực, nếu không phải như vậy, chỉ bằng năng lực của bọn hắn năm đó, sao có thể phá vỡ cấm chế do người tạo ra!

Đồng Thiên Tân trầm giọng nói, trong thâm âm lộ ra một tia hối hận.

Hắn sớm đã biết ba kẻ kia không phải là hạng tầm thường, bắt quá lại bởi vì công pháp trên người bọn hắn nên mới không hạ từ thủ, chỉ bất giác tra tấn ba người mà thôi, lúc này nghĩ lại quyết định lúc đó quả nhiên là sai lầm, kết cục dường hồ gây họa.

- Đồng Thiên Tân, Đồng Khai Mặc, các người hai cái tặc tử, còn không mau đến đây nhận lấy cái chết!

Cùng lúc đó, một đạo thanh âm bá đạo mang theo hận ý vô biên vang lên như sấm động, chỉ thấy từ trong Ngũ Hành Tháp có ba đạo thân ảnh đi ra, chậm rãi xuất hiện trước mặt mọi người.

Ba người này, dung mạo đều có chỗ tương tự, tuổi tác cũng không lớn, chỉ tầm 23, 24 tả hữu, quần áo rách rưới, nửa thân trên cơ hồ hoàn toàn để trần, thân hình cao lớn như thiết tháp, trên thân hình tràn đầy cơ bắp chồng chất những vết sẹo, nhìn qua mà rợn cả người.

Ba nam tử này ánh mắt khi nhìn về phía Đồng Thiên Tân và Đồng Khai Mặc, đều đồng loạt hiện ra những luồng sát khí kinh thiên, tựa hồ hận không thể đem đối phương ăn thịt lột da đồng dạng.

Đồng gia võ giả lúc nhìn thấy ba người này, phần lớn đều lộ ra vẻ nghi hoặc, thế nhưng cũng có một bộ phận võ giả nhận ra thân phận của ba người này, trên mặt kinh hãi thần sắc lại càng đậm, bởi vì ba người này, chính là Đồng gia 24 hộ vệ mạnh nhất ba vị, là tam đại hộ vệ đứng đầu của gia tộc.

Ba người này, thực lực vượt xa tất cả hộ vệ còn lại, thậm chí nếu ba người liên thủ còn có thể đấu với gia chủ một trận, chỉ là ba người này đã không xuất hiện rất lâu rồi, Đồng gia võ giả vẫn cho là bọn họ đang bế quan tu luyện, không ngờ lại nhìn thấy bọn họ trong tình huống thế này.

- Đồng Nhất, Đồng Nhị, Đồng Tam, bốn gia chủ thật không ngờ, ba người các người lại phúc lớn mạng lớn như vậy, bị nhốt ở Ngũ Hành Tháp tầng thứ sáu không chỉ không chết, tu vi lại càng đột phá đến Cửu Tinh Vũ Sư! Năm đó, đáng lẽ ta không nên nhân từ, phải đem các người chém tận giết tuyệt mới đúng!

Đồng Thiên Tân nhìn ba người than thở nói.

- Nhân từ? Các người cũng có tư cách nói ra hai chữ này? Năm đó các người vì thèm muốn công pháp của ba huynh đệ chúng ta, nhẫn tâm đem chúng ta gia tộc giết không trừ một ai, lại còn đem chúng ta ném vào địa phương như luyện ngục kia! Đây cũng là “ nhân từ “ trong miệng các người?

Đồng Tam nghiêng răng nói, hai mắt tựa hồ muốn phun ra lửa, có thể thấy được hận đối với Đồng Thiên Tân sớm đã là hận đến tận xương tủy.

- Hừ! Đồng gia chúng ta có công bồi dưỡng các người, ba người các người vốn là chúng ta nô bộc! Gia tộc yêu cầu các người chia sẻ công pháp, đáng lý các người phải biết tự hiểu lấy, dằng hoàng nộp lên công pháp! Thế nhưng ngược lại ba tên nô bộc các người lại dám từ chối, đây không phải là muốn tạo phản hay sao? Tội làm phản, không chỉ có các người, mà cả gia tộc của các người cũng phải gánh chịu!

Đồng Khai Mặc lạnh lùng nói, thanh âm không chứa một tia tình cảm.

- Ha ha! Tốt cho một cái làm phản tội danh, chỉ vì vài bộ công pháp, các người liền không niệm tình chúng ta vì gia tộc lập qua vô số công lao, lại đem người nhà của chúng ta giết chó gà không tha! Loại gia tộc máu lạnh như vậy, ba huynh đệ ta còn cần làm gì! Hôm nay chúng ta chính là muốn tạo phản, vì Hình gia của chúng ta báo thù!

Đồng Nhất tuổi tác lớn nhất ngựa mất lên trời cuồng tiếu, chỉ là trong tiếng cười lại tràn ngập bi thương cùng hận ý, trên thân khí tức bắt đầu cuồng bạo, mà Đồng Nhị, Đồng Tam khí thế cũng khởi động, tựa như ba đầu hung thú nhìn chăm chăm Đồng Thiên Tân cùng Đồng Khai Mặc.

Bọn hắn ba người, tên thật là Hình Thiên, Hình Địa và Hình Nhân, là Đồng gia một cái phụ thuộc gia tộc Hình gia chi nhân, bắt quá gia tộc của bọn hắn đã bị Đồng gia diệt tuyệt.

- Hừ, năm đó chỉ bằng một mình đại trưởng lão đã có thể đánh bại ba người các người, nay lại thêm bốn gia chủ, các người lại còn dám khiêu chiến, thật không biết các người là từ đâu tìm tới dũng khí! Nhưng vậy cũng tốt, hôm nay bốn gia chủ liền vì Đồng gia mà thanh lý môn hộ!

Đồng Thiên Tân hừ lạnh một tiếng, Thiên Thạch Thần Công bắt đầu vận chuyển, một cỗ khí thế hùng hậu thuộc về Vũ Linh cảnh cường giả từ trên người hắn bạo phát đi ra, tuy rằng không có giống như Hình gia ba huynh đệ cuồng bạo như vậy, thế nhưng uy thế lại so với ba người càng mạnh hơn một phần.

Đây chính là Vũ Sư và Vũ Linh ở giữa chênh lệch.

- Đồng Thiên Tân! Thù của Hình gia, hôm nay để ta tới báo, nợ máu phải trả bằng máu!

Hình Thiên bước ra phía trước một bước, trong ba huynh đệ, hắn tuổi tác lớn nhất, thực lực cũng mạnh nhất, tuy tu vi chỉ là Cửu Tinh Vũ Sư đỉnh phong, thế nhưng lại không hề ngại tu vi Vũ Linh Đồng Thiên Tân chút nào.

Hùng hục!

Một đoàn hỏa diễm từ sau lưng Hình Thiên bay ra, sau đó tại dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, hoá thành một đạo phương hoàng hư ảnh đỏ rực như lửa.

- Sát!

Hình Thiên hai mắt đầy sát khí, trong tay xuất hiện thanh cự kiếm được ngưng tụ ra từ nguyên khí thật lớn, mang theo hoả diễm thiêu đốt đánh về phía Đồng Thiên Tân.

- Chỉ có một thân man lực không có chỗ dùng, công pháp tuyệt thế như vậy ở trong tay người đứng là phùng phí của trời!

Đồng Thiên Tân khẽ liếm môi, một bên ung dung ứng phó thế công của Hình Thiên, trong mắt lại hiện vẻ tham lam cực độ.

Hình Thiên căn bản không có vũ kỹ cao cấp, chỉ đơn thuần là dựa vào nhục thân và man lực đã mạnh mẽ như vậy, chứng tỏ công pháp hần tu vi đẳng cấp cực cao, chắc chắn vượt xa Thiên Thạch Thần Công của Đồng gia bọn hắn.

Đây chính là lý do Đồng Thiên Tân năm đó không tiếc giết sạch Hình gia để bức Hình Thiên, Hình Địa, Hình Nhân giao ra công pháp tu luyện, bởi vì chỉ cần có được mấy bộ công pháp này, Đồng gia bọn hắn chắc chắn sẽ có khả năng quật khởi, trở thành một cái siêu cấp thế lực.

Trong lúc Hình Thiên đại chiến Đồng Thiên Tân, Hình Địa và Hình Nhân cũng không chịu ngồi yên, sau lưng bọn hắn cũng đồng thời hiện ra hai đạo man thú hư ảnh, lần lượt là một đạo kim sắc cự ngưu và một đầu bạch hổ, cả hai người đồng loạt công về phía Đồng Khải Mặc.

- Hừ!

Đồng Khải Mặc thân là Vũ Linh, sao có thể e ngại hai cái Cửu Tinh Vũ Sư, năm xưa hắn có thể trấn áp hai người, thì lúc này hắn cũng có thể, cho dù thực lực của Hình Địa cùng Hình Nhân đã khác xưa.

Rất nhanh, một trận đại chiến không có chút báo trước nào liền nổ ra ở Ngũ Hành Tháp bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 136: Đồng Vô Lệ Xuất Thủ

Trận chiến xảy ra quá bất ngờ, đến Đồng gia võ giả cũng không hiểu tại sao có nội chiến, nhiều người muốn đi lên hỏi cho rõ, bắt quá 5 người đang chiến đấu thực lực quá mạnh, căn bản không có người có thể ngăn cản.

Vương Hạo Thần đã sớm từ trong Ngũ Hành Tháp đi ra, bởi vì trận chiến của năm người kia quá mức khủng bố, thu hút tất cả sự chú ý của mọi người, cũng không có ai để tâm đến Vương Hạo Thần.

Vương Hạo Thần ở một bên quan sát chiến đấu, trong mắt lại hiện lên một tia khó hiểu, Đồng Thiên Tân không phải nói bản thân bị thương không làm hay sao? Lúc này như thế nào lại có được Vũ Linh cảnh chiến lực, hơn nữa còn sinh long hoạt hổ có chỗ nào giống người bị thương?

Đề cho Vương Hạo Thần bất ngờ nhất chính là, ba nam tử đang đấu với Đồng Thiên Tân và Đồng Khải Mặc thực lực không ngờ lại mạnh như vậy, tu vi rõ ràng không bằng hai người sau, hắn chỉ là Vũ Sư đỉnh phong, thế nhưng chiến lực lại tiếp cận Vũ Linh cảnh cường giả, đặc biệt là nam tử thân mang phượng hoàng hư ảnh kia, có thể một mình độc đấu Đồng Thiên Tân mà chỉ hơi rơi xuống hạ phong, người sau muốn đánh bại hắn, tuy rằng cũng có thể, bắt quá xem ra sẽ có phong hiểm rất lớn, hơn nữa muốn không tổn sức chín trâu hai hổ là không thể nào.

- Là do công pháp sao?

Vương Hạo Thần không nhìn được vận dụng Thái Dương Chi Mâu quan sát tròng chiến, rốt cuộc hiểu được nguyên nhân, ba người kia vốn dĩ có thể vượt cấp chiến đấu, là bởi vì bọn hắn tu luyện công pháp cấp bậc vượt xa Đồng Thiên Tân và Đồng Khải Mặc tu luyện Thiên Thạch Thần Công, hơn nữa nhục thân của ba người này còn mạnh mẽ đến biến thái, cho dù là Vương Hạo Thần lúc này có Luyện Bỉ đại thành nhục thân cũng không cách nào so sánh nổi, tựa như đom đóm so với mặt trăng đồng dạng.

Bất quá Vương Hạo Thần cũng có thể nhìn ra, ba người này tựa hồ không có vũ kỹ phù hợp với bản thân, một thân lực lượng lại không chỗ dùng, chiến lực không thể phát huy đến đỉnh phong, nếu không, không nói đến Hình Thiên, chỉ bằng Hình Địa và Hình Nhân, nếu bọn họ có được vũ kỹ và binh khí phù hợp với mình, e rằng Đồng Khải Mặc căn bản không thể ở trong tay hai người trụ được bao lâu.

Đương nhiên, sự thật vẫn là sự thật, ba người bọn họ căn bản không có vũ kỹ, chỉ có thể dựa vào một thân man lực đấu với hai vị Vũ Linh cảnh cường giả, trong thời gian ngắn có lẽ không sao, thế nhưng càng đánh lâu sẽ càng bất lợi, đặc biệt là Hình Thiên, thực lực của hắn tuy rằng mạnh hơn Hình Địa và Hình Nhân một chút, thế nhưng đối đầu với Đồng Thiên Tân, chỉ dựa vào man lực là không có bao nhiêu cơ hội chiến thắng, kết cục 9 thành là thất bại.

Vương Hạo Thần đã đoán được kết quả sau cùng, thế nhưng hắn không suy nghĩ nhiều, vừa rồi hắn ra ngoài quá trễ, căn bản không nghe được cuộc đối thoại giữ hai bên, trong lòng chỉ cho ba người kia là phạm nhân bị Đồng gia giam giữ ở tầng thứ sáu Ngũ Hành Tháp may mắn thoát khỏi, vậy Đồng gia chỉ nhân lúc này ra tay với bọn họ cũng không có gì sai.

Lại nói, cho dù Vương Hạo Thần có biết được nguyên do bên trong thì hắn cũng không có ý định ngăn cản, một phần là bởi vì không muốn rước lấy phiền phức không cần thiết, thứ hai cho dù ba người kia gặp phải chuyện thì đó cũng là chuyện của họ, hắn một cái người ngoài có liên quan gì?

Vương Hạo Thần hắn còn không có thiện lương tới mức thấy chuyện bất công nào trên đời cũng muốn quản, thiên hạ không công bằng sự tình có nhiều lắm, hắn người cho dù có tâm muốn quản cũng quản hết được sao?

Nếu như lúc nào thấy chuyện bất bình xảy ra đều muốn xen vào, vậy Vương Hạo Thần hắn chắc chắn sẽ không hoài nghi bản thân mình chưa sống được mấy ngày liền bị người ta giết chết, khi không vì người khác rước họa vào thân, họa chẳng chỉ có mấy kẻ ngu ngốc và chính nhân quân tử thật sự mới dám làm.

.....

Ở một nơi khác cách chiến trường không xa, Hoàng Uyên và Đồng Vô Lệ đang đứng quan chiến, hai người thực lực so với Đồng Thiên Tân và Đồng Khải Mặc còn mạnh hơn nhiều, tất nhiên có thể thấy rõ cục diện của tràng chiến.

- Ba kẻ này thực lực không tệ, chỉ là Vũ Sư chín sao nhưng chiến lực có thể tính là nửa bước Vũ Linh! Đồng huynh muốn giải quyết bọn chúng e rằng cũng phải trả giá không nhỏ!

Hoàng Uyên khẽ cười nói, ánh mắt nhìn lướt qua Hình gia ba huynh đệ, ánh mắt có vẻ hiếu kỳ, hắn cũng muốn biết, là loại công pháp mạnh mẽ thế nào, mới có thể khiến cho một Cửu Tinh Vũ Sư không có vũ kỹ lẫn binh khí lại có thể cùng Vũ Linh cường giả liều mạng.

Cứ việc Đồng Thiên Tân và Đồng Khai Mặc loại Vũ Linh này trong mắt hần chính là không đáng một đồng, thế nhưng chung quy vẫn là Vũ Linh, không phải Vũ Sư đỉnh phong bình thường có thể khiêu chiến.

- Ta đi giúp bọn họ một tay!

Đồng Vô Lệ nghe vậy, liền hướng chiến trường đi tới, nói thế nào thì hần cũng là Đồng gia chi nhân, cũng không thể để mặc đại ca của mình gặp khó khăn mà không giúp.

Hoàng Uyên ở một bên cũng không có ý ngăn cản, đối với hần thì bên nào thắng cũng không quan trọng, bất quá hần xác thực muốn xem qua công pháp của Hình gia ba huynh đệ một chút, nếu có thể liền đem giao nộp cho tông môn, bản thân hần chắc hẳn sẽ được trọng thưởng, chỉ là mấy người này trong mắt hần thực sự quá yếu, còn không có tư cách để hần ra tay, Đồng Vô Lệ lúc này xuất thủ, coi như cũng là thay hần giải quyết chuyện này.

Đồng Vô Lệ cước bộ rất nhanh, chớp mắt đã tiến vào chiến trường, mục tiêu đầu tiên chính là Hình Thiên, chỉ thấy hần hóa thành một đạo tàn ảnh, sau đó xuất hiện trước mặt Hình Thiên, một chương nhanh như chớp vỗ đi ra, khí thế tựa như có thể phá toái cự thạch vạn cân.

Toái Thạch Chương!

Cùng là Đồng gia đứng đầu vũ kỹ, thế nhưng Toái Thạch Chương ở trong tay Đồng Vô Lệ uy lực so với khi được Đồng Thanh Cương thi triển ra lúc đầu với Vương Hạo Thần lại mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Hình Thiên đang khổ chiến với Đồng Thiên Tân, chính mình rơi xuống hạ phong, làm sao ngờ được đối phương lại có trợ thủ, hơn nữa người đến thực lực tựa hồ còn mạnh hơn của Đồng Thiên Tân, trong lòng khẽ run lên, lập tức vùng chương toàn lực đánh trả, không có chút dám bảo lưu lại.

- Âm!

Hai người vừa đối chưởng, mạnh yếu liền phân, chỉ thấy Đồng Vô Lệ một bước cũng không lùi, thân hình nhàn nhã đứng nguyên tại chỗ, mà Hình Thiên, thì lại bị đẩy lùi hơn chục bước, một cánh tay lập tức bởi vì áp lực quá lớn mà nổi đầy gân xanh, tê dại mất hết cảm giác, không cách nào nhấc lên được, bản thân Hình Thiên thì trực tiếp bị chương lực đánh thương, một vết máu từ khóe miệng tràn ra.

Không có cách, trước đó Hình Thiên có thể miễn cưỡng đánh hòa Đồng Thiên Tân là sự thật, thế nhưng Đồng Vô Lệ thực lực lại mạnh hơn Đồng Thiên Tân quá nhiều, một thân tu vi là Tứ Tinh Vũ Linh, trọn vẹn cao hơn Đồng Thiên Tân ba tiểu cảnh giới, Hình Thiên có thể kịp thời phản ứng với tốc độ của người trước đã là rất tốt rồi, thế nhưng muốn ngạnh kháng thì vẫn còn kém xa.

Đây chính là cảnh giới mang đến chênh lệch, Cửu Tinh Vũ Sư và Tứ Tinh Vũ Linh ở giữa chênh lệch có thể nói là gần như không có khả năng khóa lấp.

- Đại ca!

Hình Địa cùng Hình Nhân nhìn thấy Hình Thiên gặp phải kinh địch, liền không dây dưa với Đồng Khai Mặc nữa, dứt khoát bức lui đối phương, còn mình thì đi vào Hình Thiên bên người, một bên cảnh giác đề phòng Đồng Vô Lệ, một bên lại lo lắng kiểm tra thương tích của Hình Thiên.

Chính vì vậy, mà Đồng Khai Mặc mới có cơ hội thở dốc, chiến lực của hần còn có chút không bằng Đồng Thiên Tân, bị hai tên man nhân liên tục vây công như vậy cũng chút hao lực, vừa rồi Đồng Vô Lệ xuất thủ cũng đã gián tiếp phá vây dùm hần.

Hình Thiên dùng tay trái bôi đi vết máu nơi khóe miệng, đối với Hình Địa và Hình Nhân khẽ lắc đầu ý bảo mình không sao, ánh mắt lại âm trầm nhìn Đồng Vô Lệ, người này cho hần một loại cảm giác không thể chiến thắng, vậy tu vi chắc chắn ít nhất cũng cao hơn hần 2, 3 tiểu cảnh giới, bất quá hần trước đây trong Đồng gia lâu như vậy, cũng không biết trong gia tộc này còn có cường giả kinh khủng như thế ẩn dấu.

Đồng Thiên Tân cũng là một mặt kinh ngạc nhìn Đồng Vô Lệ, hần biết rõ người đệ đệ này thiên phú so với mình cao hơn nhiều, thực lực tất nhiên là rất mạnh, không nghĩ tới đối phương lại mạnh đến mức này, phải biết người sau thế nhưng là đã bỏ phí nhiều năm thời gian dẫn đến tu vi hoang phế a.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Liều Mạng

Đồng Vô Lệ lãnh đạm nhìn Hình gia ba huynh đệ, thanh âm nhàn nhạt vang lên:

- Ta không quản các người là người phương nào, dám xâm phạm Đồng gia chúng ta thì nhất định phải chịu trừng phạt! Còn không mau đưa tay chịu trời?

Hình Thiên ánh mắt lạnh lùng, hần thừa hiểu, cho dù hôm nay bọn hần đầu hàng, kết cục chắc chắn sẽ còn tệ hơn cái chết, bởi vì Đồng gia nhất định sẽ dùng hết biện pháp ép bọn hần khai ra công pháp, vậy còn không bằng trực tiếp chiến tử ở nơi này.

Hơn nữa ngày hôm nay ba huynh đệ bọn hần dám xuất hiện cũng là đã ôm tâm lý quyết tử với kẻ địch, nếu như không thể báo thù, liền tử chiến đến hơi thở cuối cùng, tuyệt đối không giao ra công pháp của mình làm áo cưới cho kẻ địch.

- Ha ha! Đồng gia các người một đám già nhân già nghĩa, miệng mật bụng kiếm! Ba huynh đệ chúng ta hôm nay quyết tâm báo thù, nếu như không được vậy liền lấy cái chết tạ tội với Hình gia, tuyệt không làm kẻ ham sống sợ chết!

Hình Thiên thanh âm hào hùng nói, trong mắt lộ ra thần sắc thấy chết không sờn.

Đồng Vô Lệ mí mắt hơi cụp xuống, đối phương ý đã quyết hần có nói nữa cũng vô ích, huống hồ hần là kẻ rất ghét nhiều chuyện.

Bất quá Đồng Vô Lệ tuy là thực lực cường đại, thế nhưng ánh mắt lại không tốt lắm, không biết rằng Hình Thiên ngoài mặt là quyết tâm tử chiến đến cùng, bất quá cái này cũng chỉ đúng một nửa, hơn nữa là diễn cho Đồng Vô Lệ xem mà thôi, hần nắm lấy thời gian ngắn ngủi truyền âm cho Hình Địa và Hình Nhân nói:

- Nhị đệ, tam đệ! Lát nữa ta đem toàn lực ngăn cản bọn hần, các người nhân cơ hội chạy đi!

- Đại ca...

Hình Địa, Hình Nhân hai người sắc mặt lập tức biến đổi, bọn họ ba huynh đệ tình cảm thâm hậu, ai cũng hiểu rõ chỉ cần ai ở lại người đó cũng sẽ chết chắc, Hình Thiên nói như vậy, chính là chuẩn bị muốn hi sinh chính mình để đổi lấy cho hai người bọn họ một chút hi vọng sống.

- Cảm niệm! Nếu như chúng ba người đều chết ở đây, vậy ai sẽ vì Hình gia mấy trăm nhân mạng báo thù? Chỉ cần các ngươi thoát được, vậy Hình gia chúng ta vẫn còn có hi vọng, ta và những tộc đã mất mới không hi sinh vô ích!

Còn không đợi hai người kịp nói gì, Hình Thiên thanh âm nghiêm nghị mà cứng rắn liền truyền vào trong tay Hình Địa, Hình Nhân.

Nghe đại ca nói vậy, Hình Địa và Hình Nhân hai mắt liền đỏ lên, trong lòng kịch liệt dấy dục, hai tay nắm chặt đến mức móng tay đâm sâu vào trong da thịt, chứng tỏ bọn hắn cảm xúc lúc này hỗn loạn đến mức nào.

Thế nhưng sau cùng, hai người vẫn là khề cán răng gât đầu.

Không phải là bọn hắn ham sống sợ chết, chỉ là bọn hắn quả thực không cam lòng cứ như vậy chết đi, đại thù chưa báo, cho dù có chết cũng chết không nhắm mắt, nhất định phải sống mới có hi vọng vì đại ca và tộc nhân báo thù.

Hình Thiên thấy hai người đã đồng ý, trong lòng mới khẽ thở phào một hơi, hắn hiểu quá rõ tính cách của hai vị đệ đệ của mình, vừa rồi quả thực rất sợ bọn họ sẽ không để ý tất cả mà ở lại tử chiến cùng hắn, như vậy đại thù của Hình gia vĩnh viễn không cách nào có thể báo.

Trong lòng đã không có vướng bận, Hình Thiên rốt cuộc có thể toàn tâm toàn ý chiến một trận, cho dù trận chiến này hắn hoàn toàn không có phần thắng, thứ đối mặt với hắn sau khi chiến đấu chính là tử vong.

- Giết!

Hình Thiên gầm nhẹ một tiếng, trên người bỗng nhiên bốc cháy lên từng đạo hỏa diễm đáng sợ, khiến cho hắn giống như biến thành một cái hỏa nhân, trong lúc mơ hồ có thể ngửi thấy mùi vị của huyết dịch bị đốt cháy trong không khí.

Vào lúc này, Hình Thiên khí tức, không ngờ không chỉ không giảm xuống, ngược lại còn bạo tăng, gần như đã có thể so sánh với chân chính Vũ Linh cảnh cường giả.

Hình Thiên có một môn bí thuật đi kèm với công pháp tu luyện, có thể trong thời gian tăng mạnh chiến lực, thế nhưng cái giá phải trả chính là máu huyết và sinh cơ của chính mình, vì thế đứng nhìn hắn lúc này tu vi tăng mạnh, kỳ thực chính là đang dùng sinh mạng của mình để đánh đổi lúc lực lượng, hơn nữa cũng không thể kéo dài bao lâu.

Hình Thiên trong lòng biết mình đã không sống được, trước sau gì cũng là chết, mà lấy trạng thái bình thường của hắn căn bản không thể ngăn được Đồng Vô Lệ mấy chiêu, vì thế trực tiếp lấy mệnh tương bác thi triển ra bí thuật, ý định là chiến đến giọt máu cuối cùng, vì Hình Địa và Hình Nhân tranh thủ càng nhiều thời gian càng tốt.

Đồng Vô Lệ lòng mảy mai cau lại, hắn tự nhiên có thể nhìn ra Hình Thiên căn bản là đã không còn quan tâm đến bản thân sinh tử, muốn liều mạng kéo hắn cùng xuống địa ngục, loại người không sợ chết này, lúc tối hậu bộc phát ra chiến lực ngay cả hắn cũng không dám quá mức xem thường, vì thế cũng hơi nghiêm túc một chút, cẩn thận tiếp đón Hình Thiên thế công.

Hình Thiên ôm tâm lý phải chết, giết được một cái là có lời, mỗi chiêu mỗi thức đều là sát chiêu đồng quy vu tận, không hề có ý định phòng thủ, nhất thời liền đem Đồng Vô Lệ kéo lại đến cách nào thoát ra.

- Đì!

Hình Địa, Hình Nhân không muốn sự hi sinh của Hình Thiên trở nên vô ích, vì thế cường ép chính mình dòi đi tầm mắt, toàn lực thi triển bộ pháp thoát khỏi chiến trường.

Đồng Thiên Tân vốn dĩ đang bị trận chiến giữa Đồng Vô Lệ và Hình Thiên thu hút, thế nhưng vẫn đang một mực để ý cử động Hình Địa và Hình Nhân, nhìn thấy hai người đang rời đi, lập tức lớn tiếng quát:

- Ngăn bọn hắn lại!

Cho dù Đồng Vô Lệ bị Hình Thiên cuốn lấy, vẫn còn hắn và Đồng Khai Mặc hai vị Vũ Linh, cộng thêm đây Đồng gia địa bàn, nếu để cho hai cái Cửu Tinh Vũ Sư chạy thoát, vậy cũng quá xem thường bọn hắn rồi.

Vừa có lệnh từ gia chủ, nhiều đạo thân ảnh liền lập tức trong đám đông lao ra, phần lớn đều trường lão, hộ vệ của gia tộc, tu vi đều là Vũ Sư cảnh, tuy rằng không phải đối thủ của Hình gia huynh đệ, thế nhưng lệnh của gia chủ không thể không tuân, hơn nữa nhiệm vụ của bọn hắn không phải là đánh bại hai người, mà chỉ cần giữ chân họ.

- Tam đệ! Không tiếc bất cứ giá nào cũng phải chạy ra ngoài!

Hình Địa hai mắt đầy tơ máu, trong khi nói chuyện, khí thế trên người hắn đã đẩy lên đến đỉnh điểm, sau lưng là kim sắc cự ngư hư ảnh, cả người tựa như khoác vào một lớp áo giáp, sau cùng cơ hồ hóa thành một cỗ xe tăng hung hăng không sợ chết đâm thẳng về phía trước, Đồng gia võ giả, không có một ai có thể ngăn lại hắn nửa giây, tất cả công kích rơi vào trên người hắn đều dội trở lại, những người thực lực hơi yếu liền trực tiếp bị chấn cho bay ngược trở lại.

Hình Nhân cũng dốc toàn lực, hắn không có Hình Địa năng lực phòng thủ biến thái như vậy, thế nhưng phương diện công kích càng thêm mạnh mẽ, bạch hổ hư ảnh giương nanh múa vuốt, một cặp vuốt hổ nương theo quyền pháp của hắn đánh ra, đem tất cả kẻ địch chặn đường đánh bay ra ngoài, nhẹ thì khí huyết hỗn loạn, nặng thì nội ngoại đều bị thương, không còn lực tái chiến.

- Đáng chết!

Đồng Thiên Tân và Đồng Khai Mặc một mực đuổi theo phía sau, lại thấy bản thân mình vậy mà có chút không đuổi kịp hai người kia, còn bị kéo ra khoảng cách, mà những võ giả khác của gia tộc lại không có năng lực chặn đường hai người, nếu cứ tiếp tục như vậy, thật sự có khả năng để cho hai người chạy thoát.

Đáng tiếc lần này mọi việc diễn ra quá gấp rút, bọn hắn căn bản không kịp bố trí bất cứ thứ gì, cả Đồng gia lúc này đều là một mảnh hỗn loạn, cường giả trong tộc không tập hợp đầy đủ, vì thế mới để cho Hình Địa và Hình Nhân mặc sức tung hoành như vậy.

- Một đám phế vật!

Ở nơi xa, Hoàng Uyên nhìn thấy cảnh này, liền không nhịn được mắng to một câu, một cái gia tộc có mấy cái Vũ Linh chặn giữ, lại không ngăn nổi hai cái Cửu Tinh Vũ Sư chạy trốn,

thật sự là phé đến tận nhà bà ngoại.

Vốn dĩ, Hoàng Uyên hẳn vì thân phận không muốn tùy tiện xuất thủ, thế nhưng lúc này, e rằng hẳn không xuất thủ liền không được, chỉ dựa vào đám người Đồng Thiên Tân và Đồng Khai Mặc căn bản không bắt được Hình Địa và Hình Nhân, mà một khi để cho hai người chạy thoát, công pháp của bọn hắn Hoàng Uyên hẳn liền vô pháp có được.

Nghĩ vậy, Hoàng Uyên liền không do dự nữa, cả người như quỷ mị hóa thành một đạo tàn ảnh biến mất tại chỗ, dùng một loại tốc độ mà tất cả mọi người ở đây đều không thể nhìn thấy đuổi theo Hình Địa, Hình Nhân.

Hình Địa và Hình Nhân lúc này trước mặt đã không còn võ giả Đồng gia nào cản đường, đồng thời cũng đã sắp chạy ra khỏi Đồng gia trụ sở chính, chỉ cần thoát khỏi nơi này, Đồng gia muốn bắt được bọn hắn có thể nói là khó như lên trời.

Vốn dĩ, hai người trong lòng đang có chút vui mừng, nào ngờ một giây sau, một cảm giác nguy hiểm tột cùng liền từ phía sau lưng hai người ập đến, loại cảm giác này, tựa như là con kiến đứng trước mặt con voi đồng dạng, hai người bọn hắn không cần quay đầu lại, cũng biết người xuất thủ thực lực cực kỳ khủng bố, còn hơn xa của Đồng Vô Lệ, bọn hắn tuyệt đối không thể chống nổi, ngay cả một chút dấu chí cũng không có.

Sau lưng hai người, một đạo chường ảnh khổng lồ đỏ rực như lửa trong chớp mắt liền phá không giết tới, không tới mấy giây liền tiếp cận Hình Địa, Hình Nhân, khí thế kinh khủng không gì cản nổi, thậm chí khiến cho cả hai người đều có chung một loại cảm giác, chỉ cần bản thân dám tiếp một chưởng này, 10 thành thì có đến 8, 9 thành là cảm chắc cái chết.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Thực Lực Của Hoàng Uyên

- Tam đệ! Người đi trước!

Tối hậu thời khắc, Hình Địa nhanh chóng đứng ra, hẳn biết rõ mình không phải là đối thủ của người tới, thậm chí cho dù là muốn đỡ một chưởng này cũng là cừu từ nhất sinh, thế nhưng trong hai người, nhất định phải có một người lại ngăn chặn công kích của kẻ địch, như vậy người còn lại mới có cơ hội chạy thoát, nếu không thì cả hai người không ai có thể thoát được.

Hình Địa hẳn thân là ca ca, tự nhiên cam tâm tình nguyện đứng ra thay Hình Nhân đỡ một chưởng này, cho dù cái giá phải trả rất có thể là mạng sống của hắn.

- Nhị ca! Không được...

Hình Nhân thấy Hình Địa quay ngược trở lại, trong lòng lập tức hiểu rõ đối phương đang muốn làm gì, vội vàng sợ hãi quát to một tiếng, cả người điên cuồng chạy về phía sau.

Hắn sao có thể để Hình Địa thay hắn chịu chết?

Đáng tiếc, tốc độ của bọn hắn so với đạo chường ảnh kia vẫn là quá chậm, Hình Nhân chỉ vừa mới quay đầu lại, công kích của đối phương đã đến ngay trước mặt Hình Địa.

Hình Địa chỉ thấy cả người như bị một ngọn núi đè lên, ép đến không thở nổi, tất cả những gì hắn có thể làm là toàn lực phòng ngự, thế nhưng là, cho dù phòng ngự của hắn là mạnh nhất trong ba huynh đệ Hình gia, ở trước Hoàng Uyên một kích vẫn không tính là thứ gì.

- Âm!

Chưởng ảnh khổng lồ đập lên người Hình Địa, từng lớp phòng ngự của hắn ngay cả một giây đều không kiên trì được mà trực tiếp sụp đổ, đến cả kim sắc cự ngu ru ảnh cũng tan vỡ không chừa lại chút nào.

Hình Địa mặc dù lấy thân ngăn cản, thế nhưng chỉ dựa vào sức của hắn, làm sao có thể hoàn toàn ngăn được Hoàng Uyên một chưởng, nhiều nhất chỉ thể đem uy lực một chưởng giảm bớt, thế nhưng cho dù chỉ là dư ba năng lượng cũng đủ đem Hình Nhân đẩy văng ra ngoài, ở giữa không trung phun ra một ngụm máu tươi.

Đây chính là thực lực của Hoàng Uyên, người mà tu vi đã đạt đến cảnh giới Bát Tinh Vũ Linh, đừng nói là Hình Địa hay Hình Nhân, cho dù là Đồng Vô Lệ đối mặt một chưởng của người trước chắc chắn cũng sẽ không có một tia năng lực phản kháng.

Chưởng ảnh sau khi tán hết lực lượng liền tan biến, Hoàng Uyên thân ảnh cũng nhanh chóng xuất hiện.

- Vậy mà không chết?

Hoàng Uyên có chút kinh ngạc nhìn bị thương tàn phế nhìn không ra bộ dáng ban đầu Hình Địa nằm dưới đất, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

Hình Địa lúc này bị thương có thể nói là cực kỳ trầm trọng, hai cánh tay xương cốt toàn bộ vỡ nát, xương ngực, xương sườn đều gãy đoạn nhiều chỗ, nội tạng cũng trọng thương, sớm đã hôn mê không còn biết gì, người bình thường chịu thương tích như vậy chỉ sợ rất khó sống, thế nhưng hắn lúc này tuy rằng cũng cách cái chết không xa, bất quá đúng là vẫn còn có một hơi thở.

Cửu Tinh Vũ Sư, có thể chịu một chưởng của Bát Tinh Vũ Linh mà không chết, cũng coi như là một cái thành tích đáng khen.

- Xem ra, công pháp mà hắn tu luyện quả nhiên không tầm thường!

Hoàng Uyên đem tất cả đều quy công cho Hình Địa tu luyện công pháp, bởi vì từ trước đến nay không có một Cửu Tinh Vũ Sư nào có thể ở trong tay hắn chịu một chưởng mà nào không chết, Hình Địa chính là người đầu tiên.

- A? Còn có một con chuột chạy trốn?

Hoàng Uyên lông mày bỗng nhiên hơi nhíu lại, bởi vì hắn không nhìn thấy Hình Nhân thân ảnh, người sau hắn là đã trốn mất.

Đây cũng là vì Hoàng Uyên hẳn quá mức chủ quan, cho rằng một chưởng vừa rồi đã đủ đem cả hai người toàn bộ đánh thành trọng thương thậm chí giết chết, bất quá sau cùng xem ra là hắn tính sai.

Hình Địa bị một chương của Hoàng Uyên đánh cho gần như tàn phế, thế nhưng hắn xem như đã thành công giúp Hình Nhân tranh thủ một chút thời gian, người sau tuy rằng cũng trọng thương, thế nhưng chung quy vẫn có thể chạy thoát.

Dù vậy, Hoàng Uyên cũng không quá mức để ý, trong mắt hắn, bất kể là Hình Thiên, Hình Địa hay Hình Nhân mà nói đều là kiến hôi, hắn căn bản sẽ không lo lắng đến một con kiến hôi sau này có thể gây khó dễ cho mình.

Đương nhiên, Hoàng Uyên lúc này tất nhiên không thể để cho Hình Địa cứ như vậy chết đi, bởi vì hắn còn muốn tra hỏi công pháp từ y.

Lúc này, Đồng Thiên Tân và Đồng Khải Mặc đã chạy tới, hai người đều đã chứng kiến uy lực một chương vừa rồi của Hoàng Uyên từ xa, trong lòng vẫn còn sợ hãi, thầm nghĩ nếu như vừa rồi đối lại là bọn hắn, e rằng chín thành là cầm chắc cái chết.

- Hoàng huynh tu vi thâm hậu, Đồng mỗ bái phục! Không biết Hoàng huynh có ý muốn sử lý người này như thế nào?

Đồng Thiên Tân thanh âm có chút nịnh nọt, vừa nói vừa liếc nhìn Hình Địa nửa sống nửa chết nằm dưới đất, cẩn thận từng li từng tí nói.

Hắn hiểu rất rõ, tuy rằng đều là Vũ Linh, thế nhưng hắn chỉ là bình thường nhất Vũ Linh một sao, còn Hoàng Uyên lại là Bát Tinh Vũ Linh, hai người ở giữa chênh lệch vô cùng to lớn, vì thế cho dù đây là sân nhà của hắn, hắn cũng phải dựa theo ý của Hoàng Uyên mà hành sự.

Hoàng Uyên suy nghĩ một chút, cũng không quan trọng nói:

- Để cho hắn không chết là được! Đợi đến lúc hắn tỉnh lại ta liền đến gặp hắn một lần!

Đồng Thiên Tân khẽ gật đầu, không dám có chút ý kiến, đến lúc hắn chú ý đến thương tích của Hình Địa, trong lòng không khỏi thờ dài, bị thương nặng như vậy, muốn cứu sống cũng là cả cái vấn đề, còn đến mức khi nào đối phương có thể tỉnh lại thì có trời mới biết.

.....

- Quá mạnh! Người này đến tốt cùng là ai? Tinh Vân tỷ không phải đã từng nói Đồng gia cường giả mạnh nhất chính là phụ thân của nàng và đại trưởng lão hay sao? Thế nhưng hai người này cho dù là cộng lại cùng một chỗ cũng không chịu nổi người kia một kích a!

Vương Hạo Thần từ nãy đến giờ vẫn ở một bên theo sát cả từ đầu đến cuối, chứng kiến một kích của Hoàng Uyên, trong lòng cũng kinh hãi, mặc dù hắn không cách nào nhìn ra thực lực của người sau, thế nhưng đối phương ít nhất cũng phải là Vũ Linh hậu kỳ.

Loại thực lực này, Vương Hạo Thần thậm chí còn không chắc Tiểu Long có thể đánh lại hắn hay không.

Vương Hạo Thần nhớ rất rõ, Đồng Tinh Vân từng nói đến cả phụ thân của nàng cũng chỉ có tu vi Nhất Tinh Vũ Linh, bản thân lão đã là cường giả số một của Đồng gia, lúc này làm sao lại nhỡ một cái tu vi hư hư thực thực là Vũ Linh hậu kỳ?

Nghĩ không thông, Vương Hạo Thần liền dứt khoát bỏ qua vấn đề này, hắn vốn dĩ muốn tìm Đồng Tinh Vân nói chuyện một chút, thế nhưng lại không tìm được nàng, lại thấy Đồng Thiên Tân tựa hồ cũng không rảnh rồi, vì thế quyết định trước tiên trở lại phòng của mình, ngày mai liền tìm Đồng Tinh Vân nói rõ ràng, dù sao chính hắn cũng không thể tiếp tục lưu lại nơi này quá lâu, cần phải sớm trở về Thiên Sinh Môn.

Vương Hạo Thần vừa rồi đi, trận chiến giữa Hình Thiên và Đồng Vô Lệ cũng kết thúc, kết quả không khó đoán, tất nhiên là người trước thảm bại, thân thể trọng thương nặng không kém Hình Địa bao nhiêu, hơn nữa sinh cơ còn bởi vì cưỡng ép sử dụng bí thuật mà bị thiêu đốt gần hết, nếu không phải Đồng Vô Lệ cũng không muốn trực tiếp giết mà giữ lại một cái mạng của hắn, Hình Thiên sớm đã đi đổi nhà ma.

Tất nhiên, bởi vì Hình Thiên liều mạng dùng lấy thương đối thương phương pháp chiến đấu, hơn nữa Đồng Vô Lệ còn muốn bắt sống đối phương, vì thế bản thân hắn cũng chịu một chút thương tích, cả người lộ ra có chút chật vật, không còn vẻ ung dung như ban đầu.

- Nhị đệ! Người không có vấn đề gì chứ?

Đội Hình Thiên bị giải đi rồi, Đồng Thiên Tân cùng Hoàng Uyên, Đồng Khải Mặc cũng đi tới nơi này, người trước lập tức đối với Đồng Vô Lệ hỏi thăm.

Đồng Vô Lệ đưa tay lau đi vết máu nơi khóe miệng, lắc đầu nói:

- Ta không sao! Bất quá kẻ kia xác thực là một tên điên, vậy mà dám dùng bí thuật thiêu đốt sinh cơ để bộc phát ra chiến lực vượt quá tu vi của mình! Nếu không phải ta mạo hiểm muốn giữ lại mạng cho hắn thì sao có thể bị thương!

Đồng Thiên Tân trở mặt nhìn, cùng Đồng Vô Lệ nói mấy câu, sau đó liền quay sang nhìn Hoàng Uyên cười nói:

- Hoàng huynh! Chuyện hôm nay là chúng ta sơ sót, hi vọng người chớ trách!

Hoàng Uyên cũng cười đáp:

- Một cái nhấc tay mà thôi, không cần để ý!

Xác thực, đối với hắn mà nói, bất kể là trấn áp hay giết Hình gia ba huynh đệ, đều là chuyện dễ như trở bàn tay.

Tính ra mà nói, Hình Thiên, Hình Địa và Hình Nhân cũng thật xui xẻo, nếu như là bình thường, dựa vào thực lực của họ tại dưới tình huống bất ngờ như vậy, hoàn toàn có thể khiến cho Đồng gia chịu tổn thất nặng nề sau đó ung dung rồi đi, dù sao chỉ dựa vào Đồng Thiên Tân và Đồng Khải Mặc là không giữ nổi hai người bọn họ.

Hết lần này đến lần khác, bọn họ lại xuất hiện vào ngày Đồng Vô Lệ và Hoàng Uyên hai vị siêu cấp cao thủ này có mặt ở Đồng gia, thật sự là tránh vô lại gặp vô dũa.

- Phải rồi! Đồng huynh, hôm nay ta không nhìn thấy Hoàng thiếu và Đồng tiểu thư! Bọn hắn là đang ở cùng một chỗ đi a?

Đồng Thiên Tân và Hoàng Uyên một bên không ngừng trò chuyện, người sau bỗng nhiên lại mỉm cười có chút thâm ý nhìn Đồng Thiên Tân nói.

- Ha ha, đúng là như vậy! Người trẻ tuổi thường có rất nhiều chuyện tốt muốn làm, không giống như mấy lão già chúng ta ngày bận đến tối tăm mặt mũi, chỉ biết chăm chăm vào võ đạo! Liền để cho bọn hắn tự do a!

Đồng Thiên Tân cười ha hả đáp, thanh âm tựa hồ vô cùng cao hứng.

Mấy ngày hôm nay trải qua nhiều chuyện, Đồng Thiên Tân cũng sớm quên đi chuyện Vương Hạo Thần ở trong Ngũ Hành Tháp, hôm nay Đồng Tứ vốn là muốn đem chuyện Vương Hạo Thần leo đến tầng thứ năm báo cho hắn, đáng tiếc người sau lại ở trong trận chiến với Hình gia ba huynh đệ vừa rồi bị đánh thành trọng thương, đang phải dưỡng thương, căn bản vô pháp cùng hắn báo cáo cái gì.

Lúc này, Đồng Thiên Tân thậm chí chỉ muốn Hoàng Thiếu Phong ra tay nhanh một chút, nhanh chóng cùng nữ nhi của hắn tiến thêm một bước, để hắn có thể lập tức ôm vào Tử Dương Tông bấp đúi.

- Đồng huynh nói vậy cũng không sai!

Hoàng Uyên cũng cười nhạt nói.

Hoàng Thiếu Phong nếu như đã đối với vị Đồng gia đại tiểu thư kia có ý tứ, vậy liền để cho hắn vui chơi một chút, thậm chí muốn thu đối phương vào hậu cung của hắn cũng không có vấn đề, bất quá Hoàng Uyên đương nhiên biết rõ, coi như chuyện đó xảy ra, vậy Đồng Tĩnh Vân nhiều nhất chỉ có thể làm một cái thê thiếp, còn chính thất là chuyện không thể nào, trừ phi Hoàng Thiếu Phong hắn bị điên, muốn để cho tông môn bãi miễn ngôi vị thiếu tông chủ của hắn.

Đáng tiếc, Đồng Thiên Tân tựa hồ cũng không cho rằng như vậy...

Mà Đồng Khải Mặc ở phía sau hai người, ánh mắt lại hơi âm trầm, Đồng Tĩnh Vân cùng với Tử Dương Tông thiếu tông chủ phát sinh phát quan hệ, đối với hắn tuyệt đối là thiên đại tin tức xấu.

Đồng Khải Mặc có thể tưởng tượng ra được, một khi Đồng Thiên Tân có được chỗ dựa vững chắc là Tử Dương Tông dạng này quái vật khổng lồ, kết cục của hắn mạch này sẽ trở nên thê thảm đến mức nào, thế nhưng hắn lại không thể làm cái gì, bởi vì Hoàng Uyên thực lực còn ở đó, hắn nếu những tay chắc chắn sẽ bị đối phương hung hăng giáo huấn một trận, cuối cùng chỉ phí công vô ích.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Đệ Tam Dương

Vương Hạo Thần một đường hồi phủ, trong lòng lại có rất nhiều chuyện muốn làm.

Trước đây bởi vì nhục thân còn không đủ mạnh, hắn căn bản không cách nào đề tăng một số loại vũ kỹ uy lực, nay nhục thân đạt tới Luyện Bỉ đại thành, để cho hắn thực lực có thêm cực lớn không gian tăng lên.

Đặc biệt là Cửu Dương Phần Thiên Chương, nếu không có gì bất ngờ, Vương Hạo Thần có lòng tin rất lớn có thể đem bộ chương pháp này luyện đến cảnh giới đệ tam dương, tức là chương pháp tiểu thành.

Ngoài ra, hắn còn muốn tu luyện một chút bí thuật, sát chiêu được lưu ở trong đầu, bởi vì những thứ này đối với thân thể phụ tải thực sự quá lớn, Vương Hạo Thần một mực còn không dám tu luyện, bất quá lúc này hắn hẳn là cũng miễn cưỡng đạt tới yêu cầu.

Vương Hạo Thần một đường có chút cao hứng về đến phủ đệ, bỗng nhiên, hắn cước bộ nhanh chóng dừng lại, lông mày hơi nhíu nhìn mặt đất trước mặt, ở nơi đó, vậy mà một vết máu đỏ tươi chưa còn khô.

- Xoạt!

Điều Nhặt Kiếm xuất hiện trong tay, Vương Hạo Thần lập tức đề cao cảnh giới, cẩn thận quan sát xung quanh.

Xác định xung quanh không có mai phục, ngược lại chỉ thấy trên mặt đất vậy mà có nhiều vết máu kéo dài, hơn nữa còn rất mới.

Vương Hạo Thần do dự một chút, sau cùng vẫn quyết định đi theo vết máu lưu lại.

Rất nhanh, Vương Hạo Thần liền tìm được chủ nhân của vết máu ở phía sau phủ đệ, cặp lông mày kiếm nhíu lại càng chặt.

Bởi vì chủ nhân của vết máu, không phải ai khác chính là một trong những kẻ vừa mới đại náo Đồng gia một trận Hình Nhân.

Hình Nhân lúc này bị thương rất nặng, cả người đều là máu tươi, xương cốt có nhiều chỗ bị gãy, hơi thở tương đương suy yếu, sớm cũng đã hôn mê rồi.

Một chương của Hoàng Uyên trước đó thực sự quá mạnh, tuy rằng Hình Địa đã gánh chịu phần lớn uy lực thế nhưng dư kinh còn lại vẫn đủ để trọng thương Hình Nhân, có lẽ bởi vì vết thương quá nặng, Hình Nhân căn bản không có cách nào chạy xa, liều chết chạy đến nơi này liền gục ngã.

Bất quá Vương Hạo Thần tương đối mà nói cũng có chút im lặng, Hình Nhân này chỗ nào không đi lại đi đến đúng phủ đệ của hắn, nếu như để cho người khác nhìn thấy, vậy có phải hắn liền bị cuốn vào vùng nước đục này rồi hay không?

Lại nói, nơi này cách phủ đệ của Đồng Thiên Tân rất gần, chỉ cần Đồng Thiên Tân biết Hình Nhân trốn ở đây, chỉ trong khoảnh khắc liền có thể chạy tới, vậy Hình Nhân cho dù có vận khí nghịch thiên đến đâu cũng khó thoát khỏi cái chết.

Vương Hạo Thần đưa mắt nhìn Hình Nhân, trong mắt hiện lên vẻ suy nghĩ.

Cuối cùng, Vương Hạo Thần vẫn là đi đến bên người Hình Nhân, đem một viên đan dược bỏ vào miệng hắn, sau đó đem y mang vào trong nhà.

Theo lý mà nói, hắn có lẽ nên đem chuyện báo cho Đồng Thiên Tân, để đối phương giải quyết, dù sao trước đó Hình Địa rơi vào tay Đồng gia cũng không trực tiếp bị giết, Hình Nhân có lẽ cũng sẽ như vậy, hơn nữa chuyện này cũng không liên quan gì đến Vương Hạo Thần hắn, hắn làm vậy chính là để cho bản thân mình tránh bớt phiền phức.

Bất quá, lấy tình trạng của Hình Nhân lúc này, nếu như không lập tức được chữa trị, hắn sớm muộn cũng có nguy hiểm tính mạng, đã như vậy, được chữa sớm một chút hay muộn chút có khác gì nhau?

Dù sao trước sau gì Hình Nhân phải chịu trừng phạt, vậy vì sao không để hấn mạnh khỏe một chút tiếp nhận hình phạt?

Lại nói, Vương Hạo Thần đối với Hình gia ba huynh đệ kỳ thực cũng có một chút kính ý, bởi vì ba người này tình cảm huynh đệ rõ ràng rất tốt, mỗi người đều chấp nhận hi sinh chính mình để người kia được sống, phần nghĩa khí thực sự rất hiếm gặp, vì thế cho dù Vương Hạo Thần không biết ba người rốt cuộc có ân oán gì với Đồng gia, chỉ bằng vào ba người họ có những phẩm chất đáng để cho hấn tôn trọng đã đầy đủ để hấn ra tay cứu Hình Nhân một mạng.

Hình Nhân thương tích không thể không nói là có chút trầm trọng, khá tốt trong tay Vương Hạo Thần có không ít trị thương dược phẩm, có thể giúp hấn nhanh chóng hồi phục, bất quá muốn Hình Nhân tỉnh lại vẫn còn có một đoạn thời gian ngắn.

Giúp Hình Nhân trị thương xong, Vương Hạo Thần liền lần nữa đi ra phía sau hậu viện, sau đó lấy ra từ trong nạp giới một ít linh thảo, số linh thảo này, tuy rằng khác loại, thế nhưng toàn bộ đều có màu sắc rực rỡ, toàn thân tỏa ra một cỗ hỏa năng lượng tinh thuần đến cực điểm.

- Ta vừa mới đem Cửu Dương Phần Thiên Chương luyện đến đệ nhị dương không lâu, lúc này lại muốn trùng kích cảnh giới đệ tam dương, nhất định phải dùng linh thảo hỗ trợ! Số linh thảo này hi vọng đầy đủ cho ta sử dụng!

Wương Hạo Thần nghĩ thầm.

Trước đó, Vương Hạo Thần là chiếm được một lượng lớn linh thảo, đan dược, bảo vật từ chỗ Xích Diễm Thiên Hồ, bất quá bởi vì tu luyện Bát Hủ Thiên Kinh cần quá nhiều dược thảo để ngưng luyện Bát Hủ Chân Dịch, số linh dược mà hấn có sớm đã tiêu hao hết một phần bốn, linh thảo cao cấp nhất ngược lại còn tích trữ được một ít, thế nhưng linh thảo từ cấp ba trở xuống thì đã “bốc hơi” một lượng lớn, vì thế Vương Hạo Thần cũng không biết, số tài nguyên mà hấn có trong tay, đến cùng có thể vì hấn tu luyện mà chống đỡ được bao lâu?

Wương Hạo Thần thể chất vốn rất đặc biệt, sinh ra đã mạnh hơn võ giả cùng cấp không chỉ một bậc, thế nhưng muốn tăng cấp lại đồng dạng khó khăn hơn người bình thường không ít, lại thêm Vạn Đạo Thông Thiên Quyết loại này nghịch thiên công pháp, tại mỗi cảnh giới tuy rằng ít có bình cảnh, thế nhưng lại đòi hỏi lượng tài nguyên tu luyện khổng lồ, hơn nữa còn phải đánh vững chắc tu vi hơn người thường rất nhiều mới có thể đột phá, hai thứ này cộng thêm một bộ Bát Hủ Thiên Kinh, có thể đoán được Vương Hạo Thần mỗi ngày là tiêu tốn bao nhiêu tài nguyên cho việc tu luyện.

Mà Cửu Dương Phần Thiên Chương, tuy rằng về cơ bản không cần hao tổn tài nguyên tu luyện, bất quá Vương Hạo Thần đương nhiên sẽ không từ bỏ cơ hội rút ngắn thời gian tu luyện bộ chương pháp này, chỉ cần Cửu Dương Phần Thiên Chương đạt tới cảnh giới đệ tam dương, uy lực chắc chắn sẽ bạo tăng một mảng lớn, tùy tiện một chương cũng đủ để phá vỡ Đồng Thanh Cương Hồng cấp Thiên Thạch Chiến Thể phòng ngự.

Việc luyện hóa linh thảo tương đối mất thời gian, bất quá cũng không tính quá lâu, Vương Hạo Thần dùng tốc độ nhanh nhất không ngừng luyện hóa từng cây linh thảo, đối với một người thân mang thiên địa linh hóa như hấn, thời gian luyện hóa chắc chắn so với người bình thường phải nhanh hơn rất nhiều.

Từng cỗ hỏa thuộc tính năng lượng tinh thuần bắt đầu để cho Vương Hạo Thần chạm đến đệ tam dương bình cảnh, ở sau lưng hấn, khóa mặt trời thứ ba chậm rãi được ngưng tụ đi ra.

Đợi đến khi Vương Hạo Thần đem toàn bộ linh thảo luyện hóa xong, khóa mặt trời thứ ba cũng triệt để ngưng tụ ra, cũng chính vào thời điểm này, Cửu Dương Phần Thiên Chương của hấn đột phá cảnh giới đệ tam dương, chương pháp chính thức tiểu thành.

Wương Hạo Thần lúc này đứng dậy, chăm chú nhìn khóa mặt trời thứ ba vừa được hấn ngưng tụ đi ra, phát hiện khóa mặt trời này hào quang tựa hồ so với hai khóa mặt trời khác yếu hơn một chút, ngay cả khí thế phát ra cũng không mạnh bằng.

- Xem ra, vẫn là ta quá mức gấp gáp, tuy rằng dựa vào ngoại vật có thể sớm để cho chương pháp có chỗ đột phá! Thế nhưng chung quy là không hoàn mỹ, uy lực không thể đạt đến đỉnh điểm! Sau này nhất định phải chú ý một chút, không thể quá mức ý lại vào linh thảo hay đan dược, nếu không sau này nói không chừng sẽ dẫn đến hậu quả “dục tốc bất đạt”!

Dùng ngoại vật nhanh chóng tăng cao tu vi, đây chính là việc mà rất nhiều thiên kiều trên thế gian thường xuyên lạm dụng, chỉ là họ lại chỉ thấy được cái lợi trước mắt chứ không thấy được tác hại sau này, dùng ngoại vật tăng cao tu vi, trong thời gian dài chắc chắn sẽ khiến căn cơ của người đó trở nên ngày một yếu ớt, hơn nữa còn khiến cho tâm cảnh của hấn không theo kịp tu vi vô đạo, từ đó dẫn đến thiên phú dần dần bị bào mòn, từ thiên kiều biến thành một cái thiên phú tầm thường vô giá.

Căn cơ Vương Hạo Thần vốn dĩ đã vững chắc vô cùng, hơn nữa hấn lại có Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, một môn công pháp cho phép hấn luyện hóa tài nguyên để đánh vững căn cơ đến mức tuyệt đối, từ đó gây dựng cho hấn cơ sở để có được sức chiến đấu gần như là vô địch cùng giai.

Bất quá nếu là Vương Hạo Thần lúc này buông tha việc đánh vững trụ cột, tập trung dồn hết tài nguyên để tăng cao tu vi, Vạn Đạo Thông Thiên Quyết chắc chắn cũng có thể giúp hấn, để cho tu vi của hấn một mạch nhảy đến Vũ Sư thậm chí Vũ Linh cũng không phải không có khả năng, nhưng làm vậy, cũng là tương đương với việc tự hủy đi căn cơ, việc làm ngu xuẩn như vậy Vương Hạo Thần tự nhiên không có khả năng đi làm.

Hôm nay Vương Hạo Thần có chút nóng vội mà mượn ngoại lực để cấp tốc thu được đột phá trên chương pháp tạo nghệ, sau đó hấn liền hối hận, sau này hấn nhất định phải bỏ ra càng nhiều thời gian để củng cố cảnh giới đệ tam dương, nếu như không đột biến liền sẽ không vội vàng đi đột phá cảnh giới đệ tứ dương.

May mắn Vương Hạo Thần lạm dụng ngoại vật cũng chưa nhiều, lúc này kịp thời bứt ra cũng là một chuyện tốt, tương lai liền không có vấn đề gì, nếu như hấn vì cái lợi nhỏ mà buông tha cái lợi lớn, vậy hấn thành tựu sau cùng nhất định sẽ bị giẫm xuống đáng kể.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Vô Thượng Kiếm Thuật – Táng Thiên

Wương Hạo Thần sau khi đem Cửu Dương Phần Thiên Chương tu luyện đến tiểu thành, liền chú tâm luyện kiếm, hấn kiếm đạo, đồng dạng còn có rất nhiều không gian tăng lên, thậm chí còn hơn cả chương đạo, đặc biệt là khi hấn kiếm đạo cảnh giới đã đạt tới Kiếm Ý lưỡng trọng.

- Vui! Vui!

Từng đạo kiếm ảnh không ngừng lóe lên, Vương Hạo Thần sử kiếm nhanh như gió, động tác thuần thục giống như nước chảy mây trôi, không có một điểm lẩn tránh.

Kiểm thuật mà hấn đang thi triển, cũng không phải là Tuyệt Ảnh Kiếm Pháp hay Thiên Long Kiếm Quyết, mà là môn kiếm thuật Vương Hạo Thần rất lâu đã không vận dụng. Toàn Phong kiếm pháp!

Toàn Phong kiếm pháp là môn kiếm thuật đầu tiên Vương Hạo Thần tu luyện, cấp bậc chỉ là Phàm cấp trung phẩm vũ kỹ, tại lúc Vương Hạo Thần còn là Vũ Đồ uy lực xem như rất cường đại, thế nhưng đến khi tu vi của hắn đạt tới Vũ Sĩ, Toàn Phong Kiếm Pháp về cơ bản đã không còn có bao nhiêu tác dụng với hắn.

Thế nhưng là, Vương Hạo Thần lại như cũ chưa có từ bỏ môn kiếm thuật này, bởi vì hắn biết, Toàn Phong kiếm pháp vẫn còn có không gian tăng lên, còn chưa đi đến cực hạn của nó.

Hóa cảnh!

Không sai, Vương Hạo Thần chính là muốn đem Toàn Phong kiếm pháp tu luyện đến hóa cảnh, cũng là môn kiếm thuật này chung cực cảnh giới.

Muốn đem một bộ kiếm thuật tu luyện đến hóa cảnh, cho dù chỉ là Phàm cấp kiếm thuật Toàn Phong kiếm pháp cũng là một chuyện phi thường khó khăn, thế nhưng Vương Hạo Thần từ lâu đã đem môn kiếm thuật này tu luyện đến đại viên mãn, cách hóa cảnh chỉ có nửa bước, sau khi kiếm đạo cảnh giới bước vào Kiếm Ý Lưỡng Trọng, hắn đối với kiếm thuật lý giải càng thêm thâm sâu, cộng với ngộ tính siêu thường nhân của hắn, rất nhanh đã chạm đến cảnh giới hư vô mà mờ mịt kia.

Dần dần, nương theo Vương Hạo Thần thì triển ra kiếm thuật, Toàn Phong kiếm pháp ở trong tay hắn triệt để phát huy ra uy lực mạnh nhất của nó, sau lưng hắn, vậy mà xuất hiện từng trận hư ảo cuồng phong.

Mà ở giữa trận cuồng phong đó, có một đạo phong quyển cao đến tận trời hiện ra, phong vân gào thét, tựa như muốn đem vạn vật đều xoắn giết ở bên trong.

Nếu như có kiếm tu hoặc là một vị cường giả có năng lực quan sát tốt ở nơi này, nhất định sẽ phát hiện, cái kia cũng không phải là chân chính phong quyển, mà là từ vô cùng vô tận kiếm khí tạo thành.

Vào thời điểm này, Toàn Phong kiếm pháp của Vương Hạo Thần rốt cuộc đạt tới hóa cảnh, mà bản thân Vương Hạo Thần bây giờ đối với môn kiếm thuật cảm ngộ, cũng đã gần như không kém gì người sáng tạo ra nó, Toàn Phong kiếm pháp ở trong tay hắn, hoàn toàn có thể bộc phát uy lực mạnh nhất của môn kiếm thuật này.

Toàn Phong kiếm pháp chung cực nhất kiếm – Phong Quyển Lăng Thiên!

- Cũng không tệ lắm! Toàn Phong kiếm pháp sau khi đạt tới hóa cảnh, đã không kém gì Phàm cấp thượng phẩm vũ kỹ! Mà tới cường Phong Quyển Lăng Thiên một thức kia, uy lực đã có thể miễn cưỡng so sánh với Linh cấp kiếm thuật!

Vương Hạo Thần một tay lau đi mồ hôi trên trán, khoe miệng lại hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

Kỷ thực, đem Toàn Phong kiếm pháp tu luyện đến hóa cảnh, đối với hắn chẳng qua chỉ là một cái nhấc tay, hơn nữa cũng không thể giúp thực lực của hắn tăng lên quá nhiều, thế nhưng đây lại là môn kiếm thuật đầu tiên mà Vương Hạo Thần tu luyện, hắn đối với nó có rất nhiều tình cảm, hơn nữa còn là do sư nương Nhạc Thi Dao đích thân dạy hắn luyện kiếm, trừ phi bộ kiếm thuật này hoàn toàn không còn có thể giúp cho hắn cái gì, nếu không hắn tuyệt đối sẽ không đơn giản từ bỏ.

Nghĩ đến Nhạc Thi Dao, Vương Hạo Thần trong đầu lại không nhịn được tưởng tượng ra nàng phong hoa tuyệt đại, mỹ đến tận cùng thân ảnh.

Hắn và Nhạc Thi Dao đã không gặp nhau rất lâu, Vương Hạo Thần thực sự rất nhớ nàng, cũng không biết nàng hiện tại ra sao?

- Sư nương! Người lại đợi một chút, ta nhất định sẽ lập tức quay về tông môn!

Vương Hạo Thần siết chặt hai tay, hắn đã quyết định, sau khi rời khỏi Đồng gia liền trực tiếp phản hồi Thiên Sinh Môn, căn bản không cần phải tiếp tục ngốc ở bên ngoài.

Đem Toàn Phong kiếm pháp luyện đến hóa cảnh về sau, Vương Hạo Thần cũng không có dừng lại, mà tiếp tục luyện kiếm, lần này, chính Tuyệt Ảnh Kiếm Pháp và Thiên Long Kiếm Quyết hai bộ cao cấp kiếm thuật.

Vương Hạo Thần biết rõ, tuy rằng Toàn Phong kiếm pháp đạt tới hóa cảnh, thế nhưng bởi vì cấp bậc hạn chế, đối với hắn trợ giúp cũng không có bao lớn, vì thế hắn hiện tại chân chính dựa vào, vẫn là hai bộ kiếm thuật kia.

Thiên Long Kiếm Quyết ba thức đầu Vương Hạo Thần đã luyện thành, nay hắn muốn thử tu luyện một chút thức thứ tư.

Thiên Long Kiếm Quyết thức thứ tư, tên gọi Thiên Long Chi Hồng!

Một thứ tu này, là chiêu kiếm tận dụng tới đa một tia hoàng giả long khí ẩn dấu bên trong kiếm thuật, tuy rằng xét về uy lực tổng thể có chút không bằng ba thức đầu, thế nhưng có tác dụng chấn nhiếp khí thế của kẻ địch rất mạnh.

Về phần Tuyệt Ảnh Kiếm Pháp, Vương Hạo Thần trước giờ vẫn một mực muốn đem nó tu luyện đầy đủ, bởi vì đây chính là một trong những tuyệt sát là bài của hắn, chẳng qua Tuyệt Ảnh Kiếm Pháp cấp bậc rất cao, muốn luyện đủ bảy chiêu kiếm trong đó nói nghe thì dễ.

Để cho Vương Hạo Thần bất ngờ chính là, quá trình tu luyện không ngờ thuận lợi hơn hắn nghĩ khá nhiều, Thiên Long Kiếm Quyết thức thứ tư tựa hồ cũng không có giống như hắn nghĩ khó tu luyện như vậy, không mất đến bao nhiêu thời gian liền luyện thành, mà Tuyệt Ảnh Kiếm Pháp, hắn cũng vừa vặn nắm giữ ba thức đầu.

Đoán chừng là bởi vì hắn kiếm đạo cảnh giới có tăng lên, dẫn đến hắn đối với kiếm đạo lý giải cũng thâm sâu hơn trước nhiều, từ đó dẫn đến việc hắn dễ dàng tại trên kiếm đạo có đột phá như vậy.

Tất nhiên, đây cũng là cực hạn của hắn, nếu như bây giờ báo Vương Hạo Thần lập tức đi tu luyện cái kia Thiên Long Kiếm Quyết thức thứ năm hay Tuyệt Ảnh Kiếm Pháp thức thứ tư, đoán chừng tuy rằng hắn cũng có thể, thế nhưng nhất định sẽ hao tổn đại lượng thời gian.

Mà Vương Hạo Thần, lần này cũng không có ý định bế quan tu luyện thời gian dài, mục đích chính của hắn, chính là nhân dịp hắn nhục thân có chút đột phá, muốn ném thử tu luyện một môn cực kỳ khủng bố kiếm thuật.

Vương Hạo Thần thủ đoạn giao chiến đúng là rất nhiều, thế nhưng hắn chung quy lại không có một cái tới cường sát chiêu làm thủ đoạn áp hòm, lúc giao chiến với Đồng Thanh Cương hắn chính là lâm vào hoàn cảnh như vậy, căn bản chỉ có thể dốc sức liều mạng cùng đối phương chiến đến phút cuối cùng, lấy phương pháp “tự tổn 800 giết địch 1000” thắng hiểm, bất quá hắn không thể lúc nào cũng làm như vậy, vì thế, hắn nhất phải có được một cái chân chính sát chiêu đủ để phá vỡ tất cả phòng ngự của kẻ địch trong cùng cảnh giới.

• Tiếp đó! Là thời điểm tu luyện bộ kiếm thuật kia!

Vương Hạo Thần nghĩ thầm.

Cách đây một đoạn thời gian, Vương Hạo Thần đã ở trong trí nhớ của hắn tìm được một bộ vô thượng kiếm thuật, mà bộ kiếm thuật này chính là một môn mạnh nhất kinh thế kiếm

thuật được lưu giữ ở trong trí nhớ của hắn, nếu xét về uy lực và sức công phá, ngay cả Thiên Long Kiếm Quyết và Cửu Dương Phản Thiên Chương cũng không có cách nào so với nó.

Bộ kiếm thuật này, tên gọi... Táng Thiên!

Táng Thiên Kiếm Thuật, chính là tụ tập tất cả lực lượng của bản thân vào một kiếm, sau đó theo lộ tuyến đặc biệt của kiếm thuật đột nhiên bộc phát ra hủy thiên diệt địa uy lực.

Cho dù chỉ là Táng Thiên Kiếm Thuật một thức yếu nhất, cũng so với Cửu Dương Phản Thiên Chương hay Thiên Long Kiếm Quyết uy lực mạnh hơn rất nhiều, dù dễ dàng diệt sát đối thủ tu vi cao hơn mình mấy cái tiểu cảnh giới.

Chỉ là, Táng Thiên Kiếm Thuật uy lực tuy rằng kinh thiên động địa, thế nhưng yêu cầu tiêu hao thể nội nguyên khí vô cùng kinh khủng, đồng thời thân thể trong lúc đó cũng phải gánh chịu phụ tải khổng lồ.

Đây chính là lý do mà Vương Hạo Thần trước đó một mực không dám tu luyện môn vô thượng kiếm thuật này, bởi vì lấy cường độ nhục thân của hắn trước đó, e rằng chỉ cần hơi dụng chạm một chút Táng Thiên Kiếm Thuật da lông bên ngoài, thân thể sẽ không chịu nổi áp lực mà trực tiếp sụp đổ.

Lúc này hắn nhục thân đạt tới cảnh giới Luyện Bỉ tiểu thành, có lẽ miễn cưỡng có thể tu luyện môn này Táng Thiên Kiếm Thuật.

Chỉ cần có thể đem Táng Thiên Kiếm Thuật thức thứ nhất luyện thành, Vương Hạo Thần tương đương có thể một tấm đáng sợ át chủ bài.

Bất quá cho dù chỉ là thức thứ nhất, cũng vô cùng khó luyện, chính Vương Hạo Thần cũng không dám trăm phần trăm đảm bảo mình có thể thi triển đi ra.

Thời gian kế tiếp, Vương Hạo Thần ngoại trừ thỉnh thoảng đi vào nhìn một chút Hình Nhân, còn lại đều là dồn hết tâm trí đi lĩnh hội Táng Thiên Kiếm Thuật.

Táng Thiên Kiếm Thuật không hồ là vô thượng kiếm thuật, chỉ đơn giản là thức đầu tiên, cũng hao tổn Vương Hạo Thần hai ngày thời gian mới hiểu được một chút nguyên lý bên trong.

Vương Hạo Thần rất muốn thử nghiệm một chút Táng Thiên Kiếm Thuật uy lực, đáng tiếc hắn lại không thể gây động tĩnh lớn, hắn còn không muốn đem Đồng Thiên Tân dẫn đến nơi này, dù sao ở trong nhà hắn có một cái đang hôn mê bất tỉnh Hình Nhân.

Nói đến đây, trong lòng Vương Hạo Thần cũng có chút kỳ lạ, thông thường, Đồng Tinh Vân hoặc Đồng Thiên Tân 1, 2 ngày đều sẽ tới tìm hắn một chút, thế nhưng lúc này lại chẳng có ai tìm đến, không lẽ là vì không muốn làm phiền hắn tu luyện?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 141: Mỗi hận

Vương Hạo Thần tu luyện xong, đang muốn đi vào xem xét thương thế của Hình Nhân một chút, phát hiện người sau đã tỉnh, để cho hắn có chút bất ngờ.

Thương thế của Hình Nhân không thể không nói là rất nặng, chỉ ba ngày đã tỉnh lại, đây là chuyện Vương Hạo Thần cũng không ngờ.

• Người đã tỉnh!

Vương Hạo Thần đi vào trong nhà, nhìn nằm trên giường Hình Nhân nói.

Hình Nhân chỉ vừa mới tỉnh lại, thương tích trên người vẫn còn rất nặng, cho dù là cử động nhẹ đều cảm giác được thân thể tương đương đau đớn, có chút gian nan mở ra mí mắt, nhìn Vương Hạo Thần cảnh giác nói:

• Người là người nào?

• Không cần lo lắng, nếu như ta là Đồng gia chi nhân, bản thân người đã không còn nằm ở đây!

Vương Hạo Thần cười nói.

Hình Nhân khẽ nhủ mảy, hắn không ngờ, có thể từ trong câu nói của Vương Hạo Thần nhận ra rất nhiều thứ.

Thứ nhất, có thể biết được, nam tử trước mặt hắn lúc này không phải Đồng gia chi nhân, chuyện này đối phương không cần thiết lừa hắn.

Thứ hai, đối phương biết rõ bản thân mình và Đồng gia ân oán, cũng không phải là vô tình cứu được mình.

Thứ ba, đối phương tựa hồ đối với bản thân không có ác ý, nếu không, đã sớm đem hắn giao cho Đồng gia.

Xác định ba thứ này về sau, Hình Nhân rốt cuộc khẽ thở ra một hơi, bất kể như thế nào, còn sống là còn hi vọng, hơn nữa không rơi vào tay Đồng gia đã là rất tốt.

Dù sao trước đó, hắn bị một chương của Hoàng Uyên đã thương nặng, chỉ đủ sức chạy đến nơi này ẩn thân, sau đó liền ngất đi.

Cho dù thần trí lúc đó tương đối mơ hồ, thế nhưng Hình Nhân biết rõ bản thân mình chắc chắn chưa thể ra khỏi Đồng gia, nếu như lúc đó không phải là thiếu niên trước mặt mà một cái Đồng gia chi nhân phát hiện ra hắn, vậy hắn chắc chắn đã chết không có chỗ chôn.

- Đa tạ ơn cứu mạng!

Hình Nhân nhìn Vương Hạo Thần nói.

Tuy rằng Hình Nhân không hiểu Vương Hạo Thần vì cái gì mà cứu mình, bất quá sự thật là nếu như không có đối phương bản thân đã sớm chết hoặc là rơi vào trong tay Đồng gia, vì thế hai chữ “ tạ ơn “ này, hắn nói không có chút nào do dự.

Đương nhiên, tạ ơn là tạ ơn, thế nhưng đề phòng vẫn là có.

- Một cái nhấc tay!

Vương Hạo Thần không thêm đề ý, sau đó lại nói:

- Bất quá ngươi cũng không cần vui mừng, ta tuy không phải Đồng gia chi nhân, bất quá cũng có chút quan hệ với bọn họ! Lúc này giữ ngươi ở đây chỉ là vì muốn để cho ngươi có thời gian bình phục một chút, về sau để tránh phiền phức, đợi đến khi ngươi khôi phục một chút ta vẫn sẽ đem ngươi giao cho Đồng gia xử lý!

Nghe Vương Hạo Thần nói vậy, Hình Nhân sắc mặt trở nên có chút khó coi, thế nhưng hắn vẫn không nói gì, bởi vì hắn hiểu rõ, Vương Hạo Thần làm vậy hoàn toàn không sai, dù sao hai người không thân không quen, có thể cứu mình một mạng đã là rất tốt, sao có thể vì mình mà rơi vào vùng nước đục này.

- Ngươi không phản đối?

Vương Hạo Thần có chút hứng thú nhìn Hình Nhân, cười hỏi:

- Chuyện này vốn dĩ không liên quan đến ngươi, ngươi đem ta giao ra là chuyện hợp tình hợp lý! Hơn nữa Hình Nhân ta trước giờ không muốn vì chuyện của mình mà liên lụy người khác!

Hình Nhân trầm giọng đáp.

Rất có cốt khí.

Vương Hạo Thần gật đầu, trong lòng ấn tượng đối với Hình Nhân người này càng tốt hơn một chút, tự lấy cho mình một cái ghế ngồi đối diện với đối phương, nói:

- Người như ngươi, hẳn là sẽ không tùy tiện đi gây sự với người khác, làm sao lại chọc vào Đồng gia đây?

- Ngươi thì biết cái gì?

Hình Nhân cười lạnh nói:

- Chúng ta căn bản không phải vô duyên vô cớ nhắm vào Đồng gia, là đám tạp chủng đó không thả cho chúng ta! Nếu như những người thân nhất của ngươi cũng giống như gia tộc của ta... bị đồ sát toàn bộ, liệu ngươi có bất chấp tất cả mà báo thù cho họ hay không?

Câu này của Hình Nhân, để cho Vương Hạo Thần không khỏi sững sờ.

Trên thế gian này, người thân của hắn không nhiều lắm, có lẽ chỉ có sư nương Nhạc Thi Dao và đại sư huynh Tống Nhất Phàm mà thôi, nếu như hai người này bị kẻ khác giết hại, e rằng Vương Hạo Thần sẽ trực tiếp phát cuồng, đặc biệt là Nhạc Thi Dao, nàng trong lòng hắn có địa vị quá quan trọng, cho dù có phải giết hết người trong thiên hạ để báo thù cho nàng hắn cũng sẽ không chút do dự mà làm.

Vì để báo thù cho người thân của mình, cho dù bất chấp thủ đoạn thì đã thế nào?

Vương Hạo Thần ánh mắt hơi run lên, trong lòng dường như đoán một ít thứ, thế nhưng hắn vẫn cẩn thận nhìn Hình Nhân khẽ nói:

- Gia tộc của ngươi... bị Đồng gia huyết tẩy?

- Không sai!

Hình Nhân không mặn không nhạt đáp, hai mắt tựa như không còn cảm xúc ngoài thù hận, chuyện gia tộc bị huyết tẩy, chính là vết thương không bao giờ lành trong lòng hắn, biến hắn trở thành một kẻ chỉ biết sống trong hận thù, ngày ngày điên cuồng tu luyện khiến cho mình trở nên mạnh hơn để có thể báo thù cho gia tộc của mình.

Hình Nhân không muốn dấu diếm, bởi vì hắn biết bản thân mình trước sau gì cũng rơi vào tay Đồng gia, vì thế hắn muốn trên đời ít nhất có một người hiểu rõ chân tướng của mọi việc, để cho Hình gia của hắn không rơi vào cảnh cho đến khi bị diệt tộc vẫn bị tất cả người trong thiên hạ xem là một cái vong on phụ nghĩa gia tộc.

Đây có lẽ là một chuyện cuối cùng mà hắn có thể làm cho Hình gia.

Vương Hạo Thần ánh mắt trầm xuống, hai bàn tay khẽ xiết chặt, im lặng hồi lâu mới nói:

- Có thể cho ta biết lý do không?

- Thất phu vô tội, hoài bích hữu tội!

Hình Nhân chưa chút đáp, sau đó liền đem cổ sự của mình toàn bộ nói ra.

Dù sao đã nói thì nói cho hết, lúc này không cần phải dấu diếm cái gì.

Theo lời kể của Hình Nhân, hẳn gia tộc nguyên bản là Hình gia, chỉ là một cái cực kỳ nhỏ yếu gia tộc phụ thuộc vào Đồng gia tại Nhai Đình sơn mạch, đời đời làm Đồng gia người hầu, chỉ có một ít võ giả hơi có chút thiên phú, mới có thể đi vào trong Đồng gia làm hộ vệ.

Hình Thiên, Hình Địa và Hình Nhân là Hình gia trong lịch sử mạnh nhất ba vị thiên tài, tuổi còn trẻ đã được cho vào Đồng gia rèn luyện, bất quá ở tại Đồng gia cũng chỉ có thể xem là tiểu nhân vật mà thôi.

Vài năm trước, ba huynh đệ bọn họ trong một lần ra ngoài lịch luyện đã vô tình có được cơ duyên thay đổi nhân sinh của mình.

Bọn họ tìm được một mảnh cổ lão chiến trường có niên đại có thể đã lên đến cả mấy trăm thậm chí cả ngàn năm.

Ở trong chiến trường, có lưu lại ba bộ hài cốt khổng lồ của ba đầu yêu thú đến từ Phượng tộc, Ngưu tộc và Hồ tộc.

Phượng, Ngưu, Hồ tam tộc ở trong giới yêu thú đều là những đại tộc cường đại, đặc biệt là Phượng tộc, đây chính là bộ tộc yêu thú hiếm hoi có thể so sánh với Long tộc chí cao vô thượng.

Ba người lúc đó tại dưới tình huống ngu ngơ không hiểu rõ vậy mà gặp được linh hồn còn sót lại của ba đầu yêu thú này, biết được bọn chúng năm xưa bởi vì đại chiến mà ngã xuống nơi

này, đồng thời còn nhận được truyền thừa của Phượng tộc, Nguru tộc và Hồ tộc.

Cho dù truyền thừa căn bản không đầy đủ, thiếu khuyết rất nhiều điểm, hơn nữa chỉ có công pháp luyện thể, bất quá bao nhiêu đó cũng đã đầy đủ để tu vi cùng thực lực của ba người tăng tiến mạnh mẽ, trở thành luyện thể vô giả, khi trở về Đồng gia liền một đường hát vang tiến mạnh, trở thành tam đại hộ vệ đứng đầu trong 24 hộ vệ của Đồng gia, để cho Hình gia của họ cũng nhận được không ít chỗ tốt, dần dần có xu thế quật khởi.

Bất quá niềm vui của bọn họ căn bản không kéo dài được bao lâu, ba người bọn họ bỗng nhiên phát triển quá nhanh đã dẫn đến Đồng gia hay đúng hơn là Đồng Thiên Tân và Đồng Khải Mặc chú ý, dần dần nảy ra ý định muốn chiếm lấy công pháp luyện thể của ba người.

Vốn dĩ Hình Thiên, Hình Địa và Hình Nhân cũng không có ý muốn dấn thân, thế nhưng công pháp luyện thể của Phượng, Nguru, Hồ tam tộc chỉ thích hợp dành cho ba người bọn họ, bởi vì chỉ có người có huyết mạch của Phượng, Nguru, Hồ tam tộc mới có thể tu luyện công pháp luyện thể của tộc đàn, trước đó ba người bọn họ có được tinh huyết truyền thừa của tam tộc nên mới đáp ứng được yêu cầu của công pháp, bây giờ cho dù có đem khẩu quyết truyền cho Đồng gia thì cũng vô dụng.

Hơn nữa ngay trước khi hoàn tất truyền thừa, ba đầu yêu thú linh hồn đã dặn ba người đây là công pháp luyện thể độc môn của tộc đàn bọn họ, tuyệt đối không thể tùy tiện truyền ra ngoài, đây cũng là chỗ khó khăn của ba người.

Ba huynh đệ đem chuyện nói với Đồng Thiên Tân và Đồng Khải Mặc, thế nhưng không chỉ không khiến cho hai người sau bỏ đi ý định, ngược lại khiến cho họ tức giận, cho rằng ba người là đang muốn tư tàng không chịu nói thật, không lâu sau đó liền ra tay bắt Hình gia tất cả tộc nhân, ép ba người nói ra công pháp luyện thể.

Hình Thiên, Hình Địa và Hình Nhân tự nhiên không chịu được áp bức như vậy, lập tức động thủ, ý muốn cứu ra tộc nhân của mình, thế nhưng lúc đó tu vi của ba người xa xa còn chưa chạm tới Vũ Sư đỉnh phong, chỉ một mình đại trưởng lão Đồng Khải Mặc đã dễ dàng đem ba người đánh cho trọng thương mất sức phản kháng.

Bị bức đến bước đường cùng, ba người đành phải đem công pháp khẩu quyết nói ra, thế nhưng kết quả cũng giống như ba người từng nói trước đó, Đồng gia vô giả căn bản không có cách nào tu luyện, Đồng Thiên Tân càng cho rằng ba người cố tình nói sai công pháp, trực tiếp ra luyện đồ sắt tất cả tộc nhân của Hình gia, đem ba người nhốt vào trong Ngũ Hành Tháp tầng thứ sáu, ý muốn dùng nhục thân khảo nghiệm như cực hình ở đó nghiền nát ý chí của ba người, ép họ đem công pháp chân chính giao ra.

Chỉ là Đồng Thiên Tân căn bản không nghĩ tới, Hình gia ba huynh đệ ở trong Ngũ Hành Tháp tầng thứ sáu một năm lại không chết, hơn nữa còn dựa vào ý chí cường đại và chấp niệm muốn báo thù, mượn Phong Lôi khảo nghiệm ở tầng thứ sáu tới luyện bản thân, để tu vi cùng nhục thân nhận được đột phá cực lớn, sau cùng thậm chí còn có thể phá tan cấm chế ở tầng thứ sáu, xông ra Ngũ Hành Tháp bên ngoài.

Sự tình sau đó, Vương Hạo Thần đã tận mắt nhìn thấy, căn bản không cần Hình Nhân nói thêm cũng đã rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Thỉnh huyết lâu sát thủ

Vương Hạo Thần ở một bên nghe Hình Nhân kể chuyện, hai mắt đã sớm nên âm trầm đến cực điểm.

Hắn thật không ngờ, Đồng Thiên Tân một kẻ có bề ngoài chính nhân quân tử lại có thể vì lòng tham của bản thân mà làm ra chuyện táng tận lương tâm như vậy.

Huyết tẩy một gia tộc, đây là chuyện Vương Hạo Thần chưa bao giờ dám nghĩ tới, hơn nữa tất cả chẳng qua chỉ bắt nguồn từ vài bộ công pháp mà thôi.

Thật sự là phát rồ a!

- Đồng gia, không ngờ lại là địa phương đáng ghê tởm như vậy!

Vương Hạo Thần lâm bẩm

Kỳ thực, có thể sinh tồn trên đại lục này, hầu như bất cứ gia tộc cũng đã làm qua chuyện không sạch sẽ tương tự như vậy, chỉ là bởi vì bọn hắn che giấu quá tốt, nên thế nhân mới không biết được mà thôi.

Vương Hạo Thần chung quy vẫn thiếu chút kinh nghiệm, chưa thể hiểu rõ bản chất của các loại gia tộc này, càng không hiểu được tâm cơ của loại gia chủ như Đồng Thiên Tân sâu đến mức nào.

Chính vì vậy, khi biết được bộ mặt thật của đối phương, Vương Hạo Thần mới tức giận như vậy.

- Các hạ! Ngươi cứu ta một mạng, đây chính là thiên đại ân tình! Hình Nhân ta không có gì báo đáp, trên người thứ có thể xem là đáng giá, cũng chỉ có một quyền công pháp luyện thể! Tuy ta không có cách nào truyền công pháp này cho ngươi, thế nhưng ta có thể nói cho ngươi biết chỗ cơ duyên bảo địa mà ta từng ở đó chiếm được truyền thừa! Chỉ hi vọng ngươi có thể giúp ta làm một chuyện!

Hình Nhân im lặng rất lâu, sau đó mới nhìn Vương Hạo Thần nói, thanh âm khó có được lộ ra một tia cầu khẩn.

- Việc gì?

Vương Hạo Thần thuận miệng hỏi, lúc này trong lòng hắn đang rối bời, trên thực tế cũng không quá để ý đến lời nói của Hình Nhân.

Hình Nhân thấy Vương Hạo Thần không có trực tiếp từ chối, trong lòng liền vui mừng, vội vàng nói:

- Hình gia chúng ta trên danh nghĩa là đã diệt tộc, bất quá trên thực tế ngoại trừ ba huynh đệ chúng ta bên ngoài, vẫn còn có một người của Hình gia còn sống, hắn là chúng ta ba người biểu đệ, tên gọi Hình Giới, lúc trước bởi vì không có thiên phú luyện võ nên được gia tộc gửi đến Kim Dương Thành! Ta không yêu cầu ngươi phải chăm lo cho hắn một đời, chỉ cần đến đó tìm hắn nói rằng vĩnh viễn không cản trở về Hình gia, an ổn sống qua một đời liền tốt!

Không kêu để cho Hình Giới trở về, chính là muốn bảo vệ tính mạng của y, dù sao Hình gia đã hủy diệt, Hình Giới lại chỉ là một kẻ không có thiên phú luyện võ, căn bản vô pháp báo thù, chẳng thà để hắn sống một cuộc đời bình dị, để cho Hình gia không hoàn toàn diệt tuyệt liền tốt.

Vương Hạo Thần chăm chú nhìn Hình Nhân, cũng không có đáp lại, để cho người sau có chút lo lắng.

Hắn không phải là sợ phiền phức đi à?

- Chuyện này ta không làm, ngươi muốn nói với hắn cái gì, liền tự mình đi nói đi!

Đúng lúc Hình Nhân còn đang muốn mở miệng thương lượng, Vương Hạo Thần đã đứng dậy quay đi, một bên trầm giọng nói.

Hình Nhân nghe hắn nói vậy liền cười khổ, đáp:

- Các hạ không hiểu, chỉ cần ta rơi vào tay Đồng gia, vĩnh viễn sẽ không có cơ hội chạy ra ngoài...

- Sẽ không có người biết ngươi ở nơi này! Ngươi cứ việc đợi ở đây cho tới khi ngươi bình phục, sau đó nếu muốn rời đi liền rời đi!

Vương Hạo Thần phát tay nói, thân ảnh cũng biến mất sau cánh cửa.

.....

Vương Hạo Thần không để ý đến Hình Nhân vẫn còn đang thất thần ở trong phòng, bởi vì hắn lúc này thực sự muốn ở một mình.

Hắn quyết định không giao Hình Nhân cho Đồng gia, một phần là bởi vì đối với người này rất có hảo cảm, một phần là bởi vì hắn chán ghét gia tộc này, những thứ tốt đẹp bọn họ thể hiện trước mặt hắn đều là giả dối.

Trước đó muốn giao Hình Nhân cho Đồng gia, là bởi vì Vương Hạo Thần nghĩ rằng người sau đứng, bất quá lúc này hắn không thấy có bất cứ lý do gì để trợ giúp gia tộc này, quan hệ giữa đôi bên lúc này trong mắt Vương Hạo Thần tuy rằng không phải kẻ thù, thế nhưng tuyệt đối sẽ không hữu hảo như trước.

Hắn rất muốn ngay lúc này rời khỏi Đồng gia, bất quá Hình Nhân hiện tại cần có người chăm sóc, vì thế cũng chỉ có thể đem suy nghĩ này đè xuống.

Càng nghĩ càng thêm đau đầu, Vương Hạo Thần dứt khoát bỏ qua vấn đề này, nhìn thấy sắc trời đã tối, hắn quyết định đi nấu vài món ăn cho mình và Hình Nhân, tiện thể để cho chính mình thư giãn một chút.

- Âm!

Chỉ là, còn chưa đợi Vương Hạo Thần đi vào bếp, từ bên ngoài đã truyền tới một đạo thanh âm cực lớn, hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy từ trong Đồng Thiên Tân phủ đệ, có hai đạo thân ảnh lao ra, một người trong đó là Đồng Thiên Tân, người còn lại, chính là Đồng Tĩnh Vân.

Hai người bộ dáng lúc này có chút chật vật, đặc biệt là Đồng Thiên Tân, chỉ thấy hắn sắc mặt tái nhợt một thanh, sau lưng có một đạo kiếm thương kéo dài đến tận xương, kèm một chút liên có thể đem hắn chặt làm hai khúc.

Mà phía sau hai người lúc này lại xuất hiện ba đạo hắc ảnh như u linh, Vương Hạo Thần chẳng qua chỉ nhìn một cái, trong mắt liền lộ ra vẻ ngưng trọng, bởi vì người đứng ở vị trí trung tâm của ba hắc y nhân, tu vi không ngờ cường đại không kém gì Đồng Thiên Tân, đồng dạng là một vị Nhất Tinh Vũ Linh, hai người kia thực lực cũng không kém, là Vũ Sĩ đỉnh phong, còn mạnh hơn không ít hộ vệ của Đồng gia.

Nhìn bộ dáng đờ đẫn sát khí của ba hắc y nhân, dĩ nhiên là đi đến hành thích, bất quá xem ra tuy rằng đã thành công đánh trọng thương Đồng Thiên Tân, nhưng mục đích lớn nhất là một kích giết chết y thì lại không thành công.

Cũng vậy, Đồng Thiên Tân thân là chủ một gia tộc, thủ đoạn bảo mệnh chắc chắn không ít, tuy rằng hắc y nhân kia có lợi thế là yếu tố bất ngờ, nhưng muốn làm một kích tuyệt sát vẫn là có chút độ khó.

Để cho Vương Hạo Thần khó hiểu chính là, ở Nhai Đình sơn mạch, còn có người dám đi vào Đồng gia ám sát Đồng Thiên Tân?

- Thính Huyết Lâu sát thủ! Các ngươi thật là lớn gan chớ, lại dám đi vào Đồng gia chúng ta giết người!

Ở bên kia, Đồng Thiên Tân tay cầm một viên đan dược chữa thương bỏ vào miệng, ánh mắt hung tợn nhìn ba hắc y nhân, gần từng chữ nói.

Hôm nay hắn vốn dĩ đem Đồng Tĩnh Vân gọi tới là muốn hỏi nàng về chuyện của nàng và Hoàng Thiếu Phong, ai biết lại đột nhiên gặp phải ám sát, nếu không phải hắn phản ứng nhanh thì e rằng hiện tại đã trở thành một khối tử thi băng lãnh rồi.

- Thính Huyết Lâu nguyên tắc, chỉ cần nhận được thù lao đủ lớn, nhiệm vụ nào cũng có thể nhận, đừng nói là Đồng gia các ngươi, coi như là ngũ đại tông môn người chúng ta cũng dám giết!

Hắc y nhân đi đầu lạnh giọng nói, thanh âm lạnh lẽo như băng.

Thính Huyết Lâu, là một cái tổ chức sát thủ lớn nhất ở Đông Hoa hoàng triều, nếu nói về quy mô và lực lượng, nó thậm chí có thể so sánh với ngũ đại tông môn, cũng là thế lực hiếm hoi ngoài hoàng thất có thể khiến cho ngũ đại tông môn kiêng kị, ở tất cả mọi ngõ ngách ở trong phạm vi Đông Hoa hoàng triều đều có phân bộ của Thính Huyết Lâu.

Thính Huyết Lâu tổng bộ vô cùng thần bí, vì thế không hề sợ các đại thế lực báo thù, chỉ cần nhận được đầy đủ thù lao, cho dù đối tượng ám sát có thân phận lớn đến mức nào cũng dám tiếp, thậm chí nghe đồn, Thính Huyết Lâu lâu chủ chính là một tên Vũ Hoàng cấp bậc sát thủ, tại Đông Hoa hoàng triều bị hắn ám sát thành công hoàng giả căn bản không thiếu.

- Đồng Thiên Tân giao cho ta! Trình Sát, Trần Lệ, hai người các ngươi đi giết nữ nhân kia!

Thân làm sát thủ, hắc y nhân tự nhiên không muốn kéo dài thời gian, đối với hai người sau phân phó một câu, sau đó chiến kiếm trong tay liền hoá thành một luồng ánh sáng bạc hướng Đồng Thiên Tân tập sát đi qua.

Hắc y nhân là sát thủ, tự nhiên am hiểu nhất chính là ở trong bóng tối tập sát, về khoản cận thân chiến đấu đúng là không bằng Đồng Thiên Tân, thế nhưng lúc này người sau đã bị trọng thương, chiến lực căn bản không đủ 6 thành lúc toàn thịnh, hắn căn bản không ngại cùng đối phương chính diện giao thủ.

Đối phương xuất thủ quá nhanh, căn bản không cho Đồng Thiên Tân cơ hội nói chuyện, đành phải xuất thủ ngăn cản, trên mặt lại là một mảnh trầm trọng, hắn lúc này chiến lực đại giảm, đối phó với một cái võ giả đồng cấp đều không có bao nhiêu nắm chắc.

Mà hai cái sát thủ tên gọi Trình Sát, Trần Lệ, thì lại hướng Đồng Tĩnh Vân lao tới, lấy thực lực của bọn hắn, muốn chém giết một cái ngay cả Vũ Sĩ cũng chưa có đạt tới là chuyện dễ

như trở bàn tay.

Hai người còn chưa xuất thủ, vèn vèn chỉ là tiến lại gần, từng cổ sát khí trên người bọn hán đã dọa cho Đồng Tĩnh Vân sợ đến mặt cắt không còn một giọt máu, nằng ở trước mặt hai người này hoàn toàn không có một chút cơ hội chạy trốn, đơn giản giống như một con cừu non đợi bị làm thịt.

Đồng Thiên Tân tự nhiên nhìn thấy nữ nhi đang gặp nguy hiểm, thế nhưng chính hán lúc này cũng đang rơi vào tình cảnh vô cùng nguy hiểm, tự bảo vệ mình đều có chút giạt gấu và vai, ốc còn không mang nổi mình ốc, muốn cứu nằng cũng hữu tâm vô lực

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Dưới vũ sư, không người có thể giết

- Chết!

Trình Sát không hề có khái niệm thương hoa tiếc ngọc, đao trong tay bỏ đi ra, hóa thành một đạo đao quang hướng Đồng Tĩnh Vân giết đi qua.

Một đao này nếu là chém trúng, Đồng Tĩnh Vân coi như có một trăm cái mạng cũng không đủ để chết.

Đồng Tĩnh Vân tự nhiên không muốn đứng im chịu chết, thế nhưng nằng và Trình Sát thực lực chênh lệch quá xa, đao quang trong nháy mắt đã đến ngay trước mặt, tất cả những gì nằng có thể làm là tuyệt vọng nhìn một đao kia giết tới, căn bản không có năng lực né tránh.

Thế nhưng là, đúng vào lúc đao quang sắp bỏ vào Đồng Tĩnh Vân trên thân, bỗng nhiên xuất hiện một đạo kiếm quang phá không mà đến, nhanh như chớp va chạm với đao quang, đem nó ngăn lại, kiếm khí và đao khí điên cuồng tàn phá lẫn nhau, cuối cùng đồng thời tan rã.

- Ồ?

Trình Sát không ngờ ở nơi này còn có cường giả, lại có thể phá giải một đao của hán, lập tức cùng Trần Lệ đưa mắt nhìn về phía đạo kiếm quang vừa rồi xuất hiện, chỉ thấy ở nơi đó, không biết từ khi nào đã có một bạch y nam tử tay cầm trường kiếm đứng ở đó.

- Thần đệ!

Đồng Tĩnh Vân lúc này cũng hoàn hồn, đồng dạng nhìn thấy bạch y nam tử kia, không khỏi kinh ngạc hô, nằng không nghĩ tới, tại thời khắc nguy hiểm nhất này, lại là Vương Hạo Thần ra tay cứu nằng.

- Lại là tiểu tử này?

Đồng Thiên Tân ở bên kia cũng ngạc nhiên, hán cũng không ngờ, thiếu niên bị mình quên lãng mấy ngày nay lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa còn cứu nữ nhi của mình một mạng.

Vương Hạo Thần từng bước đi vào Đồng Tĩnh Vân trước người, vừa vận che khuất thân ảnh của nằng sau lưng mình, trầm giọng nói:

- Người lui trước, bọn hán để cho ta đại phó!

Đồng Tĩnh Vân khẽ cắn môi, giờ phút này ở phía sau Vương Hạo Thần để cho có nằng một loại cảm giác cực kỳ an toàn và tín nhiệm, tựa như lần đầu tiên bọn hán kể vai chiến đấu đồng dạng, chỉ là không hiểu tại sao, trong thanh âm của hán lại có một tia xa cách mà nằng trước đây chưa từng thấy qua.

Vương Hạo Thần cứu Đồng Tĩnh Vân, bởi vì hán tuy rằng chán ghét Đồng Thiên Tân, thế nhưng hán vẫn cho rằng chuyện huyết tủy Hình gia Đồng Tĩnh Vân căn bản không hiểu rõ, vì thế tuy rằng trong lòng vẫn có một chút bài xích, hán sau cùng vẫn là không nhịn được ra tay cứu nằng.

Dù sao cũng miễn cưỡng tính là bằng hữu, thủy chung không nhẫn tâm để nằng chết trước mặt mình.

- Lục Tinh Vũ Sĩ?

Vương Hạo Thần không hề che dấu tu vi của mình, vì thế Trình Sát chỉ cần liếc mắt một cái liền thấy được võ đạo cảnh giới của đối phương, lông mày hơi nhíu lại, một đao vừa rồi của hán, tuy rằng không có dùng bao nhiêu lực lượng, thế nhưng làm sao cũng không phải là thứ một cái Lục Tinh Vũ Sĩ có thể tùy tiện hóa giải đi a?

- Tiểu tử, lập tức tránh ra! Nếu không, chết!

Bất quá nghi hoặc là nghi hoặc, Trình Sát như cũ không có đem Vương Hạo Thần để vào mắt, hán chẳng có lý do gì để kiêng kị một kẻ tu vi thấp hơn hán ba cái tiểu cảnh giới, ngắn gọn đe dọa một câu, trên người khí thế lại bắt đầu khởi động.

- Có ta ở đây, các người không giết được nằng!

Vương Hạo Thần nhìn Trình Sát, Trần Lệ hai người một chút, đạm mạc nói.

Trình Sát mí mắt hơi cụp xuống, cũng lười nhác tiếp tục nói nhảm, tay cầm đao liên tục chém ra ba đạo đao quang, hơn nữa lần này không phải là tùy tiện xuất đao như trước đó, mà là đã dùng đến 8 thành lực lượng.

Vương Hạo Thần hơi ghé mắt, không quan trọng vùng lên một cánh tay, thế nội dương cương chi khí lập tức bốc lên, một chương nổi tiếp một chương mang theo cực nóng hỏa kinh đánh ra.

Bách Hoà Liễu Loạn!

Mỗi một chương của Vương Hạo Thần đều có uy lực cực lớn, trực tiếp đánh tan thế công của Trình Sát, sau đó liền hướng hán đánh đi qua.

Trình Sát đồng tử co rụt lại, hán không nghĩ tới thế công của mình lại dễ dàng bị phá hủy như vậy, vội vàng vùng lên loạn đao trong tay, hoá thành vô số đạo tàn ảnh, nghênh tiếp Vương

Hạo Thần công kích.

Vương Hạo Thần tu vi vừa đột phá đến Lục Tinh Vũ Sĩ, nhục thân lại đạt tới Luyện Bỉ đại thành, chiến lực tăng lên một mảng cực lớn, nhưng Trình Sát tuy có ưu thế về cảnh giới, thế nhưng lại không am hiểu cận thân giao chiến, nếu như không tính năng lực ám sát, hẳn chiến lực tổng hợp so ra chỉ mạnh hơn Đồng Thanh Cương một chút, vì thế Vương Hạo Thần cho dù không dùng toàn lực, chỉ sử dụng chiêu pháp đối địch cũng lộ ra vẻ cực kỳ ung dung.

- Liệt Hoá Phách Không!

Vương Hạo Thần đem cửu dương chân lực đẩy lên cảnh giới Đệ Nhất Dương, sau lưng xuất hiện một khoả mặt trời đỏ rực như lửa, một chưởng như đạn pháo nổ bắn đi ra, xé rách vô số đạo quang, đánh cho Trình Sát phải liên tiếp lui về phía sau.

- Làm sao mạnh như vậy?

Trình Sát sắc mặt đại biến, hẳn nghĩ mãi cũng không rõ, chính mình mặc dù không mạnh về cận thân chiến đấu, tu vi lại rõ ràng so với Vương Hạo Thần phải cao hơn nhiều, thế nhưng từ đầu đến cuối lại bị đối phương treo lên đánh, người kia chẳng qua chỉ dùng một tay, liền có thể đem hắn một đường đánh bẹp.

Càng đáng sợ hơn chính là, nhục thân của đối phương còn mạnh tới biến thái, bị loạn đao của Trình Sát đánh vào, ngay cả một vết hằn cũng không có, đây đến tột cùng là loại quái vật hình người gì.

- Vù!

Đúng lúc này, từ phía sau lưng Vương Hạo Thần bỗng truyền đến một đạo kiếm phong thanh âm, Trần Lệ tay cầm một thanh màu đen trường kiếm, tựa như quý mị hướng Vương Hạo Thần phản gậy đâm tới.

Nguyên lai, Trần Lệ thấy Vương Hạo Thần chiến lực vượt qua bản thân dự đoán, vì thế này giờ vẫn luôn âm thầm tìm cơ hội đánh lên, lúc này rốt cuộc xuất thủ, chiêu số cực kỳ độc địa, chính là muốn một kiếm tuyệt sát.

Đối lại là người khác, rất có thể sẽ không kịp phản ứng, thế nhưng Vương Hạo Thần lại chưa bao giờ sợ hãi so tốc độ với người khác, gặp nguy không loạn, lập tức dấn lên Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ pháp, trước một bước né đi Trần Lệ một kiếm.

Vừa tránh thoát xong thế công của Trần Lệ, Vương Hạo Thần liền phản công, không để cho đối phương có cơ hội chiếm lại tiên cơ.

Diệu Nhật Kiếm hào quang sáng rực, một cỗ bàng bạc nguyên khí giống như thủy triều lập tức khếch tán mà ra.

Sau lưng Vương Hạo Thần, nổi lên một trận bá đạo cuồng phong hư ảo, ở nơi trung tâm, xuất hiện một đạo phong quyền cao đến tận trời, từ bên trong không ngừng truyền ra từng đợt gió rít gào.

Toàn Phong Kiếm Phong chung cực nhất kiếm – Phong Quyền Lăng Thiên!

Vương Hạo Thần một kiếm chém ra, phong quyền mang theo ngập trời kiếm khí điên cuồng hướng Trình Sát, Trần Lệ đánh tới.

Trình Sát và Trần Lệ toàn lực ngăn cản, lại không nghĩ tới, một kiếm này uy lực quá mạnh, đến khi bọn hắn miễn cưỡng đem lực lượng của một kiếm hoá giải hết, mỗi người hai tay đều đã tê dại mất hết cảm giác, cả người trên dưới có gần chục đạo kiếm thương sâu cạn, sắc mặt đồng dạng có chút tái nhợt.

Một tên Lục Tinh Vũ Sĩ thực sự có thể đánh ra công kích mạnh như vậy?

Thế nhưng là, ác mộng của bọn hắn chẳng qua chỉ vừa mới bắt đầu, bởi vì Vương Hạo Thần kiếm trong tay một lần nữa động.

Vương Hạo Thần chân đạp bộ pháp, thân ảnh tựa hồ hoá thành một cơn gió, Diệu Nhật Kiếm thế như nước chảy mây trôi đâm đi ra, kinh khủng kiếm khí đều tập trung nơi mũi kiếm, lập tức đâm tới.

Tuyệt Ảnh kiếm pháp, Xuyên Hâu Thúc!

Một kiếm nhanh đến cực hạn, khiến cho cả kiếm và người sử kiếm cơ hồ đều biến mất dưới tầm mắt của mọi người.

- Xoạt!

Ở trong đêm tối, hai tên sát thủ chỉ nhìn thấy một đạo kiếm quang tuyệt đẹp như một tia chớp xuất hiện, lấy một loại tốc độ kinh hãi thế tục trực tiếp xuyên thủng Trần Lệ yết hầu, người sau ngay cả cơ hội hét thảm một tiếng cũng không có liền ngã xuống đất, đi đời nhà ma.

Vương Hạo Thần thân ảnh cũng gần như cùng một lúc xuất hiện ở Trần Lệ phía sau, ánh mắt đậm đặc, trong tay hắn trường kiếm vẫn còn có một chút tinh huyết còn lưu lại nơi mũi kiếm.

Vương Hạo Thần sau khi thực lực đại tiến, Tuyệt Ảnh kiếm pháp ở trong tay hắn thi triển đi ra cũng càng thêm đáng sợ, cho dù là sát thủ luôn lấy tốc độ công kích làm điểm mạnh cũng không thể so sánh, một kiếm vừa ra, liền trực tiếp giết chết một gã Cửu Tinh Vũ Sĩ đỉnh phong võ giả.

Cứ việc bên trong có yếu tố bất ngờ, Trần Lệ cũng không mạnh về khoản phòng ngự, càng không phải là loại vũ giả thích hợp cùng kẻ khác đấu tay đôi, thế nhưng cái này vẫn không thể phủ nhận một điều, đó là một kiếm Xuyên Hâu Thúc vừa rồi của Vương Hạo Thần thực sự quá đáng sợ, ngay cả Trần Lệ thân là Cửu Tinh Vũ Sĩ cũng vì không kịp ứng phó mà bị giết chết.

Trước đó, Vương Hạo Thần còn chưa thể xác định chiến lực của mình đến cùng đạt đến tới tầng thứ nào, bây giờ hắn rốt cuộc đã có thể cho bản thân mình một cái đánh giá chính xác.

Nói một cách đơn giản, lấy thực lực của Vương Hạo Thần lúc này, không dám nói là có thể xưng bá Vũ Sĩ cảnh, thế nhưng hắn cũng tự tin không sợ bất cứ kẻ nào, cho dù là Vũ Sĩ bên trong mấy người mạnh nhất đứng ở trước mặt hắn, hắn cũng có tự tin đánh một trận.

Trong Vũ Sĩ cảnh giới, có lẽ còn có vài người có thể thắng được Vương Hạo Thần, thế nhưng muốn giết hắn thì căn bản không có khả năng.

Chính vì vậy, Vương Hạo Thần bây giờ, hoàn toàn có thể đi ngang, Vũ Sư không ra không người có thể thương hắn tính mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 144: Cứu viện kịp thời

Trình Sát sững sờ nhìn Trần Lệ thì thể lạnh lẽo nằm trên mặt đất, một lạnh lẽo cảm giác nhất thời lan tỏa khắp toàn thân của hắn.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới, trên đời lại có một cái Lục Tinh Vũ Sĩ mạnh mẽ như vậy, đầu tiên là một kiếm bức lui bọn hắn hai cái Cửu Tinh Vũ Sĩ đỉnh phong, kiếm thứ hai liền trực tiếp đem Trần Lệ chém giết.

Phải biết, Trần Lệ thực lực là không kém gì Trình Sát hắn, Vương Hạo Thần có thể một kiếm giết Trần Lệ, vậy một kiếm giết hắn có gì là khó?

- Trốn! Lập tức trốn!

Trình Sát trong nội tâm điên cuồng gào thét, hắn tự biết bản thân không có khả năng là đối thủ của người trước mặt, tiếp tục đánh nữa, chờ đợi hắn chính là tử vong.

Nghĩ liền làm, Trình Sát hoàn toàn không có chút nào do dự, lập tức quay người dùng tốc độ nhanh nhất chạy khỏi chiến trường, một chút cũng không dám quay đầu lại, chỉ sợ Vương Hạo Thần đuổi theo không bỏ.

Ngoài dự liệu của Trình Sát, Vương Hạo Thần căn bản không có ý truy sát, ngược lại đem kiếm tra vào vỏ, y phục trên người từ đầu đến cuối không có một vết bẩn nào.

Đồng Tinh Vân ở một bên đã sớm ngây người, nàng nhớ rất rõ, Vương Hạo Thần không bao lâu trước đó thực lực nhiều lắm cũng chỉ sần sần Đồng Thanh Cương mà thôi, thế nhưng Trình Sát và Trần Lệ cả hai người đều là Cửu Tinh Vũ Sĩ đỉnh phong, bất luận là thực lực hay tu vi đều cao hơn Đồng Thanh Cương không ít, ở trong tay Vương Hạo Thần làm sao ngay cả một chút sức hoàn thù cũng không có, còn bị hắn giống như thái dưa cắt rau giết ngược một người?

- Người vì sao không đem Trình Sát tên kia cùng một chỗ giết? Lấy thực lực của ngươi, giết hắn có lẽ rất dễ dàng a!

Đồng Tinh Vân miễn cưỡng để cho bản thân mình bình tĩnh lại một chút, sửa sang lại mái tóc hơi rối loạn, đi tới Vương Hạo Thần bên người, nhẹ giọng hỏi.

- Mục đích của ta chỉ là bảo vệ ngươi an toàn!

Wương Hạo Thần nhàn nhạt nhìn Đồng Tinh Vân một cái, đơn giản hồi đáp.

Xác thực, lấy năng lực của Vương Hạo Thần lúc này, muốn giết loại võ giả như Trình Sát không có bao nhiêu khó khăn, thế nhưng hắn vì cái gì phải vì Đồng gia chém giết? Như hắn đã nói, mục đích của hắn chỉ đơn giản là bảo vệ Đồng Tinh Vân một mạng, cũng không muốn làm tay chân cho Đồng gia, vì họ trừ đi một cái địch nhân.

Đồng Tinh Vân thủy chung cảm giác Vương Hạo Thần thái độ đối với mình tựa hồ so với trước đó phải lãnh đạm không ít, chẳng lẽ hắn đã biết chuyện giữa nàng và Hoàng Thiếu Phong?

Mấy ngày này tại Đồng gia người biết chuyện nàng và Hoàng Thiếu Phong có quan hệ không tầm thường cũng không ít, chuyện này truyền đến tai Vương Hạo Thần tựa hồ cũng không phải chuyện lạ gì.

Nghĩ như vậy, Đồng Tinh Vân thần sắc liền có lúng túng, nhất thời không biết phải đối mặt với Vương Hạo Thần như thế nào.

Phải biết trước đó, là nàng và phụ thân hướng bên ngoài tuyên bố Vương Hạo Thần là vị hôn phu của nàng, nay nàng bỗng nhiên lại qua với nam nhân khác, cái này không phải đối với Vương Hạo Thần là một cái thiên đại si nhục, đã thương lòng tự tôn của hắn hay sao?

Thật lòng mà nói, trong mắt Đồng Tinh Vân, Vương Hạo Thần ấn tượng so với Hoàng Thiếu Phong phải tốt hơn nhiều, bởi vì hai người dù sao quen biết đã lâu, hắn cho nàng những kỷ ức không thể nào quên, là nam nhân đầu tiên mà nàng thực sự động tâm, hơn nữa nếu như không tính bối cảnh, Vương Hạo Thần tựa hồ điểm nào cũng không kém Hoàng Thiếu Phong, thậm chí còn nhìn hơn người sau không ít.

Thế nhưng là, Hoàng Thiếu Phong là Tử Dương Tông thiếu tông chủ, thân phận bậc này Vương Hạo Thần có thể sánh với sao?

Đáp án theo Đồng Tinh Vân chắc chắn là không! Bởi nếu như thế lực sau lưng Vương Hạo Thần có thể sánh với Tử Dương Tông, vậy hắn sau khi biết mình bị nàng cho đội nón xanh làm sao lại không đi tìm Hoàng Thiếu Phong gây sự? Nhất định là vì ngay cả thế lực sau lưng Vương Hạo Thần cũng không dám đắc tội với Tử Dương Tông, vì thế hắn mới giận mà không dám nói gì.

- Vương Hạo Thần, cái này không thể trách ta! Muốn trách thì hãy trách Hoàng Thiếu Phong có một cái hậu trường mạnh mẽ, hắn với ngươi càng có tư cách trở thành nam nhân của ta!

Đồng Tinh Vân trong lòng nghĩ thầm, rốt cuộc để xuống cảm giác tội lỗi trong lòng, tâm tình tốt hơn không ít.

Nàng không muốn và cũng không cho rằng lựa chọn của mình là sai lầm, Vương Hạo Thần cho dù ưu tú hơn nữa, có thể sánh với một cái thế lực khổng lồ như Tử Dương Tông sao? Vậy nàng vì sao không thể lựa chọn một cái lão công có thể cho nàng một cái hậu trường mạnh mẽ hơn so với Vương Hạo Thần đây?

Wương Hạo Thần không biết Đồng Tinh Vân đang suy nghĩ cái gì, hắn lúc này đang tập trung quan sát trận chiến giữa Đồng Thiên Tân và hắc y nhân ở phía xa, lòng mảy mòi nhú lại lộ ra vẻ lo lắng.

Đồng Thiên Tân và hắc y nhân vốn dĩ tu vi chênh lệch không nhiều, nếu như đánh cận chiến thì người trước tất thắng, thế nhưng Đồng Thiên Tân lúc này lại chỉ có thể phát huy ra 6 thành lực lượng, kết quả tự nhiên là bị hắc y nhân treo lên đánh, ứng phó cực kỳ chật vật, đánh tiếp chỉ sợ rất khó có phản thắng.

Wương Hạo Thần tự nhiên không phải lo lắng cho an toàn của Đồng Thiên Tân, cái hắn lo là một khi hắc y nhân diệt xong Đồng Thiên Tân, nhất định sẽ quay sang tiện tay giải quyết hắn và Đồng Tinh Vân, cái này mới là việc để hắn lo lắng.

Lấy thực lực của Vương Hạo Thần lúc này, tại Vũ Sĩ bên trong có thể hô mưa gọi gió, thế nhưng đem chút thực lực này đặt trước mặt hắc y nhân tu vi đạt tới Vũ Linh cảnh thì lại không tính là cái gì, đối phương một bàn tay liền có thể đem hắn chụp chết, mà trận chiến giữa Đồng Thiên Tân và hắc y nhân, Vương Hạo Thần đồng dạng cũng không có tư cách nhúng tay, càng không nói đến việc xuất thủ trợ giúp Đồng Thiên Tân.

Lại nói, trận chiến ở nơi này động tĩnh lớn như vậy, đám Đồng gia hộ vệ kia lẽ nào bị mù hay là bị điếc, làm sao đến giờ này một cái cũng chưa thấy tới?

- Hết cách! Thật sự không được liền mang Tĩnh Vân tỳ chạy đi a!

Vương Hạo Thần thờ dài.

.....

Lại chiến thêm mấy chục hiệp, Đồng Thiên Tân tình hình càng thêm nguy cấp, rơi xuống tuyệt đối hạ phong, tựa như lúc nào cũng có thể bại trận.

Hắc y nhân thì ngược lại càng đánh càng hăng, đem Đồng Thiên Tân đánh cho không hề có lực hoàn thủ, phải không ngừng lui về phía sau.

- Đại ca! Ta đến giúp ngươi!

Mất thấy Đồng Thiên Tân hoàn cảnh đã là son cùng thùy tận, bỗng nhiên từ bên ngoài truyền tới một đạo thanh âm hùng âm, ngay sau đó, một đạo thân ảnh nhanh chóng chạy tới, tốc độ nhanh đến kinh người.

Người đến, chính là Đồng Thiên Tân đệ đệ, Đồng Vô Lệ.

Vương Hạo Thần nguyên bản đang muốn dẫn Đồng Tĩnh Vân chạy trốn, lại nhìn thấy Đồng Vô Lệ chạy tới, rốt cuộc thờ phào một hơi, có Đồng Vô Lệ ở đây, bất kể là bọn hắn hay Đồng Thiên Tân đều xem như an toàn.

Đồng Vô Lệ tu vi là Tứ Tinh Vũ Linh, thực lực bất kể là so với hắc y nhân hay Đồng Thiên Tân đều mạnh hơn nhiều, chỉ thấy hắn chớp mắt một cái đã chạy tới hắc y nhân bên người, một chuồng nổi tiếp một chuồng đánh ra, đem đối phương không thể không ngừng công kích Đồng Thiên Tân, bắt đầu đi phải lui về thế phòng thủ.

Tu vi hai bên tranh lệch đến ba tiểu cảnh giới, hơn nữa không phải ai cũng giống như Vương Hạo Thần có sức chiến nghịch thiên như vậy, Đồng Vô Lệ đoán chừng chỉ cần trong 30 chiêu là có thể giải quyết đối thủ.

Đồng Thiên Tân rốt cuộc có cơ hội thở dốc, chỉ thấy hắn sắc mặt trắng bệch, nội ngoại đều bị thương không nhẹ, nếu như Đồng Vô Lệ không kịp thời đuổi tới, hắn xác thực là có nguy hiểm tính mạng.

Mà lúc này, từ bên ngoài lại có hai đạo thân ảnh chạy tới, là Hoàng Uyên và Hoàng Thiếu Phong.

- Đồng huynh! Ngươi không sao chứ?

Hoàng Uyên trước tiên tiến lên một bước nhìn Đồng Thiên Tân hỏi.

- Khục! Vẫn là không chết được!

Đồng Thiên Tân tùy tiện lau dính ở trên khóe miệng vết máu, cười khổ nói.

Hoàng Uyên khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn hắc y nhân đang đại chiến với Đồng Vô Lệ, cười nhạt nói:

- Đồng huynh! Xem ra có người muốn nhắm vào ngươi và Vô Lệ a! Vậy mà chấp nhận bỏ ra đại giới mời Thánh Huyết Lâu sát thủ đến ám sát các ngươi!

- Cả Vô Lệ cũng bị nhắm vào?

Đồng Thiên Tân nhủ mảy, nếu là bản thân hắn bị người khác nhắm vào, hắn còn có thể hiểu được, thế nhưng Đồng Vô Lệ chẳng qua chỉ mới trở về Đồng gia không được mấy ngày, việc này thậm chí còn chưa lan truyền ra ngoài, bản thân Đồng Vô Lệ càng không có khả năng gây chuyện với ai, đối phương làm sao còn nhắm vào y?

- Người tới là một cái Thánh Huyết Lâu Tứ Tinh Vũ Linh sát thủ, may mắn ta có mặt ở gần đó nên kịp thời chạy tới trợ giúp mới giết được sát thủ kia! Vô Lệ cũng là lo lắng ngươi đồng dạng gặp phải ám sát, nên lập tức chạy tới cứu viện, may mắn là vẫn còn kịp!

Hoàng Uyên nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Phân rõ ranh giới

Trong lúc Đồng Thiên Tân đang trò chuyện với Hoàng Uyên, Hoàng Thiếu Phong đã cất bước đi tới trước mặt Đồng Tĩnh Vân, nhìn nàng nói:

- Tĩnh Vân, ngươi không sao chứ?

Hắn từ đầu đến cuối ánh mắt chỉ nhìn Đồng Tĩnh Vân, còn Vương Hạo Thần ở một bên cơ hồ là vô hình.

- Không có việc gì!

Đồng Tĩnh Vân khẽ lắc đầu, cười đáp.

Vừa nói, nàng vừa đưa mắt nhìn Vương Hạo Thần, muốn từ trên mặt hắn tìm ra một chút cảm xúc mà nàng mong muốn nhìn thấy.

Để cho nàng khó chịu chính là, Vương Hạo Thần thần sắc từ đầu đến cuối vẫn không có chút ba động, không có ghen ghét, cũng không có sợ hãi, có chăng chỉ là có một tia kinh ngạc.

- Trang a! Ngươi tiếp tục trang a! Ta xem ngươi có thể trang đến bao giờ!

Đồng Tĩnh Vân trong lòng bức bối, nàng tuyệt đối không tin Vương Hạo Thần gặp phải “tình địch” của mình mà ngay cả một chút cảm giác cũng không có, tự nhiên cho rằng hắn đang

cổ tỏ ra bình tĩnh để giữ mặt mũi cho bản thân.

Vương Hạo Thần xác thực là có chút bất ngờ, bởi vì lấy hấn thực lực lúc này đứng trước mặt Hoàng Thiếu Phong vậy mà cảm giác được một tia nguy hiểm.

Không chỉ như vậy, Vương Hạo Thần còn có thể nhìn ra, Hoàng Thiếu Phong tu vi vậy mà đạt tới Tam Tinh Vũ Sư, thực lực không thể không nói là rất mạnh.

Mà lúc này, Hoàng Thiếu Phong rốt cuộc cũng chú ý đến Vương Hạo Thần, trong mắt xuất hiện một tia kinh thường.

Lục Tinh Vũ Sĩ tu vi, ở tại Đồng gia đã có thể coi là tuyệt thế thiên tài, thế nhưng đối với Từ Dương Tông mà nói, nhiều nhất chỉ có thể xem trung thượng tồn tại.

Vương Hạo Thần ánh mắt sắc bén cỡ nào, sao có thể không nhìn ra ý kinh thường trong mắt Hoàng Thiếu Phong, trong lòng lập tức đối với người này không có thiện cảm, hiểu rõ người trước mắt lại là một cái mắt cao hơn đầu gia hòa.

- Thần đệ! Đây là Từ Dương Tông thiếu tông chủ, Hoàng Thiếu Phong!

Đồng Tinh Vân nhận thấy cả hai người đều có ý mở miệng nói chuyện, đành phải từ mình dẫn đầu nói.

Cứ việc nâng cho rằng Vương Hạo Thần sớm đã biết rõ Hoàng Thiếu Phong, thế nhưng vẫn là phải làm dáng một chút không phải sao.

Vương Hạo Thần khẽ đối với Hoàng Thiếu Phong gật đầu một cái, xem như là chào hỏi, vẫn không có ý định nói chuyện.

Từ Dương Tông, hấn xem như là có nghe qua, ở khu vực này xem như là một cái thực lực tương đối mạnh tông môn, tương truyền có Vũ Vương cường giả trấn thủ, đối với Đồng gia mà nói xác thực là một con quái vật không lồ.

Thế nhưng là, Vương Hạo Thần xuất thân là Thiên Sinh Môn một trong ngũ đại tông môn tại Đông Hoa hoàng triều, cứ việc lúc này đã suy yếu rất nhiều, bất quá lạc đà gãy còn hơn ngựa béo, đừng nói là Vũ Vương, ngay cả Vũ Hoàng cũng có không ngừng mấy vị, thậm chí còn có vô thượng Vũ Tông siêu cấp cường giả tọa trấn, cái này cùng Từ Dương Tông so sánh, căn bản chính là đại vu gặp tiểu vu, cả hai hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Hoàng Thiếu Phong muốn đem hậu trường ra hù hấn, đúng là một truyền cười.

Chỉ là, Vương Hạo Thần đối với Thiên Sinh Môn có khúc mắc không nhỏ, vì thế hấn một mực không hề sử dụng thân phận Thiên Sinh Môn đệ tử của mình.

Nói một cách công bằng, Vương Hạo Thần lớn lên ở Thiên Sinh Môn, thế nhưng hấn lại không nhận được bao nhiêu thiện cảm của mọi người.

Sư phụ của hấn là Tiêu Hân Dư bỏ mặc không thèm dạy hấn bất cứ thứ gì, đồng môn coi rẻ thậm chí si nhục hấn, mà Vương Hạo Thần hấn trước đây thân là kẻ không thể luyện võ, phải làm tất cả để có thể bám trụ lại nơi mà hấn xem nhà này.

Trong lúc Vương Hạo Thần tuyệt vọng nhất, người duy nhất trợ giúp hấn, chỉ một mình sư nương Nhạc Thi Dao.

Nàng động viên hấn, chăm sóc hấn, dạy hấn luyện võ, nàng không chỉ là thầy, mà còn là tỷ tỷ, cũng là nữ thần trong lòng hấn, hấn ở lại Thiên Sinh Môn cũng hoàn toàn là bởi vì nàng.

Vương Hạo Thần đối với Thiên Sinh Môn không có tình cảm mà chỉ còn trách nhiệm, bởi vì hấn vẫn nợ tông môn một món không nhỏ ân tình.

Thế nhưng là, nếu như không có Nhạc Thi Dao, Vương Hạo Thần một khi có thể luyện võ sẽ lập tức rời khỏi tông môn, tự mình đi con đường của chính mình, tương lai hấn sẽ tìm cơ hội để hoàn lại ân tình năm xưa, sau đó hai bên sẽ vĩnh viễn không còn quan hệ gì nữa.

Chính bởi vì trong lòng có khúc mắc như vậy, Vương Hạo Thần thường không muốn để cho người khác biết hấn là đệ tử Thiên Sinh Môn, đơn giản là bởi vì hấn không cảm thấy có gì đáng tự hào khi trở thành một phần của tông môn này, càng không muốn ở dựa vào tông môn danh tiếng ở bên ngoài hùng hổ dọa người.

.....

Hoàng Thiếu Phong thấy biểu hiện của Vương Hạo Thần liền hơi hít mắt lại, hấn vốn dĩ cho là, đối phương sau khi biết được thân phận của y sẽ trở nên kính sợ, hay ít nhất cũng phải có một chút e ngại, thế nhưng Vương Hạo Thần thần sắc từ đầu đến cuối vẫn vô cùng bình đạm, tựa như hoàn toàn không có đem thân phận của hấn để vào trong lòng.

- Tinh Vân, hấn là đệ đệ của ngươi?

Hoàng Thiếu Phong nhìn Đồng Tinh Vân hỏi.

- Không phải!

Đồng Tinh Vân lắc đầu.

- Nếu vậy, ngươi liền cách Tinh Vân xa một chút!

Hoàng Thiếu Phong thần nhiên nhìn Vương Hạo Thần nói.

- Vì cái gì?

Vương Hạo Thần nhún mày.

- Bởi vì nàng là nữ nhân của ta! Ta không thích nàng gần gũi với nam nhân khác!

Hoàng Thiếu Phong cười nói.

Vương Hạo Thần lần này lại kinh ngạc nhìn Đồng Tinh Vân, chỉ thấy nàng hơi cúi đầu, khuôn mặt hiện lên vẻ thẹn thùng, vẻ kinh ngạc trong mắt lại càng đậm.

Nữ nhân này, mấy ngày trước còn không ngừng đòi hấn làm vị hôn phu của nàng, bây giờ lại không biết từ lúc nào lại trở thành nữ nhân của người khác, chẳng lẽ trước đó nam tử tên Hoàng Thiếu Phong này chính là người trong lòng của Đồng Tinh Vân, mình trước đó chỉ là công cụ giúp nàng lợi dụng để tránh khỏi việc phải kết hôn với Đồng Thanh Chí?

Không đúng, nếu như Hoàng Thiếu Phong thật sự từ lâu đã là nam nhân của Đồng Tinh Vân, nàng căn bản không cần Vương Hạo Thần giúp đỡ, chỉ cần đem Hoàng Thiếu Phong thân phận nói với mọi người, Đồng gia căn bản không có người dám gây sự, có cho Đồng Khải Mặc thêm một lá gan cũng không dám đi gây sự với Từ Dương Tông thiếu tông chủ, trừ phi

lão ngai sống lâu mấy năm

Đương nhiên, Vương Hạo Thần cũng không để ý nhiều như vậy, Đồng Tĩnh Vân có được nam nhân mà nàng yêu đối với hắn chẳng có bao nhiêu quan hệ, càng để hắn tránh khỏi việc phải trở thành vị hôn phu của nàng, bất quá việc phải nhìn một nữ nhân không bao lâu trước đó còn một mực bám lấy mình nay lại trở thành nữ nhân của người khác quả thực không phải chuyện vui vẻ gì, nói Vương Hạo Thần không có một chút khó chịu nào thì không đúng, bởi vì Đồng Tĩnh Vân làm như vậy không khác gì là đã đã kích lòng tự tôn của hắn.

Vốn dĩ trước đó, Vương Hạo Thần đã bối vì chuyện của Đồng Thiên Tân mà có chút bài xích Đồng Tĩnh Vân, nay lại thêm chuyện này, hắn đối với nàng càng thêm thất vọng, hoàn toàn không còn chút hảo cảm ban đầu.

Khó chịu là khó chịu, thế nhưng Vương Hạo Thần cũng không nhỏ nhen được mức đi gây chuyện với hai người, liền thuận nước đẩy thuyền nói:

- Không lo lắng, ta và nàng không có quan hệ gì! Nếu như nàng muốn không gặp ta, ta tự nhiên sẽ không đi tìm nàng!

Dễ dàng như vậy? Xem ra người này cũng rất biết điều a.

- Như vậy rất tốt!

Hoàng Thiếu Phong gật đầu, hài lòng nói.

Đồng Tĩnh Vân ở một bên lại trừng lớn hai mắt, tựa hồ không nghĩ tới, Vương Hạo Thần lại dễ dàng chấp nhận từ bỏ nàng như vậy, chẳng lẽ Từ Dương Tông sau lưng Hoàng Thiếu Phong lại có lực chấn nhiếp như vậy hay sao?

Thế nhưng là, Vương Hạo Thần làm sao ngay cả can đảm cùng Hoàng Thiếu Phong tranh dành một chút cũng không có?

- Không ngờ hắn lại là loại nam nhân nhất gan sợ phiền phức này! Thật tốt ta trước đó quyết định không có gã cho hắn, nếu không tương lai gặp chuyện chắc chắn không thể dựa vào hắn!

Đồng Tĩnh Vân trong lòng lập tức đối với Vương Hạo Thần tràn đầy thất vọng, càng cho rằng lựa chọn của mình là đúng đắn.

- Vương Hạo Thần! Người ở Đồng gia chờ lâu như vậy, hắn là cũng đến lúc trở về tông môn rồi đi?

Đồng Tĩnh Vân đem Vương Hạo Thần liệt vào danh sách đen, không tiếp tục gọi hắn là “Thần đệ” chính là bằng chứng đã cùng hắn vạch rõ ranh giới, ý định để cho hắn sớm một chút rời đi Đồng gia, lại nhân cơ hội ghi điểm trong mắt Hoàng Thiếu Phong.

Nàng nhất định phải chứng minh mình và Vương Hạo Thần không có quan hệ gì đặc biệt, thậm chí còn không đến mức là bằng hữu, tránh cho Hoàng Thiếu Phong không vui.

- Đây là muốn đuổi khéo ta sao?

Vương Hạo Thần trở mặt nhìn, hắn sao lại không hiểu ý của Đồng Tĩnh Vân, trong lòng khẽ cười một tiếng, nàng thật không hổ là Đồng Thiên Tân nữ nhi, phụ thân của nàng miệng mặt bụng kiếm, nữ nhân này thì lại lật mặt còn nhanh hơn lật sách, nhanh như vậy liền muốn cùng hắn phủi sạch quan hệ.

Đồng gia, quả thật không có một cái là người tốt!

- Người nói rất đúng, ta ở lại Đồng gia đã khá lâu, cũng đến lúc phải trở về! Sáng mai ta liền xuất phát trở về tông môn!

Vương Hạo Thần nhàn nhạt nói.

- Như vậy rất tốt!

Đồng Tĩnh Vân đối với biểu hiện của hắn rất hài lòng, nàng trước đó chỉ sợ hắn một mực bám lấy nàng không chịu buông đây.

- Cáo từ!

Vương Hạo Thần thật sâu nhìn Đồng Tĩnh Vân một cái, sau đó liền quay người rời đi, bộ dáng tiêu sái không chút vướng bận.

Vương Hạo Thần không có ghi hận, hắn thật đối với Đồng Tĩnh Vân không có chút tình cảm nào, vì thế nàng cũng không tính là phản bội hắn, hơn nữa bất kể là Đồng gia hay Hoàng Thiếu Phong đều không có chính thức đắc tội với hắn, bất quá mối quan hệ bằng hữu với Đồng Tĩnh Vân chắc chắn là không thể giữ được, tương lai nếu có duyên gặp lại cũng sẽ không cho nàng hay Đồng gia chỉ nhân sắc mặt tốt.

Đây là Vương Hạo Thần tính tình tương đối tốt một chút, chỉ là trong lòng có chút hối hận vừa rồi đã cứu Đồng Tĩnh Vân nữ nhân kia, đổi lại là người khác, nhất định sẽ đối với nàng, thậm chí là cả Đồng gia và Từ Dương Tông ghi hận trong lòng, tương lai ngoài mặt chưa hẳn sẽ tìm đến gây sự, bất quá nếu cơ hội nói không chừng sẽ âm thầm đâm sau lưng bọn họ một đao.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 146: Khô Mộc Đan

Vương Hạo Thần quay lại phủ đệ của mình, trong lòng lại có chút u uất không vui, Đồng Tĩnh Vân có thể xem là một trong người đầu tiên mà hắn xem là bằng hữu, thế nhưng mối quan hệ này lại chẳng kéo dài được bao lâu đã tan vỡ.

Đương nhiên, Vương Hạo Thần cũng không hối hận vì quyết định của mình, bởi vì hắn và Đồng Tĩnh Vân căn bản là hai loại người đối lập, căn bản không thể làm bằng hữu lâu dài.

Vương Hạo Thần đi vào trong nhà, cũng không trì hoãn trực tiếp đi vào căn phòng nơi Hình Nhân đang ở.

Cứ việc thương thế đã có chút tiến triển, thế nhưng Hình Nhân như cũ vẫn không thể rời khỏi giường, từ đó có thể thay thương thế của hắn đến cùng nặng bao nhiêu.

Hình Nhân nằm ở trên giường tĩnh dưỡng, lúc này nghe thấy tiếng bước liền mở mắt ra nhìn vào người đang đi tới.

- Rất xin lỗi, nơi này không thể ở được nữa, chúng ta sáng mai liền phải rời đi!

Vương Hạo Thần có chút áy náy nhìn Hình Nhân nói.

Hắn phải rời khỏi Đồng gia, Hình Nhân tự nhiên cũng không thể ở lại, trừ phi y muốn rơi vào tay gia tộc này, mà Vương Hạo Thần sau tất cả mọi chuyện ở Đồng gia, đối với Hình Nhân sau cùng lại xuất hiện một đồng tình, vì thế muốn đem y cùng đi với mình.

Có thể nói là bởi vì nỗ lực Hình Nhân tính cách, hoặc là không muốn để Đồng gia được như ý, cũng có thể là đồng bệnh tương liên.

- Vì cái gì?

Hình Nhân hơi nhíu mày.

Hình Nhân biết Vương Hạo Thần hiểu rõ thương thế của hắn nặng đến mức nào, đứng nói là đi lại, coi như đứng dậy cơ hồ đều là thiên phượng dạ đàm, vì thế nếu như không phải rơi vào tình thế bất đắc dĩ, Vương Hạo Thần tự nhiên sẽ không để cho hắn phải rời đi.

Chẳng lẽ Đồng gia đã biết chuyện Vương Hạo Thần âm thầm che giấu hắn, cái này dường như không hợp lý lắm, nếu thực sự là như vậy, Đồng Thiên Tân sớm đã chạy tới bắt hắn đi, Vương Hạo Thần làm gì có cơ hội đi tới nói với hắn những lời này.

- Đồng gia không dung!

Vương Hạo Thần qua loa nói, tựa hồ không muốn đề cập nhiều đến vấn đề này, bởi vì đây là một cái gai trong lòng hắn, từ nhỏ lớn lên trong cảnh bị người khác nhục nhã, dẫn đến việc hắn ghét nhất chính là bị đối xử như vậy, hơn nữa còn là từ một người mà hắn đã coi là bằng hữu.

Hình Nhân nghe vậy, không khỏi sửng sốt một chút, chợt cất tiếng cười to nói:

- Ha ha! Thật không nghĩ tới, ngay cả ngươi cũng rơi vào hoàn cảnh như vậy! Đồng gia thực sự là biết cách đi gieo thù hận... khụ khụ...

Cười lớn một tiếng, kích phát thương thế trong người, khiến cho Hình Nhân không nhịn được ho lên mấy tiếng, sau khi bình phục lại, mới nhìn Vương Hạo Thần nói tiếp:

- Thương thế của ta không phải ngươi không biết, căn bản không thể đứng lên...

Không đợi hắn nói hết, Vương Hạo Thần đã lấy ra một chiếc bình ngọc đưa đến trước mặt hắn.

- Đây là Khô Mộc Đan, đem nó ăn vào, thương thế của ngươi rất nhanh sẽ hoàn toàn bình phục!

Vương Hạo Thần khẽ nói.

- Thương thế của ta... không phải đan dược tầm thường có thể trị... tê... đợi một chút! Ngươi nói là Khô Mộc Đan?

Hình Nhân ban đầu không quá để ý đến Vương Hạo Thần lời nói, bởi vì thương thế của hắn thực sự rất nặng, không phải đan dược am phẩm trở lên căn bản không có cách trị khỏi, thế nhưng hắn rất nhanh liền khựng lại, bàn tay có chút cầm lấy bình ngọc, đem đan dược bên trong đổ ra trên lòng bàn tay.

Đan dược vừa ra, một cỗ nhàn nhạt đan hương liền lan tỏa khắp phòng.

Chỉ khẽ hít vào một hơi đan hương, Hình Nhân đều có thể cảm giác được thương thế của mình vậy mà lại có chuyển biến tốt.

- Thực sự là Khô Mộc Đan?

Hình Nhân hai mắt tròn trĩnh, có chút không dám tin tưởng vào vật mình đang cầm trong tay.

Phải biết, Khô Mộc Đan thế nhưng là tứ phẩm cao cấp đan dược, là loại đan dược cho dù là tại khắp Đông Hoa hoàng triều đều có thể xem là tương đối trân quý, chỉ có tứ phẩm luyện dược sư trở lên mới có năng lực luyện chế.

Hình Nhân biết rõ Khô Mộc Đan trân quý đến mức nào, bởi vì cho dù tìm khắp Đồng gia cũng đừng mong có thể tìm được một viên tứ phẩm đan dược, bản thân hắn cũng chỉ là từ trên được điển tìm được thông tin về loại đan dược này mà thôi.

Tại trong Nhai Đình sơn mạch phạm vi khu vực, cao cấp chỉ là tam phẩm đan dược, căn bản không có tứ phẩm đan dược, vì thế trong tay Hình Nhân Khô Mộc Đan lúc này, rất có thể chính là ở trong khu vực này một viên duy nhất tứ phẩm đan dược.

Bất ngờ có được một vật quý giá như vậy, cho dù là lấy Hình Nhân tâm tính cũng không nhịn được mà kinh ngạc đến ngây người.

- Khô Mộc Đan trân quý như thế nào không cần nói cũng biết, ngươi xác thực là muốn đem nó cho ta?

Kinh ngạc qua đi, Hình Nhân liền đưa mắt chăm chú nhìn Vương Hạo Thần, trầm giọng nói.

Tứ phẩm đan dược Khô Mộc Đan là thánh dược trị thương, cho dù là Vũ Quân cường giả bị trọng thương gần chết, chỉ cần còn sót lại một hơi, phục dụng một viên Khô Mộc Đan về sau liền có thể đem mạng hắn từ quý môn quan kéo trở lại.

Loại đan dược này, cũng chỉ có Tử Dương Tông loại này cao cấp tông môn có thể cảm ra, thế nhưng cũng tuyệt đối không thể tùy tiện phân phát, chỉ có một ít nhân vật quan trọng của tông môn mới có tư cách nhận được.

Có Khô Mộc Đan, tại dưới Vũ Vương cảnh giới chẳng khác nào nhiều thêm một cái mạng, đan dược trân quý như vậy, Vương Hạo Thần lại cam tâm đem nó đưa cho hắn?

Phải biết, bọn hắn chẳng qua chỉ mới quen biết vài ngày, căn bản không có bao nhiêu giao tình.

- Ta cũng không muốn mang theo một cái phế nhân, như vậy chúng ta không ai có thể thoát được!

Vương Hạo Thần nói.

Vương hạo Thần đương nhiên biết rõ Khô Mộc Đan độ trân quý, kỳ thực hẳn trên người đúng là không có bao nhiêu loại đan dược này, trước lúc hạ sơn, sư nương Nhạc Thi Dao tổng cộng chỉ đưa cho hắn ba viên Khô Mộc Đan, chính là muốn để cho hắn nếu rơi vào tình cảnh nguy hiểm tột cùng liền nhiều thêm một chút hi vọng sống, đây cũng là loại đan dược trị thương cao cấp nhất mà hắn có trên người.

Thế nhưng là, Vương Hạo Thần cũng hiểu rõ, nếu như hắn mang theo Hình Nhân trọng thương rời khỏi, sẽ không có cách nào che giấu, độ nguy hiểm sẽ tăng lên rất nhiều, trên đường rất có thể sẽ dẫn đến Đồng gia nghỉ ngơi, từ đó hắn và Hình Nhân liền một người đều không thể chạy thể chạy thoát.

Nếu đã quyết định giúp vậy liền giúp cho trót, xem như là để kết giao với Hình Nhân cái này hào hán tử.

Hình Nhân thật sâu nhìn Vương Hạo Thần, rốt cuộc trịnh trọng nói:

- Đại ân của các hạ, Hình Nhân nhất định nhớ kỹ, sau này cho dù là núi đao biển lửa, chỉ cần các hạ nói một tiếng ta nhất định sẽ không chút do dự thực hiện!

Nếu có thể sống căn bản không ai muốn chết, mà Hình Nhân hẳn thực sự sợ với bất kỳ ai cũng muốn sống, bởi vì hắn phải gánh trách báo thù cho gia tộc trên vai.

Chính vì vậy, sau khi được Vương Hạo Thần liên tiếp cứu mạng hai lần, Hình Nhân đã đối với người trước cực kỳ cảm kích.

Kỳ thực bản thân Hình Nhân trong lòng cũng chỗ suy nghĩ, Vương Hạo Thần có thể ở độ tuổi này có được Lục Tinh Vũ Sĩ tu vi, hơn nữa còn có Khô Mộc Đan dạng này thánh dược trị thương, hẳn bối cảnh sau lưng chắc chắn không yếu, ít nhất phải mạnh hơn Đồng gia rất nhiều.

Vương Hạo Thần gật đầu, cũng không nhiều lời mà trực tiếp ra khỏi phòng, hắn cần phải làm một ít chuẩn bị, đề phòng trường hợp xấu nhất.

Hình Nhân thì lập tức phục dụng Khô Mộc Đan, lấy đan dược hiệu quả mà nói, thương thế của hắn tối đa trong vòng nửa canh giờ hoặc một canh giờ liền có thể hoàn toàn hồi phục, tu vi thậm chí có thể nhân cơ hội này tiến thêm một bước.

Đại khái nửa canh giờ về sau, Hình Nhân trên người thương thế triệt để khỏi hẳn, trên người bốc lên một cỗ khí tức không gì sánh được hùng hậu, so với thời kỳ đỉnh phong trước đó còn mạnh hơn không chỉ mấy lần, tựa như một ngọn núi lửa đang sắp bộc phát.

- Hẳn đây là... muốn đột phá Vũ Linh Cảnh?

Vương Hạo Thần hơi liếc mắt nhìn.

Trong giới võ đạo thường có câu, đại nạn không chết tất có hậu báo, Hình Nhân tu vi trước đó đã đạt tới Cửu Tinh Vũ Sư, sau khi bình phục thương thế, tu vi lại có chỗ tiến triển, mơ hồ đụng chạm tới cái kia Vũ Linh bích chương.

Bất quá để cho Vương Hạo Thần có chút kinh ngạc chính là, cỗ khí tức cường đại kia chỉ hơi bùng lên một chút, sau đó liền nhanh chóng thu lại, cuối cùng biến mất không còn thấy gì nữa.

- Người làm sao không nhân cơ hội này đột phá đến Vũ Linh?

Vương Hạo Thần đi vào trong phòng, nhìn Hình Nhân cười hỏi.

- Không có ý nghĩa, xem như ta đột phá đến Vũ Linh cũng không phải đối thủ của tên cường giả bên người Đồng Thiên Tân kia! Nếu như Đồng gia vì nhìn thấy ta đột phá ba động mà chạy tới nơi này, ta với người chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn! Lại nói, ta chỉ vừa mới bước vào Cửu Tinh Vũ Sư không lâu, miễn cưỡng đột phá Vũ Linh căn bản là lãnh ít dữ nhiều!

Thương thế hồi phục về sau, Hình Nhân tâm tính cực kỳ tốt đẹp, cũng không có bởi vì việc không thể đột phá mà phiền muộn, phải biết hắn trước đó cơ hồ là chỉ còn nửa cái mạng, lúc này có thể bình phục hoàn toàn đã là thiên đại hảo sự, còn tu vi đột phá chỉ cần hắn còn sống liền tùy thời có thể làm được.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 148: Thắng làm vua, thua làm giặc

Đồng Thiên Tân sau khi phân phó nhiệm vụ cho Đồng Tử, liền cùng với Đồng Vô Lệ dẫn theo một nhóm cao thủ rời đi, đi thẳng đến phủ đệ của Đồng Khải Mặc.

Cứ việc trên người Đồng Thiên Tân đang có thương tích, thế nhưng bên cạnh hắn có một cái Đồng Vô Lệ thực lực cực mạnh, hắn căn bản không có gì phải lo lắng.

Hơn nữa, nếu như để lâu, chắc chắn sẽ khiến cho Đồng Khải Mặc nghỉ ngơi, một khi để hắn bỏ chạy, vậy liền không ai thể ngăn được hắn.

Một lần bị ám sát về sau, Đồng Thiên Tân trong lòng đã đối với Đồng Khải Mặc sinh ra ý sát, bởi vì nếu như tiếp tục để người này sống, bản thân hắn chắc chắn không có ngày yên ổn.

.....

Đồng Khải Mặc lúc này vẫn không biết bản thân mình đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm thế nào.

Hắn lúc này đang ở trong phủ đệ chờ đợi tin tức từ Thánh Huyết Lâu sát thủ.

Đúng như Đồng Thiên Tân đã dự đoán, Đồng Khải Mặc chính là người đã thuê Thánh Huyết Lâu sát thủ đến hành thích Đồng Thiên Tân và Đồng Vô Lệ cũng như một số gia chủ tâm phúc, nguyên nhân rất dễ đoán, đó là bởi vì hắn muốn leo lên ngôi vị gia chủ.

Chứng kiến Đồng Vô Lệ trở về cộng thêm việc Đồng Tinh Vân được Từ Dương Tông thiếu tông chủ coi trọng, Đồng Khải Mặc trong lòng không gì sánh được bất an, bởi vì hắn biết rõ chính mình thế đơn lực bạc, căn bản không có cách nào là đối thủ của Đồng Vô Lệ và Từ Dương Tông, từ đó không có khả năng tranh ngôi vị gia chủ với Đồng Thiên Tân.

Mà Đồng Khai Mặc cũng hiểu rất rõ bản tính của Đồng Thiên Tân, chỉ cần đối phương cùng cố địa vị của mình, người thứ nhất y không tha nhất định sẽ là hắn, mà hẳn lúc đó chắc chắn sẽ giống như cá nằm trên thớt, không có chút năng lực phản kháng nào.

Đồng Khai Mặc vì ngôi vị gia chủ mà phấn đấu cả đời, thậm chí điều này đã trở thành mục đích sống của hắn, tự nhiên không cam tâm cứ như vậy chịu thua, vì thế hắn mới chấp nhận bỏ ra đại giá mời Thỉnh Huyết Lâu sát thủ ra tay, thậm chí mặc kệ gia tộc tổ huấn, bất chấp tất cả đánh cược một lần.

Đồng Khai Mặc một tay cầm tách trà đưa lên miệng, bỗng nhiên, động tác trong tay hắn ngừng lại, ánh mắt cũng trầm tĩnh xuống.

Hắn giữ nguyên tư thế như vậy trong vòng 10 giây, cuối cùng mới đem tách trà trong tay một hơi uống cạn sạch, thế nhưng trong mắt thần sắc lại âm trầm vô quang.

- Đồng Khai Mặc, không nghĩ tới ngươi vẫn còn có tâm trạng ngồi uống trà! Nếu ta là ngươi, sớm đã tìm đường chạy trốn!

Một đạo cười nhạo thanh âm từ bên ngoài truyền vào, ngay sau đó, Đồng Thiên Tân và Đồng Vô Lệ thân ảnh đồng thời đi vào bên trong nhà.

- Đã không chạy được, vì sao còn muốn chạy?

Đồng Khai Mặc không nhìn hai người, đem tách trà đặt xuống, đạm mạc nói.

Vừa rồi, Đồng Khai Mặc đã cảm nhận được khí tức của hai người, hắn nguyên bản cũng muốn chạy trốn, thế nhưng ngay sau đó hắn phát hiện xung quanh phủ đệ của mình đã bị người ta dùng trận pháp che lại, trong lúc nhất thời căn bản không có cách nào chạy ra ngoài.

Trận pháp này Đồng Khai Mặc cũng không xa lạ, chính Văn Thạch Trận của Đồng gia bọn hắn, tối thiểu cần có 10 vị Vũ Sư liên thủ kết trận, có thể vây khốn Vũ Linh cường giả.

Đây chính là nội tình của Đồng gia, trước đó Hình gia ba huynh đệ vốn dĩ có thể làm loạn ở nơi này là bởi vì Đồng gia không có chuẩn bị trước, bất ngờ bị đánh phủ đầu, nếu như để cho bọn hắn có thời gian sắp đặt, coi như Đồng Thiên Tân và Đồng Khai Mặc không ra tay thì ba huynh đệ cũng chưa chắc có thể quét ngang Đồng gia như vậy.

Bình thường mà nói, cho Đồng Khai Mặc một chút thời gian hẳn vẫn có khả năng phá vỡ trận pháp thoát đi, thế nhưng bây giờ ở nơi này còn có Đồng Thiên Tân và Đồng Vô Lệ thực lực không kém gì hắn, hai người cộng với Văn Thạch Trận, hẳn tình huống căn bản là hữu tử vô sinh, không có một chút hi vọng có thể sống sót, như vậy hà tất phải phí công chạy trốn.

Đồng Thiên Tân và Đồng Vô Lệ có thể háo háo xuất hiện ở nơi này, đồng nghĩa với việc Thỉnh Huyết Lâu sát thủ đã thất bại.

- Đồng Khai Mặc, ngươi thật bỏ ra được a! Vậy mà mời đến Thỉnh Huyết Lâu sát thủ hành thích chúng ta, nếu không phải có Hoàng Uyên huynh tại, huynh đệ chúng ta đúng là khó cái chết!

Đồng Thiên Tân lườm Đồng Khai Mặc nói.

- Ha ha! Chung quy vẫn là giống như ta lo ngại! Từ Dương Tông người là cái biến số lớn nhất!

Đồng Khai Mặc cười khổ.

Hắn không phải không biết, Hoàng Uyên thực lực so với Đồng Thiên Tân và Đồng Vô Lệ còn mạnh hơn nhiều, nếu như có Hoàng Uyên xuất thủ, Thỉnh Huyết Lâu sát thủ lại không thể làm một kích tuyệt sát, vậy việc ám sát sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Đồng Khai Mặc cũng muốn để cho Thỉnh Huyết Lâu sát thủ đi giết Hoàng Uyên, thế nhưng hắn lại không thể, một phần bởi vì hắn chưa hẳn có tài lực để thuê một cái sát thủ có năng lực hành thích Hoàng Uyên, cho dù có thì hẳn cũng không dám, bởi vì sau lưng Hoàng Uyên là Từ Dương Tông.

Đồng Khai Mặc biết rõ, nếu như Đồng Thiên Tân và Đồng Vô Lệ chết rồi, hắn thuận thế ngồi lên ngôi vị gia chủ, cứ việc trong gia tộc sẽ có vài người có đầu óc đoán được hắn là người đứng sau việc hành thích Đồng Thiên Tân và Đồng Vô Lệ, bất quá chỉ cần đối phương không muốn chết tự nhiên sẽ không nói ra, nhưng đối với Hoàng Uyên thì khác, trước không quan tâm đến việc có chứng cứ hay không, chỉ cần biết Hoàng Uyên chết ở Đồng gia, gia tộc của hắn nhất định sẽ không có ngày yên ổn, thậm chí có khả năng bị diệt tộc.

Coi như Từ Dương Tông biết được Hoàng Uyên là chết trong tay Thỉnh Huyết Lâu sát thủ cũng không có tác dụng, dù sao Từ Dương Tông cường đại hơn cũng không dám đi gây sự với Thỉnh Huyết Lâu loại thế lực ngay cả hoàng thất cũng phải e chừng này, ngược lại có khả năng chỉ có thể nhắm mắt tìm Đồng gia trút giận.

Đồng Khai Mặc chung quy vẫn là vì gia tộc suy nghĩ, tuy rằng hắn thêm muốn ngôi vị gia chủ, thế nhưng hắn còn không có phát rồ đến mức để cho gia tộc phải hủy diệt vì mình.

Đây cũng chính là lý do vì sao Đồng Khai Mặc không có để cho Thỉnh Huyết Lâu sát thủ giết sạch đám người đi theo Đồng Thiên Tân mà chỉ trừ đi mấy cái tâm phúc tâm trung với y, bởi vì hắn không muốn đa thương căn cơ của gia tộc.

Chỉ có thể nói, Đồng Khai Mặc hẳn không đủ ác, cũng không đủ điên, nếu như hắn chấp nhận bất chấp tất cả chỉ vì muốn đoạt lấy ngôi vị gia chủ, chịu mạo hiểm, vậy đừng nói là Đồng Thiên Tân hay Đồng Vô Lệ, thậm chí ngay cả Hoàng Uyên cũng chưa hẳn có thể sống sót.

- Đồng Khai Mặc! Hai ta tranh đấu nhiều năm như vậy, rốt cuộc có cái kết thúc! Hôm nay hãy để huynh đệ chúng ta tiễn ngươi đoạn đường!

Đồng Thiên Tân đã lười nhác cùng với Đồng Khai Mặc nói nhảm.

- Xác thực nên như thế!

Đồng Khai Mặc cũng không muốn nhiều lời, càng sẽ không mở miệng cầu xin hay phân trần, Đồng Thiên Tân đến đây tất nhiên là đối với hắn ôm tâm tất sát, cầu tình sẽ chỉ tự tìm mất mặt.

Đồng Khai Mặc từ trước đã chuẩn bị sẵn tâm lý không thành công thì thành nhân, bởi vì chỉ cần Đồng Thiên Tân sống sót, hơi dùng đầu óc một chút liền có thể đoán ra hắn là người đứng sau màn, từ đó chắc chắn sẽ không để cho hắn tiếp tục sống sót.

Bản thân hắn hiểu rõ điều này, thế nhưng hắn đã không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể làm một canh bạc tất tay, đáng tiếc, hắn vẫn là đánh bạc thua.

Thắng làm vua, thua làm giặc, Đồng Khai Mặc thân làm kẻ thua cuộc, chờ đợi hắn chính là cái chết.

- Tới chiến!

Đồng Khai Mặc tự biết bản thân đã không sống được, trong lòng không còn cố kỵ, toàn thân khí thế đẩy lên đến đỉnh điểm, mạnh mẽ lao phía trước, mục tiêu của hắn chính là Đồng

Thiên Tân.

Một người mang tâm lý phải chết mà chiến cực kỳ đáng sợ, cho dù là cường giả so với hãn mạnh hơn mấy cái tiểu cảnh giới đều có thể gặp nguy hiểm.

Đồng Vô Lệ biết Đồng Thiên Tân trên người thương thế không nhẹ, nơi nào để cho Đồng Khải Mặc có cơ hội tiếp cận đại ca của mình, lập tức đứng ra đem y ngăn lại, hai người tức thì chiến thành một đoàn.

Đây là một trận chiến rất chóng vánh, thế nhưng cũng không kém phần đẫm máu, Đồng Khải Mặc không ngờ không quan tâm đến công kích của Đồng Vô Lệ, chỉ tập trung hướng Đồng Thiên Tân xung phong liều chết giết đi qua, muốn kéo y chết chung với mình.

Đồng Khải Mặc điên cuồng để cho Đồng Thiên Tân và Đồng Vô Lệ có chút không kịp ứng phó, nhất là Đồng Thiên Tân, bị người trước đánh cho không sức hoàn thủ, đáng tiếc bởi vì có Đồng Vô Lệ ở bên cạnh bảo hộ, Đồng Khải Mặc đến khi ngã xuống vẫn không thể giết được Đồng Thiên Tân, chỉ đơn giản là gây cho đối phương thêm một điểm thương tích.

Cứ như vậy, vị đại trưởng lão của Đồng gia này rốt cuộc chết đi, kết thúc một thời kỳ chiến tranh ngầm tại Đồng gia.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Âm sát - Phản sát

Vương Hạo Thần đối với chuyện của Đồng gia không biết mà cũng không quan tâm, hãn lúc này đang cùng với Hình Nhân âm thầm rời khỏi Đồng gia.

Hai người che giấu rất tốt, cộng với hiện tại đang là ban đêm, vì thế vẫn một mực không có người phát hiện bọn hãn hành tung.

Hai người tất nhiên sẽ không cứ như vậy đi cùng, một khi rời khỏi Đồng gia, Vương Hạo Thần sẽ trực tiếp phản hồi Thiên Sinh Môn, Hình Nhân tự nhiên có việc cần làm, vì thế bọn hãn sớm muộn cũng sẽ tách ra.

- Sau khi trở về tông môn nhất định phải cố gắng tu luyện! Nếu không năm sau Lục Phong đại hội, ta chưa hãn đã có cơ hội!

Vương Hạo Thần trong vòng 4 tháng thời gian, tu vi từ Vũ Đồ bước Lục Tinh Vũ Sĩ dạng này tốc độ tu luyện có thể nói là rất nhanh chóng, thế nhưng là, lấy thực lực của hãn hiện tại, ở trong đám đệ tử Thiên Sinh Môn còn chưa tính là cái gì.

Đừng nói là Thiên Sinh Môn đệ tử, coi như là đem hãn so với Hoàng Thiệu Phong đều có chênh lệch không nhỏ.

Phải biết, Từ Dương Tông và Thiên Sinh Môn căn bản không cùng một cấp bậc, coi như là Từ Dương Tông thiếu tông chủ Hoàng Thiệu Phong, luận thực lực nếu như so sánh với Thiên Sinh Môn chúng đệ tử nhiều lắm cũng chỉ có thể miễn cưỡng xem là trung thượng, còn xa xa không tính là cường giả, ít nhất Vương Hạo Thần cho rằng, đại sư huynh của hãn Tổng Nhất Phàm muốn đánh bại Hoàng Thiệu Phong không cần dùng đến chiêu thứ ba.

Chính vì thế, Vương Hạo Thần hãn nhất định phải tiếp tục cố gắng tu luyện, mới có hi vọng ở trong Lục Phong đại hội sắp tới hiển lộ phong quang.

- Hà?

Vương Hạo Thần đang di chuyển, bỗng nhiên cảm thấy phía sau mình truyền tới một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm, mà cỗ khí tức này, lại dùng một loại tốc độ nhanh đến kinh người tiếp cận hãn.

Vương Hạo Thần đã trải qua không ít nguy cơ, thế nhưng lại chưa từng bị nhanh như vậy thế công nhắm vào, trong lòng lập tức run lên, đoán được người xuất thủ tuyệt đối là cường giả cực mạnh.

Hãn gặp nguy không loạn, lập tức vận dụng Thái Dương Chi Mâu, tầm quan sát 360 độ, dựa vào song đồng năng lực đoán trước đuổi sát sau lưng công kích hướng đi, thân hình không hề do dự nghiêng qua một bên.

- Vù!

Gần như là cùng lúc đó, một đạo sắc lạnh kiếm quang liền lướt qua Vương Hạo Thần vùng cổ, lưỡi kiếm và da thịt, cách nhau đã không đến mấy tấc, nếu như vừa rồi Vương Hạo Thần phản ứng chậm một chút hoặc là không kịp mở ra Thái Dương Chi Mâu, hãn chắc chắn đã trở thành oan hồn dưới kiếm này.

Vương Hạo Thần thoát chết trong gang tấc, thân hình lập tức lui về phía sau hơn chục bước, sau lưng toát ra mồ hôi lạnh, người tới thực lực cường đại, hoàn toàn không phải hãn hiện tại có thể đối phó, vừa rồi hãn là dựa vào Thái Dương Chi Mâu, hơn nữa còn bộc phát ra tốc độ nhanh nhất của mình mới khó khăn lắm tránh thoát qua một kiếp, nếu như lại đến một lần, hãn cũng không biết bản thân mình có thể hay không lại né tránh được.

Trước mặt hãn, có một đạo thân ảnh từ trong bóng đêm hiển lộ đi ra, người này toàn thân diện hắc y, ngay cả khuôn mặt cũng bị một lớp khăn che mặt màu đen bao trùm chỉ để lộ ra hai con ngươi, trên y phục trước ngực có thêu hình một giọt máu đỏ rực, tựa như u linh.

- Thỉnh Huyết Lâu sát thủ!

Vương Hạo Thần đồng tử co rụt lại, hãn trước đó đã cùng hai vị Thỉnh Huyết Lâu sát thủ là Trình Sát và Trần Lệ giao thủ qua, tự nhiên có thể nhận ra y phục của hắc y nhân trước mặt cùng với Trình Sát và Trần Lệ trên người y phục giống nhau như đúc.

- Các hạ vì sao muốn giết ta?

Vương Hạo Thần về mặt ngưng trọng nhìn về phía trước nói.

Phải biết, hãn cũng không phải là Đồng gia chi nhân, Thỉnh Huyết Lâu sát thủ có lý do gì để hành thích hãn đây?

Hắc y nhân không đáp, thế nhưng trong lòng thì lại kinh ngạc không nhẹ, vừa rồi hãn xuất thủ đánh lên Vương Hạo Thần, mặc dù hãn không có xuất thủ toàn lực, cũng không có tận lực che giấu hành tung của mình, thế nhưng phải biết hãn tu vi là Vũ Sư cao giai, so với Vương Hạo Thần cao hơn trọn vẹn một cái đại cảnh giới, tại dưới tình huống đánh lên vậy mà không

giết được đối phương?

- Không hổ là đại tông môn thiên kiều, bất quá là dạng này người càng phải chết!

Hắc y nhân nghĩ thầm, cũng không có tiếp tục kéo dài, trong tay trường kiếm vũ động, một kiếm nhanh như chớp bỏ đi ra.

Vương Hạo Thần từ nãy đến giờ vẫn luôn đề phòng, chưa từng giải trừ Thái Dương Chi Mâu, lúc này lập tức ứng phó, thân hình hóa thành một đạo tàn ảnh biến mất, mà đạo tàn ảnh kia, thấy gần như ngay sau đó liền bị một kiếm của hắc y nhân trầm phá.

Vương Hạo Thần không có ham chiến mà lập tức bỏ chạy, bởi vì hắn tuyệt đối không phải là hắc y nhân đối thủ, nếu chỉ là bình thường nhất Vũ Sư hắn còn có thể chống lại một hai, thế nhưng người trước mắt tu vi ít nhất cũng tại Vũ Sư bốn sao trở lên, hắn đừng nói là đánh một trận, coi như là ở trong đối phương kiên trì ba chiêu cũng không làm nổi.

Đã biết giao chiến sẽ chết, vậy chỉ có kẻ ngu mới ở lại liều chết chiến đấu a.

Thế nhưng là, Vương Hạo Thần vẫn còn đánh giá thấp thực lực của hắc y nhân, hắn ở trước mặt đối phương ngay cả cơ hội chạy trốn chết cũng không có.

Hắc y nhân một kiếm thất bại, cũng không dừng tay, một kiếm sau nhanh hơn một kiếm trước đó giết đến, tốc độ nhanh tới mức ngay cả Vương Hạo Thần toàn lực sử dụng Thái Dương Chi Mâu cũng không thể phản kịp.

Mất thấy Vương Hạo Thần sắp bị một kiếm của hắc y nhân xuyên thủng, từ trong màn đêm bỗng nhiên có một đạo thân ảnh lao ra, vung quyền đánh về phía hắc y nhân.

Một quyền này đánh vào trường kiếm trong tay hắc y nhân, đem hắn bức lui về phía sau, hồ khẩu tê dại, trường kiếm kém một chút liền rơi xuống đất.

- Hình Nhân? Người làm sao còn chưa chết?

Nhìn thấy đạo thân ảnh trước mặt về sau, hắc y nhân rốt cuộc không giữ được bình tĩnh mà phải thốt lên.

Người xuất thủ đúng là Hình Nhân, hắn vốn dĩ cũng không muốn xuất thủ, bởi vì như vậy rất dễ gây ra động tĩnh thu hút Đồng gia võ giả, thế nhưng hắn không thể chết mà không cứu, vì thế cuối cùng vẫn là ra tay thay Vương Hạo Thần ngăn lại một kiếm của hắc y nhân.

Hình Nhân trước đó dựa theo y phục trên người đối phương mà xác định hắc y nhân là Thỉnh Huyết Lâu sát thủ, thế nhưng sau khi nghe hắc y nhân thốt ra một câu như vậy liền hơi nghi hoặc, Thỉnh Huyết Lâu sát thủ từ khi nào liền biết hắn, hơn nữa còn biết chuyện hắn bị trọng thương?

Hắc y nhân lúc này đúng là kinh hãi gần chết, hắn làm sao cũng không nghĩ tới, Hình Nhân không chỉ không có chết, ngược lại còn long tinh hồ mãnh xuất hiện ở nơi này, cái này để cho hắn không biết phải giải quyết thế nào.

Luận thực lực, hắn còn lâu mới là đối thủ của Hình Nhân, mà Vương Hạo Thần được Hình Nhân bảo vệ, hắn muốn giết đối phương là khó như lên trời.

- Nếu người đã nhận ra ta, vì thế không thể để người sống rời đi!

Hình Nhân không quản nhiều được như vậy, lập tức ra tay công kích hắc y nhân, bởi vì hắn biết rõ, chỉ cần tin hắn còn sống được truyền ra, hắn thậm chí cả Vương Hạo Thần đều sẽ bị Đồng gia toàn diện truy sát.

Hắc y nhân thân phận rất khả nghi, có khả năng không phải là Thỉnh Huyết Lâu sát thủ, thậm chí có thể có quan hệ với Đồng gia, vì thế Hình Nhân quyết định thả giết nhằm còn hơn bỏ sót.

Hình Nhân trong nháy mắt đã xuất hiện ở trước mặt hắc y nhân, huy quyền hung hăng đánh đi ra, ép cho hắc y nhân buộc phải xuất kiếm chống đỡ, bất quá thực lực của hắc y nhân rõ ràng kém xa đối phương, hầu như là bị treo lên đánh không hề có sức hoàn thủ.

Ở phía sau, Vương Hạo Thần trong lòng thầm cảm thấy may mắn, vừa rồi thực sự quá nguy hiểm, gần như chưa bao giờ hắn cảm thấy bản thân mình ở gần tử vong đến thế.

Thực ra Vương Hạo Thần còn có một con bài chưa lật, đó là Tiểu Long, vừa rồi hắn đúng là muốn Tiểu Long xuất hiện, chỉ là Tiểu Long một khi ra tay sẽ gây ra thanh thế rất lớn, vì thế không vạn bất đắc dĩ hắn sẽ không tính lại nó.

Hình Nhân và hắc y nhân đều dốc toàn lực mà chiến, một bên là muốn nhanh chóng kết thúc chiến đấu, một bên thì lại cố hết sức dút ra bỏ chạy, vì thế trận chiến diễn ra rất khốc liệt.

Nói về tu vi, Hình Nhân là Cửu Tinh Vũ Sư, mà hắc y nhân chẳng qua chỉ là Vũ Sư bảy sao, vì thế người sau hoàn toàn là bị người trước một đường đánh bẹp, cộng thêm hắc y nhân tâm lý là một lòng muốn chạy, chiến lực không thể phát huy đến đỉnh phong, dẫn đến việc hắn bại càng nhanh hơn bình thường.

Không đến mấy phút sau, Hình Nhân rốt cuộc mất hết kiên nhẫn, hắn từ bỏ việc phòng ngự, chấp nhận để vai chịu một kiếm của hắc y nhân, còn bản thân cũng không để ý đến trên vai truyền đến từng đợt đau nhức, toàn lực đâm ra một quyền, đem hắc y nhân đánh cho trọng thương học máu, xương ngực trực tiếp vỡ nát, cả người lộn lộn trên mặt đất.

Một quyền toàn lực của Hình Nhân, xem như là Vũ Linh cũng không dám tùy tiện lấy thân đón đỡ, hắc y nhân chưa chết đã xem như là may mắn.

Vốn dĩ hắc y nhân vẫn còn có thể kiên trì được một lúc, thế nhưng Hình Nhân lại không thể đợi lâu được như vậy, liều mạng bị thương cũng muốn đem hắn đánh bại, cái này không thể trách hắn.

Hình Nhân không giết đối phương thế không bỏ qua, đầu quyền lần nữa đập tới, mà hắc y nhân cũng biết bản thân mình đã không sống được, dùng hết sức lực còn sót lại lấy ra một khối truyền tin ngọc phù, môi hơi nấp máy, đem thông tin truyền đi.

- Âm!

Cùng lúc đó, Hình Nhân quyền liền đánh vào hắc y nhân ngực trái, đem trái tim của hắn đánh nổ, hắc y nhân phun ra lượng lớn tâm huyết, sinh cơ ngay lập tức diệt tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Đuổi giết bắt đầu

Thấy hắc y nhân đã bị xử lý, Vương Hạo Thần liền đi tới bên cạnh Hình Nhân, liếc nhìn vết thương trên vai hắn nói:

- Không sao chứ?

Hình Nhân đem tùy tiện đem một ít kim sang được đắp lên miệng vết thương, lại lấy vải trắng buộc lại, ngay cả một cái nhủi mày đều không có, cười lắc đầu đáp:

- Không có vấn đề gì!

Hình Nhân nhục thân cực kỳ biến thái, ngay cả Vương Hạo Thần cũng không so sánh nổi, trường kiếm căn bản bỏ vào không sâu, cộng thêm việc hắn là kẻ thân chinh bách chiến, chịu qua vô số tra tấn cùng thương tích, điểm ấy tiểu thương làm sao có thể ảnh hưởng đến hắn.

- Kỳ thực ngươi có thể không làm như vậy, bởi vì chiến đấu động tĩnh hoàn toàn có thể kinh động Đồng gia!

Wương Hạo Thần nói.

- Ta nợ ngươi quá nhiều, nếu như thấy chết không cứu! Vậy Hình Nhân lại là loại người gì?

Hình Nhân nói.

Wương Hạo Thần thật sâu nhìn Hình Nhân một chút, hắn càng lúc càng cảm thấy, trước đó quyết định cứu Hình Nhân của mình là hoàn toàn chính xác, con người này, xác thực rất đáng giá để hắn cứu giúp.

Wương Hạo Thần không nói nữa, đi tới trước mặt thi thể của hắc y nhân, đem nạp giới của đối phương vứt cho Hình Nhân, lại tiện tay đem khăn che mặt của hắc y nhân rút xuống.

Khăn che mặt bị kéo xuống, để lộ ra khuôn mặt của hắc y nhân.

Wương Hạo Thần đồng tử đột nhiên co rụt lại khi nhìn thấy dung mạo của người trước mắt, thật lâu không nói gì, cả người như cứng lại tại chỗ.

Hình Nhân thấy hắn khác thường liền đưa mắt nhìn về phía hắc y nhân, khuôn mặt cũng lập tức biến sắc, nói:

- Đồng Tử? Làm sao lại là hắn?

Cứ việc giữa hắn và Đồng Tử không có giao tình, thế nhưng nói thế nào cả hai đều từng là Đồng gia 24 hộ vệ một trong, hắn tuyệt đối không có không khả năng nhận nhầm thân phận của đối phương.

Không có ai đáp lại Hình Nhân, Vương Hạo Thần vẫn im lặng nhìn cổ thi thể lạnh băng trước mặt, hai mắt cực độ âm trầm, bàn tay xiết chặt đến nỗi gân xanh, đem khăn che mặt trong tay bóp vụn.

Không sai, cổ thi thể này xác thực là của Đồng Tử! Chính vì như vậy, nên Vương Hạo Thần trong lòng mới không gì sánh được tức giận!

Đồng Tử thân phận ai cũng biết, là Đồng gia 24 hộ vệ bên trong người xếp hạng thứ tư, mà sau chuyện của Hình gia ba huynh đệ, hắn trên thực tế chính là đệ nhất hộ vệ của Đồng gia, hơn nữa còn là Đồng Thiên Tân thiếp thân cận vệ, là gia chủ cái bóng, tuy rằng địa vị của hắn về mặt lý thuyết là không cao, thế nhưng quyền lực trên thực tế lại hơn cả phần lớn gia tộc trưởng lão.

Đồng Tử rõ ràng là đến vì Vương Hạo Thần, thế nhưng giữa hai người căn bản không có ân oán gì, lý do duy nhất mà Vương Hạo Thần có thể nghĩ đến, chính là Đồng Tử đã được Đồng Thiên Tân hạ lệnh ám sát hắn.

Cả Đồng gia, nghĩ thế nào cũng chỉ có một mình Đồng Thiên Tân là có năng lực ra lệnh cho Đồng Tử.

Cứ việc Vương Hạo Thần đối với việc này cũng không dám khẳng định trăm phần trăm, thế nhưng hắn chắc chắn một điều rằng, việc Đồng Tử đến hành thích hắn, tuyệt đối không phải là ý riêng của đối phương.

Chỉ là hắn thật không ngờ, Đồng gia, hay nói đúng hơn là Đồng Thiên Tân, lại vô tình vô nghĩa đến như vậy, vậy mà lại trực tiếp muốn mạng của hắn.

Là vì lý do gì? Bởi vì để tránh hậu hoạn sau từ Vương Hạo Thần hắn này? Hay là vì muốn tác thành cho Đồng Tinh Vân đến với Hoàng Thiếu Phong?

Lý do gì đều đã không quan trọng!

Những việc trước đó, Vương Hạo Thần hắn có thể không để trong lòng, thế nhưng chuyện Đồng Tử đến ám sát hắn lần này, mặc kệ là vì lý do gì, cái này thực sự đã đụng đến Vương Hạo Thần điểm mấu chốt.

- Xem ra, đối với một số người, căn bản không thể nhân từ!

Wương Hạo Thần trong mắt lướt qua một tia sát ý, người ta đã đối với hắn động sát tâm, nếu như hắn còn tiếp tục không để bụng, vậy hắn không xứng là một cái nam nhân.

Đối với loại người như Đồng Thiên Tân mà nói, nhẹ nhàng không phải cách giải quyết, ngược lại sẽ khiến người kia càng thêm lo sợ, cũng sẽ được nước làm tới, chỉ có dùng vũ lực mới là cách xử lý chuyện này tốt nhất.

- Xem ra quan hệ giữa ngươi và Đồng gia cũng không tốt đẹp, nếu không Đồng Thiên Tân làm sao lại phải cận vệ của mình đi giết ngươi?

Hình Nhân ở một bên nhìn Vương Hạo Thần nói.

- Giờ không phải lúc nói những chuyện này, chúng ta tốt nhất là nên rời khỏi đây trước! Vừa rồi Đồng Tử nói không chắc đã đem tin tức ở nơi này báo cho Đồng Thiên Tân, nếu thật sự là như vậy, vị Đồng gia gia chủ kia có lẽ đã trên đường chạy đến đây rồi!

Wương Hạo Thần hít sâu một hơi, để cho bản thân bình tĩnh lại, trầm giọng nói.

- Tốt! Chúng ta đi!

Hình Nhân gật đầu, hai người lập tức triển khai bộ pháp, nhanh chóng rời đi.

.....

Không sai biệt lắm cùng thời điểm đó, ở một nơi khác, một trận chiến còn khốc liệt hơn cũng đã kết thúc.

Đồng Khai Mặc phủ đệ lúc này đã trở thành một đồng đồ nát, trận chiến vừa xảy ra không kéo dài, nhưng lại cực kỳ khốc liệt, sức tàn phá không cần nói cũng biết.

Đồng Thiên Tân từ đầu đến cuối không có tham chiến, không có tổn hại chút nào đứng ở bên ngoài, trầm mặc nhìn về phía trước, ở đó có một bộ tàn phá thi thể nằm trên đồng đồ nát, sinh cơ sớm đã diệt tuyệt.

Đồng Thiên Tân mang đến đây một đội hình có thể xem là mạnh nhất mà hắn có thể điều động, mục đích chính là muốn để cho Đồng Khai Mặc không có một chút cơ hội lật bàn nào, và kết quả đúng như hắn đã dự tính, có Văn Thạch Trận tại, Đồng Khai Mặc không có cách nào thoát thân, chỉ có thể từ chiến đến lúc chết.

Đồng Vô Lệ bản thân tu vi so với Đồng Khai Mặc còn cao hơn 3 cái tiểu cảnh giới, hơn nữa bản thân người trước càng có năng lực vượt cấp chiến đấu, vì thế xem như Đồng Khai Mặc lấy tính mạng làm đại giới đối lấy chiến lực cũng không có khả năng lật bàn, cuối cùng vẫn là chết đến không thể chết lại.

- Nhị đệ! Lần này phiền phức người!

Đồng Thiên Tân nhẹ giọng nói.

- Đối địch với Đồng gia người, nên giết!

Đồng Vô Lệ đi tới bên cạnh Đồng Thiên Tân, thanh âm lạnh lùng nói.

Đồng Vô Lệ kỳ thực sau khi đánh một trận với Đồng Khai Mặc cũng không dễ chịu, chỉ thấy hân thần sắc tái nhợt, trên người có 5, 6 vết thương nặng nhẹ các loại, khí tức cũng suy yếu rất nhiều.

Không có cách, trước đó Đồng Khai Mặc rõ ràng biết rõ mình không có khả năng sống sót, vì thế hoàn toàn không có cố kỵ, ôm tâm lý muốn cùng địch chết chung mà chiến, Đồng Vô Lệ cho dù thực lực so với Đồng Khai Mặc mạnh hơn nhiều, thế nhưng muốn không bị thương vẫn là rất khó, cộng thêm việc Đồng Vô Lệ phải phân tâm bảo vệ Đồng Thiên Tân dẫn đến hắn không thể phát huy toàn bộ sức chiến đấu, từ đó phải chịu càng nặng thương thế.

Đồng Thiên Tân đang muốn để cho Đồng Vô Lệ quay về dưỡng thương, bất quá đúng lúc này, hắn truyền tin ngọc phù lại cái động tĩnh, từ bên trong có một đạo âm thanh gấp gáp truyền ra:

- Gia chủ! Ám sát thất bại, Hình Nhân ở cùng với Vương Hạo Thần..

Chủ nhân của thanh âm này không thể hoàn thành lời nhắn của mình đã chết, âm thanh triệt để đứt đoạn.

Đồng Thiên Tân khẽ cau mày, hắn không ngờ, bỗng nhiên lại có biến số vào lúc này.

Đồng Tứ đi ám sát Vương Hạo Thần đúng là do Đồng Thiên Tân chỉ thị, không vì lý do gì khác, chỉ là muốn ngăn ngừa hậu họa.

Đồng Thiên Tân là một nam nhân, hắn hiểu rõ nghịch lân của nam nhân ở chỗ nào, bị cướp đi nữ nhân của mình chính là nỗi nhục to lớn nhất, hắn lấy bản thân suy ra rằng, Vương Hạo Thần bị Hoàng Thiếu Phong đoạt mất nữ nhân, trong lòng chắc chắn sẽ không dám ghi hận Hoàng Thiếu Phong, ngược lại sẽ đem lửa giận chuyển sang Đồng gia, vì thế hắn mới để cho Đồng Tứ đi giết Vương Hạo Thần, để tránh gia tộc bị thế lực sau lưng đối phương trả thù, càng tránh để cho một mối họa như Vương Hạo Thần tiếp tục trưởng thành.

Đương nhiên, Đồng Thiên Tân cũng không muốn để cây kim trong bọc sau này lộ ra, vì thế mới để cho Đồng Tứ mặc y phục của Thính Huyết Lâu lấy được từ chỗ mấy tên sát thủ bị giết, kế hoạch sau khi giết Vương Hạo Thần liền để lại một chút liên quan đến Thính Huyết Lâu mạnh mẽ, để sau này nếu như hậu tướng của Vương Hạo Thần tìm đến cũng sẽ không nghi ngờ đến bọn hắn trên thân.

Lùi một vạn bước, cho dù là đối phương có muốn tìm Đồng gia trả thù, hắn cũng có thể đem Tứ Dương Tông ra làm tấm bình phong, chắc chắn đủ để dọa lùi đối phương, như vậy tuy rằng không phải là vẹn toàn, thế nhưng còn hơn là để cho một kẻ có thiên phú kinh khủng như Vương Hạo Thần tiếp tục sống hơn nữa ghi hận gia tộc của bọn hắn.

Đồng Thiên Tân cho rằng, đây đã là phương pháp ổn thỏa nhất, hơn nữa còn là vạn vạn vô nhất, có Đồng Tứ xuất thủ, Vương Hạo Thần tuyệt đối không có khả năng sống sót, ai biết giữa đường lại toát ra một cái vốn tướng đã chết Hình Nhân, dựa vào thực lực của người sau, Đồng Tứ đúng là không có năng lực chống đỡ, bị giết cũng không phải điều gì đáng ngạc nhiên.

- Bỏ đi! Không phải lúc này nghĩ những thứ này, trước mắt nhất định phải đem bọn hắn ngăn lại!

Đồng Thiên Tân đem tạp niệm quăng ra sau đầu, lập tức đem một khối ngọc giản lấy ra, do dự một chút, liền đem nó bóp nát, sau đó liền tiếp lấy ra mấy khối truyền tin ngọc phù khác, tranh thủ thời gian truyền đi tin tức, sau đó lại để cho Đồng Vô Lệ cùng mình mang theo Đồng gia một đám cao thủ lấy hết tốc lực chạy đi.

Đồng Thiên Tân trong lòng biết rõ bằng mọi giá đều không thể để cho Vương Hạo Thần trốn đi, bởi vì như thế chắc chắn sẽ mang đến hậu họa vô cùng, đồng thời Đồng gia sẽ có nguy cơ rất lớn có thêm một vị siêu cấp đại địch.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Vương Hạo Thần chiến Đồng Thập Thất

Vương Hạo Thần và Hình Nhân sau khi giết Đồng Tứ, cũng không thể tiếp tục che giấu hành tung của mình, mà phải toàn lực chạy đi, bởi vì bọn hắn lo lắng truy binh bất cứ lúc nào cũng có thể đuổi đến.

Vương Hạo Thần không cho rằng bản thân mình có thể dễ dàng như vậy ra khỏi Đồng gia, bởi vì hắn biết rõ Đồng Tứ chắc chắn đã đem tin tức báo cho Đồng Thiên Tân, mà Đồng

Thiên Tân nếu như đã quyết định muốn giết hắn, nhất định sẽ làm tất cả để đem hắn lưu lại.

Đúng như Vương Hạo Thần dự đoán, Đồng Thiên Tân đã để cho Đồng gia tiến vào trạng thái cảnh giới, đồng thời huy động cao thủ ở gần đó chạy tới chặn giết hai người, còn có thể ngăn được bọn họ bao lâu chính là bấy lâu.

Đồng gia võ giả rất nhiều, hai người lại không che giấu hành tung, vì thế rất nhanh liền bị phát hiện.

- Đứng lại!

Cũng không biết là ai quát lên một tiếng, chỉ thấy ngay sau đó, có gần chục đạo thân ảnh cùng lúc lao về phía Vương Hạo Thần và Hình Nhân, vung binh khí đánh tới.

Vương Hạo Thần sớm đã có chuẩn bị, lúc này hai mắt lập tức bắn ra hàn quang khiếp người, tay cầm Diệu Nhật Kiếm hung hăng bỏ về phía trước một kiếm, trầm giọng quát:

- Cút!

Kẻ tới chỉ có một nhóm nhỏ là Vũ Sư, đều đã có Hình Nhân đối phó, còn lại phần lớn đều là Vũ Sĩ cảnh giới, chiến lực đều rất bình thường, mà Vương Hạo Thần lúc này lại là một trong võ giả mạnh nhất dưới Vũ Sư, hắn tùy tiện bỏ ra một kiếm đều có thể so sánh với Bát Tinh Vũ Sĩ một kích toàn lực, trong nháy mắt đem hơn năm tên Vũ Sĩ trung giai đánh bay ra ngoài.

Còn lại ba vị võ giả, tu vi đều từ Thất Tinh Vũ Sĩ trở lên, người mạnh nhất còn là một vị Bát Tinh Vũ Sĩ đỉnh phong, thực lực tương đương cường đại.

Bọn hắn đều là Đồng gia 24 hộ một trong, tuy rằng thực lực ở trong số này chỉ có thể coi là đậm, thế nhưng vẫn không thể xem thường, là cao thủ trong cùng cảnh giới.

- Không cần nương tay! Trực tiếp giết hắn!

Ba người hiểu rõ Vương Hạo Thần không dễ đối phó, chính mình không thể có chỗ giữ lại, vì thế lập tức té ra công kích mạnh nhất của mình đánh tới, ba người thế công hợp lại, cho dù là Cửu Tinh Vũ Sĩ đều chỉ có thể tránh lui.

Vương Hạo Thần gặp không sợ hãi, thể nội nguyên khí cuộn cuộn lưu chuyển, trong miệng phun ra một đoàn nhiệt khí nóng bỏng, một chương võ đi ra, hỏa kinh nóng như lửa bộc phát, từ bên trong thủ chương lan tràn mà ra, cùng lúc đối kháng ba đại cao thủ công kích.

Liệt Hỏa Phách Không!

Từ sau khi Cửu Dương Phần Thiên Chương đạt đến cảnh giới Đệ Tam Dương, chương pháp chính thức tiểu thành, hỏa kinh thập túc, uy lực một khi đánh ra có thể là vô cùng đáng sợ, dưới Vũ Sư có rất ít người có thể tiếp được một chương của Vương Hạo Thần.

- Âm!

Một chương thế như đạn pháo ngạnh sinh xé rách thể hợp công của ba người, hai người tu vi hơi yếu thậm chí bị đánh văng đi, chỉ có một vị thực lực cường đại nhất dựa vào tu vi Bát Tinh Vũ Sĩ miễn cưỡng chống cự được, thế nhưng cũng phải lui về phía sau hơn chục bước, hai tay bị hỏa kinh thiêu đốt đến mức trở nên đỏ bưng, không gì sánh được bằng rất.

- Hắn làm sao lại mạnh như vậy?

Đồng Nhị Thập trong lòng âm thầm kinh hãi.

Hắn trước đây từng chứng kiến trận chiến giữa Vương Hạo Thần và Đồng Thanh Cương, biết được đối phương mơ hồ có được Cửu Tinh Vũ Sĩ chiến lực, hắn cũng tự nhiên bản thân mình nếu như đấu một với một 9 thành là không phải đối thủ của Vương Hạo Thần, thế nhưng nói thế nào cũng có nên sức chống trả một hai, ít nhất có thể cùng đối phương chiến một trận, càng không nói đến hắn vừa rồi còn có hai vị Thất Tinh Vũ Sĩ tương trợ, Vương Hạo Thần theo lý mà nói hẳn là không có sức hoàn thủ mới đúng.

Ai biết không gặp mấy ngày, thực lực của đối phương lại mạnh đến quá phận như vậy, ba hắn ba người liên thủ, vậy mà cũng không chịu nổi một chương của Vương Hạo Thần, thậm chí còn bị thương.

Nói đi cũng phải nói lại, Vương Hạo Thần thực lực lúc này so với lúc đấu với Đồng Thanh Cương hoàn toàn là một trời một vực, hắn tu vi không chỉ bước vào Lục Tinh Vũ Sĩ, nhục thân càng là đạt tới Luyện Bỉ đại thành, bất kể là kiếm đạo, chương đạo, hay các lá bài tẩy đều có cực lớn tăng lớn, nếu như lúc này đối mặt với Đồng Thanh Cương, đối phương lại không có bất cứ tiến bộ nào, Vương Hạo Thần có tự tin trong vòng ba chiêu trọng thương y, 10 chiêu liền có thể phân ra thắng bại.

Có thể nói, Vương Hạo Thần thực lực tổng hợp lúc này ngay cả Cửu Tinh Vũ Sĩ đỉnh phong cũng không sánh kịp, là dưới Vũ Sư cao cấp nhất cường giả một trong, Đồng Nhị Thập mấy người tự nhiên không phải là đối thủ của hắn.

Vương Hạo Thần không cho bọn hắn thời gian suy nghĩ, chỉ thấy hắn tóc dài tung bay, tay dẫn theo chiến kiếm xông đến, tựa như một tôn thiếu niên kiếm thần.

- Phong Quyển Lăng Thiên!

Lượng lớn kiếm ý như núi lửa phun trào, nương theo một kiếm của Vương Hạo Thần đâm ra, diễn hóa thành một đạo phong quyển hư ảnh, mang theo từng trận cuồng phong rít gào đánh về phía Đồng Nhị Thập.

Đồng Nhị Thập khê rùng mình, một kiếm này không chỉ uy lực mạnh mà tốc độ cũng cực kỳ nhanh, căn bản không cho hắn cơ hội phản ứng.

Một kiếm này, hắn không ngăn được!

Đừng nói là ngăn cản, e rằng chỉ cần hắn dám đỡ, cả người sẽ lập tức bị xoắn thành thịt vụn.

Đúng lúc Đồng Nhị Thập cho rằng bản thân sắp đi đời nhà ma thì có một cánh tay đem hắn kéo về phía sau, ngay sau đó liền có một đạo thân ảnh thân dài xuất hiện chắn trước mặt hắn, chỉ thấy người này vung lên trường kiếm, chính diện đối kháng Vương Hạo Thần một kiếm.

Để cho Vương Hạo Thần không ngờ chính là, người đến thực lực ngược lại rất mạnh, vậy mà ngăn cản thành công công kích của hắn.

- Oanh! Oanh!

Ngăn chặn Vương Hạo Thần công kích cũng không có dễ dàng như vậy, người kia thân ảnh hướng về phía sau lui lại mấy bước mới đem một kiếm vừa rồi lực lượng toàn bộ hóa giải.

Người đến là một nữ tử, chỉ thấy nàng này độ tuổi tựa hồ cũng không lớn, chỉ khoảng 25, 26 tuổi, dung mạo tương đối thanh tú, lại đầy vẻ lạnh lùng, trên thân vận một bộ hắc y, khiến cho nàng giống một vị u linh nữ.

Nhìn thấy nữ tử này, Đồng Nhị Thập lập tức yên lòng, cho rằng mình cái mạng này xem như được đảm bảo.

Không vì cái gì khác, bởi vì nàng là Đồng Thập Thất, chính là Đồng gia dưới Vũ Sư đệ nhất cường giả.

Đồng gia tự nhiên là có Vũ Sư cường giả ở nơi này, thế nhưng bọn hắn đều phải đi ứng phó Hình Nhân, tự nhiên không rảnh tay đi đối phó Vương Hạo Thần, chỉ có thể để cho Đồng Thập Thất đến chiêu cố hắn.

- Tránh ra! Nếu không, chết!

Vương Hạo Thần nào quan tâm người tới là ai, hắn có thể cảm nhận được thực lực của Đồng Thập Thất rất mạnh, tu vi càng là Cửu Tinh Vũ Sĩ hậu kỳ, nàng rất có thể chính là Vũ Sĩ mạnh nhất mà hắn từng gặp, thế nhưng cái này còn lâu mới có thể khiến hắn lui bước.

Đồng Thập Thất không đáp, thế nhưng khí thế trên người lại kéo lên đến đỉnh điểm, tay cầm trường kiếm trực chỉ Vương Hạo Thần, ý không cần nói cũng đã rõ.

Vương Hạo Thần không có nhiều lời, hai tay nắm Diệu Nhật Kiếm đột nhiên đánh xuống, kiếm quang thô bạo màu vàng rực rỡ bắn tung tóe, kiếm khí hóa thành một đầu uy nghi mà khổng lồ hoàng kim cự long hư ảnh, uy thế trấn nhiếp bát phương.

Thiên Long Kiếm Quyết – Thiên Long Hàng Thế!

Đồng Thập Thất trong tay trường kiếm khẽ run một kiếm, lập tức có từng đạo màu đen kiếm khí phun ra, ngưng tụ thành một đóa hắc liên, cùng hoàng kim cự long hư ảnh cùng một chỗ đụng vào nhau.

Thiên Long Kiếm Quyết của Vương Hạo Thần, là loại kiếm pháp có sức mạnh công kích cực mạnh, bá lực đương thời ít có loại kiếm pháp nào sánh kịp, thế nhưng hết lần này đến lần khác lại bị Đồng Thập Thất chém ra hắc liên ngăn chặn.

Đồng Thập Thất không hổ là Đồng gia dưới Vũ Sư đệ nhất cường giả, căn bản không phải Đồng Nhị Thập loại mặt hàng này có thể so sánh.

Đồng Thập Thất tự nhiên không muốn tiếp tục phòng thủ, nhanh chóng từ thủ chuyển sang công, cả người hóa thành vô số đạo hắc ám tàn ảnh, tốc độ nhanh đến mức ngay cả Cửu Tinh Vũ Sĩ đều khó lòng theo kịp.

- Ảnh Kiếm Vũ!

Cần như cùng một lúc, Đồng Thập Thất đồng thời bỏ ra 6 kiếm, màu đen kiếm khí đem Vương Hạo Thần vây vào giữa mà giết tới, không cho hắn chút cơ hội thoát thân.

- Thiên Long Kim Kiều!

Vương Hạo Thần khẽ nhíu mày, tốc độ của đối phương thực sự có chút vượt quá dự tính của hắn, thế nhưng hắn ứng biến cũng cực nhanh, trường kiếm trong tay quay về thế thủ, màu vàng kiếm khí lần nữa nổi lên, hoàng kim cự long ảnh hiện ra, quán quay người hắn, tựa như tường đồng vách sắt thủ không một kẻ hờ.

Hoàng kim cự long hư ảnh đem 6 kiếm của Đồng Thập Thất tiếp hạ, chỉ thấy màu đen kiếm khí không có phá được phòng ngự của Vương Hạo Thần, ngược lại bị chấn cho tan nát không còn lại gì.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 152: Bại cử tinh vũ sĩ

- Nữ nhân này...

Vương Hạo Thần cau mày nhìn Đồng Thập Thất, trong mắt có kinh ngạc, cũng nhiều thêm một vòng cẩn trọng.

Lấy thực lực của hắn hiện tại, cho dù là Cửu Tinh Vũ Sĩ dùng tốc độ nhanh nhất đều không thể thoát khỏi ánh mắt của hắn, thế nhưng vừa rồi hắn rõ ràng là có chút không theo kịp Đồng Thập Thất tốc độ, vì thế mới phải bị động phòng ngự.

Cửu Tinh Vũ Sĩ bình thường rất khó đạt đến tốc độ nhanh như vậy, trừ phi đối phương là lĩnh ngộ Tốc Độ ý cảnh hoặc Phong ý cảnh.

Mà sự thật cũng là như vậy, Đồng Thập Thất vốn dĩ thực lực ở trong Cửu Tinh Vũ Sĩ cũng chỉ có thể coi là trung thượng, bất quá bởi vì nàng lĩnh ngộ Tốc Độ ý cảnh, cho dù chỉ là đệ nhất trọng, cũng đủ để cho nàng quét ngang cùng cảnh giới, trở thành Vũ Sĩ mạnh nhất của Đồng gia.

Chính vì thế, Vương Hạo Thần kinh ngạc còn không bằng Đồng Thập Thất kinh ngạc một phần mười, bởi vì nàng có thể nhìn ra thiếu niên trước mắt chẳng qua chỉ có tu vi Lục Tinh Vũ Sĩ, xa xa không bằng nàng, thế nhưng lại có thể cùng nàng chiến đến không phân cao thấp, cái này thực sự để cho nàng khó có thể tin.

- Thực sự là một cái kinh khủng thiên tài, e rằng cho dù là Thanh Cương thiếu gia cũng kém xa hắn!

Đồng Thập Thất trong lòng không nhịn được than thở.

Đương nhiên, nàng đối với Vương Hạo Thần thiên phú thưởng thức là một chuyện, thế nhưng cái này không nghĩa là nàng sẽ vì vậy mà buông tha hắn.

Đồng Thập Thất thân ảnh một lần nữa biến mất, lần này nàng là toàn lực vận dụng Tốc Độ ý cảnh, để cho thân pháp nhanh gấp 3 lần, tốc độ đủ để khiến cho người khác nhìn vào phải hoa cả mắt.

Vương Hạo Thần không có do dự, song đồng nhanh chóng chuyển sang kim sắc, theo dõi Đồng Thập Thất cử động.

Kỳ thực nếu như chiến đến cuối cùng, Vương Hạo Thần vẫn có biện pháp để thắng Đồng Thập Thất, bất quá như vậy quá hao tổn thời gian, hẳn phải lựa chọn cách nhanh nhất.

Tại dưới Thái Dương Chi Mâu quan sát, Đồng Thập Thất tốc độ tuy rằng vẫn rất nhanh, thế nhưng đã không có cách thoát khỏi tầm mắt của Vương Hạo Thần.

Đồng Thập Thất lại không biết điều này, nàng rất tự tin vào tốc độ của mình, cho rằng đối phương không có cách bắt được mình, chỉ có thể bị động phòng ngự.

Thế nhưng là, thủ lâu tất bại, nàng cũng không tin bản thân lại không phá được phòng ngự của một Lục Tinh Vũ Sĩ võ giả.

- Minh Nguyệt Lăng Không!

Trường kiếm bị màu đen kiếm khí bao trùm, Đồng Thập Thất thân ảnh phóng lên tận trời, hai tay cầm kiếm dốc toàn lực bỏ xuống, một luồng hắc sắc kiếm quang lóe lên, tựa như một vầng minh nguyệt hạ xuống, nhắm thẳng Vương Hạo Thần đỉnh đầu.

Một kiếm này, Đồng Thập Thất xúc thế đã lâu, uy lực theo nàng là đủ để phá vỡ phòng ngự của bất cứ võ giả nào dưới Cửu Tinh Vũ Sĩ cảnh giới.

Đồng Thập Thất không hề biết, mọi cử động của nàng đều nằm trong phán đoán của Vương Hạo Thần, hẳn có Thái Dương Chi Mâu, cho dù nàng có Tốc Độ ý cảnh gia trì cũng không có chỗ dùng.

Wương Hạo Thần khoe miệng hơi nhấc câu, hẳn chỉ sợ đối phương không công kích, hiện tại đúng là đưa dê tới miệng cọp.

- Tiếp đó, nên phân thắng bại!

Wương Hạo Thần khí thế không ngừng kéo lên, toàn thân có cường đại kiếm khí bao phủ, ẩn chứa kim quang nhàn nhạt, để cho hắn giống như hóa thành một tôn vô thượng hoàng giả.

- Thiên Long Kiếm Quyết đệ tứ thức – Thiên Long Chi Hống!

Một kiếm đâm ra, một đầu khổng lồ cao quý hoàng kim cự long hư ảnh hiển hiện, trực chỉ thương khung lao đến, há mồm phát ra từng đạo tiếng long ngâm kinh thiên động địa.

Long ngâm không chỉ lớn, còn ẩn giấu một cỗ thuộc về long tộc hoàng giả bá đạo khí thế, khiến cho một số võ giả tu vi thấp kém không nhận được có ý quý xuống thần phục.

Long tộc đại biểu chí cao vô thượng! Long tộc vừa ra, vạn yêu cúi đầu!

Ngay cả Đồng Thập Thất loại này Cửu Tinh Vũ Sĩ cường giả, tâm cảnh đều nhận một chút ảnh hưởng, cả người thoáng chốc thất thần.

Chi gặp đầu kia hoàng kim cự long hư ảnh trong chớp mắt liền xé rách Đồng Thập Thất thể công, giương nanh múa vuốt hướng nàng lao tới.

Đồng Thập Thất lúc này mới tỉnh hồn, trên mặt xuất hiện sợ hãi thần sắc, thầm trách bản thân quá bất cẩn, một bên lại vội vàng huy kiếm chống đỡ.

Một chiêu Thiên Long Chi Hống của Vương Hạo Thần sau khi đánh tan công kích của Đồng Thập Thất uy lực cũng đã suy yếu khá nhiều, vì thế tuy rằng Đồng Thập Thất có chỗ không kịp ứng phó, thế nhưng chung quy vẫn là ngăn xuống.

Đồng Thập Thất nét mặt thoáng có một tia nhột, trên trán đã lấm tấm mồ hôi, vừa rồi thực sự rất nguy hiểm, nàng không ngờ một kiếm kia của Vương Hạo Thần lại quý dị như vậy, có thể ảnh hưởng đến tâm trí của kẻ địch, may mắn nàng kịp thời tỉnh lại, nếu không hậu quả khó lường.

- Bành!

Đúng lúc Đồng Thập Thất còn đang cảm thấy may mắn, Vương Hạo Thần thân ảnh không hề báo trước đã xuất hiện sau lưng nàng, một chương ấn ra, mang theo hỏa kinh hùng hậu đập vào lưng nàng.

- A...

Đồng Thập Thất kêu lên một tiếng đau đớn, cả người như mũi tên bắn ra ngoài, trong miệng máu tươi phun ra như suối.

Cửu Dương Phần Thiên Chương của Vương Hạo Thần uy lực đáng sợ đến mức nào, Đồng Thập Thất tại dưới tình huống không kịp đề phòng bị đánh trúng một chương, hỏa kinh lập tức xâm nhập nàng thể nội, không ngừng thiêu đốt, để cho nàng cảm giác mình kinh mạch cùng lục phủ ngũ tạng đều đang bốc cháy.

- Phốc!

Đồng Thập Thất lại phun ra một ngụm máu tươi, tầm mắt trở nên có chút mơ hồ, trọng thương nặng chưa từng thấy.

Nàng mạnh về tốc độ, năng lực tấn công cũng tuyệt hảo, thế nhưng phương diện phòng ngự lại rất yếu kém, bị trúng trọng chiêu của Vương Hạo Thần về sau cơ hồ để cho nàng mất đi phần lớn chiến lực.

- Thực lực của hắn quá đáng sợ, ta căn bản không phải đối thủ!

Đồng Thập Thất trong lòng không khỏi cười khổ một tiếng.

Nàng biết rõ, bản thân mình bại, hơn nữa còn bại rất nhanh, rất thảm.

Trước đó nàng cho rằng Vương Hạo Thần không thể bắt kịp tốc độ của nàng, vì thế mới tự tin bản thân căn bản không thể bị thương, đáng tiếc nàng là mười phần sai, hẳn không chỉ có thể nhìn rõ cử động của nàng, tốc độ của hắn tại dưới tình huống nàng không vận dụng Tốc Độ ý cảnh cũng không thua kém nàng bao nhiêu, ở trên phương diện công kích càng là mạnh hơn nàng rất nhiều, hơn nữa hắn thủ đoạn cũng rất nhiều, từ đó mới đánh cho nàng không kịp trở tay.

Chung quy Đồng Thập Thất nàng vẫn là đánh giá sai thực lực của Vương Hạo Thần, vì thế mới bại nhanh như vậy.

Thế nhưng là, cho dù cho nàng cơ hội lần nữa tái chiến Vương Hạo Thần, nàng biết rõ mình đồng dạng vẫn sẽ bại trận, bất quá là sớm hơn hay muộn hơn một chút mà thôi, bởi vì nàng trong lòng mơ hồ cảm thấy Vương Hạo Thần tựa hồ còn không có toàn lực xuất thủ.

Đáng thương cho nàng được coi là Đồng gia dưới Vũ Sư đệ nhất cường giả, đối đầu một kẻ chỉ mới là Lục Tinh Vũ Sĩ, thế nhưng đối phương ngay cả khi không dùng toàn lực đều có thể dễ dàng đem nàng đánh bại.

Thật không biết Vương Hạo Thần hẳn một cái Lục Tinh Vũ Sĩ là như thế nào có được chiến lực kinh khủng như vậy.

Vương Hạo Thần trọng thương Đồng Thập Thất về sau, do dự một chút, vẫn là không có giết nàng, một phần bởi vì không có thời gian, một phần cũng là bởi vì giữa hai người không có thù hận, làm gì phải đuổi cùng giết tận.

Lại nói, vừa rồi hẳn thắng nàng bề ngoài nhìn có vẻ rất dễ dàng, kỳ thực cũng không có đơn giản như vậy.

Bởi vì Đồng Thập Thất kỳ thật không yếu, có Tốc Độ ý cảnh làm điểm tựa, nàng hoàn toàn có thể cùng Vũ Sĩ đỉnh phong nhất một nhóm người đấu một trận, chỉ tính riêng tốc độ, Vương Hạo Thần cũng tự nhận là không bằng nàng, nếu như không phải nàng trước đó không hề biết hẳn sớm đã theo kịp tốc độ của nàng, sau đó một kiếm Thiên Long Chi Hồng của hắn bất ngờ khiến nàng không kịp phản ứng, đồng thời ảnh hưởng thần trí của nàng, từ đó để cho hắn có cơ hội trọng thương nàng, nếu không hẳn muốn thắng nàng cũng cần có một ít thời gian, căn bản không thể kết thúc nhanh như vậy.

Bất quá cái này cũng không trọng yếu, chỉ cần có thể thắng, đó chính là hắn bản sự, hơn nữa cũng giống như Đồng Thập Thất đã nghĩ, Vương Hạo Thần tự tin cho dù là tái đấu bao nhiêu lần, hẳn đều có thể dễ dàng đem nàng đánh bại.

Ở phía xa, Đồng Nhị Thập một mực đang đứng quan chiến nhìn thấy Đồng Thập Thất bại trận, trong lòng không khỏi run rẩy nghĩ thầm:

- Vương Hạo Thần tiểu tử này căn bản mạnh đến mức phí lý, ngay cả Đồng Thập Thất cũng không phải đối thủ của hắn! Dưới Vũ Sư, có ai có thể ngăn được hắn?

Nghĩ tới trước đó không lâu, Vương Hạo Thần muốn thắng Đồng Thanh Cương đều phải tốn sức chín trâu hai hổ mới miễn cưỡng thắng hiểm, bây giờ mới qua bao lâu? Liền Đồng Thập Thất vị này Cửu Tinh Vũ Sĩ cường giả ở trong tay Vương Hạo Thần đều không chèo chống được bao lâu đã bị đánh bại, cái này chính là tốc độ phát triển của thiên tài sao?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Đồng gia cường giả ẩn tàng

Trong lúc Vương Hạo Thần đấu với Đồng Thập Thất, Hình Nhân cũng không nhàn rỗi, hắn đối mặt với cao thủ so với Vương Hạo Thần muốn nhiều hơn, cũng mạnh hơn, bất quá hắn thực lực quá mạnh, trong Đồng gia cũng chỉ có vền vẹn vài vị có thể cùng hắn đánh một trận, vì thế hắn có hồ là một đường quét ngang hết thấy kẻ địch, không ai cản nổi bước tiến của hắn.

- Hình Nhân! Nơi này không thể ở lâu, chúng ta đi!

Vương Hạo Thần vừa giải quyết xong địch thủ liền hướng Hình Nhân nói lớn.

Kỳ thực không cần hắn nói, Hình Nhân bản thân cũng hiểu chính mình không thể dây dưa, vì thế trực tiếp đánh bay tất cả những kẻ đang cản đường, sau đó liền chạy tới bên cạnh Vương Hạo Thần, một tay nắm lấy hắn, toàn lực chạy đi.

Không có cách, Hình Nhân tốc độ so với Vương Hạo Thần nhanh hơn quá nhiều, muốn để cho hai người toàn thân trở ra, nhất định phải làm như vậy mới được.

Dọc đường tất nhiên vẫn có Đồng gia võ giả chạy tới cản trở, thế nhưng đều không ngoại lệ bị Hình Nhân đánh cho thất điên bát đảo, không có ai có thể cản được bước tiến của hắn.

Đúng lúc Vương Hạo Thần và Hình Nhân đều cho rằng hai người có thể an toàn chạy đi, liền có một đạo thân ảnh giống như quỷ mị không hề báo trước xuất hiện chắn ở trước mặt bọn hắn.

- Các ngươi chạy không thoát!

Người tới thanh âm có chút khô khốc nói, chỉ thấy hắn bộ dáng là một cái đầu tóc bạc trắng lão già, cả người gầy gò không gì sánh được già nua, tựa như một cái sắp chết ông lão.

Thế nhưng là, Hình Nhân chỉ vừa mới nhìn thấy lão già này, đồng tử liền lập tức co rút lại, ghen ngào nói:

- Vũ Linh cảnh cường giả!

Vương Hạo Thần trong lòng cũng kinh hãi, hắn thế nhưng là từng nghe Đồng Tinh Vân nói qua, Đồng gia thế nhưng nguyên bản chỉ có Đồng Thiên Tân và Đồng Khai Mặc hai người là Vũ Linh, cho dù sau này có thêm một cái Đồng Vô Lệ thì cũng chỉ có ba vị, mà ba người này bộ dáng hắn đều thấy qua, tuyệt đối không phải là người trước mặt, vậy thì lão già này đến cùng là ai?

Chẳng lẽ Đồng gia vậy mà còn có thanh danh không hiện ẩn tàng Vũ Linh cảnh cường giả?

Kỳ thực Vương Hạo Thần vẫn là chưa hiểu rõ, đồng dạng quá xem thường Đồng gia dạng này truyền thừa trăm năm gia tộc.

Một cái có thể đứng vững nhiều năm như vậy gia tộc, bản thân nhất định không chỉ cần có nội tình thâm hậu, còn phải có những thủ đoạn ẩn tàng trong bóng tối, làm sao có thể đem tất cả thực lực của mình đều bày ra cho thiên hạ nhìn?

Đồng gia trên mặt nổi đứng là chỉ có 3 vị Vũ Linh cao thủ, thế nhưng Đồng Thiên Tân cũng là một cái lão hồ ly, hắn tự nhiên biết cách đem một ít lá bài của gia tộc che giấu đi.

Vị lão già ở trước mặt Vương Hạo Thần và Hình Nhân lúc này, chính là Đồng gia lá bài tẩy một trong, là Đồng gia bên trong ẩn tàng một vị Vũ Linh cảnh cường giả.

Hắn tên gọi là Đồng Bi Kiện, là Đồng gia đời trước đại trưởng lão, tư lịch so với gia chủ hiện tại còn già hơn nhiều, là gia tộc thế hệ trước còn sót lại nhân vật, cho dù là Đồng Thiên Tân cũng không tùy tiện ra lệnh cho hắn.

Đồng Bi Kiện chỉ có một nhiệm vụ, đó là thủ hộ gia tộc đến lúc chết, vì thế hắn bình thường đều sẽ bề quan tiềm tu, gia tộc không gặp nạn hắn sẽ không tùy tiện xuất hiện, trong Đồng gia cũng không có mấy người biết hắn lão nhân này, phần lớn đều cho rằng hắn sớm đã chết già.

Lần này Đồng Thiên Tân cũng là bất đắc dĩ mới phải mời Đồng Bi Kiện hiện thân, bởi vì người trước hiểu rõ Hình Nhân thực lực mạnh đến mức nào, một đám Vũ Sư của Đồng gia căn bản không phải đối thủ hắn, mà Đồng Thiên Tân bản thân lại là nước xa không cứu được lửa gần, vì thế chỉ có thể để cho Đồng Bi Kiện xuất quan trợ giúp.

Đồng Bì Kiện sống lâu thành tinh, hơn nữa tâm thủ hộ gia tộc lại rất nặng, hẳn sau khi hiểu rõ ngọn ngành tuy rằng đối với cách làm việc của Đồng Thiên Tân không quá tán thành, bất quá sự tình lúc này đã không thể sửa chữa, hẳn chỉ có thể vì Đồng gia trừ bỏ mối họa, đem nguy cơ bóp chết trong trứng nước, tuyệt đối không thể để gia tộc đối mặt với nguy hiểm.

- Thúc thủ chịu trời, ta lưu các ngươi một bộ toàn thân!

Đồng Bì Kiện lạnh lùng nói.

Vương Hạo Thần và Hình Nhân trên mặt đều bơi qua vẻ ngưng trọng, bọn hắn là không ngờ được Đồng gia còn có dạng này cường giả ẩn tàng, cái này không dễ giải quyết.

Hình Nhân có thể quét ngang một đám Vũ Sư, không có nghĩa là hắn có thể xem thường Vũ Linh a.

- Mặc kệ! Chúng ta giết đi qua!

Hình Nhân không có thời gian để ý nhiều như vậy, một tay lần nữa nắm lấy Vương Hạo Thần, hướng Đồng Bì Kiện xông tới.

Bất kể thế nào, bọn hắn lúc này không thể lui, nếu không chỉ có một con đường chết.

- Tránh đường!

Hình Nhân hét lớn một tiếng, tay phải thi triển một môn chiêu pháp, toàn lực nhấn đi ra, hung hăng đánh về phía Đồng Bì Kiện.

Chỉ là hắn không biết, Đồng Bì Kiện tuy rằng bộ dáng nhìn rất già nua, thực lực không ngờ rất mạnh, tu vi đạt đến Nhất Tinh Vũ Linh đỉnh phong, đây cũng là bởi vì hắn một mực bế quan tiềm tu, nếu như Đồng Vô Lệ còn không có trở về, hẳn kỳ thực mới là Đồng gia đệ nhất cao thủ.

Đồng Bì Kiện ánh mắt trầm đục, hắn duỗi ra một cái khô gầy cánh tay, năm ngón tay hợp lại thành quyền, một quyền oanh tới, cùng Hình Nhân một chiêu cùng một chỗ đụng vào nhau.

- Oanh!

Đồng Bì Kiện vên vên chỉ dùng một quyền, liền đem Hình Nhân bức lui về phía sau gần chục bước, mà hắn bản thân thì vẫn ổn định đứng nguyên tại chỗ không hề suy chuyển.

Hình Nhân sắc mặt càng thêm khó coi, vừa rồi hai người chẳng qua chỉ là sơ bộ giao thủ, thế nhưng hắn lại có thể cảm nhận được thực lực của Đồng Bì Kiện vậy mà so với Đồng Khải Mặc còn mạnh hơn không ít, nếu như hắn một thân một mình, có lẽ còn có cơ hội thoát thân, thế nhưng lúc này trong tay hắn lại mang theo Vương Hạo Thần, cái này dễ cho hắn hành động tương đương bất lợi.

Vương Hạo Thần tự nhiên cũng biết rõ điểm này, vì thế hắn lập tức đối với Hình Nhân nói:

- Thà ta xuống, nếu không chúng ta hai người không ai chạy được!

Hình Nhân nhíu mày, trầm giọng nói:

- Không có ta bảo hộ, ngươi chắc chắn sẽ chết!

Vương Hạo Thần lắc đầu, cười nói:

- Cái này không nhất định, đừng quên ta là đại tông môn đệ tử, trong tay ta vẫn có một ít thủ đoạn bảo mệnh!

Hình Nhân ngược lại quên mất điểm này, cảm thấy Vương Hạo Thần nói cũng không phải không có lý, đối phương thiên phú rất cao, chắc chắn là đối tượng được tông môn coi trọng, trong tay tất nhiên phải có tông môn ban cho thủ đoạn bảo mệnh, cũng không phải là trái hồng mềm muốn bắt thế nào liền bắt.

- Tốt! Vậy ta cuốn lấy hắn một lát, ngươi tranh thủ thời gian chạy đi!

Hình Nhân lại không nói nhảm, đem Vương Hạo Thần bỏ xuống đằng sau, hắn không còn có chỗ cố kỵ, một thân chiến lực lập tức toàn diện triển khai, khí thế trên người kéo lên đến đỉnh điểm, sau lưng có một đạo dữ tợn bạch hổ hư ảnh hiện ra, bàn chân đạp lên mặt đất một cái, cả người lao về phía Đồng Bì Kiện, vùng quyền đánh ra.

Đối mặt Hình Nhân toàn lực xuất thủ, Đồng Bì Kiện cũng không dám coi thường, bởi vì đối phương đã ẩn ẩn có được Vũ Linh chiến lực, mà người trước lại có lợi thế là huyết khí cực thịnh, hẳn một cái sắp xuống lỗ lão gia hỏa căn bản không so được, nhất định phải cẩn thận ứng phó tránh thuyền lật trong mương.

Vương Hạo Thần thì là nắm lấy cơ hội rời đi, bởi vì hắn biết bản thân cho dù có lưu lại cũng không thể giúp Hình Nhân cái gì, người sau thực lực có thể so với Vũ Linh, không có hắn vương bản liền có rất nhiều cơ hội thoát thân, căn bản không đến lượt hắn phải lo.

- Hôm nay các ngươi ai cũng không chạy thoát!

Thế nhưng là, còn chưa đợi Vương Hạo Thần đi được bao xa, từ phía xa liền có một đạo gợn sóng thanh âm truyền tới.

Ngay sau đó, liền có từng đạo thân ảnh khí tức cường đại xông ra, đem Vương Hạo Thần và Hình Nhân đang đấu với Đồng Bì Kiện vây vào chính giữa, người dẫn đầu đám người này, chính là Đồng Thiên Tân.

Bọn hắn sau khi nhận được tin tức từ Đồng Tứ, liền một đường toàn lực đuổi theo, mà Vương Hạo Thần và Hình Nhân thì lại liên tục bị ngăn cản làm chậm trễ thời gian, từ đó để cho bọn hắn có cơ hội bắt kịp.

Vương Hạo Thần nhìn thấy một màn chỉ có thể cười khổ một tiếng, xem ra hôm nay hắn không muốn chiến cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Chân Long Hiện Thế

- Đồng gia chủ, cần gì phải ép người đến bước đường cùng đâu?

Vương Hạo Thần thờ dài nói.

Dù rằng quan hệ giữa hai bên có thể nói là đã tồi tệ đến cực điểm, mà Đồng Thiên Tân lần này dẫn người đến đây mục đích không cần nói cũng biết, thế nhưng Vương Hạo Thần vẫn không muốn hai bên chính thức đi vào tình trạng không chết không thôi.

- Bỏ gia chủ từ trước đến giờ không bao giờ vì gia tộc lưu lại hậu họa!

Đồng Thiên Tân lạnh lùng nói.

Hắn biết rõ, chính mình đã đem Vương Hạo Thần đắc tội đủ lớn, vì thế lúc này cho dù đối phương thế với trời sẽ không đối địch với Đồng gia hắn cũng sẽ không buông tha, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, chỉ có người chết mới đảm bảo vạn vạn vô nhất.

Vì thế, hôm nay cho dù thế nào Vương Hạo Thần cũng nhất định phải chết!

Hình Nhân lúc này đã cùng Đồng Bì Kiện tách ra, lui về bên cạnh Vương Hạo Thần, một cặp mắt tràn ngập lập tức khóa chặt Đồng Thiên Tân, thế nhưng hắn cũng không có mạo muội xông lên, bởi vì hắn cảm nhận được xung quanh còn có không ít Đồng gia cao thủ, những người này thực lực cũng không tính cao mình, thế nhưng lại liên hợp tạo thành một tòa trận pháp vây khốn bọn hắn, mà bên cạnh Đồng Thiên Tân, còn có Đồng Vô Lệ và Đồng Bì Kiện, ba người này chỉ cần liên thủ, trong vòng 5 chiêu liền có thể đem hắn giết chết.

- Không ngờ chúng ta chung quy vẫn là chạy trời không khỏi nắng!

Hình Nhân cười khổ nói.

Cho dù là lấy Hình Nhân tâm cảnh, trong lòng lúc này cũng đã tuyệt vọng, bởi vì hắn không nhìn ra được bất cứ cơ hội sống sót nào cho hắn và Vương Hạo Thần.

Trước mắt Đồng Thiên Tân, Đồng Bì Kiện và Đồng Vô Lệ tùy tiện chọn ra một người đều có thực lực nhìn hơn hắn, ba người này liên thủ mà nói, hắn hoàn toàn chỉ có nước chặt vật chạy trốn chết phần, mà xung quanh lại có Văn Thạch Trận che lại, cho dù là lấy thực lực của hắn cũng không có cách nào chạy ra ngoài.

Chính vì vậy, Hình Nhân gần như đã nhận mệnh, tất cả những gì hắn có thể làm chính là tận lực cùng đối phương đồng quy vu tận, giết một cái là hòa vốn, giết hai cái xem như có lãi.

- Hình Nhân người không cần phải như vậy! Chúng ta và bọn chúng kỳ thực hươu chết về tay ai cũng chưa biết đâu!

Hình Nhân đã làm tốt tâm lý từ chiến đến cùng, ai biết vào lúc này Vương Hạo Thần ở một bên lại đột nhiên mở miệng nói, để cho hắn không nhận được mà kinh ngạc.

Đến cả Hình Nhân cũng đã nhận mệnh, Vương Hạo Thần một cái Lục Tinh Vũ Sĩ làm sao còn có dám lượng nói ra lời này?

Vương Hạo Thần không có ngay lập tức giải đáp Hình Nhân nghi hoặc, ánh mắt chuyển sang nhìn Đồng Thiên Tân mấy người, thanh âm dần trở nên lạnh lẽo nói:

- Nếu như các người thực sự muốn đuổi cùng giết tận, vậy ta hôm nay cũng muốn để cho các người hối hận vì hành động của mình!

Nói rồi, hắn đối với đầu tiểu thú đang một mực quấn lấy cánh tay của hắn nhẹ giọng nói:

- Tiểu Long, lần này liền nhờ vào ngươi!

Tiểu Long thân là huyền thú, thế nhưng lại có thể hiểu được tiếng người, tuy rằng còn không có hoàn toàn được trí tuệ giống như nhân loại, thế nhưng muốn hiểu được Vương Hạo Thần lời nói.

Bồng!

Một đạo kim sắc hào quang từ trong ống tay áo của Vương Hạo Thần bay ra, lao thẳng lên bầu trời, bạo phát vô tận kim quang, hầu như muốn đem toàn bộ Đồng gia thấp sáng, mà cùng lúc đó, một đạo khủng bố khí thế lập tức bùng nổ mà đến.

Tiểu Long thân thể trong nháy mắt liền trở nên khổng lồ hơn gấp mấy chục lần, toàn thân phủ lên một lớp long lân dày đặc kim quang, sau lưng càng là xuất hiện một đôi long dực khổng lồ, trên đỉnh đầu có một cái long giác hùng vĩ, lộ ra từng tia uy nghiêm bá khí của bậc hoàng giả.

Tiểu Long lúc này, ngoại hình so với ở trước đó khác biệt rất nhiều, tuy rằng nó về cơ bản vẫn chỉ là một đầu ấu long, thế nhưng khi tiến vào hình thái chiến đấu vẫn có thể thể hiện ra uy thế của long tộc.

Tiểu Long xuất hiện, liền để cho đám người của cả hai bên kinh ngạc đến ngây người, từng cái vẻ mặt đại ra nhìn vào đầu cự long trước mặt.

- Đây là... giao long?

Đồng Thiên Tân ánh mắt tràn đầy vẻ kinh dị không thể tưởng tượng nổi, hắn trước giờ chưa từng gặp qua long tộc, thậm chí ngay cả tạp huyết nhất á long cũng chẳng có cơ hội tiếp xúc, bởi vì chỉ còn trong mình mang long tộc huyết mạch, khi trưởng thành đều là những loại huyền thú vô cùng cường đại, đừng nói là Vũ Linh, coi như là Vũ Quân cũng không hẳn có tư cách tiếp xúc.

Đồng Thiên Tân cũng chỉ là từ sách cổ mới biết được một chút thông tin về long tộc, thế nhưng kiến thức thực sự rất hạn hẹp, vì thế hắn mới nhầm tưởng Tiểu Long chỉ là một đầu giao long, lại cách nào nghĩ đến nó là chân long, bởi vì chân long thực sự quá mức hiếm thấy, coi như là tìm khắp Đông Hoa hoàng triều cũng gần như không có khả năng nhìn thấy.

Cái này cũng không thể trách hắn, dù sao Đồng gia không thể so với Thiên Sinh Môn, Vương Hạo Thần trước đây cũng là dựa vào kiến thức từ trong đồng sách cổ tại tông môn mới có thể nhận ra Tiểu Long thân phận.

Vương Hạo Thần lúc này kỳ thực cũng kinh ngạc không kém Đồng Thiên Tân bao nhiêu, hắn là biết được Tiểu Long có được chiến lực có thể so sánh với Vũ Linh cảnh cường giả nhân loại, thế nhưng hắn cũng không biết đối phương có thể biến đổi hình dạng chiến đấu, trở nên hùng vĩ như vậy.

Lại nói, Tiểu Long bây giờ vẫn còn là một đầu ấu long, thế nhưng thân thể cũng đã lớn hơn người bình thường gấp 10 thậm chí 20 lần, vậy nếu đợi đến lúc nó trưởng thành hình thể sẽ không lồ đến mức nào?

Quan trọng nhất là, Tiểu Long bày ra một cỗ khí thế không ngờ vậy mà không gì sánh được mạnh mẽ, ẩn ẩn còn mạnh hơn cả Đồng Vô Lệ không ít.

Vương Hạo Thần vốn là không muốn để cho Tiểu Long xuất hiện, bởi vì chỉ cần nó xuất hiện nhất định sẽ gây ra động tĩnh rất lớn, thế nhưng lúc này hắn thực sự là đối với tình thế chắc chắn phải chết, vì thế vạn bất đắc dĩ chỉ có thể để bại lộ tầm mắt chủ bài này.

Hình Nhân ở bên cạnh Vương Hạo Thần sớm đã không nhìn được mà tròn mắt há hốc mồm, trước đó Vương Hạo Thần nói với hắn những lời kia hắn còn cho là đối phương điên rồi, giờ mới biết người sau là có chỗ dựa vào mới dám nói như vậy.

.....

- Hắn vậy mà lại có một đầu giao long bên cạnh bảo hộ! Thân phận của hắn đến cùng là như thế nào?

Đồng Thiên Tân nhìn thấy Tiểu Long thân thể khổng lồ đứng sau lưng Vương Hạo Thần, trong lòng không khỏi kiêng kỵ, không chỉ là bởi vì thực lực của Tiểu Long, mà còn là vì hậu trường của Vương Hạo Thần.

Hắn đại khái có thể đoán ra một đầu giao long giá trị, đối với bất kỳ một thể lực nào đều bảo vật vô giá, ngay cả Vương cấp thể lực như Từ Dương Tông cũng không có, thế nhưng Vương Hạo Thần lại có một đầu giao long như vậy đi theo bảo vệ, cái này phải là thể lực cường đại thể nào mới có thể bỏ ra đến?

Vào lúc này, Đồng Thiên Tân kỳ thực trong lòng đã bắt đầu hồi hận, nếu như sớm Vương Hạo Thần có khả năng có hậu trường so với Từ Dương còn kinh khủng hơn như vậy, hắn còn lâu mới dám xuất thủ với đối phương, thế nhưng trên đời không chuyện “nếu như”, lúc này bọn hắn đâm lao phải theo lao, nếu không một khi để Vương Hạo Thần trở về tông môn, sau đó thứ chờ đợi Đồng gia chính là hủy diệt.

Và lại, Đồng Thiên Tân cũng có thể nhận ra Tiểu Long khí thế tuy rằng rất mạnh, thế nhưng vẫn Vũ Linh cảnh cấp bậc, cái này đại biểu nó vẫn là một đầu ấu long, bọn hắn vẫn có khả năng đối phó nó.

- Nếu như có thể bắt đầu giao long này làm huyền thú hộ tộc thì tốt..

Đồng Thiên Tân trong đầu lướt qua một cái suy nghĩ điên cuồng, Đồng gia nếu là có được một đầu giao long bảo vệ, đợi đến khi nó hoàn toàn trưởng thành, Đồng gia nhất định sẽ là một bước lên trời, lúc đó coi như là Từ Dương Tông cũng chưa hẳn có thể cùng bọn hắn bình khởi bình tọa.

Thế nhưng Đồng Thiên Tân rất nhanh liền bỏ đi cái suy nghĩ này, bởi vì cho dù có bắt được Tiểu Long, vạn nhất thể lực sau lưng Vương Hạo Thần đuổi đến nơi này, sau đó có biện pháp tìm được tung tích của nó, vậy bọn hắn có một trăm cái miệng cũng chối không hết tội.

- Nhị đệ! Người có thể đối phó đầu giao long này không?

Đồng Thiên Tân gạt bỏ tạp niệm, đưa nhìn Đồng Vô Lệ hỏi.

Ở đây Đồng Vô Lệ mạnh nhất, muốn đối kháng Tiểu Long nhất định phải dựa vào hắn mới được.

Đồng Vô Lệ hơi nhíu mày, hắn có thể cảm nhận được Tiểu Long thực lực vô cùng cường đại, cho dù là hắn thời kỳ toàn thịnh cũng không hẳn có thể đối phó được, càng không nói bây giờ hắn đang bị thương, chiến lực cùng lắm chỉ có thể phát huy được 7,8 thành, rất có thể không phải là đối thủ nó.

Thế nhưng là, lúc này không phải thời điểm hắn có thể thoái thác, vì thế chỉ có thể cắn răng nói:

- Có thể thử một lần!

Đồng Thiên Tân cũng biết chỗ khó của đối phương, vì thế lập tức nói:

- Người chỉ cần cầm chân nó một lát là đủ, đợi ta và thái trưởng lão giết Vương Hạo Thần và Hình Nhân sẽ cùng người liên thủ đối phó nó!

- Tốt!

Vạch ra kế hoạch xong, ba người cũng không lãng phí thời gian, lập tức hướng Vương Hạo Thần bọn người lao tới.

Việc đến nước này, bọn hắn căn bản không thể lui bước, nhất định phải giết bằng được những người trước mắt, bất kể phải bỏ ra đại giới lớn thế nào đi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 155: Nhược Điểm

Đồng Vô Lệ một thân tu vi Tứ Tinh Vũ Linh toàn diện bạo phát, mà hắn cũng lấy ra vũ khí của mình là một thanh chiến kích, đối mặt với Tiểu Long, hắn căn bản không dám có chút nào giữ lại.

- Rống!

Tiểu Long gầm lên một tiếng, thân hình to lớn lập tức đem Vương Hạo Thần và Hình Nhân bảo hộ ở phía sau, đồng thời đuổi ra một cái long thủ, hướng Đồng Vô Lệ đập đi qua.

Tiểu Long thân là huyền thú, từ khi sinh ra đã có chiến đấu bản năng, hơn nữa còn là long tộc, lực lượng không gì sánh được mạnh mẽ, tuy tiện một kích, đều có thể đem cường giả mới vào Vũ Linh đánh cho trọng thương, thậm chí diệt sát.

Đương nhiên, Đồng Vô Lệ không phải là dạng này yếu nhược Vũ Linh, hắn không chỉ có tu vi đạt tới Tứ Tinh Vũ Linh, hơn nữa còn là một vị thiên tài, nếu như không tiếc hết thảy đại giới, hắn hoàn toàn có năng lực cùng Ngũ Tinh Vũ Linh liều mạng.

Chỉ thấy Đồng Vô Lệ vung lên trong tay chiến kích, thi triển ra một loại võ kỹ nào đó, chiến kích lập tức đâm ra, tựa như giao long xuất hải, khí thế mạnh đến kinh người.

Àm!

Chiến kích cùng với long thủ cùng một chỗ đụng vào nhau, bộc phát ra từng trận khí lăng mãnh liệt, may mắn Vương Hạo Thần được Tiểu Long dùng thân thể to lớn che đi, nếu không chỉ cần dính vào chút dư ba này cũng muốn nửa cái mạng của hắn.

Chiến kích của Đồng Vô Lệ là tứ phẩm huyền khí Bá Vân Kích, uy lực đủ để xuyên thủng bình thường cấp bốn huyền thú nhục thân phòng ngự, bất quá Tiểu Long lại không phải là tứ phẩm huyền thú bình thường, coi như không đề cập đến chiến lực của nó, chỉ dựa vào việc nó có được vây rồng thuộc về long tộc, đã đủ khiến cho phòng ngự của nó trở nên tương đương biến thái. Bá Vân Kích căn bản không thể công phá lớp phòng ngự của nó, càng không nhắc đến việc làm nó bị thương.

Thậm chí, vây rồng còn có phản lại lực công kích của Đồng Vô Lệ, hai cổ lực lượng phối hợp đem hắn đánh bay ra ngoài, trong khi Tiểu Long lại nhàn nhã đứng nguyên tại chỗ.

So man lực, huyền thú thông thường đều chiếm ưu thế hơn nhân loại.

Đồng Vô Lệ cảm thấy chính mình giống như vừa mới đâm vào một tường sắt, cánh tay có chút tê dại, trong lòng không khỏi kinh ngạc, giao long phòng ngự vậy mà đáng sợ như vậy?

Trước đó hắn vẫn nghĩ, giao long tuy rằng có được một phần năng lực của long tộc, sức phòng thủ cũng mạnh hơn huyền thú thông thường một ít, thế nhưng còn phải là chân chính long tộc, lớp vây rồng cũng chỉ là tiến hoá mạnh hơn một chút, so với chân long vậy phải kém hơn vô số lần.

Tiểu Long cấp bậc nhiều lắm cũng chỉ là tứ phẩm trung cấp huyền thú, theo Đồng Vô Lệ phán đoán, dựa vào tu vi của hắn phối hợp Bá Vân Kích, lớp vây rồng của Tiểu Long còn không thể hoàn toàn ngăn cản công kích của hắn mới đúng, thế nhưng vừa rồi cùng đối phương đấu qua một kích hắn mới biết mình sai, chẳng lẽ giao long phòng ngự đúng là giống như trong truyền thuyết mạnh như vậy?

Đáng tiếc Đồng Vô Lệ như thế nào cũng không thể ngờ được, hắn đối mặt căn bản không phải là giao long, mà là một đầu chân long, hắn một mực vẫn là đánh giá thấp năng lực của Tiểu Long, vì thế giao thủ mới ăn thiệt thòi.

Bất quá cái này không thể trách hắn, dù sao đừng nói là chân long, cho dù là giao long đều cực kỳ hiếm thấy, cho dù là vị kia Đồng gia Vũ Vương lão tổ, cũng chưa từng thấy qua giao long, ngay cả sách cổ do vị lão tổ lưu lại tại Đồng gia cũng chỉ là sơ bộ miêu tả một chút hình dạng bên ngoài của giao long, không tính là chi tiết, chỉ dựa vào chút kiến thức đơn giản đó mà muốn phân biệt ra giao long và chân long vẫn là rất khó.

.....

Tiểu Long một kích đánh lui Đồng Vô Lệ về sau, liền chú ý đến Đồng Thiên Tân và Đồng Bi Kiện hướng về Vương Hạo Thần lao đến, lập tức nổi giận, long thủ nhanh như chớp vỗ đi qua, ngăn lại bọn hắn đường đi.

Đồng Thiên Tân và Đồng Bi Kiện không ngờ Tiểu Long bị Đồng Vô Lệ quán lấy còn có dư lực chú ý đến bọn hắn, mắt thấy cái kia to lớn long thủ đã nhanh đánh tới mặt, căn bản không kịp né tránh, đành phải cuống quýt chống đỡ.

Tiểu Long lực lượng cường đại cỡ nào, Đồng Thiên Tân và Đồng Bi Kiện thực lực lại kém xa Đồng Vô Lệ, tại dưới tình huống không có đề phòng chiến lực hoàn toàn không thể phát huy đến đỉnh phong, cả hai người đều bị nó tại chỗ đập cho thổ huyết, thân hình hướng về phía sau cuống lui.

Đồng Vô Lệ biết rõ Đồng Thiên Tân và Đồng Bi Kiện không có khả năng là đối thủ của Tiểu Long, vì thế lập tức dẫn theo chiến kích giết tới, thu hút sự chú ý của đối phương về phía mình.

Cứ việc Đồng Vô Lệ biết rõ mình không có khả năng chiến thắng Tiểu Long, thế nhưng chưa hẳn đã không có sức hoàn thủ.

Mà Đồng Thiên Tân và Đồng Bi Kiện thì cũng không dám tùy tiện hướng Vương Hạo Thần và Hình Nhân xuất thủ, ngược lại ở một bên trợ công cho Đồng Vô Lệ, cùng một chỗ đối kháng Tiểu Long.

Tiểu Long lấy một địch ba, chiến lực mạnh đến đáng sợ, nếu như chỉ xét về man lực, e rằng đã có thể so sánh với nhân loại Vũ Linh cảnh hậu kỳ cường giả cấp bậc, bất quá nó dù sao không có kinh nghiệm đối địch, lúc này bị ba người vây công liền ứng phó có chút lúng túng, để lộ ra không ít sơ hở, may mắn năng lực phòng thủ của nó rất mạnh nên mới không bị thương.

Vương Hạo Thần cũng nhìn ra điểm này, vì thế liền đối với Hình Nhân ở bên cạnh nói:

- Hình Nhân, có lẽ vẫn cần ngươi xuất thủ!

Hình Nhân tu vi tuy rằng chỉ là Cửu Tinh Vũ Linh, thế nhưng chiến lực lại có thể so sánh với Vũ Linh sơ kỳ, có lẽ không phải đối thủ của Đồng Vô Lệ dạng này cường giả, bất quá muốn chống lại Nhất Tinh Vũ Linh như Đồng Thiên Tân hoặc Đồng Bi Kiện thì dư dả, vừa vặn có thể giúp Tiểu Long giảm bớt áp lực.

- Tốt!

Hình Nhân không có bất cứ cái gì nói nhảm, lập tức nhảy vào vòng chiến, mà mục tiêu của hắn, chính là Đồng Thiên Tân.

Hình Nhân lựa chọn Đồng Thiên Tân cũng là có tư tâm, hắn đối với người sau hận đến tận xương tủy, vì thế lần này ngoại trừ là để cho Tiểu Long giảm bớt áp lực, bản thân hắn còn muốn nhân cơ hội này đem Đồng Thiên Tân giết chết, thay gia tộc báo huyết thù.

Có Hình Nhân gia nhập Tiểu Long áp lực giảm nhiều, ung dung lại một địch hai từ thế đấu với Đồng Vô Lệ và Đồng Bi Kiện, mà Đồng Thiên Tân thì bị Hình Nhân gắt gao kéo lấy không cách nào thoát thân.

Nếu là bình thường, lấy Đồng Thiên Tân thực lực không hẳn sẽ sợ Hình Nhân, thế nhưng lúc này trên người còn có thương tích, chiến lực chỉ có thể phát huy ra 7 thành lúc toàn thịnh, vì thế muốn ứng phó một cái diễn cuồng Hình Nhân có chút giật gấu vá tai, rơi vào hạ phong tuyệt đối.

Vương Hạo Thần ở phía sau đưa mắt nhìn 5 người đang đại chiến thành một đoàn, trong lòng lại âm thầm cười khò, những người trước mặt thực lực quá mạnh, hắn căn bản không có những tay chỗ trống, chỉ cần hắn vừa xuất thủ, e rằng sẽ bị dư ba tại chỗ đánh trọng thương.

Bất quá hắn cũng không định ngồi không, đem Thái Dương Chi Mâu mờ ra, quan sát xung quanh.

Lấy Vương Hạo Thần năng lực hiện tại, tự nhiên có thể nhìn ra, khu vực xung quanh bọn hắn sớm đã bị người khác dùng trận pháp khoá lại.

- Thiên Long Hàng Thế!

Vương Hạo Thần tay cầm Diệu Nhật Kiếm bỏ ra, kiếm khí như hồng bộc phát, hoá thành một đạo kim long hư ảo giương nanh múa vuốt đánh trên trời.

- Bành!

Kim long hư ảnh đụng vào một kết giới vô hình, không chút huyền niệm bị ngăn trở xuống dưới.

Một kiếm của Vương Hạo Thần, đủ để trọng thương Cửu Tinh Vũ Sĩ bình thường, thế nhưng cái kia Văn Thạch Trận là loại trận pháp vậy khôn được gần 10 vị Vũ Sư liên thủ kết trận, lấy thực lực của hắn mà muốn phá vỡ đúng là khó như lên trời.

Vương Hạo Thần hơi nhíu mày, tuy rằng lúc này Tiểu Long và Hình Nhân đang chiếm ưu thế, bất quá nơi này là sân nhà của đối phương, vì thế hắn không có ý định dây dưa ở nơi này, bất quá bên ngoài lại có một cái Văn Thạch Trận vậy khôn, coi như bọn hắn muốn chạy cũng không làm được.

- Cho dù là trận pháp mạnh mẽ đến đâu cũng có điểm yếu! Ta không tin mình nhìn không ra!

Vương Hạo Thần toàn lực vận chuyển Thái Dương Chi Mâu, cẩn thận từng li từng tí quan sát kết giới vô hình do trận pháp tạo ra.

Người khác, có lẽ chỉ có thể lấy lực phá trận, thế nhưng hắn lại có Thái Dương Chi Mâu, chưa chắc đã không có cơ hội tìm đến điểm yếu của nó.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 156: Bắt Người

Trong lúc Vương Hạo Thần tập trung quan sát tìm kiếm nhược điểm của Văn Thạch Trận, Tiểu Long và Hình Nhân đã cùng với Đồng gia tam đại cường đại đánh ra chân hoả.

Tiểu Long thực lực trong năm người là mạnh nhất, nó một mình ứng phó Đồng Vô Lệ và Đồng Bì Kiện không chút khó khăn, nếu không phải kinh nghiệm chiến đấu không đủ, e rằng đã sớm có thể phân ra thắng bại.

Trong khi chiến đấu, Đồng Vô Lệ cơ hồ là gánh chịu phần lớn áp lực, Đồng Bì Kiện tu vi chỉ là Nhất Tinh Vũ Linh, thực lực như vậy thậm chí không đủ để gây thương tổn cho Tiểu Long, nhiều lần còn suýt nữa bị đối phương đã thương, may mắn có Đồng Vô Lệ ở một bên nhanh tay tương trợ mới thoát được.

Đồng Thiên Tân còn thâm hơn, bởi vì Hình Nhân chính là lòng ôm ý định cho dù bỏ mạng cũng phải giết cho bằng được hắn, vì thế người trước hoàn toàn là bị người sau một đường đánh bẹp, khắp người đều là thương tích, chỉ có thể đau khổ kiên trì, bất cứ lúc nào cũng có thể bại trận.

Hình Nhân trên thân cũng có mấy đạo vết thương, thế nhưng hắn căn bản không để ý đến, chỉ liều mạng công kích Đồng Thiên Tân, thế không giết được đối phương sẽ không bỏ qua.

- Tam đệ! Mau cứu ta!

Đấu thêm vài hiệp, Đồng Thiên Tân rốt cuộc không còn chịu nổi, không thể không hướng Đồng Vô Lệ gào thét xin cứu viện.

Đồng Vô Lệ bất đắc dĩ, hắn lúc này ứng phó đã có chút giằng co và tai, chỗ nào có sức lực đi giúp người khác?

Thế nhưng là, đại ca của mình lâm nguy, hắn không có khả năng ngồi nhìn, đành phải để cho Đồng Bì Kiện xông tới trợ giúp, còn mình ở lại đơn độc ngăn cản Tiểu Long.

Đồng Bì Kiện kịp thời cứu viện, đem Hình Nhân ngăn chặn, để cho Đồng Thiên Tân có cơ hội thở dốc, nếu như người trước đến muộn một tí, hắn cái mạng này chỉ sợ không giữ được.

Đồng Thiên Tân trong lòng vô cùng ghen ghét, chỉ trong vòng một ngày thời gian, hắn đã suýt chết mấy lần, cái này để cho hắn thân là người đứng đầu một cái gia tộc không gì sánh được khó chịu.

.....

Vương Hạo Thần một mực dùng Thái Dương Chi Mâu quan sát trận pháp, thế nhưng là, bởi vì thực lực của hắn có hạn, muốn tìm ra điểm yếu của Văn Thạch Trận là rất khó khăn.

Nếu như hắn tu vi đạt tới Vũ Sư, chỉ cần nhìn một chút liền có thể thấy được trận pháp này khắp nơi là sơ hở, phá trận dễ như trở bàn tay.

- Thật không dễ dàng!

Vương Hạo Thần dùng tay xoa xoa một chút chính mình mồ hôi đôi mắt, hao tổn nhiều thời gian như vậy, tuy rằng gặp không ít khó khăn, bất quá hắn cuối cùng vẫn tìm ra được nhược điểm của Văn Thạch Trận.

Cái nhược điểm này cũng không rõ ràng, thế nhưng tổng thể so với không có thu hoạch gì vẫn tốt hơn nhiều.

Bất quá, xem như Vương Hạo Thần tìm được nhược điểm của Văn Thạch Trận, hắn cũng không có biện pháp làm gì nó, trừ phi là Hình Nhân hoặc Tiểu Long xuất thủ, mới có thể đem trận pháp phá vỡ.

- Tiểu Long! Không muốn dây dưa với bọn hắn!

Vương Hạo Thần hướng Tiểu Long cao giọng nói.

Tiểu Long cũng không muốn tiếp tục dây dưa, Đồng Vô Lệ căn bản không phải đối thủ của nó, đánh tiếp không có gì thú vị.

Tiểu Long lập tức tăng mạnh thế công, để cho Đồng Vô Lệ ứng phó càng thêm chật vật, bây giờ người sau mới biết, Tiểu Long trước đó còn không có vận dụng toàn lực.

Hình Nhân thì không có dễ dàng như vậy, trước đó hắn vì để trọng thương Đồng Thiên Tân đã bỏ ra cái giá không nhỏ, lúc này cùng Đồng Bì Kiện đối kháng liền có chút rơi xuống hạ phong, bất quá đối phương muốn đánh bại hắn cũng sẽ không dễ dàng.

Đồng Thiên Tân ánh mắt nhìn Vương Hạo Thần tràn ngập sát khí, thế nhưng hắn lại không thể ra tay đối phó đối phương, bởi vì chỉ cần động một chút, vết thương liền sẽ chuyển biến xấu, nếu cưỡng ép ra tay sẽ chỉ có hại không có lợi.

Đồng Thiên Tân lúc này cơ hồ đã mất đi sức chiến đấu, chỉ có thể ở một bên dưỡng thương, trừ phi là thương thế ổn định, nếu không hắn tuyệt đối không dám gia nhập vòng chiến.

- Bành!

Đúng lúc này, Đồng Vô Lệ rốt cuộc cũng không còn cầm cự nổi, bị Tiểu Long một cái long thủ đánh trúng, trong miệng lập tức phun ra đại lượng máu tươi, cả người bay ngược ra ngoài.

Thực lực của hắn, đơn đã độc đấu chỉ có thể ngăn cản Tiểu Long một lúc, kéo dài hắn tự nhiên sẽ bại.

- Tiểu Long! Giúp ta phá trận!

Vương Hạo Thần miệng vừa nói, tay lại cảm trường kiếm bỏ ra, một đạo kiếm quang màu vàng hướng một điểm trên bầu trời đâm đến, lại bị trận pháp ngăn trở xuống.

Đương nhiên, Vương Hạo Thần cũng không tính dựa vào năng lực của mình phá trận, mục đích của hắn chỉ là muốn chi đường cho Tiểu Long.

Tiểu Long lập tức làm theo, vung long thủ to lớn toàn lực vỗ tới, đánh vào trận pháp điểm yếu.

Tiểu Long một thân lực lượng cực kỳ cường đại, mà Văn Thạch Trận cho dù là được 10 vị Vũ Sư liên thủ bố trận, có thể miễn cưỡng vây khốn thông thường Vũ Linh cường giả, thế nhưng đối với Tiểu Long loại này quái vật lại không đủ dùng.

Cho dù Vương Hạo Thần không tìm ra trận pháp điểm yếu, cho Tiểu Long một chút thời gian nó cũng có thể cưỡng ép đánh vỡ trận pháp.

Văn Thạch Trận bị đánh trúng điểm yếu, vậy e rằng một chiêu cũng không ngăn cản nổi.

- Ầm!

Trận pháp ngay cả vài hơi thở thời gian đều không thể kiên trì, trực tiếp bị đánh nát thành từng mảnh, mười vị Vũ Sư điều khiển trận pháp đều bị phản phệ thành trọng thương, không có mấy người có thể đứng lên được.

- Văn Thạch Trận cứ như vậy bị phá?

Đồng Thiên Tân há hốc mồm, hắn biết rõ Tiểu Long chiến lực rất mạnh, thế nhưng chỉ dùng một kích liền có thể phá hủy trận pháp của bọn hắn, cái này cũng quá mức a?

- Hình huynh, chúng ta đi!

Vương Hạo Thần nhảy lên lưng Tiểu Long, lại đối với Hình Nhân quát lớn một tiếng.

Tuy rằng lúc này bọn hắn chiếm thượng phong, thế nhưng hắn biết ở trong Đồng gia còn có một cái nhân vật rất khủng bố, hắn cũng không muốn mạo hiểm ở lại đại khai sát giới.

Thế nhưng để cho Vương Hạo Thần ngoài ý muốn chính là, Hình Nhân vậy mà không rời đi, ngược lại điên cuồng hướng Đồng Thiên Tân lao đến, lại một mực bị Đồng Bì Kỵ ngăn cản.

Vương Hạo Thần hơi suy nghĩ một chút liền hiểu được, Hình Nhân đối với Đồng Thiên Tân sát niệm thực sự quá lớn, cơ hồ đã là không chết không thôi, đối phương lúc này nhìn thấy cơ hội dễ giết chết cứu nhân của mình tự nhiên là không thể bỏ qua.

- Tiểu Long! Người giúp ta đem người kia bắt lại!

Vương Hạo Thần ngón tay chỉ về phía Đồng Thiên Tân đồng trị thương, mở miệng nói.

Tiểu Long đối với lời nói của Vương Hạo Thần không có bất cứ cái gì phản đối, chỉ thấy thân hình khổng lồ của nó hơi lay động, trong nháy mắt liền lao về phía Đồng Thiên Tân.

Đồng Thiên Tân vốn đang chuyên tâm trị thương, bỗng nhiên trong lòng lại sinh ra một loại cảm giác nguy hiểm, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiểu Long đang hướng về phía mình lao tới, trong lòng lập tức hoảng sợ, đầu “ giao long “ này chiến lực hắn đã lĩnh giáo qua, ngay cả Đồng Vô Lệ cũng không phải đối thủ của nó, hắn một kẻ đang bị trọng thương làm sao có thể cùng nó chống lại?

- Vô Lệ mau cứu ta!

Đồng Thiên Tân kinh kêu một tiếng, cũng không có cách nào tiếp tục trị thương, vội vàng kéo thân thể trọng thương muốn chạy trốn, thế nhưng tốc độ của hắn lúc này căn bản quá chậm, trong nháy mắt liền bị Tiểu Long bắt được.

Đồng Vô Lệ và Đồng Bì Kỵ đều muốn trước tiên đi lên cứu viện, thế nhưng bọn hắn một người bị thương, một người lại bị Hình Nhân cuốn lấy, căn bản không cách nào kịp thời chạy tới.

- Đánh nát hắn!

Vương Hạo Thần nhìn Đồng Thiên Tân một chút liền nói.

Tiểu Long ỷ lời, long thủ hơi chút dùng lực, đem Đồng Thiên Tân chấn cho bất tỉnh.

- Tiểu tử! Mau thả người, có chuyện gì từ từ nói!

Đồng Vô Lệ hét lớn một tiếng, lại không dám tiến lại gần, sợ đối phương tổn thương đại ca của hắn.

Thế nhưng là, chính bản thân Đồng Vô Lệ cũng biết lời này của mình không có bao nhiêu áp lực, bởi vì chính mình cũng không phải là đối thủ của Tiểu Long, muốn để cho đối phương có chỗ kiêng kị, tại Đồng gia lúc này cũng chỉ có Hoàng Uyên có năng lực này.

Đồng Vô Lệ ngay vào lúc Văn Thạch Trận phá toái cũng đã hướng Hoàng Uyên truyền tin, đối phương hắn là rất nhanh có thể chạy tới, việc hắn cần làm lúc này là tận lực kéo dài thời

gian, nếu như để Vương Hạo Thần đám người chạy mất, vậy muốn truy cũng không chắc có thể đuổi kịp.

Vương Hạo Thần không để ý đến Đồng Vô Lệ, quan hệ hai bên đã đi đến một bước này, còn có cái gì để nói, cho dù muốn nói hẳn cũng sẽ không nói ở nơi này, tránh trì hoãn thời gian.

- Hình huynh! Cừu nhân của ngươi ta đã bắt được, chúng ta mau đi!

Vương Hạo Thần đối với Hình Nhân lớn tiếng nói.

Hình Nhân nghe vậy, không còn cùng với Đồng Bì Kiện dây dưa, lập tức tách ra, chạy tới bên cạnh Vương Hạo Thần.

- Đa tạ!

Hình Nhân nhìn Vương Hạo Thần một cái nói.

Hắn biết rõ Vương Hạo Thần sớm có thể rời đi, thế nhưng đối phương không chỉ không làm như vậy, ngược lại còn bắt sống Đồng Thiên Tân, cái này chính là vì muốn bảo vệ Hình Nhân hắn, nếu không phải như vậy, Vương Hạo Thần e rằng sớm đã đem Đồng Thiên Tân giết đi.

Kỳ thực đúng là như vậy, Vương Hạo Thần đối với Đồng Thiên Tân sớm đã có sát tâm, nếu như chỉ có hắn và Tiểu Long hai người, hẳn chắc chắn sẽ không buông tha cho Đồng Thiên Tân, thế nhưng lúc này bên cạnh hắn còn có Hình Nhân, nếu như hắn hạ sát thủ với Đồng Thiên Tân, Đồng gia một khi không đuổi kịp hẳn sẽ quay sang trút hết lửa giận lên người Hình Nhân, vậy người sau liền không có cơ hội sống sót.

Lại nói, Vương Hạo Thần và Hình Nhân quan hệ bất tri bất giác đã trở nên thân thiết hơn trước rất nhiều, đã có thể xem là bằng hữu, Vương Hạo Thần cũng biết rõ Hình Nhân đối với Đồng Thiên Tân có oán hận rất lớn, đối phương chắc chắn là muốn tự tay giết chết Đồng Thiên Tân trả mối thù gia tộc, vì thế hắn mới lưu lại Đồng Thiên Tân mệnh đề cho Hình Nhân tới lấy.

Hình Nhân là hiểu được điểm này, vì thế mới đối với Vương Hạo Thần vô cùng cảm kích.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 157: Trao Đổi

Có được Đồng Thiên Tân trong tay, Vương Hạo Thần và Hình Nhân có tự tin có thể dễ dàng thoát khỏi Đồng gia, trước không nói tốc độ của bọn hắn vốn dĩ không chậm, nay lại có con tin, đối phương chắc chắn sẽ ném chuột sợ vỡ bình, từ đó tạo thêm cơ hội cho bọn hắn.

Đồng Vô Lệ ở một bên nhìn thấy Vương Hạo Thần và Hình Nhân sắp rời đi, trong lòng luống cuống, đột nhiên trong cái khó ló cái khôn, vội vàng quát lớn:

- Hình Nhân! Ngươi không muốn cứu người thân của mình sao?

Hình Nhân vốn dĩ đang muốn rời đi, nghe được lời này của Đồng Vô Lệ liền chấn động, hai chân vậy mà không cách nào cất bước.

Hình Nhân đối với Đồng gia hận thấu xương, không chỉ là vì gia tộc của mình, mà còn là bởi vì Hình Thiên và Hình Địa đã rơi vào tay Đồng gia hơn nửa còn sống chết chưa rõ.

Đồng gia không có trực tiếp tại chiến trường giết chết Hình Thiên và Hình Địa là vì Đồng Thiên Tân vẫn còn muốn lấy được công pháp từ chỗ hai người bọn hắn, thế nhưng Hình Nhân lại hiểu rất rõ tính cách hai vị ca ca của mình, muốn từ chỗ bọn hắn lấy được công pháp là chuyện khó như lên trời.

Lui một vạn bước, coi như Hình Thiên và Hình Địa có đem công pháp khai ra thì người của Đồng gia cũng không có cách nào tu luyện, một khi mất đi giá trị lợi dụng, hai người bọn họ chắc chắn không thoát khỏi cái chết.

Hình Nhân trong lòng sớm đã chuẩn bị tâm lý, không ngờ lúc này lại biết được Hình Thiên và Hình Địa vẫn chưa chết, cái này không thể không khiến cho hắn kích động.

Đồng Vô Lệ thấy lời nói của mình có tác dụng, trong lòng liền mừng thầm, tranh thủ rèn sắt nhân lúc còn nóng:

- Hình Nhân! Hai vị ca ca của ngươi xác thực còn chưa có chết! Chỉ cần ngươi trả lại đại ca của ta, chúng ta nhất định sẽ đem hai người bọn họ thả ra!

Hình Nhân nghe vậy, trong lòng càng thêm vui mừng, thế nhưng vài giây sau, ánh mắt của hắn lại dời sang Vương Hạo Thần trên người, thần sắc hiện lên vẻ khó xử.

Công bằng mà nói, Đồng Thiên Tân là do Tiểu Long bắt được, mà Tiểu Long nhìn qua rõ ràng là lấy Vương Hạo Thần vì tôn, quyền thả người hay không là nằm ở trong tay hắn, Hình Nhân tuy rằng rất muốn cứu hai vị ca ca của mình, thế nhưng hắn làm sao có thể hướng Vương Hạo Thần mở miệng đòi người?

Phải biết, nếu không có Vương Hạo Thần, Hình Nhân hẳn không biết có còn sống được đến lúc này hay không, càng không nói đến việc cứu Hình Thiên và Hình Địa.

Vương Hạo Thần không phải kẻ ngốc, hắn sao có thể không ra được Hình Nhân đang khó xử, trước đó hắn bắt giữ Đồng Thiên Tân, chỉ là vì muốn tạo cơ hội chạy trốn cho bọn hắn mà thôi, ai biết không nghĩ tới mọi chuyện sẽ trở nên như vậy.

Vương Hạo Thần cũng hiểu rõ, đây rất có thể là kế hoãn binh dọ viện quân của Đồng Vô Lệ, đối phương chắc chắn đang đợi cường giả mạnh hơn, chỉ cần hắn chấp nhận cùng đối phương trao đổi người, như vậy chính là tự bước chân vào bẫy, giúp đối phương đạt được mục đích.

- Bỏ đi! Xem như lại làm người tốt một lần!

Vương Hạo Thần trong lòng cười khổ một tiếng, trên đời đôi khi, đôi khi có những chuyện gì biết là không có lợi những phải làm.

- Lập tức đem Hình Thiên và Hình Địa giao ra! Trong vòng ba phút nếu như chúng ta không thấy người, vậy các ngươi liền thay Đồng Thiên Tân nhặt xác đi!

Vương Hạo Thần nhìn Đồng Vô Lệ lạnh lùng nói.

- Tốt a!

Đồng Vô Lệ không thể không đồng ý, trong lòng lại thầm mắng Vương Hạo Thần thật là một cái tiểu hồ ly, vốn dĩ hắn muốn nhân cơ hội này kéo dài thời gian đợi Hoàng Uyên đến tiếp viện, không ngờ tiểu tâm tư này cũng đã bị Vương Hạo Thần nhìn ra, vì thế đối phương chỉ cho bọn hắn ba phút thời gian, chính là không cho bọn hắn có cơ hội dây dưa.

Đồng Vô Lệ vốn không giỏi so miệng lưỡi với người khác, hơn nữa bản thân lúc này đang ở thế yếu, vì thế chỉ có thể theo ý Vương Hạo Thần.

- Vương huynh đệ! Đa tạ người!

Hình Nhân cảm kích nhìn Vương Hạo Thần, bản thân hắn cũng không phải là người giỏi nói chuyện, chỉ có thể nói ra những lời từ trong tâm.

Theo lý mà nói, Vương Hạo Thần không cần phải đem người giao ra, bởi vì chuyện này liên quan đến sự an toàn của hắn, lại nói, bản thân hắn cùng Hình Thiên và Hình Địa không có giao tình gì, hắn cần bản không cần hi sinh lợi ích của bản thân mà mạo hiểm cứu họ.

Thế nhưng là, hai người họ hết lần này đến lần khác lại là ca ca của Hình Nhân, vì người bằng hữu này, Vương Hạo Thần không ngại mạo hiểm một lần.

.....

Cũng không tốn quá nhiều thời gian, chủ yếu là bởi vì Đồng Vô Lệ không dám làm trái ý Vương Hạo Thần, để cho thủ hạ nhanh chóng đem Hình Thiên và Hình Địa giải đến đây.

Lúc này hai người bọn họ tình trạng có thể nói là cực thảm, cả người thương tích chồng chất, vẫn đang hôn mê chưa tỉnh lại.

Thảm nhất là Hình Địa, hắn xương cốt toàn thân bị gãy nhiều đoạn, ngay cả kinh mạch và ngũ tạng đều bị thương nặng, mà Đồng gia cũng không có tận lực giúp hắn trị liệu, chỉ giúp hắn giữ lại nửa cái mạng mà thôi.

Hình Nhân nhìn thấy một màn này, trong lòng lập tức bùng lên lửa giận vô biên, thế nhưng lại bị hắn gắt gao ép xuống, bây giờ không phải lúc để trở mặt.

- Bây giờ có thể giao dịch rồi đi?

Vương Hạo Thần bình tĩnh nói.

- Người đem người giao cho chúng ta trước!

Đồng Vô Lệ nói.

- Người còn muốn cùng ta cò kè mặc cả?

Vương Hạo Thần lạnh giọng nói.

- Đại ca ta thân là nhất gia chi chủ, thân phận tôn quý bậc nào? Nếu như các người giữa đường đổi ý không chịu thả người thì làm sao bây giờ?

Lần này Đồng Vô Lệ không có ý nhượng bộ, hiện tại hắn nhất định phải tận lực kéo dài thời gian, có thể kéo bao lâu là tốt bấy lâu.

Đồng thời trong lòng hắn cũng đang oán thầm, từ lúc hắn đưa tin đến giờ cũng được một khoảng thời gian, Hoàng Uyên tên kia làm sao còn chưa có đến?

- Người đã không muốn giao người! Vậy liền quên đi, dù sao ta cũng không có cái gì tổn thất! Các người cứ chờ mà thay Đồng Thiên Tân nhất xác đi!

Vương Hạo Thần biết đối phương đang trì hoãn thời gian, vì thế không cùng đối phương đấu võ mồm, trực tiếp quay người rời đi.

Lúc này, cần phải so đối phương càng thêm cứng rắn mới có thể chiếm được càng nhiều chỗ tốt, chỉ có thể lấy lùi làm tiến để ép đối phương làm theo ý mình.

Quả nhiên, Đồng Vô Lệ thấy hắn quyết đoán như vậy liền luống cuống.

Nếu là hôm nay để Vương Hạo Thần mang Đồng Thiên Tân chạy mất, vậy người sau xác thực chỉ có một con đường chết.

- Tiểu tử! Xem như ngươi lợi hại! Chúng ta cùng một chỗ trao đổi người!

Đồng Vô Lệ không có lựa chọn, chỉ có thể cắn răng nói.

- Tốt!

Vương Hạo Thần trong lòng nở nụ cười, thế nhưng ngoài mặt vẫn không có chút nào thất thố, lại hướng Hình Nhân nhìn qua, người sau hiểu ý, lập tức đi vào Vương Hạo Thần bên người, ý muốn cùng hắn đi lên.

Rất đơn giản, Vương Hạo Thần tu vi chỉ có Lục Tinh Vũ Sĩ, Đồng Vô Lệ muốn trong lúc giao dịch ám toán hắn là chuyện dễ như trở bàn tay, vì thế Hình Nhân nhất định phải thay Vương Hạo Thần hộ pháp, cứ việc hắn cũng không phải đối thủ của Đồng Vô Lệ, bất quá dù sao cũng có thể thoáng ngăn cản một hai.

Mà lại, Tiểu Long cũng một mực ở ngay phía sau bọn hắn, chỉ cần đối phương có dị động, nó sẽ lập tức ra tay tiếp ứng.

Đồng Vô Lệ cũng nắm lấy Hình Thiên và Hình Địa đi đến, mà Đồng Bì Kiện cùng một đám còn có sức chiến đấu Đồng gia võ giả cũng đi theo.

Vương Hạo Thần cùng Đồng Vô Lệ đối mặt, bề ngoài bình thản tự nhiên, thế nhưng trong lòng thì lại vô cùng hồi hộp, ở cự ly gần thế này, hắn mới thực sự cảm giác được Đồng Vô Lệ cường đại bao nhiêu, e rằng đối phương tùy tiện đánh một chiêu, đều có thể khiến hắn trọng thương thậm chí bỏ mình.

Hình Nhân lặng lẽ cùng Vương Hạo Thần rút ngắn khoảng cách, một mặt cảnh giác nhìn Đồng Vô Lệ, chỉ cần đối phương có dị động, hắn sẽ lập tức xuất thủ.

Đồng Vô Lệ một bên trao đổi người, một bên lại đưa mắt nhìn Vương Hạo Thần, ánh mắt tràn đầy lạnh lẽo.

- Người tốt nhất không muốn giờ trò, ta tuy rằng không phải đối thủ của ngươi, bất quá nếu như ta chết Đồng Thiên Tân cũng không sống được!

Vương Hạo Thần lạnh lùng nói.

Đồng Vô Lệ nội tâm đầy dục mấy lần, cuối cùng vẫn không dám xuất thủ, bởi vì tuy rằng hắn có thể giết được Vương Hạo Thần, thế nhưng đại ca của hắn cũng sẽ khó thoát khỏi cái chết.

Nếu như không có Hình Nhân đứng ở bên cạnh, có lẽ Đồng Vô Lệ sẽ có thể mạo hiểm ném thử một chút, bất quá trên đời không có nếu như, Đồng Vô Lệ tự tin có thể giết Vương Hạo Thần mà không cho Hình Nhân cơ hội tiếp ứng, bất quá Hình Nhân cho dù không bảo vệ được Vương Hạo Thần, vẫn có thể xuất thủ đánh chết Đồng Thiên Tân, Đồng Vô Lệ căn bản không dám vỗ ngực nói rằng mình có thể nhất tâm nhị dụng vừa giết địch vừa cứu người.

Đồng Vô Lệ không dám xuất thủ, cuộc trao đổi người diễn ra rất nhanh, Vương Hạo Thần vừa tiếp được Hình Thiên và Hình Địa liền lập tức lui về bên cạnh Tiểu Long, cũng không có trực tiếp đưa người cho Hình Nhân, sợ đối phương phân tâm sẽ bị địch tập kích.

- Đi thôi!

Vương Hạo Thần đối với Hình Nhân nói, người sau cũng quan tâm thương thế của hai vị ca ca, không còn ham chiến, cả hai lập tức ngồi lên lưng Tiểu Long chuẩn bị rời đi.

- Muốn đi? Các người có hỏi qua bốn toạ?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Ác Chiến

Đạo thanh âm này vừa truyền đến, Đồng Vô Lệ sắc mặt lập tức biến thành đại hỉ.

Vương Hạo Thần đưa mắt nhìn lại, trong lòng liền khẽ run lên, bởi vì người tới không phải ai khác chính là Hoàng Uyên.

- Tiểu Long! Đi!

- Có ta ở đây, các người đi không được!

Hoàng Uyên thân ảnh trong chớp mắt xuất hiện trước mặt Tiểu Long, chặn lại đường đi của nó.

Tiểu Long long thủ hướng về phía trước vỗ một cái, đánh thẳng về phía Hoàng Uyên.

Hoàng Uyên cũng không e ngại, đồng dạng múa chưởng đánh ra, cùng Tiểu Long đối cứng.

Hai bên chi giao thủ một chiêu, thế nhưng uy thế lại rất lớn, bởi vì thực lực Hoàng Uyên so với Đồng Vô Lệ còn mạnh hơn nhiều.

Để cho Vương Hạo Thần trong lòng hơi trầm xuống chính là, Hoàng Uyên thực lực giống như hắn dự tính vô cùng mạnh mẽ, chính diện cùng Tiểu Long giao thủ vậy mà không hề rơi xuống hạ phong.

- Người này tu vi ít nhất cũng phải là Thất Tinh Vũ Linh trở lên! Lần này phiền toái lớn!

Vương Hạo Thần thờ dài, điều hắn lo sợ rốt cuộc cũng đến.

Ở bên kia, Hoàng Uyên cũng hơi kinh ngạc, hắn nhìn ra được, Tiểu Long cánh giới chẳng qua chỉ là tứ giai trung cấp huyền thú, vốn dĩ cho rằng chỉ cần mình xuất thủ liền có thể tùy tiện cầm xuống đối phương, không ngờ Tiểu Long cánh giới so sánh không bằng mình, nhưng lực lượng lại vô cùng cường đại, hoàn toàn không kém gì hắn.

Chỉ là một đầu giao long, làm sao lại cường đại như vậy? Không lẽ đây là một đầu huyết mạch phi thường cường đại thậm chí biến dị giao long?

Từ Dương Tông nội tình so với Đồng gia mạnh hơn rất nhiều, bất quá đối với chân long nhất tộc lý giải cũng không nhiều, Hoàng Uyên cũng chỉ là đối với chân long ngoại hình hiểu biết một hai, thế nhưng cũng không tương tợ, hơn nữa Tiểu Long ngoại hình so với chân long cũng có đôi chút khác biệt, cộng thêm việc nó còn đang ở trong ấu niên kỳ, vì thế Hoàng Uyên cũng không nhận ra nó là một đầu chân long.

- Đầu giao long này thực lực không kém, nếu có thể bắt về làm toạ kỵ cho thiếu tông chủ chính là công lớn!

Hoàng Uyên nghĩ thầm

- Tiểu Long! Toàn lực phá vây, nhất định phải đem chúng ta ra khỏi nơi này!

Vương Hạo Thần nhanh chóng đối với Tiểu Long nói, việc tới nước này, đã không cần nói nhảm, chỉ còn cách liều mạng, nếu như phải lưu lại, chắc chắn là một con đường chết.

Tiểu Long khẽ gật đầu, trên người khí thế càng phát ra cường đại, nó cũng không ham chiến, mà vỗ cánh hướng bên ngoài lao đi, bộ dáng chính là muốn chạy trốn.

- Hình Nhân! Lát nữa nếu như phải giao chiến, người giúp ta ngăn cản bọn hắn một chút! Ta phải trị thương cho hai vị ca ca của người!

Vương Hạo Thần nói.

Hình Nhân khẽ gật mình, sau đó liền ôm quyền hướng Vương Hạo Thần cảm kích nói:

- Đa tạ! Ta sẽ tận lực!

Liên tiếp trải qua những chuyện kia, Hình Nhân đã biết Vương Hạo Thần là người nói được làm được, nếu như đối phương nói có biện pháp giúp Hình Thiên và Hình Địa trị thương, vậy khả năng là có năng lực đó, hắn chỉ cần làm theo lời đối phương là được.

- Thật đúng là không đem ta để vào mắt?

Hoàng Uyên thấy Vương Hạo Thần đám người lại muốn chạy, cười lạnh một tiếng, lấy ra một tấm phù lục, đem nó dán lên người, tiếp sau đó tại dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, trực tiếp đập không hướng Tiểu Long đuổi theo.

- Làm sao có thể? Không phải nói chỉ có đạt tới Vũ Vương mới có thể tại trên không trung phi hành sao?

Hình Nhân khó có thể tin nói thầm.

- Cái này hẳn là không phải năng lực của bản thân hẳn! Hẳn hẳn là dùng đến Ngự Không Phù!

Vương Hạo Thần kiến thức rộng rãi, chớp mắt liền nhìn ra Hoàng Uyên nội tình.

Bình thường mà nói, đúng là chỉ có Vũ Vương cường giả mới có thể ngự không phi hành, bất quá cái này cũng không phải tuyệt đối, trên đời luôn có một ít Vũ Vương cường giả có thể chế tác ra một loại phù lục có thể giúp vũ giả giới Vương cấp cũng có thể trong thời gian ngắn phi hành trên không trung, loại phù này gọi là Ngự Không Phù.

Đương nhiên, coi như là Vũ Quân sử dụng Ngự Không Phù nhiều nhất cũng chỉ có thể ở trên không trung phi hành 1 canh giờ, mà Vũ Linh thì càng không vượt quá nửa canh giờ, nói chung là cánh giới càng thấp, thời gian sử dụng Ngự Không Phù sẽ càng ngắn.

Hoàng Uyên cấp tốc đuổi theo, tốc độ so với Tiểu Long chỉ nhanh không chậm, song quyền không ngừng hướng Tiểu Long đánh tới.

Tiểu Long không thể không chiến, bắt đầu dĩ phải cùng đối phương đánh một trận.

Vương Hạo Thần được Tiểu Long bảo hộ sau lưng, hắn lập tức lấy ra hai viên Khô Mộc Đan còn lại, phân biệt cho Hình Thiên và Hình Địa ăn vào, sau đó lại dùng một ít linh dược trị thương khác để cho hai người phục dụng, giúp bọn hắn khôi phục thương thế.

Vương Hạo Thần hiểu rõ, lấy cục diện hiện tại, chỉ dựa vào Tiểu Long và Hình Nhân là không đủ, hắn biết Hình Thiên và Hình Địa thực lực không kém gì Hình Nhân, lúc này chỉ có giúp họ khôi phục thực lực, bọn hắn mới có thêm hi vọng phá vây.

Khô Mộc Đan không hổ là loại đan dược có thể trị bất cứ thương tích nào đối với Vũ Vương trở xuống võ giả, Hình Thiên và Hình Địa sau khi phục dụng liền khôi phục sắc hồng không ít, bất quá muốn khôi phục hoàn toàn ngay lập tức vẫn là không thể nào.

- Giết!

Đồng Vô Lệ ở phía sau cũng dẫn theo một đám Đồng gia võ giả lao tới, thế không giết Vương Hạo Thần đám người sẽ không bỏ qua.

- Hừ!

Hình Nhân tự nhiên không để cho bọn hắn được như ý, lập tức tiến lên, đơn phương độc mã giết vào vòng vây.

Thực lực của hắn cũng tương đương cường đại, trong nháy mắt liền đem mấy cái Vũ Sư cấp bậc Đồng gia võ giả đánh bay.

- Ta đến chiến ngươi!

Đồng Bì Kiến không để cho Hình Nhân được nước lấn tới, lập tức lao tới đem đối phương cuốn lấy.

Đồng Vô Lệ không để ý đến Hình Nhân, theo hắn thấy, Tiểu Long mới là vấn đề lớn, chỉ cần xử lý nó, mọi việc liền dễ bàn.

Đáng tiếc, Đồng Vô Lệ không thể ngự không phi hành, chỉ có thể tiến hành quấy nhiễu, nếu không Tiểu Long áp lực sẽ càng lớn.

Cho dù là như vậy, Tiểu Long đối mặt với hai người liên thủ, cũng dần dần rơi xuống hạ phong.

Tuyệt đại bộ phận áp lực của Tiểu Long đều đến từ Hoàng Uyên, hắn một thân tu vi Thất Tinh Vũ Linh, so với Đồng Vô Lệ phải mạnh hơn rất nhiều, Tiểu Long đối mặt hắn căn bản không chiếm được chỗ tốt.

Chủ yếu là bởi vì Tiểu Long tại trên phương diện chiến đấu không quá am hiểu, càng không có bao nhiêu kinh nghiệm chiến đấu, nếu không không thể bị Hoàng Uyên ép đến mức như vậy.

Mà Hình Nhân ở bên kia, tình huống cũng không quá lạc quan, bởi vì hắn phải một mình đối mặt với một cái thực lực không kém gì hắn Đồng Bì Kiến cùng một đám Vũ Sư vây công, ứng phó cũng có chút giệt gấu vá vai.

Bởi vì Tiểu Long đang cùng Đồng Vô Lệ, Hoàng Uyên đại chiến, Vương Hạo Thần căn bản không dám tiếp tục ngồi trên lưng nó, đành phải mang Hình Thiên và Hình Địa lui xuống, nếu không cho dù chỉ là dư ba chiến đấu cũng đủ để cho bọn hắn ăn một bữa hành.

Vương Hạo Thần vốn dĩ đang trợ giúp Hình Thiên và Hình Địa trị thương, lại phát hiện có mấy tên Đồng gia võ giả ngừng vây công Hình Nhân, tách ra hướng hắn lao đến, bộ dáng tựa hồ là muốn đem bọn hắn tiêu diệt trước.

Những người này tu vi chỉ là Vũ Sư sơ giai, cơ hồ không có khả năng đối với Hình Nhân tạo ra bao nhiêu áp lực, vì thế mới đổi mục tiêu sang Vương Hạo Thần dạng này “ trái hồng mềm “.

Trong mắt bọn hắn, Hình Thiên và Hình Địa đã bị trọng thương, tự nhiên không đáng lo ngại, chỉ còn một tên tiểu tử tu vi chỉ mới là Lục Tinh Vũ Sĩ, muốn đem nó chém giết là chuyện dễ như ăn cháo.

Vương Hạo Thần lòng này hơi nhủ lại, nếu người đến chỉ là Vũ Sĩ, hắn tự nhiên sẽ không sợ chút nào, thế nhưng kẻ địch lần này lại là Vũ Sư, kẻ yếu nhất cũng so với hắn cao hơn bốn cái tiểu cảnh giới, trận này không dễ đánh.

Thế nhưng là, lúc này coi như không dễ đánh cũng phải đánh!

Vương Hạo Thần liếc Hình Thiên và Hình Địa, thờ dài một tiếng rồi tiến lên phía trước, lúc này hắn không thể lui bước, nhất định phải đứng ra ngăn cản kẻ địch, nếu không tình hình sẽ càng thêm xấu đi.

Hôm nay, một trận khổ chiến là không thể tránh khỏi!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: “ Chiến Cuồng “ Đồng Thập Tứ

Nhắm vào Vương Hạo Thần tổng cộng có ba người, tu vi đều đạt tới Vũ Sư, tuy chỉ là sơ giai tăng thứ, thế nhưng theo bọn họ, dùng để đối phó một cái Lục Tinh Vũ Sĩ đã là xa xa dư dãi.

Đồng Thập Lục, là Đồng gia 24 hộ vệ một cái vừa mới đột phá tới Vũ Sư cảnh, ngoại hình là một nam tử tuổi gần 30, dung mạo bình thường lộ rõ vẻ khắc khổ, tay dẫn theo một thanh trường mâu đằng đằng sát khí dẫn đầu xông đến.

- Tiêu tử! Nạp mạng đi!

Đồng Thập Lục vùng trường mâu đâm về phía trước, cho dù không dùng toàn lực, thế nhưng lấy tu vi Vũ Sư của hắn, tuy tiện một kích đều không phải là Cửu Tinh Vũ Sĩ bình thường có thể đỡ nổi.

Vương Hạo Thần sắc mặt đậm nhạt, một tay rút ra Diệu Nhật Kiếm, hùng hồn kiếm khí từ trên thân lập tức bạo dũng mà ra.

Thiên Long Kiếm Quyết đệ nhất thức – Thiên Long Hằng Thế!

Một đầu kim long hư ảnh được ngưng tụ từ kiếm ý xuất hiện, nương theo thế kiếm đâm ra, cùng Đồng Thập Lục trường mâu cùng một chỗ đụng vào nhau.

Ầm ầm!

Từng cỗ ba động mãnh liệt từ trung tâm va chạm bắn tung toé tứ phương.

Vương Hạo Thần thân ảnh nhanh chóng lui về phía sau.

Mà Đồng Thập Lục cả người hơi run lên một chút, đồng dạng lui về phía sau mấy bước.

- Không hổ là Vũ Sư, quả nhiên rất mạnh!

Vương Hạo Thần trong lòng nghĩ thầm.

Lấy Vương Hạo Thần thực lực lúc này, hoàn toàn có thể xưng hùng xưng bá trong Vũ Sĩ cảnh, thế nhưng lúc này hắn đối mặt lại là Vũ Sư, tình huống sẽ không dễ dàng như vậy.

Một kiếm vừa rồi, Vương Hạo Thần đã xử ra không ít lực lượng, bất quá đối kháng Đồng Thập Lục tuy tiện một kích lại không chiếm được bao nhiêu chỗ tốt.

Đồng Thập Lục cũng hơi giật mình, trong lòng đối với Vương Hạo Thần bắt đầu thu hồi lòng khinh thị, người có khả năng giết được muội muội của hắn, năng lực tự nhiên không thể xem thường.

Vương Hạo Thần biết rõ kẻ địch không chỉ có một mình Đồng Thập Lục, càng đánh lâu sẽ càng bất lợi cho mình, vì thế chỉ có thể tấn công trước, dù thế nào cũng phải đánh nhanh thắng nhanh.

Thế nhưng kẻ địch là Vũ Sư, lấy Vương Hạo Thần thực lực lúc này có thể thắng được không?

Cái này đã không quan trọng! Bởi vì không đánh được cũng phải đánh!

Vương Hạo Thần toàn lực vận chuyển Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, trên người khí thế mỗi lúc một mạnh, cơ hồ so với Cửu Tinh Vũ Sĩ bình thường còn mạnh hơn mấy phần.

- Thiên Long Ván Tâm!

Vương Hạo Thần dẫn theo Diệu Nhật Kiếm, huy kiếm đâm ra, kim long hư ảnh giương nanh múa vuốt hướng Đồng Thập Lục vị trí trái lao tới, thế kiếm cực kỳ hiểm độc.

Kiếm còn chưa đến, kiếm khí sắc bén đã khiến người ta run sợ.

Đồng Thập Lục không dám khinh thường, trường mâu như giao long xuất hải liên tục đâm ra, một bên thủ kín như môn hộ, đem Diệu Nhật Kiếm gạt đi, một bên lại từ thủ chuyển sang công, trường mâu nhắm ngay Vương Hạo Thần mi tâm đâm tới.

Đồng Thập Lục cho rằng, đối phương lần này nhất định phải tạm lánh mũi nhọn, không ngờ Vương Hạo Thần lại lần nữa để cho hắn phải bất ngờ.

Chỉ thấy Vương Hạo Thần ánh mắt như lửa, một ngưng trệ khí nóng bỏng từ trong miệng phun ra, ngay sau đó, Đồng Thập Lục liền cảm nhận được một luồng kinh khủng hoá kinh đập vào mặt, tựa như đang đối mặt với biển lửa.

Sau lưng Vương Hạo Thần không biết từ khi nào đã xuất hiện ba khoả mặt trời nhỏ, là trung tâm bộc phát ra kinh người hoá kinh.

Vương Hạo Thần vận đủ 10 thành lực, một chương như đạn pháo nổ bắn đi ra, mạnh mẽ đánh lên trường mâu của Đồng Thập Lục.

Cửu Dương Phần Thiên Chương đệ nhất thức – Liệt Hoả Phách Không!

Bang!

Hai người lần nữa lấy cứng đối cứng, thế nhưng lần này, cao thấp nhìn qua liền thấy rõ.

Một chương toàn lực của Vương Hạo Thần uy lực bá đạo tuyệt luân, cho dù Đồng Thập Lục có tu vi Nhất Tinh Vũ Sư cũng có chút không chịu nổi, trường mâu bị đánh bay, thân hình bị đánh lui hơn chục bước.

Không chỉ như vậy, hoá kinh của Cửu Dương Phản Thiên Chương còn đánh vào thể nội, không ngừng thiêu đốt ngũ tạng, để cho hắn đau đớn không thôi, buộc phải vận công trấn áp hoá kinh.

Vương Hạo Thần được thể không tha người, tung người nhảy lên không trung, mượn lực từ trên cao đánh xuống, một chương mang theo hoá kinh cường đại đánh xuống, uy thế tựa như thái sơn áp đỉnh.

Cửu Dương Phản Thiên Chương đệ tam thức – Phản Viêm Cái Đỉnh!

Đồng Thập Lục không kịp né tránh, đành phải đề xuống cảm giác bị hoá kinh thiêu đốt trong người, múa chương đánh ra.

Một chương vừa đánh ra, trên tay làn da liền hoá thành màu trắng như tuyết, làn da trở nên cứng như sắt thép, chính là Đồng gia tuyệt học Kim Cương Chương, Đồng Thập Lục luyện bộ chương pháp này nhiều năm, cũng chỉ mới luyện đến cảnh giới Bạch Kim Cương, từ đó có thể thấy rõ thiên phú của hắn so với Đồng Thanh Cương hoàn toàn là một trời một vực.

Hai người đối chương, bất quá Đồng Thập Lục chỉ là miễn cưỡng phát chiêu, lực lượng không đủ, Kim Cương Chương lấy gì mà chống lại Cửu Dương Phản Thiên Chương hoá kinh thập tức?

- A!

Đồng Thập Lục thân hình lần nữa bị đánh bay, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, hoá kinh xâm nhập càng thêm nghiêm trọng, ngũ nội như bốc cháy.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, chính là sau khi đột phá Vũ Sư, lại có thể bại một cách thảm như vậy trong tay một cái Lục Tinh Vũ Sĩ.

Công bằng mà nói, Đồng Thập Lục thiên phú đúng là quá tầm thường, tuy rằng đột phá đến Vũ Sư, thế nhưng cảnh giới cũng không ổn định, võ học cũng không tính cao cấp, thực lực ở trong Vũ Sư cảnh giới chỉ có thể coi là yếu nhất một nhóm, so với Cửu Tinh Vũ Sĩ bình thường cũng không mạnh hơn quá nhiều.

Mà Vương Hạo Thần ngay tại thời điểm còn là Ngũ Tinh Vũ Sĩ đã có thể miễn cưỡng đánh với Cửu Tinh Vũ Sĩ một trận, sau khi tu vi của hắn đột phá, bình thường Cửu Tinh Vũ Sĩ đã không phải đối thủ của hắn, nếu như chiến lực toàn diện khai hoá, cho dù là Vũ Sư sơ giai hắn cũng không e ngại.

Vương Hạo Thần đang muốn đuổi cùng giết tận, trong lòng bỗng nhiên khẽ động, vội vận kinh hướng lên cao đánh ra một chương.

Trên không trung, không biết từ lúc nào đã có một đạo thân ảnh lao xuống, một chương mang theo kinh lực phá toái đại địa cùng Vương Hạo Thần thủ chương đụng vào nhau.

Ầm!

Người tới lực lượng cường đại, Vương Hạo Thần chỉ thấy cánh tay tê rần, cả người bị đánh lui về phía sau, khó khăn lắm mới dừng lại được.

Vương Hạo Thần một bên một bên vận công ổn định lại khí huyết đang quay cuồng trong cơ thể, một bên định thần nhìn lại, chỉ thấy người đến là một nam tử cao lớn vô cùng, nếu nói về chiều cao, Vương Hạo Thần đã có thể tính là hạc trong bầy gà, thế nhưng hắn vẫn chưa là gì so với nam tử này.

Nam tử cao lớn tuổi cũng trong khoảng 30, nửa thân trên để trần lộ ra thân hình đồ sộ tràn đầy cao bắp cuộn cuộn, làn da nâu bóng như đồng thau, trên khuôn mặt có một vết sẹo dài, khiến cho dung mạo của hắn càng thêm đáng sợ.

Đồng Thập Tứ, ở Đồng gia còn có ngoại hiệu là “chiến cuồng”, bản thân liền là một cái phi thường yêu thích chiến đấu năm nhàn, mặc dù thiên phú của hắn không tốt, thế nhưng dựa vào kinh nghiệm chiến đấu cùng với huyết tính đáng sợ vẫn có thể coi là cường giả trong cùng cảnh giới, ít nhất thì Đồng Thập Lục dạng này Nhất Tinh Vũ Sư căn bản không phải là đối thủ của Đồng Thập Tứ.

- Rốt cuộc đến một cái cường giả thực sự!

Vương Hạo Thần thờ dài, vừa rồi đánh với Đồng Thập Lục một trận, tuy rằng đối phương thực lực không tính yếu, thế nhưng hắn cảm thấy đối phương dạng này ở trong Vũ Sư e rằng chỉ có thể tính là đệm, chính mình dốc toàn lực hoàn toàn có thể nắm chắc phần thắng, mà Đồng Thập Tứ thì không như thế, Vương Hạo Thần có thể từ trên thân y cảm nhận được một cỗ cực kỳ nguy hiểm khí tức.

- Người rất mạnh, ta thật không nghĩ tới, sẽ có một ngày ta đem một cái tu vi so với ta thấp hơn 4 cái tiểu cảnh giới xem như đối thủ!

Đồng Thập Tứ mở miệng nói, thanh âm của hắn khàn khàn trầm đục, một cặp mắt tựa như dã thú nhìn kỹ Vương Hạo Thần.

Hắn là Đồng gia chiến tướng, cũng là một cái cuồng chiến chí nhân, bình thường đều là đối mặt với cường giả tu vi không kém gì hắn, thậm chí là mạnh hơn hắn, chưa bao giờ đánh với người có tu vi thấp hơn hắn nhiều cảnh giới như vậy.

Đồng Thập Tứ hắn khinh thường kẻ yếu, cũng không muốn đánh với kẻ yếu, thế nhưng Vương Hạo Thần là một cái ngoại lệ, tu vi rõ ràng kém hơn hắn rất nhiều, bất quá lại để cho hắn sinh ra chiến ý.

Nếu không phải như vậy, Đồng Thập Tứ tình nguyện đi vây công Hình Nhân, cũng sẽ không đến đây đánh với Vương Hạo Thần một trận.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 160: Chiến Đồng Thập Tứ

- Đến chiến!

Đồng Thập Tứ hét lớn một tiếng, năm ngón tay nắm lại thành quyền, đột nhiên oanh kích đi ra.

Một quyền vừa đánh ra, liền có một đạo chưởng ảnh cách không hướng Vương Hạo Thần đánh tới, khí thế hung hãn bức nhân.

Quyền ảnh hư hư thực thực, lại mạnh mẽ đến kinh người.

- Chưởng ý!

Vương Hạo Thần trong lòng kinh ngạc, có chút không nghĩ tới Đồng Thập Tứ ở trên phương diện chưởng đạo lại có tạo nghệ cao như thế.

- Băng Phách Toàn Phong!

Vương Hạo Thần đồng dạng lấy quyền đối địch, sử ra Hàn Băng Thần Quyền, đầu quyền tràn ra từng đợt hàn khí lạnh bót, đem quyền ảnh đánh tan.

Dù sao Đồng Thập Tứ một chưởng là cách không mà đến, uy lực tất có chỗ giảm sút, Vương Hạo Thần nếu như không phá được đó mới là quái sự.

- Ha ha! Lại đến!

Đồng Thập Tứ cười lớn, thân hình hướng Vương Hạo Thần xông đến, một chưởng nối tiếp một chưởng đánh ra, tựa như bão táp.

Vương Hạo Thần không cam chịu yếu thế, lúc thì dùng Cửu Dương Phần Thiên Chưởng, lúc thì đổi sang dùng Hàn Băng Thần Quyền, một băng một hoà thủ kín như môn hộ, không cho đối phương áp đảo mình.

Hai người đều là cao thủ tại phương diện cận thân chiến đấu, hơn nữa còn là hai cái người hiểu chiến, cả hai cùng dốc tận lực chiến đấu không dám bảo lưu, bởi vì trận đấu vô cùng hung hiểm, bảo lưu chính là tự tìm đường chết.

- Phanh!

Đấu đến qua vài chục hiệp, Vương Hạo Thần thế thủ bị đánh vỡ, thân hình cấp tốc lui lại.

- Vẫn còn kém một chút!

Đồng Thập Tứ khẽ nói, thế nhưng song chưởng lại không hề có ý tứ chậm lại.

Vương Hạo Thần khẽ nhủ mảy, từ trong nạp giới lấy ra Diệu Nhật Kiếm, dùng kiếm thay quyền tiếp chiến.

Không có cách, hấn ở trên chưởng đạo và quyền đạo tạo nghệ tuy rằng không thấp, thế nhưng trước mắt còn chưa có ngưng tụ ý cảnh, muốn đối phó một kẻ đã tu thành chưởng ý như Đồng Thập Tứ đúng là có chút miễn cưỡng.

Không phải nói Vương Hạo Thần tại trên phương diện này thiên phú không bằng Đồng Thập Tứ, chỉ là người sau so với hấn tu luyện lâu hơn rất nhiều, hơn nữa chi chuyên tâm luyện chưởng đạo, tích lũy so với hấn tự nhiên càng nhiều, chỉ cần cho Vương Hạo Thần đầy đủ thời gian, hấn tin tận bản thân mình cũng có thể đạt tới thậm chí vượt xa cảnh giới hiện tại của Đồng Thập Tứ.

Nhưng là lúc này, muốn chiến thắng Đồng Thập Tứ, hấn nhất định phải dùng kiếm mới có thể làm được, dù sao, hấn cũng là người đã tu thành kiếm ý, hơn nữa còn là kiếm ý hai tầng cảnh giới.

Đồng Thập Tứ nhận ra được, Vương Hạo Thần sau dùng đổi sang dùng kiếm, năng lực công thủ đều tăng lên không chỉ một bậc, một bên đem hấn công kích toàn bộ hoá giải xuống, một bên lại không ngừng đối với hấn tiến hành phản công, để cho hấn ứng phó cũng có một điểm phiền phức.

- Tiểu tử này thực lực rất mạnh, ta muốn thắng hấn cũng không dễ! Nhất định phải sử ra chân công phu!

Đồng Thập Tứ nghỉ ngơi, lại âm thầm đem công lực tăng thêm một tầng, hai tầng sau khi tụ kinh liền dốc sức đánh ra, khí thế cực mạnh, so với trước đó mạnh hơn không chỉ vài phần.

Toái Thạch Chưởng – Vạn Thạch Toái Sơn!

Đồng Thập Tứ luyện Toái Thạch Chưởng đã đến cảnh giới lô hoà thuần thanh, cùng là một bộ chưởng pháp, thế nhưng Toái Thạch Chưởng do hấn thi triển ra so với Đồng Thanh Cương mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, đủ để trọng thương Nhất Tinh Vũ Sư thông thường, đây là tu vi chênh lệch nguyên do.

- Thiên Long Hàng Thế!

Vương Hạo Thần cũng dốc toàn lực, một kiếm bổ đi ra, vô cùng vô tận màu vàng kiếm hoá thành một đầu hoàng kim cự long hư ảnh giương nanh múa vuốt cùng Đồng Thập Tứ song chưởng cùng một chỗ đụng vào nhau.

Một kiếm này của Vương Hạo Thần, không chỉ dùng 10 thành lực lượng, mà còn đem lưỡng trọng kiếm ý cảnh giới uy lực toàn diện bạo phát, không gì sánh được đáng sợ.

So sánh mà nói, Đồng Thập Tứ tại trên chưởng đạo cảnh giới chỉ mới đạt đến đỉnh phong nhất trọng chưởng ý, so với Vương Hạo Thần kiếm đạo cảnh giới còn kém không ít.

Thế nhưng bởi vì cảnh giới chênh lệch quá lớn, Vương Hạo Thần một kiếm này như cũ không có chiếm được thượng phong, thân hình lần nữa bị đánh lui.

Đương nhiên, Đồng Thập Tứ cũng không dễ chịu, đồng dạng lui lại một bước, hai tay xuất hiện vô số vết kiếm thương.

- Dựa vào thực lực của ta bây giờ, muốn đánh thắng Nhất Tinh Vũ Sư đỉnh phong vẫn là rất khó khăn!

Vương Hạo Thần thở nhẹ một tiếng, đại khái đã biết được tình huống của mình hiện tại, trước mắt hấn lực lượng đứng thua kém Đồng Thập Tứ khá nhiều, nếu không phải kiếm đạo tạo nghệ của hấn cao thâm e rằng sớm đã không chống đỡ nổi, tiếp tục như vậy, trừ phi hấn thi triển ra tới cường át chủ bài của mình, nếu không muốn thắng gần như là chuyện không thể nào.

Ở bên kia chiến đấu càng thêm kịch liệt, Tiểu Long trảng chiến là cường đại nhất, bản thân nó lấy một địch hai, đem long tộc sức chiến đấu bạo phát, đánh ra chân hoà, thế nhưng như cũ rơi xuống hạ phong.

Chung quy, kinh nghiệm chiến đấu vẫn là không đủ.

Thâm liệt nhất, chắc chắn là trảng chiến của Hình Nhân, hấn lấy sức một người ngăn lại tuyệt đại bộ phận cao thủ của Đồng gia, hơn nữa còn đại khai sát giới chém giết không ít người,

bản thân cũng gánh chịu thương thế không nhẹ, đang cùng Đồng Bì Kiện kịch chiến.

- Đấu với ta còn dám phân tâm! Người muốn chết!

Đồng Thập Tứ không cho Vương Hạo Thần có thời gian suy nghĩ nhiều, tiếp tục công đến.

Wương Hạo Thần bất đắc dĩ ngừng chiến, tận lực không cùng đối phương đo sức mạnh, đã biết là không thắng được dễ dàng, vậy liền bảo lưu thực lực, chỉ cần kéo dài đến lúc Hình Thiên và Hình Địa hồi phục là được.

Lúc này khắp nơi đều là nguy hiểm, có thể bảo lưu bao nhiêu là tốt bấy nhiêu.

Đồng Thập Tứ thấy Vương Hạo Thần đổi cách đánh, hết chạy đông lại trốn tây, lập tức nổi giận quát:

- Người con mẹ nó là rùa đen rút đầu hay sao?

Wương Hạo Thần không để ý đến hắn, lúc này dốc toàn lực đánh một trận mới là kẻ thiếu năng, coi như có thể thắng, bản thân cũng sẽ kiệt sức, mà ở trong hoàn cảnh này, kiệt sức đồng nghĩa với cái chết.

Đồng Thập Tứ tức nổ phổi, nhưng lại bắt đối phương không có biện pháp nào, Vương Hạo Thần lực lượng có thể không bằng hắn, thế nhưng lại trơn như con cá trạch, đối phương muốn tránh, hắn căn bản không có cách nào.

- Nguy hiểm!

Wương Hạo Thần đang ứng phó Đồng Thập Tứ thế công, trong lòng bỗng nhiên cảm giác được một cỗ khí tức nguy hiểm đang nhanh chóng đến gần, vội vàng lui gấp về sau ba mét.

Một đạo thân ảnh già nua gầy gò, tựa như u linh giáng lâm đến Vương Hạo Thần vị trí vừa mới đứng.

- Cứu trường lão!

Đồng Thập Tứ hơi chút cung kính nói.

Người đến là Đồng gia một vị trưởng lão, tên gọi Đồng Vu Lâm.

- Đồng Thập Tứ! Người ngay cả một cái Lục Tinh Vũ Sĩ cũng không thu thập được, thật sự là để cho bốn trưởng lão được mở rộng tầm mắt!

Đồng Vu Lâm bộ dáng đã ngoài lục tuần, thế nhưng thanh âm lại lộ ra có chút trẻ trung.

Đồng Thập Tứ không có ý tứ cười khan một tiếng, việc này tuy rất mất mặt, thế nhưng sự thật là như vậy, hắn cũng không có cách nào.

Wương Hạo Thần sắc mặt hơi nặng nề, hắn có thể cảm nhận được, Đồng Vu Lâm thực lực so với Đồng Thập Tứ còn mạnh hơn rất nhiều, tu vi ít nhất cũng đạt tới Tam Tinh Vũ Sư, tuyệt không phải là kẻ mà hắn bây giờ có thể đối phó.

Đồng gia tông cộng chỉ có mười vị trưởng lão, tu vi đều là Vũ Sư, là Đồng gia chân chính cao tầng chiến lực.

- Tiểu tử! Người tự sát đi! Lão phu không muốn phí tay chân với hậu bối!

Đồng Vu Lâm nhìn Vương Hạo Thần nhàn nhạt nói.

Trong mắt lão, Vương Hạo Thần đã là cái người chết, mặc kệ thiên phú của đối phương có khủng bố đến mức nào, cũng không bao giờ có thể lấy tu vi Lục Tinh Vũ Sĩ chống lại Tam Tinh Vũ Sư, chênh lệch của hai bên căn bản quá lớn.

Chính vì vậy, Đồng Vu Lâm mới tự tin chính mình có thể nắm Vương Hạo Thần sinh tử trong tay.

Wương Hạo Thần im lặng không đáp, âm thầm vận chuyển Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, để bản thân đạt trạng thái tốt nhất.

Lấy Vương Hạo Thần thực lực bây giờ, đối phó Đồng Thập Tứ đã có vẻ miễn cưỡng, nếu như đấu với bất cứ một vị trưởng lão nào của Đồng gia chính là cứu tử nhất sinh.

Thế nhưng là, Vương Hạo Thần lại không thể lui, bởi vì nếu hắn lui, đám người trước mắt nhất định sẽ đối với Hình Thiên và Hình Địa ra tay, mà một khi mất đi hai người này rồi, bọn hắn chắc chắn không ai chạy thoát.

Nếu như lui tất phải chết, vậy chẳng thà liều mạng đánh một trận, ít ra còn có một tia hi vọng sống.

Đồng Vu Lâm sống lâu thành tinh, tự nhiên nhìn ra được Vương Hạo Thần không hề có ý tự vận, cũng không kinh ngạc, dù sao thiên tài bản thân thường rất sợ chết, lão từ đầu đã không cho rằng đối phương sẽ vì lời nói của mình mà cam tâm bỏ tay chịu chết, nhiều lắm chỉ là tuyệt vọng mà thôi.

- Đã như vậy, người cũng đừng trách lão phu ý lớn hiếp nhỏ!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 161: Phục Công

Đồng Vu Lâm bộ dáng rất già nua, thế nhưng khi xuất thủ tốc độ lại rất nhanh, lời nói vừa dứt thân ảnh đã biến mất ngay tại chỗ.

Wương Hạo Thần sớm đã có chuẩn bị, vận chuyển Thái Dương Chi Mâu, miễn cưỡng bắt kịp tốc độ của Đồng Vu Lâm, chân đạp Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ pháp, cấp tốc né qua một bên.

Gần như ngay sau đó, Đồng Vu Lâm thân ảnh xuất hiện tại Vương Hạo Thần chỗ vừa mới đứng.

Đồng Vu Lâm trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, hắn không nghĩ tới, một cái Lục Tinh Vũ Sĩ lại có thể ở dưới mắt mình chạy trốn.

- Ta xem ngươi tránh được bao lâu!

Đồng Vu Lâm cười nhạt một tiếng, thân hình lần nữa biến mất, tốc độ trong mơ hồ còn nhanh hơn trước kia.

Vương Hạo Thần không dám có chút sơ sót nào, hắn biết mình tuyệt đối không phải đối thủ của Đồng Vu Lâm, vì thế không đầu cứng với đối phương, chỉ dùng toàn lực tránh né.

Thế nhưng người xưa có câu tránh lâu tất bại, một người chỉ tránh né thì không thể có cửa thắng, hơn nữa cũng không có khả năng tránh hết toàn bộ.

Sự thật đúng là như vậy, đấu được hơn mười hiệp, Vương Hạo Thần dù rằng đã né tránh tài tình vẫn bị Đồng Vu Lâm một chiêu đánh trúng ngực, hộ thân kinh bị phá, chiêu kinh đánh vào thể nội làm ngũ tạng đau đớn, một ngụm máu tươi lập tức phun đi ra.

Vương Hạo Thần năng lực ứng biến rất mạnh, bản thân sau khi trúng chiêu liền nổi lên chiến ý, tay phải dùng Cửu Dương Phản Thiên Chương phản công, đồng dạng nhắm ngay Đồng Vu Lâm ngực đánh tới.

Cứ chạy đông trốn tây tuyệt đối không phải cách, dù thế nào nào cũng phải phản kích, nếu không Vương Hạo Thần hắn căn bản không thể chịu được bao lâu.

Một chiêu của Vương Hạo Thần cho dù là Vũ Sư bình thường cũng chưa hẳn dám trực tiếp đón đỡ, thế nhưng Đồng Vu Lâm thực lực căn bản không phải loại Vũ Sư tầm thường có thể so sánh.

Cửu Dương Phản Thiên Chương cánh giới đệ tam dương, Đồng Vu Lâm hắn thừa sức tiếp!

- Bành!

Chỉ thấy thủ chiêu của Vương Hạo Thần đánh vào Đồng Vu Lâm trên người về sau, căn bản không phá được hộ thể nguyên khí của hắn, ngược lại còn bị chấn bay ra ngoài.

Không có cách, tu vi chênh lệch quá lớn, Vương Hạo Thần muốn trọng thương đối phương là chuyện vô cùng khó khăn.

- Lực lượng cũng không tệ, bất quá muốn tổn thương lão phu còn kém rất xa!

Đồng Vu Lâm đắc thế không tha người, một chiêu vừa rồi của Vương Hạo Thần hoàn toàn không đủ thương được hắn, vì thế lập tức hướng người sau đuôi giết đi qua.

Vương Hạo Thần vận công đè xuống cảm giác khó chịu trong người, hắn biết rõ, tiếp tục tránh là không được, cho dù đánh không lại cũng phải phản công.

Trong nháy mắt, Vương Hạo Thần vận dụng tốc độ nhanh nhất của mình, dậm lên Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ bộ pháp, hoá thành vô số đạo tàn ảnh.

- Bách Hoà Liễu Loạn!

Chương nói tiếp chiêu, đầy trời hoá điểm thế như lời đình vạn quân đánh xuống Đồng Vu Lâm đỉnh đầu.

- Phí công vô ích mà thôi!

Đồng Vu Lâm nơi nào e ngại Vương Hạo Thần, mặc kệ để cho từng chiêu của đối phương đánh lên người, thế nhưng bởi vì hộ thể nguyên khí của hắn quá mạnh, Vương Hạo Thần căn bản không làm gì được hắn.

Vương Hạo Thần ánh mắt sắc bén như lợi kiếm, từ nãy đến giờ hắn hao tổn sức lực chỉ là vì muốn tạo cho mình một cơ hội, hộ thể nguyên khí của Đồng Vu Lâm có mạnh đến đâu cũng nhất định có thể phá, quan trọng là phải dồn hết toàn lực đánh vào một điểm.

- Phản Viêm Cái Đình!

Chiêu trước chưa xong, chiêu sau đã nối tiếp mà đến, lần này Vương Hạo Thần tiếp tục tăng thêm lực lượng, một lần lên tới điểm, một chiêu kinh thiên đánh ra, khí thế và uy lực còn hơn cả một chiêu Bách Hoà Liễu Loạn vừa rồi.

Một chiêu này, Vương Hạo Thần có thể nói là đã thí tận, tại dưới ánh mắt kinh ngạc của Đồng Vu Lâm, trực tiếp phá nát hộ thể nguyên khí rồi đánh lên ngực hắn.

Đồng Vu Lâm dù sao cũng là Vũ Sư cường giả, sau một thoáng thất thần liền lập tức vận công chấn bay Vương Hạo Thần.

Đồng Vu Lâm không thể nào không bị thương dưới một chiêu vừa rồi, thương tích cũng không nặng, thế nhưng mặt mũi tổn hại lớn.

Một cái Tam Tinh Vũ Sư lại bị một cái Lục Tinh Vũ Sĩ đánh cho bị thương, cái này nói ra e rằng sẽ không có ai tin tưởng.

Thật ra nguyên nhân lớn nhất là vì Đồng Vu Lâm quá chủ quan, nếu như hắn cẩn thận phòng ngự một chút, Vương Hạo Thần tuyệt đối không có khả năng làm hắn bị thương.

Vương Hạo Thần tuy rằng đánh trúng Đồng Vu Lâm, thế nhưng cũng bị hộ thể nguyên khí của đối phương phản kích lại, hồ khẩu đau rát, đồng thời còn bị lực phản chấn khiến cho huyết khí xôn xao, suýt nữa lại phun ra một ngụm máu tươi, so ra thì cũng chẳng hơn gì Đồng Vu Lâm là mấy.

- Tiểu tử! Ngươi đi chết đi!

Đồng Vu Lâm động nộ, hai tay kết ấn, một cỗ năng lượng đáng sợ nhanh chóng hình thành từ trong lòng bàn tay của hắn.

Thủ ấn hình thành, bộc phát ra từng đạo hào quang màu xám chói mắt, một thủ ấn giống như được tạo ra từ sơn thạch ngưng tụ trong lòng bàn tay, ẩn chứa cỗ lão khí tức.

- Thạch Nguyên Ấn!

Đồng Vu Lâm vung tay về phía trước, chỉ thấy đạo thạch ấn kia bay ra khỏi tay, biến thành không lồ, tựa như sao băng lao về phía Vương Hạo Thần.

Đồng gia tuyệt học hàng đầu Thạch Nguyên Ấn, được Đồng Vu Lâm thi triển đi ra uy lực đủ để giết chết Nhất Tinh Vũ Sư, ngay cả Nhị Tinh Vũ Sư đều có thể trọng thương.

Một chiêu này, đủ để đem Vương Hạo Thần dồn vào sát cục.

Vương Hạo Thần co rụt lại, hẳn cảm nhận được, một chiêu này câu Đồng Vu Lâm là có bao nhiêu mạnh mẽ, chính diện đối kháng, chỉ e bản thân lành ít dữ nhiều.

- Liều mạng!

Vương Hạo Thần muốn tránh cũng không thể tránh, chỉ còn cách thí tậ.

Đúng lúc Vương Hạo Thần muốn dẫn động Phệ Huyết Thánh Hoả, bỗng nhiên có một bóng người nhanh như chớp lao ra chắn trước mặt hắn, thân thủ nhanh nhẹn phi thường, không có ai ở đây có thể theo kịp.

- Cẩn thận!

Lúc Vương Hạo Thần nhận ra dị thường, thạch ấn của Đồng Vu Lâm đã đánh đến trước mặt người ở phía trước hắn.

Thế nhưng người phía trước tựa hồ không đem công kích của Đồng Vu Lâm để vào mắt, chỉ thấy hắn vung tay một cái, trực tiếp đem thạch ấn đánh cho hôi phi yện diệt.

Vương Hạo Thần kinh ngạc, có thể tùy tiện phá giải công kích của cường giả Tam Tinh Vũ Sư, người đến thực lực phải mạnh mẽ đến mức nào?

- Tiểu huynh đệ! Người giúp ta trị thương, vậy Hình Thiên ta tự nhiên không thể để cho người bị tổn thất!

Vừa rồi quá gấp rút, Vương Hạo Thần căn bản không kịp nhìn rõ dung mạo của người đến, lúc này có dịp định thần xem kỹ, lại nghe đối phương nói vậy, trong lòng lập tức thở phào một hơi, bản thân hắn cũng tính mạng lớn, bây giờ tạm thời xem như an toàn.

Một trận chiến vừa rồi tuy không dài, thế nhưng đối với Vương Hạo Thần mà nói là cực kỳ hung hiểm, bởi vì kẻ địch thực lực mạnh hơn hắn quá nhiều, hắn căn bản không có năng lực hoàn thù, nếu như tiếp tục đánh, Vương Hạo Thần cũng chỉ có thể điều động Phệ Huyết Thánh Hoả lực lượng thí mạng đánh một trận, thế nhưng phần thắng cơ bản là không có, thực lực chênh lệch quá lớn.

- Hình... Hình Thiên!

Đồng Vu Lâm nhìn rõ dung mạo của người đến, thần sắc ngay lập tức biến thành hoảng sợ, thanh âm có chút run rẩy nói.

Người đến đúng là Hình Thiên, trước đó hắn vốn dĩ bị thương rất nặng, Vương Hạo Thần dùng Khô Mộc Đan và đại lượng dược thảo trợ giúp khôi phục sinh cơ, lúc này mới giúp hắn phục công.

Hình Thiên sớm đã tỉnh lại trong lúc trị thương, chẳng qua lúc đó không tiện nói chuyện, vì thế ngay sau khi phục công mới lập tức chạy tới tiếp ứng Vương Hạo Thần, cứu hắn một mạng.

Nghĩ lại cũng may mắn, nếu như Vương Hạo Thần không mạo hiểm ngăn cản kẻ địch, Hình Thiên chưa hẳn đã có cơ hội phục hồi lại.

Hình Thiên tu vi là Cửu Tinh Vũ Sư đỉnh phong, thực lực mạnh hơn cả Hình Nhân và Hình Địa một bậc, Nhất Tinh Vũ Linh bình thường cũng phải kiêng kị hắn mấy phần, chả trách Đồng Vu Lâm khi nhìn thấy hắn lại hoảng sợ đến như vậy.

Nếu như Vương Hạo Thần đối đầu với Đồng Vu Lâm hoàn toàn không có sức hoàn thù, vậy thì Đồng Vu Lâm ở trước mặt Hình Thiên cũng rơi vào hoàn cảnh như vậy, chẳng đáng là gì cả.

Đồng Vu Lâm trong lòng đang hối hận đến xanh ruột, vừa rồi hắn không để ý đến Hình Thiên và Hình Địa, là vì bản thân cho rằng hai người này đã tàn phế không còn lực uy hiếp, không ngờ đối phương lại có thể khôi phục đến toàn thịnh, sớm biết như vậy, bọn hắn đã bỏ qua Vương Hạo Thần mà tập trung đánh giết hai người kia trước, phải biết nếu như ba người bọn hắn cùng ra tay, Vương Hạo Thần lúc đó tuyệt đối không có năng lực ngăn cản.

Thế nhưng trên thế giới không có thuốc hồi hận để uống, Đồng Vu Lâm đã mắc sai lầm tai hại, Hình Thiên và Hình Địa một khi khôi phục thực lực sẽ có tác động rất lớn đến cục diện hiện tại của chiến trường.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 162: Đảo Ngược Cục Diện

- Người nhanh đi giúp Hình Nhân một chút, tình huống của hắn không ổn lắm!

Vương Hạo Thần khó có được thời gian tranh thủ điều tức, vẫn không quên đối với Hình Thiên nói.

Hình Nhân một mình độc chiến Đồng Bì Kiện và mấy vị Vũ Sư cao giai vây công, lúc này đã đánh đến máu me khắp người, cũng không biết là của hắn hay là kẻ địch.

- Hắn không có yếu như vậy, không cần lo lắng!

Hình Thiên lạnh nhạt nói, hắn đối với tam đệ của mình rất có lòng tin.

- Lại nói, bây giờ ta cũng cần chút thời gian xử lý đám ruồi nhặng này!

Hình Thiên ánh mắt lạnh lẽo chuyển sang nhìn Đồng Vu Lâm, Đồng Thập Tứ, Đồng Thập Lục ba người.

Lấy thực lực của hắn, xem ba người là mấy con ruồi cũng không quá đáng.

- Chạy mau!

Đồng Vu Lâm biết không ổn, ở chỗ này có thể đánh được với Hình Thiên một trận cao thủ chỉ có mấy người, thế nhưng tất cả đều đang bận đối phó kẻ địch, không thể phân tâm đối phó đối phương, mà lão cũng hiểu rõ con người Hình Thiên, người này hận Đồng gia đến thấu xương, buông lời đe dọa chỉ vô ích, vì thế lúc này ngoài chạy ra đã không còn cách nào khác.

Lời vừa dứt, Đồng Vu Lâm chính là kẻ đầu tiên bỏ chạy, theo sau đó là Đồng Thập Tứ và Đồng Thập Lục, lúc này, cho dù kẻ được xưng là “Chiến Cuồng” như Đồng Thập Tứ cũng không dậy nổi chiến ý, bởi vì thực lực chênh lệch quá lớn, chỉ có đồ thiếu năng mới ở lại cùng Hình Thiên liều mạng.

Ba người mỗi người một hướng chia ra mà chạy, từng cái đều chỉ hận mình lúc này không thể nhiều thêm hai cái chân.

- Các người chạy được sao?

Hình Thiên hừ lạnh một tiếng, thân hình lập tức hoá thành từng đạo tàn ảnh nhanh như chớp đuổi theo ba người.

Hình Thiên thực lực vượt xa ba người, trong chớp mắt đã đuổi kịp Đồng Thập Lục là kẻ yếu và chậm nhất, chỉ thấy hắn đâm ra một quyền, trực tiếp đánh thủng Đồng Thập Lục lồng ngực, chết đến không thể chết lại.

Giết Đồng Thập Lục không tốn chút sức, Hình Thiên liền hướng Đồng Thập Tứ lao tới, đồng dạng đâm ra một quyền.

Đồng Thập Tứ cảm nhận được khí tức tử vong đang đến gần, bất quá hắn thuy chung so với Đồng Thập Lục cứng rắn hơn một bậc, lập tức cắn răng một cái, xoay người dùng hết toàn bộ sức bình sinh đánh trả, bởi vì hắn biết bản thân không tránh được.

- Bành!

Chỉ là, chút thực lực của Đồng Thập Tứ ở trước mặt Hình Thiên căn bản không có ý nghĩa, hai người đối quyền về sau, Đồng Thập Tứ thân thể liền trực tiếp nổ tung, cả người bị đánh cho hoá thành bùn máu.

Quá mạnh, tu vi càng ca chênh lệch ở mỗi một tiểu cảnh giới càng lớn, Hình Thiên càng là Cửu Tinh Vũ Sư bên trong cường giả, Võ Sư một sao ở trong mắt hắn không khác gì kiến hôi.

Hình Thiên vẫn không có chút nào dừng lại, chuyển mục tiêu sang Đồng Vu Lâm vẫn đang chạy trốn chết, một quyền như thường lệ đánh về phía đối phương.

- Khinh người quá đáng!

Ép hở nhảy tường, Đồng Vu Lâm quyết định thí mạng, đằng nào cũng là chết, không bằng liều mạng đánh một trận, may ra còn có thể tìm được đồng sống trong cõi chết.

- Thạch Nguyên Ấn!

Đồng Vu Lâm đánh ra Thạch Nguyên Ấn, lần này là do hắn dốc tận công lực đánh ra, một kích này so với khi đối phó Vương Hạo Thần mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, cùng Hình Thiên liều mạng một kích.

Đồng Vu Lâm dù sao cũng là Tam Tinh Vũ Sư, hơn nữa còn là dưới tình trạng liều mạng cầu sinh, chiến lực còn mạnh hơn thời đỉnh phong mấy phần, thế nhưng đỡ một quyền của Hình Thiên vẫn cực kỳ gian nan, Thạch Nguyên Ấn bị đánh nát, bản thân Đồng Vu Lâm cũng bị quyền kinh đá thương nặng, máu tươi từ trong miệng lập tức trào ra.

Đỡ một quyền của Hình Thiên đã gian nan như vậy, tiếp theo còn đánh thế nào?

- Tiễn người lên đường!

Hình Thiên liền tiếp đánh ra năm quyền, quyền sau mạnh hơn quyền trước, khoá kín mọi đường lui của Đồng Vu Lâm, ép đối phương vào góc chết.

Quyền đầu tiên của Hình Thiên bị Đồng Vu Lâm dùng chưởng cản lại, thế nhưng kinh lực của một quyền này vẫn đủ chấn gãy một tay của đối phương.

Quyền thứ hai đánh vào ngực Đồng Vu Lâm, khiến cho xương ngực vỡ vụn.

Quyền thứ ba đánh nát xương cánh tay còn của Đồng Vu Lâm, để hắn không còn năng lực phản kháng.

Quyền thứ tư đánh tan đan điền, phá hủy toàn bộ hệ thần nguyên khí cũng như tu vi của Đồng Vu Lâm.

Quyền thứ năm đánh thẳng vào thiên linh cái của Đồng Vu Lâm, đem đầu của hắn đánh nổ, khí tuyệt thân vong.

Chỉ trong khoảnh khắc, Hình Thiên đã giết ba cái Đồng gia Vũ Sư cường giả, thế nhưng việc này đối với hắn tựa hồ là không có chút nào tổn sức.

Xử lý xong ba người này, Hình Thiên cũng không cần điều tức, mà nhanh chóng gia nhập vòng chiến, liên thủ với Hình Nhân đối kháng một đám Đồng gia võ giả.

Hình Nhân vốn đang rơi xuống hạ phong, nay thấy đại ca của mình đã khôi phục thì cực kỳ hưng phấn, hai người liên thủ lập tức đảo ngược tình thế, đem Đồng gia võ giả áp đảo toàn diện.

Vương Hạo Thần ở một bên điều tức trị thương, đánh với Đồng Vu Lâm một trận tuy rằng ngăn ngừa nhưng lại cực kỳ hung hiểm, bản thân hắn cũng bị thương không nhẹ, tiếp đó chiến đấu hắn không nhúng tay vào được, có thể làm hắn đều đã làm, lúc này chỉ còn biết dựa vào Tiểu Long và Hình gia ba huynh đệ mà thôi.

Hình Thiên và Hình Nhân liên thủ chiến thắng chỉ là vấn đề thời gian, nhưng Tiểu Long bên kia thì có chút nguy hiểm, nó một mình ngăn cản Đồng Vô Lệ và Hoàng Uyên là có chút miễn cưỡng, trên long thân đã xuất hiện không ít vết thương, may mắn nó nhục thân rất cường hoành vì thế sức chiến đấu vẫn chưa suy giảm.

Bỗng nhiên, lại có một đạo tàn ảnh từ bên ngoài nhảy vào vòng chiến, khí tức trên người cũng là Cửu Tinh Vũ Sư.

- Là Hình Địa!

Vương Hạo Thần nhìn thấy người này về sau, trong lòng lập tức đại hi.

Hình Địa trước đó bị Hoàng Uyên trọng thương đến tàn phế, nếu không phải có Khô Mộc Đan của Vương Hạo Thần trợ giúp, hắn có thể đứng lên hay không đã là cả cái vấn đề.

Thương thế của Hình Địa về cơ bản còn nặng hơn Hình Thiên rất nhiều, việc hắn tốn nhiều thời gian để trị thương hơn người sau là chuyện có thể hiểu được.

Đồng gia võ giả đối phó Hình Thiên và Hình Nhân đã có chút lực bất tòng tâm, mà Hình Địa chiến lực không kém gì hai huynh đệ của mình, có hấn gia nhập vòng chiến, đối phương lập tức không chống cự nổi, nhanh chóng toàn diện tan tác.

Hình Nhân cùng Đồng Bì Kiện đánh bất phân thắng bại, trong khi đó Hình Thiên và Hình Địa tựa như hồ lạc vào bầy dê, chém giết kẻ địch như thái dưa cắt rau, cũng không mất bao nhiêu thời gian, Đồng gia võ giả hầu như đều đã bị họ giết sạch, máu tươi nhuộm đỏ đất, chỉ có rất ít người may mắn chạy trốn được.

Đồng Bì Kiện thấy chiến cục không ổn liền muốn chạy trốn, thế nhưng hấn lại bị Hình Nhân gắt gao cuốn lấy, căn bản không có cách thoát thân.

Hình Thiên và Hình Địa diệt xong đối thủ của mình, liền quay sang liên thủ với Hình Nhân đối địch.

Ba người liên thủ, cho dù là Đồng Bì Kiện tu vi cường đại hơn cũng không chịu nổi, rất nhanh cũng bị ba người đánh chết.

Trên chiến trường, rốt cuộc của có Vũ Linh cường giả vẫn lạc.

Đồng Bì Kiện chết cũng rất thảm, toàn thân xương cốt hầu như bị đánh nát toàn bộ, sau cùng hấn là không chịu nổi đau đớn mà khí tuyệt.

Đồng Vô Lệ ở một bên nhìn mà muốn nứt cả tròng mắt, những cường giả đó đều là căn cơ của Đồng gia, lúc này hầu như bị chém tận giết tuyệt, hấn sao có thể không đau lòng?

Nhất là Đồng Bì Kiện, toàn bộ Đồng gia cũng chỉ có ba vị Vũ Linh cường giả, ba người chính là gia tộc định hải thần châu, một người trong đó chết đi, đối với gia tộc thực sự là đã kích chí mạng.

Đồng Vô Lệ không phải không muốn tiếp viện, thế nhưng bản thân cũng không thoát được Tiểu Long đeo bám, rốt cuộc chỉ có thể trở mắt nhìn Đồng Bì Kiện đám người bị tàn sát.

Mà Tiểu Long tuy rằng bị đánh cho chỉ có thể co mình phòng thủ là chính, thế nhưng nó cũng không để cho hai đối thủ của mình được tự do, xem như hoàn thành nhiệm vụ của bản thân.

Vương Hạo Thần ở một bên nhìn lấy một màn này, cũng không có hoàn toàn yên tâm, bởi vì chỉ cần Đồng Vô Lệ và Hoàng Uyên chưa gục ngã, đối phương như cũ còn chưa có bại.

Hai người này một cái là Tứ Tinh Vũ Linh, một cái là Thất Tinh Vũ Linh, thực lực cường đại vô cùng, Tiểu Long đối chiến với hai người bọn họ cũng rơi xuống hạ phong, cho dù là Đồng Vô Lệ thực lực yếu hơn, Hình Thiên đơn độc đấu đều không thể ở trong tay y cầm cự được bao lâu.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Tam Anh Chiến Vô Lệ

Không chỉ Vương Hạo Thần, Hình gia ba huynh đệ cũng biết rõ một đối một họ không phải là đối thủ của Đồng Vô Lệ, càng không cần nói đến Hoàng Uyên.

Chỉ có ba người liên thủ, may ra mới có thể chống lại một hai.

Tất nhiên bọn hấn có thể lựa chọn không nhúng tay vào tự mình rút đi, thế nhưng Vương Hạo Thần có ân với ba huynh đệ họ, loại chuyện vứt bỏ ân nhân cũng như chiến hữu này bọn hấn làm không được.

Ba huynh đệ đưa mắt nhìn nhau, tâm ý tương thông, cả ba đồng thời hướng Đồng Vô Lệ lao tới.

- Đồng Vô Lệ! Ba huynh đệ chúng ta đến chiến ngươi!

Hình Thiên dẫn đầu hét lớn, thanh âm tựa như sấm động.

Đồng Vô Lệ vốn đang đầy một bụng lửa giận, nay lại thấy ba người xông đến, hai mắt lập tức bốc lên nộ hỏa, cũng không tiếp tục dây dưa với Tiểu Long, trực tiếp xông ra ngoài, giận dữ quát:

- Bại tướng dưới tay còn dám tìm tới ta! Hôm nay ta không giết các ngươi thì ta không mang họ Đồng!

Đồng Vô Lệ lửa giận trùng thiên, toàn thân khí thế đáng sợ đến cực điểm, một thân tu vi Tứ Tinh Vũ Linh hoàn toàn bộc phát ra ngoài.

- Phần Thiên Đế Phượng Quyết!

Hình Thiên biết rõ hôm nay tất có một trận huyết chiến, cũng không dám có chút nào giữ lại, trên thân bắt đầu toát ra từng luồng hỏa điểm đỏ rực, phượng hoàng hư ảnh theo đó chậm rãi xuất hiện sau lưng.

- Kim Cang Thánh Ngưu Công!

- Cực Sát Bạch Hồ Lục!

Hình Địa và Hình Nhân cũng dốc toàn lực, không có cách, địch nhân quá mạnh, lúc này giấu dốt cũng không có ý nghĩa.

Hình gia ba huynh đệ đem một thân tuyệt học thi triển ra, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ, hơn nữa ba người tựa hồ còn thông thạo một loại hợp kích bí pháp, đem công lực của ba người quy tụ lại một chỗ, vậy mà có thể chống lại Đồng Vô Lệ khi thế.

- Các ngươi liên thủ cũng là một con đường chết!

Đồng Vô Lệ đánh ra một chương, chính là Đồng gia tuyệt học Toái Thạch Chương, ý muốn lấy lời đĩnh thủ đoạn đánh chết ba người.

Hình gia ba huynh đệ chuyên tâm đối địch, Hình Địa và Hình Nhân trợ công, Hình Thiên trở thành đầu tàu tiếp nhận công lực của hai người, thực lực trong nháy mắt bạo tăng phượng

hoàng hư ảnh càng thêm rực rỡ, cùng Đồng Vô Lệ chính diện đấu cứng.

- Bành!

Đỡ một chương của Đồng Vô Lệ không phải chuyện đơn giản, Hình gia ba huynh đệ cho dù có hợp kích bí pháp nhưng chịu một chương này về sau vẫn phải lui về phía sau ba bước, Hình Thiên chỉ thấy hai tay của mình có chút tê dại, Đồng Vô Lệ thực lực quả nhiên mạnh như trong tưởng tượng.

Bất quá ba huynh đệ họ liên thủ, liền xem như Đồng Vô Lệ muốn thắng cũng rất khó.

- Vậy mà đỡ được?

Đồng Vô Lệ kinh ngạc, trước đó hắn không đem Hình gia ba huynh đệ để vào mắt, bất quá lúc nào xem ra hắn không thể chủ quan, nếu không chuyện thuyền lật trong mương không phải là không thể xảy ra.

Cứ như vậy, trường chiến lại chia ra làm hai, Tiểu Long đấu Hoàng Uyên, Hình gia ba huynh đệ liên thủ chiến Đồng Vô Lệ.

Tiểu Long thực lực cơ bản có lẽ nhìn hơn Hoàng Uyên một chút, bất quá nó đã bị thương, lúc này chỉ có thể đánh ngang tay với đối phương.

Mà Đồng Vô Lệ cũng đã hao tổn không ít nguyên khí, nếu không cho dù Hình Thiên, Hình Địa, Hình Nhân liên thủ cũng chưa chắc đã cản nổi đối phương.

Vương Hạo Thần ở bên ngoài đã điều tức xong, thương thế đã lành 9 thành, thế nhưng tràng chiến trước mắt hắn không cách nào nhúng tay, bọn họ chiến đấu dư ba đã đủ cho hắn uống một bình.

Bỗng nhiên, Vương Hạo Thần hơi có cảm ứng, đưa mắt nhìn về một hướng, ở nơi đó, có hai đạo thân ảnh đang chậm rãi xuất hiện.

Hai người đến một nam một nữ, nam anh tuấn bất phàm, nữ xinh đẹp quyến rũ, hai người đi lại rất gần, bộ dáng có vẻ là tình lữ.

Hai người này Vương Hạo Thần cũng không xa lạ, chính là Hoàng Thiếu Phong và Đồng Tinh Vân.

Hai người bọn họ, đúng là bị chiến đấu ba động thu hút đến đây.

Đồng Tinh Vân nhìn trên đất đều là xác chết, trong lòng kinh hãi đến cực điểm, đây đều là cao thủ của gia tộc nàng, sao lại bị chết nhiều như vậy ở nơi này?

Hoàng Thiếu Phong thì ánh mắt vẫn lạnh nhạt, hắn ở đây chỉ là vì nữ nhân của hắn, còn Đồng gia người sống chết hắn sao phải quan tâm?

- Thiếu tông chủ! Người đến thì quá tốt, xin người hãy ra tay giúp chúng ta một chút sức lực, bắt tiểu tử kia lại!

Hoàng Uyên thấy Hoàng Thiếu Phong đến thì lập tức đại hỉ, một bên tránh thoát thế công của Tiểu Long, một bên chỉ vào Vương Hạo Thần nói.

Hắn và Đồng Vô Lệ đều không có lòng tin đánh bại được đối thủ, lúc này chỉ còn cách bắt Vương Hạo Thần làm con tin mới có thể đề cho đối phương có kỵ.

Hoàng Thiếu Phong hơi nhíu mày, đưa mắt nhìn Vương Hạo Thần, không có ý định ra tay.

Hắn cảm thấy, một kẻ chỉ có tu vi Lục Tinh Vũ Sĩ không có tư cách chết dưới tay hắn.

Đồng Vô Lệ thấy vậy, đành phải cầu cứu Đồng Tinh Vân, nói lớn:

- Tinh Vân! Chính là tiểu tử này cùng với đồng bọn của hắn giết hại tộc nhân của chúng ta! Tuyệt đối không thể tha cho hắn!

Đồng Tinh Vân nghe Đồng Vô Lệ nói, ánh mắt nhìn Vương Hạo Thần từ phức tạp lập tức biến thành lửa giận vô biên.

Nàng đối với Vương Hạo Thần sớm đã cắt đứt quan hệ, trong lòng đối với người này không có hảo cảm, nay đối phương lại sát hại tộc nhân của gia tộc nàng, từ đó để nàng sinh ra sát ý đối với hắn.

- Thiếu Phong ca! Xin người giúp Tinh Vân bắt lấy tiểu tử kia!

Đồng Tinh Vân ôm lấy một bên tay của Hoàng Thiếu Phong, nhẹ giọng nói.

Vương Hạo Thần ở phía xa nghe Đồng Tinh Vân nói mà trong lòng khẽ cười khổ, người trước không lâu trước đó còn là bằng hữu, nay lại muốn giết hắn, thế đạo thay đổi thực sự quá nhanh.

Lại nói, Vương Hạo Thần có một loại cảm giác, Đồng Tinh Vân lúc này có chút khác biệt so với lúc trước, khí chất thiếu đi một phần non nớt, nhiều thêm một phần thành thục, chỉ là hắn đối với chuyện phụ nữ không hiểu rõ lắm, cũng không rõ vì sao nàng lại thay đổi như vậy.

Kỷ thực nguyên do cũng rất đơn giản, đó là bởi vì Đồng Tinh Vân đã trở thành nữ nhân của Hoàng Thiếu Phong, cả về tinh thần lẫn thể xác.

Nếu như không phải bị kinh động đến đây, có lẽ hai người bọn họ vẫn còn đang ân ái ở trên giường.

Hoàng Thiếu Phong lấy tay xoa nhẹ khuôn mặt của Đồng Tinh Vân, cười nói:

- Nếu mọi người đã nói như thế, vậy bản công tử ra tay một lần cũng không sao!

Nói rồi, hắn lại đưa mắt nhìn Vương Hạo Thần, ánh mắt tựa như đang nhìn một con kiến hôi, nói:

- Người tới! Bản công tử nhường người một chiêu, nếu như người có thể tổn thương ta, vậy tiếp đó ta sẽ không quản!

Vương Hạo Thần nghe vậy, thần sắc vẫn bình tĩnh, nhưng nơi khoe mắt đã có nụ cười ẩn hiện.

Thân là võ giả, lại bị kẻ khác sỉ nhục như vậy, nếu như không giận thì đó là nhược phu, hơn nữa, kẻ sỉ nhục mình còn là một người cùng thế hệ.

Thế nhưng Vương Hạo Thần cũng biết rõ, Hoàng Thiếu Phong có vốn liếng để cuồng vọng, hắn ở tuổi đó đã có tu vi Tam Tinh Vũ Sư, xứng đáng là một thiên tài, mà là thiên tài thì khó

tránh khỏi có ngao khí, coi thường kẻ yếu hơn là chuyện thường tình.

- Người nói là sự thật?

Vương Hạo Thần đề xuống nộ hỏa trong lòng, nhìn Hoàng Thiếu Phong trầm giọng nói.

Giận thì có giận, thế nhưng lúc này không phải lúc làm anh hùng rơm, đại trượng phu cơ được giận được, bản thân mình ở thế yếu, phải nắm lấy mọi cơ hội để đảo ngược tình thế, cho dù không được về vãng gì.

- Phí lời! Bản công tử khẩu xuất kim ngôn, há lại thất tín!

Hoàng Thiếu Phong cười nói.

Trong lòng Hoàng Thiếu Phong đang cười thầm, một cái Lục Tinh Vũ Sĩ mà thôi, cho dù nhường đối phương một trăm chiêu thì như thế nào? Đối phương căn bản không có khả năng làm hắn bị thương.

- Tốt! Vậy người cũng đừng hối hận!

Vương Hạo Thần cười nhạt nói.

Nói thật, Vương Hạo Thần đối mặt với Hoàng Thiếu Phong căn bản là không có cửa thắng, tu vi chênh lệch quá xa, hơn nữa dựa vào khả năng cảm nhận của võ giả mà nói, Vương Hạo Thần cảm giác được Hoàng Thiếu Phong thực lực còn mạnh hơn cả Đồng Vu Lâm rất nhiều, coi như hắn dẫn động Phệ Huyết Thánh Hoá lực lượng cũng không phải là đối thủ của người ta.

Vốn dĩ Vương Hạo Thần cho rằng lần này khó thoát khỏi cái chết, ai biết đối phương lại “rộng lượng” như vậy, nhường hắn trước một chiêu, như vậy thì không phải là hoàn toàn không có hi vọng.

Vương Hạo Thần hôm nay cũng muốn cho Hoàng Thiếu Phong một bài học, tự tin là chuyện tốt, thế nhưng đôi khi tự tin quá sẽ bị tự tin hại, cũng không xem thường kẻ yếu, bởi vì kẻ yếu đôi khi vẫn có thể khiến cho kẻ mạnh phải ôm hận.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: Táng Thiên Kiếm Thuật – Thương Sinh Vãn

- Bản công tử chưa từng hối hận điều gì, ta cho người đầy đủ thời gian chuẩn bị, người tốt nhất là không nên lãng phí nó!

Hoàng Thiếu Phong tự tin nói.

- Nếu vậy thì ta cũng không khách khí!

Vương Hạo Thần cười nhạt, bắt đầu vận chuyển Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, điều chỉnh trạng thái của bản thân mình.

Hoàng Thiếu Phong tự tin quá sẽ bị tự tin hại, Vương Hạo Thần thực lực không bằng hắn, thế nhưng trên chiến trường thực lực chưa hẳn là tất cả.

Nếu Vương Hạo Thần là Hoàng Thiếu Phong, hắn chắc chắn sẽ không đối phương bất cứ cơ hội nào, bởi vì không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Có lẽ là bởi vì Hoàng Thiếu Phong thân ở địa vị cao đã lâu, xưa nay luôn nắm mọi thứ trong lòng bàn tay, nên mới có sai lầm như vậy.

- Đủ rồi! Người còn muốn điều tức bao lâu nữa?

15 phút trôi qua, thấy Vương Hạo Thần vẫn chưa có động tĩnh gì, Hoàng Thiếu Phong không còn kiên nhẫn quát, thanh âm lộ ra vẻ bất nhẫn.

Trong mắt Hoàng Thiếu Phong, Vương Hạo Thần rõ ràng là đang bày trò kéo dài thời gian, căn bản không dám chiến với hắn.

Vương Hạo Thần là đang chơi tâm lý chiến với Hoàng Thiếu Phong, hắn thật ra đã sớm đạt trạng thái tốt nhất từ lâu, thế nhưng lại cố tình kéo dài thời gian, mục đích là để cho Hoàng Thiếu Phong mất kiên nhẫn, từ đó khiến đối phương càng thêm xem thường bản thân, như vậy lát nữa giao đấu hắn sẽ có thêm một chút phần thắng.

Vương Hạo Thần té ra Diệu Nhật Kiếm, một cỗ kiếm khí lăng lệ ngập trời bùng lên, quét sạch bát phương tám hướng.

Hoàng Thiếu Phong một tay đem Đồng Tinh Vân đẩy về phía sau, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc, khẽ nói:

- Kiếm Ý hai tầng, không nghĩ tới người ở cảnh giới này mà có thể có được kiếm đạo tạo nghệ cao như vậy!

Trên thế gian kiếm tu có rất nhiều, thế nhưng chân chính đạt tới Kiếm Ý cảnh giới thì rất ít, tại Đông Hoa hoàng triều, có thể tại trước Vũ Sư cảnh ngộ ra Kiếm ý đã là tương đối hiếm có.

Vương Hạo Thần không để ý đến Hoàng Thiếu Phong, hắn lúc này đang xúc thế, chuẩn bị cho một kiếm mạnh nhất từ trước đến nay của mình.

Kiếm khí tung hoành, tựa như cuồng phong chém bừa bãi khắp nơi, mà ở trung tâm của cỗ kiếm ý ấy, có một cỗ lực lượng khủng bố mang tính hủy diệt đang chậm rãi sinh ra từ nơi Diệu Nhật Kiếm của Vương Hạo Thần.

Vương Hạo Thần cắn chặt răng, hắn chỉ mới miễn cưỡng được xem là luyện thành Táng Thiên kiếm thuật thức đầu tiên không lâu, nay đã phải lập tức mang ra đối địch, khó khăn trong đó thực sự là không nhỏ, thế nhưng hắn đã không có lựa chọn, thực lực giữa hắn và Hoàng Thiếu Phong chênh lệch quá lớn, tuyệt chiêu bình thường sẽ không có tác dụng gì với đối phương.

Vương Hạo Thần tu vi chung quy còn quá thấp, muốn thi triển Táng Thiên kiếm thuật thực sự rất miễn cưỡng, cộng thêm việc đây là lần đầu sử dụng trong thực chiến, vì thế cần hao tổn không ít thời gian, chính vì vậy mà hắn một mực không dám sử dụng Táng Thiên kiếm thuật, bởi vì trên chiến trường, làm gì có ai cho người thời gian chuẩn bị lâu như vậy, chỉ có Hoàng Thiếu Phong tên cuồng vọng này, mới dám khoa trương cho hắn đây đủ thời gian xúc thế.

Kỳ thực lúc này Hoàng Thiếu Phong đã có chút hối hận, bởi vì hắn đã từ trên thân Vương Hạo Thần, chính xác hơn là trên thân Diệu Nhật Kiếm cảm nhận được uy hiếp không nhỏ, cứ việc điều này khiến cho hắn khó có thể tin, thế nhưng trực giác của võ giả sẽ không lừa hắn, hắn xác thực vậy mà từ trên thân một tên Lục Tinh Vũ Sĩ cảm nhận đến uy hiếp.

- Muốn hay không lúc này ra tay ngăn cản hắn?

Hoàng Thiếu Phong thần sắc hiện lên một tia do dự, bất quá rất nhanh liền bị hắn đè ép xuống, đây là liên quan đến vấn đề mặt mũi, hắn là kẻ sĩ diện làm sao chịu rút lui lời mình đã nói, hơn nữa hắn cũng không tin, Vương Hạo Thần có thể thực sự làm hắn bị thương.

Vương Hạo Thần lúc này hai mắt đều đã biến thành màu đỏ, trên người kinh mạch nổi lên cuộn cuộn tựa như những con giun xanh, đây là hiện tượng không tốt, biểu hiện cơ thể cũng như kinh mạch đang phải áp lực quá lớn, không cẩn thận sẽ khiến cho kinh mạch nổ tung mà chết.

- Sát!

Vương Hạo Thần gầm nhẹ một tiếng, hai tay cầm Diệu Nhật Kiếm giơ lên không trung, sóng năng lượng điên cuồng tràn ra, chứng tỏ ngay cả người sử kiếm cũng có chút không kiểm soát nổi tuyệt chiêu của mình thi triển ra.

Thế nhưng Vương Hạo Thần đã bắt kẻ nhiều như vậy, lúc này không thành công thì cũng thành nhân, nhất định phải liều chết đánh cược một lần.

Chính vào lúc này, Vương Hạo Thần tựa như hoá thành một tôn tuyệt thế kiếm thần.

Vô số thanh âm hỗn loạn vang lên, kiếm khí dâng lên đến tận trời, một cỗ năng lượng hủy diệt tựa như muốn xuyên thủng thương thiên rồi cuộc hình thành!

Táng Thiên Kiếm Thuật!

Thương Sinh Vãn!

Vương Hạo Thần dốc toàn lực chém ra một kiếm, một đạo kiếm quang màu đỏ tựa như tu la mang theo uy lực hủy thiên diệt địa phá không mà đến, đích đến chính là Hoàng Thiếu Phong.

Một kiếm này vừa xuất hiện, uy thế chấn nhiếp thập phương, hương vị tu la luyện ngục lập tức tràn ngập một mảnh không gian, tựa như một kiếm này đã đè qua trăm vạn nhân mạng.

Thương Sinh Vãn một kiếm, diệt tận thế gian chúng sinh!

Uy thế một kiếm này quá kinh khủng, cho dù là đám người Hoàng Uyên, Đồng Vô Lệ, Tiểu Long hay Hình gia ba huynh đệ đều bị chấn kinh đến tạm thời dừng tay, bọn hắn không cách nào có thể tưởng tượng, một kiếm này là do một cái võ giả tu vi chỉ có Lục Tinh Vũ Sĩ thi triển ra.

- Cái gì?

Hoàng Thiếu Phong đối mặt trực tiếp với một kiếm này, đồng tử co rút lại hết cỡ, trước mắt của hắn lúc này, là một đạo kiếm quang màu đỏ bá đạo tuyệt luân, Hoàng Thiếu Phong tựa hồ có thể nhìn thấy, ở phía sau đạo kiếm quang này, là ức vạn thi thể chồng chất như núi.

Quá kinh khủng!

Nếu như lúc trước Hoàng Thiếu Phong khinh thị Vương Hạo Thần bao nhiêu, thì lúc này hắn cũng kinh hãi bấy nhiêu.

- Viêm Thiên Hộ Thân Khí!

Hoàng Thiếu Phong dù sao cũng là một đại tông môn thiếu tông chủ, tâm tuy loạn nhưng thực lực vẫn còn, lập tức thi triển ra một loại phòng ngự bí pháp, trên thân lập tức hiện ra từng đạo hoa điểm dày đặc, đem thân thể hắn bảo hộ ở bên trong, tựa như một lớp khiên giáp cứng rắn vô cùng.

Trước đó Hoàng Thiếu Phong cũng đã có chuẩn bị một ít thủ đoạn phòng ngự, thế nhưng hắn lại không thể ngờ được Vương Hạo Thần một kiếm Thương Sinh Vãn này lại đáng sợ đến như vậy, chỉ dựa vào những loại thủ đoạn phòng ngự kia thì hắn chết chắc, vì thế bất đắc dĩ chỉ có thể bỏ ra một ít đại giới thi triển ra bí pháp, nhất định phải đem một kiếm này ngăn cản xuống.

Oanh! Oanh! Oanh!

Kiếm quang đỏ rực như máu lấy cuồng bạo nhất tư thế đâm vào lớp phòng ngự của Hoàng Thiếu Phong, điên cuồng tàn phá khắp nơi, từng đạo âm thanh vang dội nối tiếp nhau truyền ra.

Bá! Bá! Bá!

Hoàng Thiếu Phong chung quy vẫn còn đánh giá thấp uy lực của Thương Sinh Vãn một kiếm, chỉ thấy Viêm Thiên Hộ Thân Khí bởi vì bị kiếm khí liên tục trùng kích, đã ầm ầm sụp đổ dưới ánh mắt kinh hãi của hắn.

- Đáng chết! Cho ta thủ vững!

Hoàng Thiếu Phong bị dồn đến đường cùng, trong miệng truyền ra một tiếng gào thét, Viêm Thiên Quyết trong thời khắc tối hậu toàn lực bùng phát 10 thành công lực, hùng hậu hộ thân nguyên khí tạo ra lớp phòng ngự cuối cùng, thế nhưng hắn vẫn thấy không đủ, vội vàng lấy tay bảo vệ lấy phần đầu.

Ầm!

Kiếm quang sau khi bị Viêm Thiên Hộ Thân Khí của Hoàng Thiếu Phong liều mạng ngăn cản, uy lực đã giảm đi khá nhiều, thế nhưng vẫn dư sức phá vỡ hộ thân nguyên khí của Hoàng Thiếu Phong, trực tiếp bổ lên người hắn, sau đó mới bắt đầu tiêu tán.

Huyết quang mờ dần rồi biến mất, loại khủng bố luyện ngục hương vị kia cũng theo đó mất đi.

Vô tận bụi mù bay lên tràn ngập, che khuất tầm nhìn của mọi người, phải đến gần nửa khắc đồng hồ sau mới chậm rãi tán đi.

Lúc này, tất cả Vũ Linh cường giả ở phía sau đều không tự chủ được nhìn về phía bên này, hồn nhiên quên bản thân đã dừng lại trận chiến của mình.

Hoàng Thiếu Phong, sẽ không bị chính sự tự tin của mình khiến cho thuyền lật trong mương đi à?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 165: Rời Đi Đồng Gia

Bụi mù tán đi, để lộ ra một đạo thân ảnh phi thường chập vật đang run rẩy đứng ở đó.

Giờ phút này, Hoàng Thiếu Phong bộ dạng có thể nói là thảm đến cực điểm, trên thân có một đạo kiếm thương kéo dài từ vai đến tận thắt lưng, máu tươi đỏ ra nhuộm đỏ cả y phục.

Thảm nhất chính là, một cánh tay của hắn cũng bị chém đứt, bất quá nếu không phải như vậy, đầu lâu đã bị trăm phá rồi, ít nhất vẫn còn giữ được nửa cái mạng.

- Khụ! Khụ!

Hoàng Thiếu Phong không ngừng khục huyết, ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn khó có thể tin nhìn Vương Hạo Thần.

Hắn lại bị một kẻ trong mắt hắn trước đó không khác gì con kiến hôi làm cho bị thương đến mức này?

Hoàng Thiếu Phong đôi môi mấp máy muốn nói gì đó, thế nhưng toàn thân đau đớn lại truyền đến cảm giác vô lực, thương thể nặng chưa từng có khiến cho thần trí của hắn có chút mờ hồ, rốt cuộc không chống cự nổi mà ngã xuống trên mặt đất, một tia thanh minh cuối cùng cũng mất đi.

- Thiếu tông chủ!

Đến lúc này, Hoàng Uyên mới từ trong rừng sờ tỉnh lại, cũng mặc kệ Tiểu Long, vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất đuổi tới Hoàng Thiếu Phong bên người.

Bảo vệ Hoàng Thiếu Phong là nhiệm vụ của hắn, nếu như đối phương ở nơi này, hắn quay về Từ Dương Tông cũng đừng mong sống sót.

Công bằng mà nói, lấy Hoàng Thiếu Phong thực lực, nếu như là chính diện quyết đấu, coi như ba cái Vương Hạo Thần cũng đánh không lại hắn, thế nhưng hắn lại quá mức tự tin, để cho đối phương có đủ thời gian tung ra một kích mạnh nhất, hơn nữa người đó hết lần này đến lần khác lại là Vương Hạo Thần, người sở hữu Tảng Thiên kiếm thuật kinh thiên động địa.

Trên chiến trường, không có chỗ cho sai lầm, Hoàng Thiếu Phong đơn giản là tự bắn vào chân mình, bị sự tự tin của mình hại.

Đồng Tinh Vân ở phía xa đỡ đầu nhìn lấy một màn này, chỉ ít phút trước đó, nam nhân của nàng càng đang kiêu ngạo không bị ai nổi, lúc này đó như chó chết nằm ở trên mặt đất, mà kẻ gây ra chuyện này, lại là một nam nhân đã bị nàng vứt bỏ.

Đồng Tinh Vân cảm giác bản thân mình ăn phải con ruồi, trong lòng có phức tạp, có tức giận, cũng có hận thù, nhưng lại không biết phải nói gì mới tốt.

Hoàng Uyên cấp tức lấy đan dược bỏ vào miệng Hoàng Thiếu Phong, một bên lại dùng hùng hậu nguyên khí bảo vệ tâm mạch của người sau.

Tổn không ít công sức, hắn mới đảm bảo rằng Hoàng Thiếu Phong tính mạng tạm thời không lo.

Bất quá nếu như muốn trị thương triệt để, đồng thời không để lại di chứng, chỉ có về Từ Dương Tông mới có khả năng làm được.

Hoàng Uyên không dám chậm trễ, vội vàng nắm lấy Hoàng Thiếu Phong rời đi, bất quá ánh mắt lại tập trung vào Vương Hạo Thần đang cách đó không xa, trong mắt loé lên một vết tàn nhẫn, đột nhiên vùng chưởng toàn lực đánh về phía Vương Hạo Thần.

Hắn không có quên, kẻ khiến cho Hoàng Thiếu Phong ra nông nổi này chính là Vương Hạo Thần, mà lúc này hắn không thể chiến tiếp, vì thế chỉ có thể tranh thủ cơ hội hiếm có này diệt sát đối phương, xem như là vì Hoàng Thiếu Phong đòi lại một cái công đạo.

Vương Hạo Thần thi triển Thương Sinh Văn một kiếm về sau, thể nội nguyên khí hoàn toàn bị rút sạch, ngay cả nhục thân đều phải chịu áp lực cực lớn dẫn đến kiệt sức, lúc này căn bản không nhắc nổi một ngón tay.

Lại nói, coi như hắn ở lúc toàn thịnh, cũng không có cách nào ngăn cản một kích của Hoàng Uyên.

Bất quá, Vương Hạo Thần trong lòng may mắn không có lo lắng, bởi vì đã có một đạo thân ảnh khổng lồ chắn trước mặt hắn, đem hắn bảo hộ ở phía sau.

Tiểu Long này giờ vẫn một mực nhìn chăm chăm Hoàng Uyên, lúc này thấy đối phương xuất thủ liền lập tức xuất hiện thay Vương Hạo Thần đỡ lấy một kích này.

Lấy thực lực Tiểu Long, đỡ một chương của Hoàng Uyên là việc rất đơn giản, chỉ thấy nó vung lên một cái long thủ, trực tiếp đánh chương ảnh đánh nát.

Hoàng Uyên đánh lên không thành cũng không có tiếp tục xuất thủ, sợ dư ba chiến đấu ảnh hưởng đến Hoàng Thiếu Phong đang trọng thương.

Lúc này, Hinh gia ba huynh đệ cũng trở lại bên người Vương Hạo Thần, ánh mắt cảnh giác nhìn Đồng Vô Lệ.

Ba người họ khí tức có chút không ổn định, một trận chiến vừa rồi bọn hắn cũng không chiếm được tiện nghi.

- Tiểu Long! Chúng ta đi!

Vương Hạo Thần hữu khí vô lực nói, lúc này hắn thực sự có thể ngắt đi bất cứ lúc nào, chẳng qua là dựa vào ý chí chống đỡ đến hiện tại.

Tiểu Long hiểu ý, lập tức đem hắn ôm lấy, nhanh chóng rời đi.

Hình gia ba huynh đệ do dự một chút, cũng nhanh chóng đuổi theo.

Tiếp tục lưu lại cũng không có ý nghĩa dù sao có Đồng Vô Lệ và Hoàng Uyên ở đây, bọn hắn căn bản không thể tìm Đồng Thiên Tân tính sổ.

Lại nói, ban đầu ba người bọn họ đã cho rằng chính mình khó thoát tai kiếp, không ngờ cuối cùng lại có thể giữ được mạng an toàn rồi đi, vậy đã có thể xem là vạn hạnh.

Dù sao còn núi xanh lo gì không có củi đốt, lúc này rồi đi, về sau tìm Đồng gia tính sổ cũng không muộn.

Đồng Vô Lệ muốn ngăn cản, thế nhưng lại thấy Hoàng Uyên tựa hồ không có ý định xuất thủ, vì thế cũng chỉ có thể bỏ cuộc.

Hoàng Uyên lúc này nào có tâm trạng tiếp tục chiến đấu, hấn nhất định phải mang Hoàng Thiếu Phong quay về Từ Dương Tông trị thương, nếu như vì chậm trễ mà khiến cho vết thương ác hoá, vậy hấn không chết cũng bị mất một lớp.

- Vô Lệ! Xin lỗi vì ta không giúp được ngươi, bất quá ngươi yên tâm, Từ Dương Tông ta nhất định sẽ toàn lực điều tra thân phận của tiểu tử kia, nhất định sẽ để hấn chết không có chỗ chôn!

Hoàng Uyên đối với Đồng Vô Lệ nói.

Ngươi ta đã nói như vậy, Đồng Vô Lệ còn có thể nói gì, lửa giận không thể phát tác, chỉ có thể gạt đầu xem như tán thành.

Hoàng Uyên cũng không quá để ý đến ý kiến của Đồng Vô Lệ, lại nhìn Đồng Tinh Vân ở một bên nói:

- Bây giờ ta phải lập tức đưa thiếu tông chủ quay về tông môn trị thương! Ngươi có muốn đi cùng không?

Hoàng Uyên sao lại không biết Đồng Tinh Vân và Hoàng Thiếu Phong quan hệ, mà lấy bản tính của Hoàng Thiếu Phong, nữ nhân của hấn tất nhiên phải ở bên cạnh hấn, vì thế Hoàng Uyên cho dù thế nào cũng phải mang theo Đồng Tinh Vân đi đến Từ Dương Tông.

Đồng Tinh Vân từ nãy đến giờ vẫn còn cảm giác chính mình đang nằm mơ, lúc này nghe Hoàng Uyên nói vậy mới tỉnh lại, nàng còn đang phân vân chưa kịp đáp lời, Đồng Vô Lệ đã nói thay:

- Tinh Vân! Đây là hảo ý của Hoàng huynh, ngươi không nên từ chối! Lại nói, Hoàng thiếu sau khi tỉnh lại có lẽ cũng cần có ngươi ở bên cạnh!

Đồng Tinh Vân tựa hồ cũng biết bản thân mình không có lựa chọn, đến mức thúc thúc của mình đã nói đến như vậy, nàng còn có thể nói cái gì, chỉ có thể đồng ý.

Hoàng Uyên thời gian cấp bách chỉ qua loa tạm biệt Đồng Vô Lệ vài câu, sau đó liền mang theo Hoàng Thiếu Phong và Đồng Tinh Vân nhanh chóng rời đi, căn bản không dám chậm trễ.

Đồng Vô Lệ không thể rời đi, Đồng gia lúc này đang ở trong giai đoạn vô cùng khó khăn, không chỉ mất đi đại lượng cao thủ, thái thượng trưởng lão cũng tử trận, gia chủ thì trọng thương chưa lành, cả gia tộc chỉ còn có thể dựa vào một mình hấn chống đỡ, nếu như lúc này hấn cũng rời đi, vậy Đồng gia sẽ lập tức rối loạn.

- Ai! Đại ca, có lẽ bây giờ ngươi rất hối hận về quyết định trước đó của mình đi a?

Đồng Vô Lệ còn lại một mình, liền không nhịn được mà thở dài một hơi.

Trước đó hấn không tán thành việc Đồng gia hạ sát thủ với Vương Hạo Thần, bất quá bởi vì Đồng Thiên Tân là gia chủ, Đồng Vô Lệ không thể không theo, bây giờ nghĩ lại, có lẽ đây là một trong những quyết định sai lầm nhất trong đời Đồng Thiên Tân.

Nếu như Đồng Thiên Tân không phái người truy đuổi Vương Hạo Thần ý muốn diệt cỏ tận gốc, mọi việc sẽ không xảy ra nhiều biến số như vậy.

Không nói những thứ khác, Hình Thiên và Hình Địa chắc chắn không có khả năng thoát thân, gia tộc cũng không mất đi nhiều cao thủ như vậy, mà Đồng Tinh Vân cũng không phải nhanh như vậy đi tới Từ Dương Tông làm thiệp.

Đồng Vô Lệ để cho Đồng Tinh Vân đi theo Hoàng Uyên cũng là có tư tâm, lúc đó Đồng gia chỉ dựa vào một mình hấn chống đỡ là rất khó khăn, nhất định phải tìm thêm trợ lực, vì thế hấn chỉ có thể để Đồng Tinh Vân đến Từ Dương Tông, cho dù làm như vậy sẽ khiến cho giá trị của người sau ở trong mắt Từ Dương Tông hạ xuống rất nhiều, thế nhưng lúc này không có cách nào khác, vì gia tộc, Đồng Tinh Vân nhất định phải hi sinh.

Vì thế mới nói, quyết định trước đó của Đồng Thiên Tân là sai lầm đến mức nào, nếu như thời gian có thể quay lại, Đồng Vô Lệ nhất định sẽ dùng tất cả biện pháp ngăn cản người trước làm như vậy, bất quá lúc này nói gì cũng đều đã quá muộn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 166: Bằng Hữu

Một tuần sau khi sự kiện Vương Hạo Thần đâm người giao chiến với Đồng gia, mặc kệ Đồng gia cố gắng che giấu thông tin đến đâu, sự tình vẫn bị người khác tìm ra, dẫn đến Bắc Hải Trần nổi lên cuộn cuộn sóng ngầm.

Cái đại gia tộc ở Bắc Hải Trần biết được Đồng gia có lượng lớn Vũ Sư vẫn lạc, ngay cả gia chủ đều bị trọng thương, nếu không phải ở Đồng gia còn có một Đồng Vô Lệ, bọn hắn đã sớm không chịu ngồi yên.

Đồng Vô Lệ biết rõ tâm tư của họ, vì thế mới trực tiếp hiện thân chấn nhiếp, đồng thời biểu hiện bên ngoài cực kỳ cường thế, tuyệt đối không để cho đối phương biết rõ Đồng gia sâu cạn.

Cách làm của Đồng Vô Lệ không phải là không có hiệu quả, ít nhất có thể ngăn chặn các gia tộc khác được nước lấn tới.

.....

Đối với những chuyện này, Vương Hạo Thần cũng không quan tâm, bản thân hắn lúc này đang ở một địa phương tên gọi Kim Dương Thành.

- Ha ha! Biểu đệ, ngươi không cần dùng ánh mắt đó nhìn ta, những gì ta nói đều là sự thật!

Ở trong tửu lầu ồn ào, có một nam tử thân hình cao lớn hùng vĩ đưa ôm cổ một nam tử khác trẻ tuổi hơn vừa cười vừa nói.

Hai người này, một người chính là Hình Nhân, người còn lại, nhìn qua rất trẻ tuổi, dung mạo có vài phần giống Hình Nhân, đang dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Vương Hạo Thần đang ngồi đối diện.

- Hạo Thần! Xem ra Tiểu Giới vẫn không tin lời chúng ta nói a!

Ở bên cạnh Hình Nhân, Hình Thiên đang tự mình rót rượu uống, sau đó lại nhìn Vương Hạo Thần cười nói.

- Không có cách! Xác thực rất khó tin!

Vương Hạo Thần đối với chuyện này đã tập thành thói quen, chỉ lắc đầu cười nói.

Nam tử “Tiểu Giới” trong miệng Hình Thiên, tên thật là Hình Giới, là biểu đệ của Hình Thiên, Hình Địa, Hình Nhân, lần này Vương Hạo Thần bọn người đi tới Kim Dương Thành, chính là vì muốn tìm Hình Giới.

- Tại hạ tuy rằng tu vi không cao, nhưng cũng biết chuyện vượt cấp khiêu chiến là khó đến mức nào! Nếu như Vương huynh nói bản thân mình lấy Lục Tinh Vũ Sĩ tu vi đánh thắng Vũ Sĩ đỉnh phong, tại hạ có thể tiếp nhận! Bất quá nếu đối phương là Tam Tinh Vũ Sư, vậy xin thứ lỗi tại hạ không thể không hoài nghi!

Hình Giới một thân thanh sam y phục, làn da trắng mịn như nữ tử, môi mông đỏ mọng, hai hàng lông mày dài cong vút, khuôn mặt tuấn tú như yêu, khí chất thư sinh nho nhã xuất trần, nếu không phải dung mạo của hắn đúng có chút giống với Hình gia ba huynh đệ, quả thực không có cách nào liên tưởng đến việc họ là anh em.

- Chính diện giao chiến, ta xác thực không phải đối thủ của Hoàng Thiếu Phong! Chi là may mắn trọng thương hắn, cũng không tính là thắng, miễn cưỡng chỉ có thể xem là lưỡng bại cầu thương!

Vương Hạo Thần cười đáp, trong lòng lại đau đầu, trên đường đi Hình gia ba huynh đệ không có việc gì làm liền đem chuyện hắn đánh với Hoàng Thiếu Phong một trận nói với Hình Giới, lại còn thêm mắm thêm muối, bây giờ hại hắn phải giải thích đến mỗi miệng.

- Chủ nhân có thể lấy tu vi Lục Tinh Vũ Sĩ trọng thương Tam Tinh Vũ Sư, đây đã là vô cùng khó có được!

Bên cạnh Vương Hạo Thần, có một nam tử trung niên bộ dáng phổ thông cười cung kính nói.

Nam tử này, chính là Trương Liêu.

Trương Liêu lúc này đã luyện thành Thái Cực Thần Công đệ nhất trọng thiên, tu vi tương đương với nhân loại Vũ Đê cảnh, không còn là một cái phế nhân.

Một tuần trước, Tiểu Long và Hình gia ba huynh đệ mang theo Vương Hạo Thần rời khỏi Đồng gia, đám người phải mất vài ngày thời gian để hoàn toàn khôi phục thương thế, đặc biệt là Vương Hạo Thần, Tăng Thiên kiếm thuật uy lực mạnh mẽ nhưng bản thân hắn cũng phải trả giá không ít, hao tổn rất nhiều thời gian mới đem thể nội nguyên khí khôi phục.

Sau khi lành lại thương thế, bởi vì Hình gia ba huynh đệ vẫn chưa có ý định đi đâu, vì thế Vương Hạo Thần mới nảy ra ý muốn để bọn họ đi cùng mình trở về tông môn, không ngờ lại được bọn họ đồng ý, lúc này mới ghé qua đón Trương Liêu đi cùng, sau đó là tới Kim Dương Thành tìm Hình Giới.

Bọn họ không nghĩ tới, Hình Giới tại Kim Dương Thành cũng có danh tiếng không nhỏ, tuy rằng tu vi không cao, nhưng đối với võ đạo lý giải lại cực kỳ cao thâm, trí tuệ võ học sánh ngang với bậc tông sư, vì thế bọn họ rất dễ dàng liền tìm được đối phương.

Hình Thiên, Hình Địa và Hình Nhân gặp lại biểu đệ của mình, tựa nhiên là rất vui mừng, lập tức tìm một chỗ tửu lầu uống rượu hàn huyên, thỉnh thoảng lại tìm vài vấn đề phương diện võ học hỏi thăm Hình Giới, đối phương ung dung trả lời từng cái một, chứng minh kiến thức võ học siêu việt của mình.

- Vô Lậu Chi Thể trong truyền thuyết quả nhiên không tầm thường! Khó trách bản tu vi chỉ là Vũ Đê, nhưng trí tuệ võ học lại cao đến như vậy!

Vương Hạo Thần ở một bên hiếu kỳ âm thầm vận dụng Thái Dương Chi Mâu quan sát Hình Giới, mới phát hiện thể chất của đối phương rất không tầm thường, vậy mà lại Vô Lậu Chi Thể võ công hiếm có trong truyền thuyết.

Vô Lậu Chi Thể tại tiền kỳ tu luyện vô cùng khó khăn, bởi vì nguyên khí hấp thụ được phần lớn đều bị dùng cho việc tu bổ nhục thân kinh mạch, cốt tủy, bất quá người sở hữu loại thể chất này vẫn có được năng lực lĩnh ngộ võ đạo mạnh hơn thường nhân vô số lần, mà nếu như tu bổ thành công, tốc độ hấp thụ luyện hoá thiên địa linh khí sẽ nhanh hơn võ giả bình thường gấp mấy chục lần.

Chính vì Vô Lậu Chi Thể quá mức bá đạo, vì thế số lượng cũng rất ít, Vương Hạo Thần cũng chưa từng gặp, chẳng qua là hắn từ trong cổ tịch nhìn thấy thông tin về Vô Lậu Chi Thể, mất một chút thời gian mới nhận ra Hình Giới thể chất.

Hình gia ba huynh đệ cùng Hình Giới hàn huyên một hồi, sau đó liền thuyết phục người sau đi cùng bọn họ, Hình Giới không từ chối, xa người thân lâu như vậy, hắn không muốn tiếp tục cách xa, hơn nữa chính bản thân một phần cũng muốn đến xem đại tông môn phong thái.

Đám người không có kéo dài, chủ yếu là vì Vương Hạo Thần đã không thể tiếp tục chờ đợi, lập tức khởi hành tới Thiên Sinh Môn.

Từ Kim Dương Thành đi đến Thiên Sinh Môn phải mất ba ngày thời gian, Vương Hạo Thần cũng không có lãng phí thời gian, tranh thủ cùng với Hình Giới trao đổi một chút kiến thức võ học.

Không thể không nói, Hình Giới trí tuệ võ học thực sự siêu phàm, cho dù là Vương Hạo Thần đều tự thẹn không bằng, kiến thức của đối phương coi như là Vũ Linh cũng không dám nói là hơn được.

Cuối cùng, Vương Hạo Thần liền trực tiếp mặt dày nhờ Hình Giới hướng dẫn Trương Liêu tu luyện.

Trương Liêu tư chất không tốt, Thái Cực Thần Công lại quá thâm ảo, chỉ dựa vào sự chuyên cần là không đủ, có Hình Giới trợ giúp, tốc độ tu luyện chắc chắn sẽ nhanh hơn nhiều.

Hình Giới đối với võ học có hứng thú rất lớn, Thái Cực Thần Công là tuyệt học hiếm có trên đời, đủ để khiến hắn bỏ công sức tìm hiểu, từ đó thuận tiện có thể giúp đỡ Trương Liêu tu

luyện.

Sau đó, Vương Hạo Thần tìm gặp Hình ba huynh đệ.

Quen biết không lâu, thế nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy, Vương Hạo Thần có thể chắc chắn ba người này đều là những người đáng để hán kết giao.

Chính trực, nghĩa khí, can đảm, sáu chữ này đủ để Vương Hạo Thần dốc sức bồi dưỡng quan hệ bằng hữu của bọn họ.

- Hạo Thần! Người không phải đang ở chỗ Tiểu Giới luyện công sao? Sao lại tới tìm bọn ta?

Hình Thiên nói.

- Luyện công không gấp! Ta đến đây là có vài thứ muốn đưa cho mọi người!

Vương Hạo Thần nói rồi liền lấy ra từ trong nạp giới một xấp giấy, đưa cho Hình gia ba huynh đệ.

- Đây là gì?

Hình Nhân hiểu kỳ hỏi?

- Trước đó ta thấy mọi người có vẻ thiếu hụt vũ kỹ chiến đấu, vì thế mấy ngày qua đích thân chọn ra mấy bộ vũ kỹ phù hợp với mọi người! Hi vọng mọi người có thể sử dụng chúng!

Vương Hạo Thần đáp.

Hình gia ba huynh đệ thất kinh, vội vàng nhìn lại, thấy trên giấy đúng là có viết không ít loại vũ kỹ phương thức tu luyện, hơn nữa cho dù trên đó không có viết rõ cấp độ, thế nhưng cả ba người đều là Cửu Tinh Vũ Sư cường giả, sao có thể không nhìn ra được độ thâm áo của những loại vũ kỹ này so với Đồng gia trấn tộc tuyệt học chi hơn chứ không, từ đó có thể thấy được giá trị của chúng.

- Những thứ này quá quý giá, chúng ta không thể nhận!

Hình Địa lắc đầu nói.

- Vương Hạo Thần ta cái gì cũng có thể thiếu nhưng tuyệt đối không thiếu vũ kỹ! Những thứ này ở chỗ ta cũng không có tác dụng gì, chi bằng để cho mọi người tu luyện!

Vương Hạo Thần cười cười, dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Đương nhiên ta làm như vậy cũng là có tư tâm! Ba vị đây xứng đáng để cho Vương Hạo Thần ta tôn trọng và kết giao! Những thứ này chính là chút thành ý của ta!

Muốn kết giao với hán tử, cách tốt nhất chính là nói thẳng, Vương Hạo Thần không che giấu mục đích của mình, điều này ngược lại làm cho Hình gia ba huynh đệ đối với hán cang có hảo cảm.

Người ta đã nói đến như vậy, bọn hán còn từ chối như thế nào?

Hình Thiên thân là huynh trưởng, tiến lên một bước, đại diện cho ba người ôm quyền đối với Vương Hạo Thần nói:

- Hạo Thần! Người đối với ba huynh đệ chúng ta có ân cứu mạng, nay lại trợ giúp chúng ta nhiều như vậy! Từ hoa mỹ chúng ta không biết nói, chỉ có thể hứa rằng, Vương Hạo Thần người từ nay huynh đệ của chúng ta, bất kể là chuyện gì, chỉ cần người có chỗ cần chúng ta trợ giúp, ba người ta nhất định sẽ nghĩa vô phần cố chạy đến!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 167: Mẫu Nữ Tuyệt Sắc

Cứ như vậy, Vương Hạo Thần đám người vừa đi vừa nghỉ ngơi, sau ba ngày rớt cuộc về đến Hoàng Thạch Trấn, phi thường tiếp cận Thiên Sinh Môn.

Vương Hạo Thần nhớ lại trước kia, bản thân vừa mới hạ sơn đến Hoàng Thạch Trấn, đối với thế giới bên ngoài còn rất lạ lẫm, bị Lục Phong đám người truy sát gắt gao, khó khăn lắm mới trốn thoát được.

Lần này trở về, hán nhất định phải tìm Lục Phong tính sổ.

Bất quá Vương Hạo Thần cũng không vội vàng trở về Thiên Sinh Môn, bởi vì hán còn chưa quên lời hứa của mình với một tiểu nữ hài ở Hoàng Thạch Trấn này.

Nhớ đến chuyện này, Vương Hạo Thần không khỏi cười khở trong lòng.

Trên đường đi, cũng có không ít người nhận ra Vương Hạo Thần, dùng ánh mắt kính ý nhìn theo đoàn người.

Vương Hạo Thần vẫn nhớ kỹ đường đi, không bao lâu hán liền đi đến phía trước một ngôi nhà.

Nơi này vẫn không có gì thay đổi nhiều, bất quá nhìn qua có chút mới mẻ khang trang hơn, không còn quá mức tồi tàn như trước,

Đúng lúc này, cửa nhà đột nhiên bật mở, một thiếu nữ xinh đẹp rạng ngời từ trong nhà đi ra.

Thiếu nữ tuổi còn nhỏ, nhưng dung mạo đã xinh đẹp vô cùng, đáng người lại phát dục rất tốt, tựa như một đoá hoa tươi chớm nở, cho dù chỉ mặc y phục tầm thường cũng không thể che giấu được vẻ đẹp của nàng.

Thiếu nữ không ngờ trước nhà có người, đang muốn mở miệng hỏi thăm, thế nhưng khi nhìn thấy dung mạo của nam tử đi đầu, cả người liền cứng ngắc lại, hai mắt mờ to tựa như tường

mình đang nằm mơ.

- Bạch Linh! Mới mấy tháng không gặp, đã quên ca ca rồi sao?

Vương Hạo Thần mỉm cười nói.

Một giây sau, Bạch Linh thân thể mềm mại nhanh như chớp lao vào trong ngực Vương Hạo Thần, đôi tay nhỏ bé ghi chặt lấy y phục màu trắng của hắn, tựa như sợ hắn đi mất.

Vương Hạo Thần còn chưa hiểu chuyện gì, đã cảm thấy ngực áo của mình có chút ướt át, trong lòng hơi xúc động, dang tay ôm lấy thân thể mềm mại của Bạch Linh.

Để nàng khóc thoải thích rồi, Vương Hạo Thần dùng tay nâng lên khuôn mặt trắng ngần của Bạch Linh, dịu dàng lau đi những giọt nước mắt còn sót lại, nói:

- Ta không biết muối mắt ướt như vậy đấy!

Bạch Linh đôi mắt vẫn nhoà lệ, đáng thương hề hề nói:.

- Đại ca ca đi lâu như vậy, muối tương huynh sẽ không trở lại đón muội!

Trước đó Vương Hạo Thần đã nói sau khi làm xong việc của mình sẽ trở lại đón nàng, thế nhưng Bạch Linh chờ đợi mấy tháng thời gian, vẫn không thấy Vương Hạo Thần quay lại, trong lòng khó tránh khỏi lo lắng cùng thất vọng.

Đúng lúc nàng hầu như đã hết hi vọng, thì hắn lại xuất hiện, cái này để cho nàng không thể không kích động.

- Vương Hạo Thần ta nói được làm được, sau này không cần lo lắng như vậy nữa!

Vương Hạo Thần xoa đầu Bạch Linh, cười ấm áp.

Bạch Linh gạt gạt đầu, sau đó lại uý khuất nói:

- Muội khóc nhiều như vậy, có phải bây giờ nhìn rất xấu đúng không?

Vương Hạo Thần bật cười trước tính trẻ con của nàng, nhẹ nhàng nhéo một chút nàng gò má phẩn nộn, nói:

- Có lẽ vậy!

Bạch Linh phồng má, hờn dỗi nói:

- Vậy huynh cũng đừng nhìn!

- Khụ khụ!

Mấy người ở phía sau tựa hồ có chút không chịu được, Hinh Thiên bắt đầu đi phải ho khan mấy tiếng.

Hai người này, thực sự là đem bọn họ coi như không tồn tại?

Bạch Linh lúc này mới nhận ra ở nơi này còn có người khác, khuôn mặt lập tức đỏ ửng, cuống quýt rời khỏi Vương Hạo Thần.

- Hạo Thần! Đây là bạn gái của ngươi?

Hinh Nhân ở một bên nhìn Vương Hạo Thần hăng hái nói.

Bạch Linh mặt càng thêm đỏ, bắt quá vẫn len lén nhìn xem Vương Hạo Thần, chờ đợi câu trả lời của hắn.

- Là nghĩa muội!

Vương Hạo Thần lắc đầu cười đáp.

Bạch Linh ánh mắt âm đạm, tương đối thất vọng.

Lúc này, lại có một nữ nhân từ trong nhà đi ra, người này dung mạo cùng với Bạch Linh có rất nhiều điểm tương đồng, bởi vì có tuổi mà nhan sắc đã không còn giống như người sau tươi thắm như vậy, bắt quá lại lộ ra vẻ thành thực đoan trang, thân hình so với Bạch Linh cũng có phần quyến rũ hơn, mười phần phong vận, đúng là một mỹ phụ tuyệt sắc.

Vương Hạo Thần nhận ra mỹ phụ này, nàng là mẫu thân của Bạch Linh, Bạch Nhượng Trần.

Khó trách Bạch Linh xinh đẹp như vậy, bởi vì mẫu thân của nàng đã là một mỹ nhân tuyệt sắc.

Trước kia có lẽ là bởi vì cuộc sống quá mức khắc khổ, cộng thêm việc lần đó nàng bị trọng thương sắp chết, dung mạo mới trở nên tiêu tụy như thế.

- Là Hạo Thần sao? Ngươi quay lại thì quá tốt, Tiểu Linh những ngày qua sợ là nhớ ngươi đến sắp điên rồi!

Bạch Nhượng Trần nhận ra Vương Hạo Thần, hắn đối với mẹ con nàng có ân, vì thế thái độ cũng rất hoà khí, thanh âm dịu nhẹ cười nói.

- Mẫu thân!

Bạch Linh thẹn thùng giật giật tay áo Bạch Nhượng Trần.

- Được rồi! Người đến là khách, mọi người vào nhà dùng bữa cơm đạm bạc chứ?

Bạch Nhượng Trần nói.

- Cầu còn không được!

Vương Hạo Thần nói.

Đoàn người đi vào trong nhà, may mắn căn nhà cũng khá rộng, vì thế miễn cưỡng cũng đủ chỗ tất cả mọi người.

Vương Hạo Thần sở thích nấu ăn vẫn không bỏ được, cũng không ngồi đợi mà đi xuống bếp, nơi Bạch Nhục Trần đang cặm cụi nấu ăn.

- Không phải nói người đợi ở trên sao? Hôm nay để người thử Bạch di tay nghề nấu ăn như thế nào!

Bạch Nhục Trần cười nói.

Đồng với chuyện Vương Hạo Thần biết nấu ăn, nàng đã không xa lạ, dù sao trước đây bị nàng trọng thương chưa lành, phần lớn thời gian công việc nấu ăn đều là do nam tử trước mắt thực hiện.

- Ta tất nhiên là muốn thử tay nghề nấu nướng của Bạch di! Nhưng mà người cũng thấy đấy, nhiều người ăn như vậy chỉ dựa vào một mình người chuẩn bị sẽ tốn rất nhiều thời gian! Lại nói, so với việc nói chuyện, ta lại thích công việc nấu nướng hơn một chút!

Vương Hạo Thần lý lẽ hùng hồn đáp.

Bạch Nhục Trần chăm chú nhìn hắn một chút, sau đó bất lực lắc đầu cười khổ nói:

- Thật không nói lại người! Nam nhân như người Bạch di cũng là mới thấy lần đầu!

Vương Hạo Thần xắn lên cổ tay áo, để lộ ra bắp tay cường tráng, lại lấy ra vài thứ nguyên liệu nấu ăn, một bên lại nói:

- Không có cách, lúc nhỏ không thể làm gì khác ngoài việc này, dần dà đã thành thói quen!

Nói đến đây, thanh âm của hắn có hơi trầm xuống.

Bạch Nhục Trần là một nữ nhân tinh tế, đương nhiên ra ý vị khác thường trong câu nói này của Vương Hạo Thần, thế nhưng nàng lại do dự không biết nên nói cái gì, sau cùng chỉ im lặng.

Hai người làm việc của mình, rất nhanh, trong bếp đã có mùi thơm thức ăn bay lên.

- Bạch di! Người và Tiểu Linh sao lại sống cùng nhau? Phụ thân của Tiểu Linh đâu?

Vương Hạo Thần vừa nấu ăn vừa thuận miệng hỏi.

Bạch Nhục Trần động tác hơi chậm lại, đưa mắt nhìn Vương Hạo Thần đáp:

- Nếu như ta nói chúng ta là bị người kia vứt bỏ thì người có tin không?

Vương Hạo Thần không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy, trong khoảnh khắc liền sững sờ.

Hoá ra phụ thân của Bạch Linh không phải đã mất, mà là đối phương đã vứt bỏ hai mẹ con họ?

- Phụ thân của Tiểu Linh không phải là một nam nhân tốt!

Vương Hạo Thần nói.

- Vì sao người nói vậy? Người thậm chí còn chưa biết gì về hắn!

Bạch Nhục Trần hứng thú nhìn Vương Hạo Thần tò mò nói.

- Đối với ta mà nói, không cần biết một nam nhân đối xử với người ngoài như thế nào, chỉ cần hắn nhẫn tâm vứt bỏ vợ con của mình, để họ tự sinh tự diệt thì hắn đó là vô trách nhiệm! Một nam nhân nếu không có trách nhiệm thì chắc chắn không phải là một nam nhân tốt!

Vương Hạo Thần nhẹ nhàng đáp.

Bạch Nhục Trần im lặng nhìn hắn hồi lâu, sau đó liền khẽ cười nói:

- Khó trách Tiểu Linh thích người như vậy! Người thật rất biết cách nói chuyện!

Vương Hạo Thần chỉ cười không đáp, chỉ là nụ cười đó có chút đắng chát mà khắc khổ.

Kỳ thực, hắn không phải cũng giống như Bạch Linh sao? Cũng là một kẻ không cha không mẹ, thế nhưng Bạch Linh ít nhất còn có Bạch Nhục Trần ở bên cạnh, thế nhưng hắn thì ngay cả cha mẹ mình là ai cũng không biết.

- Hạo Thần! Bạch di khuyên người một chuyện! Sau đó không nên tùy tiện nấu ăn cho nữ nhân khác, bởi vì người làm vậy rất dễ gây ra nợ tình! Ta cũng không muốn để cho nữ nhi của mình có quá nhiều tỷ muội!

Bạch Nhục Trần đối với Vương Hạo Thần khẽ nháy mắt nói.

- Bạch di người lại nói đùa rồi! Ta chỉ coi Tiểu Linh là muội muội mà thôi!

Vương Hạo Thần vốn dĩ tâm trạng đang không tốt, nghe nàng nói vậy liền chỉ có thể cười khổ liên tục.

- Thế nhưng mà Tiểu Linh lại chưa hề coi người là ca ca!

Bạch Nhục Trần nói.

Thân làm mẹ, không ai hiểu rõ suy nghĩ của Bạch Linh hơn nàng, rõ ràng tình cảm của Bạch Linh đối với Vương Hạo Thần không chỉ đơn thuần là tình huynh muội.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Thiên Thuỷ Chân Kinh

Vương Hạo Thần đối với cách suy nghĩ của Bạch Nhưộc Trần thực sự có chút im lặng, chỉ là nấu ăn mà thôi, cũng cần phải rắc rối như vậy?

Được rồi, quên đi! Nữ nhân lúc nào cũng khó hiểu như vậy, đây là một thứ mà Vương Hạo Thần không bao giờ có thể lý giải!

Hao tốn không ít thời gian, Vương Hạo Thần và Bạch Nhưộc Trần mới chuẩn bị xong thức ăn cho mọi người.

Hình Thiên, Hình Địa và Hình Nhân ba cái này ăn hàng thấy được đồ ăn lên liền lập tức ăn như lang thôn hổ yết, miệng không ngừng khen ngon.

Trương Liêu và Hình Giới thì chậm rãi hơn, bất quá cũng không tránh khỏi gấp nhiều hơn bình thường.

Vương Hạo Thần cũng tương đối bất ngờ với tay nghề của Bạch Nhưộc Trần, đồ ăn nàng làm hương vị thực sự rất ngon, đủ để cho hán phái nhìn bằng cặp mắt khác.

- Tiểu Linh! Ta sẽ không ở lại đây lâu, nhưng lúc này mẫu thân của muội đã bình phục, nếu như muội đôi ý muốn ở lại cũng không có vấn đề gì!

Vương Hạo Thần nhìn Bạch Linh nói.

Bạch Linh còn chưa kịp đáp lại, Bạch Nhưộc Trần ở một bên đã lập tức nói:

- Hạo Thần sao lại nói vậy! Bạch Linh nàng ở cùng với một nữ nhân tay trái gà không chặt như ta làm gì? Nàng chỉ có đi theo người mới hi vọng có tương lai!

Bạch Linh đưa mắt nhìn Bạch Nhưộc Trần một chút, có chút không nở, nhưng vẫn nhìn Vương Hạo Thần gật đầu tỏ vẻ ý của mình chính là như vậy.

Trước đó Bạch Linh chính là tự mình cầu xin Vương Hạo Thần thu nàng làm thị nữ, lúc này nàng làm sao có thể bỏ đi cơ hội được ở bên cạnh hắn như vậy?

- Vậy được, tuy rằng ta cần phải trở về tông môn, bất quá cũng không cần quá gấp! Tiểu Linh muội cứ thông thả chuẩn bị là được!

Vương Hạo Thần nói.

.....

Bữa cơm diễn ra khá lâu, đợi đến khi tất cả món ăn trên bàn đều bị quét sạch, mọi người mới đứng dậy dọn dẹp rồi chuẩn bị chỗ nghỉ ngơi cho đêm nay.

Kỳ thật thân là võ giả thì nghỉ ngơi ngoài trời cũng chẳng có vấn đề gì, mọi người không phải người rườm rà vì thế chuyện này không phải vấn đề gì lớn.

Hơn nữa nhà của hai mẹ con Bạch Linh có sân khá rộng, hơn nữa cũng cách những căn nhà khác một khoảng cách tương đối xa, từ đó để cho bọn người Vương Hạo Thần càng dễ dàng kiếm được chỗ nghỉ.

Hình gia ba huynh đệ dành phần lớn thời gian để tu luyện vũ kỹ của mình, chỉ cần bọn hắn ở trên phương diện này có chút thành tựu, sức chiến đấu tự nhiên sẽ bạo tăng một mảng cực lớn.

Hình Giới thì cùng với Trương Liêu chuyên tâm nghiên cứu Thái Cực Thần Công, Trương Liêu tu vi và thiên tư quá thấp, nhất định phải cố gắng đột phá Thái Cực Thần Công đệ ngũ trọng thiên, mới có cơ hội thoát thai hoá cốt, tăng lên thiên phú của mình.

Vương Hạo Thần lúc này cũng không nhàn rỗi, liên tiếp trải qua chiến đấu khốc liệt như vậy, tu vi của hắn đã đạt tới Lục Tinh Vũ Sĩ đỉnh phong, chỉ còn một chút nữa là có thể đột phá đến cảnh giới Thất Tinh Vũ Sĩ.

Vạn Đạo Thông Thiên Quyết đạt tới Linh cấp về sau, tốc độ hấp thụ thiên địa nguyên khí của Vương Hạo Thần được gia tăng rất nhiều, hơn nữa hắn còn có một loại cảm giác, Vạn Đạo Thông Thiên Quyết năng lực xa xa không chỉ có vậy, chỉ vì tu vi của hắn còn quá thấp, không đủ khả năng đào móc những khả năng tiềm ẩn kia.

Bỗng nhiên, từ bên ngoài truyền tới tiếng bước chân chậm rãi, Vương Hạo Thần tạm dừng công việc tu luyện, mở mắt nhìn phía có tiếng bước chân.

Bạch Linh thân phận một bộ váy màu xanh nhạt, dường như vừa mới tắm xong, đầu tóc vẫn còn hơi ướt, chỉ tô điểm thêm cho vẻ đẹp thanh xuân của nàng.

- Tiểu Linh! Muốn như vậy rồi sao muội còn chưa nghỉ ngơi?

Vương Hạo Thần nhìn thiếu nữ xinh đẹp trước mặt, khẽ cười hỏi.

- Muội chưa muốn ngủ!

Bạch Linh đáp, sau đó ngồi xuống bên cạnh Vương Hạo Thần, gần đến nỗi Vương Hạo Thần có thể ngửi được hương thơm nhàn nhạt trên người nàng.

- Ca ca! Người là Thiên Sinh Môn đệ tử, vậy lấy thực lực của người ở trong tông môn là cấp bậc gì?

Bạch Linh dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn Vương Hạo Thần hỏi.

- Cái này sao...

Vương Hạo Thần hơi trầm ngâm, sau đó lại đáp:

- Hân là trung hạ đi a!

- Không thể nào đâu, dựa vào thực lực của ca ca mà ở trong tông môn cũng không được tính là thượng đẳng sao?

Bạch Linh khó có thể tin nói.

Nàng lại không biết, Thiên Sinh Môn thân là Đông Hoa hoàng triều ngũ đại tông môn một trong, nội tình kinh khủng bậc nào, thiên tài anh kiệt có thể nói là nhiều vô số.

Vương Hạo Thần thời gian tu luyện ngắn ngủi, nếu là không tìm được cơ duyên kinh người, hân căn bản không thể có được tu vi như bây giờ, vậy thì ngay cả trung hạ cũng không tính là.

- Ca ca không có giống như muội tưởng tượng mạnh như vậy! Bây giờ muội biết được ta ở trong tông môn kỳ thực không tính là cái gì, muội có còn muốn theo ta hay không?

Vương Hạo Thần cười nói.

- Gặp được huynh là may mắn của muội! Bạch Linh đã nói sẽ theo hầu ca ca một đời, tuyệt đối sẽ không hối hận!

Bạch Linh thần tình nghiêm túc nói.

Vương Hạo Thần chăm chú nhìn nàng một chút, thấy được vẻ chân thành ở nơi mắt thiếu nữ, khoé miệng khẽ nhấc câu, nói:

- Muội muội của ta không thể mãi là một phẩm nhân! Hôm nay ta tặng muội một món quà, giúp muội đạp vào con đường tu luyện!

Nói rồi, hân lấy ra một quyển kinh thư, đưa cho Bạch Linh, nói tiếp:

- Đây là Thiên Thủy Chân Kinh, là công pháp ta đặc biệt lựa chọn cho muội, vô cùng thích hợp cho nữ tử tu luyện! Lấy thể chất của muội hiện tại, tu luyện công pháp này là tốt nhất! Đợi đến khi muội có tu vi nhất định rồi, ta sẽ cho muội công pháp cao cấp hơn!

Thiên Thủy Chân Kinh phẩm cấp rất cao, hơn nữa còn là một bộ công pháp chuyên vì nữ tử mà sáng tạo ra, Vương Hạo Thần cũng phải mất không ít thời gian mới sao chép ra được, đem nó làm quà tặng Bạch Linh.

Bạch Linh cẩn thận đem Thiên Thủy Chân Kinh nhận lấy, đối với nàng mà nói, công pháp tốt đến đâu cũng không quan trọng, quan trọng là đây là thứ mà Vương Hạo Thần tặng nàng.

- Ca ca! Ta nhất định sẽ cố gắng tu luyện, sau này ta sẽ bảo vệ người!

Bạch Linh nhìn Vương Hạo Thần nói.

- Nha đầu ngốc! Người có thấy ca ca nào để muội muội của mình bảo vệ chưa?

Vương Hạo Thần cười cười xoa đầu Bạch Linh nói.

- Ca ca thật đáng ghét! Huynh làm hư hết tóc của ta rồi!

Bạch Linh hờn dỗi nói.

- Ta thấy tóc muội còn ướt nên giúp muội sấy khô, muội không phải nên cảm ơn ta sao?

Vương Hạo Thần đảo cặp mắt trắng dã lơ đãng nói, bàn tay hơi vận dụng nguyên khí, nhanh chóng đem mái tóc của Bạch Linh hong khô.

Đợi đến khi Vương Hạo Thần rút tay lại, Bạch Linh mới phụng phịu chỉnh sửa lại mái tóc có hơi rối bời của mình.

- Ca ca! Có một việc muội muốn nhờ huynh! Chỉ là không biết có tiện hay không?

Bạch Linh chần chờ hồi lâu, cuối cùng vẫn không nhịn được mà nói.

- Giữa chúng ta không cần khách khí như vậy, việc của muội chỉ cần ta có thể làm được nhất định sẽ không từ chối!

Vương Hạo Thần mỉm cười nói.

Bạch Linh nghe Vương Hạo Thần nói vậy, lòng tin liền tăng nhiều, dứt khoát nói ra:

- Muội muốn để mẫu thân cũng đi với muội, không biết có được không?

Vương Hạo Thần hơi giật mình, biết nàng và mẫu thân chung sống đã lâu, nay không muốn rời xa, vì thế khẽ trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Không phải là không thể được, chỉ là có lẽ phải để Bạch đi uy khuất một chút!

Bạch Linh nghe vậy thì đại hỉ, vội vàng nói:

- Đa tạ ca ca!

Vương Hạo Thần cười nói:

- Muội không cần mừng vội như vậy, chúng ta còn không biết Bạch đi có đồng ý đi cùng không đâu!

Bạch Linh không chút do dự nói:

- Mẫu thân chắc chắn sẽ đồng ý! Muội bây giờ lập tức đi hỏi nàng!

Nói rồi, nàng lập tức đứng dậy chạy về nhà, bộ dạng rõ ràng là gấp đến không kịp chờ đợi.

Vương Hạo Thần nhìn Bạch Linh chạy đi, do dự một chút rồi cũng đứng dậy đi theo, thuận tiện có thể đem kế hoạch của mình nói với Bạch Nhược Trần.

LTG: Hôm nay hai chương đi, mai thì chưa biết nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Vạn Độc Linh Thể

Khi Vương Hạo Thần đi tới trở nhà, đã thấy Bạch Linh về mặt khó hiểu từ trong nhà trở ra, nàng thấy hắn đi tới, liền nói:

- Ca ca! Mọi người không thấy mẫu thân!

Vương Hạo Thần khẽ nhíu mày, đã khuya như vậy, Bạch Nhưộc Trần một cái phạm nhân không ở trong nhà ra ngoài làm gì?

- Bạch đi có thường xuyên ra ngoài vào giờ này không?

Vương Hạo Thần hỏi.

- Không có a!

Bạch Linh lắc đầu đáp.

Vương Hạo Thần hơi trầm ngâm, sau đó liền vận dụng Thái Dương Chi Mâu nhìn xung quanh một chút, ý định tìm kiếm Bạch Nhưộc Trần tung tích.

Thái Dương Chi Mâu có năng lực tăng tầm nhìn lên gấp bội, tuy rằng tạm thời không sánh bằng Thiên Lý Nhãn, bất quá cũng rất không kém.

Đến lúc Vương Hạo Thần nhìn về một hướng nào đó, đồng tử đột nhiên co rút lại, vội vàng nắm lấy tay Bạch Linh, nhanh chóng chạy về hướng đó.

Khi Vương Hạo Thần dẫn Bạch Linh cấp tốc chạy đến, một cảnh tượng kinh khủng nhanh chóng đập vào mắt hai người.

Chỉ thấy trước mặt bọn họ bây giờ là một lượng lớn hắc khí!

Số lượng hắc khí ở đây rất nhiều, đủ để lấp đầy một căn phòng trống.

- Đây là... độc khí!

Vương Hạo Thần mũi người được một cỗ tanh hôi mùi vị, ánh mắt lập tức xuất hiện một tia kinh hãi.

Nếu như hắc khí trước mặt đều độc khí, vậy số độc khí này đến cùng là từ đó mà tới, hơn nữa số lượng làm sao nhiều như vậy?

Vương Hạo Thần định thần nhìn vào bên trong lớp độc khí màu đen, rốt cuộc phát hiện một đạo thân ảnh nữ tử đang nằm trên mặt đất.

- Bạch đi? Nàng làm sao lại ở nơi này?

Vương Hạo Thần tự nhiên là nhận ra nữ tử kia, không phải ai khác chính là Bạch Nhưộc Trần, chỉ có điều bản thân cũng không hiểu vì sao nàng lại ở trong đám độc khí kia.

Hơn nữa, Bạch Nhưộc Trần chỉ là một phạm nhân, lấy Vương Hạo Thần thực lực đều đối với đám độc khí kia cực kỳ kiêng kỵ, Bạch Nhưộc Trần một người không có tu vi ở trong đó đáng ra phải bị độc khí hoá tan rồi mới đúng, làm sao lại chỉ bị ngất đi mà thôi?

- Tiểu Linh! Mọi người lập tức đi gọi mọi người đến đây, ta có việc cần họ giúp!

Vương Hạo Thần ngưng trọng nhìn Bạch Linh nói.

Bạch Linh không có tu vi, vì thế không nhìn ra được bên trong độc khí có người, vì thế lập tức vâng lệnh rời đi.

Lại nói, cho dù nàng ở lại cũng không giúp được gì.

Đợi nàng đi rồi, Vương Hạo Thần do dự một chút, sau đó liền hướng Bạch Nhưộc Trần đi tới.

Bất kể thế nào, hắn cũng phải kiểm tra Bạch Nhưộc Trần tình trạng.

Vương Hạo Thần không dám khinh thường độc khí, lập tức toàn lực thôi động Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, ngưng tụ một lớp hộ thể nguyên khí bảo vệ quanh người.

Thế nhưng để cho Vương Hạo Thần kinh hãi chính là, hắn chỉ vừa mới bước vào bên, lớp hộ thể nguyên khí do hắn toàn lực ngưng tụ ra đã nhanh chóng bị ăn mòn, theo tốc độ mà nói, e rằng cho dù hắn dùng hết sức duy trì cũng không thể kiên trì quá một phút.

Vương Hạo Thần không dám tiếp tục ẩn dấu, vội vàng điều động lượng lớn Phệ Huyết Thánh Hoá tạo thêm một lớp phòng hộ bên ngoài.

Phệ Huyết Thánh Hoá quả nhiên có năng lực khắc chế độc khí, tốc độ ăn mòn rõ ràng chậm hơn không ít, đáng tiếc độc khí ở chỗ này đúng là quá nhiều, mà Vương Hạo Thần lại không thể điều động được bao nhiêu Phệ Huyết Thánh Hoá lực lượng, vì thế vẫn như cũ không thể ở trong này kiên trì quá lâu.

Vương Hạo Thần đi lại bên cạnh Bạch Nhưộc Trần, đem nàng vực dậy, chỉ thấy nàng vẫn đang hôn mê, khuôn mặt tái nhợt không chút huyết sắc, hai hàng lông mày chung quy nhũn lại cùng một chỗ, tựa như đang phải chịu thống khổ rất lớn.

Vương Hạo Thần lại chú ý đến, ở trước ngực của nàng, vậy mà có một đạo hoa văn màu đen quỷ dị, ở nơi đó, đang từng tia hắc khí tràn ra.

Khi nhìn thấy đạo hoa văn màu đen kia, Vương Hạo Thần tựa hồ nhớ ra cái gì, cả người lập tức cứng đờ tại chỗ, trong mắt toát ra không thể tưởng tượng thần sắc.

Hắn từng đọc qua cổ tịch, vì thế nhận ra đạo hoa văn màu đen này, mà trên đời lại chỉ có người mang một loại thể chất rất đặc biệt mới có thể có được loại hoa văn màu đen, đó là Vạn Độc Linh Thể.

Người mang Vạn Độc Linh Thể, từ khi sinh ra đã mang lượng lớn độc khí trong người, là trời sinh độc tu, là loại võ giả mà bất cứ một ai nghe danh đều phải kiêng kỵ.

Vì sao nói người mang Vạn Độc Linh Thể là trời sinh độc tu? Đó là bởi vì người sở hữu loại thể chất căn bản không cần tu luyện, chỉ cần thôn phệ độc dược, là có thể nhanh chóng tăng lên tu vi của mình, hoàn toàn không có bình cảnh, đồng thời bản thân họ chính là vạn độc bất xâm.

Đương nhiên, loại thể chất này cũng có rất nhiều tai hại.

Thứ nhất tuy người mang Vạn Độc Linh Thể có thể thôn phệ độc dược mà tăng lên tu vi, thế nhưng họ hầu như không thể kiểm soát tu vi cũng như độc khí của chính họ, dẫn đến việc cơ thể phải chịu nỗi đau đớn khủng khiếp đến chết.

Không chỉ như vậy, mỗi lần phải chịu cơn đau ấy, người sở hữu Vạn Độc Linh Thể hoàn toàn mất kiểm soát với độc khí của mình, khiến cho tình trạng độc khí ly thể xảy ra, nếu như chuyện này xảy ra ở chỗ đông người, vậy thì đó đúng là tai họa đối với tất cả mọi người.

Cuối cùng, độc dược đối với họ có sức dự hoặc rất lớn, tựa như ma tủy, gần như là không thể cưỡng lại, hơn nữa còn có thể ác hoá tâm tính của họ, cho dù có cưỡng lại được, thì nỗi đau mà họ phải chịu đựng sẽ lớn hơn bình thường gấp 10 lần.

Truyền thuyết, chỉ có đạt tới Võ Tôn siêu cấp cường giả thì mới có thể triệt để làm chủ được Vạn Độc Linh Thể, từ đó không còn bị đau đớn hành hạ, cũng như có thể hoàn toàn khống chế bản năng thèm khát độc dược và độc khí của mình.

Thế nhưng hầu như phần lớn người mang Vạn Độc Linh Thể đều chết trước khi họ đạt Võ Tôn, mà những người may mắn sống sót đạt tới một bước này, đều trở thành cường giả phong vân thiên hạ quét thảo một phương.

Đáng tiếc số lượng của những người này... thực sự quá ít ỏi.

Bởi vì người mang Vạn Độc Linh Thể hầu hết nếu không phải là dạng người tâm địa độc ác, thì cũng bị coi là tai họa của chúng sinh, bởi

Vương Hạo Thần làm sao cũng không ngờ tới, bản thân mình chỉ trong vài ngày, liền gặp được hai loại thể chất cực kỳ hiếm thấy là Vô Lậu Chi Thể và Vạn Độc Linh Thể.

Vô Lậu Chi Thể còn tốt, Hinh Giới tuy là tu luyện khó khăn, thế nhưng ít nhất thì hắn không có nguy hiểm tính mạng, chỉ cần đợi một chút thời gian, Vương Hạo Thần hoàn toàn có thể giúp hắn khai phá thể chất của mình.

Còn Bạch Nhược Trần thì khác, Vạn Độc Linh Thể giống như một trái bom nổ chậm, bất cứ lúc nào cũng có thể khiến nàng mệnh tang hoàng tuyền.

- Không đúng! Nàng thân là Vạn Độc Linh Thể, làm sao có thể không có tu vi?

Vương Hạo Thần không tin Bạch Nhược Trần chưa từng thôn phệ độc dược, bởi vì đây là chuyện không thể nào, nếu làm như vậy nàng căn bản không có khả năng sống đến hiện tại.

Nếu đã thôn phệ độc dược, không có lý do gì mà nàng không có tu vi.

Vương Hạo Thần vận dụng Thái Dương Chi Mâu, thế nhưng vẫn không phát hiện chút nguyên khí nào trong người Bạch Nhược Trần, thần sắc không khỏi trở nên cổ quái, đây đến cùng là chuyện gì?

Bỗng nhiên, Vương Hạo Thần lại phát hiện ở nơi tay Bạch Nhược Trần có một cây linh thảo màu đen, là loại linh thảo có độc.

- Chẳng lẽ là Bạch di thường xuyên bị Vạn Độc Linh Thể tác dụng hành hạ, đến hôm nay không chịu nổi nên mới phục dụng độc thảo?

Vương Hạo Thần nhất thời chỉ có thể nghĩ được như vậy.

Bản thân hắn cũng thật sự có chút khâm phục Bạch Nhược Trần, thân mang Vạn Độc Linh Thể mà còn có thể sống đến ngày nay, chắc hẳn phía sau vẻ ngoài ôn nhu ấy là một nữ tử đầy kiên cường, phải là người có ý chí đáng sợ đến mức nào mới có thể sống qua được ngàn ấy năm với những cơn đau khủng khiếp như vậy?

Nhìn Bạch Nhược Trần đang hôn mê trong ngực, Vương Hạo Thần muốn giúp nàng nhưng lại do dự, bởi vì hắn không dám chắc biện pháp của mình có thể giúp nàng hay không, nếu có sơ suất gì thì hắn biết phải ăn nói thế nào với Bạch Linh?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 170: Phong Nguyên Chú

Bất quá thay vì ngồi yên không làm gì cả, Vương Hạo Thần vẫn chọn cách hành động.

Chỉ thấy hắn lấy tay đặt lên trán Bạch Nhược Trần, lấy nguyên khí tạo thành lực hút, lại vận dụng Phệ Huyết Thánh Hoá thiêu đốt độc khí.

Bạch Nhược Trần sở dĩ bị như vậy, là bởi vì độc khí trong người nàng quá nhiều, dẫn đến việc nàng không thể kiểm soát được chúng.

Bây giờ chỉ giúp nàng giảm bớt độc khí, mới có thể dễ dàng tốt hơn.

Phệ Huyết Thánh Hoá không hổ là thiên địa kỳ hoả, tuy rằng Vương Hạo Thần không có năng lực tận dụng bao nhiêu sức mạnh của nó, thế nhưng vẫn dư sức đốt cháy độc khí của Vạn Độc Linh Thể.

Theo từng luồng độc khí bị bức ra ngoài, Vương Hạo Thần cảm nhận được thể nội nguyên khí đang nhanh chóng trôi đi, tiếp tục như vậy, không biết còn có thể kiên trì được bao lâu

nữa.

Cũng may bởi vì hần liên tục làm như vậy, sắc mặt Bạch Nhược Trần dần dần tốt hơn, chứng tỏ phương pháp này có hiệu quả.

Để cho hần khó hiểu chính là, Bạch Nhược Trần rõ ràng là không có tu vi, thế nhưng nhục thân tại dưới tình trạng bị Phệ Huyết Thánh Hoá áp sát như vậy mà vẫn không có chuyện gì.

Nữ nhân này, thật sự không tu vi?

Cứ như vậy, Vương Hạo Thần không ngừng dùng Phệ Huyết Thánh Hoá thiêu đốt độc khí, đến mức chính hần cũng không biết bản thân mình có thể kiên trì được bao lâu nữa, khi mà thể nội nguyên khí đã tiêu hao hết 8, 9 thành.

Đúng lúc Vương Hạo Thần tưởng chừng bản thân không cầm cự được nữa, thì độc khí vốn dĩ đang thoát ra từ trên trán Bạch Nhược Trần rốt cuộc ngừng lại.

Vương Hạo Thần đại hỉ, may mắn ổn định lại, nếu không hần cũng chỉ có thể bỏ cuộc rồi.

Vương Hạo Thần đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy độc khí xung quanh vẫn còn khá nhiều, bèn điều động còn lại không nhiều lắm nguyên khí, sử dụng Phệ Huyết Thánh Hoá đem độc khí còn sót lại xung quanh toàn bộ đốt cháy.

Khá tốt Vương Hạo Thần hần có Thái Dương Vương Chi Thể, thể nội nguyên khí viễn siêu vĩ giả cùng cảnh giới không biết bao nhiêu lần, bằng không không thể nào chịu được tiêu hao lớn như vậy.

Làm xong những chuyện này về sau, Vương Hạo Thần thể nội nguyên khí cũng hoàn toàn khô kiệt, sắc mặt hần có chút tái nhợt, rõ ràng tiêu hao rất lớn, thế nhưng hần vẫn đem Bạch Nhược Trần bế trên tay, lên đường quay trở lại.

Trên đường đi về, hần bất gặp Bạch Linh đang dẫn theo Hình gia ba huynh đệ chạy đến, Bạch Linh gặp mẫu thân bất tỉnh thì rất lo lắng, cũng may được mọi người trấn an nên mới tạm yên tâm, bất quá đêm đó nàng vẫn trực ở bên cạnh Bạch Nhược Trần, đủ thấy nàng quan tâm mẫu thân nàng ra sao.

Vương Hạo Thần không có đem mọi chuyện nói cho mọi người, chỉ qua loa bịa ra chút chuyện sau đó liền rời đi, tìm chỗ khôi phục nguyên khí.

Hần muốn đợi Bạch Nhược Trần tỉnh lại, sau đó mới quyết định hành động tiếp theo.

.....

Hồi phục nguyên khí cũng không tốn quá nhiều thời gian, Vương Hạo Thần chỉ mất hơn một canh giờ là đã khôi phục trạng thái thập túc.

Thời gian còn lại hần cũng không nhàn rỗi, mà ở giữa sân luyện kiếm.

Đối với kiếm tu, một trong những chuyện thích làm nhất đó là luyện kiếm, Vương Hạo Thần cũng không phải ngoại lệ.

Lúc luyện kiếm, muốn suy nghĩ cũng dễ dàng.

Vương Hạo Thần lần lượt diễn luyện từng bộ kiếm pháp mà hần từng luyện qua, từ cấp thấp Toàn Phong kiếm pháp, đến cấp cao Tuyệt Ảnh kiếm pháp, Thiên Long kiếm quyết.

Hần một mực luyện kiếm, đến lúc toàn thân kiệt sức mới dừng lại, lấy khăn lau khuôn mặt ướt đẫm mồ hôi.

- Người kiếm đạo tạo nghệ ở cảnh giới này thực sự rất cao!

Từ bên ngoài, có một đạo thanh âm nhẹ nhàng truyền đến.

Vương Hạo Thần tự nhiên là phát giác được có người đến, đem khăn mặt để qua một bên, nói:

- Chỉ là chút thành tựu, không đáng là gì!

Bạch Nhược Trần ưu nhĩ đi đến bên cạnh hần, nói:

- Người nói cũng không sai! Kiếm đạo tạo nghệ của người tuy rằng không thấp, thế nhưng cái này chỉ tính là trong Vũ Sĩ cảnh mà thôi! Không nói đâu xa, chỉ là tại Đông Hoa hoàng triều, thiên kiêu mạnh hơn người liền có vô số, người nổi bật trong số đó đã là Vũ Linh đỉnh phong! Người muốn so với họ, nhất định phải cố gắng càng nhiều mới được!

Vương Hạo Thần nói:

- Bạch đi biết nhiều như vậy! Xem ra người cũng không phải là người bình thường!

Một phạm nhân, làm sao có thể biết được thế giới võ đạo sự tình? Nếu như trước đó Vương Hạo Thần chỉ là nghi ngờ, thì lúc này hần dám khẳng định Bạch Nhược Trần tuyệt đối không phải là một phạm nhân bình thường như vậy, chỉ là hần vẫn không thể giải thích chuyện vì sao nàng bề ngoài hoàn toàn không có một chút tu vi nào.

- Chỉ là quá khứ mà thôi, bây giờ, ta cũng không khác gì phạm nhân!

Bạch Nhược Trần cười khê nói.

- Nếu như Bạch đi bị phế tu vi mà nói, ta ngược lại có thể giúp người!

Vương Hạo Thần nói.

Đến cả Trương Liêu người từng bị phế đan điền mà Vương Hạo Thần còn có thể giúp hần trọng đạp lên con đường tu luyện, thì không lý gì hần không có cách giúp Bạch Nhược Trần.

- Tu vi của ta không phải bị phế!

Bạch Nhược Trần nói.

- Vậy người làm sao lại không có tu vi?

Vương Hạo Thần hơi ngẩn ra, có chút khó hiểu nói.

Bạch Nhược Trần do dự một chút, sau đó tại dưới ánh mắt kinh ngạc của Vương Hạo Thần, nàng vậy mà đem áo ngoài của mình cởi ra quá vai, để lộ ra nội y thấp thoáng bên trong.

Nàng da thịt trắng như mỡ đông, nhìn qua không chút nào giống người đã làm mẹ, dáng người nóng bỏng khiến cho bất cứ một nam nhân nào cũng phải nổi lên tà niệm.

Bạch Nhược Trần đã có tuổi còn đẹp như vậy, có thể tương tượng nàng lúc còn trẻ là tuyệt sắc đến mức nào.

Vương Hạo Thần đang muốn quay mặt đi chỗ khác, lại thấy nàng quay lưng về phía mình, bèn chăm chú nhìn thẳng, lúc này phát hiện ở giữa lưng của nàng, vậy mà có một hắc ban tràn đầy hắc tuyến quý dị, hằn sâu vào da thịt.

- Đây là thứ gì?

Vương Hạo Thần ánh mắt âm trầm, nói.

- Phong Nguyên Chủ!

Bạch Nhược Trần đem áo ngoài mặc lại, thanh âm nhẹ nhàng nói:

- Loại chú ấn này, có thể phong ấn toàn bộ tu vi của một người, khiến hắn không khác gì một phạm nhân!

Vương Hạo Thần kinh ngạc, hắn làm sao cũng không ngờ được, trên đời lại có loại ấn chú độc ác như vậy, phong ấn tu vi của một võ giả... cái này thực sự so với giết hắn còn khó chịu hơn.

Khó trách, Vương Hạo Thần dù dùng đến Thái Dương Chi Mâu cũng không phát hiện ra chút nguyên khí nào trong cơ thể Bạch Nhược Trần, nguyên lai là toàn bộ tu vi nguyên khí của nàng đều bị phong ấn.

- Khoan đã, nếu như tu vi của ngươi đều bị phong ấn, vậy chỉ bằng vào Vạn Độc Linh Thể, ngươi làm sao có thể còn sống đến hiện tại?

Vương Hạo Thần trầm ngâm khá lâu, sau đó mới có chút không tương tượng nhìn Bạch Nhược Trần nói.

Người sở hữu Vạn Độc Linh Thể, thường phải chịu nỗi đau hành hạ là bởi vì độc khí và nguyên khí không ngừng tranh đấu lẫn nhau, bất quá nếu như không có nguyên khí duy trì, thân thể chắc chắn không có cách nào chịu đựng độc khí phản phệ, hơn nữa là càng ngày càng nặng, người sở hữu loại thể chất tự nhiên sẽ chịu cảnh đau đớn đến chết.

Hơn nữa nếu như người sở hữu Vạn Độc Linh Thể không thôn phệ độc được trong lúc bị phản phệ, tuy rằng độc khí sẽ không phát tán, thể nhưng nỗi đau mà họ phải chịu sẽ được nhân lên gấp mười lần.

- Ngươi nói đúng, bản thân ta cũng không biết bản thân làm sao có thể kiên trì sống đến hiện tại! Có lẽ là ta không bỏ được Tiểu Linh a!

Bạch Nhược Trần cười đắng chát nói.

Bao nhiêu năm qua, mỗi lần Vạn Độc Linh Thể phản phệ đều khiến nàng sống không bằng chết, dù nàng dựa vào ý chí cường đại kiên trì chèo chống qua đi, thể nhưng nàng dù sao cũng là con người, chịu đựng vô như vậy thực sự còn không bằng tự kết liễu cuộc sống của mình.

Chẳng qua nàng không yên tâm để Bạch Linh một mình, vì thế mới một mực cắn răng sống tiếp đến hiện tại.

- Bạch di! Ta nhìn ra thọ nguyên của ngươi không còn nhiều, có phải ngươi trong lúc bị Vạn Độc Linh Thể phản phệ không hề dùng đến độc được đúng không?

Vương Hạo Thần trầm trọng nói.

- Nếu như ta thôn phệ độc được, thể gian này tuyệt đối sẽ không có chỗ để ta và Bạch Linh dung thân! Hôm nay là bởi vì ta thực sự không chống đỡ nổi mới phục dụng, bất quá may mắn có ngươi đến, nếu không ta e rằng đã bị hành hạ đến chết!

Bạch Nhược Trần nhàn nhạt đáp.

Vương Hạo Thần triệt để chết lặng, hắn thực sự không biết phải làm sao mới hình dung ra được nghị lực của nữ nhân trước mặt.

Người sở hữu Vạn Độc Linh Thể nếu là tại dưới tình trạng nguyên khí bị phong ấn mà còn không thôn phệ độc được để giảm đau, vậy gần như chắc chắn sẽ làm cho tuổi thọ bị suy giảm, đồng nghĩa với tự sát.

Chỉ cần nghĩ tới Bạch Nhược Trần bao nhiêu năm qua phải chịu đựng sự hành hạ khủng khiếp như vậy, Vương Hạo Thần trong lòng đều không khỏi có chút thương cảm, thậm chí đối với nghị lực của nàng bội phục đến cúi đầu.

Nếu như chỉ có một mình nàng, Bạch Nhược Trần không định không phải khổ như vậy, thể nhưng vì Bạch Linh, nếu như nàng để lộ ra chuyện mình là Vạn Độc Linh Thể, vậy sẽ lập tức lâm vào cảnh bị vạn người truy sát, đến lúc đó, hai mẹ con họ làm sao còn có thể sống yên bình?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 171: Thuyết Phục

- Hạo Thần! Ta muốn nhờ ngươi một chuyện!

Không khí giữa hai người im lặng hồi lâu, Bạch Nhược Trần là người trước tiên lên tiếng phá vỡ sự im lặng đó.

- Bạch di xin cứ nói!

Vương Hạo Thần đáp.

- Ta muốn nhờ ngươi chăm sóc Tiểu Linh đùm ta! Con bé là một cô gái tốt, hơn nữa nó là thật sự có tình cảm với ngươi! Ta biết ngươi sau này không có khả năng chỉ có một mình nó, chỉ cần ngươi không tệ bạc với nó là đủ!

Bạch Nhược Trần nói.

- Bạch đi! Ngươi cần gì phải như vậy? Ta tuy rằng không có năng lực phá giải Phong Nguyên Chú, thế nhưng ta là Thiên Sinh Môn đệ tử, chỉ cần ngươi cùng ta đến Thiên Sinh Môn, ta nhất định có thể nhờ tiền bối trong tông môn giúp ngươi phá giải ấn chú này!

Vương Hạo Thần biết nàng đang muốn bàn giao hậu sự, không nhịn được khẽ xiết chặt hai tay, nói.

- Ngươi không hiểu! Phong Nguyên Chú của ta không có Vũ Hoàng tu vi thì không làm được! Tại Đông Hoa hoàng triều, nhất định có người có thể phá giải Phong Nguyên Chú, nhưng chắc chắn cũng sẽ không có người dám giúp ta! Ngươi tuy là Thiên Sinh Môn đệ tử, thế nhưng ta có thể nói với ngươi, cho dù Thiên Sinh Môn tông chủ Tổng Mặc Tuyên cũng không dám phá giải Phong Nguyên Chú trên người ta!

Bạch Nhược Trần cười khổ nói.

Vương Hạo Thần im lặng, hắn biết Bạch Nhược Trần là đang ám chỉ, người hạ chú ấn này với thực lực và địa vị vô cùng cao, đến mức ngay cả Thiên Sinh Môn cũng không dám đắc tội.

Thiên Sinh Môn môn chủ Tổng Mặc Tuyên là Vũ Hoàng cường giả, thực lực được xếp vào vô thượng Vũ Hoàng Bảng, càng là một tông chi chủ, nếu như ngay cả hắn cũng không dám giúp, vậy đối phương ít nhất cũng phải là Vũ Hoàng đỉnh phong, thậm chí là Vũ Tông cảnh siêu cấp cường giả trong truyền thuyết.

Tại Đông Hoa hoàng triều, theo Vương Hạo Thần biết thì chỉ có ngũ đại tông môn và hoàng thất là có Vũ Tông cường giả tọa trấn, mà bất cứ một thế lực nào trong số này đều mạnh hơn Thiên Sinh Môn.

Xem ra, thân phận của Bạch Nhược Trần trước đây đúng là cao đến dọa người.

- Hạo Thần! Ta biết ngươi là một nam nhân tốt, vì thế mới đem Bạch Linh giao cho ngươi! Coi như là Bạch đi cầu ngươi đi!

Bạch Nhược Trần nhìn Vương Hạo Thần có chút cầu khẩn nói.

Nàng những năm nay chống đỡ rất vất vả, hầu như đã kiệt quệ, thế nhưng nàng vẫn không yên lòng ra đi, bởi vì lo lắng thế gian hiểm ác, Bạch Linh không đối phó được, lúc này may mắn tìm được một nam nhân mà nàng có thể tin tưởng, nàng không thể không vì nữ nhi của mình tranh thủ cơ hội này.

Vương Hạo Thần im lặng không đáp, hắn không biết vào lúc này bản thân mình nên nói gì.

Bạch Nhược Trần lại tưởng hắn sợ phiền phức không dám đồng ý, bèn lấy ra một cuốn sách cổ đặt vào tay hắn, khẽ nói:

- Đây là một môn vũ kỹ cổ đại do phụ thân của ta tìm được trong một di tích trước đây, là vật còn có giá trị cuối cùng của ta! Hôm nay ta đưa nó cho ngươi, chỉ mong ngươi không từ chối thỉnh cầu của ta!

Vương Hạo Thần rút cuộc không nghe nổi nữa, hắn cũng không nhìn vật trong tay, mà đối với Bạch Nhược Trần nói:

- Bạch đi! Ta không có Vũ Hoàng tu vi, thế nhưng ta nghĩ ta có thứ có thể giúp ngươi!

Bạch Nhược Trần khẽ kinh ngạc, nàng không hiểu Vương Hạo Thần làm sao lại tự tin như vậy, phải biết, lấy hắn tu vi lúc này mà muốn so với Vũ Hoàng thì đúng là thiên phương dạ đàm.

Vương Hạo Thần không nói gì, điều động Phệ Huyết Thánh Hoả, trên bàn tay lập tức bùng lên một ngọn lửa màu đỏ như máu.

Bạch Nhược Trần ban đầu thấy động tác của hắn thì hơi thất vọng, bất quá nàng rất nhanh liền nhìn ra được ngọn lửa trong tay Vương Hạo Thần rất không tầm thường, kinh ngạc nói:

- Đây là... thiên địa linh hoá?

Vương Hạo Thần khẽ gật đầu, nói:

- Bạch đi! Phệ Huyết Thánh Hoả của ta là kỳ hoá, có thể đốt cháy vạn vật, ta nghĩ nói không chừng sẽ có tác dụng đối với Phong Nguyên Chú!

Bạch Nhược Trần ánh mắt chăm chú nhìn vào Phệ Huyết Thánh Hoả trong tay Vương Hạo Thần, trong mắt cuối cùng toát ra một tia hi vọng, nói:

- Linh hoá của ngươi dường như chưa hoàn toàn thành thực, bất quá đúng là có thể có năng lực phá vỡ chú ấn!

Dù vậy nàng vẫn không có bao nhiêu tự tin, nghiêm túc nói tiếp:

- Nhưng Phệ Huyết Thánh Hoả có năng lực này là một chuyện, còn ngươi có bản lĩnh sử dụng nó không là một chuyện khác! Theo ta thấy, chỉ sợ bản thân ngươi lúc này không có cách nào điều động được một phần trăm sức mạnh của nó đi a?

Vương Hạo Thần cười khan một tiếng, không có phủ nhận, trên thực tế hắn đúng là chỉ vận dụng được một chút sức mạnh da lông bên ngoài của Phệ Huyết Thánh Hoả mà thôi.

- Dù sao cũng không có cách nào tốt hơn, không bằng để ta thử một lần?

Vương Hạo Thần nói.

Nếu như có thể đem Phong Nguyên Chú phá giải, Bạch Nhược Trần sẽ khôi phục tu vi trước kia, tuy rằng như vậy không hẳn có thể ngăn được Vạn Độc Linh Thể phản phệ, ít nhất có thể kéo dài tuổi thọ và giảm bớt đau đớn cho nàng, như vậy còn hơn tình cảnh sống không bằng chết như hiện tại.

Bạch Nhược Trần không có trước tiên trả lời câu hỏi của hắn, mà nhìn hắn nói:

- Ngươi vì sao muốn giúp ta? Ngươi phải biết, một khi Phong Nguyên Chú bị phá giải, người thi triển ấn chú này lên người ta sẽ lập tức phát giác, mà người đó cho dù là Thiên Sinh Môn cũng không dám trêu chọc đâu!

Vương Hạo Thần trầm ngâm một chút, sau đó lại nói:

- Bạch đi ngươi muốn nghe lời nói khách sáo hay là lời nói thật lòng?

Bạch Nhược Trần nói:

- Cả hai đi!

- Vậy ta nói lời khách sáo trước! Thứ nhất, ta không muốn nghĩa muối của ta mất đi mẩu thân! Thứ hai, ta không thể thấy chết mà không cứu!

Vương Hạo Thần nói.

- Vậy còn lời thật lòng thì sao?

Bạch Nhược Trần nhiều hứng thú nhìn Vương Hạo Thần không chớp mắt nói.

- Lời thật lòng...

Vương Hạo Thần hít sâu một hơi, nói tiếp:

- Là bởi vì ta muốn Bạch đi nợ ân tình của ta, Vạn Độc Linh Thể tuy là có rất nhiều tác hại, nhưng không thể phủ nhận nó là một loại thể chất hiếm có, chỉ cần Phong Nguyên Chú bị phá bỏ, Bạch đi trong lai chắc chắn sẽ không phải là nhân vật tầm thường! Như vậy ta không phải là đã có thêm một cái cường đại bằng hữu rồi hay sao?

- Lại nói, coi như vị cường giả hạ Phong Nguyên Chú lên người ngươi phát giác ra mà chạy tới nơi này, hẳn cũng không có khả năng truy đến trên đầu ta đi a? Vương Hạo Thần ta trong tông môn chỉ là đệ tử bình thường không chút nổi bật, tu vi chỉ mới là Vũ Sĩ, chỉ cần chuyện Phệ Huyết Thánh Hoả không lộ ra ngoài, hẳn chẳng lẽ còn muốn cho rằng một cái Vũ Sĩ có thể phá giải Phong Nguyên Chú mà chỉ có Vũ Hoàng mới làm được hay sao?

Bạch Nhược Trần im lặng nghe hắn nói xong, đôi mắt thâm thúy xinh đẹp thủy chung không rời khỏi Vương Hạo Thần khuôn mặt, sau cùng mới cười khẽ nói:

- Hạo Thần ngươi là gan cũng quá lớn! Ta thân là người mang Vạn Độc Linh Thể, đi đến đâu cũng gieo rắc tai hoạ cho chúng sinh, ngươi vậy mà dám làm bằng hữu của ta?

Vương Hạo Thần xoa xoa mi tâm, nói:

- Có lẽ là đồng bệnh tương lân! Bạch đi ngươi mang Vạn Độc Linh Thể, trời sinh chú định cô độc, cũng chỉ có ta có thiên địa linh hoá mới có tư cách làm bằng hữu của ngươi!

Người mang Vạn Độc Linh Thể, thông thường đều là nhân vật bị thế nhân căm ghét, bởi vì bọn họ là thể chất tai hoạ, một khi bị độc thể phản phệ, đó chính là chúng sinh tai nạn.

Vì vậy có thể nói, người sở hữu Vạn Độc Linh Thể có rất ít bằng hữu, hoặc chỉ có những người có đầy đủ năng lực mới có thể làm bằng hữu của họ.

Vương Hạo Thần thân mang thiên địa linh hoá Phệ Huyết Thánh Hoả, có thể không sợ vạn độc, miễn cưỡng có tư cách này.

Bạch Nhược Trần không nói nữa, nàng im lặng hồi lâu, có lẽ đã rất lâu rồi, mới có một người đã biết nàng là Vạn Độc Linh Thể mà vẫn còn muốn làm bằng hữu với nàng.

Nhưng lời nói của Vương Hạo Thần, chính là những lời này mà nàng muốn nghe từ rất lâu, chỉ là đến tận lúc này mới nàng mới nghe được, điều nàng không ngờ là nàng lại nghe thấy từ một nam tử trẻ tuổi hơn nàng, tu vi cũng thấp hơn nàng nguyên bản vô số lần.

- Vậy nếu như sau này ta thay đổi tâm ý, không nhận ngươi người bằng hữu này thì sao?

Bạch Nhược Trần đột nhiên nói.

- Vậy coi như ta miễn cưỡng làm người tốt một lần, người ta nói cứu một mạng hơn xây bảy toà tháp mà không phải sao?

Vương Hạo Thần bất đắc dĩ nói.

Bạch Nhược Trần che miệng cười khúc khích, nói:

- Nếu vậy, Hạo Thần ngươi cũng đừng hối hận!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Cửu Thức Kinh Thần Thối Pháp

- Đã thế, vậy thứ này Bạch đi liền giữ lại đi!

Vương Hạo Thần tay cầm sách cổ trả lại cho Bạch Nhược Trần, nói.

Ai biết, Bạch Nhược Trần lại khẽ lắc đầu nhìn hắn cười nói:

- Đây là đồ vật ta đã tặng ngươi, đương nhiên sẽ không lấy lại! Hơn nữa, ta nghĩ đây là loại vũ kỹ cực kỳ phù hợp với ngươi!

- Thích hợp với ta sao?

Vương Hạo Thần hơi nghi hoặc.

- Tốt rồi! Không quấy rầy người nghỉ ngơi nữa, ta phải quay về trước, nếu không Tiểu Linh tỉnh lại sẽ lo lắng!

Bạch Nhược Trần nói.

- Bạch di! Người định sẽ nói cho Tiểu Linh biết chuyện của người sao?

Vương Hạo Thần chần chờ một chút rồi nói.

- Ta tạm thời còn không muốn nói với nó, đợi sau này nó trưởng thành hơn một chút rồi nói cũng không muộn!

Bạch Nhược Trần thở dài nói.

- Vậy được, ta cũng sẽ không nói với bất kỳ ai về chuyện này! Bất quá chuyện phá giải Phong Nguyên Chú chúng ta nhất định phải nhanh chóng tiến hành, sinh cơ của người đã không còn quá nhiều, chỉ có giúp người khôi phục tu vi mới có thể tu bổ lại thân thể cũng như sinh mạng!

Vương Hạo Thần nghiêm túc nói.

Bạch Nhược Trần mỉm cười nhìn hắc khê gật đầu, nàng hẹn hắc tối mai sẽ gặp, còn giờ nàng phải trở về chuẩn bị bữa sáng cho mọi người.

Hình gia bốn huynh đệ và Trương Liều đều yêu thích đồ ăn do nàng nấu, cứ việc là không cần ăn, thế nhưng vẫn muốn ăn như một sở thích.

Đội Bạch Nhược Trần đi rồi, Vương Hạo Thần mới tò mò đem sách cổ trong tay mở ra xem thử, hắc cũng là người yêu võ, võ học đối với hắc đúng là có sức hấp dẫn không nhỏ.

Và lại Bạch Nhược Trần nói thế nào cũng đã từng là cường giả mạnh hơn hắc vô số lần, bây giờ nàng tu vi không còn nhưng ánh mắt thì vẫn có, nàng nói đây là bộ vũ kỹ thích hợp với hắc, chắc hắc cũng không phải là nói suông.

Vương Hạo Thần nhìn vào bìa sách, nơi đó có viết bốn chữ “Kinh Thần Thối Pháp”.

- Lại là thối pháp?

Vương Hạo Thần hơi kinh ngạc, hắc trước giờ đều luyện kiếm, nếu không thì là quyền pháp hoặc trường pháp, thế nhưng chưa từng luyện qua thối pháp.

Không phải là hắc không ưa thích, chỉ là một phần là không có thời gian, một phần lại là chưa tìm được vũ kỹ thích hợp.

Vương Hạo Thần đối với Kinh Thần Thối Pháp tương đối hiếu kỳ, một khi bắt đầu liền không có cách nào rút ra được.

Kinh Thần Thối Pháp là loại thối pháp bá đạo tuyệt luân, cực kỳ thích hợp đấu cứng, chuyên dùng để phá vỡ tất cả phòng ngự của kẻ địch, lấy lực phá vạn pháp.

Kinh Thần Thối Pháp, có cửu thức.

Đệ nhất thức - Nhất Tướng Công Thành Vạn Cốt Khô.

Đệ nhị thức - Độc Bộ Thiên Hạ Đãng Quân Tà.

Đệ tam thức - Bất Bại Chiến Thần Nghịch Thương Thiên.

Đệ tứ thức - Thiên Quân Vạn Mã Kinh Thiên Hạ.

Đệ ngũ thức - Lôi Đình Tích Lịch Chấn Thập Phương.

Đệ lục thức - Cô Tinh Ván Thế Diệt Thương Sinh.

Đệ thất thức - Thạch Phá Thiên Kinh Khí Cái Thế.

Đệ bát thức - Đế Đạo Vô Song Ngạo Chư Thiên.

Đệ cửu thức - Diệt Thiên Tuyệt Địa Hoành Vạn Cổ.

Kinh Thần Thối, mỗi một thức đều có cái tên vô cùng bá đạo, từ đó có thể tưởng tượng uy lực kinh hãi thế tục của bộ thối pháp này khi luyện thành.

Kinh Thần Thối bỏ qua phần lớn hoa mỹ, tuy không có nhiều biến hoá, nhưng bá lực đương thời đúng là vô địch.

Bộ thối pháp này nhìn qua rất dễ luyện, cũng không có cấp bậc, Vương Hạo Thần suy nghĩ một chút, liền có thể hiểu được, Kinh Thần Thối Pháp tuy bá đạo tuyệt luân, thế nhưng phải ở trong tay người có thực lực cường đại thì mới có thể phát huy uy lực thực sự của nó.

Đối với một người hầu như là vô địch trong cùng cảnh giới như Vương Hạo Thần, Kinh Thần Thối Pháp đúng là báu vật.

Chỉ có người đem mọi phương diện ở trong một cảnh giới tu luyện đến cực hạn như Vương Hạo Thần, mới có thể phát huy ra toàn bộ uy lực của Kinh Thần Thối Pháp.

Ngược lại, Kinh Thần Thối Pháp chắc chắn sẽ giúp Vương Hạo Thần một lần nữa nâng cao chiến lực của mình, không nói có thể đánh khắp thiên hạ không địch thủ ở cùng cảnh giới, thế nhưng chắc chắn sẽ có rất ít người có thể ở trong cùng cảnh giới tiếp được một cước của hắc, cho dù là người có năng lực phòng thủ cực mạnh đều có thể bị hắc một cước đập nát.

- Lần này Bạch di đúng là đã tặng ta một món lễ lớn!

Vương Hạo Thần vui mừng đứng dậy, có chút không kịp chờ đợi liền lập tức bắt tay vào việc tu luyện.

Đúng như Vương Hạo Thần dự đoán, Kinh Thần Thối Pháp không hề khó luyện, một phần bởi vì hắc thiên tư cao, một phần bởi vì bộ thối pháp này yêu cầu người luyện phải có lực lượng rất lớn, mà Vương Hạo Thần chỉ cần có nhục thân đạt tới cảnh giới Luyện Bỉ đại thành đã thừa đủ đáp ứng nhu cầu này.

Chỉ trong vòng nửa ngày, Vương Hạo Thần đã luyện thành cả chín thức Kinh Thần Thối Pháp.

Kinh Thần Thối Pháp nguyên lý cũng đơn giản, không có nhiều biến hoá hay hư chiêu, toàn bộ đều lấy uy lực làm trọng, đồng thời tiêu hao nguyên khí cũng tương đối kinh người.

Tuy vậy, chín thức Kinh Thần Thối Pháp cũng có những công năng khác nhau, để cho người luyện có thể tùy trường hợp mà biến chiêu.

Đệ nhất thức - Nhất Tướng Công Thành Vạn Cốt Khô, gần như chỉ là đá tảng, thế nhưng uy lực lại mạnh hơn bình thường vô số lần, người năng lực phòng thủ không mạnh hoàn toàn có thể bị một cước này đá bể.

Đệ nhị thức – Độc Bộ Thiên Hạ Đãng Quân Tà, uy lực so với thức đầu tiên càng mạnh, chấn nhiếp bát phương, ép tất cả kẻ địch chỉ có thể phòng thủ không dám trả đòn.

Đệ tam thức – Bất Bại Chiến Thần Nghịch Thương Thiên, chuyên dùng trong lúc nguy cấp, lấy công làm thủ đẩy lui kẻ địch.

Đệ tứ thức – Thiên Quân Vạn Mã Kinh Thiên Hạ, chiêu cước dùng để đối với thế trận quân công, thế cước như thiên quân vạn mã lấy một địch một trăm.

Đệ ngũ thức – Cô Tinh Ván Thế Diệt Thương Sinh, chiêu cước nhanh nhất, tốc độ tựa như sao băng, đá cho đối thủ không kịp trở tay mà chết.

Đệ lục thức – Lôi Đình Tích Lịch Chấn Thập Phương, thối chiêu có ẩn tàng lực lượng, khi mới đá trúng kẻ địch có thể không sao, nhưng sau đó thối kinh sẽ đi vào cơ thể rồi liên tục phá nổ phá hủy kinh mạch cùng lục phủ ngũ tạng, chuyên dùng để triệt hạ những cường giả có nhục thân cường đại.

Đệ thất thức – Thạch Phá Thiên Kinh Khí Cái Thế, chiêu cực kỳ hao tổn nguyên khí, dốc toàn lực vào một cước, dùng để đấu cứng với đối thủ, phá tan mọi thứ cản đường, nếu đầy đủ công lực hoàn toàn có thể khiến cho thiên địa biến sắc, bát phương phong vũ.

Đệ bát thức – Đế Đạo Vô Song Ngạo Chư Thiên, người luyện phải có một vô địch chi tâm mới có thể thi triển ra, mỗi một cước đều mang theo cuộn cuộn đại thế, tựa như thiên đế hạ phàm chúng sinh quý lạ, không chỉ đá thương mà còn phá hủy ý chí phản kháng của đối thủ, khiến cho hần thua tâm phục khẩu phục, đây là chiêu cước thể hiện khí thế vô địch thiên hạ.

Đệ cửu thức – Diệt Thiên Tuyệt Địa Hoành Vạn Cổ, cần hao tổn lượng nguyên khí khổng lồ, không đến lúc sinh tử quan đầu không thể sử dụng, uy lực hủy thiên diệt địa, là chiêu thức có sát ý lớn nhất, không nói nhiều, một cước đá ra phải lấy mạng kẻ địch, thậm chí là đồng quy vu tận.

Vương Hạo Thần cấp tốc luyện thành Kinh Thần Thối, bất quá thực sự thành thực cũng chỉ có bảy thức đầu, còn thức thứ tám hần lại cảm thấy uy lực dường như còn không bằng thức thứ bảy, có lẽ là bởi vì vô địch chi tâm của hần còn chưa hoàn mỹ.

Về phần thức thứ chín, tuy rằng Vương Hạo Thần có thể thi triển ra, thế nhưng chiêu này bắt buộc phải có sát ý cực lớn mới có thể phát huy được toàn bộ uy lực của nó, vì thế mới có chuyện không đến giây phút sinh tử không thể tùy tiện thi triển ra.

Bất quá Vương Hạo Thần tin tưởng, nếu như thực sự đá ra một cước Diệt Thiên Tuyệt Địa Hoành Vạn Cổ, uy lực chắc chắn sẽ không thua kém Táng Thiên Kiếm Thuật đệ nhất thức – Thương Sinh Ván.

Chưa có cơ hội thực chiến, Vương Hạo Thần cũng không biết sức chiến đấu của mình đã được đề thăng đến mức nào, hần chỉ biết lúc này bản thân mình đã càng toàn diện, khi chiến đấu nhất định sẽ càng thêm linh hoạt.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Phá Giải Phong Nguyên Chú (1)

Vương Hạo Thần tu luyện một mạch đến khi trời tối mới nghỉ ngơi, trong lòng lại có chút phiền não, vốn dĩ muốn nhanh quay về Thiên Sinh Môn, không ngờ giữa đường lại phát sinh ra chuyện như vậy, xem ra trong mấy ngày tới hần khó có thể rời đi.

- Bỏ đi! Đã giúp thì giúp cho trót!

Vương Hạo Thần không nghĩ nữa, lập tức ngồi xuống vận công điều tức, chuẩn bị để mình đạt trạng thái tốt nhất.

Khi mặt trời xuống núi, sắc trời dần dần chuyển về đêm, Bạch Nhược Trần quay lại chỗ Vương Hạo Thần.

- Kinh Thần Thối Pháp ngươi đã xem qua chưa?

Bạch Nhược Trần vừa gấp liền hỏi.

- Không chỉ đã xem qua, mà còn luyện thành! Lần này phải đa tạ Bạch di tặng ta một món lễ lớn!

Vương Hạo Thần mỉm cười nói.

- Ngươi luyện thành rồi?

Bạch Nhược Trần trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, nàng tuy rằng biết Kinh Thần Thối Pháp không khó học, lại vô cùng thích hợp với Vương Hạo Thần, thế nhưng cũng không cho rằng đối phương có thể trong thời gian ngắn như vậy luyện thành bộ thối pháp này.

- Cũng không tính là hoàn toàn thành thực, bất quá bảy thức đầu tiên hần là không có vấn đề!

Vương Hạo Thần suy nghĩ một lát lại nói.

- Vậy ngươi cho ta xem thử một chút!

Bạch Nhược Trần vẫn có chút không tin tưởng.

- Tốt a!

Vương Hạo Thần cũng không nói nhảm, điều động thể nội nguyên khí rót vào hai chân.

Bạch!

Một chân của hắn đạp lên mặt đất lấy lực, khiến cho mặt đất rạn nứt, một chân khác tựa như đạn pháo bắn ra, bất kể là uy lực hay tốc độ đều kinh hãi thế tục.

Không có hoa mỹ, chỉ có bá lực mạnh kinh thiên, không gì cản nổi.

Kinh Thần Thối đệ thất thức – Thạch Phá Thiên Kinh Khí Cái Thế!

Bành!

Một cước của Vương Hạo Thần đánh lên một tảng đá lớn bằng năm người trưởng thành cộng lại, trực tiếp đem nó đá cho băng liệt, vỡ nát thành từng mảnh nhỏ.

- Thực sự là luyện thành rồi?

Bạch Nhược Trần sững sờ, lúc này nàng muốn không tin cũng không được.

Phụ thân của nàng trước kia, đã từng nói hắn muốn luyện thành Kinh Thần Thối Pháp đều phải mất ba ngày thời gian, nhìn qua đã rất nhanh, nhưng so với Vương Hạo Thần còn kém hơn không ít.

Kỳ tài! Chân chính vô đạo kỳ tài!

Bạch Nhược Trần không nghĩ tới, mình lại ở địa phương này, gặp được thiên tài như vậy.

Trước đó nàng tuy rằng biết Vương Hạo Thần kiếm đạo cảnh giới đạt tới Kiếm Ý lưỡng trọng, thế nhưng cái này còn đủ khiến nàng chân chính xem trọng hắn, bởi vì tu vi của hắn quá thấp, lấy tầm mắt của Bạch Nhược Trần mà nói, ở độ tuổi của Vương Hạo Thần nói kém đến thế nào đều phải có Vũ Sư tu vi, thế nhưng Vương Hạo Thần chẳng qua chỉ là Lục Tinh Vũ Sĩ mà thôi.

Nếu không phải biết rõ Vương Hạo Thần là một nam nhân có nguyên tắc, nàng sẽ không có ý giao Bạch Linh cho hắn.

Thế nhưng lúc này Bạch Nhược Trần đã nhận ra mình suy nghĩ trước đó là sai lầm đến mức nào, một người có thể trong một ngày đem Kinh Thần Thối Pháp luyện thành, thiên tư sao có thể tầm thường?

Bạch Nhược Trần trong lòng âm thầm quyết định, sau này nhất định phải giữ mối quan hệ tốt với Vương Hạo Thần, không chỉ bởi vì thiên tư của hắn, mà còn là bởi vì hắn là người hiếm hoi nàng có thể tin tưởng.

Vương Hạo Thần thi triển xong một chiêu Thạch Phá Thiên Kinh Khí Cái Thế, liền phải điều tức một chút, Kinh Thần Thối Pháp đệ thất thức vô cùng tiêu hao nguyên khí, lấy tu vi của hắn hiện tại cũng không thể thi triển liên tục.

Bất quá, uy lực một cước này cho dù là Thiên Long Kiếm Quyết cũng có chút không bằng, cái tên Thạch Phá Thiên Kinh quả thật không ngoa.

- Hạo Thần, xem ra Bạch di phải nhìn ngươi bằng ánh mắt khác! Thiên phú của ngươi tuyệt đối không thua thiên tài hạng nhất nào ở Đông Hoa hoàng triều!

Bạch Nhược Trần đi tới mỉm cười nhìn Vương Hạo Thần nói.

- Thiên phú chỉ là một bộ phận, võ giả muốn trở nên cường đại, chỉ dựa vào thiên phú là không đủ!

Vương Hạo Thần nói.

Con đường tu luyện, nào chỉ cần có thiên phú, còn cần có nghị lực, điều kiện và tài nguyên tu luyện.

Ví dụ, cho dù ngươi có thiên phú khoáng cổ tuyệt kim cùng nghị lực, thế nhưng lại không có tài nguyên tu luyện, vậy đời này tu vi cũng đừng mong vượt qua Vũ Linh cảnh.

Cũng giống như Vương Hạo Thần, hắn trước đây không thể tu luyện, vậy thế tu vi mới thấp như vậy, nếu là hắn có thể giống như võ giả bình thường tu luyện, tu vi làm gì chỉ có Lục Tinh Vũ Sĩ.

- Nói rất đúng!

Bạch Nhược Trần gật đầu tỏ ý tán thành.

- Bạch di! Ngươi sẵn sàng rồi đi?

Vương Hạo Thần không muốn tiếp tục nói vấn đề này, trực tiếp nhìn Bạch Nhược Trần hỏi.

- Quan trọng không phải là ở ta mà là ở ngươi! Nếu như ngươi không thành công, ta có làm gì cũng vô dụng!

Bạch Nhược Trần nói.

- Ta nhất định sẽ tận lực!

Vương Hạo Thần trầm giọng nói.

- Kỳ thật ngươi không cần căng thẳng như vậy, lấy tu vi của ngươi mà muốn phá vỡ Phong Nguyên Chú vẫn là rất miễn cưỡng!

Bạch Nhược Trần trấn an nói.

- Chắc chắn sẽ thành công!

Vương Hạo Thần nói.

Bạch Nhược Trần thấy được vẻ kiên định trong mắt nam tử trước mặt, trong lòng không hiểu sao lại nhiều hơn mấy phần tin tưởng, nói:

- Đi theo ta!

Bạch Nhược Trần dẫn Vương Hạo Thần đi tới phía sau một ngọn núi gần đó, nơi này có một túp lều nhỏ được dựng bên cạnh một dòng sông, phong cảnh nhìn qua có chút thơ mộng.

Chung quy là nữ nhân, luôn có thiện cảm với phong cảnh đẹp.

- Đây là nơi ta hay đến mỗi khi bị Vạn Độc Linh Thể phản phệ! Tất nhiên trên đời không có hoàn mỹ sự tình, cũng có thời điểm độc thể phản phệ ngoài dự đoán mà không kịp đến nơi này!

Bạch Nhược Trần thông thả đi vào trong nhà, đến một cái giường được làm bằng tre ngồi xuống.

Lần trước Vương Hạo Thần cứu nàng, đó cũng là một lần nàng bị Vạn Độc Linh Thể ngoài ý muốn phản phệ, thân thể đang trong lúc suy yếu đến cực điểm, sau đó mới bị Hùng thị ba huynh đệ đục nước béo cò, nếu không, dựa vào tu vi thấp kém của ba người bọn họ, cũng không chắc chắn có thể đã thương nàng đến mức như vậy.

- Chỗ này xem ra rất yên tĩnh!

Vương Hạo Thần đi theo nàng, thuận miệng nói.

- Người là người đầu tiên, cũng là nam nhân đầu tiên đi vào đây!

Bạch Nhược Trần chẳng biết tại sao lại nói ra một câu như vậy, vừa nói xong, trong mắt nàng liền hiện ra một tia hối hận.

Vương Hạo Thần cái gì cũng có thể thông tuệ, nhưng hắn chưa bao giờ giỏi trong việc đọc cảm xúc của nữ nhân, căn bản không nhận ra Bạch Nhược Trần lời nói có chỗ khác thường.

- Bạch di! Tiếp đó ta sẽ dùng Phệ Huyết Thánh Hoá phá giải Phong Nguyên Chú, hoàn toàn phá vỡ là không có khả năng, chỉ hi vọng có thể xé rách ra một lỗ hổng đã là rất tốt!

Vương Hạo Thần trầm trọng nói.

Bạch Nhược Trần khẽ ừ một tiếng, ngồi quay lưng về phía Vương Hạo Thần, tay đem tóc dài bỏ lên trước ngực để thuận tiện cho Vương Hạo Thần làm việc.

Thế nhưng là, nàng đợi mãi vẫn không thấy Vương Hạo Thần có hành động gì, không khỏi quay đầu lại khó hiểu nhìn hắn nói:

- Người làm sao còn không ra tay?

Vương Hạo Thần hơi ngần ra, đồng dạng khó hiểu nhìn nàng, đáp:

- Bạch di người không cởi áo ra, ta một khi dùng đến Phệ Huyết Thánh Hoá sẽ lập tức đem y phục của người đốt cháy!

Nguyên lai là vì chuyện này.

Bạch Nhược Trần im lặng quay đầu lại, không để Vương Hạo Thần thấy được thần sắc của nàng lúc này.

Phải đến mấy phút sau, Bạch Nhược Trần mới có hành động, chỉ thấy nàng chậm rãi cởi bỏ từng cúc áo, đem chiếc áo để qua một bên, chỉ còn lại nội y, để lộ ra phần thân trên thon dài trắng muốt như ngọc.

Vương Hạo Thần có cảm giác khung cảnh này có chút quen thuộc, không nhận được mà nhớ đến một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần mà hắn đã gặp trước đây, khẽ cười khổ.

- Có thể bắt đầu được chưa?

Bạch Nhược Trần khẽ nói, thanh âm tựa như rất bình thản, chỉ có người thật tinh ý, mới nghe ra được trong sự bình thản đó có một chút run rẩy.

- Sẽ hơi khó chịu một chút!

Vương Hạo Thần nói, tâm thần ngưng định, trên tay xuất hiện một ngọn lửa màu đỏ rực như máu, chính là đã bị hấn thu phục thiên địa linh hoá Phệ Huyết Thánh Hoá.

Vương Hạo Thần đem hoá điểm tụ ở hai ngón tay, sau đó điểm lên lưng Bạch Nhược Trần, để Phệ Huyết Thánh Hoá truyền vào người nàng, tìm tới vị trí của Phong Nguyên Chú.

Người bình thường không chịu được Phệ Huyết Thánh Hoá nhiệt độ, nhưng Bạch Nhược Trần thân thể mạnh hơn người bình thường khá nhiều, tuy rằng không có lực lượng gì, nhưng nàng chỉ ít là có thể chịu được hoá điểm thiêu đốt.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 174: Phá Giải Phong Nguyên Chú (2)

Theo hoá điểm truyền vào, Bạch Nhược Trần da thịt nổi lên một tầng phấn hồng nhàn nhạt mê người, vô cùng quyến rũ.

Bạch Nhược Trần tâm tình có chút hoảng hốt, đã rất lâu rồi mới có một nam nhân thứ hai chạm vào thân thể nào, cái này để cho nàng trong lòng vậy mà sinh ra một tia gợn sóng.

Vương Hạo Thần tìm tới vị trí của Phong Nguyên Chú, lập tức hít sâu một hơi, dùng một tay khác đặt lên vai Bạch Nhược Trần, hùng hậu bằng bạc nguyên khí lập tức rót vào trong người nàng, đem kinh ngạc và lục phủ ngũ tạng của nàng đều bao bọc lại,

Tiếp sau đó, hấn muốn phá giải Phong Nguyên Chú, cần có phải điều động lực lượng rất lớn, tuy rằng biết Bạch Nhưộc Trần thân thể mạnh hơn người bình thường, thế nhưng hấn xưa nay làm việc rất cẩn trọng, luôn muốn đảm bảo vạn vạn vô nhất.

Vương Hạo Thần lại không biết, hành động này của hấn, lại khiến cho Bạch Nhưộc Trần đối với hấn càng có hảo cảm.

Hay là muốn nói, nam nhân biết quan tâm đúng lúc, sẽ luôn chiếm được một chút hảo cảm từ người khác.

Chuẩn bị xong, Vương Hạo Thần mới điều động thêm đại lượng Phệ Huyết Thánh Hoả, xông vào trong người Bạch Nhưộc Trần, trực tiếp trùng kích lên Phong Nguyên Chú lớp phòng ngự.

Phong Nguyên Chú phòng ngự mười phần kiên cố, không phải là tường đồng vách sắt, mà tựa như thập vạn đại sơn, Phệ Huyết Thánh Hoả uy lực tuy cường đại, lại không có cách đột phá lớp phòng ngự này.

Người thi triển đạo chú ẩn này, tu vi ít nhất cũng là Vũ Hoàng trở lên, Vương Hạo Thần chẳng qua chỉ là Vũ Sĩ, coi như Phệ Huyết Thánh Hoả có được năng lực thiêu đốt vạn vật, muốn phá ra một cái lỗ hổng trên Phong Nguyên Chú nói nghe thì dễ?

Vô luận Vương Hạo Thần điều động đến bao nhiêu Phệ Huyết Thánh Hoả, đều là hữu tâm vô lực, căn bản không có cách lay động được Phong Nguyên Chú.

Bạch Nhưộc Trần tự nhiên là cảm nhận điều này, nàng khẽ nói:

- Hạo Thần được rồi, chuyện này không thể miễn cưỡng! Người không cần phí sức nữa!

Vương Hạo Thần lắc đầu, có chút cố chấp nói:

- Không nên từ bỏ sớm như vậy, trên đời không có thứ gì có thể vĩnh viễn bất diệt!

Nói rồi, hấn vẫn tiếp tục dẫn động Phệ Huyết Thánh Hoả, trùng kích lên Phong Nguyên Chú.

Hấn là kẻ không thích bỏ cuộc giữa chừng, một lần không được thì mười lần, mười lần không được thì trăm lần, cái này cũng giống như con đường tu luyện, nếu như chỉ gặp khó khăn liền bỏ cuộc, vậy thì thà làm một cái phẩm nhân cho rồi.

Việc gì đã làm thì phải tận lực, nếu không thì thà dừng làm.

Hấn không phủ nhận, dựa vào năng lực của hấn mà muốn phá vỡ Phong Nguyên Chú đúng là quá khó khăn, thế nhưng Phong Nguyên Chú không có năng lực hồi phục, mà Phệ Huyết Thánh Hoả của hấn thì lại có thể liên tục duy trì cho đến hấn cạn kiệt nguyên khí, tiếp tục như vậy, chưa hẳn là đã không có chút hi vọng nào.

Thế nhưng là, thời gian qua đi, Phong Nguyên Chú vẫn tựa như viên cổ thần son vĩnh viễn không thể lay chuyển, mà Vương Hạo Thần nguyên khí thì đã tiêu hao hết 7 thành.

Vốn dĩ không thể nào có chuyện tiêu hao nhanh như vậy, chỉ là hấn còn phải phân ra một bộ phận bảo vệ kinh mạch cho Bạch Nhưộc Trần, vì thế tiêu hao mới càng lớn.

Cứ như vậy, Vương Hạo Thần nguyên khí càng lúc càng ít, dần dần chỉ còn lại không đến một thành.

- Hạo Thần, được rồi! Có một số chúng ta không thể miễn cưỡng, người có phần tâm ý này, Bạch di đã rất vui mừng!

Bạch Nhưộc Trần nói.

Vương Hạo Thần cắn chặt răng, vẫn không có ý định từ bỏ, lập tức lấy ra một ít linh dược ăn vào, bổ sung nguyên khí thiếu hụt, lại tiếp tục điều động Phệ Huyết Thánh Hoả trùng kích đi vào.

Liên tiếp mấy canh giờ trôi qua, Vương Hạo Thần không hề nghỉ ngơi, mỗi khi hao hết nguyên khí liền phục dược, sau đó lại tiếp tục, rất nhanh, số linh dược trong nạp giới của hấn liền tiêu hao một mảng lớn.

Bạch Nhưộc Trần đưa mắt nhìn nam nhân sau lưng mình, chỉ thấy khuôn mặt anh tuấn của hấn lúc này đã tái nhợt lộ rõ vẻ mệt mỏi, trên trán mồ hôi ướt một mảnh, rõ ràng linh dược tuy có thể trợ giúp khôi phục nguyên khí, thế nhưng liên tục như vậy thì hoàn toàn không phải cách tốt, sẽ có tác dụng phụ không nhỏ, mà cho dù là linh dược cũng không thể bù đắp mọi mặt.

Sự thật là liên tục điều động Phệ Huyết Thánh Hoả như vậy, Vương Hạo Thần lúc này bất luận là ở phương diện nào đều đã sắp đến cực hạn, cho dù có tiếp tục phục dụng linh dược, hấn thể lực cũng không đủ để tiếp tục chèo chống.

Thấy bộ dáng hấn như vậy, Bạch Nhưộc Trần trong lòng lại sinh ra một tia chua xót, nhiều hơn lại là cảm động.

Nàng không ngờ, Vương Hạo Thần lại vì nàng mà cố gắng đến như vậy.

- Ta không tin ngay cả một lỗ hổng đều không phá được!

Vương Hạo Thần hai mắt đều biến thành màu đỏ, điều động toàn bộ còn sót lại không nhiều lắm nguyên khí, cố gắng một lần cuối cùng.

Lượng lớn Phệ Huyết Thánh Hoả hung hăng không sợ chế điện cuồng trùng kích lên phía Phong Nguyên Chú, thế như hồng thủy đập vào đê, cực kỳ dữ dội.

Hoả diễm lực lượng đến đây là hết, Vương Hạo Thần lúc này cũng đã kiệt quệ, hấn chỉ thấy trước mắt hầu như tối đen, thế nhưng khoé miệng lại xuất hiện một nụ cười yếu ớt.

Bởi vì hấn có thể cảm nhận được, Phong Nguyên Chú phía trên, vậy mà xuất hiện một đạo vết nứt.

Không sai, tuy rằng vết nứt này vô cùng nhỏ bé, thế nhưng hấn chung quy không phải là cái gì cũng không đạt được, ít nhất thì cũng có được một chút thành quả.

Đây cũng là ý nghĩ sau cùng của Vương Hạo Thần, bởi vì hấn thực sự đã kiệt sức, một tia thanh minh cuối cùng biến mất, cả người hướng về phía trước đổ xuống.

Chỉ là còn không đợi hấn hoàn toàn ngã xuống, Bạch Nhưộc Trần đem hấn tiếp được, để hấn gác đầu vào vai nàng mà ngất đi.

Bạch Nhưộc Trần để Vương Hạo Thần nằm trên giường tre, nàng ở một bên nhìn hấn hồi lâu, không nhìn được khẽ thở dài nói:

- Thật là một tên ngốc, người cần gì phải cố gắng đến mức như vậy đâu?

Đồng thời, nàng lại có thể cảm nhận được trong người xuất hiện một tia đã rất lâu không xuất hiện nguyên khí mỏng manh, chính là bởi vì Phong Nguyên Chú xuất hiện một vết nứt, dẫn đến có một lượng nguyên khí cực kỳ nhỏ bé thẩm thấu ra ngoài, đối với người khác thì không tính là gì, thế nhưng đối với Bạch Nhược Trần thì lại như nắng hạn gặp mưa rào, để cho nàng thấy được hi vọng.

.....

Một lần này, Vương Hạo Thần thực sự là tiêu hao rất lớn, không chỉ là nguyên khí, mà còn là vì lao lực quá độ, dẫn đến cơ thể suy kiệt.

Hắn trọn vẹn ngủ một ngày đêm, đến tận chiều hôm sau mới tỉnh lại.

Vương Hạo Thần khi tỉnh lại, liền cảm thấy toàn thân vẫn có chút thoát lực, thể nội nguyên khí vẫn chưa hồi phục được một nửa.

Đây chính là lạm dụng thôn phệ linh dược tác dụng phụ, sẽ làm cho tốc độ khôi phục nguyên khí chậm hơn trước nhiều, phải mất một thời gian mới mất đi.

- Ta nhìn người không phải kẻ ngốc, sao lại làm ra loại chuyện uống rượu giải khát ngớ ngẩn như vậy? May mắn người thể chất không tệ, nếu không đã có thể bị thương đến căn cơ!

Bạch Nhược Trần từ bên ngoài đi vào, trong tay bưng một bát cháo yến mạch còn đang bốc khói.

- Chỉ là hao lực một chút, không có vấn đề gì lớn!

Vương Hạo Thần cười nói.

Bạch Nhược Trần khẽ lườm hắn một chút, người này xem ra là có sở thích cạy mạnh.

Vương Hạo Thần nhận lấy bát cháo yến từ Bạch Nhược Trần, nhanh chóng ăn sạch, hắn tiêu hao quá lớn, thực sự có chút đói bụng.

- Bạch di! Phong Nguyên Chú đã xuất hiện vết nứt, tiếp đó ta chỉ cần không ngừng dùng Phệ Huyết Thánh Hoá trùng kích vào, nhất định sẽ có ngày có thể thực sự phá vỡ một cái lỗ hổng!

Vương Hạo Thần nói.

- Nếu như người tiếp tục làm theo cách như vừa rồi, ta chỉ sợ Phong Nguyên Chú chưa bị phá, người cũng đã một chết! Cho dù có làm, cũng phải lạng lác, đến điểm dừng là được, nếu không ta nhất định không để người tiếp tục!

Bạch Nhược Trần trầm giọng nói.

- Tốt a! Ta sẽ không miễn cưỡng!

Vương Hạo Thần gật đầu nói.

Tiếp đó, Vương Hạo Thần lại nhờ Bạch Nhược Trần sau khi quay lại nhà liền nói với mọi người là hắn đang bế quan đột phá cảnh giới, để tránh cho họ lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 175: Không Phải Thiên Sinh Môn Người

Thiên Sinh Môn, Lôi Ngục Phong.

Bên trong Thanh Thiên Điện, Thiên Sinh Môn thái thượng trưởng lão Lữ Thuần Quân khó có được xuất quan, đang cùng một người khác uống trà, một thân đạo bào màu xanh lục, dung mạo tuấn lãng trẻ tuổi, tóc đen dài chạm lưng, tựa như một tôn tiên nhân trẻ tuổi.

Lữ Thuần Quân đưa mắt nhìn về phía trước, nói:

- Người ở bên ngoài nhiều năm như vậy, ta cứ nghĩ người khi quay về đã đột phá đến Vũ Tông! Không nghĩ tới, lấy thiên tư của người vậy mà vẫn chưa bước ra được một bước kia!

Ngồi đối diện với hắn là một nam tử thân vận hắc y.

Hắc y nam tử niên kỷ khoảng chừng 40, dung mạo không đến mức anh tuấn, thế nhưng lại nổi bật với đôi lông mày màu trắng như tuyết, hắn đem ly trà trong tay đặt xuống, cười khổ nói:

- Ta tư chất tầm thường, Vũ Tông cảnh lại quá mức huyền diệu! Đề cho sư thúc thất vọng!

Lữ Thuần Quân khẽ lắc đầu, trầm giọng nói:

- Thiên phú của người tại Thiên Sinh Môn chỉ thua một người, sao có thể nói là thấp? Kỳ thực nguyên nhân người không thể bước vào Vũ Tông là vì người tâm kết còn không mở!

Hắc y nam tử ánh mắt hơi âm đạm, nói:

- Sư thúc nói rất đúng!

Hắn tu vi sớm đã đạt tới Vũ Hoàng đỉnh phong, thậm chí có thể coi là nửa bước Vũ Tông, thế nhưng hắn lại không có cách nào bước ra một bước cuối cùng kia, bởi vì trong tâm hắn còn có khúc mắc, điều này đã kiềm chế tu vi của chính hắn.

Đối với chuyện của hắc y nam tử, Lữ Thuần Quân là biết nguyên do, thế nhưng hắn lại không có cách nào mở miệng, bởi vì hắn không có tư cách.

- Lần này ngươi trở về không thể ở lại sao? Thiên Sinh Môn thật sự rất cần ngươi dạng này cường giả!

Lữ Thuần Quân nói.

- Ta từ lâu đã không còn là người của Thiên Sinh Môn! Lại nói, tông môn có sự thúc giục ngươi vị này Vũ Tông siêu cấp cường giả, trên dưới cũng có không ít Vũ Hoàng, còn cần gì đến ta!

Hắc y nam tử cười đáp.

Lữ Thuần Quân không nói nữa, hắn biết nam tử trước mắt đối với Thiên Sinh Môn oán niệm quá sâu, nếu không phải vì một số nguyên do đặc thù, hắn căn bản không có khả năng quay lại Thiên Sinh Môn gặp mình.

- Ta có thể bảo vệ Thiên Sinh Môn một lúc, lại không thể bảo vệ Thiên Sinh Môn trăm năm! Tông môn không thể một ngày không có Vũ Tông cường giả!

Lữ Thuần Quân thờ dãi nói.

- Sự thúc giục quá bị quan rồi! Ta nhìn Thiên Sinh Môn lúc này, ít nhất cũng có bốn người có thể trở thành Vũ Tông!

Hắc y nam tử nói.

- Vậy sao? Đó là những ai?

Lữ Thuần Quân tự tay rót trà, thuận miệng hỏi.

- Tổng Mặc Tuyên, Tiêu Hàn Dư, Tần Liên Y, Vạn Thiên Minh!

Hắc y nam tử nói.

Lữ Thuần Quân khẽ lắc đầu, từ chối cho ý kiến.

- Ngươi cảm thấy bọn họ không được? Phải biết, tại lúc còn trẻ, bọn họ chính là những thiên tài nổi bật nhất trong tông môn!

Hắc y nam tử nói.

- Tổng Mặc Tuyên tâm tính toán được mất quá nặng, Tiêu Hàn Dư tính cách quá mức cực đoan, đã đến bờ vực sa vào ma đạo, cả hai người bọn hắn võ đạo chi tâm đều đã không thuần! Muốn đột phá Vũ Tông gần như không có khả năng, cho dù may mắn đột phá cũng không biết là năm tháng nào!

- Vạn Thiên Minh tâm tính là có thể, tu luyện cũng rất chuyên cần, đáng tiếc hắn thiên phú lại không đủ, lực bất tòng tâm!

- Còn lại Tần Liên Y, năng thiên phú miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, bất quá muốn đột phá đến Vũ Tông cũng phải cần mấy chục năm thời gian! Lão đầu ta lại không chờ được lâu như vậy!

Lữ Thuần Quân đắng chát cười nói.

- Năm đó ngươi dùng Thiên La Thần Kiếm diệt sát Lãnh Nhai lão bất tử kia, lại một thân một mình đẩy lui Ngạo Tuyết Sơn Trang chúng cường giả, nhìn qua phong quang vô hạn! Nhưng xem ra cái giá phải trả còn lớn hơn ta tưởng tượng!

Hắc y nam tử nói.

Lữ Thuần Quân không muốn nói đến chuyện này, chỉ im lặng uống trà.

- Sự thúc! Ta tuy đã không còn là Thiên Sinh Môn người, thế nhưng ta vẫn muốn khuyên với ngươi một câu! Có những chuyện, không thể miễn cưỡng, cũng không nên miễn cưỡng!

Hắc y nam tử nghiêm túc nói.

- Ngươi đang muốn nói cái gì?

Lữ Thuần Quân lơ đãng nói.

- Thiên Sinh Môn đã là không còn như xưa, dựa vào một mình sự thúc giục căn bản không thể gánh cả một tông môn! Nếu như ngươi chịu để sống gánh nặng ra ngoài lưu lạc, e rằng ngươi lúc này đã có thể trở thành Vô Tôn trong truyền thuyết!

Hắc y nam tử nói.

Lữ Thuần Quân thiên tư vốn dĩ kinh người, chỉ là hắn bị thế tục quẩn lầy, võ đạo bị ảnh hưởng rất nhiều, nếu như hắn có thể toàn tâm toàn ý luyện võ, tu vi nào chỉ ở Vũ Tông cảnh.

- Không cần nói nữa!

Lữ Thuần Quân nói, trong thanh âm có một tia không kiên nhẫn.

Nếu như có người để ý, liền sẽ phát hiện bàn tay cầm chén trà của hắn đang khẽ run lên nhẹ nhẹ.

- Thiên Sinh Môn sẽ không sụp đổ, ít nhất là trong lúc ta còn sống!

Lữ Thuần Quân lời nói chắc như đinh đóng cột.

Xác thực, chỉ cần hắn còn sống, mấy đại tông môn kia cho dù có gan to bằng trời cũng không dám diệt Thiên Sinh Môn, trừ phi bọn hắn điên rồi, muốn để cho Vũ Tông cường giả của tông môn mình thiếu đi mấy vị.

Bọn hắn xác thực có thể giết Lữ Thuần Quân, cũng có thể diệt Thiên Sinh Môn, nhưng sau đó thì bọn hắn cũng có khả năng xong đời.

Cái giá lớn như vậy, ai dám đánh cược?

Hắc y nam từ không nói nữa, bởi vì hắn biết là cho dù mình có nói nữa cũng vô dụng.

Bỗng nhiên, Trương lão từ bên ngoài đi vào trong Thanh Thiên Điện, cung kính nói:

- Chủ nhân! Nhạc Thi Dao đến rồi!

Lữ Thuần Quân khẽ gật đầu tỏ ý mình đã biết, để Trương lão lui xuống.

- Vừa rồi ngươi sai, thực ra trong tông môn còn có một người mà ta hi vọng có thể trở thành Vũ Tông trước khi ta tạ thế!

Lữ Thuần Quân trong mắt hiếm thấy hiện lên một tia hi vọng, cười nói.

- Người mà ta không biết?

Hắc y nam từ nói, đồng thời lại đưa mắt nhìn ra bên ngoài, lấy thực lực của hắn, dễ dàng thấy được nữ tử xinh đẹp kinh hồng ở bên ngoài.

Hắn biết lấy tính cách của Lữ Thuần Quân sẽ không dễ dàng tiếp xúc với người khác, trừ phi đó là việc hệ trọng hoặc là người có tư cách để Lữ Thuần Quân đầu tư thời gian.

- Còn trẻ mà đã là Vũ Hoàng, Thiên Sinh Môn từ khi nào lại có một thiên tài như vậy?

Nhìn Nhạc Thi Dao một chút, hắc y nam từ liền không nhịn được có chút kinh ngạc nói.

- Nàng là người có thiên tư cao nhất của Thiên Sinh Môn sau khi ngươi rời đi, không, phải nói là người có thiên tư cao nhất sau sư huynh ta Trương Thanh Khuê! Nàng đã từng là Vương Giả Bảng thứ ba Tuyệt Kiếm Vương, đương nhiên lúc này hắn là phải gọi là Tuyệt Kiếm Hoàng, nếu như ngươi có hứng thú, có thể tìm nàng so kiếm một phen!

Lữ Thuần Quân nói.

- Nàng kiếm đạo đúng là không thấp, đáng tiếc tu vi còn chưa đủ! Lúc này đấu với nàng là không công bằng, đợi đến khi nàng đạt tới Vũ Hoàng đỉnh phong ta có thể sẽ tìm nàng để tỷ thí một chút!

Hắc y nam từ cười nói.

Hắc y nam từ tuy đã từng là Thiên Sinh Môn người, thế nhưng hắn đã không ở Đông Hoa hoàng triều rất lâu, lúc này chỉ vừa mới quay về, vì thế cũng đối với Nhạc Thi Dao rất lạ lẫm.

- Một năm nữa là Bách Tông đại hội sẽ diễn ra, ta nghe được một chút tin tức, lần này Ngạo Tuyệt sơn trang đám người kia dường như có mưu đồ gì đó, muốn để cho Thiên Sinh Môn thế hệ này vô gia toàn bộ diệt tuyệt, các ngươi cũng nên cẩn thận!

Hắc y nam từ uống nốt ly trà cuối cùng, lại nói:

- Sư thúc ngươi có khách! Ta cũng nên đi rồi!

- Đi thôi! Tình thoảng nhớ đến thăm lão đầu ta là được!

Lữ Thuần Quân nói.

Hắc y nam từ gật đầu, đứng dậy rời đi.

- Thanh Vũ!

Lữ Thuần Quân thanh âm chợt vang lên.

Hắc y nam từ dừng bước, nhưng không quay lưng lại.

Lữ Thuần Quân cũng không nhìn hắc y nam từ, chỉ nói:

- Trước đây, là Thiên Sinh Môn thiếu ngươi! Sư thúc không thể thay đổi chuyện quá khứ, ta chỉ có thể một lần nữa xin lỗi ngươi, cũng thay mặt tông môn hướng ngươi bồi tội!

Hắc y nam từ trầm mặc, hồi lâu mới đáp:

- Sư thúc! Ta có thể hận Thiên Sinh Môn, thế nhưng chưa từng hận qua ngươi! Chỉ cần sư thúc có chỗ cần đến ta, ta nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn!

Nói xong lời này, hắc y nam từ thân mình liền biến mất không còn tăm hơi.

Tên của hắn, gọi là Trương Thanh Vũ.

Thiên Sinh Môn tiền nhiệm tông chủ Trương Thanh Khuê nhi tử, Bạch Mi Kiếm Hoàng— Trương Thanh Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 176: Yêu một người

Vương Hạo Thần ở lại lầu gỗ đã được một tuần, trong những ngày này hắn không phải giúp Bạch Nhược Trần xé rách Phong Nguyên Chú thì thời gian còn lại đều dành cho việc tu

luyện.

Bạch Nhược Trần ở một bên trợ giúp chỉ điểm cho hấn, năng tu vi bị phong ấn, nhưng kiến thức võ đạo vẫn còn, muốn để cho Vương Hạo Thần tiến bộ là chuyện quá đơn giản.

Chỉ trong khoảng thời gian này, Vương Hạo Thần đã đem quyền đạo và chương đạo tu luyện đến cảnh giới Quyền Ý và Chương Ý nhất trọng, để cho uy lực của một chương hoặc một quyền lúc này so với trước đó không chỉ mạnh hơn gấp đôi, thực lực tiếp tục tăng lên một mảng lớn.

Đương nhiên, cái này là bởi vì hấn tại trên quyền đạo và chương đạo đã sớm đã có tạo ngộ rất cao, vô hạn tiếp cận Ý cảnh giới, Bạch Nhược Trần trợ giúp chỉ là để cho hấn sớm một chút đột phá mà thôi.

Lúc này, Vương Hạo Thần ngồi xếp bằng ở trong lều gỗ, hấp thu bát phương thiên địa linh khí, toàn lực trùng kích Thất Tinh Vũ Sĩ cảnh giới.

Hấn tu vi sớm đã là Lục Tinh Vũ Sĩ đỉnh phong, trải qua nhiều ngày như vậy, rốt cuộc đã tìm đến cơ hội phá quan.

Lần này đột phá, hoàn mỹ vô khuyết, tựa như nước chảy mây trôi.

Đạt tới Thất Tinh Vũ Sĩ, xem như đập vào Vũ Sĩ hậu kỳ tam cảnh, Vương Hạo Thần thể nội nguyên khí tăng lên gấp bội, chiến lực cũng bạo tăng một mảng lớn.

Ít nhất, nếu là lần nữa tái chiến Đồng Thập Tứ dạng này Nhất Tinh Vũ Sư cường giả, hấn nắm chắc trong vòng mấy chục chiêu liền có thể đem đối phương cầm xuống.

Vương Hạo Thần đứng dậy, phát hiện lúc này đã là ban đêm, tâm tình của hấn bởi vì tu vi đột phá mà có chút tốt đẹp, liền cất bước đi ra ngoài hít thở một chút.

Đêm xuống, không khí trong lành mang theo một chút lạnh giá, đây là thứ mà Vương Hạo Thần rất thích.

Bỗng nhiên, hấn lại phát hiện, ở bên bờ sông có một nữ tử đang ngồi đó, bộ dáng tựa hồ là đang gọi đầu.

Dưới ánh trăng sáng, làn nổi bật lên làn da trắng đẹp không tỳ vết của nàng, tựa như lăng ba tiên tử.

Ngay cả Vương Hạo Thần nhìn qua đều thất thần mất một giây.

Đơn giản là bởi vì nàng quá đẹp, coi như hấn không có dục vọng với nàng, thì vẫn phải có tâm thương thức cái đẹp.

Bạch Nhược Trần một bên dùng khăn lau tóc, một bên lại đưa mắt nhìn Vương Hạo Thần, cười nói:

- Nhìn ta lâu như vậy vẫn không chán sao?

Vương Hạo Thần đảo cặp mắt trắng dã, nói:

- Nếu ta là nam nhân, vậy thì sẽ không chán!

Bạch Nhược Trần cười khúc khích, nói:

- Vậy sao? Thế nhưng ta lại có chút hoài nghi ngươi không phải nam nhân đâu!

Vương Hạo Thần xạm mặt, là một người nam nhân lại bị nữ tử khác hoài nghi giới tính, cái này coi như người có hàm dưỡng tốt cũng khó nhịn.

- Ngươi biết rõ Bạch Linh thích ngươi, lấy dung mạo của nó tuyệt là thượng đẳng mỹ nữ, nhưng ngươi lại chỉ coi nó như em gái, đây là thứ nhất! Thứ hai, ngươi cùng ta ở chung một chỗ lâu như vậy, lại không có chút cảm xúc nào, cái này làm sao lại không khiến cho ta hoài nghi?

Bạch Nhược Trần nghiêng ngả nhìn Vương Hạo Thần nói, bộ dạng không ngờ lại có một chút tình nghịch đặc ý.

Không có cảm xúc? Cái này làm sao có thể? Trừ phi Vương Hạo Thần hấn không phải nam nhân, chẳng qua là hấn không thể để lộ ra ngoài mà thôi.

Cái này không phải tình cảm nam nữ, chỉ là nam nhân nguyên thủy nhất dục vọng.

Hấn không phải Liễu Hạ Huệ, hấn có thể làm chi là kiểm soát cảm xúc của mình.

Vương Hạo Thần không muốn nói về vấn đề này, chỉ có thể đổi đề tài nói:

- Bạch đi! Tu vi của ta đã đột phá đến Thất Tinh Vũ Sĩ, lần này nhất định có thể xé rách một lỗ hổng trên Phong Nguyên Chú!

Bạch Nhược Trần không có lập tức lên tiếng, mà chậm rãi đi tới trước mặt Vương Hạo Thần, một cặp mắt trong veo xinh đẹp nhìn hấn chăm chăm.

Ánh mắt của nàng, chứa vô số suy nghĩ, rất phức tạp.

Vương Hạo Thần không hiểu loại ánh mắt này của Bạch Nhược Trần, hấn chỉ có thể quay đầu nhìn ra chỗ khác, cười khan nói:

- Bạch đi, ngươi nhìn ta như vậy làm gì?

Bạch Nhược Trần lại bật cười, khẽ lắc đầu nói:

- Ngươi đúng là không có thiên phú ở phương diện này!

Nếu như đối phương có kinh nghiệm hoặc ít nhất là đủ tinh tế ở trong phương diện tình cảm, chắc chắn sẽ nhận ra chút gì đó từ ánh mắt của nàng, bất quá Vương Hạo Thần thực sự là một cái gà mờ, hấn căn bản không cảm giác được.

- Chẳng lẽ giữa chúng ta ngoài trừ chuyện này ra, đã không còn chuyện gì khác để nói sao?

Bạch Nhược Trần nhẹ nhàng nói.

Vương Hạo Thần đồng tử hơi co lại, lúc này cho dù hấn có ngộ đến mức nào đi chăng nữa thì cũng có thể phát hiện trong lời nói của Bạch Nhược Trần có gì đó khác lạ.

Hắn nhớ tới Bạch Linh, trong lòng hơi run rẩy một chút, hai tay lập tức nắm chặt đem tạp niệm gạt bỏ, quay mặt đi chỗ khác không cùng với Bạch Nhục Trần đối mặt.

Hắn không muốn quan hệ giữa mình và Bạch Linh vì chút chuyện này mà đổ vỡ.

Bạch Nhục Trần thấy hắn như vậy, ánh mắt liền âm thầm xuống, nàng cũng không muốn miễn cưỡng hắn nữa, trong lòng lại khẽ cười khổ, nàng cũng có chút không hiểu chính mình, vậy mà lại đối với một nam tử trẻ hơn nàng nhiều như vậy có cảm giác.

Tiếp đó, Bạch Nhục Trần và Vương Hạo Thần quay trở lại trong nhà, người sau lại dùng Phệ Huyết Thánh Hoả trùng kích Phong Nguyên Chủ.

Phong Nguyên Chủ trên bề mặt vết nứt, trải qua nhiều ngày như vậy đã không ngừng lan rộng, lúc này chỉ cần toàn lực công vào, nhất định có thể phá vỡ thành một cái lỗ hổng.

Wang Hào Thần tu vi đột phá đến Thất Tinh Vũ Sĩ, có thể điều động càng nhiều hoa diễm, đồng thời thời gian chống đỡ cũng lâu hơn trước đó.

Để cho Vương Hạo Thần bức mình chính là, hắn thể nội nguyên khí đã tiêu hao chỉ còn lại ba thành, thế nhưng Phong Nguyên Chủ vẫn chưa có dấu hiệu sụp đổ.

- Ta không tin ngay cả một lỗ hổng cũng không phá được!

Wang Hào Thần dốc hết toàn lực đưa một luồng hoa diễm mạnh mẽ va chạm vào vùng vết nứt trên Phong Nguyên Chủ.

Bành!

Cuối cùng, tại dưới tình trạng bị Phệ Huyết Thánh Hoả trùng kích mãnh liệt như vậy, Phong Nguyên Chủ đạo vết nứt kia không ngừng lan rộng, cuối cùng vỡ ra thành một cái lỗ nhỏ.

Bạch Nhục Trần cả người chấn động, bởi vì nàng cảm nhận được, có từng luồng nguyên khí tinh thuần quen thuộc đang từ trong lỗ hổng đó phun trào mà ra.

- Rốt cuộc thành công!

Wang Hào Thần thu tay lại, trên mặt có chút mệt mỏi, nhưng khoe miệng vẫn hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

Mất nhiều công sức như vậy, hôm nay xem như thực sự có được thành quả.

Hắn đưa mắt nhìn Bạch Nhục Trần, chỉ thấy nàng đang ngồi xếp bằng vận công, có lẽ là bởi vì cơ thể nàng đã quá lâu không có nguyên khí, lúc này cần một chút thời gian để thích ứng.

Wang Hào Thần không muốn làm phiền nàng, đẩy cửa đi ra ngoài.

Bây giờ chỉ mới là canh ba, sắc trời vẫn còn tối, ở chỗ này không có người khác, không khí lộ ra có chút tịch mịch.

Wang Hào Thần đi tới bên cạnh dòng sông, hai mắt chăm chú nhìn vào dòng nước đang trôi, trong lòng lại đang suy nghĩ nhiều chuyện.

Bạch Nhục Trần trước đó lời nói thực sự khiến cho hắn phải để tâm.

Trước đây hắn không hiểu gì và cũng không muốn tìm hiểu về chuyện tình cảm nam nữ, thế nhưng là, có những chuyện trước sau gì cũng phải muốn nghiêm túc đối mặt.

Ít nhất, hắn muốn biết được yêu đối với bản thân hắn là gì, đồng thời ai mới là người mà hắn yêu.

Hắn gặp qua nữ tử xinh đẹp nói nhiều không nhiều nói ít thì cũng không ít, trong đó, nữ tử có quan hệ đặc biệt với hắn cũng có đến mấy người.

Sư nương Nhạc Thi Dao là người quan trọng với hắn nhất trong cuộc đời này, tự nhiên là không cần bàn cãi, nàng cũng là nữ tử đầu tiên mà Vương Hạo Thần có tình cảm đặc biệt.

Lý Mộ Tinh là nữ tử đầu tiên ngoài Nhạc Thi Dao để cho Vương Hạo Thần có cảm xúc dị dạng, thế nhưng chính hắn cũng không biết, bản thân mình đối với nữ tử này đến cùng là yêu, hay chỉ là dục vọng chinh phục của nam nhân.

Bạch Nhục Trần thì khác với hai người trước, nàng chủ động hơn nhiều, nhưng Vương Hạo Thần đối với nàng lại không có quá nhiều tình cảm, nói trắng ra chỉ đơn giản là một chút dục vọng đối với nữ nhân xinh đẹp, còn không tới mức động tâm.

Có lẽ, trong ba người, chỉ có duy nhất Nhạc Thi Dao, là nữ tử mà Vương Hạo Thần dám khẳng định là mình yêu nàng.

Yêu một người, theo hắn, chính là sẵn sàng làm tất cả vì nàng, có thể đánh đổi mọi thứ chỉ để có thể ở bên nàng.

Yêu một người, là có thể vì người đó mà nỗ lực, hi vọng có một ngày có thể chân chính đứng bên cạnh chia sẻ gánh nặng cho nàng, cho dù nàng có yêu hắn hay không.

Yêu một người, là một chuyện đau khổ, cho dù biết người đó trên danh nghĩa đã là vợ của người khác, biết rõ đời này rất khó để hai người có thể ở cùng nhau, thậm chí chính hắn cũng không biết nàng có yêu hắn hay không, thế nhưng lại không thể ngừng nghĩ tới nàng, có lẽ đối với hắn, chỉ cần được yêu nàng, thì đó đã là một loại hạnh phúc.

Tình yêu như vậy có lẽ hơi ngu ngốc, thế nhưng Vương Hạo Thần hắn chỉ có thể nghĩ như vậy.

Lý Mộ Tinh, có thể khiến hắn động tâm, nhưng nếu là nói hắn đối với nàng yêu khác cốt ghi tâm, vậy thì không đúng.

Bạch Nhục Trần, vẻ đẹp của nàng đủ để thu hút hắn, thế nhưng cũng xa xa không đủ để khiến hắn yêu nàng.

Chỉ có Nhạc Thi Dao, là nữ nhân mà hắn yêu sâu nặng nhất, cũng là người mà hắn không bao giờ muốn đánh mất trong cuộc đời.

Từ trước đến đây, hắn có thể đã gặp qua nhiều nữ tử, có người có thể khiến hắn động tâm, thế nhưng nữ tử mà hắn yêu thì chỉ có duy nhất một người.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Mị lực

Vương Hạo Thần nghĩ thông suốt về sau, trên mặt xuất hiện một nụ cười nhàn nhạt.

Hắn rốt cuộc nghĩ thông, không còn như trước đến mức người mình thực sự yêu là ai cũng không biết rõ.

Bỗng nhiên, đúng vào lúc ngay cả Vương Hạo Thần cũng không nghĩ tới, một cổ bén nhọn cường đại đến cực điểm kiếm ý chợt từ trong thể nội của hắn bùng phát mà ra.

Ở trong cổ kiếm ý kia, có đầy đặc kiếm khí tựa như núi lửa phun trào, điên cuồng tràn phá bốn phương tám hướng, đến mức mặt đất xung quanh Vương Hạo Thần trong phạm vi mười trượng trong nháy mắt đã tràn đầy vết kiếm, tựa như mảng nhện đồng dạng.

Tam Trọng Kiếm Ý!

Không sai, lúc này Vương Hạo Thần kiếm đạo cảnh giới không còn là Lưỡng Trọng, mà là Tam Trọng Kiếm Ý!

Vương Hạo Thần ngờ ngác một chút, dở khóc dở cười, hắn làm sao cũng không nghĩ tới, chính mình chẳng qua là nghĩ thông suốt một chuyện, liền để cho kiếm đạo trực tiếp tăng lên một cảnh giới.

Chính hắn cũng không hiểu, có lẽ là bởi vì hắn đã mở ra khúc mắc trong lòng, khiến cho kiếm đạo của hắn càng thêm tinh khiết, từ đó mới đột phá đến Tam Trọng Kiếm Ý cảnh giới.

- Thất Tinh Vũ Sĩ lại có Tam Trọng Kiếm Ý cảnh giới! Hạo Thần ngươi thật là biết cách để cho ta phải kinh ngạc!

Sau lưng Vương Hạo Thần, có một đạo thanh âm mềm mại truyền tới.

Phong Nguyên Chủ xuất hiện lỗ thủng, nguyên khí bị phong ấn ở bên trong không ngừng tràn ra ngoài, đủ để cho Bạch Nhược Trần khôi phục lại một ít tu vi, nàng lúc này, đã là Ngũ Tinh Vũ Đồ cảnh giới.

Hơn nữa, trong những ngày tới, nàng tu vi sẽ lấy tốc độ như ngồi trên hoa tiễn nhanh chóng tăng lên.

Tu vi có chút khôi phục, để cho nàng nhiều hơn một chút sinh cơ, dung mạo cũng trẻ ra không ít, nhìn qua càng thêm điểm lệ xinh đẹp.

- Bạch đi không phải chưa từng thấy qua thiên tài yêu nghiệt, lời nói có lẽ có chút quá!

Vương Hạo Thần khẽ cười nói.

- Thiên tài ta xác thực biết qua rất nhiều, thế nhưng nếu như chỉ nói về kiếm đạo thiên phú, cũng không có mấy người có thể sánh với ngươi!

Bạch Nhược Trần lắc đầu, lại nói:

- Người có thiên phú kiếm đạo cao nhất mà ta từng gặp qua ngoài ngươi ra là Tiết Cảnh Hoàng của Cổ Kiếm Trai, thế nhưng cho dù là hắn, tại Vũ Sĩ cảnh giới cũng chỉ có Lưỡng Trọng Kiếm Ý mà thôi!

Cổ Kiếm Trai Tiết Cảnh Hoàng, một đời kiếm đạo thiên tài, vừa bước vào Vũ Sĩ đã lĩnh ngộ Kiếm Ý, bây giờ đã thành vương, danh liệt Vương Giả Bảng, là thập đại vương giả một trong Thiên Hồng Kiếm Vương, thực lực còn mạnh hơn cả Phi Vũ Kiếm Vương Lý Mộ Tinh.

- Bạch đi! Ngươi không phải là chỉ đến để khen ta đi a?

Vương Hạo Thần cười nói.

- Đương nhiên không phải! Ta đến là để cảm tạ ngươi, nếu không có ngươi giúp đỡ, ta e rằng đừng nói là khôi phục tu vi, coi như muốn sống nhiều mấy năm đều rất khó! Sau này, việc của ngươi chính là việc của ta, chỉ cần ngươi cần giúp đỡ, ta nhất định sẽ nghĩa vô phản cố chạy đến!

Bạch Nhược Trần nói.

- Có câu này của Bạch đi, ta cố gắng xem như không uống!

Vương Hạo Thần nói.

- Tiếp sau đó, ngươi có ý định gì?

Bạch Nhược Trần chần chờ một chút, lại nói.

- Về tông môn!

Vương Hạo Thần đáp.

- Không thể ở lại lâu hơn sao?

Bạch Nhược Trần khẽ cắn môi nói.

- Ta ra ngoài đã rất lâu, lần này không thể lại chậm trễ!

Vương Hạo Thần đương nhiên biết nàng nghĩ gì, thế nhưng là, có một số chuyện, không nên vạch trần, cũng có một số người, chỉ có thể làm tri kỷ, lại không thể tiến thêm một bước phát triển quan hệ.

- Nếu không, ngươi cùng chúng ta về Thiên Sinh Môn?

Vương Hạo Thần nói.

Bạch Nhục Trần lắc đầu, nói:

- Ta thân phận mẫn cảm, đến Thiên Sinh Môn chính là kéo tai họa cho ngươi! Ta không nên đi!

Vương Hạo Thần im lặng, hẳn không ngại chuyện này, nhưng đối phương đã nói như vậy, hẳn cũng không muốn khuyên nữa, lại nói, dẫn Bạch Nhục Trần về Thiên Sinh Môn, nói không chừng sẽ dẫn đến vài chuyện khó xử.

- Đã như vậy, chúng ta liền trở lại đi, tránh cho mọi người lo lắng!

Vương Hạo Thần nói.

Nói rồi, hắn xoay người, bộ dáng là muốn đi trước một bước.

- Hạo Thần!

Bạch Nhục Trần dời ra một cánh tay trắng muốt như ngọc, nắm lấy Vương Hạo Thần tay.

Vương Hạo Thần dừng bước, im lặng không nói gì.

- Ở lại với ta một đêm, được không?

Bạch Nhục Trần lấy hết can đảm, rốt cuộc nói ra một câu như vậy.

Vương Hạo Thần đương nhiên biết, một nữ tử nói với một nam nhân câu này là có ý nghĩa gì, trong lòng không khỏi cười khổ một tiếng.

Thật sự là chạy trời không khỏi nắng.

Đã đến nước này, lại trốn tránh cũng không được.

- Bạch đi! Giữa chúng ta... không thể phát sinh chuyện như vậy!

Vương Hạo Thần nhắm lại hai mắt, nhàn nhạt nói.

- Ngươi ghét bỏ ta sao?

Bạch Nhục Trần khổ sở nói.

- Không phải ghét bỏ, chỉ là ta không muốn, cũng không thể làm chuyện có lỗi với Tiểu Linh! Lại nói, giữa ta cũng không có bao nhiêu tình cảm!

Vương Hạo Thần cảm giác có chút đau đầu, nói.

- Ngươi làm sao biết, ta đối với ngươi không có tình cảm?

Bạch Nhục Trần nói một câu, lại để cho Vương Hạo Thần trên trán toát ra mồ hôi lạnh.

- Ngươi cho rằng nữ nhân thật sự rất khó hiểu sao? Kỳ thực không phải như vậy, nữ tử đối với một nam nhân động tâm lý do đôi khi rất đơn giản, chỉ là ngươi nghĩ quá nhiều mà thôi!

Nói đến đây, Bạch Nhục Trần đã đi đến sau lưng Vương Hạo Thần, hai tay vòng qua ôm lấy eo hắn, dựa vào lưng hắn nói.

Vương Hạo Thần cảm nhận được sau lưng mình có vật mềm mại đàn hồi đè lên, trong lòng khẽ run rẩy một chút, đành phải xoay người lại cùng Bạch Nhục Trần đối mặt, thở dài nói:

- Ta không hiểu! Bạch đi nói thể nào cũng đã từng lại đại nhân vật, sao lại coi trọng một kẻ vô danh tiểu tốt như ta?

Hắn cũng không cho rằng, chính mình mị lực rất lớn, chỉ dựa vào một cái khuôn mặt đẹp trai liền có thể hấp dẫn được một nữ cường giả thực lực mạnh hơn hẳn không biết bao nhiêu lần.

Cho dù là nàng bây giờ thực lực không còn như xưa, thì tầm mắt vẫn phải cao hơn người thường rất nhiều mới phải.

- Vậy mới nói, ngươi chính là không hiểu nữ nhân!

Bạch Nhục Trần một đôi mắt tựa như thu thủy, nhìn Vương Hạo Thần không chớp mắt.

- Ngươi không chỉ không hiểu nữ nhân, mà ngay cả mị lực của chính mình cũng không hiểu!

Vương Hạo Thần trong lòng phiền muộn, hẳn thực sự kém cỏi đến vậy sao?

- Ngươi mị lực, không phải tất cả đều là từ dung mạo cùng khí chất của ngươi, ngược lại phần lớn là đến từ nhân cách của ngươi! Ngươi cùng rất nhiều nam nhân khác khác biệt rất lớn, điều đó khiến ngươi đặc biệt!

- Ta không phủ nhận, trên thế giới này nam nhân là luôn cần có thực lực cường đại, thực tế là chỉ cần nam nhân có tu vi cao, tự động sẽ có nữ nhân tìm đến hắn! Thế nhưng cái này không phải tất cả, nam nhân như ngươi, cho dù tu vi không cao, vẫn sẽ có rất nhiều nữ nhân bất chấp tất cả mà thích ngươi!

- Ngươi, rõ ràng có thiên phú rất cao, nhưng lại không hề kiêu ngạo, bình dị gần gũi, không có khinh thường phạm nhân, đây là thứ nhất!

- Ngươi biết rõ Bạch Linh thích ngươi, nhưng ngươi lại không muốn lợi dụng tình cảm của nàng! Ngươi cùng ta ở chung lâu như vậy, rõ ràng không phải là không có dục vọng, nhưng lại không vượt ranh giới, chứng tỏ ngươi là người có nguyên tắc, không phải là loại người ham mê sắc đẹp, đây là thứ hai!

- Ngươi biết rõ thân phận của ta không tầm thường, giúp ta rất có thể sẽ dẫn đến họa sát thân, nhưng vẫn cam tâm tình nguyện làm như vậy, đây là thứ ba!

- Ngươi không nói nhiều, nhưng thực tế lại rất quan tâm người khác, đây chính là thứ tư, ngươi đừng xem nhẹ điều này, kỳ thực, biết quan tâm, chính là một trong những con đường tất

xâm nhập trái tim của nữ nhân!

- Lý do cuối cùng, có lẽ nói ra người cũng không tin, là bởi vì dung mạo của người quá xuất chúng, ta cũng chưa từng gặp qua nam nhân có dung mạo đẹp như người!

Vừa nói, Bạch Nhược Trần vừa đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Vương Hạo Thần, trong miệng càng là phát ra từng đạo tiếng cười khúc khích.

Vương Hạo Thần đen mặt, khoé miệng có chút giật giật mà nói:

- Ta làm sao lại cảm thấy, lý do cuối cùng mới là quan trọng nhất đâu?

- Nha? Bị người phát hiện rồi sao? Sao người không giả bộ không biết một chút để ta không phải ngượng ngùng?

Bạch Nhược Trần cười nói, nụ cười đẹp như bách hoa đua nở.

Vương Hạo Thần có chút bất lực, hắn cũng không biết bản thân nên nói cái gì mới tốt, nữ tử trước mặt đã nói đến như vậy, hắn làm sao mới có thể trốn tránh?

Đương nhiên, hắn vẫn không tin Bạch Nhược Trần thật là vì dung mạo của hắn nên mới động tâm, cái này có thể là có một chút, nhưng tuyệt đối không thể là nguyên nhân chính, lại nói, Bạch Nhược Trần chưa chắc đã đem toàn bộ suy nghĩ của nàng đều nói cho hắn biết.

- Ta đều đã nói đến như vậy, người không nên cho ta một câu trả lời sao?

Bạch Nhược Trần nhìn Vương Hạo Thần không chớp mắt, nói.

Vương Hạo Thần im lặng thật lâu, tựa hồ trong lòng đang làm ra đấu tranh, sau cùng hắn vẫn lắc đầu nói:

- Bạch di! Thật xin lỗi, ta không làm được!

Nghe câu này của hắn, Bạch Nhược Trần cả người đều cứng đờ, trong mắt xuất hiện một tia lệ quang bị nàng che dấu rất kỹ, có chút khàn khàn nói:

- Người đã có người trong lòng sao?

Vương Hạo Thần giật mình, hắn không nghĩ tới lại bị nàng đoán ra, thế nhưng hắn cũng không ngại thừa nhận, nói:

- Không sai!

Lần này đến lượt Bạch Nhược Trần trầm mặc hồi lâu, đợi đến khi nàng buông ra hai tay đang ôm Vương Hạo Thần, mới khẽ nói:

- Nàng là một nữ nhân may mắn!

Thanh âm của nàng, có một tia run rẩy.

Vương Hạo Thần cười khổ không đáp.

Hắn không biết mình có mị lực ra sao, nhưng lúc này hắn cái gì cũng chưa có trong tay, cái gì cũng không thể làm cho người mình yêu, như vậy Nhạc Thi Dao sao có thể là một nữ tử may mắn?

Nhìn qua, càng giống như hắn là một con cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: Hồi Tông - Võ Bảng Thập Tú

Cuối cùng, Vương Hạo Thần vẫn là ở lại với Bạch Nhược Trần một đêm, hai người đơn giản chỉ là thảo luận võ học, không có làm ra cái gì khác thường sự tình.

Sáng hôm sau, hai người đồng thời trở về, cùng đám người hội họp.

Mọi người sớm đã chuẩn bị xong, lúc này lập tức lên đường, chỉ có một việc ngoài dự liệu là Bạch Nhược Trần không muốn đi cùng bọn hắn, cái này để cho Bạch Linh buồn bã rất lâu, nàng thế nhưng là không muốn xa mẫu thân của nàng.

Bạch Nhược Trần đối với Vương Hạo Thần giao phó mấy câu, sau đó liền từ biệt bọn hắn.

Vương Hạo Thần không tri hoãn nữa, lập tức dẫn theo đám người đi tới Thiên Sinh Môn.

Thiên Sinh Môn không cấm đệ tử dẫn theo người ngoài đi vào, chỉ cần không ở lại quá một tuần, vậy liền không có vấn đề gì lớn.

Nếu như là muốn ở lại lâu hơn, cũng không phải không có khả năng, chỉ cần thông qua khảo hạch, liền có thể trở thành Thiên Sinh Môn đệ tử, có thể vĩnh viễn lưu lại nơi này.

Khoảng cách giữ Thiên Sinh Môn và Hoàng Thạch Trấn không tính rất xa, chỉ cần mấy canh giờ là có thể đi tới.

Dần dần, có từng toà hùng vĩ sơn phong đâm thẳng mây xanh hiện ra trước mắt họ, ở trên những ngọn núi đó, còn có những toà cung điện nguy nga tráng lệ, tựa như một chốn bồng lai tiên cảnh.

Thiên Sinh Môn thân là ngũ đại tông môn một trong, tuy rằng đã xuống dốc, thế nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, vẫn có được phong thái của một cái cổ lão tông môn.

Hình Thiên, Hình Địa, Hình Nhân, Hình Giới, Trương Liêu, Bạch Linh đều là lần đầu tiên thấy được khung cảnh hoành tráng như vậy, không khỏi có chút nhìn đến thất thần.

Vương Hạo Thần nhìn biểu cảm rung động của bọn hắn, trong lòng cũng chỉ khẽ cười một tiếng, năm đó hắn khi lần được bước vào Thiên Sinh Môn, cũng có biểu cảm tương tự như vậy.

Vương Hạo Thần dẫn đám người đi vào, bất quá bọn hắn còn không đi được bao lâu, đã có hai vị canh gác đệ tử đi tới, ngăn lại đường đi của bọn hắn.

- Mời xuất ra đệ tử lệnh bài!

Một vị canh gác đệ tử tu vi đạt tới Nhị Tinh Vũ Sĩ thanh âm không lạnh không nhạt nói.

Vương Hạo Thần lấy ra một khối lệnh bài, đưa cho đối phương.

Ở trên lệnh bài, có khắc tên hắn, và ba chữ Minh Thiên Phong.

Vị canh gác đệ tử kia xác định lệnh bài không có vấn đề về sau, liền đưa mắt nhìn Vương Hạo Thần một chút, sau đó chuyển sang đám người phía sau lưng hắn, hỏi:

- Bọn họ là ai?

- Khách nhân của ta!

Vương Hạo Thần đáp.

- Người ngoài không thể ở lại Thiên Sinh Môn quá 7 ngày, các người tốt nhất là nhớ kỹ một chút!

Vị canh gác đệ tử kia đem lệnh bài trả lại cho Vương Hạo Thần, nhắc nhở một chút, sau đó liền nhường ra một con đường để cho bọn họ đi vào.

Đợi đến khi bọn họ đi rồi, một vị canh gác đệ tử mới mở miệng nói:

- Người kia thật sự là Minh Thiên Phong đệ tử? Ta làm sao lại chưa từng gặp qua hắn? Lâm Khắc người không phải là nhầm lẫn rồi đi?

Vị đệ tử tên Lâm Khắc, chính là người vừa rồi kiểm tra lệnh bài của Vương Hạo Thần, nghe người kia nói vậy liền khẽ cười một tiếng, nói:

- Cái này chỉ có thể nói người không rõ tin tức! Hắn xác thực là Thiên Sinh Môn người, là Minh Thiên Phong đệ tử nhỏ tuổi nhất, Vương Hạo Thần!

Vị đệ tử kia nhũn mày suy tư hồi lâu, mới đem Vương Hạo Thần nhớ ra, có chút kinh ngạc nói:

- Thì ra hắn chính là cái kia phế vật không thể tu luyện, cái này làm sao có thể a? Ta nhìn hắn rõ ràng tu vi so với chúng ta còn cao hơn, ít nhất cũng đạt tới Vũ Sĩ trung kỳ, thậm chí là Vũ Sĩ hậu kỳ a!

Lâm Khắc cười nhạt nói:

- Vậy mới nói, lời đồn phần lớn đều không thể tin! Lúc trước ta có nghe nói người này suýt nữa đánh chết vài cái đệ tử của Hồng Thạch Phong, bị Tần Liêm Sương tức giận đá thương, sau đó không còn tin tức gì nữa, không nghĩ tới hắn sớm đã ra ngoài tông môn tu luyện, lần này trở về tu vi đã tăng tiến mạnh mẽ như vậy!

- Chỉ trong vòng nửa năm liền từ Vũ Đồ tăng lên đến Vũ Sĩ hậu kỳ, tốc độ này so với mấy vị thiên tài của Lục Phong khác cũng không kém đi đâu a!

Vị đệ tử kia khẽ tắc lưỡi.

.....

Đám người Vương Hạo Thần đi đến quảng trường của Thiên Sinh Môn, ở chỗ này có không ít đệ tử đang đi lại, nhưng cũng không có người chú ý đến bọn hắn.

Vương Hạo Thần ánh mắt có chút phức tạp, từ khi gia nhập Thiên Sinh Môn, kỳ thực đây cũng mới là lần thứ ba hắn đứng ở nơi này.

- Ca ca! Đó là cái gì?

Bỗng nhiên, Bạch Linh khẽ giật giật Vương Hạo Thần tay áo, một tay chỉ về phía trước tò mò hỏi.

Vương Hạo Thần nhìn lại, chỉ thấy phía trước có một cái bia đá khổng lồ như một toà tiểu sơn, toàn thân bóng loáng như gương, trên thân toát ra từng tia kim quang nhàn nhạt cổ lão mà uy nghiêm.

- Đây là Vô Bàng!

Vương Hạo Thần ánh mắt nhìn bia đá cũng có một tia hướng tới, nói.

- Vô Bàng là cái gì?

Bạch Linh hiểu kỳ hỏi.

- Thiên Sinh Môn mỗi cái thời đại, đều sẽ tuyển chọn ra mười vị đệ tử thực lực mạnh nhất làm tông môn thế hệ trẻ biểu tượng, bọn hắn chính là tông môn tương lai trụ cột, được gọi là Vô Bàng Thập Tử!

- Ở trên Vô Bàng này, chính là có khắc tên của mười người bọn hắn!

Vương Hạo Thần đưa mắt nhìn tấm bia đá bóng loáng kia, ở nơi đó, đúng là lần lượt có khắc mười cái danh tự to lớn mà tráng lệ ở trên đó.

8 năm trước, hắn đã từng thấy qua Vô Bàng, bất quá thời gian trôi qua, có một số cái tên đã không còn ở trên Vô Bàng, người mới thay người cũ, trở thành một đời mới Vô Bàng Thập Tử.

Vô Bàng đệ thập, Ngọc Tiểu Phong - Thẩm Yên.

Võ Bàng đệ cửu, Từ Dương Phong – Lục Thừa Ngân.

Võ Bàng đệ bát, Thanh Nguyên Phong – Đổng Phong.

Võ Bàng đệ thất, Hồng Thạch Phong – Thiệu Lân.

Võ Bàng đệ lục, Thanh Nguyên Phong – Ân Vân Sam.

Võ Bàng đệ ngũ, Từ Dương Phong – Lữ Tiêu.

Võ Bàng đệ tứ, Hồng Thạch Phong – Lý Văn Nhai.

Võ Bàng đệ tam, Lôi Ngục Phong – Thương Vạn Trán.

Võ Bàng đệ nhị, Ngọc Tiêu Phong – Tần Bằng Liên.

Võ Bàng đệ nhất, Thanh Nguyên Phong – Trương Lăng.

Mười người bọn hắn, chính là Thiên Sinh Môn mười vị thiên tài mạnh nhất, có thể nói là Vương giả bên trong chúng đệ tử.

Đối thủ mạnh nhất mà Vương Hạo Thần từng gặp đến nay là Hoàng Thiếu Phong, thế nhưng người này nếu là đối mặt với bất kỳ một người nào trong Võ Bàng Thập Tử đều không có cách nào kiên trì được một hiệp.

Vậy mới nói, Vương Hạo Thần muốn trở thành người nổi bật trong Thiên Sinh Môn thế hệ này là sẽ cần phải bỏ ra bao nhiêu cố gắng.

Mặc dù độ khó rất lớn, thế nhưng Vương Hạo Thần hoàn toàn không nhụt chí, hẳn lúc này ở trước mặt Võ Bàng Thập Tử có lẽ chỉ là con kiến hôi, thế nhưng phải biết hẳn thời gian tu luyện căn bản không bằng bọn họ 1 phần 10, chỉ cần cho hắn đầy đủ thời gian, hẳn tự tin bản thân mình có thể bắt kịp thậm chí vượt qua bọn họ.

Lại nói, bất kể là Từ Dương Phong, Hồng Thạch Phong hay Ngọc Tiêu Phong đều có hai vị đệ tử ghi danh Võ Bàng, Thanh Nguyên Phong thậm chí còn kinh khủng hơn, không chỉ có được Thiên Sinh Môn thế hệ này đệ nhất thiên tài Trương Lăng, mà còn có hai vị đệ tử khác cũng là Võ Bàng Thập Tử một trong, không hổ là Lục Phong bên trong cường đại một sơn phong.

Trong Lục Phong, cũng chỉ có Minh Thiên Phong là không có một ai đi vào Võ Bàng, đây chính là một trong những lý do Tiểu Hân Dur luôn ngửa mặt với đám đệ tử của mình.

- Võ Bàng Thập Tử tuy rằng lợi hại, thế nhưng tại Thiên Sinh Môn cũng không phải không có nhân vật có thể cùng bọn hắn chống lại! Đại sư huynh có lẽ có năng lực này, đáng tiếc hẳn thiên phú của hắn hơi kém một chút, nếu không chưa hẳn đã không thể chen vào Võ Bàng!

Wương Hạo Thần nghĩ thầm.

Đại sư huynh của hắn Tổng Nhất Phàm là đệ tử lớn tuổi nhất, cũng là mạnh nhất của Minh Thiên Phong, thiên phú không phải rất cao, nhưng tu luyện rất chuyên cần, Nhạc Thi Dao đã từng nói hắn là có năng lực cùng trên Võ Bàng những người kia tranh phong, nếu như thiên phú của hắn lại tốt hơn một chút, nói không chừng đã có thể đi tranh một chuyến Võ Bàng Thập Tử.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 179: Khảo hạch

- Các người có muốn hay không trở thành Thiên Sinh Môn đệ tử?

Vương Hạo Thần đối với Hình Thiên, Hình Địa, Hình Nhân, Hình Giới hỏi.

Sự thật là hắn đối với Thiên Sinh Môn không có bao nhiêu hảo cảm, thế nhưng hắn không phủ nhận đây thực sự là một đại tông môn, trở thành đệ tử của Thiên Sinh Môn liền có thể có được tài nguyên tu luyện và được cường giả chỉ dạy, đối với Hình gia bốn huynh đệ lợi nhiều hơn hại.

- Gia nhập Thiên Sinh Môn đối với bọn ta mà nói không có chỗ xấu, chỉ là không biết dựa vào thiên phú của bọn ta có đủ hay không mà thôi!

Hình Thiên cười nói.

Bọn hắn không quan tâm lắm đến việc gia nhập thế lực, bất quá nếu như có thể trở thành Thiên Sinh Môn đệ tử, liền có thể nhận được tài nguyên tu luyện, từ đó nhanh chóng phát triển thực lực của mình, so với lưu lạc bên ngoài phải dễ dàng hơn nhiều.

- Ta nghĩ lấy năng lực của mọi người sẽ không có vấn đề gì!

Vương Hạo Thần nói.

Hình Thiên, Hình Địa, Hình Nhân người lớn nhất 24 tuổi, người trẻ nhất cũng là chỉ mới 23 tuổi, tu vi toàn bộ đạt tới Cửu Tinh Vũ Sư, thiên phú cỡ này ở Thiên Sinh Môn có thể không được xem là thiên tài xuất chúng, nhưng cũng không đến mức bị xem thường, muốn gia nhập tông môn không tính khó.

Hình Giới ngược lại có chút đáng lo, Vương Hạo Thần đang suy nghĩ, nếu không đem Hình Giới thế chất giới thiệu với một vị tiền bối nào đó trong tông môn, đảm bảo mấy lão già kia nhất định sẽ giống như nhìn thấy mỹ nữ mà không kịp chờ đợi thu hắn làm đồ.

Riêng Bạch Linh và Trương Liễu thì không có khả năng thông qua khảo hạch, Bạch Linh còn chưa có tu vi, Trương Liễu thì thiên phú không đủ, Vương Hạo Thần chỉ có thể thông qua cách khác giúp bọn hắn.

Thông thường mà nói, người ngoài muốn gia nhập Thiên Sinh Môn phải đợi 10 năm khảo hạch một lần, bất quá đệ tử Thiên Sinh Môn có tư cách dẫn ngoại nhân gia nhập tông môn,

tiền đề là phải thông qua khảo hạch, tất nhiên, đệ tử Thiên Sinh Môn mỗi ba tháng mới làm điều này một lần, hơn nữa mỗi lần đều không thể mang theo quá nhiều người đến khảo hạch.

Vương Hạo Thần dẫn theo đám người đi tới Thiên Sinh Môn khảo hạch chi địa, ở nơi này khá ít người, Vương Hạo Thần đến tìm một vị chấp sự ở nơi này sau đó liền đề đối phương dẫn theo Hình gia bốn huynh đệ đi vào tiếp nhận khảo hạch.

Lúc này cũng không phải chỉ có một mình Vương Hạo Thần dẫn người đến đây khảo hạch.

Dù sao Thiên Sinh Môn đệ tử nhiều vô số, trong đó số đệ tử tiềm lực có hạn có rất nhiều, bọn hắn chỉ là vừa vặn đủ tiêu chuẩn trở thành tông môn đệ tử, lại không được tông môn coi trọng, vì thế bọn hắn ngoài tu luyện ra còn phải làm rất nhiều việc, ví dụ như ra ngoài tìm kiếm nhân tài cho Thiên Sinh Môn, nếu là có thể tìm được một thiên tài đủ để khiến tông môn coi trọng, bọn hắn cũng sẽ nhận được một ít chỗ tốt, nếu không thì cũng có thể tạo dựng mối quan hệ.

Để cho Vương Hạo Thần kinh ngạc chính là, trong số những đệ tử dẫn theo ngoại nhân đến tiếp nhận khảo hạch vậy mà có người quen.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía một nữ đệ tử trẻ tuổi, dung mạo của nàng không tính là khuynh quốc khuynh thành, bất quá coi như là xinh đẹp phong tình, cũng là mỹ nữ.

Đây chính là nữ tử mà Vương Hạo Thần đã từng gặp qua khi hắn lần đầu tiên đến Đệ Thất Phong lịch luyện, giữa bọn hắn tựa hồ còn có một chút ân oán, Tiểu Long chính là được Vương Hạo Thần cướp lấy từ chỗ nàng.

Nếu như là để nàng biết được khoả Huyền Linh Mãng trúng rắn bị Vương Hạo Thần đoạt được lại là một đầu chân long, không biết nàng sẽ có cảm tưởng gì.

Phong thủy luân chuyển, nửa năm trước Vương Hạo Thần gặp nàng liền phải bỏ chạy trốn chết, lúc này hắn đã có thực lực đủ để nghiền áp nàng.

Lữ Hàm thiên phú ở trong Thiên Sinh Môn chúng đệ tử chỉ có thể xem là đậm, may mắn nàng có được một tấm dung mạo hơn người, thu hút không ít nam đệ tử theo đuổi, từ đó mới để cho nàng có cơ hội trực lợi.

Lữ Hàm cũng biết lợi thế của mình, vì thế nàng rất chăm chú cho vẻ bề ngoài của mình, tận lực để cho mình luôn luôn xinh đẹp mê người trong mắt người khác, nam đệ tử ở trong tông môn qua lại với nàng có rất nhiều, mà nàng cũng từ chỗ bọn họ thu được không ít chỗ tốt.

Ngoài chuyện đó, Lữ Hàm còn thường xuyên ra ngoài Thiên Sinh Môn tìm kiếm những thiếu niên thiếu nữ có thiên phú tốt dẫn về tông môn, tuy trong số đó không có thiên tài nào thực sự nổi bật, bất quá nàng cũng đã nhận được một ít khen thưởng từ tông môn.

Hôm nay Lữ Hàm trùng hợp vừa mới trở về Thiên Sinh Môn, lần này nàng lại tìm được một cái hạt giống tốt, trong lòng có thể nói là tương đối vui vẻ, bởi vì thiên phú của đối phương càng cao, nàng thu được ban thưởng sẽ càng lớn.

Lữ Hàm để cho chấp sự dẫn thiếu niên kia đi tiếp nhận khảo hạch, còn bản thân mình thì đứng đợi ở ngoài, suy nghĩ sau khi xong việc nên đi tìm nam nhân nào, nàng đi ra ngoài đã có một tháng thời gian, đoán chừng có mấy người đã nhanh không nhận được.

Bỗng nhiên, Lữ Hàm cảm giác có người đang nhìn mình, nàng quay đầu nhìn lại, phát hiện Vương Hạo Thần thân ảnh, ánh mắt lập tức sáng lên.

Lữ Hàm có quan hệ với rất nhiều nam đệ tử trong tông môn, nàng thấy qua nam nhân tuấn tú cũng không ít, thế nhưng tuấn như Vương Hạo Thần thì chưa từng gặp qua.

Vương Hạo Thần không chỉ tuấn tú không có điểm trừ, mà khí chất cũng siêu phàm thoát tục, nếu như hắn có tính phong lưu, e rằng sẽ có không biết bao nhiêu nữ tử cam tâm tình nguyện ở bên cạnh hắn.

Lữ Hàm lần đầu tiên gặp được một nam nhân “ cực phẩm ” thế này, hơn nữa chính nàng còn được đối phương chú ý tới, trong lòng lập tức hoan hỉ, bây giờ mặc kệ đối phương đến cùng có tu vi cao hay không nàng cũng mặc kệ, chỉ dựa vào dung mạo của đối phương đã đủ để cho nàng động tâm không ngừng.

Lữ Hàm quay người đi về phía Vương Hạo Thần, sau đó tại dưới ánh mắt kinh ngạc của hắn, nàng mỉm cười một cách mỉa mai hoặc nhất có thể, nhìn hắn nói:

- Sư đệ, người nhìn ta lâu như vậy làm gì?

Vương Hạo Thần ban đầu cho là Lữ Hàm nhận ra mình đến mới tìm tới, bất quá hắn lập tức bình tĩnh lại, lần trước đối phương ngay cả mặt hắn cũng không nhìn rõ thì làm sao biết hắn là ai?

Nếu vậy thì nữ nhân này tìm đến hắn làm gì? Hắn chẳng qua chỉ nhìn nàng một chút liền có chuyện rồi sao?

Lữ Hàm lại tưởng là hắn đang lúng túng vì ngược, liền không làm khó hắn, mà nhìn sang Trương Liêu và Bạch Linh sau lưng Vương Hạo Thần, cười nói:

- Sư đệ người cũng dẫn bọn họ đến đây tham gia khảo hạch sao?

Vương Hạo Thần biết rõ cứ im lặng cũng không phải cách tốt, vì thế khẽ lắc đầu nói:

- Là dẫn người tham gia khảo hạch, nhưng không phải bọn hắn!

- Sư đệ người nhìn rất lạ, người là đệ tử của phong nào?

Lữ Hàm hỏi.

- Minh Thiên Phong!

Vương Hạo Thần chần chờ một lúc rồi đáp.

Lần này thì đến lượt Lữ Hàm kinh ngạc, Minh Thiên Phong đệ tử rất ít, những người đó nàng đều đã gặp qua, thế nhưng lại chưa từng thấy qua Vương Hạo Thần.

Lữ Hàm bắt đầu cẩn thận quan sát Vương Hạo Thần một chút, phát hiện mình vậy mà nhìn không ra tu vi của hắn sâu cạn ra sao, trong lòng không khỏi giật mình.

Nửa năm không gặp, Lữ Hàm tu vi đã tăng lên đến Cửu Tinh Vũ Đò, nàng không nhìn thấu tu vi của người trước mắt, chứng tỏ đối phương tu vi ít nhất của phái là Vũ Sĩ, hơn nữa có lẽ không phải là vừa mới bước vào cảnh giới này đơn giản như vậy.

Cái này để cho nàng càng thêm nghi hoặc, Minh Thiên Phong đệ tử không phải một cái lại một cái đều là phế vật hay sao? Ngoại trừ cái kia phong chủ Tiểu Hàn Dư nữ nhi Tiểu Hồng Trang bên ngoài, còn có một đệ tử trẻ tuổi như vậy tu vi liền đạt tới Vũ Sĩ?

Đúng lúc này, chấp sự đã dẫn theo Hình gia bốn huynh đệ trở lại.

Vị chấp sự kia thần sắc hoan hỉ đem kết quả nói với Vương Hạo Thần, Hình Thiên, Hình Địa, Hình Nhân đều thông qua khảo hạch, có được lệnh bài thân phận, đã trở thành Thiên Sinh Môn đệ tử.

Hình Giới ngược lại bởi vì tu vi kém một chút, cuối cùng không thể thông qua khảo hạch.

Kết quả này nằm trong dự đoán của Vương Hạo Thần, vì thế hắn cũng không bất ngờ.

Tiếp đó, Hình gia ba huynh đệ liền phải chọn chính mình sẽ gia nhập sơn phong nào.

Vương Hạo Thần sớm đã tính đến chuyện này, để cho bọn hắn ba người toàn bộ gia nhập Lôi Ngục Phong.

Lôi Ngục Phong từ xưa đến nay nổi tiếng là nơi chuyên đào tạo luyện thể võ giả của Thiên Sinh Môn, Võ Bàng Thập Tú đệ tam Thương Vạn Trán chính là một ví dụ, hắn chính là người có nhục thân mạnh nhất trong số các đệ tử của Thiên Sinh Môn, về điểm này thì ngay cả Võ Bàng Thập Tú đệ nhất Trương Lăng cũng không so nổi với hắn.

Hình gia ba huynh đệ chính là luyện thể võ giả chủ tu nhục thân, gia nhập Lôi Ngục Phong là chuyện trăm lợi không có một hại.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Về mình thiên phong

Vị chấp sự kia dẫn Hình gia ba huynh đệ tiến về Lôi Ngục Phong, Vương Hạo Thần cũng không cần thiết tiếp tục lưu lại chỗ này, liền dẫn Hình Giới, Trương Liễu, Bạch Linh quay về Minh Thiên Phong.

Lữ Hàm không lưu được hắn lại, trong lòng có chút buồn bực, bất quá nàng lần này sau khi xong việc nhất định phải tìm hiểu kỹ thông tin về Vương Hạo Thần, nàng muốn lần sau gặp lại phải để lại ấn tượng cho hắn.

Trên đường đi, Vương Hạo Thần để ý Hình Giới thần sắc có chút u uất không vui, bèn tiến lại vỗ vai hắn, nói:

- Người không cần phải rầu rĩ như vậy! Người không thông qua khảo hạch không phải là vì thiên phú của người không đủ mà là vì thân thể của người có vấn đề! Sau khi quay về ta xin một vị tiên bối trong tông môn xuất thủ giúp người chữa trị thân thể, đến lúc đó thân thể ngược lại sẽ trở thành điểm mạnh của người!

Hình Giới nghe vậy, lập tức phấn chấn hẳn lên, hắn biết Vương Hạo Thần sẽ không gạt hắn.

Đã rất lâu không có về lại Minh Thiên Phong, Vương Hạo Thần trong lòng không khỏi có chút bồi hồi.

Bỗng nhiên, Vương Hạo Thần phát hiện từ trên núi có người đang đi tới.

Người đến là một nam tử dung mạo đôn hậu chất phát, môi dày mày đậm, lưng đeo trọng kiếm, thân hình cao lớn oai hùng tựa như một tôn chiến tướng.

Đối với người này, Vương Hạo Thần tự nhiên là không thể quen thuộc hơn.

- Đại sư huynh!

Vương Hạo Thần khó ức chế trong lòng xúc động, cất cao giọng nói lớn.

Tổng Nhất Phàm hơi giật mình, hắn vội vàng đưa mắt nhìn theo hướng thanh âm phát ra, khi hắn nhìn thấy Vương Hạo Thần đám người, thần sắc lập tức biến thành cuồng hỉ.

Trong chớp mắt, Tổng Nhất Phàm thân ảnh liền xuất hiện ngay trước mặt Vương Hạo Thần, nhanh đến mức cho dù là lấy Vương Hạo Thần thực lực hiện tại cũng không có cách nào thấy được cử động của người trước.

Tổng Nhất Phàm là người có thể cùng Võ Bàng Thập Tú loại nhân vật kia tranh phong, thực lực của hắn có lẽ còn mạnh hơn cả Hình gia ba huynh đệ, lấy Vương Hạo Thần tu vi hiện tại vẫn chưa thể bắt kịp hắn.

Tổng Nhất Phàm vừa mới xuất hiện, liền lập tức cho Vương Hạo Thần một cái gấu ôm thật chặt, đến mức người sau cũng có chút ngạt thở.

Vương Hạo Thần cười khở, vị đại sư huynh này tính cách đúng là quá thẳng.

Tổng Nhất Phàm đem Vương Hạo Thần buông ra, nhìn hắn gấp gấp nói:

- Tiểu sư đệ, người ra ngoài tu luyện lâu như vậy lại không báo cho đại sư huynh một tiếng, có bị kẻ nào bắt nạt hay không? Ta và các sư huynh đều rất lo lắng cho người!

Vương Hạo Thần trong lòng có chút cảm động, hắn ra ngoài tu luyện nửa năm, lúc trở về Tổng Nhất Phàm không hỏi bản thân mình tu vi tiến bộ ra sao mà hỏi mình ở bên ngoài có an toàn hay không, điều này chứng tỏ đối phương là thật lòng quan tâm an nguy của mình.

Đây cũng là lý do mà Vương Hạo Thần từ trước đến nay vẫn rất kính trọng vị đại sư huynh này của hắn.

- Đại sư huynh! Tiểu sư đệ nói thể nào cũng học được một chút bản lĩnh từ người, ai có thể bắt nạt ta?

Vương Hạo Thần nửa đùa nửa thật nói.

- Ha ha! Tiểu tử người thật đúng là rất biết nịnh ta, bắt quá... cái gì, tu vi của người...

Tổng Nhất Phàm cười lớn một tiếng, đang muốn nói gì đó, bỗng nhiên chú ý tới Vương Hạo Thần tu vi, hai mắt lập tức tròn tròn, há hốc mồm không ngậm lại được, tựa như hoá đá.

Tổng Nhất Phàm nhớ rất kỹ, lần cuối hắn gặp Vương Hạo Thần, đối phương tựa hồ chỉ mới là Tứ Tinh Vũ Đò mà thôi, chút thực lực này ở trong đám đệ tử Thiên Sinh Môn chắc chắn là lốt đáy tồn tại, có thể dùng một ngón dí chết hắn có cả khối người, chính vì vậy mà khi nghe sư nương Nhạc Thi Dao nói Vương Hạo Thần hạ son tu luyện, Tổng Nhất Phàm mới lo lắng đến phát điên, hắn thậm chí còn hoài nghi sư nương có phải hay không là điên rồi, lại để cho Vương Hạo Thần một mình ra ngoài lịch luyện.

Lúc này gặp lại, Tổng Nhất Phàm tưởng rằng Vương Hạo Thần cho dù có thiên phú tốt thì tu vi quá kém là Vũ Đò đỉnh phong mà thôi, ai biết vừa nãy hắn chú ý một chút, liền phát hiện tu vi đối phương vậy mà đã đạt tới Thất Tinh Vũ Sĩ, so với nửa năm trước cao hơn không chỉ một đại cảnh giới.

Loại tốc độ tu luyện này, Tổng Nhất Phàm thực sự nhìn mà có chút rợn cả người.

Coi như là mấy tên đệ tử yêu nghiệt nhất Thiên Sinh Môn tựa hồ cũng chỉ như vậy đi a? Không đúng, cho dù là bọn họ so ra cũng có chút không bằng Vương Hạo Thần.

Tổng Nhất Phàm hít sâu một hơi, tận lực để cho mình bình tĩnh lại, sau đó chăm chú nhìn kỹ Vương Hạo Thần lại lần nữa, xác nhận bản thân mình không có hoa mắt nhìn nhầm, lại nói:

- Tiểu sư đệ, không nghĩ tới người chẳng qua chỉ ra ngoài nửa năm, tu vi liền tăng lên nhiều như vậy! Xem ra trước đó mọi người đều là nhìn nhầm, người thiên phú so với chúng ta tưởng tượng phải mạnh hơn quá nhiều!

Wương Hạo Thần khẽ cười, nói:

- Là gặp một chút cơ duyên, tu vi mới tăng nhanh như vậy!

Xác thực mà nói, nếu là không thôn phệ Phệ Huyết Thánh Hoả, Vương Hạo Thần căn bản không có cách tăng lên tu vi nhanh chóng đến mức này.

Thế nhưng là, vận khí cũng là một loại thực lực.

Lại nói, không có dũng khí và ý chí kiên định, cho dù gặp được cơ duyên cũng chưa chắc đã có chỗ dùng, ngược lại chỉ khiến bản thân chết nhanh hơn.

Tổng Nhất Phàm đối với việc Vương Hạo Thần quay về vô cùng cao hứng, lập tức đem công việc sắp làm quăng ra sau đầu, dẫn Vương Hạo Thần đám người trở về đến gian phòng của mình.

- Đại sư huynh! Sư nương có ở đây hay không?

Trên đường đi, Vương Hạo Thần hỏi Tổng Nhất Phàm vấn đề mà hắn quan tâm nhất.

- Sư nương nàng hiện tại không có ở trên Minh Thiên Phong, bất quá ta có cách liên lạc với nàng!

Tổng Nhất Phàm do dự một chút, lấy ra một khối truyền tin ngọc phù, đem tin tức truyền cho Nhạc Thi Dao.

Tổng Nhất Phàm trên đường cũng thuận miệng hỏi Vương Hạo Thần về thân phận của Hình Giới, Bạch Linh và Trương Liễu sau lưng hắn, người sau tuy tiện nói là khách nhân của hắn, người liền không để ý tới nữa.

Tổng Nhất Phàm vốn là muốn đem Vương Hạo Thần đi gặp mấy vị sư huynh, thế nhưng hắn nhớ đến Vương Hạo Thần cùng những người này quan hệ vốn tồi tệ đến cực điểm, để bọn hắn gặp nhau chưa hẳn là một chuyện tốt, Vương Hạo Thần cũng chưa hẳn đã nguyện ý, vì thế hắn liền bỏ đi ý định này.

Đợi đến khi năm người đi vào trong nhà, Tổng Nhất Phàm liền đem những chuyện phát sinh trong vòng nửa năm nay trong Thiên Sinh Môn nói cho Vương Hạo Thần.

Thời gian Vương Hạo Thần ra ngoài tu luyện nói dài không dài nói ngắn không ngắn, nhưng đủ để phát sinh ra rất nhiều chuyện.

Đầu tiên là chuyện Nhạc Thi Dao thành hoàng, là Thiên Sinh Môn chuyện vui lớn, bởi vì tông môn rất lâu đã không có một vị hoàng giả sinh ra.

Wương Hạo Thần nghe được tin tức này, trong lòng không khỏi sợ hãi thần phục, hắn luôn cho rằng sư nương rất lợi hại, nhưng cũng không nghĩ tới nàng lại cường đại đến mức như vậy.

Vũ Hoàng, coi như là nhìn khắp Đông Hoa hoàng triều cũng sẽ không thấy nhiều, tất cả đều là nhân vật phong vân một cõi, hoàn toàn có năng lực sáng lập ra một cái đại tông môn.

Vũ Hoàng tại Thiên Sinh Môn số lượng rất ít, tất cả đều là trưởng lão quyền cao chức trọng, lục đại phong chủ cũng là Vũ Hoàng, chẳng qua họ đều là Vũ Hoàng bên trong cường giả mà thôi.

Nói cách, Nhạc Thi Dao một khi thành hoàng, nàng cũng đã có tư cách để trở thành một phong chủ chủ.

- Hà hà! Tiểu sư đệ, để ta nói cho người biết một chuyện! Sau khi sư nương thành hoàng không lâu, nàng liền được thái thượng trưởng lão đặc biệt triệu kiến, tựa hồ là muốn đích thân chỉ điểm nàng tu luyện, cơ duyên này, trăm năm qua chỉ có sư nương một người mà thôi!

Tổng Nhất Phàm cao hứng đặc ý nói.

Wương Hạo Thần lại một lần nữa kinh ngạc, Thiên Sinh Môn hiện tại chỉ có một vị thái thượng trưởng lão còn sống, hắn chính là tông môn thân hộ mệnh, Vương Hạo Thần trước đây đã được nghe qua rất nhiều sự tích của hắn.

Lữ Thuần Quân trăm năm qua đều chỉ một mực yên lặng thủ hộ Thiên Sinh Môn, chưa từng nhận qua đệ tử, nay lại đích thân trợ giúp Nhạc Thi Dao tu luyện, cái này thực sự không thể không khiến người ta kinh ngạc.

Tiếp đó, Tổng Nhất Phàm còn nói thêm nhiều chuyện, bất quá không có nhiều chuyện khiến cho Vương Hạo Thần thực sự lưu tâm, bởi vì hắn đối với tông môn như đã nói không có bao nhiêu tình cảm.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 181: Gặp thái thượng trưởng lão

Vương Hạo Thần ở chỗ Tổng Nhất Phàm khá lâu, nửa năm không gặp, hai người có rất nhiều chuyện để nói.

Vương Hạo Thần ngờ ý muốn nhờ Tổng Nhất Phàm sắp xếp chỗ ở cho Hình Giới, Bạch Linh và Trương Liêu, cả Thiên Sinh Môn, cũng chỉ có Tổng Nhất Phàm là người hắn có thể nhờ cậy chuyện này.

Đối với Tổng Nhất Phàm thì những chuyện này căn bản không đáng kể, Minh Thiên Phong không thiếu phong ốc dư thừa, nếu như không phải trước đây Tiểu Hàn Dư ghét cay ghét đắng Vương Hạo Thần, người sau cũng không đến nỗi đến chỗ ở từ tể cũng không có.

Làm xong mọi chuyện, Tổng Nhất Phàm liền nhận được tin tức từ Nhạc Thi Dao gửi tới, thần sắc lập tức biến thành kinh ngạc, nhìn Vương Hạo Thần nói:

- Tiểu sư đệ! Người cùng ta đi Lôi Ngục Phong một chuyến!

Vương Hạo Thần mặc dù không hiểu chuyện gì, bất quá vẫn là đáp ứng.

Hắn đối với Hình Giới, Bạch Linh, Trương Liêu nói mấy câu, sau đó liền cùng Tổng Nhất Phàm hướng Lôi Ngục Phong chạy tới.

Lôi Ngục Phong thực lực tại trong lục phong chỉ có thể tính là trung hạ, đường cũng chỉ mạnh hơn Minh Thiên Phong, đối mặt với tứ phong còn lại không có bao nhiêu ưu thế.

Bất quá Lôi Ngục Phong là nơi mà thái thượng trưởng lão Lữ Thuần Quân tu luyện khi còn là một đệ tử.

Không nhiều người biết Lữ Thuần Quân bề quan ở đâu, thế nhưng phần lớn đều có thể đoán được vị trí hắn là ở Lôi Ngục Phong.

Lôi Ngục Phong cảnh vật rất đơn sơ, so với Minh Thiên Phong quả thực là một trời một vực, Tổng Nhất Phàm dẫn Vương Hạo Thần đi tới chỗ mà Nhạc Thi Dao đã nói với hắn, trên đường cũng không gặp phải Lôi Ngục Phong đệ tử.

Khi hai người đi đến nơi, Nhạc Thi Dao cũng không có ở đó, ngược lại có một nam tử trẻ tuổi đang đứng đó, bộ dạng dường như là đang chờ họ.

Nam tử kia niên kỷ còn rất trẻ, đoán chừng so với Vương Hạo Thần tương tự hoặc là lớn hơn 1, 2 tuổi, toàn thân vận một bộ y phục màu xanh lục, dung mạo tuấn tú ôn nhã, lưng đeo một thanh bảo kiếm, tựa như một vị thiếu niên kiếm tông.

Thanh y nam tử thấy hai người xuất hiện, liền tiến tới đối với hai người lịch thiệp chấp tay nói:

- Tại hạ Tư Mộ Liêm, đợi hai vị đã lâu!

Vương Hạo Thần và Tổng Nhất Phàm hoàn lễ, Tổng Nhất Phàm tiến lên nói với Tư Mộ Liêm mấy câu, trước tiên làm rõ tình hình.

Vương Hạo Thần ở một bên đánh giá nam tử mới gặp, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Tư Mộ Liêm niên kỷ còn rất trẻ, nhưng Vương Hạo Thần lại nhìn không thấu tu vi của hắn, người này tựa như tiềm long tại uyển, thâm tàng bất lộ, theo cảm nhận của Vương Hạo Thần, Tư Mộ Liêm tu vi có lẽ chưa bằng Tổng Nhất Phàm, nhưng cũng không thua kém quá nhiều, ở độ tuổi này của hắn mà đã có thể có được thực lực như vậy, tại Thiên Sinh Môn chắc chắn là thiên tài hàng đầu.

Thiên Sinh Môn không hổ là Đông Hoa hoàng triều ngũ đại tông môn một trong, thiên tài yêu nghiệt tầng tầng lớp lớp, lão hồ tuy bệnh vẫn còn năng lực không giống bình thường.

Tổng Nhất Phàm trò chuyện với Tư Mộ Liêm một lúc, sau đó quay lại nói với Vương Hạo Thần:

- Tiểu sư đệ, sư nương chỉ để cho một mình đệ đến gặp nàng, Tư Mộ huynh sẽ dẫn đệ đến chỗ nàng! Ta quay về trước!

Vương Hạo Thần gật đầu, nói:

- Đa tạ đại sư huynh! Sau khi ta về chúng ta lại tiếp tục nói chuyện!

- Ha ha! Được rồi, đệ mau đi đi, đừng để sư nương đợi lâu!

Tổng Nhất Phàm cười nói một tiếng, sau đó liền rời đi, để lại Vương Hạo Thần với Tư Mộ Liêm.

- Sư đệ! Mời đi theo ta!

Tư Mộ Liêm tuy rằng tu vi cao hơn Vương Hạo Thần nhiều, thế nhưng thái độ thì rất khiêm tốn, một mặt mỉm cười ôn hòa nhìn người sau nói.

- Làm phiền Tư Mộ sư huynh!

Vương Hạo Thần chấp tay nói.

Tư Mộ Liêm dẫn Vương Hạo Thần đi đến phía sau núi, hai người hao tốn một ít thời gian, cuối cùng, một toà cung điện cổ lão chậm rãi hiện ra trước mắt hai người.

Vương Hạo Thần trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc, hắn chưa bao giờ nghe nói Thiên Sinh Môn có một địa phương như vậy.

- Đây là một trong những chỗ trọng địa của Thiên Sinh Môn, Thanh Thiên Điện! Sư đệ người rất may mắn, tại Thiên Sinh Môn không có bao nhiêu người biết Thanh Thiên Điện tồn tại, càng có rất ít người được đặt chân đến nơi này!

Tư Mộ Liêm ở một bên lên tiếng nói.

Vương Hạo Thần chú ý phía trước Thanh Thiên Điện, có hai lão nhân già nua đang quét sân.

Đề cho hắn kinh ngạc chính là, hai lão nhân nhìn qua tựa như sắp bước chân vào quan tài này, không ngờ lại có tu vi sâu không lường được, loại cảm giác này, vậy mà giống như cảm giác lúc hắn đối mặt với Tiểu Hàn Dư sư phụ hắn.

Chẳng lẽ nói, hai lão nhân kia đều là Vũ Hoàng cường giả?

- Bái kiến nhị lão!

Tư Mộ Liêm trước tiên cung kính hành lễ, Vương Hạo Thần cũng làm theo.

- Tiểu Liêm về rồi sao? Mau vào đi, chủ nhân đang đợi các người ở bên trong!

Trương lão cười nói.

Tư Mộ Liêm gật đầu, lại dẫn Vương Hạo Thần đẩy cửa đi vào bên trong.

Đợi hai người bọn hắn đi rồi, Mạnh lão mới dừng lại động tác trong tay, cất giọng khàn khàn nói:

- Người thấy thế nào?

Trương lão nói:

- Không bằng người nói trước?

Mạnh lão trầm ngâm một chút, lại nói:

- Tiểu tử kia là vô thể song tu, xem như rất hiếm gặp, bất quá tu vi thì quá thấp!

Trương lão khẽ cười, nói:

- Vậy chúng tôi là người chưa nhìn kỹ!

Mạnh lão hừ một tiếng, nói:

- Người còn nhìn thấy gì ở hắn?

Trương lão trừng mắt nhìn hắn, rất là khiêu khích nói:

- Người đoán!

Mạnh lão chán nản, tên này lúc nào cũng như vậy, căn bản không hỏi được gì từ miệng hắn.

.....

Vương Hạo Thần cùng Tư Mộ Liêm đi vào bên trong Thanh Thiên Điện, ở bên trong, đã có hai người đang ngồi chờ bọn họ.

Một người trong đó là một nam tử trẻ tuổi tuấn đạt như trích tiên, tiên phong đạo cốt, nhưng đôi mắt lại nhuốm màu tang thương của năm tháng.

Một người khác thì là một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần, tựa như lăng ba tiên tử, nàng đẹp đến kinh tâm động phách, cả không gian của căn phòng đẹp rực rỡ hẳn lên vì nàng.

Vương Hạo Thần nhìn giai nhân tuyệt sắc kia, cánh tay không nhịn được mà khẽ run rẩy một chút, nếu như không phải có người khác ở nơi này hẳn quả thực muốn đi tới ôm nàng vào lòng.

- Đệ tử Tư Mộ Liêm bái kiến sư tôn và Nhạc trưởng lão!

Tư Mộ Liêm cung kính nói.

Lữ Thuần Quân khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn Vương Hạo Thần.

Đối mặt với ánh mắt của Lữ Thuần Quân, Vương Hạo Thần cảm giác như mình không có gì có thể che giấu, loại cảm giác này, hắn mới là lần đầu tiên gặp phải, trong lòng không khỏi kinh hãi vì thực lực của nam tử trẻ tuổi kia.

Ngay cả Tiêu Hàn Dư cũng không cho hắn loại cảm giác này, người kia đến cùng phải cường đại đến mức nào?

Nếu như trước đó gặp được Trương Mạnh nhị lão, hai người họ cho Vương Hạo Thần một loại cảm giác như đang đối mặt với đại dương, thì nam tử trẻ tuổi kia lại cho hắn cảm giác như đang đối mặt với cả bầu trời.

Vương Hạo Thần trong lòng đối thân phận của người này có một chút suy đoán, nhưng lại không dám khẳng định.

- Thi Dao! Đây là tiểu đồ đệ của người sao?

Lữ Thuần Quân dòm đi ánh mắt của mình, nhìn Nhạc Thi Dao nói.

- Chính là hắn!

Nhạc Thi Dao gật đầu, đôi mắt đẹp hơi nhìn Vương Hạo Thần một chút, sau đó lại nói:

- Người thấy hắn thế nào?

Lữ Thuần Quân hơi trầm ngâm, ánh mắt thâm thúy như biển cả, khiến người khác không nhìn ra được hắn đang nghĩ gì, nói:

- Tiểu Liêm, người áp chế cảnh giới, cùng tiểu tử kia đánh một trận!

Vương Hạo Thần và Tư Mộ Liêm đồng thời ngẩn người, đây là có chuyện gì, sao hai vị đại nhân này bỗng nhiên lại muốn xem hai cái tiểu bối như bọn họ giao đấu?

- Vâng thưa sư tôn!

Tư Mộ Liêm dù bất ngờ, nhưng không làm trái lời Lữ Thuần Quân, ngay lập tức đem tu vi áp chế đến Thất Tinh Vũ Sĩ cảnh giới, sau đó nhìn Vương Hạo Thần ôm quyền nói:

- Sư đệ, mời ra tay trước!

Vương Hạo Thần cười khỏ, đưa mắt nhìn Nhạc Thi Dao thăm hỏi ý kiến, thấy nàng gật đầu mới nói:

- Chúng ta ở ngay trong này luận bàn?

- Không cần lo lắng, các người chiến đấu còn không đủ tổn thương được toà Thanh Thiên Điện này!

Lữ Thuần Quân cười nói.

Vương Hạo Thần nghe vậy liền không còn lo nghĩ, biết rõ không chiến không được, trên thân cũng bộc phát ra khí thế kinh người, đối mặt với Tư Mộ Liêm, nói:

- Sư huynh, mạo phạm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Vương hạo thần đấu tư mộ liêm

Vương Hạo Thần xuất thủ trước, Tư Mộ Liêm tu vi nguyên bản mạnh hơn Vương Hạo Thần rất nhiều, lúc này tuy rằng đã áp chế tu vi nhưng vẫn có được lợi thế lớn, hấn ra tay trước cũng không thất lễ.

Vương Hạo Thần vận dụng Cửu Dương Phần Thiên Chương, hai tay bốc lên từng luồng hoá kinh nóng bỏng, song chương đẩy ra, một lần vận dụng Đệ Nhị Dương lực lượng.

Liệt Hoá Phách Không!

Tư Mộ Liêm thần sắc như thường, lấy chỉ thay kiếm, ngay lập tức, có vô số đạo kiếm khí sắc nhọn từ trên đầu ngón tay của hắn bắn ra, hướng Vương Hạo Thần lao tới.

Vương Hạo Thần không nhìn kiếm khí đang lao tới, vận sáu thành công lực, hoá kinh hùng hậu tạo thành một lớp phòng vệ bên ngoài, đem kiếm khí của Tư Mộ Liêm toàn bộ đốt cháy.

- Khá lắm!

Tư Mộ Liêm vung lên hai ngón tay cái, tựa như hai thanh bảo kiếm cùng Vương Hạo Thần song chương cùng một chỗ đụng vào nhau.

Vương Hạo Thần cảm thấy chương lực như bị kiếm khí xuyên thủng, lông mày hơi cau lại, tung người nhảy lên cao, thi triển ra một thức mạnh hơn trong Cửu Dương Phần Thiên Chương, Phần Viêm Cái Đỉnh.

Chương lực mạnh mẽ như thái sơn áp đỉnh, hoá kinh nóng bỏng bức nhân.

Tư Mộ Liêm vẫn như cũ vung lên hai ngón tay cái, chỉ là lần này kiếm khí càng thêm ác liệt, đẩy lùi Vương Hạo Thần thế công.

- Tiểu tử, nếu như không lấy chân tài thực học ra, cũng đừng mong thắng được Tiểu Liêm!

Ở bên kia, Lữ Thuần Quân trầm giọng nói.

Thực ra không cần hắn phải nói, Vương Hạo Thần cũng biết Tư Mộ Liêm thực lực sâu không thấy đáy, chính mình nếu là không xuất ra một chút bản lĩnh, muốn thắng đối phương cũng không dễ.

Vương Hạo Thần lật tay một cái, Diệu Nhật Kiếm xuất hiện trong tay, đồng thời, có một cỗ sắc bén đến cực điểm kiếm ý từ trong thể nội của hắn phun trào mà ra.

- Kiếm ý! Tiểu Thần Thần vậy mà đã bước Kiếm Ý cảnh giới!

Nhạc Thi Dao vô cùng kinh ngạc, nàng nhớ rõ, Vương Hạo Thần mới là từ hơn nửa năm trước mới bắt đầu luyện kiếm, vậy mà lại có thể đạt tới cảnh giới Kiếm Ý mà rất nhiều kiếm tu cả đời đều không thể chạm tới.

Kỳ tài! Kiếm đạo kỳ tài!

Lữ Thuần Quân chăm chú nhìn Vương Hạo Thần một chút, khẽ lắc đầu cười cười nói:

- Tiểu tử này, vẫn còn giấu nghề a!

Tư Mộ Liêm cũng là kiếm tu, đương nhiên có thể nhận ra kiếm ý trên người Vương Hạo Thần, ánh mắt rốt cuộc hiện ra một tia ngưng trọng cùng kinh ngạc, bởi vì hắn có chút không nghĩ tới, ở Thiên Sinh Môn vậy mà còn có một người có thể tại Vũ Sĩ cảnh ngộ ra kiếm ý.

- Không ngờ sư đệ cũng là một vị kiếm tu!

Tư Mộ Liêm khẽ cười, trên thân cũng có một cỗ kiếm ý bạo phát đi ra, không chút nào thua kém Vương Hạo Thần.

Vương Hạo Thần không có kinh ngạc, Tư Mộ Liêm trước đó chỉ dùng ngón tay liền có thể cản được Cửu Dương Phần Thiên Chương của hắn, nếu như đối phương kiếm đạo tạo nghệ không đạt tới Kiếm Ý cảnh giới đó mới là quái sự.

Chỉ là không biết, Tư Mộ Liêm kiếm đạo cảnh giới đã cao đến mức nào.

- Sur đệ! Cẩn thận!

Tư Mộ Liêm khẽ nói một tiếng, ngay sau đó, hần rút ra trường kiếm đang đeo sau lưng, cả người khí chất lập tức thay đổi, trở nên bén nhọn như một thanh bảo kiếm.

- Nhật Nguyệt Kiếm Điển – Càn Dương Diệu Thể!

Tư Mộ Liêm tay cầm trường kiếm bô ra một kiếm, kiếm khí như hoá thành một vầng thái dương chói mắt, đánh về phía Vương Hạo Thần.

- Thiên Long Kiếm Quyết – Thiên Long Hàng Thể!

Vương Hạo Thần lập tức dùng kiếm đáp trả, kiếm khí ngưng tụ ra một đạo thần long hư ảnh, cùng Tư Mộ Liêm chính diện đối kháng.

Kiếm khí tan rã, hai người đồng thời hướng về phía sau lui lại mấy bước.

- Nhật Nguyệt Kiếm Điển – Nguyệt Thiên Vãn!

Tư Mộ Liêm thi triển ra một kiếm mạnh hơn trong Nhật Nguyệt Kiếm Điển, kiếm khí như hải dương như muốn đem Vương Hạo Thần nhấn chìm.

Kiếm chưa đến nơi, da thịt đã đau rất.

- Thiên Long Kiếm Quyết – Thiên Long Kim Kiều!

Vương Hạo Thần trong tay Diệu Nhật Kiếm toả ra chói mắt kim quang, kiếm khí hoá thành kim long hư ảnh khổng lồ, long thân chổng điệp uốn lượn, tạo thành một bức tường chắn trước mặt Vương Hạo Thần.

Hai người chiêu kiếm lần nữa đối đầu, kết quả vẫn là hoà, không bên nào chiếm được tiện nghi.

Vương Hạo Thần trên người có trên dưới mười đạo vết kiếm, tuy rằng không thể xé rách da thịt nhưng lại hằn sâu ở bên trên.

Bất quá cường độ nhục thân của hần đạt đến mức độ tương đối kinh người, năng lực chữa trị rất cao, những vết kiếm trên da thịt rất nhanh liền tự động biến mất.

Vương Hạo Thần lập tức phản công, muốn chiếm lại tiên cơ, dù sao bị động chịu đòn không phải phong cách của hần.

Vương Hạo Thần vận dụng Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ, thân pháp cực nhanh, thoát cái đã lao tới trước mặt Tư Mộ Liêm.

- Kinh Thần Thối – Nhất Tướng Công Thành Vạn Cốt Khô!

Vương Hạo Thần một thối như đạn pháo bắn ra, không có bất cứ hoa mỹ nào, chỉ lấy uy lực kinh hãi thế tục đánh tới.

Một thối vừa ra, vạn nhân đồ!

Tư Mộ Liêm sắc mặt thoáng thay đổi, vội vàng đưa kiếm lên đỡ.

Chỉ nghe “bành” một tiếng, một cước của Vương Hạo Thần bị Tư Mộ Liêm dùng kiếm cản lại, thế nhưng người sau cũng bị cước lực chấn cho lui về phía sau không ngừng, khí huyết quay cuồng.

Tư Mộ Liêm trong lòng kinh ngạc, hần trước nay ở trong cùng cảnh giới hầu như chưa từng gặp đối thủ, lúc này áp chế tu vi, vốn tưởng rằng Vương Hạo Thần không thể ở trong tay mình chịu được mấy chiêu, không ngờ bản thân ngược lại lại bị ép xuống hạ phong.

Vương Hạo Thần trong lòng kỳ thực cũng rất kinh ngạc, hần chiến lực có thể nói là cùng cảnh vô địch, trước đây Đồng Thanh Cương cũng là dựa vào tu vi cao hơn hần ba cái tiểu cảnh giới và nhục thân mạnh hơn hần mới miễn cưỡng đánh ngang tay với hần, lúc này Tư Mộ Liêm lại có thể lấy tu vi ngang ngửa đấu với hần chỉ hơi rơi xuống hạ phong, chứng tỏ đối phương cũng là cường giả trong cùng cảnh giới khó có địch thủ.

Mặc dù nói, hần còn không có xuất thủ toàn lực, nhưng hần cũng không cho rằng Tư Mộ Liêm đã tận lực mà chiến.

- Hiếm có gặp được đối thủ, hôm nay phải chiến cho thống khoái!

Vương Hạo Thần hai mắt bốc lên chiến ý, hai chân lần nữa dẫm lên Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ, tốc độ so với trước đó còn nhanh hơn, tựa như một cơn gió.

Tư Mộ Liêm đồng tử hơi co lại, loại tốc độ này, hần... không theo kịp.

- Tuyệt Ảnh kiếm pháp – Xuyên Hào Thức!

Vương Hạo Thần một kiếm nhanh như chớp đâm ra, đích đến là Tư Mộ Liêm yết hầu.

Tư Mộ Liêm vội vàng lui về phía sau, vung kiếm gạt đi.

Vương Hạo Thần công kích không thành, liền đổi sang phương vị khác, dùng Tuyệt Ảnh kiếm pháp đánh cho đối phương không kịp trở thành, kiếm sau nhanh hơn kiếm trước, liên miên bất tuyệt.

Tư Mộ Liêm không cách nào theo kịp tốc độ của Vương Hạo Thần, chỉ có thể bị động phòng ngự, mỗi lần trường kiếm của hai bên va chạm, cánh tay của hần bị chấn đến tê dại, lại qua hơn chục kiếm, tay phải hoàn toàn mất hết cảm giác, Tư Mộ Liêm đành phải dùng tay trái xử kiếm, chặt vật chống đỡ.

Vương Hạo Thần kiếm không chỉ nhanh, mà còn mạnh, bởi vì hần ngoài tự thân nguyên khí, còn có nhục thân lực lượng gia trì, cái này đã đủ để hần đứng vào thế bất bại.

Tư Mộ Liêm càng đánh càng thấy không ổn, tiếp tục như vậy, hần bại là chắc, vì thế không thể tiếp giấu nghề nữa.

Bỗng nhiên, trên người Tư Mộ Liêm cổ kiếm ý kia, trở nên cường đại hơn gấp bội, Tư Mộ Liêm xuất kiếm, đem Vương Hạo Thần bức lui.

Lưỡng Trọng Kiếm Ý cảnh giới!

Vương Hạo Thần lắc lư cổ tay hơi tê dại của mình, đúng như dự đoán của hắn, Tư Mộ Liêm trước đó còn chưa có dốc toàn lực.

- Thái trưởng lão, Tư Mộ Liêm hẳn là bước vào Vũ Sư mới đem kiếm đạo cảnh giới tăng đến Lưỡng Trọng Kiếm Ý sao?

Nhạc Thi Dao tò mò nhìn Lữ Thuần Quân hỏi.

- Hắn ở Bát Tinh Vũ Sĩ đã sớm đạt tới rồi!

Lữ Thuần Quân lắc đầu nói.

- Thiên phú của hắn, xem ra không kém gì Cổ Kiếm Trai vị kia Thiên Hồng Kiếm Vương!

Nhạc Thi Dao khẽ cười nói.

- Xác thực mà nói, là Tiết Cảnh Hoàng không bằng hắn!

Lữ Thuần Quân dừng lại một chút, nói tiếp:

- Đương nhiên, hắn vẫn không thể so với ngươi!

Nhạc Thi Dao im lặng, nhất định phải lấy nạng so sánh sao?

Tiết Cảnh Hoàng là tại Cửu Tinh Vũ Sĩ đỉnh phong mới miễn cưỡng đạt tới Lưỡng Trọng Kiếm Ý cảnh giới, hơn nữa còn là dựa vào ngoại lực, đồng thời có Cổ Kiếm Trai kiếm đạo tiền bối ở bên cạnh liên tục chỉ điểm tu luyện, không giống Tư Mộ Liêm tuyệt đại bộ phận thời gian đều là tự mình khắc khổ tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Dốc toàn lực

- Thanh Dương Kiếm Pháp – Thanh Quang Vạn Trọng!

Tư Mộ Liêm hai tay cầm kiếm, cuộn cuộn kiếm khí như thủy triều dâng lên, chém về phía Vương Hạo Thần.

Một kiếm vừa ra, thanh quang chói mắt liền bao trùm một mảnh không gian, thanh thế một kiếm càng thêm mạnh mẽ.

Xuất ra Lưỡng Trọng Kiếm Ý cảnh giới, Tư Mộ Liêm một kiếm này quả thật mạnh hơn trước đó không chỉ gấp đôi.

Vương Hạo Thần trong mắt không có kinh hoàng, không ai biết rằng, vừa rồi chiến đấu, hắn chỉ mới sử dụng 5, 6 thành chiến lực mà thôi, chủ yếu là vì nhục thân lực lượng hắn vận dụng chưa đến ba thành.

- Hàn Băng Thần Quyền – Băng Phách Toàn Phong!

Vương Hạo Thần vận dụng sáu thành nhục thân lực lượng kết hợp với thể nội nguyên khí đánh ra Hàn Băng Thần Quyền.

Một quyền toát ra hàn khí lạnh thấu xương, va chạm với trường kiếm của Tư Mộ Liêm.

Tư Mộ Liêm ánh mắt lập tức hoảng sợ, tên kia đang làm cái gì, hắn vậy mà dám lấy tay đỡ kiếm sao?

Tư Mộ Liêm muốn thu kiếm lại, thế nhưng đã không còn kịp nữa.

Nhạc Thi Dao ở bên nhìn thấy cảnh này cũng kinh hãi, nàng đang muốn ra tay ngăn cản thì Lữ Thuần Quân đã lên tiếng:

- Tiểu tử kia là vô thể song tu! Nhị phẩm huyền khí còn không đủ đã thương hắn!

Vô thể song tu? Mới chỉ nửa năm không gặp mà thôi, không hiểu sao Nhạc Thi Dao có cảm giác tiểu đồ đệ mà nàng luôn yêu quý đã khác trước quá nhiều.

Quả nhiên, khi trường kiếm chém vào đầu quyền của Vương Hạo Thần, Tư Mộ Liêm liền cảm nhận được có một cỗ lực lượng cường đại chấn vào tay cầm kiếm, khiến tay của hắn lập tức tê dại, cả người bị đẩy lui về phía sau mấy bước, trường kiếm suýt chút nữa rơi xuống đất.

- Ngươi không cần lo lắng cho tiểu tử kia như vậy, hắn còn không có dùng hết sức!

Lữ Thuần Quân nhìn Nhạc Thi Dao bộ dạng giống như đang ngồi trên đống lửa, cười ẩn ý nói.

Nhạc Thi Dao khẽ gật đầu, sau đó nàng lại cảm thấy ngữ khí của Lữ Thuần Quân có chút gì đó kỳ lạ, sắc mặt hơi đỏ lên, nhưng không phản bác.

Có điều, đối mặt với Tư Mộ Liêm người có Lưỡng Trọng Kiếm Ý cảnh giới, Vương Hạo Thần thực sự còn có chỗ giữ lại? Chiến lực hắn làm sao lại mạnh đến mức như vậy?

- Sư đệ trước đó còn không có dùng toàn lực?

Tư Mộ Liêm dè dặt cảm giác tê dại nơi cánh tay, có chút khó có thể tin nhìn Vương Hạo Thần.

Tư Mộ Liêm hẳn tu vi Vũ Sư áp chế cảnh giới đến Thất Tinh Vũ Sĩ vậy mà đánh với đối phương vẫn ở thế hạ phong, trước đó hắn không có nghiêm túc chiến đấu thì không nói, lúc này ngay cả Lưỡng Trọng Kiếm Ý cảnh giới cũng đã dùng đến rồi, thế nhưng đối phương vẫn có thể ép hắn một đầu, vậy chứng tỏ Vương Hạo Thần trước đó cũng không có dùng toàn lực.

Vương Hạo Thần chỉ cười không đáp, xem như không phủ nhận.

Tư Mộ Liêm cười khò, hắn đã từng nghe nói, Minh Thiên Phong xưa nay không có đệ tử nào nổi bật, thế nhưng lúc này hắn không thể không hoài nghi tính xác thực của chuyện này.

- Tư Mộ sư huynh, chúng ta lại tới!

Vương Hạo Thần chân dẫm Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ, hoá thành vô số đạo tàn ảnh.

- Kinh Thần Thối – Thiên Quân Vạn Mã Kinh Thiên Hạ!

Chỉ trong chớp mắt, Vương Hạo Thần đã đá ra vô số đường cước, thế cước bá đạo kinh người, liên miên bất tuyệt, đem Tư Mộ Liêm đường lui đều phong toả, không chỗ tránh né.

Tư Mộ Liêm đương nhiên không ngồi im chịu trận, hắn đối với thực lực của mình cũng có lòng tin rất lớn, cho dù đối phương có mạnh đến mức nào, hắn vẫn có năng lực phản kháng.

- Thiểm Điện Kiếm Quyết – Tiếp Nhược Tật Lôi!

Tư Mộ Liêm chân đạp một loại bộ pháp huyền diệu, thân hình như một tia chớp nhanh đến không nhìn rõ, vậy mà miễn cưỡng theo kịp tốc độ của Vương Hạo Thần, huy động trường kiếm cùng lúc ngăn cản thế công của người sau.

Vương Hạo Thần lập tức biến chiêu, vận chuyển Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, kinh cũ chưa hết kinh mới lại đến, lại đá ra một thói như sấm sét.

- Kinh Thần Thối – Cô Tinh Vạn Thế Diệt Thương Sinh!

Một thói nhanh nhất trong cửu thức Kinh Thần Thối, uy thế trong phút chốc còn hơn cả Thiên Quân Vạn Mã Kinh Thiên Hạ, tốc độ nhanh đến nỗi Tư Mộ Liêm không cách nào bắt kịp, nhanh chóng phá an tầng phòng thủ của hắn.

Tư Mộ Liêm căn bản không kịp phản ứng, chỉ thấy trước ngực nhói lên, bị cước của Vương Hạo Thần đá bay ra ngoài.

May mắn hai người chỉ là luận bàn, Vương Hạo Thần sớm đã thu lại phần lớn cước lực, nếu không Tư Mộ Liêm chắc chắn đã trọng thương không nhẹ.

- Thối pháp không chỉ nhanh lại còn cực mạnh, cùng cảnh giới, Tiểu Liêm muốn ứng phó thói chiêu của tiểu tử này thực sự rất khó khăn!

Lữ Thuần Quân cười nói.

Nhạc Thi Dao trong lòng lại đang rất nghi hoặc, nàng biết rõ trước khi Vương Hạo Thần hạ sơn võ học còn rất thô thiển, thế nhưng chỉ qua nửa năm, hắn không chỉ có một thân đầy tuyệt kỹ mà bất kể là quyền đạo, chưởng đạo, kiếm đạo hay thói đạo đều có được thành tựu nhất định, hơn nữa tất cả võ kỹ mà hắn sử dụng đều không phải là của Thiên Sinh Môn.

Xem ra nửa năm qua tiểu đồ đệ nàng đã gặp được không ít kỳ ngộ.

- Thái trưởng lão, người đừng nói với ta, đây là toàn bộ thực lực của Tư Mộ Liêm đi a?

Nhạc Thi Dao chăm chú nhìn Lữ Thuần Quân nói.

Nàng tự nhiên không tin, Tư Mộ Liêm thực lực chỉ có như vậy.

Phải biết, Tư Mộ Liêm là đệ tử duy nhất của Lữ Thuần Quân trong trăm năm qua, tuy rằng chỉ là ký danh đệ tử, thế nhưng ở cùng cảnh giới hắn tuyệt đối không kém bất cứ ai trên Thiên Sinh Môn Võ Bảng Thập Tử.

Nếu như không phải Tư Mộ Liêm chỉ mới được Lữ Thuần Quân thu nhận trong vòng mấy tháng gần đây, thời gian tu luyện còn rất ngắn, Tư Mộ Liêm nói không chừng đã có thể đi tranh một chuyến Võ Bảng xếp hạng.

- Tiểu Liêm đúng là còn một ít là bài tẩy, bất quá đối mặt với tiểu tử kia ta e là không có bao nhiêu chỗ dùng!

Lữ Thuần Quân lắc đầu nói.

Nhạc Thi Dao hơi sững sờ, đến nàng cũng không đánh giá Vương Hạo Thần cao đến mức như vậy, chẳng lẽ hắn chiến lực thực sự đã đạt tới trình độ vô địch cùng cảnh giới?

Tư Mộ Liêm đúng là vẫn chưa bị đánh bại, tuy lúc này hắn bộ dáng có chút chật vật, thế nhưng chiến lực thì không bị ảnh hưởng nhiều.

- Trước đây ta cứ nghĩ ngoài mấy kẻ trên Võ Bảng kia ra thì cùng cảnh giới không ai có thể thắng được ta! Bất quá xem ra ta trước kia đúng là ếch ngồi đáy giếng!

Tư Mộ Liêm sắc mặt có chút phức tạp, hít sâu một hơi, tiếp đó, hắn muốn dùng toàn lực mà chiến, bởi vì nếu không như vậy, trận chiến này hắn căn bản không cách nào thắng được.

Trên người hắn cổ kiếm ý, lần nữa trở nên cường đại gấp bội.

Đến lúc này, Vương Hạo Thần trong mắt cũng hiện lên một tia ngưng trọng, bởi vì hắn phát hiện Tư Mộ Liêm kiếm đạo cảnh giới vậy mà cũng đạt tới Tam Trọng Kiếm Ý, hơn nữa so với hắn còn mạnh hơn, dường như là Tam Trọng Kiếm Ý đỉnh phong cảnh giới, chỉ kém một chút liền có thể bước vào cảnh giới Tứ Trọng.

Nguyên lai, đây mới là toàn bộ chiến lực của Tư Mộ Liêm, xác thực mà nói, chỉ dựa vào kiếm đạo tạo nghệ, tại cùng cảnh giới hắn căn bản không cần sợ bất cứ người nào.

- Sư đệ! Chúng ta lại đến chiến một trận thống khoái!

Tư Mộ Liêm trong mắt bốc lên chiến ý, tay dẫn theo trường kiếm hướng Vương Hạo Thần lao tới, một kiếm nối tiếp một kiếm bổ đi ra.

Mỗi kiếm đều rất đơn giản, thế nhưng bởi vì có Tam Trọng Kiếm Ý gia trì, uy lực so với trước chỉ mạnh không yếu, vô cùng sắc bén.

Vương Hạo Thần cảm nhận làn da của mình bị kiếm khí của Tư Mộ Liêm cắt vào có chút đau rát, Tam Trọng Kiếm Ý quả nhiên lợi hại.

Thế nhưng hắn cũng muốn biết, lấy cường độ nhục thân của hắn hiện tại có thể chịu được công kích của Tam Trọng Kiếm Ý hay không.

Lại nói, hấn vẫn cảm thấy, cho dù Tư Mộ Liêm đã dốc toàn lực cũng không đủ để khiến hấn phải đem kiếm đạo cảnh giới tăng lên Lương Trọng hay Tam Trọng Kiếm Ý để đối phó.

- Hàn Băng Thần Quyền – Vũ Khúc Băng Tinh!

Vương Hạo Thần trên tay lại bốc lên một trận hàn khí lạnh như băng, tay trái dùng quyền không ngừng đánh ra, cùng Tư Mộ Liêm đối cứng.

Hàn khí dày đặc như muốn đông cứng thiên địa.

Lúc này cho dù là Lữ Thuần Quân ở bên ngoài quan chiến đều có chút kinh ngạc, hấn không nghĩ tới, Vương Hạo Thần vậy mà to gan đến mức lại dám lấy nhục thân đôi công với Tư Mộ Liêm đã xuất ra Tam Trọng Kiếm Ý.

Phải biết, với Tam Trọng Kiếm Ý, dùng nói trong tay Tư Mộ Liêm là một thanh bảo kiếm, cho dù chỉ là một thanh kiếm gỗ, hấn đều có thể đem một cái Thất Tinh Vũ Sĩ chém làm hai nửa.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Vượt cảnh giới khiêu chiến

Vương Hạo Thần và Tư Mộ Liêm tái chiến, quyền cùng kiếm không ngừng va chạm, trong nháy mắt đã giao thủ hơn chục chiêu.

Hai người đánh đến khi kiệt lực, không thể không lui lại để hồi khí.

Vương Hạo Thần trên cánh tay đã có hơn chục đạo kiếm thương, da thịt đều bị cắt phá, máu tươi chảy ra ướt đầm tay áo, may mắn thương thế không tính rất nặng, dựa vào năng lực trị thương của hấn chỉ cần một chút thời gian liền có thể để cho miệng vết thương khép lại.

Rõ ràng, Tư Mộ Liêm vận dụng Tam Trọng Kiếm Ý, kiếm chiêu liên sắc bén nguy hiểm hơn gấp bội, cho dù là lấy cường độ nhục thân của Vương Hạo Thần hiện tại cũng không thể hoàn toàn ngăn cản.

- Thú vị!

Vương Hạo Thần không để ý trên vết thương trên tay, lần nữa xông lên, lại thương tích này căn bản không đủ để khiến hấn phân tâm.

- Thiên Long Kiếm Quyết – Thiên Long Vấn Tâm!

Vương Hạo Thần đâm ra một kiếm, kiếm khí như hồng hoá thành một đầu kim sắc thần long hư ảnh vô cùng hùng vĩ, giương nanh múa vuốt hướng Tư Mộ Liêm lao tới.

- Thanh Quang Kiếm Quyết – Thanh Quang Giáng Ma!

Tư Mộ Liêm đương nhiên sẽ không e ngại, trường kiếm trong tay có thanh quang loé lên, một đạo thanh sắc thần quang nương theo thế kiếm bỏ đi ra.

Kiếm chiêu va chạm, thế nhưng để cho Tư Mộ Liêm kinh ngạc là, chính mình cũng không chiếm được thượng phong, chẳng qua chỉ là thế hoà.

Phải biết, hấn đã vận dụng đến Tam Trọng Kiếm Ý gia trì, theo lý mà nói phải mạnh hơn nhiều so với Vương Hạo Thần chỉ có Nhất Trọng Kiếm Ý mới đúng.

Tư Mộ Liêm không biết, Vương Hạo Thần vừa rồi đã dùng đến 7 thành nhục thân lực lượng để bù đắp cho kiếm đạo cảnh giới không kịp đối phương.

Vương Hạo Thần khẽ mỉm cười, đúng như hấn nghĩ, khoảng cách kiếm đạo cảnh giới không phải là không thể bù đắp.

Vương Hạo Thần không có trí hoãn, chân dẫm Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ lao về phía Tư Mộ Liêm, sau lưng xuất hiện ba khoả mặt trời nhỏ đỏ rực thiêu đốt, đem thể nội nguyên khí rót vào cánh tay, một chuỗi nối tiếp một chuỗi đánh ra, tựa như mẫn thiên hoa vũ.

- Cửu Dương Phần Thiên Chương – Bách Hoà Liễu Loạn!

Cửu Dương Phần Thiên Chương cảnh giới đệ tam dương phối hợp với Nhất Trọng Chương Ý, hoà kinh hùng hậu như biển lửa, so ra còn mạnh hơn rất nhiều so với Thiên Long Kiếm Quyết phối hợp với Nhất Trọng Kiếm Ý gia trì.

Chương còn chưa đến, Tư Mộ Liêm đã cảm thấy từng luồng nhiệt khí phả vào người.

- Thiểm Điện Kiếm Quyết – Lôi Điện Giao Gia!

Tư Mộ Liêm thi triển ra có ưu thế về tốc độ Thiểm Điện Kiếm Quyết, cả người như hoá thành những tia chớp trên không trung, trường kiếm trong tay liên tục đâm ra ngạnh kháng Vương Hạo Thần chương pháp.

- Chương pháp chí dương chí cương thật lợi hại! Bất quá tiểu tử này lá gan cũng không nhỏ a, vậy mà dám để cho thể nội dương cương chi khí cao hơn người thường gấp mấy chục lần, hấn không sợ dẫn lửa thiêu thân hay sao?

Lữ Thuần Quân ánh mắt hơn người, chỉ nhìn qua một chút liền nhìn rõ ràng vấn đề của Vương Hạo Thần.

- Hấn không phải là kẻ ngốc, sẽ luôn chuẩn bị đường lui cho mình! Ta thấy hấn còn tu luyện một loại chí âm chí hàn quyền pháp, có lẽ mục đích chính là muốn cân bằng thể nội âm dương nhị khí, để chúng tự kiểm chế lẫn nhau!

Nhạc Thi Dao nói, năng rất tự tin vào tiểu đồ đệ của mình, hấn tuy rằng khởi điểm muộn hơn người thường rất nhiều, thế nhưng dựa vào thiên phú và nghị lực của hấn, năng tin tưởng hấn có thể làm được những việc mà người thường không thể làm, cũng không dám làm.

Vương Hạo Thần càng chiến càng hăng, hoà kinh cuộn cuộn không dứt, càng lúc càng mạnh, khiến cho nhiệt độ xung quanh không ngừng tăng lên.

Tư Mộ Liềm kiếm chiêu vừa tinh diệu vừa cường đại, thanh thế không hề kém cạnh Vương Hạo Thần, vừng vàng đem thể công của đối phương ngăn trở xuống.

Tư Mộ Liềm biết thủ lâu tất bại đạo lý, vì thế không có ý định một mực chống đỡ ứng phó, nhanh chóng biến chiêu chuyển sang thể công.

- Nhật Nguyệt Kiếm Điển – Nhật Chiếu Thương Minh!

Đạt nhật hư ảnh được kiếm khí hiển hoá đi ra, một kiếm hạ xuống, uy lực hơn cả những chiêu kiếm trước đó của Tư Mộ Liềm.

- Kinh Thần Thối – Thạch Phá Thiên Kinh Khí Cái Thế!

Vương Hạo Thần điều động thể nội nguyên khí, đá ra một cước bá đạo tuyệt luân, uy thế như vạn tên cùng bắn, tựa hồ có thể phá toái thiên địa.

Thạch Phá Thiên Kinh Khí Cái Thế vô cùng tiêu hao nguyên khí, bất quá uy lực đúng là mạnh hơn sáu thức đầu rất nhiều, cái tên Thạch Phá Thiên Kinh tuyệt đối không phải chỉ là nói suông.

Thối lực vô cùng kinh khủng, lúc va chạm, ngay cả nhị phẩm huyền khí trường kiếm của Tư Mộ Liềm đều bị một cước của Vương Hạo Thần ép cong, sau đó trực tiếp bị chấn bay khỏi tay của hắn.

Bản thân Tư Mộ Liềm chấn lui về phía sau mấy chục bước, cả người huyết khí quay cuồng.

Tư Mộ Liềm khó khăn ổn định lại toàn thân huyết khí, dùng cánh tay tê dại mất hết cảm giác đem nhật lên trường kiếm.

- Thối chiêu đáng sợ như vậy, nguyên khí tiêu hao chắc chắn cũng rất lớn! Hắn căn bản không thể thi triển liên tục!

Vương Hạo Thần tất nhiên không có khả năng liên tục sử dụng Thạch Phá Thiên Kinh Khí Cái Thế, căn bản quá tiêu hao nguyên khí.

- Xem ra, chỉ có vận dụng 8 thành nhục thân lực lượng mới có thể đánh bại hắn!

Vương Hạo Thần nghĩ thầm, cũng đã hồi khí xong, lại chủ động công đến.

Hai người chiến đấu luôn vô cùng kịch liệt, thế nhưng lần này Tư Mộ Liềm dần dần lâm vào thế, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Tư Mộ Liềm vô cùng phiền muộn, đối phương kiếm đạo cảnh giới rõ ràng so với hắn phải kém hơn lưỡng trọng, thế nhưng bản thân làm sao vẫn đem không lại người ta?

- Nhục thân của tiểu tử kia đúng là rất khó có được, đoán chừng cho dù là Cửu Tinh Vũ Sĩ công kích hắn cũng có thể ngạnh kháng!

Lữ Thuần Quân đối với Vương Hạo Thần rất có hứng thú, bởi vì có rất ít người tại trong cùng cảnh giới có thể nghiền ép đệ tử của hắn như vậy.

Hơn nữa, Lữ Thuần Quân biết Vương Hạo Thần còn chưa có dùng toàn lực.

- Tiểu Liềm! Người đem tu vi tăng lên Bát Tinh Vũ Sĩ a!

Lữ Thuần Quân hơi suy nghĩ một chút, lại nói.

- Thái trưởng lão, cái này dường như không công bằng a?

Nhạc Thi Dao ở một bên lạnh nhạt nói.

- Người không phải không nhìn ra đi? Cùng cảnh giới Tiểu Liềm căn bản không phải đối thủ của tiểu tử kia! Nếu như không đề thăng tu vi, vậy thì còn đánh thế nào?

Lữ Thuần Quân chán nản nhìn nàng nói.

Nhạc Thi Dao không nói gì, chỉ lạnh nhạt nhìn hắn.

Lữ Thuần Quân khoe miệng hơi co giật, thờ dãi nói:

- Thôi được, thôi được! Cùng lắm là lão phu cho hắn một cây Kiếm Linh Thảo xem như bồi thường là được chứ gì?

- Thái trưởng lão quả nhiên thông tình đạt lý.

Nhạc Thi Dao cười nói, muốn chiếm tiện nghi của đồ đệ nàng? Không có cửa đâu! Cho dù là thái trưởng lão người cũng phải tốn chút huyết để bồi thường mới được.

Tư Mộ Liềm nghe sư phụ nói, trong lòng cũng bất đắc dĩ, hắn thừa nhận, ở cùng cảnh giới, hắn đúng là không phải đối thủ của Vương Hạo Thần, chỉ có tăng lên tu vi, hắn mới có thể cùng người sau đánh một trận.

- Sư đệ! Lần này ta chiếm tiện nghi rồi!

Tư Mộ Liềm nhìn Vương Hạo Thần có chút xấu hổ nói, đem tu vi tăng lên Bát Tinh Vũ Sĩ.

- Không sao!

Vương Hạo Thần cũng không để ý, từ lâu hắn đã không để ý đến chuyện đối phương có tu vi cao hơn mình 1, 2 cái tiểu cảnh giới.

Tiếp đó chiến đấu, không ngờ vẫn là tình cảnh nghiêng về một phía.

Đề cho Lữ Thuần Quân có chút im lặng chính là, Tư Mộ Liềm rõ ràng đã đem tu vi tăng lên Bát Tinh Vũ Sĩ, thế nhưng như cũ bị Vương Hạo Thần một đường đánh bẹp, không có năng lực hoàn thủ.

Vương Hạo Thần lần này đã dùng đủ 10 thành nhục thân lực lượng, mỗi kiếm mỗi chiêu đều mang theo lực lượng vô cùng khủng bố, dễ dàng ép cho Tư Mộ Liềm chỉ có thể bị động phòng thủ.

- Lý nào lại vậy? Tiểu tử kia nhục thân cũng quá mạnh đi a?

Lữ Thuần Quân kinh ngạc nói.

Bất đắc dĩ, Lữ Thuần Quân chỉ có thể lại để cho Tư Mộ Liêm tăng tu vi lên Cửu Tinh Vũ Sĩ cảnh giới.

- Thái trưởng lão! Lần này là ba cây Kiếm Linh Thảo!

Nhạc Thi Dao thanh âm nhẹ nhàng mà lãnh đạm truyền đến.

Lữ Thuần Quân khuôn mặt anh tuấn lập tức đen thui, cười khổ nói:

- Người đây là xem Kiếm Linh Thảo là rau cải trắng a!

- Người nghĩ cũng có thể nghĩ như vậy!

Nhạc Thi Dao đạm mạc nói.

Lữ Thuần Quân đối với tính cách của nàng xem như có chỗ hiểu rõ, chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 185: Thiên tài cấp bậc

- Thái trưởng lão! Người cảm thấy Vương Hạo Thần thế nào?

Nhạc Thi Dao bỗng nhiên nói.

- Nếu chỉ xét về thiên tư, tất nhiên là không thể bàn cãi! Tiểu tử này gần như đã là vô địch cùng cảnh giới, nhìn khắp Thiên Sinh Môn, có lẽ cũng chỉ có Trương Lăng mới có thể ở cùng cảnh giới đánh với hắn một trận!

Lữ Thuần Quân nói.

Lữ Thuần Quân đối với Vương Hạo Thần đánh giá không thể không nói là rất cao.

Trương Lăng chính là Thiên Sinh Môn Vô Bàng Thập Tử đứng đầu, có thể nói là tông môn thế hệ này đệ nhất cường giả, tại Đông Hoa hoàng triều cũng có được danh khí không nhỏ, Vương Hạo Thần chiến lực có thể ở cùng cảnh giới sánh được với hắn, nếu như nói chỉ sợ không có người tin tưởng.

- Trương Lăng chiến lực hẳn là đã bước vào Tam Tuyệt cảnh cửa!

Nhạc Thi Dao khẽ nói.

- Lão phu trước đây không lâu đã gặp qua hắn, người này mạnh hơn Tiểu Liêm nhiều, đã có được vượt qua ba cái tiểu cảnh giới! Tổng Mặc Tuyên dạy ra một cái đệ tử tốt!

Lữ Thuần Quân bình thản nói.

- Trương Lăng nếu là không có thực lực như vậy, cũng không có khả năng trở thành Vô Bàng đệ nhất!

Nhạc Thi Dao nói.

- Trương Lăng chỉ là miễn cưỡng bước vào Tam Tuyệt cấp bậc, thế nhưng Vương Hạo Thần thì khác! Theo ta quan sát, chiến lực của hắn đạt tới Tam Tuyệt đỉnh phong rồi! Hơn nữa... hắn tựa hồ vẫn còn lá bài tẩy chưa thi triển ra!

Lữ Thuần Quân nói, thanh âm có một tia vui mừng.

Lấy Lữ Thuần Quân thân phận, đã có rất ít chuyện có thể khiến hắn vui vẻ.

Thiên Vũ đại lục, thiên tài như mây, thế nhưng cho dù là thiên tài, cũng có phân cấp bậc, chủ yếu là dựa vào chiến lực để xác định.

Vượt qua một tiểu cảnh giới khiêu chiến, liền được xem là Nhất Tuyệt thiên tài, đây là loại thiên tài bình thường nhất, cũng là nhiều nhất, thế nhưng bọn họ đã tốt hơn vô gia bình thường rất nhiều, phải biết Đồng gia đệ nhất thiên tài Đồng Thanh Cương trước kia cũng chỉ miễn cưỡng bước vào Nhất Tuyệt thiên tài cấp bậc mà thôi.

Vượt qua hai tiểu cảnh giới khiêu chiến, liền là Nhị Tuyệt thiên tài, loại thiên tài này đều được tông môn coi trọng bồi dưỡng, là nhân vật cao tăng của tông môn trong tương lai, Tư Mộ Liêm chính là một vị Nhị Tuyệt thiên tài.

Vượt qua ba tiểu cảnh giới khiêu chiến, được xem là Tam Tuyệt thiên tài, loại thiên tài này tìm khắp Đông Hoa hoàng triều cũng lác đác không có mấy, coi như là nhìn ra Thiên Vũ đại lục, là thiên tài khó gặp, ngũ đại tông môn người thừa kế, toàn bộ đều là dạng này thiên tài, tương lai chỉ cần không chết sớm, bọn hắn nhất định sẽ trở thành nhân vật phong vân một cõi.

Tam Tuyệt thiên tài, về cơ bản chỉ cần có được điều kiện tu luyện đầy đủ, có cơ hội rất lớn trở thành Vũ Tông, thậm chí còn có khả năng nhònmngó một chút cái kia trong truyền thuyết Tôn Giả chi vị.

Đương nhiên, trên đời thế sự vô thường, không có chuyện gì là vĩnh viễn, người đều có khả năng tiến bộ, cũng có khả năng dần lạc hậu.

Ví dụ, Nhị Tuyệt thiên tài tương lai đều có nghị lực hoặc gặp được cơ duyên, vẫn có khả năng trở thành Tam Tuyệt thiên tài, mà Tam Tuyệt thiên tài nếu là không duy trì được năng lực

vượt cấp khiêu chiến của mình, vậy liền không còn được xem là thiên tài cấp bậc này nữa.

Không biết những đại tông môn khác ra sao, nhưng Thiên Sinh Môn trước đây dường như chỉ có một mình Võ Bảng đệ nhất Trương Lăng là đạt tới Tam Tuyệt cấp bậc, ngoài ra cũng chỉ còn Tư Mộ Liêm người mang Kiếm Linh Thể là tương lai có hi vọng trở thành Tam Tuyệt thiên tài, từ đó có thể thấy loại thiên tài này hiếm thấy đến mức nào.

Khó trách Lữ Thuần Quân khi thấy Vương Hạo Thần có được Tam Tuyệt thiên tài chiến lực lại vui mừng như vậy, bởi vì có một vị Tam Tuyệt thiên tài sinh ra, đối với tông môn chính là thiên đại hi sự, một khi đối phương đột phá Vũ Tông cảnh, Thiên Sinh Môn sẽ có thêm một tấm bùa hộ mệnh.

- Thái trưởng lão! Nếu như Vương Hạo Thần thiên phú tốt như vậy, người có phải hay không nên thu hắn làm đệ tử?

Nhạc Thi Dao nói ra mục đích của mình.

Nàng biết, Vương Hạo Thần trên danh nghĩa là có một người sư phụ là Tiêu Hàn Dư, thế nhưng trên thực tế người sau căn bản không dạy hắn thứ gì, mà Vương Hạo Thần khởi điểm lại chậm hơn người bình thường rất nhiều, hai thứ này cộng lại, khiến cho Vương Hạo Thần con đường so với người khác phải gian nan hơn không biết bao nhiêu lần.

Đệ tử khác có thể tìm sư phụ của mình giúp đỡ, nhưng Vương Hạo Thần chỉ có thể tự mình mày mò, hắn muốn trong thời gian ngắn có được thực lực như ngày hôm nay, chắc chắn đã phải bỏ ra rất nhiều cố gắng nỗ lực, khó khăn trong đó không phải người thường có thể hiểu được.

Nhạc Thi Dao hiểu tính cách của Vương Hạo Thần, vì thế nàng luôn muốn giúp đỡ hắn, để con đường của hắn dễ dàng hơn một chút.

Lữ Thuần Quân chính là Thiên Sinh Môn đệ nhất cường giả, hắn so với nàng càng có thể dạy cho Vương Hạo Thần nhiều thứ, đây là chuyện không thể bàn cãi, chính vì Nhạc Thi Dao mới muốn vì Vương Hạo Thần tranh thủ một cái cơ hội.

- Chuyện của tiểu tử này, ta cũng biết một chút! Tiêu Hàn Dư tên kia đúng là càng ngày càng kém cỏi, nếu như tiểu tử kia đồng ý, ta cũng không ngại đi gõ Tiêu Hàn Dư một chút, ta không tin hắn không chịu nhà người!

Lữ Thuần Quân trầm giọng nói.

Lữ Thuần Quân nói như vậy, chính là ngầm đồng ý, Nhạc Thi Dao trong lòng lập tức vui mừng.

Quay trở lại tràng chiến, Tư Mộ Liêm tu vi cao hơn đối thủ hai tiểu cảnh giới xác thực có được lợi thế không nhỏ, đã từ hạ phong chiếm lấy thế thượng phong.

Tư Mộ Liêm nói thế nào cũng là một vị thiên tài, hắn bản thân nắm giữ chiến lực có thể vượt qua hai cái tiểu cảnh giới chiến thắng địch thủ, vì thế lúc này đối mặt với Tư Mộ Liêm, Vương Hạo Thần không khác gì đang đối mặt với một vị Nhị Tinh Vũ Sư.

Ngay cả tốc độ vốn là lợi thế của Vương Hạo Thần, bởi vì tu vi chênh lệch, chút lợi thế này cũng đã biến mất, đương nhiên, nguyên nhân lớn nhất vẫn là vì Tư Mộ Liêm thân pháp cũng nhất lưu.

Tư Mộ Liêm hoá thành vô số đạo tàn ảnh, kiếm quang đầy trời xuất hiện, đem Vương Hạo Thần vây vào chính giữa.

Wương Hạo Thần khai mở Thái Dương Chi Mâu, theo kịp Tư Mộ Liêm thân pháp, chân đạp Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ, sử dụng Tuyệt Ảnh kiếm pháp, chiêu thức nhìn qua giống như là muốn đồng quy vu tận, thế nhưng kỳ thực chính là lấy công làm thủ, cực kỳ linh hoạt.

Wương Hạo Thần biết lực lượng của mình đã không bằng Tư Mộ Liêm, vì thế tận lực không đầu cứng với đối phương, đấu qua mấy chục chiêu, kiếm của hai người vẫn chưa từng va chạm.

Dùng lối đánh tiêu hao, Vương Hạo Thần căn bản không sợ Tư Mộ Liêm, hắn tu vi tuy chỉ là Thất Tinh Vũ Sĩ, thế nhưng cường độ nguyên khí hùng hậu hơn võ giả cùng cấp rất nhiều, không kém gì Cửu Tinh Vũ Sĩ, thật muốn so, ai gục ngã trước còn chưa biết.

- Kinh Thần Thối – Bất Bại Chiến Thần Nghịch Thương Thiên!

Wương Hạo Thần trong lúc cấp bách đã ra mánh cước, cước lực bá đạo kinh người, đem Tư Mộ Liêm bức lui.

Wương Hạo Thần chớp lấy thời cơ, bộc phát ra tốc độ nhanh nhất của hắn hiện tại, lao nhanh về phía trước.

- Kinh Thần Thối – Thạch Phá Thiên Kinh Khí Cái Thế!

Wương Hạo Thần năng lực ứng biến trong chiến đấu cực tốt, chỉ thấy hắn còn chưa tiếp đất đã nhanh chóng biến chiêu, cùng là một chiêu Thạch Phá Thiên Kinh Khí Cái Thế, thế nhưng lần này là dùng cả hai chân, uy lực so với trước đó còn mạnh hơn, hơn nữa theo cách này còn loại bỏ được một ít động tác thừa, tiết kiệm rất nhiều thời gian, mục đích là để đối thủ không kịp phản ứng.

Song cước hợp lại, lực lượng có thể nói là kinh thiên động địa, tựa như một mũi khoan đâm về phía Tư Mộ Liêm.

Tư Mộ Liêm trong lòng không thể không bội phục Vương Hạo Thần, từ nãy đến giờ người sau rõ ràng vẫn luôn bị ép ở thế hạ phong, nhưng vẫn còn có thể bất ngờ tung ra đòn phản công mạnh mẽ lại nhanh gọn như vậy, đây chính là phương pháp lấy yếu thắng mạnh mà chỉ có những người có tư duy võ học tốt mới có thể làm được.

Tư Mộ Liêm toàn thân nguyên khí bạo phát, phối hợp với kiếm khí dày đặc đem hắn bao phủ ở bên trong.

- Nhật Nguyệt Kiếm Điển – Địa Nguyệt Xung Phong!

Nương theo thế kiếm vẽ vòng, một vòng nguyệt lượng tuyệt đẹp từ kiếm khí hiện hoá đi ra chắn trước mặt Tư Mộ Liêm, thủ không lọt giọt nước.

Oanh!

Thế công của Vương Hạo Thần đánh lên lớp phòng thủ của Tư Mộ Liêm, tạo ra một thanh âm va chạm vang dội.

Kinh Thần Thối uy lực bá đạo tuyệt luân, song cước của Vương Hạo Thần trực tiếp phá vỡ nguyệt lượng hư ảnh, thế nhưng cước lực đến đây cũng bị tiêu hao không còn, Vương Hạo Thần công kích xem như cũng bị hoá giải.

- Quả nhiên vẫn không đủ mạnh!

Vương Hạo Thần thăm than, cũng không bất ngờ.

Không vận dụng Tam Trọng Kiếm Ý, chiến lực của hắn chỉ là Tam Tuyệt đỉnh phong cấp bậc, tuy rằng có thể dựa vào khả năng ứng biến và một ít thủ đoạn miễn cưỡng đối kháng với kẻ địch tu vi cao hơn bốn cái tiểu cảnh giới, thế nhưng lực lượng chung quy là không đủ, muốn thắng rất không có khả năng.

Chỉ có vận dụng Tam Trọng Kiếm Ý, chiến lực của hắn mới có thể tăng lên một cấp bậc nữa, từ đó chuyển bại thành thắng.

Đương nhiên, Vương Hạo Thần còn có một lá bài tẩy là Tảng Thiên kiếm thuật, bất quá một khi thi triển ra loại kiếm thuật này, đó chính là lúc hắn cần phải tuyệt sát kẻ địch, hắn và Tư Mộ Liêm không có thù hận gì, tự nhiên không thể làm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 186: Tuyệt thế cấp thiên tài

- Tốt! Hôm nay ta cũng muốn xem, cực hạn của mình là ở nơi nào!

Vương Hạo Thần không do dự nữa, trên thân của hắn cổ kiếm vốn dĩ đang bị Tư Mộ Liêm kiếm ý toàn diện áp chế, bỗng nhiên lại giống như núi lửa phun trào không ngừng lớn mạnh.

Lưỡng Trọng Kiếm Ý!

Tam Trọng Kiếm Ý!

Kiếm ý của Vương Hạo Thần trong nháy mắt tăng lên lưỡng trọng, giống như một thanh bảo kiếm vừa ra khỏi vỏ, trở nên sắc bén không gì sánh được, khí thế hoàn toàn không kém gì Tư Mộ Liêm cổ kiếm ý kia.

Tất cả mọi người có mặt ở trong Thanh Thiên Điện nhìn thấy một màn này đều kinh ngạc đến ngây người, thậm chí ngay cả Lữ Thuần Quân cũng không ngoại lệ.

Lữ Thuần Quân chăm chú nhìn Vương Hạo Thần hồi lâu, xác định cổ kiếm ý kia không phải là giả, mới hít sâu một hơi rồi nói:

- Thất Tinh Vũ Sĩ lại có được Tam Trọng Kiếm Ý! Không nghĩ tới, ta đời này có thể nhìn thấy một vị kiếm đạo kỳ tài có thể sánh với Kiếm Quân Mạc Thanh Hư năm đó! Thi Dao, người thật sự đã thu được một đệ tử tốt!

Nhạc Thi Dao cười khỏ, nói:

- Nói ra có lẽ thái trưởng lão cũng không tin, Vương Hạo Thần hắn là từ nửa năm trước mới bắt đầu luyện kiếm!

Lữ Thuần Quân hoài nghi chính mình vừa mới nghe nhầm, có chút không dám tin tưởng hỏi lại:

- Người là đang muốn nói với ta, tiểu tử kia trong vòng nửa năm, từ một kẻ không biết luyện kiếm đạt đến Tam Trọng Kiếm Ý?

- Ta cũng muốn biết hắn làm sao làm được!

Nhạc Thi Dao bắt đầu dĩ nói.

Lữ Thuần Quân lúc này mới xác định chính mình không có nghe nhầm, thần sắc có khó tin, cũng có hoan hỉ, nói:

- Lão phu rút lại lời nói vừa rồi, ở cùng cảnh giới, Vương Hạo Thần xác thực đã không có địch thủ ở trong Thiên Sinh Môn, cho dù là Trương Lăng cũng tuyệt đối không đánh lại hắn! Kiếm đạo thiên phú của hắn, tuyệt đối là cao nhất trong số tất cả những người mà lão phu từng gặp ngoài Mạc Thanh Hư!

Lời này của Lữ Thuần Quân, không thể không nói là nặng.

Mạc Thanh Hư tuy rằng tu vi và cả đời chỉ là Vũ Quân, thế nhưng kiếm đạo thiên phú của hắn thực sự có thể nói là che đậy một thế hệ, không ai có thể sánh ngang với hắn.

Lữ Thuần Quân luôn tự tin với kiếm đạo thiên phú của mình, thế nhưng hắn cũng tự thẹn không bằng người này, bởi vì hắn tại Vũ Sĩ cũng chỉ là lĩnh ngộ Lưỡng Trọng Kiếm, thế nhưng hắn phải hao tổn đến hơn hai năm thời gian mới làm được điểm này.

Đồng Hoa hoàng triều hiện nay đệ nhất kiếm đạo cường giả là Vân Hà Tông Thạch Kiếm Đạo Nhân, tại Vũ Sĩ đồng dạng ngộ ra Lưỡng Trọng Kiếm Ý, bất quá hắn chỉ hao tổn thời gian gần hai năm.

Thiên Sinh Môn tiền nhiệm tông chủ Trương Thanh Khuê là xuất sắc nhất, tại Vũ Sĩ chỉ dùng hơn một năm thời gian liền ngộ ra Bán Bộ Tam Trọng Kiếm Ý, chỉ thiếu chút nữa là có thể bước vào cảnh giới Tam Trọng.

Thế nhưng tất cả đều không thể sánh với Mạc Thanh Hư, phải biết, Mạc Thanh Hư ở Vũ Sĩ cảnh, là lĩnh ngộ đến Ngũ Trọng Kiếm Ý.

Vũ Sĩ cảnh liền có được Ngũ Trọng Kiếm Ý, cái này thực sự quá kinh khủng, cho dù là năm xưa Đồng Xuyên Kiếm Hoàng và Tảng Nguyệt Kiếm Hoàng cũng không làm được điểm này.

Tất nhiên, Mạc Thanh Hư tại Vũ Sĩ cảnh ngộ ra Ngũ Trọng Kiếm Ý, là có hai nguyên nhân chính.

Thứ nhất, Mạc Thanh Hư tu vi võ đạo tiến bộ rất chậm, vì hắn tuyệt đại bộ phận thời gian đều dùng cho việc luyện kiếm, chính vì thế, hắn tại Vũ Sĩ cảnh dừng lại lâu hơn những thiên tài kia khá nhiều, đây là nguyên nhân lớn nhất.

Thứ hai là kiếm đạo thiên phú của Mạc Thanh Hư thực sự rất cao, cao đến kinh hãi thế tục.

Lữ Thuần Quân vốn dĩ cho là, đời này bản thân mình không có khả năng có cơ hội nhìn thấy một vị kiếm đạo thiên tài có thể so sánh với Mạc Thanh Hư, không ngờ lúc này lại gặp

được rồi.

Vương Hạo Thần trong vòng nửa năm thời gian từ một kẻ mới bắt đầu luyện kiếm lĩnh ngộ ra Tam Trọng Kiếm Ý, cái này chỉ nghe thôi đã thấy rợn người, cho dù Mạc Thanh Hư trước kia cũng không hơn gì cái này a?

Nếu như Vương Hạo Thần chỉ có kiếm đạo thiên phú, Lữ Thuần Quân ngược lại sẽ không quá mức xem trọng hắn, thế nhưng ngoài kiếm đạo, Vương Hạo Thần tại trên chưởng đạo, quyền đạo, thổi đạo đều có được thành tựu không nhỏ, ngay cả căn cơ đều vô cùng vững chắc, nhục thân càng là so với tu vi mạnh hơn, có thể nói, Vương Hạo Thần chiến lực quá hoàn mỹ, vô cùng toàn diện.

- Vương Hạo Thần bây giờ, nói không chừng đã có được Tuyệt Thế cấp thiên tài chiến lực! Nếu hắn thực sự đạt đến mức này, lão phu nhất định sẽ dốc sức bồi dưỡng hắn, để hắn nhanh chóng trưởng thành!

Lữ Thuần Quân hai mắt chăm chú nhìn Vương Hạo Thần, hi vọng hắn lại cho mình một cái kinh hi.

Tam Tuyệt cũng không phải là cực hạn của các thiên tài, phía trên vẫn còn có một số cấp bậc cao hơn.

Tuyệt Thế cấp thiên tài, chính là loại thiên tài cao cấp hơn cả Tam Tuyệt thiên tài, bọn hắn sở hữu chiến lực có thể vượt qua bốn cái tiểu cảnh giới khiêu chiến địch nhân.

Tuyệt Thế cấp thiên tài, chỉ cần có đầy đủ tài nguyên, trở thành Vũ Tông gần như đã là chuyện vãn đóng thành thuyền, muốn đạp vào Tôn Giả chi vị cũng có cơ hội rất lớn, thậm chí còn có được một khả năng nhỏ nhoi có thể thành thánh.

Loại thiên tài này cực kỳ hiếm thấy, coi như nhìn lại Đông Hoa hoàng triều lịch sử, cũng chỉ có khai quốc hoàng đế, Táng Nguyệt Kiếm Hoàng, Trương Thanh Khuê được xem là Tuyệt Thế cấp thiên tài, cho dù là Lữ Thuần Quân năm xưa cũng không đạt tới cấp bậc này, hắn nhiều nhất chỉ có thể xem làm Tam Tuyệt nữa, so với Tuyệt Thế cấp thiên tài còn kém hơn nửa trù.

Bất kỳ một tông môn nào, có được một vị Tuyệt Thế cấp thiên tài, đều sẽ xem như báu vật, dùng tài nguyên tốt nhất đến bồi dưỡng hắn, thậm chí người này gần như đã được xác định là tông chủ đời tiếp theo của tông môn.

.....

Lúc này, Tư Mộ Liêm quả thực bị dả kích không nhỏ.

Hắn thân là Lữ Thuần Quân trăm năm qua duy nhất một cái đệ tử, tuy rằng chỉ là ký danh đệ tử, thế nhưng cũng không phải người thường có thể so sánh.

Hắn có được Kiếm Linh Thể, trời sinh có năng lực lĩnh ngộ kiếm ý dễ dàng hơn kiếm tu khác rất nhiều, thế nhưng hắn tại Vũ Sĩ cũng chỉ là ngộ Lưỡng Trọng Kiếm Ý mà thôi, còn kém rất xa Vương Hạo Thần.

- Sư đệ kiếm đạo thiên phú, thật là khiến cho người làm sư huynh như ta phải hổ thẹn!

Tư Mộ Liêm nhìn Vương Hạo Thần cười khổ nói.

- Sư huynh, chúng ta một chiêu phân thắng bại?

Vương Hạo Thần cười nói.

- Được!

Tư Mộ Liêm dứt khoát trực tiếp đồng ý.

Hai người đấu với nhau đã khá lâu, lúc này cũng nên kết thúc.

Vương Hạo Thần trên người cuộn cuộn kiếm khí dâng lên, so ra không hề kém cạnh Tư Mộ Liêm kiếm ý, cả người như hoá thành một thanh tuyệt thế thần kiếm.

Diệu Nhật Kiếm trong tay hắn, chậm rãi nâng lên, toát ra từng đợt chói mắt kiếm quang.

- Toàn Phong Kiếm Pháp chung cực nhất kiếm – Phong Quyền Lăng Thiên!

Vương Hạo Thần một kiếm này, không chỉ có toàn thân nguyên khí cùng với 10 thành nhục thân lực lượng kết hợp, mà còn có Tam Trọng Kiếm Ý gia trì, uy lực hoàn toàn chính xác là kinh thiên động địa, ngay cả Nhị Tinh Vũ Sư bình thường nhìn thấy một kiếm này cũng chỉ có thể nhượng bộ lui binh.

Một kiếm vừa đâm ra, ngập trời kiếm khí liền hoá thành một trận cuồng phong hư ảnh, lấy phong quyền làm trung tâm đánh về phía Tư Mộ Liêm.

Tư Mộ Liêm ánh mắt ngưng trọng, hắn cũng thi triển ra át chủ bài của mình.

Chỉ thấy hắn một tay kết ấn, trên thân kiếm trong tay hắn nhất thời xuất hiện từng đạo cổ lão văn tự, bộc phát ra cuồng đại khí thế.

- Nhật Nguyệt Kiếm Điển – Nhật Nguyệt Tề Minh!

Nguyệt nguyệt hư ảnh đồng thời xuất hiện, kiếm khí như hồng, thế kiếm như muốn xé rách thiên địa, cùng với cuồng phong hư ảnh cùng một chỗ đụng vào nhau.

Oanh!

Một tiếng nổ lớn vang lên, từng đợt nguyên khí dư ba lan tràn khắp Thanh Thiên Điện, may mắn có Lữ Thuần Quân tại, nếu không cho dù Thanh Thiên Điện kết cấu có lại tốt hơn cũng không thể không có chút tổn thương nào.

Vù! Vù!

Kinh lực hao hết, Vương Hạo Thần và Tư Mộ Liêm liền đồng thời tách ra.

Hai người đồng thời nhận lấy một chút tổn thương.

Vương Hạo Thần trên người có hơn chục đạo kiếm thương do kiếm khí gây ra, bắt quá chỉ là thương tích ngoài da, khí tức trên người vẫn hùng hậu như cũ.

Tư Mộ Liêm không có được nhục thân cường đại như Vương Hạo Thần, thương thể cũng nặng hơn, máu tươi nhuộm đỏ mấy chỗ y phục, may mắn bọn họ chỉ là luận bàn, vì thế Vương Hạo Thần ra tay đến điểm là dừng, vết thương của Tư Mộ Liêm cũng không quá nặng.

Bất quá, cao thấp đã rõ.

Tư Mộ Liêm cũng là người có phong độ, hẳn biết mình đã bại, liền hướng Vương Hạo Thần ôm quyền, nói:

- Sư đệ chiến lực kinh người, sư huynh ta bái tạ cam phong!

Vương Hạo Thần tra kiếm vào vỏ, khẽ cười nói:

- Ta may mắn thắng được, đa tạ sư huynh đã nhường!

Tư Mộ Liêm nhân phẩm rất không tệ, Vương Hạo Thần cũng muốn cho hắn chút mặt mũi.

Chiến đấu kết thúc, Lữ Thuần Quân thấy đệ tử của mình bại, nhưng không chỉ không tức giận, ngược lại còn hết sức vui mừng, nói:

- Tiểu tử kia quả nhiên là Tuyệt Thế cấp thiên tài!

Vương Hạo Thần chiến thắng, Nhạc Thi Dao tự nhiên là thay hắn cao hứng, trên khuôn mặt xinh đẹp cũng có ý cười, nói:

- Thật không biết nửa năm qua hắn đã trải qua những gì, chiến lực lại tăng tiến đến mức ta cũng có chút không dám tin tưởng!

Lữ Thuần Quân cười nói:

- Người, luôn có cơ duyên của mình!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 187: Ta và nàng, ai đẹp hơn?

- Thái trưởng lão! Người có nhìn ra hắn đến cùng là thể chất gì không?

Nhạc Thi Dao nhìn Lữ Thuần Quân hỏi.

Trên thực tế, lần này Nhạc Thi Dao để cho Vương Hạo Thần đến là muốn nhờ Lữ Thuần Quân nhìn một chút hắn thể chất đến cùng là thứ gì.

Nhạc Thi Dao từng thấy qua, Vương Hạo Thần nguyên khí phù hợp với tất cả các loại thuộc tính trên thế gian, thể nhưng nàng không nhìn ra được hắn đến cùng là loại thể chất gì.

Lữ Thuần Quân ở Thiên Sinh Môn nhất định là người có hiểu biết rộng nhất, vì thế nàng mới tìm đến hắn.

- Nói ra thật xấu hổ, lão phu cũng không nhìn ra tiểu tử này đến cùng là loại thể chất gì!

Lữ Thuần Quân cười khổ lắc đầu, từ nãy đến giờ hắn đã chú ý quan sát Vương Hạo Thần rất kỹ, thể nhưng thể chất của đối phương thực sự rất kỳ lạ, không giống bất cứ loại thể chất gì mà hắn biết.

Nhạc Thi Dao hơi thất vọng, ngay cả Lữ Thuần Quân cũng không nhìn được, vậy nàng phải tìm ai để hỏi?

- Người cũng không cần lo lắng, thể gian không thiếu cái lạ, thể chất của tiểu tử kia tuy kỳ lạ, nhưng chắc sẽ không có bất lợi gì việc tu hành của hắn!

Lữ Thuần Quân nói.

Nhạc Thi Dao không thể làm gì khác, chỉ có thể gật đầu xem như tán thành.

.....

Lữ Thuần Quân đợi Vương Hạo Thần và Tư Mộ Liêm hỏi khí xong liền triệu kiến bọn hắn.

- Tiểu tử! Tự giới thiệu với người một chút, lão phu tên gọi Lữ Thuần Quân, là thái thượng trưởng lão của Thiên Sinh Môn! Người có muốn trở thành đệ tử của ta hay không?

Lữ Thuần Quân không nói quanh nói co, mà trực tiếp nói thẳng ý định của mình.

Tư Mộ Liêm hơi giật mình, bắt quá rất nhanh liền cảm thấy bình thường, lấy thiên phú Vương Hạo Thần, nếu như Lữ Thuần Quân còn không động tâm, vậy hẳn hết cách rồi.

Lại nói, Tư Mộ Liêm đối với Vương Hạo Thần có ấn tượng khá tốt, người này là người hắn có thể kết giao.

- Đa tạ thái trưởng lão hảo ý, nhưng đệ tử xin từ chối!

Tất cả mọi người đều cho rằng Vương Hạo Thần sẽ lập tức đồng ý, ai biết hắn lại từ chối không chần chờ.

Lữ Thuần Quân cũng không nghĩ tới Vương Hạo Thần sẽ từ chối hắn, lông mày hơi nhíu lại, nói:

- Tiểu tử, ta biết người có thiên phú rất cao, thể nhưng ta phải nói thẳng, ở độ tuổi của người mà chỉ có tu vi Thất Tinh Vũ Sĩ là quá thấp! Nếu như người bái ta làm thầy, ta sẽ dốc toàn

lực hỗ trợ người tu luyện, trong thời gian ngắn nhất định có thể giúp người có đủ thực lực đi tranh một chuyến Vô Bàng Thập Tú!

Lữ Thuần Quân cũng không nói suông, nếu Vương Hạo Thần trở thành đệ tử của hắn, nhất định sẽ được hưởng thụ điều kiện tu luyện tốt nhất, thực lực coi như không muốn tiến nhanh cũng không được.

- Hào ý của thái trưởng lão đệ tử xin tâm lĩnh, nhưng đệ tử vẫn xin từ chối!

Vương Hạo Thần tâm ý không hề giao động nói.

Lữ Thuần Quân lông mày nhíu lại càng sâu.

Nhạc Thi Dao ở một bên khoé miệng khẽ giật giật, nhưng cuối cùng vẫn không lên tiếng.

- Sư đệ! Người sao có thể hồ đồ như vậy? Chỉ cần người báai sư phụ ta làm vi sư, dựa vào thiên phú của người lại được sư phụ ta chỉ dạy, tương lai coi như người muốn làm một phong chi chủ cũng không phải không thể!

Tư Mộ Liêm nhìn Vương Hạo Thần nói.

- Ta có nỗi khổ riêng!

Vương Hạo Thần nói.

Tư Mộ Liêm biết hắn không muốn nói ra lý do thực sự, chỉ có thể chán nản lắc đầu bỏ cuộc.

Lữ Thuần Quân chăm chú nhìn Vương Hạo Thần, đoán ra được chút gì đó.

- Tốt! Nếu người đã không muốn, lão phu cũng không ép buộc người! Bây giờ người có thể ra về!

Lữ Thuần Quân thanh âm đậm mạc nói, xem như trục khách.

Nhạc Thi Dao biết Lữ Thuần Quân trong lòng không vui, vì thế lập tức cùng Vương Hạo Thần hành lễ với hắn, sau đó nhanh chóng rời đi Thanh Thiên Điện.

Trong điện, chỉ còn lại Lữ Thuần Quân và Tư Mộ Liêm.

- Sư phụ! Ta thật không hiểu, vì sao Vương sư đệ lại không muốn trở thành đệ tử của người!

Lữ Thuần Quân cũng đang trầm tư, không hiểu sao, hắn lại có một loại cảm giác, Vương Hạo Thần cùng Trương Thanh Vũ năm xưa lại có vài nét tương đồng.

Năm xưa, chuyện của Trương Thanh Vũ là một trong những khiến Lữ Thuần Quân ân hận nhất, hắn tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy xảy ra một lần nữa, lại nói, Thiên Sinh Môn lúc này thực sự không thể lại mất đi một thiên tài như Vương Hạo Thần.

.....

Trời đã về đêm, Vương Hạo Thần cũng không có lập tức trở về gian phòng của mình, mà ở bên ngoài nhìn bầu trời đêm, trong lòng đang suy tư.

Nhạc Thi Dao không biết từ khi nào đã đi đến bên cạnh hắn.

Nàng mặc một bộ bạch y màu trắng, tóc đen dài chấm lưng nhu thuận như thác nước, da thịt trắng muốt như được thần ngọc điêu khắc mà thành, khí chất tựa như lăng ba tiên tử không nhiễm bụi trần, xinh đẹp tuyệt trần.

Nàng quá đẹp, bất cứ nữ nhân xinh đẹp nào đứng cạnh nàng cũng sẽ âm thầm phai mờ, bất cứ nam nhân nào ở bên nàng đều sẽ tự ti mặc cảm, cảm thấy chính mình không xứng với nàng.

- Nửa năm không thấy, người tiến bộ rất nhiều!

Nhạc Thi Dao nói.

- Còn không đủ!

Vương Hạo Thần lắc đầu nói.

Lục Phong đại hội càng lúc càng đến gần, dựa vào chút thực lực bây giờ của hắn, đi lên vô đài không bị người ta đánh chết đã là phúc lớn mạng lớn.

- Người đã làm rất tốt, không cần phải cứ ép mình như vậy!

Nhạc Thi Dao nhìn Vương Hạo Thần, thấy khuôn mặt trẻ tuổi của hắn lâu ngày không gặp đã nhiều thêm một tia phong trần từng trải, trong lòng không khỏi đau lòng.

Người khác chỉ biết Vương Hạo Thần rất có thể là một vị Tuyệt Thế cấp thiên tài, thế nhưng đâu ai biết được, hắn để có được thực lực như ngày hôm nay đã phải bỏ ra bao nhiêu cố gắng?

Nhạc Thi Dao đi về phía trước một bước, nắm lấy tay Vương Hạo Thần, đôi môi đỏ óng ánh nở một nụ cười xinh đẹp, nhìn hắn nói:

- Kể cho ta nửa năm người đã trải qua như thế nào, được không?

Vương Hạo Thần trong lòng trước đó vốn dĩ có rất nhiều chuyện muốn nói với Nhạc Thi Dao, thế nhưng khi gặp lại, hắn lại giống như một con gà mắc tóc, cái gì cũng không thốt ra được, lúc này nghe nàng nói vậy, liền khẽ gật đầu đáp:

- Được!

Hai người đi đến ngồi bên cạnh con suối mà bọn họ hay đến trước kia, Vương Hạo Thần chậm rãi kể lại những chuyện mà hắn đã gặp trong nửa năm qua.

Vương Hạo Thần kể rất chi tiết, đến khi hết chuyện cũng đã hao tổn hơn một canh giờ thời gian.

- Không ngờ người đã gặp qua Lý Mộ Tinh!

Nhạc Thi Dao hơi kinh ngạc nói.

- Sư nương có quen biết với Phi Vũ Kiếm Vương sao?

Vương Hạo Thần hỏi.

- Xem như là thế đi!

Nhạc Thi Dao nói.

Nàng cùng Lý Mộ Tinh đúng là có chút quen biết, hai người đều được xếp vào Thập Đại Vương Giả Bảng.

- Người lá gan cũng quá lớn, vậy mà dám cướp đồ vật trong tay Xích Diễm Thiên Hồ!

Nhạc Thi Dao buồn bực nhìn Vương Hạo Thần nói.

Nàng có thể tưởng tượng ra, Vương Hạo Thần tu vì lúc đó chẳng chỉ là Vũ Đồ, lại dám lẫn vào tràng chiến của hai vị Vũ Vương, cái này không biết phải dùng cách nói gì để mô tả độ hung hiểm trong đó, bởi vì hai người kia chỉ cần thổi một hơi khẩu khí cũng đủ cho hắn chết một vạn lần.

- Nếu không mạo hiểm như vậy, ta cũng không có khả năng lấy được Kiếm Quân truyền thừa!

Vương Hạo Thần nói.

- Trước đây ta cũng không nghĩ ở nơi đó có Kiếm Quân truyền thừa, chẳng qua là để người đi thử thời vận một lần mà thôi! Không nghĩ tới, ở chỗ đó lại có một đầu có thể so sánh với Vũ Vương Xích Diễm Thiên Hồ, càng không nghĩ tới, tiểu tử người đã biết lại còn dám không muốn sống xông vào!

Nhạc Thi Dao vừa nói khẽ lườm Vương Hạo Thần.

- Mạng ta rất cứng, không chết được!

Vương Hạo Thần cười nói.

Nhạc Thi Dao đối với tính cách cứng đầu của mình xem như hiểu rõ, không tiếp tục cùng hắn tranh luận.

Thế nhưng là, muốn nàng bỏ qua cho tiểu tử này dễ dàng như vậy, không có cửa đâu!

- Người đã gặp qua Lý Mộ Tinh, hơn nữa còn giúp nàng trị thương! Xem ra quan hệ giữa các người rất không tệ a?

Nhạc Thi Dao giọng điệu trở nên có chút âm dương quái khí.

Vương Hạo Thần hồn nhiên không phát giác lời nói của nàng có gai, khẽ gật đầu nói:

- Chúng ta là hảo bằng hữu!

Hắn và Lý Mộ Tinh quan hệ tuy có hơi đặc thù, nhưng chung quy đúng là còn không có bước ra một bước kia.

Nhạc Thi Dao gặp hắn không phù nhận, nội tâm lập tức sinh ra một tia khó chịu, thanh âm chua chua nói tiếp:

- Ta nghe nói Lý Mộ Tinh là Văn Hà Tông một thế hệ đệ nhất mỹ nữ, người nói nàng có đẹp như lời đồn hay không?

Vốn dĩ chỉ là muốn trêu chọc hắn một chút, thế nhưng không hiểu sao nàng lại tức giận vì chuyện này.

Vương Hạo Thần đã cảm thấy trong lời nói của nàng có gì đó không đúng, thế nhưng bản thân hắn lại giống như hoà thượng sờ không thấy tóc, do dự một chút rồi mới lại gật đầu đáp:

- Lời đồn hắn là không sai!

Lời này vừa ra khỏi miệng, Vương Hạo Thần liền cảm thấy nhiệt độ xung quanh mình giảm xuống mấy độ.

Nhạc Thi Dao khuôn mặt tuyệt mỹ phủ kín một tầng băng sương, ngay cả thanh âm đều trở nên lạnh lùng tê tái lòng người, nói:

- Vậy người nói xem, ta với nàng, ai đẹp hơn?

Đến lúc này cho dù là tên đầu đất như Vương Hạo Thần cũng đã hiểu ra một ít chuyện, trong lòng không khỏi im lặng, hắn thực sự không thể hiểu nổi nữ nhân đôi lúc rốt cuộc nghĩ gì trong đầu.

Hắn có cảm giác, nếu như mình trả lời câu hỏi này không hợp ý Nhạc Thi Dao, hậu quả hắn phải gánh chịu tuyệt đối không thể tưởng tượng.

Có lẽ, không có nữ nhân nào muốn nghe nam nhân mà mình thích khen hoặc kể nhiều về một nữ nhân khác.

Vương Hạo Thần lần này xem như học được một bài học, tuyệt đối không đến nói quá nhiều về một nữ nhân khác trước mặt Nhạc Thi Dao.

Đương nhiên, câu hỏi này kỳ thực chẳng có gì là khó trả lời với Vương Hạo Thần, hắn không chút do dự đáp:

- Trong lòng ta, không có bất cứ nữ tử nào đẹp hơn sư nương!

Đây là lời nói thật lòng của hắn, bởi lẽ hiện tại chẳng có nữ tử nào có thể thay thế được địa vị của Nhạc Thi Dao trong lòng hắn.

Nhạc Thi Dao vốn dĩ là sắp nổi giận, lại thấy hần trả lời lưu loát như vậy, trong lòng giống như được ăn mật ngọt, không tiếp tục so đo với hần, về mặt như là đang muốn nói “ xem như ngươi biết điều “.

Vương Hạo Thần cười khở lắc đầu, sư nương tựa như tiên tử của hần, đôi khi cũng rất trẻ con a.

Có lẽ rất nhiều đệ tử trong Thiên Sinh Môn cũng không nghĩ tới, nữ thần trong mộng của họ còn có một mặt đáng yêu như vậy với nam nhân khác.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: Mê tình

- Tiểu Thần Thần! Ngươi nói cho ta biết, vì sao vừa rồi thái trưởng lão muốn thu ngươi làm đồ đệ ngươi lại không đồng ý?

Nhạc Thi Dao nghiêm mặt nhìn Vương Hạo Thần hỏi.

Vương Hạo Thần thần sắc hơi cứng đờ, hần do dự một chút rồi nói:

- Bởi vì ta đã có sư phụ! A...

Hần vừa nói xong, đầu đã bị Nhạc Thi Dao dùng tay gõ một cái đau điếng.

- Nói thật!

Nhạc Thi Dao trầm giọng nói.

Thực sự thì có quý mới tin câu trả lời của Vương Hạo Thần, ai cũng biết Tiểu Hàn Dư từ lâu đã không còn xem hần là đệ tử, cũng đã ngầm tuyên bố Vương Hạo Thần không phải là đệ tử hần.

Lúc này Vương Hạo Thần còn có thể ở lại Minh Thiên Phong, kỳ thực là bởi vì Nhạc Thi Dao quan hệ, chính xác mà nói, nàng là nửa cái sư phụ của hần, chỉ là không có chứng thực mà thôi.

Vương Hạo Thần đành phải nghiêm túc, giọng điệu lần này vô cùng trang trọng, nói:

- Bởi vì nếu ta trở thành đệ tử của thái trưởng lão, ta nhất định phải đến Lôi Ngục Phong tu luyện! Nếu như vậy, ta liền không thể gặp sư nương mỗi ngày được nữa, không thể nói chuyện, cũng không thể nấu ăn cho ngươi... ai nha

- Ngươi nghiêm túc một chút cho ta!

Nhạc Thi Dao khuôn mặt đỏ ửng, lại lấy tay gõ lên đầu hần ba cái, bực bội nói.

- Sư nương, đệ tử đây là đang nói thật!

Vương Hạo Thần về mặt đáng thương nói.

Nhạc Thi Dao nhìn hần một chút, sau đó lấy tay xoa xoa mi tâm, nàng biết đây không phải lý do thực sự, thế nhưng hần đã không muốn nói thật, nàng cũng không tiện ép hần.

Lại nói, lấy tính cách cứng đầu của tiểu tử này, chỉ cần là chuyện hần không muốn, người khác căn bản không thể ép buộc hần, đây chính là lý do Nhạc Thi Dao không có khuyên hần ở trước mặt Lữ Thuần Quân.

Nàng quá hiểu tính cách của hần.

- Tiểu Thần Thần! Ngươi ra ngoài lâu như vậy mới trở về, sắp tới ngươi liền ở cùng ta, ta dẫn ngươi đi đến một chỗ bảo địa để tu luyện!

Nhạc Thi Dao nhìn Vương Hạo Thần dịu dàng nói.

Nàng biết, Vương Hạo Thần khởi điểm chậm hơn người rất nhiều, vì thế hần phải cố gắng gấp bội, con đường của hần khó khăn hơn người khác rất nhiều, vì thế nàng muốn tận lực giúp hần một tay, nàng muốn hần biết nàng có thể làm chỗ dựa của hần, giúp hần chia sẻ áp lực.

- Sư nương! Ta thật sự có thể cùng ngươi luyện võ sao?

Vương Hạo Thần hai mắt sáng lên, đây là điều tuyệt vời nhất hần từng nghe trong một khoảng thời gian dài.

- Ừm!

Nhạc Thi Dao mỉm cười gật đầu.

Nụ cười của nàng, tựa như bách hoa đua nở, đẹp đến kinh tâm động phách, khó trách trên đời có những hoàng đế cam nguyện đánh đổi cả giang sơn chỉ để đổi lấy nụ cười của mỹ nhân.

Vương Hạo Thần bị nụ cười của nàng thu hút đến mức không thể dời mắt, si ngốc nhìn Nhạc Thi Dao không chớp mắt.

Không thể trách hần, đây là vì nàng quá đẹp.

Nhạc Thi Dao bị hần nhìn chăm chăm như vậy cũng có chút ngượng ngùng, nàng nhìn ra được, trong mắt của hần, có lửa nóng tình ý đang thiêu đốt.

- Người... người nghỉ sớm đi, ta quay về trước!

Nhạc Thi Dao vội đứng lên rồi đi, thế nhưng còn chưa đợi nàng cất bước, đã có một bàn tay giữ chặt lấy cánh tay trắng như ngọc của nàng, chủ nhân của cánh tay đó hơi dùng sức, kéo nàng về phía mình.

Nhạc Thi Dao không kịp đề phòng, mất thăng bằng ngã xuống, lại bị một vòng tay cường tráng đỡ lấy.

Vương Hạo Thần tuy là mới 17 tuổi, nhưng cơ thể đã phát triển vô cùng tốt, cao lớn mà cân đối duy mỹ, hần thâm tình nhìn Nhạc Thi Dao, hai cánh tay trường kiện trực tiếp đem nàng ôm vào lòng.

Nhạc Thi Dao ngồi trong lòng hần, thần sắc trở nên có chút bối rối, ấp úng nói:

- Người muốn làm gì?

Vương Hạo Thần nhìn người ngọc ở trong lòng, dung nhan của nàng cho dù là dùng bốn chữ khuynh quốc khuynh thành cũng không đủ để miêu tả, nàng đẹp thánh khiết nhưng cũng quyến rũ động lòng người.

Vương Hạo Thần không đáp lại câu hỏi của Nhạc Thi Dao, chỉ im lặng ngắm nàng.

Dần dần, Nhạc Thi Dao phát hiện ánh mắt của Vương Hạo Thần vậy mà nóng rực lên, hơi thở trở nên dồn dập, hai tay của hần trong vô thức vậy mà khẽ xiết chặt nàng.

Vương Hạo Thần định lực luôn luôn rất tốt, thế nhưng ở trước mặt Nhạc Thi Dao thì khác, định lực của hần không ngờ trở nên yếu ớt không chịu nổi.

Hai người cứ giữ nguyên tư thế như vậy, hai mắt nhìn nhau, ở trong mắt nơi đó có một loại tình cảm không cần ai phải nói cũng biết rõ.

Vương Hạo Thần cảm giác chính mình đã bắt đầu mất kiểm soát, đầu óc của hần không suy nghĩ được gì vào lúc đó, hần chỉ biết là, bờ môi hần không biết từ lúc nào đã tìm đến bờ môi đỏ mọng của Nhạc Thi Dao, chậm rãi hôn nàng.

Nhạc Thi Dao thần trí cũng trở nên có chút mơ hồ, ở trước mặt nam nhân khác, nàng luôn giữ khoảng cách, thế nhưng đối với Vương Hạo Thần thì không như vậy, nàng ngồi im nhìn ngắm dung mạo tuấn tú của hần, để mặc cho môi hần in lên môi nàng.

Vương Hạo Thần hôn không giờ, thế nhưng mỗi khi hần và Nhạc Thi Dao hôn đều kéo dài rất lâu, nụ hôn của bọn họ rất nhẹ nhàng, bởi vì họ đều yêu quý và tôn trọng đối phương, hôn chưa bao giờ là nhằm chán với họ.

Vương Hạo Thần thưởng thức hương vị ngọt lịm nơi miệng của Nhạc Thi Dao, đây là thứ hiếm hoi trên đời khiến hần mê mẩn không bao giờ chán.

Cũng chẳng biết hai người đã hôn nhau bao lâu, chỉ biết là cả hai người bọn họ đều bị cuốn vào nụ hôn đó đến mức không thể tự thoát ra.

Phải đến khi cả hai thực sự không còn không khí để thở, bọn họ mới miễn cưỡng buông nhau, khó khăn hít thở từng ngụm.

Nụ hôn vừa rồi dường như đã giải phóng tình cảm chất chứa trong lòng Vương Hạo Thần, hần ôm chặt lấy thân thể mềm mại của Nhạc Thi Dao, khuôn mặt tuấn tú vùi vào ngực nàng, thanh âm khàn khàn đứt quãng nói:

- Sur nương, nửa năm qua... ta không có lúc nào là không nhớ người! Ta thực sự nhớ người... rất nhớ người...

Giọng nói của hần chứa đầy tình cảm, khiến cho người trong lòng hần không thể không cảm động.

Thì ra, nàng đối với hần quan trọng như vậy!

Nhạc Thi Dao bạo dạn dang tay ôm lấy Vương Hạo Thần, một tay khẽ xoa tóc hần, ôn nhu nói nhỏ:

- Tiểu Thần Thần! Ta cũng rất nhớ người!

Vương Hạo Thần hít hà hương thơm trên người Nhạc Thi Dao không biết chán, nàng đối với hần tựa như là chất gây nghiện, một khi bước vào liền không cách nào tự thoát ra.

Vương Hạo Thần cả người bị dục hoả thiêu đốt, hần ở bên tai nàng thì thầm nói:

- Sur nương, chúng ta... làm tiếp chuyện đêm hôm đó đi!

Nhạc Thi Dao nghe xong thì sững sờ, tiếp sau đó, khuôn mặt nàng lập tức biến thành thành đỏ bừng như máu.

Vương Hạo Thần hoàn toàn không còn kiểm chế được chính mình, hần chỉ làm theo bản năng, trong đầu chỉ còn lại một suy nghĩ duy nhất, đó là hần muốn nàng.

Hần vùi mặt vào ngực nàng, một tay luồn vào trong y phục, chạm vào làn da mát lạnh của nàng.

- Ừm...

Bộ vị nhạy cảm bị tập kích, Nhạc Thi Dao thân thể truyền đến từng trận tê dại, không nhịn được phải rên lên một tiếng như mèo kêu.

Nàng không biết, thanh âm này của nàng đối với Vương Hạo Thần có bao nhiêu lực sát thương, trong tình cảnh này càng là giống như đổ thêm dầu vào lửa.

- Chết tiệt!

Vương Hạo Thần chửi nhỏ một tiếng, động tác càng thêm gấp gáp.

Nhạc Thi Dao lần đầu tiên thấy hần nói năng thô lỗ như vậy trước mặt mình, không khỏi từ trong men tình hơi hồi tỉnh lại, vừa rồi nàng bị Vương Hạo Thần cuốn theo, gần như là chỉ hoạt động theo bản năng, bây giờ mới phát hiện tư thế của hai người đã tương đương thân mật, trong lòng càng thêm ngưng ngượng.

Nàng so với Vương Hạo Thần là lớn hơn mấy tuổi, nhưng đối với chuyện nam nữ thật sự là một chút cũng không tinh thông.

- Tiểu Thần Thần! Người... chậm một chút...

Nhạc Thi Dao mặt đỏ tai hồng nhìn nam nhân đang hành sự trên cơ thể nàng, thanh âm kiều mỵ đứt quãng của nàng chẳng những không khiến cho Vương Hạo Thần dừng lại, ngược lại còn khiến hắn cuồng nhiệt hơn.

- Không được!

Vương Hạo Thần khàn giọng nói.

Nhạc Thi Dao tưởng mình vừa mới nghe nhầm, từ xưa đến nay, có lẽ đây cũng là lần đầu tiên Vương Hạo Thần dám nói hai chữ không được với nàng.

Vương Hạo Thần lưu luyến rời khỏi cặp tuyết lê đầy đặn mê người kia, dúi môi lên cổ ngọc của nàng, nhẹ nhàng hôn lấy, thanh âm trầm đục chậm rãi nói:

- Sư nương, trên đời này có rất chuyện ta có thể nhịn được! Thế nhưng, riêng chuyện này ta không cách nhịn nổi!

Thanh âm của hắn khàn khàn lộ ra vẻ nam tính quyến rũ, nhưng lại vô cùng nóng bỏng, cả người không khác gì lò lửa.

Nhạc Thi Dao hai mắt nổi lên một tầng sương mù, đưa tay vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của hắn, trong lòng tràn ngập nhu tình.

Nàng nhìn hai mắt đầy lửa nóng của Vương Hạo Thần, khẽ cắn môi, tựa hồ đã làm ra quyết định, lập tức duỗi ra hai cánh tay, tại dưới ánh mắt sừng sờ của Vương Hạo Thần chậm rãi cởi từng chiến cúc áo trên người hắn.

Vương Hạo Thần ngo ngắc cả người, hắn chưa bao giờ dám nghĩ sư nương sẽ bạo dạng như vậy.

Trên thực tế nếu như vừa rồi nàng thực sự không muốn đề quan hệ của họ tiến thêm một bước, Vương Hạo Thần cho dù có khó chịu đến đâu cũng sẽ cắn răng nhịn xuống, thế nhưng nàng lại đề cho hắn bắt ngờ.

Nhạc Thi Dao cảm giác được Vương Hạo Thần đang dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn mình, má ngọc càng thêm đỏ rực, không nhịn được khẽ gắt lên:

- Người đừng nhìn nữa!

Vương Hạo Thần thực sự rất thích ngắm Nhạc Thi Dao lúc nàng đang ngượng, bởi vì nàng bộ dạng lúc đó không chỉ quyến rũ mà còn rất đáng yêu.

- Tốt! Ta không nhìn!

Vương Hạo Thần cười khê, một tay bắt lấy cái cằm thon gọn của giai nhân trong lòng, ôn nhu hôn nàng.

Nụ hôn giữa hai người luôn nhẹ nhàng, nhưng cũng luôn vô cùng nồng cháy, cả hai đều chỉ hận không thể đem người trước mắt hoà tan vào mình.

Vương Hạo Thần dùng lưỡi cạy mở hàm răng trắng như tuyết, một bên đùa giỡn với chiếc đỉnh hương của nàng, một bên lại thưởng thức hương vị ngọt lịm mà hắn say mê.

Nhạc Thi Dao bị hắn hôn đến mơ hồ, trong lúc ý loạn tình mê vậy mà không sao cởi được toàn bộ cúc áo trên người hắn.

Giống như bao lần khác, chiếc hôn này giữa hai người kéo dài rất lâu, thậm chí ngay cả Vương Hạo Thần bờ môi đều có chút run lên, hai người mới ngừng lại được, không ngừng thở dốc.

Vương Hạo Thần chú ý Nhạc Thi Dao lóng ngóng mãi vẫn không cởi được áo của hắn, không nhịn lại cười một tiếng.

- Sư nương, người để ta tự cởi!

Nhạc Thi Dao vừa giận vừa ngượng, tên đáng ghét trước mắt lại dám coi thường nàng.

- Không cần đâu!

Bỗng nhiên, nàng nhìn Vương Hạo Thần cười giảo hoạt, nhân lúc hắn còn chưa hiểu chuyện gì, hai cánh tay hơi dùng lực, trực tiếp đem áo ngoài của hắn xé rách làm đôi.

-!

Vương Hạo Thần im lặng tới cực điểm, sư nương băng thanh ngọc khiết không nhiễm bụi trần thường ngày của hắn đâu rồi?

Áo ngoài bị xé rách, để lộ ra thân thể cường tráng tuyệt đẹp của Vương Hạo Thần, làn da trắng khiến cho rất nhiều nữ nhân phải ghen tị, trên thân có từng đầu cơ bắp hình dáng tinh chuẩn, đủ để khiến bất cứ nữ tử nào nhìn thấy cũng sẽ bị hấp dẫn.

Nhạc Thi Dao không muốn nhìn nhiều để tránh bị hắn trêu chọc, thế nhưng lại không ngăn được chính mình, ánh mắt có chút si mê chăm chú nhìn hắn.

- Sư nương! Người còn tiếp tục nhìn nữa là ta không nhịn nổi đâu!

Vương Hạo Thần khàn giọng nói, hắn cũng đâu khác gì nàng, thậm chí dục vọng của hắn so với nàng còn lớn hơn nhiều.

Nhạc Thi Dao giống như không nghe thấy hắn nói chuyện, lấy tay vẽ vòng lên trên bộ ngực cường tráng của hắn, bộ dạng rất thích thú pha chút trẻ con.

Vương Hạo Thần thở hắt một hơi, nữ nhân này, rõ ràng là đang cố tình chọc tức hắn.

Vương Hạo Thần không tiếp tục nhẫn nhịn nữa, hắn bắt lấy hai tay của nàng, sau đó mạnh mẽ đè nàng nằm xuống trên nền cỏ mềm mại.

- Đứng... không phải ở đây!

Nhạc Thi Dao khẽ nói, toàn thân nàng lúc này đã đỏ bừng như táo chín, kiều mị không thể tả.

- Đến gian phòng của ta!

Vương Hạo Thần im lặng, lúc này hắn thực sự không muốn nói thừa nửa câu, trực tiếp ôm lấy Nhạc Thi Dao, hướng gian phòng của nàng đi tới.

Nhạc Thi Dao hai tay ôm cổ Vương Hạo Thần, đôi mắt đẹp nhu tình nhìn hắn, nàng biết rõ chuyện gì sẽ xảy ra một khi hai người tiến vào trong phòng, nàng cũng không ngờ nó sẽ đến nhanh chóng như vậy, bất quá như vậy thì đã sao, dù sao nàng sớm cũng đã yêu nam nhân trước mắt, đem tất cả trao cho hắn sớm một chút hay muộn một chút thì có gì khác nhau?

Rất liền đến nơi, Vương Hạo Thần một tay ôm Nhạc Thi Dao, một tay khác đẩy cửa đi vào.

Cánh cửa chỉ vừa mới đóng kín, là hắn lại lao vào nàng, hai thân hình lập tức quấn chặt lấy nhau trong màn đêm.

Trong căn phòng, xuân quang tràn ngập, thỉnh thoảng lại có từng đạo rên rỉ khiến người ta mặt đỏ tai hồng vang lên, không gì sánh được ngọt ngào.

Một đêm nay, có lẽ một đêm đẹp nhất từ trước đến nay của cả hai người.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 189: Không xuống giường được?

Sáng hôm sau,

Vương Hạo Thần từ trong mơ màng tỉnh lại, phát giác lúc này đã gần trưa, đã rất lâu rồi hắn mới ngủ dậy muộn như vậy.

Cánh tay truyền đến cảm giác nặng nề, Vương Hạo Thần đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy Nhạc Thi Dao đang gối đầu lên tay hắn, tựa như mèo nhỏ cuộn mình nằm trong lòng hắn ngủ say, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng hít thở khe khẽ, trên môi còn ẩn hiện nụ cười ngọt ngào thư thái.

Bộ dáng nàng khi ngủ rất yên bình, tựa như thiên thần.

Tư thế của hai người vô cùng thân mật, giống như vĩnh viễn không thể tách rời.

Vương Hạo Thần dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve vài sợi tóc mượt mà của nàng, trong lòng dâng lên một cảm giác hạnh phúc an nhàn.

Lúc này, Nhạc Thi Dao bỗng nhiên khẽ ngậm một tiếng, đôi mắt đẹp mang theo một tia ngại ngùng mà lười biếng từ từ mở ra.

- Chào buổi sáng, nữ hoàng của ta!

Dưới ánh nắng dịu nhẹ, dung mạo tuấn tú như trích tiên của Vương Hạo Thần tựa hồ trở nên ấm áp dịu dàng hơn mấy phần, khẽ mỉm cười nhìn người ngọc trong lòng nói.

Nhạc Thi Dao nhìn nam tử tuấn tú đang nằm bên cạnh mình, lại phát giác nàng vậy mà không có một mảnh vải che thân, cả người rúc vào trong ngực hắn, thậm chí dễ dàng có thể ngửi được hương thơm nam tính trên người hắn, ký ức của đêm hôm qua lại ủa về, khiến cho nàng ngượng ngùng đến đỏ bừng hai má, vội vàng trốn vào trong chăn, cố gắng che đi thân thể tuyệt mỹ dự hoặc của mình.

- Chào buổi sáng!

Thanh âm của nàng nhỏ bé như muỗi kêu.

- Chúng ta cái gì cũng đều đã làm rồi, nàng còn ngượng gì chứ?

Vương Hạo Thần bật cười, đem chân móng kéo xuống, cũng không để ý đến ánh mắt giận dữ của ai đó, đầu hơi cúi xuống, nhẹ nhàng đặt môi mình lên môi nàng.

Nhạc Thi Dao tuy rằng đang rất bối rối, thế nhưng lại không cưỡng lại được nụ hôn quyến rũ của Vương Hạo Thần, rất nhanh liền bị hắn lôi cuốn theo, hai tay ôm lấy cổ hắn, mãnh liệt đáp trả.

Nụ hôn của hai người, luôn ngọt ngào mà kéo dài, bởi vì không có người nào muốn chấm dứt nó trước.

Vương Hạo Thần rời khỏi môi Nhạc Thi Dao, mỉm cười nói:

- Nàng nghỉ ngơi đi, ta đi làm bữa sáng!

Nói rồi, Vương Hạo Thần đứng dậy ra khỏi giường, trước khi đi còn lấy chân đạp lên người Nhạc Thi Dao, lại lưu luyến hôn nhẹ lên trán nàng một cái, sau đó mới đi vào phòng tắm.

Không có cách, muốn làm gì cũng phải cần thân thể sạch sẽ một chút được.

Nhạc Thi Dao đợi hắn tắm rửa xong ra khỏi phòng mới khẽ thở phào một hơi, nàng khi đối mặt với Vương Hạo Thần, trái tim nhỏ không hiểu sao cứ nhảy loạn không ngừng, thật sự rất khó kiềm chế.

Nàng định đi tắm rửa một chút, nào ngờ thân thể hoàn toàn không có chút sức lực nào, không có cách nào ngồi dậy.

Nhạc Thi Dao trong lòng cười khổ, xem ra đây là hậu quả của đêm qua “ đại chiến “ quá sức.

Nói đi cũng phải nói lại, dù sao nàng cũng là Vũ Hoàng, Vương Hạo Thần chẳng qua chỉ là Vũ Sĩ, thế nhưng trong chuyện ấy nàng lại là người chịu thiệt, sức chịu đựng kém hơn cũng liền thôi, vì cái gì sau khi làm hắn thì tinh thần phần chấn vô cùng thư sướng còn nàng thì mệt mỏi đến không nhắc nổi một ngón tay?

Lúc này Nhạc Thi Dao mới chú ý, ngọc thể của mình vậy mà trần đầy chứng cứ hoan lạc, kết quả sau một đêm điên cuồng là trên người nàng ở đâu cũng có dấu vết của Vương Hạo Thần để lại, tựa như là đánh dấu chủ quyền.

Nhạc Thi Dao cảm nhận ngay cả nơi tư mật nhất của nàng đều có chút đau nhức, hai má càng thêm đỏ rực, thật không biết đêm qua Vương Hạo Thần đã muốn nàng bao nhiêu lần.

Lại nói, Vương Hạo Thần dường như cũng là lần đầu tiên làm chuyện xấu hổ này, hẳn làm sao lại có thể xung sức đến vậy?

Rất nhanh, Vương Hạo Thần quay lại, trên tay mang theo một mâm thức ăn.

Bữa sáng cũng khá đơn giản, chỉ có cháo thịt băm nấu với rau củ và Tổ Nữ Trà mà Nhạc Thi Dao thích nhất.

Vương Hạo Thần thấy nàng vẫn còn nằm trên giường thì hơi nghi hoặc, nhưng cũng không để ý nhiều, nhẹ nhàng nói:

- Thi Dao! Dậy đi, chúng ta cùng ăn sáng!

Đáng tiếc, hẳn cũng không biết người nào đó đã bị hấn hại tới mức không nhắc chân ra khỏi giường được.

- Người ra ngoài trước, lát nữa ta mình ăn!

Nhạc Thi Dao làm sao nói chính mình căn bản không thể đứng lên được, cái này quá xấu hổ, chỉ có thể tìm cách đem hấn đuổi đi.

Vương Hạo Thần nghe được trong thanh âm nàng có một tia hờn dỗi rõ ràng, lại nghĩ đến việc nàng từ này đến giờ luôn nằm trên giường không nhúc nhích, đoán ra phân nửa sự tình, thần sắc lập tức trở nên cổ quái, nhìn Nhạc Thi Dao nói:

- Nàng không phải là... không thể ra khỏi giường đi a?

- Là tại ai chứ?

Nhạc Thi Dao giận dỗi trừng mắt nhìn hấn, tựa như một con mèo nhỏ đang xù lông.

Nếu hấn đã nhận ra, vậy nàng cũng không cần tiếp tục che giấu, nhất định phải bắt đền hấn một chút.

- Cái này không thể trách ta a! Dù sao đêm qua nàng dường như cũng rất thích...

Vương Hạo Thần nói còn chưa hết câu, đã bị Nhạc Thi Dao xấu hổ trừng mắt đến mức phải im miệng.

Được rồi, trước mặt nữ nhân, cho dù đã có quan hệ đạo lý, cũng không tiện nhắc đến những chuyện đó.

- Tốt! Tốt! Là lỗi của ta, vậy đề ta giúp nàng ăn cháo, xem như tạ lỗi!

Vương Hạo Thần đành phải nghĩ biện pháp dỗ ngọt nàng, nếu không lấy tính cách của nàng, nhất định sẽ giận hấn một hồi.

- Không cần, người ra ngoài đi!

Nhạc Thi Dao làm sao có thể để hấn giúp nàng ăn, quá xấu hổ, quan trọng là, trên người nàng không có mặc quần áo a.

- Nàng ngay cả sức đứng dậy cũng không có, làm sao tự mình ăn?

Vương Hạo Thần hơi nhíu mày, hẳn biết Nhạc Thi Dao không phải đang giả vờ mà thực sự là kiệt sức, vì thế nhất định phải bồi bổ mới được, hẳn sao có thể để nàng tùy tiện làm theo ý mình.

- Ta tự có cách, người còn không mau ra ngoài?

Nhạc Thi Dao đem chăn trùm kín mặt, chỉ để lộ ra hai mắt trừng trừng nhìn hấn.

Vương Hạo Thần biết nữ nhân này lại giờ chứng cứng đầu, nói nhẹ bình thường là không xong, chỉ có thể dùng biện pháp mạnh.

Vương Hạo Thần đem mâm thức ăn đặt xuống bên cạnh giường, sau đó đứng dậy, Nhạc Thi Dao tưởng hấn muốn rời đi, trong lòng lập tức hơi dắc ý, nàng xem ra vẫn rất có uy quyền a.

Thế nhưng là, cảnh tượng tiếp theo liền để cho nàng sợ đến suýt nữa lăn xuống giường, chỉ thấy tên kia vậy mà khai giải áo bào, để lộ ra từng đường cơ bắp hoàn mỹ.

- A... người làm cái gì?

Nhạc Thi Dao vội vàng nhắm lại hai mắt, không dám xem cảnh hương diễm trước mắt.

- Nàng không ăn tức là nàng còn có sức, ta đem qua làm còn chưa đủ, vậy bây giờ chúng ta làm tiếp đi!

Vương Hạo Thần vừa nói vừa nắm lấy tấm chăn mỏng kéo lên, bộ dạng là muốn chui vào bên trong.

- Người không được vào, ta ăn còn không được sao?

Nhạc Thi Dao quả thực bị dọa sợ, nàng lúc này đã rất thảm rồi, nếu như lại bị hấn muốn thêm lần nữa, vậy chẳng phải nàng sẽ trực tiếp hồng mắt hay sao?

Nghĩ đến một màn nóng bỏng của đêm qua, khuôn mặt nhỏ của nàng không khỏi đỏ rực như táo chín, sống lưng có chút lạnh toát.

- Vậy còn không tề tề!

Vương Hạo Thần đạt được kết quả mình mong muốn, lập tức đem áo bào khoác trở lại, trên mặt lộ ra dáng cười đắc ý.

Nhạc Thi Dao biết mình trúng kế của kẻ trước mặt, giận đến không ngừng Vương mải rặng, nhìn khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ tiểu nhân đắc ý của hấn, nàng chỉ hận không thể xông lên cắn hấn mấy cái.

Vương Hạo Thần một tay cầm bát cháo còn đang bốc khói, một tay cầm muỗng múc một muỗng cháo nhỏ, xác định không quá nóng, mới đưa đến gần miệng Nhạc Thi Dao, nhẹ nhàng nói:

- Nàng thử một chút xem trù nghệ của ta có suy giảm chút nào không?

Nhạc Thi Dao từ trên muống cháo ngửi đến hương vị đồ ăn quen thuộc do hấn làm, trong lòng không khỏi dâng lên một chút thèm thuồng, không nhịn mở ra cái miệng anh đào, ôn thuận ăn cháo.

Đồ ăn của hấn làm, nàng luôn luôn thích.

Bát cháo do Vương Hạo Thần nấu không phải là phẩm vật, nguyên liệu đều là linh thực và thịt huyền thú, có tác dụng bồi bổ thân thể và hồi phục thể lực rất tốt.

Bình thường những linh thực và thịt huyền thú này rất khó chế biến, nếu như không có được trù nghệ cao món ăn làm ra sẽ rất khó ăn, Vương Hạo Thần bán linh nấu ăn quả thực không tệ, món ăn do hấn làm không chỉ không khó ăn mà còn rất thơm ngon, ngay cả Nhạc Thi Dao không cùng không nhịn được đẩy nhanh tốc độ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Tương lai

Rất nhanh, bát cháo trong tay Vương Hạo Thần liền bị người nào đó ăn sạch.

Nhạc Thi Dao ăn no mới phát hiện bản thân động tác có chút thất thố, không khỏi thảm oán hận chính mình, làm sao một chút định lực đối với đồ ăn do Vương Hạo Thần làm cũng không có.

Vương Hạo Thần ngược lại không có để ý, dù sao nàng cũng không không béo được.

Nhạc Thi Dao đang muốn lại ngủ một chút, ai biết Vương Hạo Thần lại kéo lên chăn mỏng, đem nàng ôm vào trong ngực.

Nhạc Thi Dao nào biết hấn sẽ có hành động như vậy, khuôn mặt lập tức đỏ bừng như máu, ở trong lòng hấn xấu hổ vùng vẫy.

Phải biết lúc này nàng không có mặc quần áo a, tuy rằng đêm qua hấn cái gì cũng đã nhìn thấy, thế nhưng nàng làm sao có thể hoàn toàn không có chút ngượng ngùng nào?

- Người cần tắm rửa!

Vương Hạo Thần để lại một câu như vậy, sau đó liền ôm Nhạc Thi Dao đi vào phòng tắm.

Sau khi ăn cháo, Nhạc Thi Dao đã hồi phục được chút khí lực, thế nhưng Vương Hạo Thần lại nhất quyết muốn giúp nàng tắm, nàng chung quy là cái không lại hấn, chỉ đành để hấn tự tung tự tác.

Bất quá, chỉ tắm được một lúc, Nhạc Thi Dao liền phát hiện không khí trở nên có chút kỳ lạ, sau đó chỉ thấy Vương Hạo Thần dừng lại động tác, vội vàng quay đầu đi ra ngoài, gần như chạy trốn, một đường còn lưu lại chút hơi thở nặng nề mà nóng bỏng.

Nhạc Thi Dao ngơ ngác nhìn hấn đi ra ngoài, lại nhìn lại ngọc thể của nàng đã có chút đỏ lên vì động tác hấn, dưới làn nước càng lộ ra vẻ ướt át mê người mới lạ, không khỏi thẹn thùng nở nụ cười.

Vương Hạo Thần sau khi đi ra khỏi phòng tắm liền hung hăng thở ra từng ngụm trọc khí, nếu như có người ở đây, sẽ lập tức phát hiện đôi mắt của hấn hầu như đều đã xích hòng một mảnh.

Vương Hạo Thần đưa tay xoa xoa mi tâm, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ, vừa rồi hấn quả thực suýt nữa liền không kiềm được dục vọng mà đè Nhạc Thi Dao hung hăng muốn nàng thêm lần nữa, may mắn hấn kịp thời rời khỏi mới không mất kiểm soát, ở trước mặt nàng, hấn định lực luôn luôn yếu kém như vậy.

Mất khá nhiều thời gian mới đè xuống dục vọng trong lòng, Vương Hạo Thần không có việc gì làm tiện tay thay mới ra trải giường và chăn.

Lúc này Nhạc Thi Dao cũng đã tắm xong, chỉ thấy nàng mặc một bộ váy ngủ màu trắng đi ra khỏi phòng tắm, mái tóc dài xinh đẹp hơi ướt chưa hoàn toàn khô ráo, bởi vì chiếc váy ngủ cũng khá mỏng, dẫn đến thân thể tuyệt mỹ chỗ lõm chỗ lồi của nàng vẫn ẩn hiện trước mắt Vương Hạo Thần.

Vương Hạo Thần chỉ nhìn một chút liền nhận ra, nàng rõ ràng không có mặc nội y.

Cái này không khỏi để cho hấn có chút im lặng, nàng cứ như vậy tin tưởng định lực của hấn?

Nhạc Thi Dao khuôn mặt vẫn có vài tia hồng nhuận, thế nhưng nàng vẫn nhẹ nhàng đi đến trước mặt Vương Hạo Thần, nhìn hấn khẽ nói:

- Giúp ta lau khô tóc, được không?

Đã đến tu vi của Nhạc Thi Dao, chẳng cần tốn chút sức lực nào liền có thể khiến cho nước trên tóc toàn bộ bốc hơi, thế nhưng nàng lại muốn Vương Hạo Thần giúp nàng làm chuyện này.

Vương Hạo Thần hơi thất thần một chút, sau đó liền không do dự gật đầu đáp:

- Được!

Vương Hạo Thần để Nhạc Thi Dao ngồi trên giường, còn mình lấy ra một cái khăn trắng sạch sẽ, ôn nhu giúp nàng lau khô những sợi tóc còn ướt.

Mái tóc của nàng rất đẹp, để hấn nhìn đều có chút si mê.

Lau khô tóc xong, Vương Hạo Thần liền rót một chén Tổ Nữ Trà để cho nàng uống, sau đó liền nói:

- Nàng còn chưa khoẻ, nghỉ ngơi nhiều một chút!

Nhạc Thi Dao khẽ gật đầu, không có làm trái lời hấn nằm xuống giường, nàng xác thực vẫn rất mệt, còn không có nghỉ ngơi đủ.

Vương Hạo Thần đầu tiên là dọn dẹp một chút căn phòng, lại đem rèm cửa sổ kéo xuống, cuối cùng lại đi tới nằm xuống bên cạnh Nhạc Thi Dao.

Nhạc Thi Dao tưởng hấn lại không nhận được mà muốn nàng, trong lòng không khỏi hồi hộp, không biết nên chuẩn bị phản kháng hay thuận theo hấn.

- Ta cũng muốn nghỉ ngơi!

Vương Hạo Thần nói làm Nhạc Thi Dao biết mình hiểu lầm hấn, xấu hổ đến mức không dám nhìn người đối diện.

- Ngủ đi!

Vương Hạo Thần ôn nhu đem Nhạc Thi Dao ôm vào lòng, khẽ nói một câu, sau đó nhắm lại hai mắt.

Nhạc Thi Dao nghĩ được hương thơm nam tính quen thuộc, thân thể có chút cứng đờ dần thả lỏng, nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy Vương Hạo Thần, ngọc thể đầy đặn ép sát vào trên người hấn, vùi đầu vào trong lồng ngực cường tráng mà ấm áp, trên miệng khẽ hiện lên một nụ cười ngọt ngào, sau đó chậm rãi cùng hấn chìm vào giấc ngủ.

.....

Lúc Vương Hạo Thần lần nữa tỉnh lại, trời đã về đêm, Nhạc Thi Dao cũng đã sớm tỉnh lại, đang nhìn hấn mỉm cười.

Cảnh tượng này, dường như luôn xuất hiện trong giấc mộng của hấn trước đây.

Được ở bên cạnh nữ hấn yêu, vậy liền đủ.

- Đang nghĩ cái gì?

Nhạc Thi Dao nắm lấy tay hấn, nhẹ giọng hỏi.

- Nghĩ tương lai!

Vương Hạo Thần đáp.

- Người không cần nghĩ quá nhiều, hết thấy có ta!

Nhạc Thi Dao cười khẽ nói.

- Ta biết hiện tại ta không có năng lực giúp người cái gì! Thế nhưng ta vẫn phải mặt dày xin người có thể chờ ta, cho ta chút thời gian để trưởng thành! Tin tưởng ta, cái này sẽ không quá lâu!

Vương Hạo Thần nghiêm túc nói.

Nhạc Thi Dao nhìn vào đôi mắt đầy quyết tâm của hấn, nói:

- Người thật ra không cần như vậy! Người ta yêu không cần phải có được thực lực mạnh mẽ! Cả đời này chỉ có một nam nhân có thể đi vào trong tim ta, vì thế cho dù người chỉ là một phạm nhân, ta cũng sẽ chỉ yêu một mình người!

Nàng dừng lại một chút, sau đó lại nói:

- Đương nhiên, nếu như người muốn trở nên cường đại, ta cũng sẽ dốc hết sức giúp đỡ người! Ta muốn người biết, người vĩnh viễn không cô độc, ta sẽ luôn ở bên cạnh người! Cho dù cả thế giới quay lưng lại với người, ta cũng sẽ không do dự đứng ở người một bên, bởi vì ta là nữ nhân của người!

Vì ta là nữ nhân của người!

Chỉ cần một câu nói này của nàng là đủ.

Vương Hạo Thần trên mặt hiện ra nụ cười sáng lạn, trong lòng vô cùng ấm áp.

- Cho ta chút thời gian, ta nhất định trở nên cường đại đến mức có thể từ trong tay sư... Tiêu Hàn Dư đoạt lấy người! Ta biết tình địch của ta rất nhiều, nhưng ta sẽ không chia sẻ người với bất kỳ ai đâu!

Vương Hạo Thần nói, thanh âm của hấn tuy trầm ổn nhưng Nhạc Thi Dao lại có thể nghe được ở bên trong có nồng đậm ý chiếm hữu.

Nàng chỉ có thể thuộc về một mình hấn, cho dù là trên danh nghĩa hay trên thực tế.

Vương Hạo Thần biết Tiêu Hàn Dư trên danh nghĩa vẫn là trọng phu của Nhạc Thi Dao, tuy rằng giữa bọn hấn không có phu thê chi tình, thế nhưng dù sao cũng có một cái danh, nếu như Vương Hạo Thần muốn Nhạc Thi Dao danh chính ngôn thuận trở thành nữ nhân của hấn, trở ngại lớn nhất chắc chắn là Tiêu Hàn Dư.

Vương Hạo Thần biết bản thân mình lúc này ở trước mặt Tiêu Hàn Dư ngay cả con kiến hôi cũng không tính là, thế nhưng hấn sẽ không xem nhẹ chính mình, ngược lại phải càng thêm cố gắng, nhất định sẽ có một ngày hấn có đủ thực lực để đem Nhạc Thi Dao về bên cạnh hấn.

Vương Hạo Thần biết hấn và Tiêu Hàn Dư có một cái quan hệ trên danh nghĩa là sư đồ, tuy cả hai bên đều biết rõ cái này chỉ là hữu danh vô thực, bọn hấn quan hệ trên thực tế sớm đã tới tệt đến cực điểm, thế nhưng một khi hấn triệt để trở mặt với Tiêu Hàn Dư nhất định sẽ bị thế nhân phi nhổ là khi sư diệt tổ chi đồ, bất quá hấn cũng sẽ để ý, chỉ cần hấn thu hút tất cả mọi chỉ trích về phía mình, liền sẽ không có người nhắm vào Nhạc Thi Dao.

- Ta tin người sẽ làm được, cũng sẽ không để ta đợi quá lâu!

Nhạc Thi Dao mỉm cười, bỗng nhiên nàng dùng giọng chua chua nói tiếp:

- Bất quá ta như thế nào lại cảm thấy, tình địch của ta so với người sẽ càng nhiều?

Vương Hạo Thần đầu lớn như cái đầu, cười khổ nói:

- Ta không có hoa tâm như vậy!

Nhạc Thi Dao liếc mắt, bộ dạng rõ ràng là không tin, âm dương quái khí nói:

- Vậy sao? Thế nhưng là ta cảm thấy sẽ có rất nhiều cô nương thích ngươi a!

Vương Hạo Thần trên trán toát ra mồ hôi lạnh, người ta thường nói trực giác của nữ nhân rất nhạy, trước đây hắn không quá tin tưởng, thế nhưng bây giờ lại không thể không tin.

Vương Hạo Thần trong cái khó ló cái khôn, bỗng nhiên cười tà một tiếng, đem Nhạc Thi Dao đặt xuống dưới thân, nhìn nàng nói:

- Ngươi muốn biết vì sao ta sẽ không hoa tâm hay không?

Nhạc Thi Dao bị hắn làm cho không kịp trở tay, ngơ ngác lắc đầu.

- Bởi vì trong mắt ta, không ai có thể đẹp hơn ngươi!

Vương Hạo Thần nhìn dung nhan đẹp kinh tâm động phách của người ngọc trong lòng, thoáng thất thần nói.

Nhạc Thi Dao trái tim khẽ chậm nửa nhịp, lại bắt đầu dĩ nói:

- Ngươi từ đâu học được những lời đường mật này?

- Là tự học thành tài!

Vương Hạo Thần đắc ý nói, lại không để cho nàng nói tiếp, trực tiếp đặt môi mình lên môi nàng.

Nụ hôn của hai người, dưới ánh sáng mập mờ của ánh trăng trở nên nhìn qua rất đẹp, cũng rất ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 191: Đệ thất phong cơ duyên

Vương Hạo Thần ở chỗ Nhạc Thi Dao trọn vẹn hai ngày, cuối cùng vẫn là người sau không muốn ảnh hưởng việc tu luyện của mình, mạnh mẽ đem hắn đuổi đi.

Vương Hạo Thần lần đầu nếm thử trái cấm, thật sự có cảm giác ăn tuy mới biết ngon, căn bản không muốn rời khỏi sớm như vậy, thế nhưng lại không dám làm trái ý Nhạc Thi Dao, đành phải ủ rũ rời đi.

Nhạc Thi Dao cũng không có nhân rồi, nàng theo lời Vương Hạo Thần đến nhìn một chút Hình Giới, sau đó mang hắn đến chỗ Lữ Thuần Quân bài sư, bởi vì Hình Giới có được vô cùng hiếm thấy Vô Lâu Chi Thể, hơn nữa lại có một vị Vũ Tông chỉ dạy, cho dù khôi điểm chậm hơn người khác một chút, vẫn có thể trong thời gian ngắn bắt kịp thiên tài cùng lứa.

Vương Hạo Thần trước đó không chú ý, bây giờ tu luyện mới giật mình phát hiện, tu vi của hắn, vậy mà đã đạt tới Cửu Tinh Vũ Sĩ đỉnh phong, trọn vẹn tăng lên hai cái tiểu cảnh giới, thậm chí trong lúc mơ hồ đã chạm đến Vũ Sư cảnh cửa.

Không chỉ vậy, Vương Hạo Thần hừ hừ thực thực còn cảm thấy mình tại trên phương diện nào đó còn có chỗ đột phá, thế nhưng lại không thể xác định chính xác đó là phương diện nào.

Vương Hạo Thần không hiểu chính mình làm sao ngờ ngợ ngăn ngăn lại có đột phá lớn như vậy, hắn đem chuyện này nói với Nhạc Thi Dao, người sau tựa hồ đoán ra được một số chuyện, thế nhưng sống chết lại không chịu nói với hắn, ngược lại tặng cho hắn mấy cái véo đau đến tái mặt.

Tu vi đột phá, chiến lực của Vương Hạo Thần cũng có rất nhiều không gian để phát triển, bất luận là kiếm đạo, chương đạo, hay quyền đạo đều có thể nhanh chóng tăng lên.

Đương nhiên, những cái này đều không vội, Vương Hạo Thần trước hết lại đi tìm Tổng Nhất Phạm trò chuyện, dù sao trước đó là có hẹn trước.

Ở trong Thiên Sinh Môn, ngoại trừ Nhạc Thi Dao, Vương Hạo Thần cũng chỉ có một người bằng hữu là đại sư huynh Tổng Nhất Phạm.

Hai người nói chuyện rất lâu, sau đó riêng phần mình quay về.

Vương Hạo Thần suy nghĩ một chút, lại đi đến chỗ Trương Liêu, giao cho hắn một chút tài nguyên tu luyện, lại giúp hắn phân tích Thái Cực Thần Công, tăng cường tốc độ tu luyện.

Trương Liêu thiên phú rất kém, mặc dù rất tu luyện rất chăm chỉ, bất quá nếu như không sớm ngày đột phá đến Thái Cực Thần Công đệ ngũ trọng thiên, hắn đời này thành tựu chỉ sợ sẽ rất thấp.

Chỉ đáng tiếc, Thái Cực Thần Công quá mức ảo diệu, Trương Liêu coi như có Vương Hạo Thần và Hình Giới trợ giúp, cũng chỉ mới miễn cưỡng tu luyện đến đệ nhất trọng thiên, đối với đệ nhị trọng thiên còn có không nhỏ khoảng cách.

Đợi đến khi hắn ra khỏi phòng Trương Liêu, Nhạc Thi Dao đã đứng ở bên ngoài chờ hắn từ bao giờ.

Sau khi cùng Vương Hạo Thần phát sinh quan hệ nam nữ, Nhạc Thi Dao khí chất bớt đi một phần non nớt, nhiều thêm một phần thành thực mê người, tựa như một bông hoa vừa bước vào thời kỳ đẹp nhất của nó, khiến cho lòng người say.

Nhạc Thi Dao thấy hắn đi ra liền khẽ cười nói:

- Lần này ngươi mang về một cái có tiềm lực cực lớn thiên tài, thái trưởng lão rất vui về!

Vương Hạo Thần từ chối cho ý kiến, hẳn nào quan tâm Lữ Thuần Quân nghĩ gì, để cho Hình Giới bái đối phương làm vi sư, chỉ là vì muốn người sau có thể dễ dàng tu luyện hơn một chút mà thôi.

Nhạc Thi Dao đưa mắt nhìn vào trong phòng một chút, sau đó lại nhìn Vương Hạo Thần nói:

- Thiên phú của Trương Liêu không tốt, đời này khó có thành tựu!

Tầm mắt của nàng rất cao, Trương Liêu thiên phú ở trong mắt nàng hoàn toàn chính xác không tính là cái gì, ngay cả một đệ tử kém nhất của Thiên Sinh Môn đều có thiên phú cao hơn hẳn nhiều.

Loại nhân vật tầm thường này, Nhạc Thi Dao không hiểu tại sao Vương Hạo Thần lại để cho đối phương đi theo bên cạnh.

Vương Hạo Thần im lặng một lát, sau đó lại nói:

- Thi Dao! Đối với ta mà nói, thiên phú không phải là thứ quan trọng nhất!

Nhạc Thi Dao khẽ gật đầu, nói:

- Ta biết! Nhưng là có những người, đời đi thành tựu đã được giới hạn sẵn, rất khó thay đổi!

Vương Hạo Thần khẽ cười, nói:

- Nếu như chỉ có một mình hắn, có lẽ đúng là như vậy! Bất quá hắn còn có ta, vậy thì sẽ khác!

Dừng một chút, hắn lại bổ sung thêm:

- Lại nói, ta cảm thấy Trương Liêu tiềm lực không chỉ có như vậy, bởi vì hắn có một thứ mà rất nhiều thiên tài không có!

Nhạc Thi Dao không khỏi tò mò hỏi:

- Là gì?

Vương Hạo Thần nhìn nàng, mỉm cười đáp:

- Trung nghĩa!

Nhạc Thi Dao sững sờ, nàng đã có chút đoán ra, có lẽ đây mới là nguyên nhân khiến Vương Hạo Thần chịu hao tổn sức lực trợ giúp Trương Liêu đi a?

Thiên tài trên thế gian có rất nhiều, thế nhưng có mấy người có được một tấm lòng trung nghĩa?

Vương Hạo Thần chính là nhìn trúng Trương Liêu điểm này, vì thế mới muốn bồi dưỡng hắn.

Thế gian không thiếu người tài, thế nhưng liệu có bao nhiêu người một lòng trung thành với một người?

Nhạc Thi Dao đột nhiên cảm thấy, cách nhìn người của Vương Hạo Thần có chút không giống nàng cũng như nhiều người, thế nhưng lại không hề sai.

- Hạo Thần! Thời gian sắp tới, ngươi liền lại tông môn tu luyện với ta! Không đến hai tháng nữa, tông môn sẽ mở ra toàn bộ linh tuyến trên Đệ Thất Phong, lúc đó ngươi đến đó hẳn là sẽ có thu hoạch không nhỏ!

Nhạc Thi Dao nói.

- Ý ngươi là linh tuyến tẩy lễ? Không phải nói 10 năm mới mở ra một lần sao?

Ở trên Đệ Thất Phong, có một ít đầu linh mạch ẩn trong lòng núi, từ đó sinh ra khá nhiều linh tuyến.

Tuy rằng chỉ là hạ phẩm linh tuyến, thế nhưng bên trong lại ẩn chứa lượng lớn nguyên khí tinh thuần, đối với võ giả tu vi dưới Vũ Linh có trợ giúp rất lớn.

Bởi vì linh tuyến số lượng có hạn, bình thường đều bị Thiên Sinh Môn chúng cường giả phong ấn, mỗi mười năm đều sẽ mở ra để cho các phong đệ tử tiến vào tu luyện, hơn nữa một số cường giả thế hệ trước đều để lại một ít tuyến thừa ở bên trong linh tuyến cho người hữu duyên đến tiếp nhận.

Vương Hạo Thần nhớ rõ, bảy năm trước Thiên Sinh Môn đã một lần mở ra linh tuyến, đến nay vẫn chưa đến kỳ hạn mười năm.

- Theo lý mà nói, đúng là vẫn chưa đến mười năm kỳ hạn! Bất quá bởi vì Bách Tông đại hội đang đến gần, tông môn thế hệ này chúng đệ tử thực lực so với các đại tông môn lại kém hơn không ít, vì thế tông môn cao tầng mới quyết định sớm mở ra Đệ Thất Phong linh tuyến, ý định là muốn một lần tăng lên chúng đệ tử tu vi!

Nhạc Thi Dao giải thích.

Vương Hạo Thần không hỏi nữa, đối với hắn mà nói, đây đối với hắn đích thực là một trận cơ duyên.

Không chỉ hắn, bất kể là Hình Giới, Trương Liêu, hay Bạch Linh đều rất cần linh tuyến hỗ trợ để nhanh chóng bắt kịp chúng đệ tử cùng thế hệ.

Thậm chí coi như là Hình Thiên, Hình Địa, Hình Nhân ba người đều sẽ đối với linh tuyến thêm nhỏ dỗi không thôi, bởi vì bọn hắn cũng cần có linh tuyến để sớm đột phá đến Vũ Linh cảnh.

- Ngươi quay về nghỉ ngơi, ngày mai lại đến chỗ ta luyện võ!

Nhạc Thi Dao nhìn Vương Hạo Thần cười nói.

- Tốt!

Vương Hạo Thần gật đầu, rồi đi.

Nhạc Thi Dao phát hiện Vương Hạo Thần vậy mà hướng về gian phòng của nàng, vội vàng đuổi theo, nói:

- Đợi một chút, người đang đi đâu?

Vương Hạo Thần cười nói:

- Về nhà!

Nhạc Thi Dao trừng mắt nhìn hắn, nói:

- Người xác định không phải là đến chỗ ta?

Vương Hạo Thần rất khó hiểu hỏi:

- Chỗ của nàng không phải chỗ của ta sao?

Nhạc Thi Dao cảm thấy chính mình có chút khó thở, trước đây làm sao lại không phát hiện tên này vô lại như vậy?

Tưởng tượng nếu là hai người ban đêm ở cùng một chỗ, hai má nàng không khỏi hơi đỏ lên.

- Người không thể không biết đủ như vậy đi a?

Nhạc Thi Dao bất đắc dĩ nói.

Vương Hạo Thần da mặt ngày càng dày, nếu như hắn thật sự khẳng khái muốn đến chỗ nàng qua đêm, Nhạc Thi Dao thực sự cũng không biết làm sao ngăn cản hắn.

Ai biết Vương Hạo Thần chỉ là chăm chú nhìn một chút nàng, sau đó khẽ nháy mắt nói:

- Đùa người!

Nói rồi, hắn đổi hướng đi về gian phòng của mình.

Nhạc Thi Dao ngậm ngùi cả người, một lúc sau tỉnh lại, mới biết nàng từ đầu đến cuối là bị người nào đó đùa giỡn, không khỏi giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, lại không thể đuổi theo, nếu không sẽ bị tên kia lại có lý do kiểm chuyện với nàng.

Từ khi hai người phát sinh quan hệ kia, Vương Hạo Thần lá gan càng lúc càng lớn, vậy mà dám thường xuyên trêu chọc nàng, thế nhưng nàng lại bất đắc dĩ không có biện pháp.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Thái thượng viêm lôi quyết

Trời còn chưa sáng hẳn, Vương Hạo Thần đã chuẩn bị một ít điểm tâm, sau đó nhanh chóng đi đến điểm hẹn với Nhạc Thi Dao, bắt đầu từ hôm nay, hắn sẽ được nàng trực tiếp dạy võ.

Một Vũ Sĩ lại được Vũ Hoàng đích thân truyền dạy hàng ngày, đối với người khác mà nói chính chuyện thiên đại hi sự, thế nhưng đối với Vương Hạo Thần mà nói, được ở cùng một chỗ với Nhạc Thi Dao mới là chuyện quan trọng nhất.

Cái này khiến cho hắn không khỏi nhớ đến thời điểm nửa năm trước, lúc đó hắn chỉ mới bước vào con đường tu luyện, thực lực vô cùng yếu kém, nếu như không phải có Nhạc Thi Dao tận tâm chỉ dạy, cho hắn chút bản lĩnh phòng thân, e rằng hắn đã chết trong tay Lục Phong đám người rồi.

Trùng hợp, địa điểm đặc huấn là chỗ cũ, ở gần cạnh gian phòng của Nhạc Thi Dao.

Khi Vương Hạo Thần đến nơi, Nhạc Thi Dao còn chưa có xuất hiện, hắn cũng không nghĩ nhiều, tìm một chỗ tĩnh tọa, để cho mình đạt trạng thái tốt nhất.

Vương Hạo Thần cũng không phải chờ lâu, Nhạc Thi Dao rất nhanh liền đến, hơn nữa để cho hắn kinh ngạc chính là, nàng vậy mà còn dẫn theo Bạch Linh đến.

- Nha? Xem ra có người đến sớm!

Nhạc Thi Dao thấy Vương Hạo Thần đến trước nàng, liền khẽ cười nói.

Vương Hạo Thần nhìn Bạch Linh đi phía sau lưng Nhạc Thi Dao, không khỏi tò mò hỏi:

- Sư nương! Người đây là?

Ở trước mặt người khác, bọn hắn vẫn phải giữ cách xưng hô cũ, đây là hai người thống nhất.

- Nàng là đệ tử của ta!

Nhạc Thi Dao đối với hắn nháy mắt, lại nói:

- Nàng đối với võ đạo lý giải còn quá thấp, vì thế thời gian sắp tới ta cũng muốn đồng thời đặc huấn nàng!

Vương Hạo Thần trong lòng vui mừng, Bạch Linh ngay cả Vũ Đồ còn chưa có bước vào, liền được một vị Vũ Hoàng tự mình dạy dỗ, thật sự là một chuyện vô cùng may mắn.

Đồng thời hắn cũng minh bạch, Nhạc Thi Dao hơn phân nửa là vì hắn mới nhận Bạch Linh làm đệ tử, dù sao trước giờ nàng chưa từng thu qua đồ đệ, hơn nữa Bạch Linh thiên phú cũng không tính rất cao.

Trước đó Vương Hạo Thần đã nhờ Nhạc Thi Dao nếu có thể thì chỉ điểm Bạch Linh tu luyện một chút, lại không nghĩ tới, nàng vậy mà trực tiếp nhận Bạch Linh làm đệ tử.

Lại nói, Bạch Linh chính là Nhạc Thi Dao đệ tử đầu tiên.

Chỉ dạy Bạch Linh tu luyện kỹ thực cũng không có gì nhiều, Nhạc Thi Dao chỉ hỗ trợ nàng đánh vững căn cơ, lại cho nàng một chút tài nguyên tu luyện để nàng sớm ngày đột phá tới Vũ Đồ, ở bên thỉnh thoảng chỉ điểm nàng mấy chỗ không thông thuận, Bạch Linh tuy còn nhỏ nhưng tu luyện cũng rất chuyên cần, một bộ không chịu thua kém người khác.

- Thiên phú của nàng không phải rất cao, nhưng cũng không thấp! Chỉ cần nỗ lực sẽ có không nhỏ thành tựu!

Nhạc Thi Dao nói.

- Tiểu Linh là nghĩa muội của ta, ta không cần nàng ấy có thực lực cường đại! Ta có thể bảo vệ nàng ấy cả đời, chỉ cần nàng ấy một đời vui vẻ liền tốt!

Vương Hạo Thần khẽ nói.

- Người thật chỉ xem Tiểu Linh là muội muội?

Nhạc Thi Dao chăm chú nhìn Vương Hạo Thần nói.

- Không phải vậy sao?

Vương Hạo Thần ngăn người.

Nhạc Thi Dao nhìn hắn hồi lâu, phát hiện hắn thật không có nói dối, trong lòng vậy mà có một điểm vui mừng.

Nàng biết nam nhân của nàng có mệnh lực rất lớn với nữ nhân, may mắn hắn không phải là người dễ dàng động tâm với nữ nhân khác, càng không phải kẻ trăng hoa.

Tuy nói thế giới này thực lực vi tôn, nam nhân nắm thế bảy thiệp là chuyện thường tình, thế nhưng nói một câu thật lòng, có nữ nhân nào thực sự muốn chia sẻ nam nhân của mình với người khác?

Nhạc Thi Dao cũng vậy, tuy rằng nàng không đến cảm đoán Vương Hạo Thần có nữ nhân khác, thế nhưng tận sâu nơi đáy lòng vẫn hi vọng hắn chỉ thuộc về một mình nàng mà thôi.

Lúc này Nhạc Thi Dao ngược lại có chút suy nghĩ cho Bạch Linh, nàng có thể nhìn ra tiểu nữ hài này có tình cảm đặc biệt với Vương Hạo Thần, chỉ là tên đầu gỗ kia không nhận ra mà thôi, hơn nữa hắn cũng chỉ xem nàng là muội muội.

Nhạc Thi Dao đem cảm xúc thu liễm, thần sắc trở nên nghiêm túc, trầm giọng nói:

- Hạo Thần! Người vẫn muốn tham gia Lục Phong đại hội một năm sau sao?

Vương Hạo Thần không chút do dự gật đầu đáp:

- Đương nhiên!

Nói đùa, hắn cố gắng nhiều như vậy, cũng chỉ là để đi tranh một chuyến Lục Phong đại hội, nếu như không tham gia chẳng phải là không thể nào nói nổi đi a?

Nhạc Thi Dao nói tiếp:

- Kỳ thực trước đó ta nói muốn người tham gia Lục Phong đại hội, chỉ là muốn cho người một cái mục tiêu để cố gắng, căn bản không nghĩ người có thể tham gia! Lúc này tuy rằng người tu vi đại tiên, có chút vượt quá dự liệu của ta, thế nhưng nếu như muốn ở trong Lục Phong đại hội đạt được thành tích tốt thì vẫn xa xa chưa đủ! Vì thế người nhất định phải càng thêm cố gắng tu luyện mới được!

Vương Hạo Thần khẽ gật đầu, hắn cũng biết thực lực còn chưa đủ.

Mục tiêu một năm sau của hắn rất lớn, ít nhất cũng phải tiến vào top 10 của Lục Phong đại hội.

Vương Hạo Thần biết những người mạnh nhất trong đám đệ tử Thiên Sinh Môn thế hệ này như Vô Bàng Thập Tú hay đại sư huynh Tổng Nhất Phạm đều đã đạt đến Vũ Linh cảnh, hơn nữa bọn hắn yếu nhất đều là Nhất Tuyệt thiên tài, mạnh nhất Trương Lăng thậm chí còn là một vị Tam Tuyệt thiên tài.

Hắn muốn làm đối thủ của họ, nói thế nào cũng cần có Vũ Sư đỉnh phong tu vi.

Chưa đến một năm thời gian lại muốn từ Cửu Tinh Vũ Sĩ đạt tới Vũ Sư đỉnh phong, cái này cho dù là đối với thiên tài mà nói thì cũng không phải là một chuyện đơn giản.

Đương nhiên, cho dù càng khó khăn hắn cũng phải làm.

Nhạc Thi Dao biết tâm tư của hắn, vì thế lại nói:

- Muốn nhanh chóng tăng lên tu vi, người nhất định phải dựa vào cơ duyên trên Đệ Thất Phong! Bất quá tuy rằng nói những đệ tử tu vi đã đạt đến Vũ Linh sẽ không tham gia, thế nhưng dựa vào tu vi của người bây giờ muốn chiếm được linh tuyến phẩm chất cao vẫn có chút miễn cưỡng!

Hạ đẳng linh tuyến, cũng có phân chia làm chín phẩm cấp, nhất phẩm kém nhất, cửu phẩm tốt nhất.

Nhất phẩm hạ đẳng linh tuyến rất thường thấy, còn cửu phẩm hạ đẳng linh tuyến lại vô cùng hiếm thấy, mỗi lần mở ra linh tuyến phong ấn đều chỉ có một cái cửu phẩm hạ đẳng linh tuyến, thậm chí phân lớn đều chỉ lấy bát phẩm hạ đẳng linh tuyến là cao nhất, còn lại căn bản không có cửu phẩm hạ đẳng linh tuyến.

Nhạc Thi Dao tiếp tục nói:

- Từ đây tới lúc mở ra linh tuyến phong ấn còn có gần hai tháng, trong khoảng thời gian này ngươi có ba mục tiêu! Đầu tiên là đột phá đến Vũ Sư, thứ hai là đem kiếm đạo cảnh giới tăng lên đến Tử Trọng Kiếm Ý, cuối cùng là tu luyện huyền công!

Đến đây, nàng dừng lại một chút, sau đó lại nhìn Vương Hạo Thần hỏi:

- Ngươi còn nhớ Viêm Lôi Quyết mà ta đã cho ngươi không?

Wương Hạo Thần mỉm cười đáp:

- Ta đương nhiên nhớ!

Lúc hắn còn là Vũ Đồ, Viêm Lôi Quyết chính là hắc tối cường át chủ bài một trong, bất quá nó dù sao chỉ là một bộ Phàm cấp hạ phẩm huyền công, đến khi hắn đột phá đến Vũ Sĩ liền không có bao nhiêu tác dụng tăng phúc chiến lực, vì thế hắn rất lâu đã không có dụng đến.

- Đã vậy, cái này là ta chuẩn bị cho ngươi!

Nhạc Thi Dao cười khê, nàng lấy ra một cuốn sách, đưa cho Vương Hạo Thần, bìa sách vẫn còn rất mới.

Wương Hạo Thần tiếp lấy, nhìn thấy ở trên có ghi năm chữ Thái Thượng Viêm Lôi Quyết.

- Sư nương, đây là?

Nhạc Thi Dao nói:

- Ta từng nói với ngươi, Viêm Lôi Quyết trong tay ngươi chỉ là hạ quyền! Hoàn chỉnh Viêm Lôi Quyết, đạt tới Linh cấp hạ phẩm cấp bậc, bất quá ta cảm thấy môn huyền công có vài chỗ thiếu sót, vì thế mới tìm đến thái trưởng lão, chúng ta cùng một chỗ chỉnh sửa bổ sung, tạo ra một bộ Viêm Lôi Quyết hoàn thiện hơn, đem nó gọi là Thái Thượng Viêm Lôi Quyết, còn về cấp bậc... bây giờ hắn là đã chạm đến Linh cấp trung phẩm, thậm chí có lẽ là thượng phẩm!

Linh cấp thượng phẩm huyền công, cái này đối với đệ tử mà nói là bảo vật vô giá, thế nhưng cho dù có được cũng không có mấy người có thể tu luyện thành công.

Thông thường ít nhất phải có tu vi Vũ Sư mới có thể tu thành Linh cấp huyền công, nếu như là Linh cấp thượng phẩm, vậy coi như Vũ Sư cũng rất khó có thể luyện thành, phải đạt đến Vũ Linh mới có nắm chắc thành công.

Nhạc Thi Dao vốn dĩ muốn đợi đến khi Vương Hạo Thần đột phá đến Vũ Sư mới đem Thái Thượng Viêm Lôi Quyết giao cho hắn, bất quá nàng ngừng lại Vương Hạo Thần từ trước đến nay luôn đem đến bất ngờ cho nàng, căn bản không thể dựa trên thiên tài bình thường tư duy đến lý giải hắn.

Có lẽ, Vương Hạo Thần có cơ hội làm được chuyện mà ngay cả Lữ Thuần Quân hay thậm chí là Trương Thanh Khuê cũng không làm được, đó là tại Vũ Sĩ luyện thành Linh cấp thượng phẩm huyền công Thái Thượng Viêm Lôi Quyết!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 193: Lôi hỏa lô đỉnh

- Sư nương! Ngươi đối với ta xem ra rất có lòng tin a?

Wương Hạo Thần nhìn Nhạc Thi Dao cười nói.

- Làm sao? Ngươi không có?

Nhạc Thi Dao trong mắt lướt qua tia cười tức.

- Đương nhiên không phải! Việc người khác không làm được, ta chưa hẵn không thể thành công!

Wương Hạo Thần tự tin nói.

- Biết ngươi sẽ nói như vậy, đi theo ta!

Nhạc Thi Dao dẫn Vương Hạo Thần đi đến một cái hồ nước nhỏ ở gần đó.

Wương Hạo Thần chỉ vừa nhìn thấy hồ nước, đồng tử liền lập tức co rụt lại.

Chỉ thấy bên trong hồ nước, vậy có cuộn cuộn hoá diễm tuôn ra, nước đều đã bốc hơi, chính xác mà nói, đây là một cái hồ lửa.

Không chỉ như vậy, ở bên trong hoá diễm, còn có từng đợt cuồng bạo lôi điện chạy qua, vô cùng sống động.

Wương Hạo Thần còn chưa hiểu chuyện gì, đã thấy Nhạc Thi Dao đã vung lên tay áo, một cái to lớn mà cổ lão lô đỉnh bay ra, tại dưới sự điều khiển của Nhạc Thi Dao, vậy mà đem lôi hoá ở trong hồ toàn bộ hút vào bên trong.

Nhạc Thi Dao đánh ra một đạo thủ ấn, hùng hậu nguyên khí ngưng tụ thành từng đạo cổ lão văn tự, lạc ấn đến trên lô đỉnh, đem lôi hoá ổn định.

- Thái Thượng Viêm Lôi Quyết và Viêm Lôi Quyết cách tu luyện tương tự như nhau, cần phải luyện hoá lôi hoá lực lượng vào trong cơ thể sau đó mới có thể bắt đầu tu luyện! Bất quá Thái Thượng Viêm Lôi Quyết yêu cầu lôi hoá số lượng so với Viêm Lôi Quyết phải nhiều hơn gấp mấy chục lần! Thiên Lôi Châu và Viêm Hoả Châu căn bản không đủ để giúp ngươi, ta cũng phải bỏ ra cái giá không nhỏ mới có thể mời được hai vị trưởng lão trong tông môn ra mặt giúp đỡ tạo ra cái này lôi hoá hỗn hợp! Ngươi tốt nhất là không nên lãng phí a!

Nhạc Thi Dao vừa hành động vừa nói.

Vương Hạo Thần một bên sớm đã không kịp chờ đợi đọc lấy Thái Thượng Viêm Lôi Quyết phương pháp tu luyện.

Không đọc thì thôi, vừa đọc xong, trên mặt không khỏi hiện ra một nụ cười khổ.

Thái Thượng Viêm Lôi Quyết yêu cầu cũng không phải bình thường cao a!

Nào chỉ là yêu cầu số lượng lôi hỏa năng lượng gấp mấy chục lần trước kia Viêm Lôi Quyết, hơn nữa còn cần người luyện vận dụng lôi hỏa năng lượng ngưng tụ ra lôi hỏa tinh.

Lôi hỏa tinh một khi ngưng kết đi ra, chính là lôi hỏa năng lượng bản nguyên, có thể để cho người luyện tự mình sản sinh ra lôi hỏa năng lượng.

Chỉ có ngưng tụ ra lôi hỏa tinh, mới có thể tính là đem Thái Thượng Viêm Lôi Quyết tu luyện đến cảnh giới nhập môn.

Ngưng tụ ra càng nhiều lôi hỏa tinh, Thái Thượng Viêm Lôi Quyết liền có được uy lực càng cường đại.

Thế nhưng là, muốn khống chế lôi hỏa năng lượng đã khó, muốn đem chúng luyện hoá vào trong cơ thể lại càng khó hơn, bây giờ lại còn muốn dựa vào chúng ngưng tụ ra cái gì lôi hỏa tinh đặt vào thể nội?

Đây mẹ nó không phải là muốn chết a?

Cái này coi như là Vũ Linh cũng không dám tùy tiện thử, bởi vì không cẩn thận một chút liền sẽ dẫn lửa thiêu thân.

Nhớ lần đó, Vương Hạo Thần cũng là dựa vào màu vàng tiểu kiếm thần bí ở trong cơ thể mới may mắn thoát được một kiếp, lần này tuy rằng hắn tu vi và nhục thân cường độ đều mạnh hơn trước nhiều, thế nhưng hắn suy đoán tỷ lệ thành công cũng sẽ không vượt quá 3, 4 thành.

Hơn nữa tuy là nói lấy năng lực của hắn hiện tại, coi như tiến vào bên trong cái kia đỉnh lò không có khả năng có trí mạng uy hiếp, thế nhưng chắc chắn cũng sẽ phải chịu đau khổ rất lớn.

Bất quá, những năm nay hắn chịu đau khổ còn thiếu sao?

- Hạo Thần! Chuẩn bị xong chưa?

Nhạc Thi Dao nhìn Vương Hạo Thần hỏi.

- Chuẩn bị xong!

Vương Hạo Thần thần sắc kiên định nói.

- Vậy ngươi phải cẩn thận!

Nhạc Thi Dao nhẹ giọng nói.

- Yên tâm! Ta nhất định thành công!

Vương Hạo Thần tự nhìn năng, lại đưa mắt nhìn xung quanh một chút, xác định không có người khác, bèn bạo dánh tiến lên, nhẹ nhàng hôn nàng một cái, sau đó liền không tiếp tục trì hoãn, thân ảnh khẽ động, trực tiếp hoá thành một đạo tàn ảnh bay vào bên trong lò đỉnh.

Nhạc Thi Dao nhìn theo hắc bóng lưng, lại cảm nhận một chút nhiệt độ còn lưu lại trên môi, không khỏi yếu ớt cười một tiếng, nàng đối với Vương Hạo Thần, luôn có một cỗ mù quáng tin tưởng.

Vương Hạo Thần chỉ vừa mới tiếp xúc với lôi hỏa ở bên trong lò đỉnh, liền lập tức nhú chặt hai đầu chân mày.

Lôi hỏa năng lượng ở trong lò đỉnh cực kỳ cuồng bạo, cho dù là cường độ nhục thân của hắn đạt tới cảnh giới Luyện bị đại thành đều có chút không chịu nổi, đau đớn khó nhịn.

Vương Hạo Thần đè xuống cảm giác đau đớn, bắt đầu dựa theo Thái Thượng Viêm Lôi Quyết chân quyết tiến hành luyện hoá lôi hỏa năng lượng.

Quá trình này, khẳng định phải hao tổn không ít thời gian, bản thân càng là phải ăn khá nhiều đau khổ, thế nhưng chỉ cần có thể thành công tu luyện Thái Thượng Viêm Lôi Quyết, hết thảy đều sẽ đáng giá.

Vương Hạo Thần có một loại dự cảm, chỉ cần hắn có thể luyện thành Thái Thượng Viêm Lôi Quyết, chiến lực của hắn nói không chừng có thể ở trong Tuyệt Thế cấp thiên tài xưng vương xưng bá, thậm chí có thể cùng cường giả tu vi cao hơn hắn năm cái tiểu cảnh giới miễn cưỡng đối kháng, chân chính tại trong Vũ Sĩ cảnh vô địch.

.....

Nhạc Thi Dao ở bên ngoài chờ hắn, một bên chỉ điểm Bạch Linh tu luyện, thi thoảng lại vận dụng nguyên khí ổn định lò đỉnh, bất quá xem như tương đối rảnh rỗi.

Tất nhiên, nàng nhất định phải ở một bên quan sát, tránh để cho Vương Hạo Thần trong lúc tu luyện xảy ra cái gì ngoài ý muốn.

Nàng cũng biết Vương Hạo Thần lần này chắc chắn sẽ hao tổn không ít thời gian, vì thế nàng nhất định phải kiên nhẫn chờ hắn.

Trời bắt đầu về đêm, Bạch Linh cũng dừng lại việc tu luyện, cùng Nhạc Thi Dao ngồi xuống ăn chút đồ ăn do Vương Hạo Thần mang đến.

Nhạc Thi Dao tính cách không thích giả đờ, vì thế người ngoài nhìn qua lại thấy hai người càng giống tỷ muội, không có chút nào giống sư đồ.

- Sư tôn! Ca ca ta huynh ấy những năm qua đã trải qua như thế nào?

Bạch Linh nhìn Nhạc Thi Dao hỏi, đây là chính là chuyện mà nàng tò mò đã lâu.

Nàng trước đây không phải chưa từng gặp qua Thiên Sinh Môn đệ tử, thế nhưng Vương Hạo Thần bất luận là tính cách hay năng lực đều khác hẳn những người kia, vì thế nàng rất muốn biết vị ca ca này của nàng có quá khứ như thế nào.

Nhạc Thi Dao im lặng một lúc, không có lập tức trả lời Bạch Linh, mà hỏi ngược lại một câu:

- Vậy người cảm thấy hần là người như thế nào?

Bạch Linh không chút do dự đáp:

- Ca ca là người tốt!

Nhạc Thi Dao hơi mỉm cười, đối với Bạch Linh dạng này ngây thơ tiểu nữ hài mà nói, trong suy nghĩ của nàng không có nhiều loại người.

- Hạo Thần hần... là người mệnh khổ!

Nhạc Thi Dao khẽ nói.

- Nhớ lại năm xưa, ta chỉ vừa mới đi vào Minh Thiên Phong, trong một đêm trời đổ mưa lớn, lục đại phong chủ có dịp gặp mặt ở trên Nguyên Dương Điện, một trong số họ tình cờ phát hiện có một đứa bé không biết bằng cách nào lại hôn mê nằm ở bên ngoài Nguyên Dương Điện, liền đem nó mang vào!

- Đứa bé đó sau khi tỉnh lại liền rất kỳ lạ, hoàn toàn không có chút kỷ ức nào, thế nhưng lại rất thông minh lanh lợi, thiên phú võ đạo cực tốt, khiến cho lục đại phong chủ chú ý, đều muốn nhận hần làm đồ đệ! Cuối cùng, Minh Thiên Phong phong chủ Tiên Hân Dư thành công nhận đứa trẻ đó làm đồ đệ, khỏi phải nói lúc đó y là cao hứng đến mức nào!

- Chỉ là Tiêu Hân Dư rất nhanh liền thất vọng, bởi vì đứa trẻ đó thiên phú tuy cao, nhưng không hiểu vì sao lại không cách nào tu luyện, nhiều năm không thể đạp vào con đường tu võ, chuyện này trở thành tông môn trò cười, mà đứa trẻ đó, lại dần trở thành một cái phế vật trong mắt người khác, bị người người coi thường, si nhục!

- Tiêu Hân Dư bởi vì chuyện này mà nổi giận lôi đình, kém một chút liền đem đứa trẻ này trục xuất sư môn, tuy rằng sau cùng vẫn giữ lại, thế nhưng cũng không còn xem hần đệ tử! Đứa trẻ đó không còn được sư phụ đề ý, mọi người đối với hần cũng mất đi hứng thú, đem hần xem thành cái tiểu sai vật, tuy thời có thể sai bảo, si nhục! Trong suốt khoảng thời gian đó, cuộc sống của hần, thực sự không khác gì địa ngục! Nếu đổi lại là đứa trẻ bình thường, chắc chắn đã sớm sụp đổ bỏ cuộc, hoặc là phát điên!

Bạch Linh kinh ngạc đến ngây người, nàng làm sao cũng không nghĩ tới, ca ca của nàng lại có một quá khứ đen tối đến như vậy.

Càng lạ lùng là, Vương Hạo Thần rõ ràng xuất thân không bằng người khác, càng là sống trong một môi trường tiêu cực suốt 8 năm trời, vậy mà tính cách của hần lại không bị ảnh hưởng?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 194: Kỳ tích

- Ta vốn cho rằng, hần sớm muộn cũng sẽ tuyệt vọng sụp đổ hoặc phát điên! Thế nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy, hần không chỉ không sụp đổ, mà vẫn không hề bỏ cuộc tiếp tục tìm kiếm con đường tu luyện!

- Cho đến nửa năm trước, hần rốt cuộc thành công trở thành võ giả, lúc đó ta tuy vui mừng, thế nhưng cũng không ôm kỳ vọng quá lớn, bởi vì hần khởi điểm so với các võ giả bình thường phải chậm hơn nhiều!

- Nào ngờ hần ra ngoài nửa năm, khi quay về tu vi đã tăng lên một mảng cực lớn! Cái này khiến cho ta vô cùng kinh ngạc, chỉ cần đem tin này truyền ra ngoài, hần không những sẽ không phải tiếp tục làm một cái phế vật ở trong mắt mọi người, ngược lại còn có thể trở thành thiên tài được bọn họ tôn trọng!

Bạch Linh hít sâu một hơi, nói:

- Vậy không phải rất tốt sao?

Nhạc Thi Dao ngừng lại một chút, ánh mắt trở nên có chút thâm thúy, nói tiếp:

- Thế nhưng là, cái này không có nghĩa là hần hoàn toàn ổn, cũng không có nghĩa là hần đối với những chuyện năm xưa hoàn toàn không để bụng! Ta cùng hần tiếp xúc đã có 8 năm thời gian, ta hiểu rõ tính cách của hần, hần quật cường, cũng có thể nói là cố chấp, trọng tình trọng nghĩa, thế nhưng lòng dạ tuy không đến mức hẹp hòi, lại cũng không rộng rãi đi đâu!

- Ta nhớ rất rõ, năm xưa khi hần mới vào Thiên Sinh Môn, hần là kẻ rất hoạt bát, thậm chí có thể nói là vô cùng hài hước! Ban đầu Tiêu Hân Dư và các đệ tử đồng môn cũng rất chiều chuộng hần, chỉ là sau đó đã hoàn toàn thay đổi! Trải qua nhiều năm như vậy, tính cách của hần lại trở nên có chút cô độc, thực ra không phải hần thích cô độc, chỉ là hần không dám tùy tiện tin tưởng người khác, bởi vì hần sợ người đó cũng giống như sư phụ và sư huynh của hần sẽ trở mặt với hần!

- Hần không hận Thiên Sinh Môn, thế nhưng hần chắc chắn không có khả năng có hảo cảm với tông môn này! Dù sao, cái loại cảm giác bị những người mình tin tưởng nhất trở mặt si nhục thực sự không dễ chịu, cho dù biết rõ nguyên nhân, thì cũng rất khó có thể hoà hợp lại như cũ!

Bạch Linh nghe Nhạc Thi Dao nói, trong lòng không khỏi xúc động.

Nàng trước đó nhìn thấy Vương Hạo Thần, từ khí chất cho đến tính cách đều khiến cho nàng có cảm giác hần là một người sống và đào tạo trong một môi trường rất tốt, nàng lại không biết, hần trên thực tế lại trải qua một khoảng thời gian khó khăn như vậy.

Nàng luôn tự ti rằng chính mình không biết phụ thân của nàng là ai, nàng chỉ có một mẫu thân bên cạnh, thế nhưng Vương Hạo Thần so với nàng lại càng thêm đáng thương, hần không chỉ không biết cha mẹ mình là ai, hơn nữa còn bị những người hần xem là thân nhân đầu tiên nhiều năm nhục nhã đến không ngóc đầu lên được.

Khó trách hần lại không có nhiều bằng hữu, đó là bởi vì vết thương trong quá khứ vẫn chưa ngời ngoai.

Bạch Linh thực sự rất hoài nghi, một đứa trẻ mới 8 tuổi, là như thế nào vượt qua những năm tháng áp lực như vậy?

Có lẽ, đây chính là chỗ khác biệt của thế giới này, kẻ yếu, vĩnh viễn chỉ có thể trở thành đá lót đường cho kẻ mạnh, không có thực lực, liền không có cách nhận được sự tôn trọng.

- Tiểu Linh! Hạo Thần là ca ca ngươi, tuy không cùng máu mủ, thế nhưng ta tin hẳn sẽ không đối xử tệ bạc với ngươi! Vì thế ta mong ngươi có thể quan tâm hẳn một chút, hẳn từ nhỏ đến lớn gần như chỉ có ta làm bạn, thật sự rất thiếu tình cảm gia đình, đây có lẽ cũng là một trong những hẳn muốn có được nhất nhưng từ trước đến nay không có cách nào có được!

Nhạc Thi Dao nhìn Bạch Linh nghiêm túc nói.

- Sư tôn, đời này có thể được ca ca nhận làm nghĩa muội chính là chuyện may mắn nhất của ta! Ta tuyệt đối sẽ không bao giờ phụ hẳn!

Bạch Linh trịnh trọng nói.

Nhạc Thi Dao gạt đầu hải lòng, cảm nhận được Bạch Linh là thật tâm nói ra.

Có lẽ trong nội tâm của nữ hải này không chỉ coi Vương Hạo Thần là ca ca, đáng tiếc kẻ nào đó lại không đủ nhạy cảm để nhận ra.

.....

Vương Hạo Thần ở trong lõi hoá lô đỉnh tu luyện rất lâu, lâu hơn cả Nhạc Thi Dao dự tính.

Nàng vốn dĩ cho là, Vương Hạo Thần bất kể là thành hay bại, nhiều nhất đều chỉ hao tổn một tuần thời gian, bởi vì lõi hoá lực lượng quá mức cuồng bạo, căn bản không thể ở bên trong quá lâu.

Ai biết tên này ngược tốt, vậy mà ở bên trong tu luyện trọn vẹn gần ba tuần thời gian.

Nếu không phải nàng còn cảm nhận được Vương Hạo Thần khí tức, nàng thật sẽ cho rằng hẳn đã bị luyện chết ở bên trong.

Nhạc Thi Dao mấy lần muốn cưỡng ép đem hẳn kéo ra, thế nhưng sau cùng vẫn cưỡng ép nhịn xuống.

Vương Hạo Thần tu vi chỉ là Cửu Tinh Vũ Sĩ, muốn tu thành Linh cấp thượng phẩm huyền công vẫn là vô cùng khó khăn, coi như có thể thành công, có lẽ cũng cần nhiều thời gian hơn bình thường.

Tên này xưa nay luôn khiến cho người khác bất ngờ, lần này nói không chừng có thể lại cho nàng một cái kinh hi.

.....

Lại qua một tuần thời gian, Vương Hạo Thần vẫn như cũ không có ra khỏi lõi hoá lô đỉnh, mấy ngày gần đây tốc độ hấp thụ lõi hoá năng lượng càng thêm nhanh chóng, khiến cho Nhạc Thi Dao phải liên tục bổ sung năng lượng.

Nàng trong lòng cũng rất mơ hồ, chỉ là tu luyện huyền công mà thôi, thực sự cần nhiều lõi hoá năng lượng đến vậy, nếu là nàng không có ở một bên bổ sung năng lượng, e rằng lõi hoá ở bên trong sớm đã bị Vương Hạo Thần hút sạch.

Trôi qua mấy ngày nữa, Nhạc Thi Dao rốt cuộc sắp không nhịn nổi, bởi vì khoảng cách Đệ Thất Phong mở ra linh tuyến, chỉ còn lại không đến một tháng.

- Không được! Tiếp tục như vậy, coi như hẳn tu thành huyền công cũng là được không bù nổi mất! Nhất định phải đem hẳn kéo ra!

Nhạc Thi Dao trong lòng đã quyết định.

Nàng thật là thay Vương Hạo Thần gấp, bởi vì lại tiếp tục hao tổn thời gian, coi như hẳn luyện thành huyền công, cũng sẽ không kịp ở trước Đệ Thất Phong mở ra trước đó đem tu vi hoặc kiếm đạo tăng lên, như vậy quá mức thiệt thòi.

Nàng chuẩn bị xuất thủ, cưỡng ép đem Vương Hạo Thần từ trong tu luyện kéo ra.

Thế nhưng vào lúc này, dị biến lại phát sinh.

Chỉ thấy từ trong lõi hoá lô đỉnh có từng đợt ba động lan tràn đi ra, tựa như sấm động.

Nhạc Thi Dao vội dừng lại động tác nơi tay, chăm chú nhìn vào lõi hoá lô đỉnh.

Sẽ không thật thành công đi a?

Nàng ngược lại trong lòng đang cầu nguyện cho Vương Hạo Thần thật sự thành công, bởi vì bỏ ra trọn vẹn một tháng thời gian, nếu là không có thu hoạch vậy liền hẳn liền quá lỗ.

Rất nhanh, đợt ba động kia liền chậm rãi lắng xuống, sau đó có một đạo thân ảnh từ trong lõi hoá lô đỉnh đi ra.

Vương Hạo Thần trải qua một tháng ở bên trong lõi hoá lô đỉnh, thân thể có chút biến hoá, nhiều hơn một phần nam tính, khuôn mặt hơi gầy đi, thế nhưng hai mắt lại sáng như sao trời.

- Thành công?

Nhạc Thi Dao nhìn hẳn cười yếu ớt hỏi.

Vương Hạo Thần mỉm cười, chỉ thấy ở sau lưng hẳn, bất thành linh xuất hiện từng đạo vật hình tròn tựa như tinh cầu xuất hiện, mà ở trên những thứ này, lại có từng tia lõi hoá nháy múa ở bên trên vô cùng sống động.

Ngưng tụ ra được lõi hoá tinh, đồng nghĩa với việc tu thành Thái Thượng Viêm Lôi Quyết.

Hẳn thật thành công!

Vương Hạo Thần lại sáng tạo ra một cái kỳ tích!

Thiên tài bình thường, có thể tại Vũ Sư đem Linh cấp hạ phẩm huyền công tu thành đã là thiên đại hi sự, thế nhưng Vương Hạo Thần lại là tại Cửu Tinh Vũ Sĩ luyện thành có thể so với Linh cấp thượng phẩm huyền công Thái Thượng Viêm Lôi Quyết.

Cái này coi như tìm khắp lịch sử Thiên Sinh Môn cũng không có người có thể so sánh với hẳn, coi như là năm đó vị kia kinh tài tuyệt đỉnh Trương Thanh Khuê tại Vũ Sĩ cũng chỉ có thể

tu luyện ra Linh cấp hạ phẩm huyền công.

Chuyện của Vương Hạo Thần coi như nói ra, chỉ sợ cũng sẽ không có người tin tưởng.

Bất ngờ không chỉ dừng lại ở đó, bởi vì Nhạc Thi Dao phát hiện ra, số lượng lõi hoá tinh ở sau lưng Vương Hạo Thần vậy mà đạt đến 12 khoá.

Lõi hoá tinh số lượng, đại biểu người luyện trình độ tu luyện Thái Thượng Viêm Lôi Quyết sáu cặn.

Lõi hoá tinh số lượng nếu chỉ đạt mấy khoá, vậy người luyện chỉ có thể miễn cưỡng tính là nhập môn, đối với Thái Thượng Viêm Lôi Quyết vận dụng còn rất nông cạn.

Nếu là có thể ngưng luyện ra hơn 10 khoá, vậy chứng minh người này đã đem môn huyền công này tu luyện đến cảnh giới tiểu thành.

Nhập môn và tiểu thành, nhìn qua chỉ chênh lệch một tiểu cảnh giới, thế nhưng trên thực tế lại khác biệt một trời một vực.

Nhạc Thi Dao vốn cho là Vương Hạo Thần có thể đem Thái Thượng Viêm Lôi Quyết tu thành đã là kỳ tích, coi như chỉ có thể ngưng luyện ra một khoá lõi hoá tinh cũng rất tốt, không ngờ hẳn có thể một lần ngưng luyện ra đến 12 khoá.

Một tháng này, xem như không có bị hấn lãng phí, ngược lại nhìn qua vô cùng đáng giá.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Bạch nguyên đan

- Tồn nhiều thời gian như vậy, may mắn người thành công, nếu không thực sự là được không bù nổi mất! Hạo Thần, người chính là người đầu tiên trong lịch sử Thiên Sinh Môn có thể tại Vũ Sĩ luyện thành Linh cấp thượng phẩm huyền công!

Nhạc Thi Dao nhìn Vương Hạo Thần cười nói, thanh âm vậy mà có một tia kiêu ngạo.

Nam nhân của nàng, thực sự quá ưu tú, bất luận là so với Lữ Thuần Quân, Trương Thanh Khuê mấy vị đại lão kia, vậy là so với chính nàng đều càng thêm ưu tú.

Phải biết, coi như là nàng, tại Vũ Sĩ cũng chỉ có thể luyện thành Linh cấp trung phẩm huyền công.

Nàng tại tông môn vô cùng điệu thấp, không ai biết thiên phú của nàng đến cùng cao đến mức nào, nàng vốn dĩ cũng không cho rằng có người có thể vượt qua mình, thế nhưng Vương Hạo Thần lại làm được.

- Ta cũng không nghĩ sẽ tồn nhiều thời gian như vậy, bất quá ta đúng là có thu hoạch ngoài ý muốn! Đối với ta mà nói, kỳ thực lần này chỗ thu hoạch lớn nhất không phải là huyền công mà là nhục thân!

Vương Hạo Thần nói.

Muốn tu thành Thái Thượng Viêm Lôi Quyết độ khó quá lớn, Vương Hạo Thần vốn dĩ không có mấy thành nắm chắc, vài ngày đầu tiên hẳn căn bản không có bao nhiêu tiến triển, thậm chí còn bị lõi hoá năng lượng hành hạ đến chết đi sống lại.

Vương Hạo Thần bí quá hoá liều, trong lúc cấp bách liền chuyển sang tu luyện nhục thân, nương theo Bát Hủ Thiên Kinh pháp quyết, mượn nhờ lõi hoá năng lượng tinh luyện Bát Hủ Chân Dịch, đem toàn bộ linh dược từ tam phẩm trở xuống cơ hồ tiêu hao sạch sẽ, cuối cùng cấp tốc ngưng luyện ra được 50 giọt Bát Hủ Chân Dịch, sau khi luyện hoá liền để cho nhục thân cường độ trực tiếp bước vào cảnh giới Luyện Bì đại viên mãn.

Chính vì hẳn điên cuồng vận dụng lõi hoá năng lượng tinh luyện Bát Hủ Chân Dịch mới khiến cho lõi hoá bên trong lỗ đỉnh tiêu hao nhanh như vậy.

Nhục thân tăng lên, lõi hoá năng lượng đối với hẳn uy hiếp liền giảm xuống, từ đó giúp hẳn giảm bớt không ít khó khăn, có thể nhanh chóng ngưng luyện lõi hoá tinh.

Không còn nhiều trở ngại, thiên phú của Vương Hạo Thần rốt cuộc có chỗ phát huy, trong thời gian ngắn liền có thể ngưng luyện ra số lượng lõi hoá tinh nhiều hơn người bình thường gấp mấy lần.

Tu thành huyền công, hơn nữa còn đem nhục thân cường độ tăng lên đến Luyện Bì đại viên mãn, một tháng thời gian xem như không có lãng phí.

- Tiếp đó người quay về nghỉ ngơi cho tốt, qua mấy ngày chúng ta lại tiếp tục đặc huấn!

Nhạc Thi Dao nói.

Vương Hạo Thần gật đầu, hẳn xác thực cần nghỉ ngơi một chút.

Tu vi đạt tới Vũ Sĩ, tuy rằng không phải ăn ngủ điều độ như phạm nhân, thế nhưng chung quy là vẫn cần một chút.

Lúc bọn hắn quay về, Bạch Linh vừa vận cũng đang ở đó, nàng thấy Vương Hạo Thần trở về thì rất hoan hỉ, vội vàng đi làm chút đồ ăn cho ba người.

Một tháng không gặp, Bạch Linh không còn là phạm nhân, mà đã bước vào Vũ Đò, xem như trở thành một cái võ giả.

Bình thường nàng không có khả năng nhanh như vậy liền đột phá, thế nhưng ai bảo bên cạnh nàng có một cái Vũ Hoàng sư tôn đâu?

.....

Vương Hạo Thần chỉ dành một ngày nghỉ ngơi, sau đó liền nhanh chóng trở lại tu luyện, hẳn biết mình không có thời gian để lãng phí.

Hắn chung quy vẫn cần tăng lên thực lực.

Nhạc Thi Dao sớm rõ ràng tính cách của hắn, vì thế cũng không bất ngờ, ngược lại đã thay hắn chuẩn bị sẵn chút thứ cần thiết cho việc tu luyện sắp tới.

Tiếp đó, nàng muốn giúp hắn nhanh chóng đột phá tới Vũ Sư.

Bởi vì một khi linh tuyến trên Đệ Thất Phong mở ra, Vũ Linh cảnh đệ tử thường sẽ không tham dự, đó chính là Vũ Sư thiên hạ, Vương Hạo Thần tuy rằng có thể vượt qua bốn cái tiểu cảnh giới khiêu chiến, thế nhưng tu vi Cửu Tinh Vũ Sĩ nhìn qua có chút không đủ dùng, chỉ có đột phá đến Vũ Sư mới nhiều hơn một chút nắm chắc.

Nhạc Thi Dao lấy ra ba chiếc bình ngọc đưa cho Vương Hạo Thần, ở bên trong mỗi chiếc bình có một viên đan dược màu trắng.

Nắp bình bị đóng chặt, thế nhưng Vương Hạo Thần vẫn có thể ngửi được mùi thuốc dịu nhẹ từ bên trong.

- Đây là Bạch Nguyên Đan, là một trong những loại đan dược tốt nhất giúp Vũ Sĩ định phong nhanh chóng đột phá đến Vũ Sư! Loại đan dược này nếu như ba năm phục dụng một lần sẽ không có tác dụng phụ ảnh hưởng đến căn cơ!

- Bạch Nguyên Đan một lần có thể phục dụng tới đa ba viên! Người tu vi hiện tại mới là Cửu Tinh Vũ Sĩ, trước tiên phục dụng một viên Bạch Nguyên Đan đem tu vi tăng lên đến Vũ Sĩ định phong, sau đó lại dùng một viên ổn định viên mãn cảnh giới, cuối cùng mới dùng viên thứ ba để đột phá đến Vũ Sư!

Bạch Nguyên Đan tuy chỉ là nhị phẩm đan dược, thế nhưng cơ hồ lại là loại đan dược trân quý nhất đối với Vũ Sĩ muốn đột phá Vũ Sư, quan trọng hơn là, phục dụng loại đan dược này một lần sẽ không có tác dụng phụ, cái này đối với những đệ tử có thiên phú tốt chính là bảo vật.

Bạch Nguyên Đan rất khó luyện chế, nói là nhị phẩm đan dược, thế nhưng thông thường chỉ có tam phẩm, thậm chí tứ phẩm trở lên luyện được sư mới có thể luyện chế, cho dù là Thiên Sinh Môn cũng không có quá nhiều loại đan dược này.

Vương Hạo Thần tuy là cũng có một ít linh dược có thể hỗ trợ hắn đột phá tu vi, thế nhưng tất cả hiệu quả đều không thể so được với Bạch Nguyên Đan, hoặc là nói, chênh lệch quá lớn.

Giữa Vương Hạo Thần và Nhạc Thi Dao đã không có cái gì khách khí, người tiếp nhận Bạch Nguyên Đan, nhanh chóng bế quan tu luyện.

Đương nhiên hắn cũng cần bổ sung một chút, hắn không giống thiên tài bình thường, ba khoả Bạch Nguyên Đan căn bản không đủ giúp hắn đột phá, còn cần có một ít linh dược phụ trợ mới có thể làm được.

Vương Hạo Thần lần bế quan này, trọn vẹn kéo dài gần ba tuần.

Hắn đầu tiên dùng ba ngày đầu tiên đem tu vi tăng lên đến Cửu Tinh Vũ Sĩ định phong, sau đó lại dùng tiếp hai ngày thời gian đột phá đến Vũ Sư.

Bạch Nguyên Đan hoàn toàn chính xác rất thần diệu, giúp Vương Hạo Thần hoàn mỹ đột phá đến Nhất Tinh Vũ Sư cảnh giới, còn bảo trụ căn cơ vững chắc, không hề lưu lại tai họa ngầm.

Đột phá đến Vũ Sư, Vương Hạo Thần có thể cảm nhận rõ ràng, hắn thể nội nguyên khí vậy mà so với lúc còn là Cửu Tinh Vũ Sĩ trọn vẹn tăng lên gấp mười lần.

Khác biệt quá lớn.

Đây chính là Vũ Sĩ và Vũ Sư ở giữa chênh lệch.

Rất nhiều bình thường nhất tuyệt thiên tài, tại Vũ Sĩ có thể dễ dàng vượt cấp khiêu chiến, thế nhưng lại không cách nào lấy tu vi Cửu Tinh Vũ Sĩ chống lại Nhất Tinh Vũ Sư.

Tu vi càng cao, vượt cấp khiêu chiến càng khó, chỉ có thiên tài chân chính mới có thể duy trì năng lực này mà không phải mất đi.

Vương Hạo Thần không có lập tức xuất quan, chính là vì hắn còn phải tu luyện các loại vũ kỹ của mình, đảm bảo chiến lực của mình không có rơi xuống.

Tu vi tăng lên, tu luyện vũ kỹ liền muốn dễ dàng hơn rất nhiều.

Tăng lên nhiều nhất, chính là Thiên Long Kiếm Quyết, Vương Hạo Thần đã luyện thành sáu thức đầu của bộ kiếm pháp này, vô hạn chạm tới cảnh giới đại thành.

Cửu Dương Phần Thiên Chương năm thức đầu luyện thành, đồng thời đạt tới cảnh giới đệ ngũ dương, hòa kinh thịnh vượng, đây là bởi vì Vương Hạo Thần nhục thân đã bước vào cảnh giới Luyện Bỉ đại viên mãn mới có thể làm được điểm này, nếu không hắn e rằng sẽ lập tức bị thể nội dương cương chi khí đốt thành tro bụi.

Hàn Băng Thần Quyền, đồng dạng luyện thành năm thức đầu, một mực cùng Cửu Dương Phần Thiên Chương tạo thành tứ thế kiềm chế lẫn nhau.

Tuyệt Ảnh Kiếm Pháp là Quân cấp kiếm thuật, ngược lại không có dễ dàng tiến bộ như vậy, bất quá Vương Hạo Thần cũng đã luyện thành bốn thức đầu, xem như vẫn có thu hoạch.

Tăng Thiên kiếm thuật thức thứ hai hắn có một ít cảm ngộ, thế nhưng chung quy không có luyện thành, bởi vì độ khó quá lớn, hơn nữa lại không đủ thời gian.

Lại nói, lấy thực lực của hắn hiện tại, xem như có thể hiểu được Tăng Thiên kiếm thuật thức thứ hai, cũng không có khả năng thi triển đi ra, nếu như cưỡng ép sử dụng rất có thể sẽ dẫn đến kết cục ngọc đá cùng tan, không nói có thể giết chết kẻ địch hay không, chính hắn liền muốn xong đời.

Bất kể như thế nào, lần bế quan này giúp Vương Hạo Thần thực lực tăng lên rất lớn, hắn thậm chí có một loại cảm giác, hắn lúc này so với Tư Mộ Liêm có lẽ đã không còn kém quá nhiều, nếu như có thể kiên trì, nhất định có thể đuổi kịp đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 196: Kết thúc đặc huấn

Vương Hạo Thần hao tổn ba tuần thời gian để đột phá cùng cố tu vi và chiến lực, lúc hắn xuất quan, khoảng cách đến lúc Đệ Thất Phong mở ra chỉ còn không đến một tuần.

Nhạc Thi Dao đã chờ hấn ở bên ngoài, nàng còn muốn giúp hấn một lần nữa tăng lên chiến lực.

Nếu như thành công, vậy lần đặc huấn này xem như hoàn mỹ.

Nhạc Thi Dao từ chỗ Lữ Thuần Quân lấy được bốn cây Kiếm Linh Thảo, cộng với một cây có sẵn ở chỗ nàng, tổng cộng là năm cây.

Kiểm Linh Thảo là loại linh dược chỉ sinh ra ở nơi có cường đại kiếm tu dưới Vũ Vương cảnh giới ngã xuống.

Khi kiếm tu chết, bọn hấn còn sót lại trong người thể nội kiếm ý cùng với huyết nhục dung nhập vào bên trong đại địa, từ đó có cơ hội uẩn dưỡng ra Kiếm Linh Thảo.

Kiểm Linh Thảo dựa vào kiếm đạo cảnh giới của kiếm tu khi còn sống mà phân ra cấp bậc cao thấp, kiếm tu kiếm đạo tạo nghệ càng cao, Kiếm Linh Thảo cấp bậc cũng càng cao, bất quá sẽ không vượt quá tam phẩm đỉnh phong linh dược cấp bậc.

Trừ phi là Vũ Vương hoặc cấp bậc cao hơn kiếm tu mới có thể sinh ra Kiếm Linh Thảo cấp bậc cao hơn, bất quá khi đó không thể lại gọi là Kiếm Linh Thảo, mà là Kiếm Vương Thảo.

Kiểm Linh Thảo ở bên trong ẩn chứa không ít vị kiếm tu đã chết kia kiếm đạo cảm ngộ, có thể trợ giúp kiếm tu khác tăng lên kiếm đạo cảnh giới.

Kiểm Linh Thảo vô cùng hiếm thấy, bởi vì tỷ lệ sản sinh ra loại linh dược này rất thấp.

Chính vì vậy, Kiếm Linh Thảo đối với kiếm tu mà nói chính là bảo vật khó có được, mỗi một cây đều có giá trên trời, thậm chí nhiều lúc giá trị còn không thấp hơn tứ phẩm linh dược, đan dược, gần như là có tiền cũng không chắc có thể mua được.

Nhạc Thi Dao có thể một lần lấy ra năm cây Kiếm Linh Thảo đã là rất tốt.

Lần đặc huấn này, Nhạc Thi Dao muốn tăng lên Vương Hạo Thần thực lực càng nhiều càng tốt, tăng được bao nhiêu chính là bấy nhiêu.

Đáng tiếc, lần này kết quả lại không được như ý muốn, Vương Hạo Thần rốt cuộc vẫn không thể đột phá đến tứ trọng kiếm ý cảnh giới.

Không phải thiên phú của Vương Hạo Thần không đủ, cũng không phải Kiếm Linh Thảo quá mức gân gà, chỉ là kiếm đạo không giống với võ đạo, không phải cứ dùng tài nguyên đập là có thể đi lên, ngược lại càng quan trọng một chữ ngộ!

Kiểm Linh Thảo ẩn chứa rất nhiều cảm ngộ đối với kiếm đạo của vị kiếm tu đã chết kia, lại nói mỗi người đều có đạo của riêng mình, tuy nói kiếm đạo trăm sông đổ về một biển, thế nhưng cảm ngộ của mỗi người thì không thể giống nhau, vì vậy Vương Hạo Thần nhất định phải sàng lọc, rất khó có thể đem tất cả cảm ngộ của bên trong Kiếm Linh Thảo luyện hóa hết.

Tất nhiên, muốn đem tất cả cảm ngộ bên trong Kiếm Linh Thảo toàn bộ hấp thụ không phải là không được, thậm chí thừa sức để cho Vương Hạo Thần kiếm đạo cảnh giới tăng lên đến tứ trọng kiếm ý, thế nhưng nếu làm như vậy, kiếm đạo của hấn từ nay sẽ không thuần.

Chuyện được không bù nổi mất này, Mạc Thanh Hư cũng đã từng nhắc nhở hấn, Vương Hạo Thần không phải kẻ ngốc, hấn sao có thể làm?

Đương nhiên, Vương Hạo Thần cũng không phải là không có thu hoạch, hấn hao tốn mấy ngày thời gian luyện hóa Kiếm Linh Thảo, kiếm đạo cảnh giới đã tăng lên đến tam trọng kiếm ý đỉnh phong, so với Tư Mộ Liêm trước đó có lẽ còn mạnh hơn một đường.

Đến đây, đợt đặc huấn này xem như đã kết thúc.

Vương Hạo Thần tắm rửa một chút, đổi một kiện y phục mới, sau đó rời khỏi nơi bế quan.

Trời lúc này đã về đêm, Bạch Linh sớm đã quay về nghỉ ngơi, chỉ còn lại Nhạc Thi Dao vẫn luôn ở bên ngoài đợi hấn.

Nhìn thấy Vương Hạo Thần, Nhạc Thi Dao liền nở nụ cười yếu ớt, trên môi hiện ra một đường cong tuyệt đẹp, nói:

- Ngươi cuối cùng đã đi ra, thu hoạch thế nào?

Vương Hạo Thần mỉm cười đáp:

- Rất nhiều!

Không đến hai tháng mà thôi, thế nhưng Vương Hạo Thần thực lực đã tăng lên quá nhiều, còn nhiều hơn dự tính của hấn.

Nếu như không có Nhạc Thi Dao một bên tận tâm hỗ trợ, hấn tuyệt đối không có khả năng làm được đến mức này.

Trước đó, hấn nhiều nhất chỉ có thể cùng một ít Vũ Sư sơ giai vật cổ tay mà thôi, thế nhưng bây giờ coi như là Vũ Sư trung giai hấn cũng dám sòng phẳng đánh một trận, loại võ giả như Hoàng Thiếu Phong trước kia nếu là lại xuất hiện trước mặt hấn, Vương Hạo Thần có lòng tin có thể dễ dàng đánh bại đối phương.

- Đáng tiếc thời gian quá cấp bách, nếu không ngươi kiếm đạo cảnh giới hấn là còn có thể tăng lên trước khi Đệ Thất Phong mở ra!

Nhạc Thi Dao phát hiện kiếm đạo cảnh giới của Vương Hạo Thần vẫn là tam trọng kiếm ý thì hơi tiếc nuối nói.

Lấy Vương Hạo Thần thiên phú, có lẽ chỉ còn cho hấn thêm một hai tuần thời gian, hấn liền có thể có chỗ lĩnh ngộ, để cho kiếm đạo cảnh giới tăng lên đến tứ trọng.

Nhưng thời gian của bọn hấn đã không còn, từ giờ đến lúc Đệ Thất Phong mở ra chỉ còn ba ngày thời gian.

Thu hoạch lớn như vậy ta đã rất thỏa mãn! Ngược lại là ngươi, thời gian qua vất vả cho ngươi rồi!

Vương Hạo Thần đối mặt ảm áp như ánh nắng chăm chú nhìn Nhạc Thi Dao nói.

- Ngươi cũng biết? Vậy có phải là nên làm gì đó để cảm ơn ta không?

Nhạc Thi Dao hơi nghiêng đầu nhìn hấn cười nói, bộ dáng có chút trẻ con tính nghịch.

Vương Hạo Thần nao nao, chột khe cười một tiếng, dang tay ôm lấy vòng eo thon gọn mềm mại của Nhạc Thi Dao, kéo nàng đến sát người.

Nơi này đã không có người khác, hẳn không ngại thể hiện tình cảm của mình.

Nhạc Thi Dao còn chưa kịp phản ứng đã bị hắn ôm vào trong ngực, má ngọc hơi đỏ lên, thế nhưng cũng không đẩy hắn ra.

Bọn hắn đã có phu thê chi thực, tình cảm cũng sớm đã định hình, cần bản không cần tiếp tục giữ khoảng cách.

Hai người thân thể kề sát vào nhau, có thể dễ dàng cảm nhận được nhiệt độ và nhịp tim của người đối diện.

Nhạc Thi Dao cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của Vương Hạo Thần, trong lòng đoán ra một ít thứ, ngọc thể hơi run lên một chút, thanh âm nhỏ bé như muỗi kêu nói:

- Đến gian phòng t...

Lời còn chưa nói hết, môi nàng đã bị môi hắn chiếm giữ, nhanh nhẹn mà ám áp, lại cũng có một chút bá đạo.

Vương Hạo Thần tựa hồ có chút nóng vội, chiếc hôn lần này còn cuồng nhiệt hơn những lần trước.

Hắn trước kia lần đầu nếm thử trái cấm, ngoài mặt không thể hiện ra, thế nhưng trong lòng thì lại vô cùng yêu thích, tựa như ăn tùy mới biết ngon, chỉ là thời gian qua thực sự quá mức bận rộn, đó là không có cách nào, lúc này liền muốn nhìn được muốn thân mật với nàng một chút.

Bởi vì đã lâu không làm, tình cảm dồn nén lâu nay liền triệt để bộc phát đi ra.

Nhạc Thi Dao bị hắn hôn đến không thở nổi, cả người bị ép vào trên tường, phải mất một thời gian mới làm quen được với nhịp độ của người trước mắt, hai tay của nàng ôm lấy cổ hắn, uyển chuyển đáp trả.

Vương Hạo Thần ôm chặt lấy Nhạc Thi Dao, chiếc hôn như muốn kéo dài đến mãi mãi.

Phải đến một lúc lâu sau, hai người mới tách ra, Nhạc Thi Dao khó khăn thở từng ngụm, thế nhưng Vương Hạo Thần thậm chí nghỉ cũng không muốn nghỉ, chỉ là hít vào một hơi thật sâu, sau đó liền tiếp tục.

Lửa tình đã thấp lên, muốn dập tắt cũng không được, huống hồ hai người đều không muốn dừng.

Hai tay hắn nhanh chóng luồn vào bên trong y phục của Nhạc Thi Dao, ngón tay chạm đến da thịt mát lạnh mềm mại, lại vô cùng đàn hồi.

Nhạc Thi Dao không nghĩ tới hắn lại bạo dạng như vậy, phải biết, bọn hắn là đang ở ngoài phòng a.

Vương Hạo Thần cả người tựa như lò lửa, hắn tu luyện chương pháp là Cửu Dương Phần Thiên Chương, dẫn đến thể nội dương cương chi khí của hắn cao hơn người thường gấp mấy chục lần, lúc này triệt để phát huy đi ra, khiến cho dục hòa càng thêm thịnh vượng.

Bất quá hắn cũng biết ở ngoài không tiện, bản thân hắn thì không sao thế nhưng hắn tuyệt đối không muốn Nhạc Thi Dao bị người khác nhìn thấy, nếu không hắn chỉ sợ sẽ không kiềm được mà muốn giết chết đối phương.

Nữ nhân của hắn, chỉ có thể thuộc về một mình hắn, còn kẻ khác hoặc là cách xa một chút, hoặc là... đi chết đi!

Vương Hạo Thần nhanh chóng ôm lấy Nhạc Thi Dao đi vào phòng, một tay cánh cửa đóng lại, sau đó lại tiếp tục "hành sự".

Người ta nói lửa gần roi lâu ngày cũng cháy, hai người đã không gần hai tháng không làm, lúc này thực sự là vô cùng cuồng nhiệt, cơ hồ muốn đem người đối diện hòa tan.

Cũng không biết đã qua bao lâu, cả hai mới mệt mỏi thiếp đi, kết thúc một đêm điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Lại đến đệ thất phong

Ở bên Nhạc Thi Dao, giấc ngủ của Vương Hạo Thần yên bình đến kỳ lạ, không phải bận tâm bất cứ thứ gì, chỉ cần thoải mái ngủ một giấc trọn vẹn.

Cũng như lần trước, phải đến khi trời sáng hẳn, ánh sáng mặt trời ám áp chiếu vào trong phòng, Vương Hạo Thần mới mơ màng tỉnh lại.

Nhạc Thi Dao vẫn còn say ngủ, hơi thở thơm như hoa lan của nàng phát ra khe khẽ, đầu vùi sâu vào trong ngực Vương Hạo Thần, hai cánh tay thon dịu dàng ôm lấy hắn, khoe miệng ăn hiện nụ cười hạnh phúc viên mãn.

Vương Hạo Thần ngần ngừ ngắm vẻ đẹp của giai nhân trước mắt, cuối cùng không nhịn được mà đưa tay vuốt ve làn da nhẵn mịn trắng muốt như ngọc, da thịt của nàng mềm mại mà đàn hồi, tựa như không xương, chạm vào vô cùng thoải mái.

Như cảm nhận được Vương Hạo Thần đang vuốt ve thân thể mình, Nhạc Thi Dao lông mày khẽ nhíu lại, từ trong mơ màng tỉnh lại, lười biếng mở ra hai mắt.

- Để im cho ta ngủ!

Nhạc Thi Dao thanh âm tựa như mèo kêu nói, muốn bao nhiêu lười liền có bấy nhiêu lười, thậm chí còn có một tia hờn dỗi.

Nói rồi, nàng trực tiếp xoay lưng về phía hắn, nhắm lại hai mắt, bộ dáng là tiếp tục ngủ.

Tên trước mắt đêm qua thế nhưng là hành hạ nàng đến không nhẹ, hôm nay nàng nhất định không cho hắn sắc mặt tốt.

Đêm qua điên cuồng như vậy, bị thiệt lại là nàng, nửa thân dưới gần như không còn chút cảm giác nào.

Vương Hạo Thần cười khê, hẳn biết Nhạc Thi Dao không có thật giận, chỉ là đang làm nũng, hẳn ngược lại rất thích ngắm bộ dáng lúc này của nàng, phi thường đáng yêu.

- Tốt a! Ta ôm ngươi ngủ!

Vương Hạo Thần nói nhỏ một tiếng, cũng chẳng đợi Nhạc Thi Dao kịp phản ứng, vòng tay xuống dưới chân ôm lấy eo nàng, kéo nàng vào lòng, đem mặt vùi vào trong mái tóc mượt mà của nàng, hít hà hương thơm ở nơi đó.

Vương Hạo Thần thân thể rất cường tráng, Nhạc Thi Dao bị hắn ôm, lại giống như nằm trọn trong lòng hắn.

- Sắc lang!

Nhạc Thi Dao cảm nhận hơi ấm trên người hắn, gương mặt không khỏi hơi đỏ lên, nhẹ giọng nói một câu.

- Chỉ với ngươi thôi!

Vương Hạo Thần nói, ở bên tai nàng thôi nhẹ.

- Miệng lưỡi trơn tru!

Nhạc Thi Dao gối đầu lên vai Vương Hạo Thần, người được mùi hương nam tính trên người hắn, rất nhanh lại thiếp đi.

Vương Hạo Thần lại không có thoải mái như vậy, bởi vì thân thể của hắn lại có phản ứng.

Ôm giai nhân không có phòng bị như vậy trong lòng, không có cảm giác mới là quái sự.

Vương Hạo Thần chỉ ngủ được một lúc, sau đó liền không chợp mắt nổi, trong lòng cười khổ không thôi, lần này đúng là tự lấy đá đập chân mình.

Lúc này Vương Hạo Thần thật không loạn động, đầu tiên là không muốn Nhạc Thi Dao giận hắn thêm, quan trọng hơn là hắn biết nàng thật sự rất mệt, lại tiếp tục thi nhất định sẽ quá sức chịu đựng của nàng.

Cảm giác này thật không dễ chịu, rõ ràng có người ngọc không mảnh vải che thân trong lòng, thế nhưng cái gì cũng không thể làm.

Hắn rất muốn đứng dậy đi vào phòng tắm, thế nhưng lại không muốn làm Nhạc Thi Dao thức giấc, vì thế chỉ tiếp tục nằm đó ôm nàng hồi lâu, đợi đến khi nàng ngủ say mới nhẹ nhàng rời đi.

May mắn hắn rời khỏi, nếu không hẳn cũng không chắc bản thân mình có thể tiếp tục nhận được hay không.

.....

Những ngày tiếp theo, Vương Hạo Thần không có tu luyện, chỉ cùng Nhạc Thi Dao sinh hoạt, ngày ngày nấu ăn cho nàng, cùng nàng nói chuyện, buổi tối lại ôm nàng ngủ, cuộc sống như vậy thật yên bình.

Trải qua những ngày này, hai người tình cảm càng thêm bền chặt, càng giống như phu thê.

Nhân sinh của hắn, có nàng là đủ.

Màn đêm lại buông xuống, Vương Hạo Thần ngồi ở trên ghế gỗ, Nhạc Thi Dao ngồi trên đùi hắn, đầu tựa vào vai hắn, cùng hắn ngắm trăng.

Dưới ánh trăng, hai người thân ảnh tựa như kim đồng ngọc nữ, khung cảnh đẹp không gì sánh kịp.

- Ngày mai Đệ Thất Phong sẽ mở ra, ngươi đến đó nhất định phải cẩn thận!

Nhạc Thi Dao ôn nhu nói.

- Tin tưởng ta!

Vương Hạo Thần nắm lấy tay nàng, nói.

- Ta tin tưởng ngươi sẽ không có chuyện gì! Bất quá ta cũng muốn để ngươi cẩn thận một số người!

Nhạc Thi Dao nói.

Lấy thân phận của nàng, kỳ thực không cần quan tâm những cái này tiểu bối tranh đấu, ngay cả Võ Bảng những người kia cũng không có mấy người có thể lọt vào mắt nàng, thế nhưng vì Vương Hạo Thần, nàng sớm đã tìm hiểu một chút, chung quy là muốn hắn có thêm thông tin về những đối thủ mạnh hắn có thể gặp.

- Ta rửa tai lắng nghe!

Vương Hạo Thần nói.

Nhạc Thi Dao gật đầu, nói:

- Đầu tiên là Thanh Nguyên Phong Thường Tiễn, tông chủ dưới trướng đệ tử, tu vi đạt tới Cửu Tinh Vũ Sư đỉnh phong, trong số đám đệ tử Thiên Sinh Môn hiện nay, hắn chính là người có cơ hội đột phá đến Vũ Linh nhất, Vũ Linh đệ tử không ra, hẳn thực lực tại Đệ Thất Phong xem như là cường đại nhất!

- Tiếp theo là Từ Dương Phong Đồ Nguyên, Lôi Ngục Phong Lâm Hải, tu vi đều là Cửu Tinh Vũ Sư, thực lực so với Thường Tiễn kém hơn một chút, nhưng cũng cường giả hạng nhất!

- Hồng Thạch Phong người mạnh nhất, có lẽ là Lục Như m, tu vi Bát Tinh Vũ Sư đỉnh phong, nữ nhân này có lẽ ngươi cũng biết, nàng là Lục Phong tỷ tỷ, dựa vào quan hệ giữa ngươi và Lục Phong, nàng nhất định sẽ tìm người gây phiền phức, trước khi ngươi có đủ thực lực chống lại nàng tốt nhất là không nên ngang kháng!

- Ngọc Tiêu Phong chiến lược đỉnh tiêm so với những phong khác kém không ít, bất quá người cũng không nên coi thường họ! Bọn họ thế hệ này ngoại trừ Thẩm Yên và Tần Băng Liên còn có một đệ tử thiên tài gọi là Tần Liêm Sương, nàng là Tần Băng Liên muội muội, thiên phú không có chút nào thua kém tỷ tỷ của nàng, tuổi còn trẻ đã có được Thất Tinh Vũ Sư tu vi, nếu không phải thời gian tu luyện của nàng không đủ, nói không chừng sớm đã có thể bắt kịp những người kia!

Vương Hạo Thần tâm niệm khẽ động, Lục Như Âm hẳn sớm đã biết, Lục Phong hẳn sớm muốn cũng sẽ tìm đến đòi nợ, cái hẳn bất ngờ chính là Tần Liêm Sương của Ngọc Tiêu Phong, nếu hẳn nhớ không nhầm, nữ nhân này chính là người đã trọng thương hẳn khi hẳn vừa mới trở thành vũ giả, món nợ này, hẳn còn chưa tìm nàng tính đâu.

Xem ra, lần này đi Đệ Thất Phong, kẻ địch của hẳn đúng là không ít đâu.

- Ngoài những người này ra, người cũng không nên xem thường những đệ tử khác, bọn hẳn thiên phú có lẽ không bằng những thiên tài đứng đầu của tông môn, thế nhưng dù sao thời gian tu luyện không ngắn, bất kể là tu vi hay chiến lực đều không thể xem nhẹ!

- Lại nói, những người ta vừa kể chỉ là những thiên tài trên mặt nổi, ngoài ra còn có một chút hắc mã, bọn hẳn thanh danh không hiển, thế nhưng thực lực chưa hẳn đã kém hơn những thiên tài kia!

- Ví dụ như thái trưởng lão đệ tử Tư Mộ Liêm, người này thiên phú tại tông môn có thể xem là số một số hai, tu vi tuy chỉ là Lục Tinh Vũ Sư, thế nhưng chiến lực lại không kém gì Bát Tinh Vũ Sư, tương lai Võ Bang Thập Tử tất có một chỗ của hẳn, chỉ là hiện tại không có bao nhiêu người biết đến người này!

Nhạc Thi Dao nghiêm túc nói.

Vương Hạo Thần tán đồng suy nghĩ của nàng, không phải tất cả thiên tài đều thích được vạn người chú mục, rất nhiều trong số họ ngược lại chỉ muốn yên lặng tu luyện, loại thiên tài này, thông thường còn đáng sợ hơn thiên tài bình thường.

- Hạo Thần! Lần đi đến Đệ Thất Phong, đại sư huynh người không tiện ra mặt, nếu như người thật sự gặp rắc rối không thể giải quyết, người có thể đi tìm người tam sư huynh, hẳn hẳn là có thể giúp người!

Nhạc Thi Dao chần chờ một lúc, vẫn là nói.

- Tam sư huynh?

Vương Hạo Thần hơi bất ngờ, hẳn đối với vị tam sư huynh này thật sự rất nhạt, giữa hai người càng là không có cái gì giao tình.

- Không nên xem thường người tam sư huynh, kỳ thực nếu không phải hẳn có tâm kết, trong đám đệ tử Minh Thiên Phong người mạnh nhất nhất định sẽ là hẳn!

Nhạc Thi Dao cười nói.

Vương Hạo Thần càng thêm kinh ngạc.

Tại Minh Thiên Phong, thực lực mạnh nhất phải kể đến đại sư huynh Tổng Nhất Phàm tu vi Vũ Linh, sau đó là nhị sư huynh Chu Thông, thiên phú mạnh nhất lại là tiểu sư tỷ Tiêu Ngọc Huyền, còn thần bí nhất, lại là tam sư huynh Sở Thanh Tiêu.

Sở Thanh Tiêu tính cách quái dị lại cô độc, rất ít khi xuất hiện, thông thường nếu không phải hạ sơn du ngoạn thì cũng bế quan tu luyện, Vương Hạo Thần ở Minh Thiên Phong đã có 8 năm thời gian, thế nhưng cũng chỉ gặp qua hẳn vắn vắn ba lần, lần cuối nhìn thấy hẳn đã là thời điểm 4 năm trước.

Lúc đó Vương Hạo Thần tuổi còn nhỏ, thực sự có chút e ngại vị tam sư huynh này, tuy rằng đối phương cũng không có nhục mạ hẳn như những sư huynh khác, thế nhưng hẳn chung quy là không dám tiếp xúc với người này.

Không chỉ Vương Hạo Thần, mà tất cả những người khác cũng vậy, có lẽ cũng chỉ có đại sư huynh Tổng Nhất Phàm mới có thể nói với Sở Thanh Tiêu mấy câu.

Vương Hạo Thần chưa bao giờ nghĩ tới, vị tam sư huynh tính cách quái dị này, lại được Nhạc Thi Dao đánh giá cao như vậy.

- Ta nói với người nhiều như vậy cũng chỉ là để đề phòng bất trắc, bất quá người cũng không cần quá lo lắng, dù sao Thiên Sinh Môn là có luật lệ, không cho phép đệ tử tàn sát lẫn nhau!

Nhạc Thi Dao nói.

Vương Hạo Thần khẽ gật đầu, bỗng nhiên lại hỏi:

- Thi Dao! Vũ Linh chẳng lẽ thật sự không thể tiến vào Đệ Thất Phong hay sao?

Nhạc Thi Dao hơi suy nghĩ một chút, đáp:

- Cũng không phải là không thể, bất quá linh tuyến ở trên Đệ Thất Phong đối với Vũ Linh tác dụng rất nhỏ! Hơn nữa nếu như có Vũ Linh gia nhập, vậy thì còn tranh cái gì nữa? Vì thế lục phong đều nhất trí cho rằng, ở trên Đệ Thất Phong nhất định sẽ không có Vũ Linh cấp bậc đệ tử xuất hiện, đây là một cái quy luật bất thành văn!

Vương Hạo Thần nghe nàng nói vậy, xem như có chút an tâm, hẳn không e ngại Vũ Sư, cho dù tu vi của những người kia hiện tại cao hơn hẳn nhiều, bất quá hẳn vẫn có tự tin có thể trong thời gian ngắn đuổi kịp họ, thế nhưng Vũ Linh thì khác, hẳn thật không dám vô ý nói mình trong tương lai gần có thể đối kháng.

Không phải hẳn sợ, chỉ là biết tự lượng sức mình.

Kỳ thực, trong nội tâm Vương Hạo Thần quả thực có chút mong đợi, hẳn rất muốn xem thử thiên tài của Thiên Sinh Môn đến cùng có bao nhiêu phân lượng.

.....

Sáng hôm sau,

Vương Hạo Thần rời khỏi Nhạc Thi Dao gian phòng từ sớm, hướng Đệ Thất Phong đi tới.

Hắn không muốn cùng những đệ tử của Minh Thiên Phong tụ họp, dù sao biết rõ gặp nhau sẽ không vui, vậy thì không đến làm gì.

Minh Thiên Phong từ lâu đã không thiếu hẳn người đệ tử này.

Tổ đội hành động quá mức phiến toái, Vương Hạo Thần càng thích đơn độc hành động.

Cho dù thực sự phải lập tổ đội, hắn cũng sẽ chỉ ở cùng với những người hắn có thể tin tưởng, tỷ như Hình gia ba huynh đệ.

Nếu như Vương Hạo Thần đoán không sai, ba người bọn họ nói không chừng cũng sẽ đi tới Đệ Thất Phong, dù sao bọn hắn cũng cần có linh tuyến trợ giúp đột phá đến Vũ Linh cảnh.

Đương nhiên cái này không thể chắc chắn, cũng có thể ba người trong hai tháng này sớm đã bước ra một bước kia.

Đệ Thất Phong nằm tách biệt với lục phong, nhìn qua không chỉ nhỏ hơn nhiều, cảnh vật cũng không có giống như lục phong thơ mộng như vậy.

Lúc này ở Đệ Thất Phong sơn môn phía trước, đã có rất nhiều đạo thân ảnh phân biệt rõ ràng đứng đó.

Bọn hắn tu vi thấp nhất đều là Vũ Sĩ, cao nhất thì có Vũ Sư cao giai, long xà hỗn tạp.

Thiên Sinh Môn không hổ là ngũ đại tông môn một trong, tùy tiện lựa ra một người đệ tử, đều có thực lực mạnh hơn Từ Dương Tông thiếu tông chủ Hoàng Thiếu Phong không biết bao nhiêu lần.

- Vương sư đệ!

Wương Hạo Thần đang quan sát, bỗng nhiên lại nghe được một đạo nam tử thanh âm, hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người đến ngược lại không phải ai xa lạ, chính là mấy tháng trước từng cùng hắn đánh một trận Từ Mộ Liêm.

Từ Mộ Liêm thân vận thanh y, tay cầm một thanh bích lục bảo kiếm, dung mạo khôi ngô tuấn tú, khí chất ôn nhã không có vẻ kiêu ngạo thường thấy ở thiên tài.

Thái thượng trưởng lão đệ tử, quả nhiên không thể lấy thiên tài bình thường làm thước đo so sánh hắn.

Hai tháng không gặp, khí tức của Từ Mộ Liêm đã mạnh hơn trước không ít, hắn là trong thời gian gần đây tu vi có chỗ đột phá.

Trước đó Vương Hạo Thần còn là Vũ Sĩ, không nhìn ra được tu vi sâu cạn của Từ Mộ Liêm, lúc này hắn đã bước vào Vũ Sư, phát hiện người sau thực lực vậy mà đạt tới Thất Tinh Vũ Sư cảnh giới, tại Đệ Thất Phong có thể nói là cường giả hàng đầu.

- Từ Mộ sư huynh!

Wương Hạo Thần đối với Từ Mộ Liêm chào hỏi, người sau bất luận là thực lực hay tính cách, đều đạt được hắn tôn trọng.

Người như vậy, không nên làm địch nhân, có thể làm bằng hữu là tốt nhất.

- Chỉ mới hai tháng không thấy, Vương sư đệ vậy mà đã từ Thất Tinh Vũ Sĩ đột phá đến Vũ Sư! Tốc độ tu luyện như vậy thật là khiến sư huynh phải hổ thẹn!

Từ Mộ Liêm cười nói, thanh âm có ý chúc mừng.

Thú thật, khi Từ Mộ Liêm vừa nhìn thấy Vương Hạo Thần, hắn quả thực là bị dọa sợ, trong vòng hai tháng tu vi liền đột phá trọn vẹn ba cái cảnh giới, nếu không phải Từ Mộ Liêm nhìn rõ Vương Hạo Thần cảnh giới phi thường vững chắc, hắn thật sẽ hoài nghi đối phương là dùng đan dược cường ép đột phá tu vi đấy.

Wương Hạo Thần chỉ cười không đáp, hắn đối với tu vi của mình tăng lên nhanh như vậy cũng có chút mơ hồ, từ Cửu Tinh Vũ Sĩ đột phá đến Vũ Sư dựa vào Bạch Nguyên Đan hắn không có gì để nói, thế nhưng trước đó hắn là như thế nào từ Vũ Sĩ bảy sao nhảy lên đến Vũ Sĩ chín sao?

Kỳ thực muốn lý giải chuyện này, phải nói đến đêm đầu tiên giữa Vương Hạo Thần và Nhạc Thi Dao...

Nguyên nhân kia hai người căn bản không hiểu rõ, vì thế không mới mù tịt như vậy... không đúng, thực ra một người sớm đã đoán ra chút gì đó, chỉ là da mặt mỏng không dám nói ra mà thôi.

- Từ Mộ sư huynh, lấy thân phận của ngươi cũng cần phải đi tranh linh tuyến trên Đệ Thất Phong sao?

Wương Hạo Thần chủ động nói sang chuyện khác.

Từ Mộ Liêm thân là thái thượng trưởng lão đệ tử, hẳn cái gì cũng có thể thiếu chứ tuyệt đối không thiếu tài nguyên tu luyện, linh tuyến trên Đệ Thất Phong đối với người khác có thể coi là trân quý, thế nhưng trong mắt Lữ Thuần Quân căn bản không tính là cái gì, người sau tùy tiện lấy ra chút đồ tốt cũng có thể khiến cho Từ Mộ Liêm tu vi tăng lên nhanh chóng.

- Không thể nói như vậy! Sư phụ ta dạy một mực ở trong Thanh Thiên Điện không phải chuyện tốt, cần phải ra ngoài lịch luyện nhiều hơn, mới có thể chân chính trưởng thành! Ta cũng cảm thấy ta năng lực thực chiến có chỗ thiếu sót lớn, lần này đến Đệ Thất Phong chính là bù đắp một chút, sau khi trở về lại xin sư phụ đi ra nhìn ngắm thế giới bên ngoài một chút, có lẽ có thể đề cho ta tiến bộ càng nhanh!

Từ Mộ Liêm nghiêm túc nói.

Xác thực, thiên tài muốn trưởng thành, tiến bộ nhanh hơn người khác, đồng thời được thực lực mạnh hơn người khác, nhất định không thể chỉ biết ngồi trong nhà tu luyện, như vậy chung quy chỉ là một cái chim trong lồng, là một dạng thiên tài không thể lớn, căn bản không thể trở thành cường giả chân chính.

Thiên tài đều là người thông minh, hầu hết đều sẽ không tự hạn chế khả năng của mình như vậy, cho dù tông môn có được điều kiện tu luyện càng tốt, thế nhưng phần lớn đều sẽ lựa chọn ra ngoài lịch luyện, ở trong phong ba tôi luyện chính mình.

Con đường này không thể nghi ngờ là càng thêm nguy hiểm, thế nhưng chỉ cần có thể vượt qua, sau này cơ hội trở thành cường giả sẽ càng lớn.

Về điểm này, Vương Hạo Thần đồng ý với Từ Mộ Liêm.

Hai người tính cách không quá tương đồng, Vương Hạo Thần khá kiêu lời đối với người không thân thiết, vì thế phần lớn thời gian đều là Từ Mộ Liêm nói chuyện, bất quá bởi vì cả hai nhìn người kia tương đối hợp mắt, thành ra nói chuyện cũng rất dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 198: Trưởng lão đoàn ngũ trưởng lão

Muốn mở ra linh tuyến phong ấn trên Đế Thất Phong, cần có ít nhất sáu vị Hoàng giả liên thủ mới làm được.

Trên không trung lúc này, có bốn đạo thân ảnh tựa như thiên thần đang đập không mà đứng.

Bốn người này, tại Thiên Sinh Môn có được danh khí cực lớn, đều là tông môn trên đỉnh kim tự tháp nhân vật, được vô số người sùng bái kính phục.

Nhị trưởng lão Lâm Nhược Lan.

Hồng Thạch Phong phong chủ Lý Thiên Dương.

Tứ trưởng lão Giang Sở Hà.

Từ Dương Phong phong chủ Hạc Minh Tùng.

Thiên Sinh Môn thân là một trong ngũ đại tông môn của Đông Hoa hoàng triều, tuy nói những năm qua suy yếu không ít, thế nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, nội tình vẫn rất hùng hậu, ngoại trừ lục đại phong chủ, còn có trưởng lão đoàn năm vị trưởng lão, tu vi toàn bộ đạt đến Vũ Hoàng, địa vị trong tông môn cực cao.

Trưởng lão đoàn trên lý thuyết là không thuộc về bất cứ một phong nào, chỉ chuyên xử lý tông môn nội vụ, quyền lực chỉ kém hơn lục đại phong chủ, nếu là năm vị trưởng lão liên hợp, thế lực có lẽ còn hơn cả một vị phong chủ, có thể bức phong chủ thoái vị, thậm chí ảnh hưởng đến tông chủ quyết định.

Vương Hạo Thần đưa mắt nhìn lấy bốn đạo thân ảnh vĩ ngạn kia, bốn người bọn họ bất cứ một người nào khí tức đều xa xa mạnh hơn hẳn từng gặp qua Phi Vũ Kiếm Vương Lý Mộ Tĩnh.

Trong đó mạnh nhất, hẳn là Hồng Thạch Phong phong chủ Lý Thiên Dương.

Lý Thiên Dương bộ dáng là một cái thân thể cường tráng tóc đỏ trung niên nam tử, dung mạo nghiêm nghị bá đạo, khí tức tựa như hồng hoang mãnh thú, lại mang theo một cỗ nóng bỏng hương vị, cường hoành không gì sánh kịp.

Theo Vương Hạo Thần cảm nhận, Lý Thiên Dương người này thực lực vậy mà ẩn ẩn có thể so sánh với Tiêu Hàn Dư.

Năm xưa, Lý Thiên Dương, Tiêu Hàn Dư, Tống Mặc Tuyên chính là ba người có thiên phú cao nhất một thế hệ của Thiên Sinh Môn, người đời nói trong ba người thì Lý Thiên Dương là yếu nhất, Tống Mặc Tuyên xem như mạnh nhất, bất quá xem ra chênh lệch cũng không phải rất lớn.

Ở nơi này ngoại trừ Lý Thiên Dương, còn có một vị phong chủ khác, đó là Từ Dương Phong phong chủ Hạc Minh Tùng.

Hạc Minh Tùng là một trung niên nam tử bộ dáng vô cùng bình thường, thân vận y phục đơn giản, nhìn như một cái người phàm tục, trên miệng luôn có nụ cười ẩn hiện.

Từ Dương Phong tại Thiên Sinh Môn xưa nay nói mạnh không mạnh, nói yếu thì cũng không yếu, Hạc Minh Tùng trong lục đại phong chủ vô cùng điệu thấp, tính cách cũng rất hòa nhã dễ gần, vì vậy không rõ thực lực sâu cạn, bởi vì hắn gần như chưa bao giờ động thủ, nhiều người cho rằng hắn thực lực ở trong lục đại phong chủ chính là yếu nhất một người.

Tứ trưởng lão Giang Sở Hà là một cái ngũ tuần lão giả, đầu tóc điểm bạc, khuôn mặt tang thương có sầu mi khổ kiếm hương vị.

Trong bốn người, người Vương Hạo Thần chú ý nhất lại là Nhị trưởng lão Lâm Nhược Lan.

Lâm Nhược Lan dung mạo xinh đẹp tựa như tranh vẽ, nhìn qua chỉ mới 30 tuổi tả hữu, da thịt bảo dưỡng cực tốt, tựa như mỹ ngọc, thân vận cung trang y phục, thân thể chỗ lồi chỗ lõm vô cùng quyến rũ, mái tóc đen dài vén lên, càng tôn lên vẻ đẹp thành thực phong tình của nàng.

Đây là vẻ đẹp theo tuế nguyệt lắng đọng mà có được.

Lâm Nhược Lan năm xưa là một nữ đệ tử không chỉ có thiên phú tu luyện cực cao, mà còn có được dung mạo xinh đẹp hiếm có, sau lưng có vô số người theo đuổi, thế nhưng đến tận bây giờ vẫn chưa có nam nhân nào chiếm được cảm tình của nàng.

Vương Hạo Thần cũng không bởi vì mỹ mạo của Lâm Nhược Lan nên mới chú ý đến nàng, chỉ là hắn biết Nhạc Thi Dao là hảo hữu của vị Nhị trưởng lão này, vì thế mới nhìn nhiều hơn một chút.

.....

Cũng không lâu lắm, ở trên không trung lại có một đạo thân ảnh xuất hiện, lần này người đến, là Lôi Ngục Phong phong chủ Vạn Thiên Minh.

Vạn Thiên Minh là một vị thân mặc chiến giáp nam tử, trên mặt râu ria bao phủ một mảnh, thân thể tựa như thiết tháp đồng dạng, làn da màu đỏ đồng cứng rắn như huyền thiết, khí huyết thập phần cường thịnh.

Chỉ nhìn khí huyết hùng hậu của hắn, sẽ khiến người khác liên tưởng đến một đầu viên cổ cự thú đang ngủ say.

- Chư vị! Vạn mỗ không có đến trễ à?

Vạn Thiên Minh rất hào sảng, vừa đến liền lập tức chào hỏi bốn vị cường giả trước mặt.

Thanh âm của hắn, tựa như lôi minh, may mắn chính hắn đã kiềm chế, nếu không chỉ sợ tất cả đệ tử bên dưới sẽ bị thanh âm của hắn chấn thủng màng nhĩ ngay lập tức.

- Cũng không tính là trễ, dù sao Ngũ trưởng lão còn chưa có đến!

Hạc Minh Tùng cười đáp.

- Nha? Ngũ trường lão thông thường đều đến trước chúng ta, hôm nay làm sao lại đến cuối cùng như vậy?

Vạn Thiên Minh trở mắt nhìn, bỗng nhiên lại liếc sang Lý Thiên Dương ở một bên, âm dương quái khí nói:

- Nàng sẽ không phải không muốn thấy ai đó đi nên mới cố tình đến trễ à?

Lý Thiên Dương nghe vậy, khuôn mặt lập tức tối sầm lại, hung hăng trừng mắt nhìn Vạn Thiên Minh nói:

- Họ Vạn, ngươi ngứa da?

Vạn Thiên Minh căn bản không sợ, vẫn không tìm không phôi nói tiếp:

- Ta cũng chỉ là suy đoán một chút mà thôi, ngươi lại phản ứng mạnh như vậy làm gì? Chẳng lẽ muốn đánh nhau hay sao?

Lý Thiên Dương biết rõ gia hỏa này lại đang kiếm chuyện với mình, bản tính hiếu chiến của người sau cả Thiên Sinh Môn không ai không biết, thế là dứt khoát không thèm đếm xỉa đến hấn, tránh rước họa vào thân.

Lý Thiên Dương hấn không sợ Vạn Thiên Minh, thật đánh nhau ai thắng ai thua còn chưa biết, bất quá một khi giao chiến tên kia nhất định sẽ cắn chết hấn không chịu buông tha, nhất định phải đánh đến khi kiệt sức mới chịu dừng lại, hấn còn không có rảnh rỗi đến mức đi tìm phiền toái cho mình.

- Họ Lý ngươi làm sao lại im rồi? Ngươi không phải muốn đánh ta hay sao? Tới a, tới a! Lâu ngày không gặp, ngươi làm sao lại biến thành con rùa rút đầu rồi đâu?

Vạn Thiên Minh xắn lên tay áo, không có chút nào một phong chỉ chủ phong phạm, ngược lại càng giống như một cái thổ phi lưu manh đồng dạng.

Nhìn thấy bộ dáng này của hấn, mấy vị phong chủ, trường lão ở đây đều phi thường im lặng, cảm giác đứng chung một chỗ với hấn đều có chút mất phẩm giá của bản thân.

Tính ngươi hiếu chiến ai cũng biết rồi, nhưng có thể hay không đừng biểu hiện giống như lưu manh trước mặt chúng đệ tử như vậy?

Ngươi không ngại mất mặt, nhưng chúng ta ngại a!

Lý Thiên Dương tức muốn nổ phôi, rất muốn ra tay giáo huấn Vạn Thiên Minh một trận, thế nhưng chung quy là không có xuất thủ, đành phải ngửa mặt lên trời nhìn mây bay, quyết tâm không nhận tên kia khiêu khích.

Được rồi, nhịn xuống! Nếu không mấy ngày tới hấn đừng mong có thể trở về Hồng Thạch Phong.

Lâm Nhược Lan, Giang Sở Hà đều rất là bất đắc dĩ, rốt cuộc không nhịn được muốn lên tiếng.

Dù sao không thể để gia hỏa này tiếp tục náo xuống, nếu không mặt mũi bọn hấn thật muốn mất hết.

Thế nhưng là, bọn hấn còn chưa kịp nói gì, đã có một đạo thanh âm trong trẻo vang lên:

- Vạn sư huynh, ngươi ngứa tay sao? Vậy không bằng để sư muội lãnh giáo cao chiêu của ngươi?

Nghe được thanh âm này, Vạn Thiên Minh lập tức giống như quả bóng xì hơi ỉu xìu xuống.

Trên không trung không biết từ khi nào đã xuất hiện một đạo nữ tử này, nàng tựa như cửu thiên huyền nữ, đẹp không chút tí vết, dung nhan tuyệt mỹ khiến hoa hôn nguyệt thẹn, bạch y như tuyết, thu hút mọi ánh mắt.

Nàng quá đẹp, bất kỳ nữ tử ở bên cạnh nàng đều muốn âm thầm phai mờ, cho dù là Lâm Nhược Lan loại này nhất đẳng mỹ nữ so sánh đều phải kém hơn một bậc.

Mặc dù có thể đã nhìn thấy Nhạc Thi Dao rất nhiều, thế nhưng khi gặp lại nàng, bất kỳ ai đều sẽ không nhịn được mà phải nhìn thêm mấy lần, cho dù là Vũ Hoàng cũng không ngoại lệ.

Lý Thiên Dương nhìn Nhạc Thi Dao, trong mắt không dấu nổi vẻ say mê, giai nhân hoàn mỹ như vậy, vốn không thuộc về hấn, thế nhưng hấn lại chưa bao giờ chết tâm đối với nàng.

Dù sao, Lý Thiên Dương cũng hiểu rõ, Nhạc Thi Dao lấy Tiêu Hàn Dư căn bản không phải vì tình cảm.

- Ha ha! Nhạc sư muội nói đùa, ta đạo này thân thể có chút kém, sợ là không tiện chiến đấu!

Vạn Thiên Minh đối với Nhạc Thi Dao dường như có chút kiêng kỵ, cười khan mà nói, lại không tự chủ được đối với nàng kéo ra một chút khoảng cách.

Chỉ vài tháng trước, Thiên Sinh Môn trường lão đoàn vốn dĩ chỉ có bốn vị trường lão, Nhạc Thi Dao lại bỗng nhiên hoành không xuất thế, tu vi bước vào Vũ Hoàng cảnh, trở thành vị trường lão thứ năm của trường lão đoàn.

Nàng được thái thượng trường lão trực tiếp chỉ dạy, ở tại Thanh Thiên Điện tu luyện mấy tháng thời gian, cả tông môn đều cho rằng, nàng ít nhất đã coi như là nửa cái đệ tử của Lữ Thuần Quân.

Vạn Thiên Minh từng được Lữ Thuần Quân gọi đến Thanh Thiên Điện cùng Nhạc Thi Dao đối chiến, kết quả cũng chỉ có ba người biết được.

Trận chiến đó, vị Lôi Ngục Phong phong chủ này không ngờ lại bại!

Không sai, Vạn Thiên Minh tu vi Ngũ Tinh Vũ Hoàng đỉnh phong, lại bại dưới tay Nhạc Thi Dao chỉ vừa đột phá đến Nhị Tinh Vũ Hoàng.

Tại Vũ Hoàng cảnh, lại vượt qua ba cái tiểu cảnh giới khiêu chiến thành công, cái này quá mức đáng sợ, may mắn Lữ Thuần Quân không cho phép ai được tiết lộ, nếu không nhất định có thể oanh động cả tông môn.

Vạn Thiên Minh xác thực là bại, bại tâm phục khẩu phục, bị Nhạc Thi Dao đánh cho không có sức hoàn thủ.

Vì thế từ sau trận chiến đó, Vạn Thiên Minh tính cách vốn dĩ không sợ trời không sợ đất trở nên phi thường kiêng kỵ Nhạc Thi Dao, lúc này hấn làm sao lại dám đánh với nàng một trận?

Đây không phải là tự tìm nhục nhã hay sao?

Vạn Thiên Minh hẳn tình nguyện trêu chọc Lý Thiên Dương, cũng không muốn chọc tới tuyệt đại mỹ nhân trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 199: Khai màn

Nhìn thấy Vạn Thiên Minh bộ dạng e ngại, tất cả Vũ Hoàng cường giả ở nơi này đều sửng sốt, sau lại đưa mắt nhìn Nhạc Thi Dao, trong mắt lộ ra vẻ suy ngẫm, vị tân tấn ngũ trường lão này vậy mà có thể khiến cho Vạn Thiên Minh người điển này kiêng kỵ?

Cái này làm sao có thể?

Phải biết, Vạn Thiên Minh thực lực tại trong lục đại phong chủ hoàn toàn không tính yếu, ngay cả Lý Thiên Dương cũng không áp được hắn, chỉ có tông chủ Tổng Mặc Tuyên và Minh Thiên Phong phong chủ Tiểu Hân Dư là mạnh hơn hắn, người ngoài nhìn vào, Vạn Thiên Minh thực lực đã đủ xếp vào top 3 trong sáu vị phong chủ.

Coi như nhìn khắp Đông Hoa hoàng triều, Vạn Thiên Minh đều là Vũ Hoàng có được danh khí không nhỏ, phong hào Lôi Ngục Chiến Hoàng, thực lực đủ để xếp vào vô thượng Hoàng Giả Bảng.

Lấy tính cách của Vạn Thiên Minh, sao có thể kiêng kỵ một người tu vi còn thấp hơn hắn ba cái tiểu cảnh giới?

Chẳng lẽ là vì Nhạc Thi Dao sau lưng có Lữ Thuần Quân thân ảnh?

- Các vị, đến lúc chúng ta ra tay rồi!

Cuối cùng, vẫn là Hạc Minh Tùng dùng lời nói kéo tất cả mọi người về thực tại.

Đã đến thời điểm mở ra linh tuyến phong ấn trên Đệ Thất Phong, cái này cần bọn hắn sáu người liên thủ mới làm được.

Nhạc Thi Dao không có để ý đến bọn hắn, đưa mắt xuống dưới dò xét một chút, phát hiện đạo thân ảnh quen thuộc kia, lông mày không khỏi hơi nhíu lại, hắn vậy mà không có cùng với Minh Thiên Phong chúng đệ từ cùng đi?

.....

Vương Hạo Thần một mình đứng trong biển người, Tư Mộ Liêm sớm đã rời đi, bọn hắn hai người đều không quen tổ đội hành động, vì thế vẫn là muốn tách ra tìm kiếm cơ duyên thuộc về mình.

Có lẽ cũng sắp đến lúc rồi.

Đúng lúc này, Vương Hạo Thần bỗng nhiên phát giác được chính mình đang một người khác nhìn chằm chằm, liền theo đó quay đầu nhìn lại, liền thấy được một đạo thân ảnh quen thuộc.

Cừu nhân thân ảnh, sao hắn có thể không nhận ra?

Đạo thân ảnh kia, không phải ai khác chính là Lục Phong, hơn nữa đối phương còn không đi một mình.

Đi cùng hắn hẳn là Hồng Thạch Phong một chi đội ngũ, số lượng trên dưới chục người, đi đầu là một nữ tử mặc váy đen.

Nữ tử này dung mạo rất xinh đẹp, tuy không tính là khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng có thể xem là mỹ nữ, hai hàng lông mày dài toát lên vẻ nhuệ khí cùng lãnh ngạo, nơi tay nàng, còn cầm một thanh trường kiếm màu tím.

Quan trọng hơn là, nữ tử này dung mạo vậy mà cùng Lục Phong có mấy phần tương tự.

Nếu như Vương Hạo Thần đoán không nhầm, nàng chính là Lục Phong vị tỷ tỷ kia, đồng thời cũng là Hồng Thạch Phong lần này đến Đệ Thất Phong người dẫn đội, Lục Như m

Lục Phong chưa bao giờ nghĩ chính mình sẽ gặp Vương Hạo Thần ở chỗ này, hắn vốn dĩ cho rằng người sau sớm đã chết rồi.

Lục Phong bản thân trở về Thiên Sinh Môn sớm hơn Vương Hạo Thần nhiều, thế nhưng hắn cũng không dám đem chuyện của Vương Hạo Thần nói ra ngoài, hắn còn không có ngu đến mức vạch áo cho người xem lưng.

Còn chuyện hai đệ tử đi theo hắn chết thảm cũng không có ai nhắc đến, dù sao Thiên Sinh Môn đệ tử quá nhiều, hai người kia chẳng qua chỉ là tầng lớp thấp nhất đệ tử, người như bọn họ số lượng nhiều không đếm xuể, tuy nói cũng là Thiên Sinh Môn đệ tử, bất quá tông môn cũng không có quá mức để ý bọn hắn, chỉ là bỗng nhiên một hai người mà nói căn bản không gây được bao nhiêu chú ý.

Thời gian trôi qua, Lục Phong chú ý Vương Hạo Thần còn không có trở lại Minh Thiên Phong, trong lòng càng thêm chắc chắn đối phương đã chết trong miệng sói, vì thế gần như đã yên tâm, ai biết hôm nay hắn lại thấy được đối phương thân ảnh ở nơi này.

Khi Lục Phong vừa nhìn thấy Vương Hạo Thần, hắn liền sợ đến mức tê dại cả da đầu, đối phương không chết, vậy nếu như Vương Hạo Thần đem chuyện tốt hắn làm bảm báo với tông môn, vậy hắn chẳng phải là có đại phiền toái?

Thiên Sinh Môn có thể không quan tâm những đệ tử tạp nham kia, thế nhưng bọn hắn không thể không xem trọng môn quy a, tông môn vốn dĩ không cho phép đệ tử tàn sát lẫn nhau.

Càng chết hơn là, Lục Phong hắn vậy mà nhìn không thấu Vương Hạo Thần cảnh giới.

Phải biết, lần cuối chạm mắt, hắn tu vi phải so với Vương Hạo Thần cao hơn bốn cái tiểu cảnh giới, sau khi hồi tông hắn cũng chưa từng chậm trễ việc tu luyện, tu vi lúc này cũng đã bước vào Vũ Sĩ, thế nhưng lúc này hắn ngay cả một chút tu vi cảnh giới của Vương Hạo Thần cũng không cách nào thăm dò tới.

Điều này nói rõ, đối phương tu vi cao hơn hẳn quá nhiều, hẳn căn bản không đủ tư cách dòm ngó.

Đã như vậy, nếu như Vương Hạo Thần đến tìm hấn đòi nợ, hấn phải làm thế nào?

Trong phút chốc, Lục Phong thậm chí có một loại xúc động muốn quay đầu bỏ chạy ngay lập tức.

Bất quá, Lục Phong hấn thiên phú tu luyện tầm thường, nhưng đầu óc lại không đến nỗi ngu muội, sợ hãi nhất thời qua đây, hấn rất nhanh liền làm rõ tình hình hiện tại.

Thứ nhất, coi như Vương Hạo Thần thật sự đem chuyện hấn làm nói ra, trong tay đối phương không có bằng chứng, Lục Phong hấn chỉ cần chết không chịu nhận, người trước cũng vô pháp ép hấn thế nào.

Còn chuyện hai vị đệ tử đi theo Lục Phong hấn lần đó căn bản không ai biết được, hấn không nhận, người khác có thể hoài nghi, nhưng cũng không thể cưỡng ép bắt hấn, một phần bởi vì không có bằng chứng, một phần bởi vì gia tộc của hấn ở Thiên Sinh Môn có được không nhỏ địa vị.

Thứ hai, Lục Phong hấn thừa nhận Vương Hạo Thần thực lực đã không phải hấn có thể đối phó, thiên sinh hấn thiên phú võ đạo đã không bằng Vương Hạo Thần, thế nhưng cái này không đại biểu hấn không có cách đối phó người sau.

Đừng quên hấn có một cái lợi hại tỷ tỷ, hấn cũng không tin, Vương Hạo Thần có thể trong thời gian ngắn như trưởng thành đến mức so với tỷ tỷ của hấn càng thêm lợi hại, cái này căn bản là chuyện không thể nào.

Thiên tài tu luyện tốc độ có lẽ không phải người như Lục Phong hấn có thể sánh kịp, bất quá cái này cũng phải mức độ.

Vì thế, Lục Phong hấn lúc này không có lý do gì phải sợ Vương Hạo Thần, thậm chí, Vương Hạo Thần ngược lại phải kiêng kỵ hấn, vì hấn có thể nhờ Lục Như m dạy dỗ một chút đối phương.

Chó cậy thế chủ, ai bảo tỷ tỷ của hấn lợi hại đây?

Nói là làm, Lục Phong rất nhanh liền tìm Lục Như m nói chuyện, đương nhiên, hấn không bao giờ đem sự thật nói với nàng, mà đem câu chuyện cải biến một chút, mục đích là để hấn trở thành người bị hại.

Lục Như m có thể hoài nghi lời nói của hấn, bất quá hấn là nàng thân đệ đệ, tình cảm tỷ đệ một mực rất tốt, nàng coi như không tin thì thế nào? Nàng có thể không giúp hấn sao?

Vương Hạo Thần nhìn Lục Phong đi đến bên cạnh Lục Như m trò chuyện, hấn không cần đoán cũng biết đối phương muốn làm gì, càng không cần ở lại nhìn tiếp, dứt khoát quay đầu đi về phía Đệ Thất Phong.

Vương Hạo Thần tự nhiên là có thể nhìn ra, Lục Phong tu vi mới chỉ là Nhị Tinh Vũ Sĩ, ở trong mắt hấn ngay cả cận vệ cũng không tính là, bình thường hấn thật không nghĩ đi lên tìm đối phương tính sổ sách, thế nhưng đối phương hết lần này đến lần khác còn có một cái tỷ tỷ.

Lục Như m thực lực Vương Hạo Thần cũng đã đại khái ước lượng qua, nàng tu vi đạt tới Bát Tinh Vũ Sư đỉnh phong, so với Tư Mộ Liêm còn cao hơn một tiểu cảnh giới, coi như nàng không có được năng lực vượt cấp khiêu chiến thì cũng không phải là người hấn có thể địch nổi lúc này, huống hồ bên cạnh nàng còn có trên dưới mười vị Hồng Thạch Phong đệ tử.

Bây giờ hấn đến đó gây sự, vậy không phải là tự tìm đường chết hay sao?

Mà lấy Lục Phong thâm trầm tính cách, coi như Vương Hạo Thần không tìm đến hấn, người trước nhất định cũng chỉ nhờ Lục Như m đến gây sự, nếu đã như vậy, Vương Hạo Thần sao có thể dễ toại nguyện đâu?

Đằng nào thì cũng đánh không lại người ta, chẳng lẽ còn đứng đó chờ người ta đến sau đó làm một trận đấu võ mồm? Xin lỗi Vương Hạo Thần hấn không có rảnh như vậy.

Vương Hạo Thần không tin Lục Như m dám giết hấn, thế nhưng hấn có lòng tự trọng, lại không phải người thích dùng miệng lưỡi, lúc này thực lực không bằng người ta, một khi đối đầu hấn chắc chắn sẽ ăn thiệt thòi, dù sao kẻ mạnh luôn có lợi thế hơn kẻ yếu, lui một vạn bước, coi như hấn đầu miệng lưỡi thắng thì có tác dụng gì? Tổn thời gian và tâm trí chỉ để chọc cho đối phương một lần liền thôi?

Hắn căn bản chưa bao giờ nghĩ sẽ đem chuyện Lục Phong đã làm công bố đi ra, bởi vì không có bằng chứng, ai sẽ tin hấn? Nói không chừng còn bị Lục Phong lợi dụng chuyện này căn ngược lại hấn một cái, như vậy chẳng phải là được không bù nổi mất hay sao?

So với việc ở lại đó đấu võ mồm, Vương Hạo Thần tạm thời tránh đi, dành thời gian đi tìm cơ duyên thuộc về mình, đợi đến khi đủ thực lực lại đến tìm đối phương đòi cả vốn lẫn lãi cũng không muộn.

Trên thế giới này, có được thực lực mới có quyền nắm thế chủ động.

Lúc chưa có đủ thực lực, vậy tốt nhất liền tránh đi.

Vương Hạo Thần không cho rằng việc lần tránh kẻ địch là hèn nhát, theo hấn, đây gọi là biết lượng sức mình.

Đánh không lại người ta, chẳng lẽ không thể nhẫn nại một chút, vì sao phải ở lại đó tự đẩy mình vào thế khó?

Vương Hạo Thần xưa nay làm việc rất thận trọng, muốn mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của hấn, sẽ không tùy tiện để mình lâm vào cục diện khó giải quyết.

Ở bên kia, Lục Phong nhìn thấy Vương Hạo Thần rồi đi liền sững sờ, trong lòng không khỏi mắng to, hấn còn chưa kịp làm gì, đối phương đã chạy mất rồi, vậy còn hành sự cọng lông a!

Người thực lực rõ ràng so với ta mạnh hơn nhiều như vậy, làm sao còn cần thận đến vậy đâu?

Lại nói, hấn cũng không có khả năng để cho Lục Như m đuổi theo Vương Hạo Thần, dù sao nàng còn có nhiệm vụ dẫn đội nơi thân, hơn nữa nàng cũng cần phải tìm kiếm cơ duyên của nàng, làm sao có thể theo hấn tùy hứng?

Lúc này Lục Phong cũng chỉ có thể cầu nguyện cho Vương Hạo Thần ở trong Đệ Thất Phong gặp phải bọn hấn, nếu không hấn cũng vô pháp làm gì đối phương.

Mà đúng lúc này, tại trên Đệ Thất Phong phát ra một đạo thật lớn dị thanh, ngay sau đó, liền có từng dòng nguyên khí hùng hậu ba động từ trên núi cuộn cuộn phát ra.

Đệ Thất Phong bên trên linh tuyến phong ấn rốt cuộc mở ra.

Vô số đệ tử ánh mắt nhìn lên Đệ Thất Phong, khó lòng che dấu vẻ hưng phấn.

Cần như cùng lúc, chúng đệ tử riêng phần mình dùng tốc độ nhanh nhất hướng Đệ Thất Phong lao đến, số lượng nhiều đến không đếm xuể.

Một màn kia, thật là đồ sộ.

Vào lúc này, trận tranh đoạt cơ duyên trên Đệ Thất Phong, rốt cuộc mở màn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Các phong thiên kiều

Đi vào Đệ Thất Phong đằng sau, chúng đệ tử ở giữa rất nhanh liền phát sinh xung đột tranh đoạt, bởi vì số lượng đệ tử có mặt ở nơi này thực sự quá nhiều, trong khi đó linh tuyến số lượng lại quá ít, căn bản không đủ phân chia, đến phút cuối, vẫn phải xem người đó có bản lĩnh cao hơn.

Không chỉ như vậy, bọn hắn còn phải đối mặt với các loại huyền thú sinh sống trên Đệ Thất Phong, không cẩn thận một tí, đều có nguy cơ táng thân trong miệng thú.

Đương nhiên, tại trong tình huống chiến đấu nổ ra khắp nơi như vậy, rất nhanh liền có các phong thiên tài hiển lộ tài năng, từ trong chiến đấu tạo dựng ra uy danh thuộc về mình.

.....

Đệ Thất Phong bên trên một cái địa điểm có một đầu tam phẩm hạ đẳng linh tuyến chạy qua, được một vị sau lưng cõng lấy trường thương tóc đen nam tử phát hiện, chỉ là hắn đơn giản so với người khác đến sớm hơn một bước, rất nhanh liền có những đệ tử khác tìm được đến nơi này.

Những người mới đến, chỉ vừa nhìn thấy đầu kia tam phẩm hạ đẳng linh tuyến, trên mặt lập tức hiện lên thần sắc tham lam.

Tại thời điểm Đệ Thất Phong vừa mới mở ra linh tuyến phong ấn, phần lớn các linh tuyến cao cấp còn chưa có triệt để xuất hiện, tam phẩm hạ đẳng linh tuyến đã được xem là vô cùng hiếm thấy, Vũ Sư tu vi đạt tới bình cảnh, nếu là có thể ngâm mình trong linh tuyến hấp thu trong đó thiên địa linh khí, sẽ có cơ hội trùng kích đến cảnh giới cao hơn.

- Vũ!

Rất nhiều đệ tử không cách đề nén được lòng tham, toàn lực hướng đầu kia linh tuyến xông tới.

- Oanh!

Cần như cùng lúc đó, một đạo bá đạo đến cực điểm thương mang phá không mà đến, một kích đem đám đệ tử kia trực tiếp đánh bay ra ngoài, từng cái trọng thương mất đi sức chiến đấu.

Nam tử tóc đen kia, không biết từ lúc nào đã cầm lên trường thương, khí khái hào hùng, tựa như một tôn thiếu niên chiến thần.

Hắn chỉ im lặng đứng đó, thế nhưng lại có thể chấn nhiếp tất cả đệ tử ở nơi này không dám vọng động, có được một người đã đủ giữ quan ải khí thế.

Toàn trường ánh mắt đều tập trung lên người tóc đen nam tử, rất nhanh liền có người nhận ra thân phận của hắn.

- Là Thường Tiễn, không nghĩ tới hắn lại ở chỗ này!

- Nghe nói hắn thương đạo cảnh giới có khả năng đã bước vào tam trọng cấp bậc, hơn nữa hắn có được Lôi Hóa Chi Thể, đồng thời sở hữu hai loại thuộc tính nguyên khí, năng lực công kích tại trong Vũ Sư gần như không có ai có thể sánh kịp, có lẽ đã có thể cùng Vũ Linh đánh một trận!

- Thực lực của hắn đã cường đại đến mức độ như vậy, không hổ Thanh Nguyên Phong thế hệ tiếp theo Võ Bảng dự tuyển nhân vật!

Có Thường Tiễn loại này cường giả hạng nhất xuất hiện, những đệ tử kia cũng không đánh đầu kia tam phẩm hạ đẳng linh tuyến chủ ý, không phải bọn hắn không muốn, chỉ là bọn hắn biết tự lượng sức mình, coi như bọn hắn nhân số đông hơn cũng không có khả năng làm gì được Thường Tiễn, ngược lại đối phương hoàn toàn có thể một mình quét sạch tất cả bọn hắn.

Đã như vậy, còn không bằng tranh thủ thời gian rời đi, tìm đến chỗ khác linh tuyến.

.....

Đệ Thất Phong phía bắc, cũng đang diễn ra một trận chiến tranh đấu quyết liệt vì một đầu tam phẩm hạ đẳng linh tuyến khác.

Nói là chiến đấu, còn không bằng gọi là quần chiến, bởi vì về cơ bản là toàn bộ chúng đệ tử ở đây vây công một người.

Người kia là một cái cường tráng nam tử, nửa thân trên để trần, để lộ ra từng khối cơ bắp cuộn cuộn tràn trề lực lượng, làn da cứng rắn bóng loáng như sắt thép, mái tóc cắt ngắn gọn ghẽ, khuôn mặt cương nghị, khí thế ôn trọng như núi.

Hắn không dùng vũ khí, chỉ dùng một đôi quyền thủ liền đánh cho đám đệ tử trước mặt mình gà bay cho chạy, mỗi một quyền hắn đánh ra, đều sẽ khiến một tên đệ tử học máu thối lui.

Mỗi một quyền của hắn đánh ra, đều sẽ mang theo một đầu dữ tợn huyền thú hư ảnh, trong đó còn có tiếng thú gầm kinh thiên động địa, uy lực bá đạo không gì sánh kịp.

Mà công kích của những tên đệ tử kia đánh lên người hắn căn bản không hề hấn gì, tựa như gãi ngứa đồng dạng.

Cứ như, đám người kia rất nhanh liền hắn đánh cho tan tác, phần lớn đều trọng thương mất đi sức chiến đấu, còn lại một bộ phận nhỏ thì bỏ chạy tán loạn, bị hắn phong thái dọa cho sợ.

mắt mặt.

Nam tử kia khẽ lắc đầu, không có để ý đến bọn họ, chút tiểu nhân vật này, căn bản không xứng để hắn dùng toàn lực, nếu như không phải môn quy còn ở đó, hắn tùy tiện một quyền có thể đánh chút từng kẻ trong số bọn họ.

Bức lui toàn bộ kẻ địch, nam tử kia cũng không chậm trễ, nhanh chóng ngâm mình xuống dưới linh tuyến, bắt đầu hấp thu linh khí trong đó.

Hắn là Lôi Ngục Phong lần này đi đến Đệ Thất Phong đệ nhất cường giả, Lâm Hải.

.....

Tính huống một đánh vài chục cái như vậy tại Đệ Thất Phong lúc này đã không phải chuyện hiếm lạ, những người làm được chuyện như vậy, rất nhanh liền bị chúng đệ tử nhớ kỹ danh tự.

Tỷ như Tử Dương Phong Đồ Nguyên, có được một loại hóa linh là Hóa Sơn Thạch Diễm, một tay không hóa nhẹ nhõm đẩy lui mấy chục đệ tử vậy công, còn trọng thương quá nửa số kẻ địch.

Tỷ như Hồng Thạch Phong Lục Như Âm, bản thân luyện hóa một đạo thủy linh là Huyền Minh Linh Thủy, phối hợp hoàn mỹ với năng kiếm pháp, đơn độc đánh bại năm vị Lục Tinh Vũ Sư.

Còn có Ngọc Tiêu Phong Tần Liêm Sương, đã đem Hàn Băng Kiếm Quyết tu luyện đến đại thành, một mình độc chiến hai vị Thất Tinh Vũ Sư, cuối cùng cường thế đẩy lui cả hai, thậm chí còn trọng thương một người trong đó.

Ngoài những đệ tử đã thành danh từ lâu này ra, còn có được không ít đệ tử trước giờ thanh danh không nổi hiện thân, chiến lực của bọn hắn đồng dạng khiến nhiều người phải kinh ngạc.

Tỷ như, Tam trưởng lão một vị nữ đệ tử tên gọi Ôn Linh Mật, trước đây ít người biết đến, lần này lại ở trên Đệ Thất Phong hiển lộ tài năng, một thân tinh thần lực đạt tới Hư cảnh cấp 8 đỉnh phong, từ xa đánh lui gần mười vị đệ tử, đối phương ngay cả góc áo của nàng cũng không chạm đến.

Đệ Thất Phong phía đông, cũng có một cái hắc mã nhất chiến thành danh, một tay cầm khoai đao càn quét toàn bộ kẻ địch, người ngoài đồn đại đao đạo cảnh giới của hắn đã đạt tới lưỡng trọng đỉnh phong, tùy thời có thể đột phá đến tam trọng cảnh giới.

Người này tên gọi Trần Lăng, là Thiên Sinh Môn một vị trưởng lão đời trước truyền nhân.

Minh Thiên Phong thế hệ trẻ đã lép vế trước các phong khác nhiều năm, nay rốt cuộc xuất hiện một vị thiên tài, là Minh Thiên Phong phong chủ nữ nhi, Tiểu Ngọc Huyền.

Tiểu Ngọc Huyền tu vi vừa vặn bước vào Thất Tinh Vũ Sư cảnh giới, nàng thành công luyện hóa một đầu tứ phẩm huyền thú Tử Dực Kim Ô thú hồn, thực lực còn mạnh hơn cả Minh Thiên Phong nhị đệ tử Chu Thông, dẫn đầu Minh Thiên Phong chúng đệ tử chiếm được không ít linh tuyến.

Còn có thân phận thần bí Tử Mộ Liêm, một thân kiếm đạo tạo nghệ kinh hải thế tục, tựa như thiếu niên kiếm tông, ngạo thị quần hùng.

.....

Vương Hạo Thần tiến vào Đệ Thất Phong về sau, cũng không có ngay lập tức cùng người khác tranh đoạt linh tuyến, bởi vì hắn biết những trận chiến lúc bắt đầu vô cùng kịch liệt, lấy thực lực hắn bây giờ chen vào rất khó chiếm được chỗ tốt, vì thế hắn quyết định tiến càng sâu vào bên trong, tìm kiếm những đầu linh tuyến khác.

Làm vậy sẽ khiến việc tìm kiếm linh tuyến khó khăn hơn một chút, cũng nguy hiểm hơn, thế nhưng khả năng gặp phải kẻ địch cũng ít hơn.

Nhờ vậy, hắn tạm thời tránh được xung đột với các đệ tử khác.

- Xoạt!

Bỗng nhiên, y phục trên người Vương Hạo Thần khẽ động đậy, một đầu tiểu thú thon dài từ trong ngực áo của hắn chui ra, trong miệng phát ra một tiếng long ngâm nhỏ.

- Tiểu gia hỏa! Làm sao lại đi ra rồi?

Vương Hạo Thần khẽ xoa đầu Tiểu Long cười nói.

Tiểu Long tính cách vô cùng lười biếng, bình thường đều chỉ biết ăn rồi ngủ, rất hiếm khi chịu ra ngoài dạo chơi, lúc này nó đột nhiên xuất hiện khiến cho hắn có chút bất ngờ.

Tiểu Long một bên hưởng thụ Vương Hạo Thần xoa đầu, một bên lại đưa mắt nhìn xung quanh, bộ dáng tựa hồ là đang tìm thứ gì đó.

Một lúc sau, nó bỗng nhiên nhảy ra khỏi người Vương Hạo Thần, giương cánh bay về một phía, trên đường bay còn không quên đối với Vương Hạo Thần vẫy móng vuốt, ý muốn hắn đi theo nó.

Vương Hạo Thần trong lòng có chút quái lạ, thế nhưng vẫn lựa chọn bám theo, tiểu tử kia khó có được nghiêm túc một lần, nói không chừng sẽ cho hắn một cái kinh hi ngoài ý muốn đâu?

Rất nhanh, Tiểu Long liền dẫn Vương Hạo Thần đi tới phía trước một con suối nhỏ, dòng nước trong vắt sạch sẽ, bên trên có từng dòng thiên địa linh khí tinh thuần lan tỏa đi ra.

Đây là một đầu linh tuyến!

Hơn nữa dựa theo cấp bậc mà nói, hắn là nhị phẩm hạ đẳng linh tuyến.

Vương Hạo Thần nằm mơ cũng không nghĩ tới hắn sẽ dễ dàng như vậy tìm đến linh tuyến.

Thật không ngờ, Tiểu Long lại có được dạng này năng lực “tâm bảo”, lần này nó thật sự giúp hắn kiếm lợi lớn, gần như là gian lận.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 201: Đầy bồn đầy bát

- Tiểu gia hòa, lần này ngươi lập công lớn a!

Vương Hạo Thần đối với Tiểu Long cười nói.

Tiểu Long lập tức kiêu ngạo vênh đầu, bộ dáng tựa như là đang nói, đương nhiên, ta vốn dĩ rất lợi hại đấy.

- Linh tuyền là do ngươi tìm ra, chúng ta chia nhau hấp thu trong đó thiên địa linh khí, ngươi tám, ta hai!

Vương Hạo Thần nói.

Hắn làm người điểm máu chốt, chính là phải đối với người bên cạnh mình công bằng, bởi vì chỉ có làm như vậy, hắn mới không cảm thấy thẹn với họ, càng không thẹn với chính mình.

Đối với người ngoài, Vương Hạo Thần có thể sẽ không cần phải cẩn thận như vậy, bởi vì bọn hắn là người dung, hắn sẽ đặt lợi ích bản thân lên trước tiên, thế nhưng Tiểu Long thì khác, nó vừa là bằng hữu, vừa là đệ đệ của hắn.

Nếu như đã là bằng hữu huynh đệ với nhau, thì đừng tính toán thiệt hơn, nếu không mối quan hệ này liền trở nên giả dối, cũng là không tôn trọng người kia.

Tiểu Long là huynh đệ thân thiết nhất của hắn, hắn tin tưởng nó còn hơn cả Trương Liễu và Tống Nhất Phàm, vì vậy hắn sẽ không vì bản thân tư lợi mà chiếm tiện nghi của nó.

Bất cứ mối quan hệ nào cũng vậy, chỉ có công bình, mới có thể giữ gìn mối quan hệ đó tốt đẹp.

Tiểu Long phi thường thông minh, tự nhiên hiểu Vương Hạo Thần đang nói gì, nó lập tức lắc đầu, ý bảo nó không cần.

Vương Hạo Thần khẽ nhủ mảy, nói:

- Nhưng ta cái gì cũng không có làm!

Tiểu Long suy nghĩ một chút, lại duỗi ra móng vuốt, khoa tay một cái là ta ba, ngươi bảy.

Vương Hạo Thần vẫn lắc đầu, ý nói phần của hắn quá nhiều.

Một người một thú tranh luận hồi lâu, Vương Hạo Thần cho là, hắn không có ra sức, vì thế không có tư cách nhận quá nhiều, Tiểu Long thì cho là, linh tuyền cấp bậc này đối với nó căn bản không có bao nhiêu tác dụng, còn không bằng để cho Vương Hạo Thần hấp thu.

Vương Hạo Thần nhất định không chịu để Tiểu Long chiếm lợi ít hơn mình, hắn không quan tâm việc linh tuyền đối với Tiểu Long tác dụng không lớn, cho dù linh tuyền đối với Tiểu Long chỉ có một chút tác dụng, hắn cũng phải làm như vậy, đây là đạo lý làm người của hắn.

Cuối cùng, cả hai chỉ có thể đều lui một bước, linh tuyền bên trong thiên địa linh khí Tiểu Long chiếm sáu thành, Vương Hạo Thần chiếm bốn thành.

Đây đã là giới hạn thấp nhất của Tiểu Long, nó sống chết cũng không muốn nhiều hơn.

Vương Hạo Thần coi nó là đệ đệ đối đãi, muốn công bằng với nó, nó làm sao không phải như vậy? Vương Hạo Thần là người đầu tiên nó nhìn thấy sau khi mở mắt, hắn là người thân duy nhất của nó trên đời, nó suy nghĩ rất đơn giản, muốn Vương Hạo Thần nhanh chóng mạnh lên, còn nó thì không quan trọng, dù sao nó ngoài việc ăn cũng chỉ biết ngủ, cần thực lực mạnh để làm gì?

Lại nói, nếu Vương Hạo Thần không đem nó tới Đệ Thất Phong, nó làm sao có thể tìm được linh tuyền?

Vương Hạo Thần do dự một lúc rồi cũng miễn cưỡng gật đầu, tuy nói hắn vẫn như cũ lời to, thế nhưng cũng có thể chấp nhận được.

Thống nhất xong mọi chuyện, hai người bọn hắn cũng không muốn tiếp tục lãng phí thời gian, nhanh chóng đi xuống ngâm mình trong linh tuyền.

Vương Hạo Thần cũng là lần đầu sử dụng linh tuyền, chỉ thấy nơi này linh khí không chỉ cực nhiều, mà còn vô cùng tinh thuần, trong quá trình luyện hóa không ngừng tâm bỏ hắn nhục thân, xương cốt, thậm chí là kinh mạch.

Khó trách, Thiên Sinh Môn đệ tử lại đối với linh tuyền khát vọng như vậy.

Vương Hạo Thần toàn lực hấp thu thiên địa linh khí bên trong linh trì, có Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, hắn tốc độ hấp thu có thể nói là cực nhanh bất quá, lợi ích hắn cũng không có khả năng độc chiếm, bởi vì Vạn Đạo Thông Thiên Quyết cũng cần tấn cấp.

Hơn nữa, Vương Hạo Thần muốn đột phá cảnh giới, cần có lượng nguyên khí nhiều hơn vô giả bình thường rất rất nhiều, vì thế số thiên địa linh khí ở trong đầu linh tuyền này căn bản không đủ giúp hắn có cái gì đột phá, nhiều nhất chỉ có thể củng cố tu vi và nhục thân của hắn.

Đương nhiên, cái này vẫn cho Vương Hạo Thần chỗ tốt rất lớn, bởi vì như vậy có thể giúp hắn rút ngắn rất nhiều thời gian tu luyện.

Mà Tiểu Long bên kia, thì tương đối tùy tiện, nó đơn giản là ở bên trong linh tuyền bơi qua bơi lại, chơi chán mới hấp thu linh tuyền linh khí, tốc độ so với Vương Hạo Thần càng nhanh.

Tuy nói những cái này linh khí đối với nó hiệu quả không lớn, nhưng thịt muối cũng là thịt.

Tại dưới hai tên ăn hàng này điên cuồng hấp thu, thiên địa linh khí bên trong linh tuyền rất nhanh liền khô cạn, không có mấy năm thời gian cũng đừng hòng khôi phục.

Tiếp đó cũng rất dễ đoán, Tiểu Long lại dẫn Vương Hạo Thần tìm đến một khác linh tuyền, có Tiểu Long, Vương Hạo Thần rất dễ dàng trong khoảng thời gian ngắn tìm đến thật nhiều đầu linh tuyền, mà bọn hắn cũng bắt kẻ linh tuyền cấp bậc, chỉ cần nhìn thấy là sẽ lập tức chạy tới, dù sao tốc độ hấp thu thiên địa linh khí của bọn hắn quá nhanh, so với người khác cơ hồ nhanh hơn gấp mười lần, chỉ trong chớp lát là có thể đem linh khí trong linh tuyền hút sạch.

Chưa đến nửa ngày thời gian, Vương Hạo Thần và Tiểu Long đã tìm đến hơn bảy đầu linh tuyến, trong đó thậm chí có một đầu tam phẩm hạ đẳng linh tuyến.

Chuyến đi này, bọn hắn có thể nói là đầy bòn đầy bát.

Lại đi một hồi, bọn họ lại tìm được một đầu tam phẩm hạ đẳng linh tuyến khác.

Vương Hạo Thần trong lòng vui mừng, hấp thu nhiều thiên địa linh khí như vậy, hắn tu vi đã từ Nhất Tinh Vũ Sư sơ kỳ bước vào trung kỳ cảnh giới, nếu như lại có được một đầu tam phẩm hạ đẳng linh tuyến, nói không chắc có thể ném thử trùng kích đến Nhất Tinh Vũ Sư hậu kỳ cảnh giới.

Nếu như không có Tiểu Long, hắn căn bản không có cách nào tìm được nhiều linh tuyến như vậy, càng không có khả năng trong thời gian ngắn tăng nhanh tu vi.

Chỉ là, đúng lúc Vương Hạo Thần đang muốn tiến vào trong linh tuyến, hắn lại phát giác có người đi đến nơi này, lông mày không khỏi nhíu lại.

Quả nhiên, từ phía sau rất nhanh liền xuất hiện ba đạo thân ảnh, tất cả đều là nam tử trẻ tuổi.

Ba người đầu tiên là nhìn Vương Hạo Thần, bất quá khi thấy tu vi của hắn chỉ là Nhất Tinh Vũ Sư thì mất đi hứng thú, trực tiếp đảo mắt nhìn qua chỗ khác, dễ dàng phát hiện đầu linh tuyến kia.

- Vận khí của chúng ta không tệ, vậy mà có thể tìm tới một đầu tam phẩm hạ đẳng linh tuyến!

Nam tử trẻ tuổi nhất trong ba người tên gọi là Trì Lôi, lúc này trên mặt đều là kích động thần sắc, xoa tay cười nói.

- Phân chia thế nào?

Nam tử bên cạnh Trì Lôi là Hứa Văn, hắn so với Trì Lôi thì bình tĩnh hơn nhiều, trầm giọng hỏi.

Bọn hắn cũng không tính là tổ đội, chỉ là trên đường gặp gỡ, hơn nữa đều là Hồng Thạch Phong đệ tử, vì thế mới tạm thời kết bạn mà đi.

Lúc này vô tình tìm tới linh tuyến, nhất định phải cẩn thận phân chia một chút, bọn hắn không có giao tình gì sâu sắc, sẽ không nhường chỗ tốt của mình cho người khác trong chuyện này.

- Ta chiếm bốn phần, các ngươi mỗi người ba phần!

Nam tử lớn tuổi nhất, thực lực cũng là mạnh nhất trong ba người tên gọi Hà Doanh nói.

Hà Doanh tu vi đạt đến Tam Tinh Vũ Sư đỉnh phong, trong khi đó Trì Lôi và Hứa Văn chỉ là Nhị Tinh Vũ Sư, hắn tựa nhiên có quyền chiếm được càng nhiều.

Hai người kia nghe hắn nói vậy, lông mày hơi nhíu lại, bất quá cũng không phản đối, dù sao thực lực yếu hơn người ta, bọn hắn không tiện kháng cự.

Hà Doanh cho bọn hắn mỗi người ba phần đã là rất tốt, có lẽ là vì người trước cũng e ngại nếu như phân cho bọn hắn quá ít sẽ khiến hai người liên thủ đối phó hắn.

Trì Lôi đưa mắt nhìn Vương Hạo Thần đang đứng gần đó, không kiên nhẫn xua tay nói:

- Tiểu tử! Ngươi mau đi đi a, chỗ này không có chuyện của ngươi...

Hà Doanh ngăn lại Trì Lôi, lạnh giọng nói:

- Hắn không thể đi! Nếu như hắn đem linh tuyến sự tình nói cho người khác thì chúng ta làm sao bây giờ?

Bọn hắn thực lực tại trong chúng đệ tử không tính là nổi bật, có thể tìm đến một đầu tam phẩm hạ đẳng linh tuyến là một chuyện vô cùng may mắn, nếu như chuyện này truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ có rất nhiều người đến đây tranh đoạt, đến lúc đó bọn hắn không chút tự tin nào có thể giữ được chỗ linh tuyến này.

Hà Doanh đưa mắt nhìn Vương Hạo Thần một chút, sau đó liền nói:

- Theo ta thấy, tốt nhất là đem hắn bắt lại, sau đó khóa lại tu vi của hắn, đợi đến chúng ta hấp thu hết linh khí trong linh tuyến rồi thả hắn đi cũng không muộn!

Hà Doanh hành sự rất lão luyện, cũng rất cẩn thận, có thể thiên phú tu luyện của hắn không cao, thế nhưng ra đời đã nhiều năm như vậy, cho dù không thông minh cũng có thể tích lũy được một chút kinh nghiệm.

Đây là điểm mà Trì Lôi và Hứa Văn không thể sánh bằng hắn.

Quả nhiên, hai người kia nghe hắn nói vậy bèn rối rít gật đầu, chuyện này làm theo của Hà Doanh đúng là hợp lý nhất, có thể đảm bảo vạn vạn vô nhất.

Vương Hạo Thần từ đầu đến cuối không nói một lời, hắn trong lúc ba người kia nói chuyện đã âm thầm đem Tiểu Long giấu đi, đồng thời tập trung kiểm tra xung quanh, xác định không có người khác mới yên tâm.

Đã như vậy, hắn liền không có chỗ cớ kị.

- Tiểu tử! Ngoan ngoãn theo chúng ta làm việc, đừng tự tìm đau khổ!

Lúc này Trì Lôi đã đi đến trước mặt Vương Hạo Thần, uy hiếp nhìn hắn nói.

Hắn không chưa bao giờ thấy qua Vương Hạo Thần, cộng thêm việc đối phương tu vi so với hắn còn thấp hơn, vì thế hắn tự nhiên là không đem người sau để vào mắt.

Đáng tiếc, hôm nay hắn gây nhầm người!

Vương Hạo Thần ánh mắt dần dần trở nên lạnh lẽo, đối với địch nhân, hắn rất lười nhác lãng phí nước bọt, chỉ lạnh như băng phun ra một chữ:

- Cút!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 202: Che dấu tu vi?

Tri Lôi làm sao cũng không nghĩ tới một cái tu vi thấp kém gia hỏa lại cuồng vọng như vậy, không chỉ không sợ hãi bọn hắn, ngược lại ở trước mặt hắn quát mắng một trận, cái này thật là để cho hắn sùng sờ mất một lúc.

- Người mẹ nó muốn chết!

Tri Lôi sa sầm nét mặt, giận không kiềm được hướng Vương Hạo Thần đánh ra một quyền, ý định cho đối phương ăn chút cực khổ.

Vương Hạo Thần xuất thủ còn trước cả hắn, đồng dạng oanh ra một quyền, cũng chẳng cần dùng đến vũ kỹ, đối với loại võ giả tạp nham chiến lực bình thường này, chỉ dựa vào một quyền đơn giản phối hợp nhục thân lực lượng của hắn liền có thể đánh cho đối phương không còn mảnh giáp.

Mà sự thật cũng đúng như vậy, Tri Lôi chỉ là cùng Vương Hạo Thần đối quyền một chút, liền bị một cỗ bá lực chấn bay ra ngoài, xương cánh tay trực tiếp trật khớp, kém một chút liền gãy mất, trong miệng lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Chuyện như vậy, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Hứa Văn và Hà Doanh, bọn hắn làm sao có thể ngờ tới, một cái tu vi chỉ là Nhất Tinh Vũ Sư có thể dùng một quyền liền phế đi Tri Lôi một cánh tay.

Đợi đến lúc bọn hắn hoàn hồn lại, Vương Hạo Thần thân ảnh đã hướng bọn hắn lao đến, tốc độ nhanh đến kinh người.

- Cẩn thận, tiểu tử này chiến lực không phải bình thường!

Hà Doanh quát lớn một tiếng, nói rồi, hắn lập tức lấy ra một thanh trọng đao, đem nguyên khí rót vào thân đao, hướng Vương Hạo Thần bổ tới.

Hà Doanh lúc này đã không dám khinh thường nam tử trẻ tuổi trước mặt, vì thế một đao này của hắn đã vận đủ mười thành lực.

Vương Hạo Thần vận dụng Hàn Băng Thần Quyền, đâm ra một quyền, lưu trong thể nội cực hàn chi khí lập tức lan tràn ra ngoài, khiến cho nhiệt độ xung quanh hắn cấp tốc hạ phong.

Nhục thân của Vương Hạo Thần đã đạt tới Luyện Bỉ đại viên mãn cấp bậc, nhị phẩm huyền khí căn bản không cách nào tổn thương được hắn, cho dù là tam phẩm huyền khí hắn cũng có thể miễn cưỡng kháng trụ.

Hà Doanh chiến lực tại trong cùng cảnh giới rất bình thường, thậm chí có thể coi là kẻ cuối tồn tại, đao của hắn lại chỉ là nhất phẩm huyền khí cấp bậc, đối với Vương Hạo Thần một chút sức uy hiếp cũng không có.

Chỉ nghe “oanh” một tiếng, trọng đao trong tay Hà Doanh bị Vương Hạo Thần một quyền đánh bay, mà Hà Doanh thân ảnh cũng hướng về phía sau điên cuồng lui lại, hai tay hồ khẩu đau rát, gần như mất hết cảm giác.

- Làm sao lại cường đại như vậy?

Hà Doanh da đầu có chút tê dại, trong lòng sinh ra từng tia sợ hãi.

Một cái Nhất Tinh Vũ Sư, vậy mà có thể dùng một quyền áp chế hắn toàn lực một đao?

Chẳng lẽ nói, người trước mắt hắn là một vị nhị tuyệt thiên tài?

Thế nhưng là, suy nghĩ này vừa lóe lên, liền bị Hà Doanh nhanh chóng dập tắt.

- Không có khả năng, hắn nhất định là có được đặc thù pháp môn che dấu tu vi! Tu vi thực sự của hắn, rất có thể đã đạt tới Ngũ Tinh, thậm chí Lục Tinh Vũ Sư!

Hà Doanh vô cùng tin tưởng suy đoán của mình.

Nhị tuyệt thiên tài nào có dễ dàng xuất hiện như vậy?

Nhìn khắp Thiên Sinh Môn, ngoại trừ những nhân vật trên Võ Bảng kia, có thể đạt tới nhị tuyệt thiên tài cấp bậc cũng chỉ có mấy người như vậy, mà những người kia bất luận là dung mạo hay khí chất Hà Doanh đều nhớ rất rõ, trong số đó căn bản không có Vương Hạo Thần.

Như vậy chỉ còn có một khả năng đó là đối phương dùng bí pháp ẩn đi tu vi thực sự, Nhất Tinh Vũ Sư cảnh giới chỉ là cái đối phương muốn thể hiện ra ngoài.

Khó trách Hà Doanh có suy nghĩ như vậy, dù sao nhị tuyệt thiên tài quá mức hiếm thấy, căn bản không có khả năng không có chút tin tức nào đi ra một vị, phải biết thiên tài đạt tới cấp bậc này, tương lai hoàn toàn có năng lực trở thành một phong chi chủ, hoặc là trở thành trưởng lão đoàn một thành viên.

Đừng nói là nhị tuyệt thiên tài, cho dù là nhất tuyệt thiên tài cũng đã tương đối hiếm thấy, cho dù là Võ Bảng Thập Tú cũng không có khả năng đều là nhị tuyệt thiên tài.

So với những thiên tài như vậy, chuyện những đệ tử tu vi cao có được pháp môn che giấu tu vi chân thật có vẻ dễ tin hơn nhiều, dù rằng số lượng những đệ tử có được loại pháp môn này cũng rất ít.

- Đáng chết! Vận khí của ta làm sao kém như vậy, khó khăn lắm mới kiếm được một đầu linh tuyến, hết lần này đến lần khác lại gặp phải một tên không gì sánh được khó chơi!

Hà Doanh trong lòng cuồng mắng, thế hắn cũng không có cách nào, hắn tuyệt đối đánh không lại người trước mắt, dự đoán đối phương chỉ cần dùng không tới năm chiêu liền có thể đánh bại hắn.

Trận này, không thể đánh!

Hà Doanh cũng là người quyết đoán, tự biết đánh không lại người ta, liền dứt khoát từ bỏ, cả người hóa thành một đạo tàn ảnh, dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra ngoài.

Hắn nhất định phải chạy ra ngoài, đem đầu lĩnh tuyên kia tin tức nói cho người khác, để bọn hắn chạy tới nơi này đối phó với Vương Hạo Thần.

Thứ hắn không có được, người khác cũng đừng mong có được!

- Người chạy không thoát!

Vương Hạo Thần đá ra một cước, đem Hứa Văn giẫm đạp trên mặt đất, vận dụng Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ, như con gió hướng Hà Doanh đuổi tới.

Muốn làm hỏng chuyện của hắn? Chỉ tiếc đối phương không có bản lĩnh này!

Trên đường đi, hắn tiện tay đánh ra một chưởng, đem Trì Lô đánh ngã, cước bộ không hề chậm lại, trong nháy mắt đã đuổi kịp Hà Doanh.

Bất kể thế nào, ba người này không ai được phép chạy thoát, vì thế Vương Hạo Thần nhất định phải xuất thủ nặng tay một chút.

Hà Doanh cảm thấy sau lưng có một luồng hàn khí ngập đến, trong lòng lập tức kinh hãi, nhanh như vậy đã đuổi kịp hắn?

- Trở về!

Vương Hạo Thần thân ảnh chấn ở phía trước Hà Doanh đường đi, chỉ thấy hắn một cước đạp lên Hà Doanh bộ ngực, người sau căn bản không kịp phản ứng đã trúng đòn.

Hà Doanh cả người như gặp trọng kích, lập tức phun ra một ngụm máu tươi, thân thể như điều đứt dây bắn ngược về phía sau, rơi nện trên mặt đất.

Ở cùng một chỗ với hắn, còn có Trì Lô và Hứa Văn, toàn bộ đã mất đi chiến lực.

Vương Hạo Thần thân ảnh, lần nữa xuất hiện trước mặt ba người.

Hà Doanh phát hiện Vương Hạo Thần ánh mắt vẫn lạnh lẽo như trước, không quân được trên người thương thế, vội vàng nói:

- Sư đệ! Đây là một cái hiểu lầm, chúng ta có gì từ từ nói... a...

Vương Hạo Thần căn bản không muốn cũng hắn nói nhảm, càng không muốn lãng phí thời gian, vì thế lại đánh lên ngực Hà Doanh một chưởng, để hắn lại phun ra một ngụm máu tươi, thương càng thêm thương, cả người xụi lơ trên mặt đất, hầu như ngất đi.

Tiếp sau đó, hắn cũng không để cho Trì Lô và Hứa Văn kịp nói gì, đồng dạng đánh lên người bọn hắn mỗi người một chưởng, khiến cho cả hai toàn bộ ngất đi.

Đã đánh đến như vậy, còn có cái gì để nói? Chẳng lẽ còn dừng lại cùng bọn hắn nói chuyện phiếm sao?

Vương Hạo Thần lúc này mới dừng tay, lại từ trong nạp giới lấy ra một cuộn dây thừng, đem ba người trói lại.

Hắn sờ đi ra tay nặng như vậy, là vì muốn đảm bảo vạn vạn vô nhất, dù sao tu vi của hắn thấp hơn ba người này, lại không tinh thông phong ấn kẻ địch nguyên khí pháp môn, nếu chỉ bình thường khóa lại tu vi của ba người này, dựa vào năng lực của bọn hắn rất có thể sẽ dễ dàng phá vỡ phong ấn mà chạy ra ngoài, đến lúc đó hắn sẽ có phiền phức không nhỏ.

Vì vậy, Vương Hạo Thần cũng chỉ có thể nặng tay một chút, đánh bọn họ trọng thương không dậy nổi, đặc biệt là một chưởng cuối cùng kia, đủ để khiến cho ba người trong vòng một canh giờ không cách nào đứng lên, thậm chí không thể tỉnh lại được, trói bọn hắn lại cũng chỉ là để phòng ngừa cẩn thận mà thôi.

Lại nói, lấy Vương Hạo Thần và Tiểu Long tốc độ hấp thu thiên địa linh khí, e rằng chưa đến nửa canh giờ linh tuyến đã bị bọn hắn hút khô, đợi đến khi ba người kia tỉnh lại, có lẽ bọn hắn cũng đã sớm rời đi rồi.

Làm xong mọi chuyện, Vương Hạo Thần mới an tâm tiến vào bên trong linh tuyến tu luyện.

Vương Hạo Thần tính toán rất kỹ, đáng tiếc trên đời không có chuyện vẹn toàn, hoặc là nói, hắn vẫn còn thiếu chút kinh nghiệm.

Sờ dĩ nói như vậy, là bởi vì Vương Hạo Thần trước đó không có để ý tới, Trì Lô đã vận dụng một khối truyền tin ngọc phù, đem tin tức truyền ra ngoài.

Trì Lô người này cũng tương đương giao hoạt, hắn nhìn thấy Hà Doanh một đường bị Vương Hạo Thần đánh bại, biết rõ không ổn, vì thế quả quyết dùng truyền tin ngọc phù báo cho Hồng Thạch Phong một vị sư huynh ở cách đó không xa, để đối phương nhanh chóng chạy tới nơi này.

Trì Lô suy nghĩ cũng giống như Hà Doanh, đã là vật bọn hắn không chiếm được, vậy Vương Hạo Thần cũng đừng mong chiếm được.

Bởi vì Trì Lô động tác rất kín đáo, hơn nữa Vương Hạo Thần lúc đó vừa đúng lúc đang giao thủ với Hà Doanh, lại cho rằng Trì Lô đối với hắn không chút uy hiếp nào, vì thế mới buông lỏng chú ý, từ đó không phát hiện ra người sau đã đem tin tức truyền ra ngoài.

Trì Lô có thể không có nhiều kinh nghiệm như Hà Doanh, bất quá hắn lòng dạ cũng rất sâu, đối lại là võ giả bình thường, cánh tay bị đánh cho trọng thương như vậy có lẽ chỉ có thể ôm lấy cánh tay nằm dưới đất kêu rên một hồi, thế nhưng hắn lại có thể nhịn xuống đau đớn mà quyết đoán hành động như vậy, quả nhiên, có năng lực trở thành Thiên Sinh Môn đệ tử, cho dù chỉ là loại bình thường nhất cũng không phải là nhân vật có thể tùy ý khinh thường.

Chuyện này không thể hoàn toàn trách Vương Hạo Thần, dù sao hắn cũng không có kinh nghiệm trong những chuyện này, hắn có trí tuệ, cũng cho rằng bản thân đã đầy đủ cẩn thận, đáng tiếc vẫn là chưa đủ.

Bạn đang đọc truyện *Ngịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203: Chiến Trì Lăng Tiêu

Người mà Trì Lô đưa tin, chính là hắn đường ca, tên gọi Trì Lăng Tiêu.

Trì Lăng Tiêu tuổi tác so với Trì Lôi chênh lệch không nhiều, thế nhưng tu vi so với Trì Lôi phải mạnh hơn không ít, đã đạt tới Ngũ Tinh Vũ Sĩ cảnh giới.

Trì Lăng Tiêu tại Hồng Thạch Phong có được địa vị không thấp, bởi vì hắn thân mang Bách Chiến Chi Thể, tuy nói đây chỉ là một loại tương đối bình thường đặc thù thể chất, bất quá cũng đầy đủ để cho hắn được cao tăng coi trọng hơn những đệ tử bình thường.

Trì Lăng Tiêu chiến lực trong cùng cảnh giới cũng rất mạnh, tuy rằng còn chưa vượt cấp khiêu chiến, thế nhưng hắn tại cùng cảnh giới cũng là khó gặp địch thủ, coi như đối mặt với Lục Tinh Vũ Sư cũng có tư cách trao đổi mấy chiêu.

Trì Lăng Tiêu vị trí cách Trì Lôi cũng không xa, mà bên cạnh hắn, còn có hai vị Hồng Thạch Phong đệ tử.

Trì Lăng Tiêu vận khí trước đó không tệ, tìm được một đầu nhị phẩm hạ đẳng linh tuyến, tu vi tăng mạnh, đã bước vào Ngũ Tinh Vũ Sư đỉnh phong, chỉ Lục Tinh Vũ Sư cảnh giới một bước.

- Ha ha! Ta cái kia bắt tranh khí đường đệ vậy mà cho ta một cái kinh hi!

Trì Lăng Tiêu nhận được tin tức từ Trì Lôi về sau, chính là không nhịn được cười to một tiếng, hắn còn đang muốn đi tìm một đầu cao cấp linh tuyến trợ giúp bản thân đột phá tu vi, không ngờ lại được người đưa đến tận cửa.

- Trì sư huynh, chuyện gì khiến người vui mừng như vậy?

Hai vị khác Hồng Thạch Phong đệ tử, danh tự lần lượt gọi là Ninh Mặc, Lữ Dương, tu vi toàn bộ đạt tới Tứ Tinh Vũ Sư, thực lực tương đương không kém.

Trì Lăng Tiêu cười cười, đem mọi chuyện nói cho hai người, tâm tình rất không tệ.

- Trì Lôi tiểu tử kia thật có lòng tốt như vậy? Tìm được một đầu tam phẩm hạ đẳng linh tuyến, không tự mình bảo thủ thì cũng thôi đi, lại còn muốn báo cho Trì sư huynh người?

Ninh Mặc lông mày hơi nhíu lại, cảm thấy có chút không thích hợp.

Người đầu có lòng tham, Ninh Mặc tự nhận nếu như là chính mình phát ra hiện ra một đầu tam phẩm hạ đẳng linh tuyến, nhất định sẽ không chia sẻ cho bất cứ người nào, mà lặng lẽ một mình hấp thu.

- Ta tin tưởng hắn đương nhiên không có lòng tốt như vậy, nếu như ta đoán không nhầm, tiểu tử kia liên lạc ta cũng là vì bất đắc dĩ!

Trì Lăng Tiêu cười một tiếng, lại nói:

- Hắn mèo mù vớ được cá rán phát hiện ra một đầu cao cấp linh tuyến, nhưng ở đó đồng thời còn có mấy nhân vật lợi hại, hắn hẳn là không có đủ thực lực cùng người ta chống lại, vì thế mới đem chuyện này báo cho ta, để ta chạy tới thay hắn làm chủ, một khi xong việc có thể chia cho hắn một chén canh!

Trì Lăng Tiêu rất hiểu vị đường đệ kia của mình, cộng thêm việc bản thân cũng không phải người không có não, chỉ cần hơi suy nghĩ một chút, liền có thể đoán được đầu đuôi sự tình.

Ninh Mặc cùng Lữ Dương ở một bên đều gật gù, cảm thấy Trì Lăng Tiêu phân tích rất hợp lý.

- Đi thôi! Chúng ta đến xem một chút, có thể hay không chiếm lấy đầu linh tuyến kia!

Trì Lăng Tiêu bẻ bẻ cổ tay, dẫn hai người nhanh chóng theo phương hướng mà Trì Lôi thông báo chạy đi.

Trì Lăng Tiêu đối với thực lực của mình có lòng tin, tuy nói hắn tại Đệ Thất Phong còn không tính là nhất lưu cường giả, thế nhưng cũng không phải là kẻ có thể tùy tiện bị đánh bại, hơn nữa Trì Lôi đã chọn thông báo cho hắn, vậy tức là người sau cho rằng thực lực của hắn đủ để thu thập kẻ địch.

Cho dù không có nắm chắc, Trì Lăng Tiêu cũng nhất định phải đến đó một chuyến, dù sao chỉ cần có tam phẩm hạ đẳng linh tuyến phụ trợ, hắn chắc chắn có thể đột phá đến Lục Tinh Vũ Sư, chiến lực từ đó liền tăng lên một mảng lớn.

Ai cũng biết, càng về sau, sẽ có cấp bậc càng cao linh tuyến xuất thế, đến khi đó, cũng chỉ có những cường giả có thực lực mạnh mẽ nhất mới có tư cách đi tranh một chuyến.

Không phải ai ngay từ đầu đã có chiến lực cường đại, vì thế nhất định phải tìm mọi cách tăng lên thực lực của mình, nếu không sau này chỗ tốt sẽ không có phần của bọn hắn.

.....

Vương Hạo Thần ở trong linh tuyến điên cuồng hấp thu thiên địa linh khí, một đầu tam phẩm hạ đẳng linh tuyến có được lượng linh khí nhiều hơn nhị phẩm hạ đẳng linh tuyến rất nhiều, có lẽ xa xa không đủ để cho Vạn Đạo Thông Thiên Quyết tiến giai, bất quá cũng đủ giúp hắn chạm đến Nhất Tinh Vũ Sư trung kỳ đỉnh phong.

Bước vào Vũ Sư, muốn đột phá một tiểu cảnh giới cũng không còn dễ dàng như trước, đồng thời việc vượt cấp khiêu chiến cũng khó khăn hơn rất nhiều.

- Há?

Vương Hạo Thần đã hấp thu được ba phần tư số trong bốn thành linh khí của linh tuyến, đồng thời bước vào Nhất Tinh Vũ Sư trung kỳ đỉnh phong, hắn muốn củng cố một chút tu vi, bất quá đúng lúc này hắn lại phát hiện ở bên ngoài có người đi tới.

- Phiên phức!

Vương Hạo Thần lông mày hơi nhíu lại, bởi vì hắn chú ý tới, tu vi của ba người vừa đến vô cùng cường đại, so với đám người Hà Doanh, Trì Lôi trước đó hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Hắn hơi do dự một chút, lúc này căn bản không thể tiếp tục hành sự, vì thế liền để cho Tiểu Long nhanh chóng hút sạch chỗ linh khí còn sót lại, sau đó nó dúi vào trong ngực áo, nhảy ra khỏi dòng nước.

Vừa ra khỏi linh tuyến, Vương Hạo Thần cũng không nhìn ba người vừa đến một cái, trực tiếp dẫm lên Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ, tức tốc chạy đi.

Đối phương có một vị Ngũ Tinh Vũ Sư đỉnh phong, ngoài ra còn có hai vị Tứ Tinh Vũ Sư, nếu như phát sinh xung đột, đánh nhau chính diện hắn không có nắm chắc, cho dù có thắng cũng là thắng thảm, vì thế không muốn lãng phí thời gian với đối phương.

Tri Lăng Tiêu bọn người chỉ vừa mới đi vào, liền phát hiện Hà Doanh, Hứa Văn, Tri Lôi ba người bị trói trên mặt đất, bộ dạng vô cùng thê thảm.

Tri Lăng Tiêu đảo mắt nhìn xung quanh, quả nhiên phát hiện một đầu linh tuyến, trong lòng lập tức vui mừng, thế nhưng còn chưa đợi hắn kịp có hành động gì, đã thấy một đạo thân ảnh từ trong linh tuyến lao ra ngoài, chẳng nói chẳng rằng hướng một phía bỏ chạy.

Tri Lăng Tiêu đầu tiên là ngẩn người, sau đó vội vàng đưa mắt nhìn lại đầu linh tuyến kia, quả nhiên phát hiện thiên địa linh khí nơi đó sớm đã khô cạn, lập tức giận không kiềm được, cũng chẳng thèm quan Tri Lôi sống chết, lập tức hướng Vương Hạo Thần toàn lực nổi theo.

Hắn đến chậm một bước, linh tuyến linh khí đều đã người kia hút sạch, cái này đã trực tiếp hủy đi cơ hội đột phá tu vi của hắn.

Như vậy hắn sao có thể không giận?

Hắn không quan tâm Tri Lôi bị ai đánh đến dạng này, hắn chỉ quan tâm chỗ tốt của mình bị lấy đi.

Có đôi khi, lòng dạ con người chính là hẹp hòi như vậy, nhìn thấy người khác trước một bước chiếm được cơ duyên mà bản thân nhắm đến liền sinh lòng đố kỵ, thậm chí là thù hận.

Ninh Mặc, Lữ Dương đưa mắt nhìn nhau một chút, sau đó cũng vội vàng đổi theo, đáng tiếc tốc độ của bọn hắn vậy mà không theo kịp hai người kia, rất nhanh liền mất dấu, đành phải quay về chỗ cũ, tiện tay giải thoát cho Hà Doanh đám người.

Vương Hạo Thần đem Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ vận chuyển đến cực hạn, tốc độ nhanh đến mức ngay cả bình thường Ngũ Tinh Vũ Sư cũng không đuổi kịp, thế nhưng như cũ không thể cắt đuôi người phía sau.

Đương nhiên, Tri Lăng Tiêu cũng phải dùng hết toàn lực, mới có thể theo kịp hắn tốc độ.

- Đứng lại cho ta!

Tri Lăng Tiêu giận dữ hét lớn một tiếng, gọi ra một thanh màu đen chiến kích, hướng về Vương Hạo Thần hung hăng đánh tới.

Vương Hạo Thần lại vận dụng Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ trong đó biến hóa, hữu kinh vô hiểm tránh đi một kích này.

Vương Hạo Thần cảm nhận được một cỗ lực lượng đáng sợ từ trên chiến kích, vì thế mới không dám tùy tiện đón đỡ.

Tri Lăng Tiêu quyết không chịu buông tha, liên tục đâm ra hơn chục kích, đến kích thứ mười một, Vương Hạo Thần rốt cuộc không cách nào tiếp tục tránh né, đành phải gọi ra Diệu Nhật Kiếm, huy kiếm chắn trước ngực, chịu đựng một kích này.

Bành!

Chiến kích và trường kiếm va chạm, Vương Hạo Thần bị động phòng ngự quả nhiên rơi xuống hạ phong tuyệt đối, cả người lập tức bị đánh bay xuống mặt đất.

- Người làm gì?

Vương Hạo Thần hai mắt phát lạnh nhìn Tri Lăng Tiêu, trầm giọng nói, lại âm thầm vận chuyển Vạn Đạo Thông Thiên Quyết, hóa giải cảm giác tê dại nơi tay.

Vô duyên vô cớ bị người khác đuổi đánh, cho dù là ai cũng sẽ cảm thấy tức giận.

Chẳng lẽ là vì đối phương phát hiện hắn đem linh tuyến linh khí hút sạch, không có chừa lại chút nào cho người khác nên mới phát điên như vậy hay sao?

Nếu là như vậy, người này lòng dạ cũng quá hẹp hòi đi a?

- Người đã thương đường đệ của ta! Ta đến thay hắn đòi lại công đạo!

Tri Lăng Tiêu đương nhiên sẽ không thừa nhận nguyên nhân thực sự, lập tức đem Tri Lôi ra làm bia đỡ đạn.

Dù sao thì hắn vẫn muốn mặt mũi.

- Làm sao người biết là ta đã thương hắn?

Vương Hạo Thần cười mà không phải cười nói, hắn không biết ai là đường đệ của Tri Lăng Tiêu, bất quá hắn có thể xác định, đối phương rõ ràng là sau khi hắn tiến vào linh tuyến mới tìm đến, đã như vậy, đối phương nhiều nhất chỉ có thể hoài nghi, làm sao có chắc chắn là hắn đánh trọng thương đường đệ của y?

Rõ ràng là dấu đầu lộ đuôi.

- Ta chính là biết! Tôi chiến!

Tri Lăng Tiêu không muốn nói nhiều, dù sao càng nói hắn càng không chiếm lý, vì thế trực tiếp cầm lên chiến kích, hướng Vương Hạo Thần bổ ra một kích, trước đó tiên cơ.

- Người cho là ta thật sợ người?

Vương Hạo Thần cười gằn một tiếng, hắn không muốn phiền phức, không có nghĩa là hắn e sợ một trận chiến.

Ngũ Tinh Vũ Sư thì sao? Không có đánh qua, còn chưa ai chết về tay ai đâu!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Kim Nguyên Nội Giáp

Vương Hạo Thần ứng biến cực nhanh, tránh đi công kích của Trì Lăng Tiêu, hóa thành một đạo tàn ảnh lao tới trước mặt đối phương, mạnh mẽ đá ra một cước.

Kinh Thần Thối - Nhất Tướng Công Thành Vạn Cốt Khô!

Đơn giản mà bá đạo đến cực điểm một cước, lập tức để cho Trì Lăng Tiêu biến sắc, không thể không cẩn thận phòng ngự.

Trì Lăng Tiêu đánh ra một chưởng, cả bàn tay như hóa thành kim loại, cực kỳ cứng rắn, cùng Vương Hạo Thần Diệu đầu cứng.

Trì Lăng Tiêu có được độ thuần khiết cực cao kim thuộc tính nguyên khí, bản thân tu luyện Hồng Thạch Phong Linh cấp vũ kỹ Thiên Kim Thiết Thủ đến cảnh giới đại thành, hơn nữa hần thân mang Bách Chiến Chi Thể, cũng có tu luyện qua cường hóa nhục thân pháp môn, đủ để sơ bộ chống lại nhị phẩm huyền khí công kích.

- Bá!

Hai người giao thủ về sau, đều bị xung lực đẩy lui mấy bước, Vương Hạo Thần trong mắt lộ ra một đạo thần sắc khác thường, đây là lần đầu tiên hần vận dụng Kinh Thần Thối cùng kẻ địch đầu cứng lại không chiếm được thượng phong.

Trì Lăng Tiêu cánh tay hơi chút tê dại, trong lòng cũng là chấn kinh, luận bá lực, trong cùng cảnh giới hần khó tìm địch thủ, thế nhưng hôm nay lại bị đối phương bức lui.

- Vù! Vù!

Vương Hạo Thần trên thân phóng xuất ra một cỗ sắc bén đến cực điểm không lồ kiếm khí, tựa như núi lửa phun trào, quét sạch tứ phương.

Hần biết kẻ địch hôm nay rất mạnh, hần căn bản không có khả năng giấu đốt, nếu không chính là tự tìm nhục nhã.

Thiên Long Kiếm Quyết - Thiên Long Hàng Thế!

Vương Hạo Thần bỏ ra một kiếm, vô tận kiếm khí hóa thành hoàng kim cự long hư ảnh, phát ra từng đạo kinh thiên tiếng long ngâm.

- Liệt Vân Tứ Kích - Tung Hoành!

Trì Lăng Tiêu một kích cần quét đi ra, mang theo uy thế bài sơn đảo hải đem chân long hư ảnh đánh tan.

Kiểm đạo của hần...

Trì Lăng Tiêu tuy rằng phá được Vương Hạo Thần thế công, thế nhưng ánh mắt của hần, lại nhiều thêm một tia ngưng trọng.

Vừa rồi hần rõ ràng cảm nhận được, Vương Hạo Thần kiếm đạo tạo nghệ vậy mà cao thâm đến đáng sợ, xa xa so với hần kích đạo cao hơn, hần cũng là mạn lực, mới có thể cùng người sau liệu cái tương xứng.

Vương Hạo Thần trên người chiến ý liên tục tăng lên, kiếm khí cuộn cuộn như sóng biển, Thiên Long Kiếm Quyết từng thức được hần thi triển ra như nước chảy mây trôi, khí thế không gì sánh được bá đạo.

Đệ nhị thức - Thiên Long Vấn Tâm!

Đệ tứ thức - Thiên Long Chi Hồng!

Vương Hạo Thần một bên huy kiếm, một bên lại vận dụng Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ, phối hợp nhuần nhuyễn, loại bỏ động tác thừa, lại dựa vào tốc độ kinh người liên tục xuất kiếm, khiến cho người ngoài có một loại ảo giác là hần đang cùng lúc thi triển ra hai thức trong Thiên Long Kiếm Quyết.

- Rống!

Không dừng ở đó, lại có một đạo tiếng long ngâm vang lên, nương theo Vương Hạo Thần trong tay Diệu Nhật Kiếm đâm ra, lại có một đầu hoàng kim cự long hư ảnh xuất thủ, trên thân phủ đầy thần thánh kim sắc long lân, bay lượn trên trời xanh, ngạo thị chúng sinh.

Thiên Long Kiếm Quyết đệ ngũ thức - Thiên Long Đẳng Không!

Gần như cùng lúc sử ra ba kiếm liên hoàn, đây chính là Vương Hạo Thần lúc này cực hạn.

Ba kiếm này, hần không chỉ vận dụng tam trọng kiếm ý gia trì, mà còn phối hợp với nhục thân cảnh giới Luyện Bỉ đại viên mãn lực lượng, uy lực vô cùng đáng sợ.

Bất kỳ một kiếm nào, đều đủ để khiến cho bình thường Tứ Tinh Vũ Sư phải cẩn thận ứng phó.

Càng chờ nói chi là, ba kiếm đồng thời xuất động.

Chỉ trong chớp mắt, liền có ba đạo hoàng kim cự long hư ảnh hiển hiện trên không trung, đem Trì Lăng Tiêu vây vào chính giữa.

- Đến hay lắm!

Trì Lăng Tiêu trong mắt cũng lộ ra chiến ý hùng hực.

Hần có Bách Chiến Chi Thể, căn bản không phải người ngại chiến đấu, ngược lại sợ kẻ địch không đủ mạnh để đánh với hần một trận.

Trên thân Trì Lăng Tiêu lúc này, vậy mà có từng đạo hào quang màu vàng bốc lên, cực kỳ chói mắt.

Trì Lăng Tiêu mặc một kiện nhị phẩm huyền khí bảo giáp, là Kim Nguyên Nội Giáp, một khi phối hợp với hần kim thuộc tính nguyên khí, đối với sức chiến đấu có tăng phúc rất lớn.

Kim Nguyên Nội Giáp có tổng cộng 20 đạo pháp văn, chỉ có đem pháp văn toàn bộ kích hoạt, mới có thể khiến cho Kim Nguyên Nội Giáp bộc phát ra uy lực mạnh nhất.

Lấy Trì Lăng Tiêu thực lực hiện tại, chỉ có thể miễn cưỡng kích hoạt 16 đạo nội giáp pháp văn, thế nhưng cho dù là như vậy cũng đã đủ để cho chiến lực của hắn tăng lên một mảng lớn.

- Liệt Văn Tử Kích chung cực nhất kích - Hoàn Hảo Thiên Quân!

Trì Lăng Tiêu hét dài một tiếng, khí thể toàn thân điên cuồng kéo lên, tựa như một tôn tiểu chiến thần, trong tay Hắc Kim Chiến Kích vung ra, man lực hùng hậu vô biên, lấy lực phá vạn pháp tư thế cùng ba đầu kim long hư ảnh cùng một chỗ đụng vào nhau.

Có Kim Nguyên Nội Giáp yểm trợ, Trì Lăng Tiêu mỗi một kích đều có đáng sợ bá lực, vậy mà ngạnh sinh đem ba kiếm của Vương Hạo Thần toàn bộ phá giải, kim long hư ảnh bị hắn đánh tan thành từng mảnh.

Huyền khí cũng là bản thân một bộ phận thực lực, trước đó Trì Lăng Tiêu cũng là hao tổn cực nhiều điểm công hiến mới mua được Kim Nguyên Nội Giáp bộ này nhị phẩm huyền khí bảo giáp.

Vương Hạo Thần cũng nhận ra Kim Nguyên Nội Giáp chỗ đặc biệt, trong lòng không khỏi thảm thán, hắn tích lũy quả nhiên còn quá ít, bản thân đến cả một kiện bình thường nhất bảo giáp cũng không có.

Đây một phần cũng vì hắn xưa không có chú ý nhiều đến huyền khí phương diện, đến cả khía cạnh phòng ngự phần lớn cũng là dựa vào nhục thân chính diện gánh chịu.

Trì Lăng Tiêu phản khách vi chủ, đánh một chương mạnh nhất trong Thiên Kim Thiết Thủ - Thiết Chương Toái Sơn, chương pháp trầm trọng mà uy nghi, tựa như thái sơn áp đỉnh.

Chương chưa đến nơi, áp lực đã khiến người đối diện hô hấp khó khăn.

- Thạch Phá Thiên Kinh Khí Cái Thế!

Vương Hạo Thần gặp nguy không loạn, một chân dẫm lên mặt đất, khiến nền đất dưới chân hắn rạn nứt, một cước tựa như đạn pháo bắn ra, khí thể tựa như có thể khiến cho trời đất rung chuyển.

Kinh Thần Thối đệ thất thức vô cùng tiêu hao nguyên khí, bất quá uy lực xác mạnh hơn tiền lục thức rất nhiều, cái tên thạch phá thiên kinh tuyệt đối không có chút phóng đại nào.

- Âm!

Một cước mạnh nhất của Vương Hạo Thần, ngay cả Trì Lăng Tiêu có Kim Nguyên Nội Giáp yểm trợ cũng không cách nào chống lại, cả người bị chấn bay về phía sau, rõ ràng rơi xuống một chút hạ phong.

Trì Lăng Tiêu kinh hãi không để đâu cho hết, phải biết hắn trạng thái có Kim Nguyên Nội Giáp gia trì, thực lực coi như không thể vượt cấp khiêu chiến, hắn là cũng đủ để xưng bá bên trong Ngũ Tinh Vũ Sư, vậy mà còn không áp được người trước mắt?

Đội một chút, tên kia tu vi... dường như chỉ có Nhất Tinh Vũ Sư a?

Trì Lăng Tiêu vội vàng dùng tay xoa nắn một chút chính mình hai mắt, định thần nhìn kỹ lại lần nữa, trên mặt thần thái càng lúc càng đặc sắc.

Vừa rồi bởi vì quá gấp rút, hắn còn không có để ý tới Vương Hạo Thần, trong lòng ngầm cho rằng đối phương tu vi ít nhất cũng phải ngang ngửa với mình, thế nhưng lúc này tập trung quan sát, hắn lại có thể nhìn Vương Hạo Thần nguyên khí nội tinh so với hắn yếu hơn rất nhiều, tu vi cảnh giới càng là không sánh kịp hắn.

Một cái Nhất Tinh Vũ Sư, liền có thể cùng hắn đánh thành dạng này?

Cái này sao có thể?

Coi như là Vô Bàng đệ nhất Trương Lăng cũng không có cách nào vượt qua bốn cái tiểu cảnh giới cùng địch nhân giao thủ đi a?

- Người có pháp môn che dấu tu vi?

Trì Lăng Tiêu kinh nghi bất định nhìn Vương Hạo Thần hỏi.

Đây cũng là cách lý giải duy nhất của hắn hiện tại.

Bởi vì hắn tuyệt đối không tin đối phương có được chiến lực khủng bố như vậy.

Vương Hạo Thần lười nhác cùng hắn nói nhảm, tung mình nhảy lên không trung, sau lưng nhất thời xuất hiện năm khỏa mặt trời đỏ rực như lửa, hỏa kinh nóng bỏng khiến cho hơi nước xung quanh trực tiếp bốc hơi.

Cửu Dương Phần Thiên Chương luyện tới cảnh giới đệ ngũ dương, hỏa kinh tích lũy đã vô cùng khủng bố, sơ xảy một chú liền có thể dẫn lửa thiêu thân.

Bất quá phong hiểm tuy lớn, nhưng chương pháp uy lực đồng dạng bá đạo tuyệt luân.

Vương Hạo Thần đánh ra đệ tam thức Phần Viêm Cái Đỉnh, một chương mang theo hỏa kinh nóng hùng hực hướng Trì Lăng Tiêu đỉnh đầu đánh tới.

- Hồng Thiên Đại Thủ Ấn!

Trì Lăng Tiêu vận dụng một đạo khác Hồng Thạch Phong Linh cấp vũ kỹ, đánh ra một đạo trầm trọng như thái sơn khổng lồ chương ấn, đem Vương Hạo Thần thế công ngăn lại.

Vương Hạo Thần dựa vào thân pháp tinh diệu biến chiêu, cả người vẫn không chạm đất, hai chân ở trên không trung trong nháy mắt tung ra liên hoàn cước, tựa như mãn thiên hoa vũ.

Kinh Thần Thối đệ tứ thức - Thiên Quân Vạn Mã Kinh Thiên Hạ!

Trì Lăng Tiêu áp lực tăng nhiều, vội vàng vung lên chiến kích, hóa thành vô số đạo tàn ảnh, thủ không lợt giọt nước.

Đánh đến giờ phút này, bọn hắn ngoại trừ một số lá bài tẩy sau cùng ra, cũng đã không còn gì giữ lại, bởi vì cả hai đều không dám xem nhẹ đối thủ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 205: Nhị Tinh Vũ Sư

Tri Lăng Tiêu càng đánh càng thấy không ổn, lại càng bởi vì quyết định trước đó của mình mà hối hận.

Hắn vốn cho là, Vương Hạo Thần thực lực không bằng chính mình vì thế mới không dám cùng hắn chiến một trận liền chạy trốn, ai biết đến khi giao thủ, hắn mới phát hiện đối phương thực lực sâu không thấy đáy, ngay cả hắn cũng là dựa vào Kim Nguyên Nội Giáp mới có thể cùng đối phương vật cở tay.

Đương nhiên, Tri Lăng Tiêu cũng không sợ Vương Hạo Thần, bởi vì hắn cũng còn có con bài chưa lật, thế nhưng đánh cuối cùng, coi như hắn thắng cũng là thắng thảm, thậm chí rất có khả năng là lưỡng bại câu thương.

Kết quả như vậy, tuyệt đối không phải là Tri Lăng Tiêu muốn thấy, phải biết hắn còn muốn đi tranh tiếp mấy đầu linh tuyến cao cấp, sao có thể hao tổn thời gian ở nơi này?

Vốn dĩ chỉ là muốn trút giận một chút, không nghĩ tới lại rước họa vào thân.

Kỳ thực Vương Hạo Thần cũng không muốn đánh lâu, bất quá bởi vì Tri Lăng Tiêu trêu chọc hắn trước, vì thế hắn nhất định muốn để người sau trả giá một chút mới được, dù sao hắn có Vạn Đạo Thông Thiên Quyết và Bất Hủ Thiên Kinh, việc khôi phục không tốn bao nhiêu thời gian.

Vương Hạo Thần cũng còn có Thái Thượng Viêm Lôi Quyết chưa dùng đến, bất quá hắn tin tưởng Tri Lăng Tiêu là giống như hắn, dù sao đã đạt đến Vũ Sư, có ai lại không có một chút thủ đoạn áp hòm đâu?

Không thể tiếp tục như vậy!

Tri Lăng Tiêu là người quả quyết, biết tiếp tục như vậy không phải là cách, cũng không quản được việc mất chút mặt mũi, dùng toàn lực đâm ra một kích, đem Vương Hạo Thần đánh lui, sau đó tức tốc hướng phía sau chạy đi.

- Tiểu tử ngươi nhớ kỹ cho ta, đợt ta đột phá đến Lục Tinh Vũ Sư, nhất định sẽ tìm ngươi tính sổ!

Tri Lăng Tiêu đã chạy xa, vẫn không quên lưu lại một câu ngoan thoại.

Vẫn là nuốt không trôi cục tức này.

Vương Hạo Thần không có đuổi theo, dù sao chưa chắc đã đuổi kịp, cho dù đuổi kịp, cũng không có khả năng làm gì được đối phương.

Hắn biết dựa vào thực lực của hắn hiện tại, muốn thắng Tri Lăng Tiêu rất khó, chỉ có đem tu vi đột phá đến Nhị Tinh Vũ Sư, có lẽ mới có thể áp chế đối phương.

Một khi đột phá tu vi, không cần Tri Lăng Tiêu đi tìm hắn, Vương Hạo Thần cũng sẽ tự mình hiện thân gặp hắn một lần.

Ngươi cho rằng ta dễ bắt nạt? Nhìn ta khó chịu liền đến đánh với ta một trận, đánh chán liền vỗ mông rời đi?

Vương Hạo Thần chưa bao giờ là người rộng lượng.

Chính vì vậy, bây giờ thay vì đuổi theo cắn chết đối phương không tha, còn không bằng dựa vào Tiểu Long tiếp tục tìm đến linh tuyến tăng lên tu vi, sau đó lại tìm Tri Lăng Tiêu tính sổ cũng không muộn.

.....

Từ khi Đệ Thất Phong mở ra đến nay đã được hơn gần hai ngày thời gian, thời gian trôi qua, có càng cao cấp linh tuyến xuất thế, từ đó dẫn đến tranh đoạt càng thêm khốc liệt.

Đương nhiên, linh tuyến cao cấp, phần lớn đều thuộc về những đệ tử có tu vi Vũ Sư cao giai trở lên, những người khác nếu như không có vận khí nghịch thiên căn bản không có cách nào nhúng chân.

Tranh đoạt không ngừng nghỉ, cũng dẫn đến việc các cường giả hàng đầu có cơ hội đối mặt.

Tỷ như, trong một lần tranh đoạt một đầu tứ phẩm hạ đẳng linh tuyến, Lôi Ngục Phong Lâm Hải chạm trán Trần Lăng, hai người quyết đấu hơn trăm chiêu, cuối cùng vẫn là Lâm Hải dựa vào ưu thế tu vi dành được thắng lợi.

Tam trường lão Ôn Linh Mật cùng Hồng Thạch Phong Lục Như Âm đánh một trận kinh thiên động địa, nửa ngày vẫn không phân ra thắng bại, kết quả hòa.

Còn có Ngọc Tiêu Phong Tàn Liêm Sương và Minh Thiên Phong Tiêu Ngọc Huyền, cả hai đồng dạng đánh ngang tay, hai phong đệ tử chia đều hấp thu một đầu khác tứ phẩm hạ đẳng linh tuyến.

Những ngày gần đây, trên Đệ Thất Phong lại xuất hiện một cái hắc mã, lên gọi Hình Nhân, trước giờ không có chút danh tiếng nào, chỉ biết hắn là vừa mới gia nhập Lôi Ngục Phong không lâu, thế nhưng có được tu vi Cửu Tinh Vũ Sư, cùng với Từ Dương Phong Đồ Nguyên đại chiến một trận, không ngờ vậy mà còn hơi thắng đối phương một chiêu, chấn kinh toàn trường.

Đồ Nguyên thành danh đã lâu, luôn được xem là Thiên Sinh Môn dưới Vũ Linh cường giả hàng đầu một trong.

Hình Nhân có thể đánh với Đồ Nguyên một trận lại chiếm thượng phong, tuy rằng chỉ là một chút như vậy, cũng đã đầy đủ để cho hắn nhất chiến thành danh.

Lúc này chúng đệ tử đều cho rằng, Hình Nhân mới là người có thực lực tiếp cận Thanh Nguyên Phong Thường Tiễn nhất, nhìn hơn cả Đồ Nguyên và Lâm Hải, có thể nói hắn chính là đệ nhị cường giả tại Đệ Thất Phong lúc này.

.....

Đệ Thất Phong phía nam, Vương Hạo Thần ngừng lại việc tu luyện, bắt đầu tìm kiếm linh tuyến cao cấp hơn.

Tu vi của hắn, đã đột phá đến Nhị Tinh Vũ Sư cảnh giới.

Vũ Sư kỳ thực so với Vũ Sĩ phải khó đột phá hơn rất nhiều, chỉ là Vương Hạo Thần có linh tuyến trợ giúp, vì thế tốc độ tu luyện mới nhanh như vậy.

Đương nhiên, để đột phá đến Nhị Tinh Vũ Sư, Vương Hạo Thần cũng cần phải hấp thu đến ba đầu tam phẩm hạ đẳng linh tuyến và lượng lớn nhất phẩm, nhị phẩm hạ đẳng linh tuyến mới có thể làm được.

Nguyên nhân chính là, mỗi đầu linh tuyến linh khí sáu phần đều do Tiểu Long hấp thu.

Tiểu Long nếu so sánh với nhân loại cảnh giới chính là tương đương với Vũ Linh cảnh tồn tại, cộng thêm việc nó là chân long chi thể, chút thiên địa linh khí từ mấy đầu linh tuyến này còn không đủ giúp nó đột phá.

Tu vi đột phá, Vương Hạo Thần lòng tin tăng nhiều, nếu như có thể tiến thêm một bước, vậy hắn liền đưa chân vào hàng ngũ những cường giả hàng đầu tại Đệ Thất Phong.

Chỉ là muốn trong thời gian ngắn đột phá đến Tam Tinh Vũ Sư, chỉ sợ cần có hơn năm đầu tam phẩm hạ đẳng linh tuyến, Vương Hạo Thần tự nhiên không có nhiều thời gian như vậy, vì thế hắn nhất định phải mạo hiểm tìm kiếm càng cao cấp linh tuyến.

Vương Hạo Thần lần này đến Đệ Thất Phong chính là muốn toàn lực tăng lên tu vi của mình, chỉ cần tu vi tăng lên, bất kể là kiếm đạo, chưởng đạo, quyền đạo hay thối đạo đều có thể dễ dàng tăng lên nhanh chóng.

Mục tiêu của hắn, ít nhất cũng muốn đem tu vi tăng lên đến Tứ Tinh thậm chí là Ngũ Tinh Vũ Sư.

Có Vạn Đạo Thông Thiên Quyết trong tay, chỉ cần có đầy đủ thiên địa tài nguyên, Vương Hạo Thần tự tin có thể vừa đánh vừa căn cơ, vừa trong thời gian ngắn tăng lên tu vi.

Linh tuyến khác với đan dược, so với đan dược càng thêm hiếm có, có thể trợ giúp võ giả tăng lên tu vi mà không để lại bao nhiêu tai họa ngầm.

- Tiểu gia hòa! Tiếp theo liền nhờ ngươi!

Vương Hạo Thần đối với Tiểu Long truyền đạt ý tứ của mình một chút, người sau không chút do dự gật đầu, mấy đầu tam phẩm hạ đẳng linh tuyến nó sớm đã chơi chán, muốn tìm một chút cao cấp hơn linh tuyến chơi đùa đây.

Thế nhưng là, ngay tại lúc bọn hắn chuẩn bị xuất phát, Tiểu Long lại đột nhiên duỗi ra vuốt rồng xoa xoa cái bụng nhỏ, rất nhân tính hóa tội nghiệp nhìn Vương Hạo Thần.

Vương Hạo Thần cười cười, biết nó lại muốn ăn đồ ăn do hắn làm, trong lòng lại có chút im lặng, tiểu gia hòa ngươi nói thể nào cũng là cao quý chân long nhất tộc, làm sao lại có bộ dáng ăn hàng như vậy đâu?

Vương Hạo Thần cũng không tiếc chút thời gian ấy, nhanh chóng lấy ra một khối lớn, đưa lên giá lửa, bắt đầu nướng thịt.

Lửa hồng bốc lên, trên thịt liền bắt đầu có nồng đậm mùi thơm thoát ra, đủ để khơi dậy tính thèm ăn của mọi người.

Tiểu Long ở một bên, sớm đã thèm đến nhỏ dãi, trên không bay qua bay lại, chỉ thăm hận ngọn lửa kia nướng thịt quá tốn thời gian, bắt nó đợi khổ.

Cũng không lâu lắm, món thịt liền được nướng chín, Vương Hạo Thần lấy ra thủy thủ, nhẹ nhàng cắt ra một khối lớn đưa cho Tiểu Long, tiểu tử kia lập tức đem miếng thịt tóm lấy, một bộ lang thôn hồ yết diện cuồng đánh chén.

Vương Hạo Thần đang muốn hưởng dụng, bỗng nhiên đưa mắt nhìn về một phía, từ nơi đó, hắn cảm nhận được một chút ba động.

- Thịt nướng thơm quá!

Từ nơi đó, truyền ra một đạo thanh âm cực kỳ êm tai.

- Cộc cộc!

Trong rừng, truyền ra tiếng bước chân.

Một thiếu nữ thân vận màu xanh váy dài chậm rãi xuất hiện trước mắt Vương Hạo Thần.

Nàng dung mạo vô cùng mỹ lệ, da thịt trắng bóc như mỡ đông, ngũ quan cân đối hài hòa, nổi bật nhất, chính là một đôi mắt màu Bích Lục xinh đẹp tựa như ngọc bích.

Nàng không có Nhạc Thi Dao hay Lâm Nhục Lan vẻ đẹp phong tình qua năm tháng như vậy, ngược lại có một loại thanh xuân khí chất mà chỉ có thiếu nữ mới có được.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: Ôn Linh Mật

Vương Hạo Thần đưa mắt đánh giá thiếu nữ mới đến, có chút kinh ngạc, bởi vì hắn không nhìn ra được thực lực sâu cạn của nàng.

Nói đúng hơn là, hắn cảm giác nàng hoàn toàn không có tu vi.

Nếu như là người có tu vi cao hơn Vương Hạo Thần nhiều, hắn không nhìn rõ tu vi của đối phương cũng là chuyện bình thường, bất quá ít nhiều cũng sẽ cho hắn một loại cảm giác sâu không lường được, thế nhưng thiếu nữ này lại không cho hắn cảm giác này, tu vi của nàng giống như là con số không.

Thế nhưng một người không có tu vi, làm sao có thể đi đến Đệ Thất Phong?

Chính vì thế, Vương Hạo Thần mới không có buông lỏng cảnh giác, thậm chí trong lòng còn có một tia áp lực vô hình, một người có thể để cho người khác hoàn toàn không nhìn thấu, luôn luôn không đơn giản.

Thiếu nữ váy xanh tựa như không có chú ý đến Vương Hạo Thần cảnh giác, nàng chỉ nhìn hắn một chút, sau đó lại chuyển sự chú ý sang khối thịt nướng còn đang bốc khói nghi ngút, trong mắt lộ ra một tia khát vọng, lại đối với Vương Hạo Thần nói:

- Ta có thể nếm thử một chút không?

Thanh âm của nàng, vô cùng dễ nghe êm tai.

- Có thể!

Vương Hạo Thần cũng không nghĩ nhiều, chỉ là chút thịt nướng mà thôi, và lại hắn cũng chẳng muốn gây sự với thiếu nữ này.

Lại dùng thủy thủ cắt ra một miếng thịt đặt lên đĩa thủy tinh, đưa đến trước mặt thiếu nữ.

- Cảm ơn!

Thiếu nữ nở nụ cười xinh đẹp, nhẹ nhàng đón lấy đĩa thủy tinh, lại dùng dao cắt thịt ra thành từng miếng nhỏ, sau đó mới chậm rãi thưởng thức.

Động tác khi ăn của nàng, cũng tương đương ưu nhã.

Nàng cảm nhận hương vị món thịt nướng mềm mại thơm tho trong miệng, hai mắt không sáng lên, không khỏi thốt lên:

- Ngon quá! Thật không nghĩ tới, một món thịt nướng đơn giản do người chế biến lại trở nên không khác gì cao lương mỹ vị!

Nàng không phải chưa từng ăn qua thịt nướng, thế nhưng đây đúng là lần đầu tiên nàng được ăn món thịt nướng ngon như vậy, hơn nữa cách chế biến nhìn qua cũng vô cùng đơn giản, không có chút nào cầu kỳ, không hiểu sao lại có thể khiến nàng mê mẩn đến vậy, chỉ nghĩ một chút hương thơm liền khiến nàng thêm ăn.

- Chỉ là chút tài mọn, để người chế cười!

Vương Hạo Thần cười nhạt một tiếng, vì mình cắt một miếng thịt nhỏ, ở một bên chậm rãi ăn.

Thiếu nữ rất nhanh liền ăn hết chỗ thịt trên đĩa, thế nhưng nàng vẫn còn chưa thỏa mãn, vì thế lại đưa mắt nhìn Vương Hạo Thần, có chút ngượng ngùng nói:

- Có thể... cho ta xin thêm chút thịt không?

Không nghĩ tới, nàng cũng có một ngày ngửa tay xin đồ ăn từ người khác, hơn nữa còn là một nam nhân chỉ vừa mới gặp, thật sự có chút xấu hổ.

- Rõng!

Tiểu Long ở một bên lập tức gầm gừ một tiếng, ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm thiếu nữ áo xanh, tựa hồ nhìn nàng rất không hợp mắt.

Nữ nhân này, vừa đến đã muốn tranh đồ ăn với tiểu gia nó, đã vậy còn muốn ăn nhiều như vậy, thực sự là quá đáng ghét.

- Không cần lo lắng, ta có thể làm thêm!

Vương Hạo Thần cười cười xoa đầu Tiểu Long nói.

Tiểu Long thân mật cọ cọ vào lòng bàn tay của hắn, vẫn là ca ca tốt nhất.

Thế nhưng là, nó ánh mắt nhìn thiếu nữ kia vẫn không tốt hơn chút nào, đơn giản là nhìn nàng khó chịu.

- Thật đáng yêu tiểu gia hóa!

Thiếu nữ váy xanh nhìn thấy Tiểu Long một bộ nhân tính hóa như vậy hai mắt lại sáng lên, lộ ra vẻ yêu thích.

Nữ nhân thích sủng vật, đây cũng không phải chuyện gì mới lạ.

Tiểu Long không thêm để ý nàng, một bộ tiểu gia rất kiêu ngạo tiếp tục ăn thịt, ngoại trừ ca ca nó Vương Hạo Thần, ai ai cũng đừng mong làm thân với nó.

Thiếu nữ váy xanh càng nhìn càng thích Tiểu Long, không khỏi đối với Vương Hạo Thần cười nói:

- Sư đệ! Sủng vật của người rất dễ thương, có thể cho ta ôm nó một chút không?

Vương Hạo Thần dung mạo nhìn qua rất trẻ tuổi, vì thế thiếu nữ váy xanh đoán hắn niên kỷ so với nàng có lẽ nhỏ hơn một chút, vì thế mới đem hắn gọi là sư đệ.

Còn chưa đợi Vương Hạo Thần kịp trả lời, Tiểu Long đã lại rống lên một tiếng, đối với thiếu nữ kia hung hăng trừng mắt, sau đó đối với Vương Hạo Thần vung vẩy móng vuốt, làm ra một cái động tác.

Vương Hạo Thần cùng Tiểu Long ở chung đã khá lâu, tự nhiên là hiểu nó muốn nói gì.

Nó là đang hỏi hắn, ca ca, ta có thể đánh nàng sao?

- Tiểu gia hóa này tựa hồ là thật rất chán ghét thiếu nữ kia a!

Vương Hạo Thần cười khò, đối với nó khẽ lắc đầu, Tiểu Long lập tức chán nản ừ rừ đi xuống, ca ca đã nói không được, vậy nó cho dù không cam lòng cũng chỉ có thể nhịn xuống.

Thiếu nữ tựa hồ cũng nhận ra Tiểu Long không thích nàng, trên mặt liền hiện lên vẻ xấu hổ cùng thất vọng.

Thế nhưng là, nàng về ngoài cũng không xấu a, tiểu gia hóa kia làm sao lại không thích nàng đâu?

- Vật nhỏ không hiểu chuyện, xin sư tỷ đừng trách!

Vương Hạo Thần khẽ cười nói.

Tiểu Long bắt nắn cắn cắn miếng thịt, nó mới không phải kẻ không hiểu chuyện, chẳng qua là nó không thích nữ nhân kia mà thôi.

- Không sao!

Thiếu nữ kia cũng không để ý, mà Vương Hạo Thần lại cắt ra một khối thịt lớn đưa nàng, sau đó lại lấy ra mấy khối thịt tươi sống khác, lại bắt đầu nấu nướng.

Thiếu nữ một bên thưởng thức món thịt nướng, một bên lại quan sát Vương Hạo Thần nướng thịt, chỉ thấy mỗi động tác của hắn đều phi thường thuần熟, tựa hồ rất quen thuộc với công việc này, bèn hiếu kỳ hỏi:

- Sư đệ, ngươi là thường xuyên nấu ăn sao?

Vương Hạo Thần khẽ gật đầu, đáp:

- Sở thích lúc rảnh rỗi!

Thiếu nữ ăn hết hai miếng thịt lớn, rốt cuộc đã thấy nó, lại nhìn Vương Hạo Thần hoạt bát cười nói:

- Đa tạ sư đệ! Ta thật lâu không có ăn một bữa ngon như vậy!

Vương Hạo Thần liếc nàng một chút, hắn không cần hỏi cũng biết, hắn là tay nghề nấu nướng của nữ nhân này cực tệ, đồ ăn nàng làm ra hắn là không cách nào nuốt được, nếu không cũng không đến mức để cho chính mình đói như vậy.

- Một bữa cơm mà thôi, không cần khách khí!

Vương Hạo Thần không tiếp tục nhìn nàng, lại lấy xuống một miếng thịt nướng đưa cho Tiểu Long.

Thiếu nữ váy xanh cảm nhận được trên thân Vương Hạo Thần có một cỗ lãnh đạm khí chất, tựa hồ không quá quen thuộc cũng như yêu thích cùng người lạ nói chuyện.

- Một người kỳ lạ!

Thiếu nữ trong lòng nghĩ vậy.

Mỹ nhân luôn biết mình có mị lực, thiếu nữ này cũng không ngoại lệ.

Nam tử bình thường, lần đầu gặp nàng cho dù không trực tiếp đi tới bắt chuyện, ít nhất cũng muốn nhìn nàng nhiều một chút, thế nhưng nam tử trước mặt lại không như vậy, có vẻ không giỏi giao tiếp, thái độ đối với nàng không mặn không nhạt, rất giữ khoảng cách, cái này khơi dậy tính tò mò của nàng.

Nàng đi lại gần Vương hạo Thần, nói:

- Ta gọi Ôn Linh Mật, còn ngươi?

Nàng lại là cái kia gần đây tại Đệ Thất Phong có được không nhỏ uy danh Ôn Linh Mật.

Ôn Linh Mật không tu võ đạo, chỉ tu luyện tinh thần lực, là một vị tinh thần lực vũ giả, nàng tinh thần lực đã tới Hư cảnh cấp 8 đỉnh phong, tương ứng với Bát Tinh Vũ Sư đỉnh phong võ đạo vũ giả.

Tinh thần lực vũ giả chiến lực ở cùng cảnh giới tuyệt đối không kém gì võ đạo vũ giả, thậm chí ở trên một số phương diện còn chiếm không nhỏ ưu thế, bất quá số lượng so với võ đạo vũ giả lại ít hơn nhiều.

Nàng từng cùng Lục Như Âm đánh một trận ngang tài ngang sức, thực lực tại Đệ Thất Phong khẳng định đủ để xếp vào mười vị trí đầu.

Vương Hạo Thần đối với tin tức bên ngoài mười phần không hiểu rõ, vì thế cũng không biết nữ tử ở trước mặt mình nhân vật đáng sợ đến mức nào.

Lại nói, Vương Hạo Thần trước giờ không tu luyện tinh thần lực, cũng không có gặp qua tinh thần lực vũ giả, vì thế ở trên phương diện này rất mờ mịt, nên không cách nào nhìn ra được Ôn Linh Mật thực lực.

- Vương Hạo Thần!

Vương Hạo Thần nhàn nhạt đáp lại.

Hắn trong lòng kỳ thực từ lúc Ôn Linh Mật tiến lại gần đã đề cao cảnh giác, chỉ cần nàng có dị động, hắn sẽ ngay lập tức động thủ.

Ôn Linh Mật kinh ngạc, vốn dĩ nàng cho là, khi hắn nghe đến tên nàng nhất định sẽ chấn kinh một hồi, thế nhưng người sau thần sắc chung quy vẫn bình tĩnh như cũ, tựa hồ nàng danh tự cũng không khiến hắn có chút nào bất ngờ.

Bất quá nàng nghĩ lại, lấy tính cách cô độc của người này, chỉ sợ ngoài tu luyện cũng chỉ biết tu luyện, đối với ngoại giới tin tức dốt đặc cán mai cũng không phải chuyện gì lạ.

Ôn Linh Mật có chút không cam lòng, đầu bỗng nhiên hơi cúi xuống, trước ngực để lộ ra một đạo mỹ lệ mà tuyết trắng khe rãnh, nhẹ nhàng nói:

- Ta nhìn sư đệ hắn là chưa có bạn đồng hành! Tiếp sau đó, muốn hay không cùng đi với ta?

Vương Hạo Thần không nhìn nàng bộ dáng kia, chỉ lắc đầu nói:

- Ta ưa thích độc lại độc vắng, hơn nữa, bạn đồng hành của ta chính là nó!

Vừa nói, hắn vừa chỉ vào Tiểu Long vẫn còn đang đánh chén số thịt nướng còn lại.

Ôn Linh Mật không còn lời nào để nói, người này căn bản không hiểu phong tình.

Tiểu Long đem miếng thịt cuối cùng nuốt vào bụng, đưa mắt khinh thường nhìn Ôn Linh Mật, tựa hồ là đang nói, chỉ bằng ngươi, cũng xứng so với ta?

Ôn Linh Mật chú ý đến Tiểu Long thần sắc, trong mắt lộ ra vẻ yêu thích vô cùng, tiểu gia hỏa nhân tính hóa như vậy, nàng vẫn là lần đầu nhìn thấy.

- Sư đệ! Ngươi có thể hay không đem ngươi sủng vật nhường cho ta? Cái giả tùy ngươi mở!

Ôn Linh Mật không nhận được nói.

Tiểu Long ánh mắt lập tức phát lạnh, rất muốn xông lên cắn chết cái này đáng ghét nữ nhân.

- Sư tỷ thứ lỗi, chuyện này không có khả năng!

Vương Hạo Thần lạnh nhạt nói.

Muốn mua bán người nhà của hần, đúng là buồn cười.

Nói rồi, hần cũng không đợi Ôn Linh Mật có cơ hội nói tiếp, trực tiếp đem Tiểu Long đặt lên vai mình, dùng tay ôm quyền nói:

- Sư đệ có việc đi trước, tạm biệt!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 207: Ta sợ nàng không vui

Ôn Linh Mật sững sờ nhìn theo Vương Hạo Thần bóng lưng.

Cứ như vậy liền đi?

Nàng biết Vương Hạo Thần có lẽ là thuộc về dạng người không thích giao tiếp với người lạ, thế nhưng nàng cũng không phải cái gì người xấu, hần làm gì phải tránh nàng như tránh tà như vậy?

Chẳng lẽ nàng bộ dáng thật rất khó coi sao? Hay là tên kia căn bản không thích nữ nhân?

Ôn Linh Mật tương đương không cam lòng, vội vàng hướng Vương Hạo Thần đuổi theo, vừa chạy vừa nói:

- Uy? Ngươi làm sao không muốn cùng ta đi đâu? Ta có thể bảo vệ ngươi a!

Vương Hạo Thần nhàn nhạt nhìn nàng một cái, hỏi:

- Ngươi rất mạnh?

Ôn Linh Mật gật gật đầu, có chút kiêu ngạo nói:

- Tại Đệ Thất Phong, ta khẳng định có thể bảo vệ ngươi an toàn!

Lời này của nàng ngược lại không giả, dù sao tại Đệ Thất Phong người khiến nàng kiêng kị căn bản không có bao nhiêu, muốn bảo vệ một cái Nhị Tinh Vũ Sư thật ra là dư xài.

- Không cần đâu!

Vương Hạo Thần thùy chung vẫn lắc đầu.

- Ngươi cứ như vậy chán ghét ta?

Ôn Linh Mật thực sự không hiểu được người trước mắt đang nghĩ cái gì, tên này cũng quá cứng đầu đi a?

Chẳng lẽ là vì không tin nhiệm nàng?

- Không có!

Vương Hạo Thần đối với nàng mang lòng cảnh giác, nhưng nói đến ghét thì cũng không đúng.

- Vậy đến cùng vì cái gì?

Ôn Linh Mật rất là tò mò hỏi.

Không nói đến thực lực của nàng, chỉ là cùng mỹ nữ như nàng đồng hành không phải đã là một chuyện tốt sao? Vì sao tên trước mắt lại năm lần bảy lượt từ chối?

- Ta có người trong lòng!

Vương Hạo Thần liếc nàng một cái, trầm giọng nói.

- Vậy thì sao?

Ôn Linh Mật vẫn mơ mơ hồ hồ, không hiểu rõ ý tứ của hấn.

- Ta sợ nàng không vui!

Vương Hạo Thần bỏ lại một câu như vậy, sau đó nhanh chóng rời đi.

Ôn Linh Mật nghe được lời nói của Vương Hạo Thần, cả người tựa như hóa đá đứng nguyên tại chỗ hồi lâu, đối với câu trả lời của hấn mười phần kinh ngạc.

Đây chính là lý do mà hấn không muốn đi cùng nàng?

Là vì không muốn làm người trong lòng ghen?

Đây là cái lý do quái quỷ gì?

Ôn Linh Mật nâng theo Tam trưởng lão tu luyện nhiều năm, bởi vì tính chất công việc của sư phụ mà nàng cũng có cơ hội nhìn thấy rất nhiều loại người, trong đó, gần như tất cả số nam nhân mà nàng thấy đều người có năm thể bảy thiếp, bất quá sắc đẹp của nữ tử đối với họ vẫn luôn có sức hút rất lớn.

Thực ra Ôn Linh Mật không có thành kiến gì về chuyện nam nhân có nhiều phụ nữ vây quanh, dù sao thế giới này thực lực vi tôn, mỹ nhân yêu anh hùng là chuyện bình thường, thậm chí có thể xem là chân lý, nàng sống đến từng tuổi này còn chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy một người nam nhân chỉ yêu duy nhất một nữ nhân trong đời.

Thật ra nàng biết, không phải nữ nhân không muốn nam nhân của mình chỉ thuộc về một mình mình, chỉ là phần lớn bọn họ đều hiểu nam nhân của mình không phải là thứ họ có thể một mình độc chiếm, vì thế mới chấp nhận chia sẻ hấn với người khác.

Nói đến cuối cùng, có ai muốn chia sẻ người mình yêu nhất trong đời với một người khác?

Ôn Linh Mật tự hỏi chính mình đồng dạng không muốn như vậy.

Thế gian chung tình nam tử chung quy quá ít, nàng thật hoài nghi chính mình suốt đời cũng khó gặp được loại nam nhân vạn dặm khó tìm kia.

Thế nhưng là, hôm nay nàng dường như đã gặp được một nam nhân như vậy.

Đương nhiên, Ôn Linh Mật không có hoàn toàn tin tưởng Vương Hạo Thần lời nói, bất quá bất kể như thế nào, nếu như hấn thực sự nói thật, vậy thì nữ nhân trong lòng hấn quả thật rất may mắn.

- Hi vọng người lời nói là thật, lần sau gặp lại, ta nhất định phải kiểm chứng một chút!

Ôn Linh Mật trên mặt, hiện lên đạo giáo hoạt dăng tươi cười.

.....

Vương Hạo Thần cất đuôi Ôn Linh Mật về sau, liền để Tiểu Long dẫn đường, bắt đầu tìm kiếm cao cấp hơn linh tuyến.

Lời vừa rồi hấn nói với Ôn Linh Mật là không giả, hấn bây giờ đã có Nhạc Thi Dao, nàng cũng là người hấn yêu nhất trong đời, không thể lại tùy tiện như trước, nhất định phải cùng nữ giới giữ khoảng cách, hấn không muốn chia sẻ Nhạc Thi Dao với bất kỳ ai, vậy hấn cũng không cho rằng nàng sẽ muốn chia sẻ hấn với nữ nhân khác.

Nàng là nhân sinh của hấn, hấn còn cần gì đi tìm nữ nhân khác đâu?

Lấy Tiểu Long năng lực, muốn tìm một đầu linh tuyến là rất dễ dàng, thế nhưng cao cấp linh tuyến lại không đơn giản như vậy, dù sao cũng không phải rau cải trắng bên đường, còn cần tốn một chút thời gian.

Đại khái một lúc sau, Tiểu Long cũng dẫn được Vương Hạo Thần tìm đến một đầu linh tuyến.

Đầu linh tuyến này lớn hơn nhiều so với bất kỳ một đầu linh tuyến nào mà Vương Hạo Thần từng thấy trước đây, hơn nữa thiên địa linh khí cũng vô cùng nồng đậm, thậm chí còn vượt qua bốn, năm đầu tam phẩm hạ đẳng linh tuyến cộng lại.

Đây là một đầu ngũ phẩm hạ đẳng linh tuyến.

Ngũ phẩm hạ đẳng linh tuyến, cấp độ này tại trong số linh tuyến tại Đệ Thất Phong đã không tính thấp, rất không dễ dàng tìm được, đối với những đệ tử có tu vi dưới Vũ Sư cao giai càng có sức hấp dẫn chí mạng.

Đáng tiếc, chỗ này sớm đã có người tìm đến trước hấn.

Lúc này, tại linh tuyến phía trước đứng đó tổng cộng bảy đạo thân ảnh, tu vi của những người này đều rất không kém, toàn bộ đạt tới Vũ Sư cảnh, yếu nhất đều có được Nhị Tinh Vũ Sư tu vi, mà mạnh nhất, thậm chí đạt tới Ngũ Tinh Vũ Sư đỉnh phong cấp bậc.

Theo y phục phân loại tới, những người ở nơi này hấn là chia làm hai phe đội ngũ, một là Tử Dương Phong đội ngũ, một cái khác là Ngọc Tiêu Phong đội ngũ.

- Hai cái Ngũ Tinh Vũ Sư, xem ra cần tốn chút công phu!

Vương Hạo Thần nheo mắt nhìn xem hai đạo thân ảnh khí tức mạnh mẽ nhất trong bảy người.

Sau khi tu vi hấn đột phá đến Nhị Tinh Vũ Sư, hấn đối với Ngũ Tinh Vũ Sư đã không có nhiều như vậy kiêng kỵ, cho dù là hai cái, cũng không đủ khiến hấn lo lắng.

Tử Dương Phong người dẫn đội là một cái gọi Dương Vân đệ tử, hấn thân mặc võ bào, lưng đeo một cây thiết côn, trên người huyết khí hùng hậu, thực lực phi thường cường đại.

- Lâm Vũ Hinh! Ta lặp lại một lần nữa, đầu này linh tuyến linh khí, chúng ta muốn 7 thành!

Dương Vân thanh âm trầm trọng mà bá đạo nói.

- Linh tuyến là do chúng ta phát hiện trước, vì cái gì phải phân cho người đến 7 thành?

Ngọc Tiêu Phong đội ngũ người dẫn đội Lâm Vũ Hinh là một cái dung mạo thanh lệ nữ đệ tử, niên kỷ không đến 20, tay cầm một thanh màu xanh bảo kiếm, nàng ánh mắt nhuệ khí nhìn chăm chăm Dương Vân, không có chút nào nhượng bộ ý tứ.

Các nàng không dễ dàng gì mới kiếm được một đầu ngũ phẩm hạ đẳng linh tuyến, làm sao cam tâm chịu nhường cho người khác?

- Lý do rất đơn giản, bởi vì các ngươi không phải đối thủ của chúng ta!

Dương Vân thần nhiên nói.

Muốn tranh bảo vật, liền nên nắm chắc của người nào cứng, chuyện đến sớm hay muộn cũng đừng nói, bởi vì cái đó quá mức ấu trĩ.

Dương Vân là tự tin vào thực lực đoàn đội của hắn, vì thế mới dám nói như vậy, nếu là từ đầu liền biết không phải đối thủ của người ta, chỉ sợ hắn ngay cả là gan đi đến đây cũng không có.

Thực ra Dương Vân lời nói không phải không có đạo lý, Từ Dương Phong chỉ đội ngũ này có bốn người, trong đó Dương Vân thực lực mạnh nhất, có được Ngũ Tinh Vũ Sư đỉnh phong tu vi, phía sau hắn còn có một vị Tứ Tinh Vũ Sư và hai vị Nhị Tinh Vũ Sư đệ tử, trong khi đó Ngọc Tiêu Phong đội ngũ ngoại trừ Lâm Vũ Hinh thực lực không kém gì Dương Vân ra, cũng chỉ có một vị Tam Tinh Vũ Sư và một vị Nhị Tinh Vũ Sư đệ tử, bất kể là tại trên số lượng hay chất lượng so sánh, Từ Dương Phong bên này đều chiếm được lợi thế lớn.

Nếu không phải còn kiêng kỵ Lâm Vũ Hinh người này, Dương Vân rất có thể đã suất lĩnh đột ngũ của mình độc chiếm tòa này linh tuyến.

Lâm Vũ Hinh lông mày hơi nhíu lại, nàng không sợ Dương Vân, thậm chí nếu như phải đánh, thực lực của nàng có lẽ còn so với Dương Vân còn phải hơi mạnh hơn một chút, thế nhưng là Từ Dương Phong những người khác cũng không phải dễ bài trí, chỉ dựa vào hai vị sư muội phía sau nàng chỉ sợ không thủ được đầu linh tuyến kia.

Chẳng lẽ thật sự phải nhượng bộ sao?

Thế nhưng là, ngũ phẩm hạ đẳng linh tuyến không dễ gì mới tìm được, lần này từ bỏ, sau này không biết có còn cơ hội lại tìm đến một đầu hay không phải, muốn nàng cứ như vậy đem phần lớn lợi ích đưa ra ngoài, nàng thực sự không cam tâm.

Phải biết, chỉ cần có thể hấp thụ bên trong cái này ngũ phẩm hạ đẳng linh tuyến nồng đậm thiên địa linh khí, Lâm Vũ Hinh có lòng tin rất lớn có thể ném thứ đi trùng kích Lục Tinh Vũ Sư cảnh giới.

- Lâm Vũ Hinh! Lập tức nói ra các ngươi lựa chọn, bằng không chúng ta chỉ có thể động thủ!

Trong lúc Lâm Vũ Hinh còn đang suy tính thiệt hơn, Dương Vân ở một bên đã không có kiên nhẫn quá lớn, hắn không muốn để nàng kéo dài thời gian, sợ rằng sẽ có cường giả từ bên ngoài tìm đến nơi này, đến lúc đó không chừng lại phải chia cho đối phương một chén canh.

Mấy vị Từ Dương Phong đệ tử sau lưng hắn cũng hiểu ý nắm lên vũ khí, trừng mắt nhìn Lâm Vũ Hinh ba người, bộ dáng muốn động thủ tạo thêm áp lực cho bọn họ.

Lâm Vũ Hinh cười khò, đánh thì đánh không lại, lúc này, nàng xem ra chỉ còn cách thỏa hiệp, dù sao chiếm được 3 thành linh khí xem như cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận.

- Đầu linh tuyến này, ta muốn!

Đúng lúc Lâm Vũ Hinh đang muốn đáp lại, liền có một đạo thanh âm đậm đặc từ bên ngoài truyền vào.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 208: Nữ nhân tâm cơ

Vương Hạo Thần tay cầm Diệu Nhật Kiếm, một thân một mình xuất hiện trước mắt mọi người.

Bất kể là Từ Dương Phong hay Ngọc Tiêu Phong đội ngũ nghe được đạo thanh âm của hắn liền đã quay đầu nhìn lại, bọn hắn không nghĩ tới, ở chỗ này còn có người khác.

Dương Vân càng là hơi nhíu lại hai hàng lông mày, cục diện trước mắt, chính là bọn hắn chiếm được thượng phong tuyệt đối, hắn cũng không muốn có kẻ khác đi vào tranh một chén canh.

Hắn đã cố gắng hành động thật nhanh, đáng tiếc vẫn là không kịp.

Thế nhưng, Dương Vân khi phát hiện người đến vậy mà chỉ có Nhị Tinh Vũ Sư tu vi, không khỏi sùng sốt một chút, sau đó liền không còn đem đối phương để vào mắt.

Một cái Nhị Tinh Vũ Sư cũng muốn cùng bọn hắn tranh? Đơn giản là một chuyện cười!

Lâm Vũ Hinh cũng có chút im lặng, nàng còn tưởng đối phương tu vi rất cao mới dám mạnh miệng như vậy, ai biết chỉ là một cái tự cho là đúng giả hòa đầu.

- Tiểu tử! Thực lực kém cỏi nhưng khẩu khí thật đúng là không nhỏ!

Một vị Từ Dương Phong đệ tử ánh mắt tựa như đang nhìn một cái ngu ngốc, nói.

Vương Hạo Thần không để đến hắn, đưa mắt nhìn Dương Vân và Lâm Vũ Hinh, hắn biết hai người này chính là hai người có quyền nói chuyện nhất ở nơi này.

- Các ngươi muốn tự mình đi, hay là muốn ta tự mình tiễn các ngươi đi?

Vương Hạo Thần lạnh lùng nói.

Nghe hắn nói như vậy, tất cả mọi người ánh mắt đều trầm xuống.

Quá phách lối! Căn bản là không coi ai ra gì!

- Tiểu tử! Ta thật không hiểu ngươi đến cùng là từ đâu tìm đến lòng tin, bất quá ta có thể nói cho ngươi biết, hôm nay ngươi không có cách nào lành lặn ra khỏi nơi này!

Dương Vân nhẹ răng cười nói, trong mắt ẩn chứa từng tia lửa giận.

- Sư đệ! Ngươi quá kiêu ngạo rồi!

Lâm Vũ Hinh cũng thản nhiên nói.

- Không muốn đi? Vậy liền để ta tự mình đến!

Vương Hạo Thần không muốn nhiều lời, hắn cũng không giỏi đấu võ mồm, vì thế trực tiếp lấy ra Diệu Nhật Kiếm, chậm rãi hướng bảy người đi tới.

Đằng nào cũng phải đánh, vậy còn muốn nói nhiều làm gì?

- Ta còn chưa bao giờ thấy qua một cái cuồng vọng như vậy Nhị Tinh Vũ Sư!

Dương Vân sau lưng vị kia Tử Tinh Vũ Sư cười cười nói, thần sắc cổ quái vô cùng.

- Dương sư huynh! Các ngươi không cần nhúng tay, để hai người chúng ta dạy cho tiểu tử kia một bài học là được!

Dương Vân đội ngũ hai vị Nhị tinh Vũ Sư cười nói, thân hình trong nháy mắt liền hướng Vương Hạo Thần lao đến.

Lâm Vũ Hinh nhìn hai người rời đi, ánh mắt hơi lấp lóe, trong lòng nảy ra một cái điên cuồng ý định, âm thầm hướng sau lưng nàng hai vị Ngọc Tiêu Phong nữ đệ tử truyền âm.

Vương Hạo Thần là đến quấy rối, thế nhưng nàng ngược lại có thể lợi dụng hắn, mượn hắn chế tạo cho nàng đội ngũ một cái cơ hội.

Hai vị nữ đệ tử sau Lâm Vũ Hinh nghe đến nàng truyền âm, trong lòng hơi động một chút, không để lại dấu vết khẽ gật đầu.

Dương Vân lúc này đang đưa mắt nhìn hai vị Tử Dương Phong đệ tử đuổi đến Vương Hạo Thần trước mặt, hắn muốn xem, người sau bị bọn hắn đến đến cha mẹ cũng không nhận ra.

Chính vì vậy, hắn lúc này không thể nghỉ ngơi là có chút mất cảnh giác với người bên cạnh.

Mã biểu hiện của hắn, vừa vịn rơi vào Lâm Vũ Hinh trong mắt, khiến cho nàng không khỏi mừng thầm trong lòng.

Lại ngay sau đó, Lâm Vũ Hinh trên người nguyên khí bỗng nhiên bạo phát, nàng một chương nhanh như chớp vỗ đi ra, vận đủ mười thành công lực, hướng Dương Vân đánh tới.

Dương Vân chỗ nào nghĩ tới mình lại bị đánh lên, lúc nhận ra đã có chút muộn.

- Àm!

Một chương của Lâm Vũ Hinh dùng tốc độ cực nhanh đánh lên người Dương Vân, mà Dương Vân thì căn bản không thể tránh kịp.

Dương Vân bị Lâm Vũ Hinh đánh trúng, cả người lập tức như gặp trọng kích bay ngược về phía sau, trong miệng phun ra đại lượng máu tươi.

- Oanh!

Cuối cùng, thân thể của hắn bắn vào một tảng đá gần đó, đem nó đánh cho vỡ nát.

Tử Dương Phong đội ngũ bất kể là ai cũng không nghĩ tới Lâm Vũ Hinh lại ở vào thời khắc này ra tay đánh lên, toàn bộ đều đứng hình mất một giây.

- Lâm Vũ Hinh, ngươi làm cái gì!

Dương Vân bên người vị kia Tử Tinh Vũ Sư lúc này mới tỉnh hồn, lập tức rống giận một tiếng, vội vàng hướng Lâm Vũ Hinh đánh ra một chương, để nàng không được dấn thân.

Lâm Vũ Hinh đang muốn truy kích, lại bị chặn lại.

- Khụ khụ!

Dương Vân lưng la lung lay từ trong đá vụn đứng lên, ho khan không ngừng, từng giọt máu đỏ tươi chảy xuống ướt đầm cả ngực áo, ánh mắt tựa như dã thú cuồng nộ gắt gao nhìn Lâm Vũ Hinh chằm chằm.

- Lâm Vũ Hinh, ta làm sao cũng không có nghĩ tới, ngươi cái tiểu bì nương này lại vô si đến như vậy!

Dương Vân gằn giọng nói, trong lòng lại không gì sánh được hối hận, trách làm sao lại mất cảnh giác như vậy, để đối phương chiếm tiện nghi lớn.

Lâm Vũ Hinh im lặng không nói gì, đã làm thì cũng đừng hối hận, dù sao nàng thực sự không bỏ được đầu linh tuyến kia.

Thủ đoạn của Lâm Vũ Hinh tuy rằng không đẹp mắt, thế nhưng hiệu quả lại rất lớn, bởi vì thực lực của hai đoàn đội vốn dĩ khác biệt, nay lại bởi vì Dương Vân trọng thương mà trở nên cân bằng hơn không ít.

Lâm Vũ Hinh thực lực vốn dĩ ẩn ẩn là mạnh nhất ở nơi này, cũng chỉ có Dương Vân có thể cùng nàng chống lại, lúc này người sau chiến lực ít nhất giảm xuống ba thành, về cơ bản đã không còn là đối thủ của nàng nữa.

Lâm Vũ Hinh cùng với vị kia Tử Dương Phong Tử Tinh Vũ Sư giao thủ mấy chiêu, người sau đã rơi xuống tuyệt đối hạ phong, chỉ có thể gian nan chống đỡ.

Dương Vân tức tốc đem một viên đan dược nuốt xuống, cưỡng ép đè xuống thương thế, bất quá như đã nói, hắn lúc này nhiều nhất chỉ có thể sử ra 7 thành chiến lực.

Thế nhưng là, Dương Vân hắn lúc này không quân được nhiều như vậy, bất kể thế nào, hắn cũng phải xuất thủ, nếu không một mình Lâm Vũ Hinh có thể trực tiếp quét ngang đội ngũ

của hắn.

Bọn hắn vẫn còn có ưu thế nhân số, chỉ cần Dương Vân cuốn lấy Lâm Vũ Hinh, đợi đến khi hai vị Nhị Tinh Vũ Sư đệ tử giải quyết xong Vương Hạo thần quay về trợ chiến, nói không chừng còn có thể chuyển bại thành thắng.

- Lâm Vũ Hinh! Tiếp một cơn của ta!

Dương Vân trên thân bạo phát ra nồng đậm chiến ý, hai tay xách lên thiết côn, một cơn nặng nề không gì sánh kịp hướng Lâm Vũ Hinh đập tới.

Dương Vân thực lực tuy rằng đại giảm, thế nhưng hắn dù sao cũng là một vị Ngũ Tinh Vũ Sư đỉnh phong, thời kỳ toàn thịnh thực lực có lẽ cũng chỉ kém hơn Trì Lăng Tiêu một chút, tuy rằng lúc này mất đi ba thành chiến lực thì vẫn có thể so sánh với Ngũ Tinh Vũ Sư sơ kỳ, công kích của hắn, Lâm Vũ Hinh còn không dám xem thường.

Lâm Vũ Hinh rút ra bảo kiếm trong tay, cùng Dương Vân đấu cứng.

Từ Dương Phong đội ngũ vị kia Tứ Tinh Vũ Sư vốn dĩ muốn liên thủ với Dương Vân, thế nhưng lại bị Ngọc Tiêu Phong hai vị nữ đệ tử phối hợp cản lại, nhất thời thoát thân không ra.

Lâm Vũ Hinh là người thông minh, biết rõ chính mình đánh lên tuy rằng giúp đội ngũ của nàng dành lại chút lợi thế, bất quá bao nhiêu đó vẫn chưa đủ, một khi hai vị Từ Dương Phong đệ tử chạy tới hội quân, các nàng vẫn sẽ rơi xuống hạ phong, vì thế nàng nhất định phải mau chóng đánh bại Dương Vân, đó là cách duy nhất để chiến thắng tuyệt đối lúc này.

Chính vì vậy, nàng vừa giao chiến đã dùng toàn lực, ý định muốn đánh nhanh thắng nhanh.

Phần còn lại, nàng chỉ mong Vương Hạo Thần có thể kiên trì lâu một chút, giúp nàng tranh thủ chút thời gian.

Dương Vân làm sao lại không nhìn ra ý định của nàng, cũng biết chính mình bây giờ không phải đối thủ của Lâm Vũ Hinh, vì thế chỉ tận lực phòng ngự kéo dài thời gian, đồng thời cầu nguyện cho hai tên đồng đội của hắn nhanh chóng giải quyết đối thủ sau đó chạy tới giúp hắn một tay.

Ở bên kia, Vương Hạo Thần cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra biến cố như vậy, đồng thời không khỏi đối với Lâm Vũ Hinh nữ nhân lau mắt mà nhìn, thật đúng là ngoan độc thủ đoạn.

Tận mắt nhìn thấy chuyện này, Vương Hạo Thần trong lòng càng thêm nghiêm nghị, âm thầm nhắc nhở chính mình sau này đối với bất kỳ nữ nhân nào cũng phải càng thêm cẩn thận.

Có nhiều lúc, nữ nhân tâm kế so với nam nhân càng thêm đáng sợ, không cẩn thận một chút, rất có thể sẽ bị đối phương ăn đến xương cũng không sót lại chút nào.

Vương Hạo Thần chuyển dời tầm mắt, nhìn hai tên Từ Dương Phong đệ tử đang hùng hổ xông tới, khóe miệng hơi nhếch lên, đây là đang xem thường hắn sao?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209: Đến chiến

Từ Dương Phong đội ngũ hai vị Nhị Tinh Vũ Sư đệ tử trong lòng tự nhiên là không gì sánh được gấp gáp, muốn nhanh chóng giải quyết Vương Hạo Thần rồi quay lại trợ giúp Dương Vân.

Trong mắt bọn hắn, Vương Hạo Thần chẳng qua chỉ là một kẻ vừa mới đột phá đến Nhị Tinh vũ Sư, căn bản không có cách nào cùng bọn hắn chống lại.

Thế nhưng là, chỉ đến khi giao thủ, bọn hắn mới biết mình sai!

Chỉ thấy Vương Hạo Thần cười lạnh một tiếng, sau lưng hiện ra một vòng hòa luân do ba khóa mặt trời kết thành, từ đó bốc lên vô tận hỏa kinh, một chương tựa như hỏa thần chi thủ vỗ đi ra.

- Âm! Âm!

Tốc độ của Vương Hạo Thần qua nhanh, hai vị Nhị Tinh Vũ Sư chưa kịp phản ứng thì đã trúng đòn, cả người giống như con ruồi bị đập bay ra ngoài, trong miệng phát ra tiếng hét thảm.

Một chương của Vương Hạo Thần, coi như không dùng toàn lực, cũng không phải là dạng này chiến lực tạp nham Nhị Tinh Vũ Sư có thể chịu nổi.

- Làm sao lại mạnh như vậy?

Một vị Nhị Tinh Vũ Sư sắc mặt trắng bệch, khóe miệng không ngừng tuôn ra máu tươi, người kia chỉ là tùy tiện một chương, thế nhưng đã đem hắn trọng thương, lồng ngực kém một chút liền sụp xuống.

Đây là mệ nó nào phải là cái gì Nhị Tinh Vũ Sư chiến lực, coi như là Tam Tinh thậm chí Tứ Tinh Vũ Sư cũng chưa hẳn đã mạnh đến mức độ này a!

Vương Hạo Thần không muốn lãng phí thời gian, trực tiếp vận dụng Kinh Thần Thối đem hai người đá ngã trên mặt đất, rút kinh nghiệm từ lần trước, lần này hắn xuất thủ càng nặng, cơ hồ khiến hai người kia hoàn toàn mất đi chiến lực, không có nửa ngày điều trị cũng đừng hòng cử động được.

Dương Vân và Lâm Vũ Hinh còn chưa đánh được mấy chiêu, bên kia đã truyền đến tiếng hét thảm khiến bọn hắn không khỏi quay đầu nhìn lại, vừa nhìn thấy một màn kia, Dương Vân sắc mặt lập tức trở nên đen như đáy nồi, muốn bao nhiêu khó coi liền có bấy nhiêu khó coi.

Hai tên phế vật kia làm sao lại vô dụng đến mức này? Vừa bắt đầu liền bị một kẻ tu vi ngang ngửa đánh bại cả hai?

Mà Lâm Vũ Hinh thì lại kinh dị nhìn Vương Hạo Thần một chút, trong lòng có chút mừng thầm, cục diện như vậy, có lẽ lại có lợi với nàng hơn.

Vương Hạo Thần trong chớp mắt đã xử lý kẻ ngang đường, cũng không nhìn bọn hắn một chút, dù sao đối với loại vũ giả thực lực cỡ này, không đáng để hắn chú ý.

- Tu vi ta vừa đột phá, muốn tìm người thử nghiệm một chút thực lực, hai người kia... miễn cưỡng đủ!

Vương Hạo Thần trong lòng nghĩ thầm, lập tức thi triển Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ, hóa thành một đạo tàn ảnh phóng tới trước mặt Dương Vân và Lâm Vũ Hinh, cường ép xông vào trận chiến của hai người.

Dương Vân và Lâm Vũ Hinh đồng thời biến sắc, ánh mắt lập tức trở nên lạnh lùng, người này chỉ là đánh bại hai tên Nhị Tinh Vũ Sư mà thôi, thật cho là bản thân đã vô địch thiên hạ, lại dám nhúng tay vào trận chiến của hai người bọn hắn?

Chẳng lẽ hắn cho là, bản thân có thực lực để đánh với hai người bọn họ một trận?

Vọng tưởng!

- Tiểu tử! Ngươi quá đề cao chính mình!

Dương Vân gần giọng quát, thiết côn trong tay lập tức hướng Vương Hạo Thần hung hăng đánh tới.

Nếu Vương Hạo Thần tu vi vẫn là Nhất Tinh Vũ Sư, một côn này có lẽ có thể gây đôi chút khó khăn cho hắn, đáng tiếc lúc này... căn bản không đủ nhìn!

Vương Hạo Thần một quyền đánh tới, cùng Dương Vân đầu cứng, một cỗ bá lực kinh người từ nơi đầu quyền bạo phát mà ra, đem người sau đánh lui.

- Cái gì?

Dương Vân khó tin trừng mắt, hắn tuy là trọng thương, chiến lực chỉ có thể phát huy ra 7 thành, thế nhưng dù sao cũng đủ sánh với một vị Ngũ Tinh Vũ Sư thông thường, như thế nào có thể bị một tên Nhị Tinh Vũ Sư chính diện đánh lui?

- Thực lực rất mạnh, khó trách ngông cuồng như vậy!

Lâm Vũ Hinh trong mắt lộ ra một tia ngưng trọng, âm thầm thu hồi lòng khinh thị đối với Vương Hạo Thần, nàng biết, cục diện lúc này lại có biến số, bởi vì Vương Hạo Thần rất có thể là cường giả cùng cấp bậc với bọn hắn.

Vương Hạo Thần đem tầm mắt chuyển đến Lâm Vũ Hinh trên người, hắn đương nhiên cảm nhận được, người sau thực lực so với Dương Vân phải càng mạnh.

- Xoạt!

Diệu Nhật Kiếm rời vỏ, Vương Hạo Thần thi triển ra Thiên Long Kiếm Quyết đệ nhị thức Thiêm Long Vắn Tâm, đầy trời kiếm khí hóa thành một đầu chân long hư ảnh, nhanh như chớp hướng Lâm Vũ Hinh giết tới.

Lâm Vũ Hinh tự nhiên sẽ không e ngại hắn, trên thân bốc lên một cỗ hùng hậu mà nóng rực nguyên khí, trong tay trường kiếm thân kiếm vậy mà xuất hiện một đạo hóa diễm chân thực,

Lâm Vũ Hinh tu luyện kiếm pháp, là một loại Linh cấp hạ phẩm kiếm pháp Hỏa Xà Kiếm Pháp, phối hợp với nàng hòa thuộc tính nguyên khí và nửa bước kiếm ý cảnh giới, có thể bộc phát ra uy lực khá cường đại.

- Hỏa Xà Kiếm Pháp - Xích Hỏa Linh Xà!

Một kiếm đâm ra, kiếm khí bắn tung tóe hóa thành một đầu hỏa xà hư ảnh, đâm vào chân long hư ảnh.

Lâm Vũ Hinh đối với kiếm pháp mình vốn dĩ rất tự tin, thế nhưng chỉ một giây sau đó, chút tự tin đó của nàng liền bị đánh nát không còn lại chút nào.

Chỉ thấy chân long và hỏa xà hư ảnh chỉ vừa mới đụng vào nhau, cái sau liền trực tiếp bị đánh nát không còn lại chút gì.

Một kiếm của Vương Hạo Thần, bất kể là trên khí thế hay uy lực đều vững vàng ép Lâm Vũ Hinh kiếm pháp một đầu.

Xưa nay xà không bao giờ có thể đấu với long, lần này cũng không phải là ngoại lệ.

Đương nhiên, một kiếm của Vương Hạo Thần sau khi va chạm cũng đã yếu đi nhiều, bị Lâm Vũ Hinh dễ dàng phá được, bất quá người sau rõ ràng đã thua trong hiệp đấu.

- Tiếp tục!

Vương Hạo Thần tung mình nhảy lên không trung, một cước mang theo bá lực kinh thiên động địa tựa như một đạo sao băng hướng Lâm Vũ Hinh đâm xuống.

Kinh Thần Thối đệ lục thức - Lôi Đình Tích Lịch Chấn Thập Phương!

Thối còn chưa đến, khí thế như lôi đình vạn quân đã khiến kẻ địch ngợp thở.

Một cước Kinh Thần Thối này được sáng tạo như là để phá tận thiên hạ hộ thể nguyên khí!

Lâm Vũ Hinh trong lòng nghiêm nghị, vội vàng dốc toàn lực ứng phó, đem nguyên khí rót vào bên trong bảo kiếm, kích phát ra toàn bộ lực lượng bên trong nhất phẩm huyền khí chiến kiếm.

- Hỏa Xà Thổ Tấn!

Lâm Vũ Hinh một thân lực lượng toàn bộ đều dồn vào một kiếm này, mũi kiếm tựa như một ngọn lửa đỏ rực đâm thẳng lên thương khung.

- Bang! var _avVar= _avVar||[]; _avVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);

Hai cỗ lực lượng mạnh mẽ va chạm, tạo ra một đạo chói tai tiếng vang.

Một cỗ xung lực cực mạnh truyền qua thân kiếm chấn động đến Lâm Vũ Hinh cánh tay, khiến cho nàng phải lui về phía sau hơn mười bước, hồ khẩu kém một chút liền rách toạc.

Hai người đầu cứng, Vương Hạo Thần lần nữa chiếm thượng phong.

Vương Hạo Thần trong mắt lộ ra một tia khinh thường, khoan hãy nói Lâm Vũ Hinh thực lực mạnh yếu thế nào, có lẽ có thể miễn cưỡng sánh với Trì Lăng Tiêu trước kia, thế nhưng tư

duy võ đạo của nàng thực sự quá kém, trong mắt hắn có thể nói là tệ hại đến cực điểm.

Hắn công kích là từ trên cao đánh xuống, uy lực chỉ tăng không giảm, Lâm Vũ Hinh lại giảm từ bên dưới đánh lên, rõ ràng là lấy yếu đánh mạnh, cái này không phải ngu ngốc thì là gì?

Quả nhiên, tâm cơ thâm trầm, không có nghĩ là thiên phú võ đạo cũng cao siêu.

Mạnh! Quá mạnh! Lực lượng của hắn đã mạnh đến mức này, căn bản không có cách nào đấu cứng với hắn!

Lâm Vũ Hinh vận chuyển thể nội nguyên khí hóa giải cảm giác tê dại nơi cánh tay, trong lòng kinh hãi không gì sánh kịp, nàng rốt cuộc có chút hiểu rõ người trước mắt so với nàng tưởng tượng càng thêm đáng sợ.

Chỉ là một cước vừa rồi, liền khiến cho nàng tay cầm kiếm như bị sét đánh, suýt nữa bị đánh gãy.

Hắn thật sự chỉ có Nhị Tinh Vũ Sư tu vi?

- Lâm Vũ Hinh! Người kia quá mạnh, ta và người trước hết liên thủ đối phó hắn, nếu không đầu lĩnh tuyến kia căn bản không đến lượt chúng ta sử dụng!

Trong lúc Lâm Vũ Hinh còn đang kinh hoàng, bên tai liền truyền đến một đạo truyền âm của Dương Vân.

Lâm Vũ Hinh sắc mặt hơi biến đổi một chút, khẽ cắn môi gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, ở trong loạn đấu, kẻ mạnh sẽ bị kẻ yếu liên thủ đối phó, đây cũng không phải chuyện mới lạ gì.

Dương Vân và Lâm Vũ Hinh căn bản không ưa gì nhau, chỉ là vì Vương Hạo Thần quá mạnh, mới khiến cho bọn hắn không thể không liên thủ.

Dương Vân hiểu giờ không phải tính toán món nợ trước kia, mà phải lấy đại cục làm trọng, bởi vì hắn không muốn cứ như vậy từ bỏ đầu lĩnh tuyến kia.

Nếu như Vương Hạo Thần ban đầu chỉ muốn một phần, bọn hắn có lẽ nhượng bộ, thế nhưng cái khó ở đây chính là hắn lại muốn toàn bộ a.

Cái này bảo bọn hắn làm sao cam tâm?

Dương Vân truyền âm xong liền lập tức xuất thủ, tỏ ra thiện ý.

Chỉ thấy hắn lách mình đến sau lưng Vương Hạo Thần, thiết côn trên thân xuất hiện từng đạo hoa văn nhàn nhạt, toàn lực hướng Vương Hạo Thần đỉnh đầu đánh tới.

Dương Vân chiêu thức tuy đơn giản nhưng lực lượng lại vô cùng bá đạo, thuộc về loại võ giả đi theo con đường lấy lực phá vạn pháp.

Cùng cảnh giới, một thân man lực của hắn coi như không tính là hàng đầu cũng có thể xem là không tầm thường.

Đáng tiếc, hôm nay hắn tìm sai người.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Bá đạo cường hoành

- Người đến chỉ mang nhục! Cút!

Vương Hạo Thần không còn đem Dương Vân xem là uy hiếp, quát lớn một tiếng, một chương nhanh như chớp đẩy về phía sau.

Cửu Dương Phần Thiên Chương hóa kinh thập tức, lòng bàn tay Vương Hạo Thần tựa như có hỏa diễm thực chất tuôn ra, một lần nữa đem Dương Vân đập bay ra ngoài.

Lần này, Vương Hạo Thần vận dụng Đệ Tứ Dương chương lực, uy lực một chương bạo phát đi ra vô cùng đáng sợ, ngay cả Dương Vân đều bị chấn thương.

Lâm Vũ Hinh cũng không dám chậm trễ, hai tay nhanh chóng kết ấn, đánh ra một đạo hỏa diễm đại thủ ấn, hướng Vương Hạo Thần đập tới.

Ngay cả Từ Dương Phong đội ngũ một vị Tứ Tinh Vũ Sư và Ngọc Tiêu Phong đội ngũ hai vị nữ đệ tử đều không tiếp tục giao chiến, đồng thời nhận được truyền âm của Dương Vân và Lâm Vũ Hinh, toàn bộ chuyển sang công kích Vương Hạo Thần.

Có lẽ bất kỳ một người nào trong số bọn họ đều không phải là đối thủ của Vương Hạo Thần, bất quá xưa nay kiến đông có thể cắn chết voi, số lượng nhiều cũng là một cái ưu thế.

Đương nhiên, cái này còn phải xem bọn hắn đối mặt với người nào.

Vương Hạo Thần không xem trọng bọn hắn, vẫn ung dung ứng phó.

- Bách Hóa Liễu Loạn!

Vương Hạo Thần song chương liền tiếp đánh ra, lòng bàn tay tuôn ra vô tận cuộn cuộn hỏa kinh tựa như hải dương rộng lớn, lấy thế dễ như trở bàn tay đem công kích của ba người kia đánh lui.

Tiếp đó, hắn lại nâng lên Diệu Nhật Kiếm, một kiếm phách trăm đi ra, trên thân bộc phát ra thuộc về Lưỡng Trọng Kiếm Ý cảnh giới cấp bậc kiếm ý, đầy trời kiếm khí lập tức gia trì trên thân kiếm, không gì không phá, trực tiếp đem công kích của Lâm Vũ Hinh chém thành hai nửa.

- Băng Phách Toàn Phong!

Vương Hạo Thần vận dụng Hàn Băng Thần Quyền, một quyền đánh ra, kinh phong mang theo hàn khí lạnh thấu xương đem Lâm Vũ Hinh bao phủ.

Lâm Vũ Hình ánh mắt ngưng tụ, cũng không dám tiếp tục đối công với Vương Hạo Thần mà lập tức thi triển chiêu số phòng ngự.

Hùng hậu thể nội nguyên khí rót vào bảo kiếm nơi tay, Lâm Vũ Hình xoay người một vòng, giờ kiếm chặn lại thể công của đối phương.

- Hòa Xà Kiếm Chung!

Một luồng khí kinh màu đỏ cao hơn ba mét bao quanh người Lâm Vũ Hình, nhìn qua giống như một kiện cổ chung, trên thân có khắc họa họa xà hình ảnh.

- Bang!

Vương Hạo Thần một quyền đánh vào luồng khí màu đỏ kia, không ngờ lại không những không phá được mà còn bị dội ngược ra ngoài.

- Mai rùa cũng không tệ!

Vương Hạo Thần khoe miệng hơi nhếch lên.

Dù sao cũng là Ngũ Tinh Vũ Sư cường giả, không có dễ dàng bị đánh bại như vậy cũng bình thường.

Lâm Vũ Hình ở bên kia khẽ thở phào một hơi, một chiêu kiếm vừa rồi vô cùng tiêu hao nguyên khí, may mắn chung quy là chặn được.

- Sư đệ! Chúng ta không muốn đối địch với ngươi! Đánh tiếp cả hai bên đều không có lợi, như vậy đi, đầu ngũ phẩm hạ đẳng linh tuyến kia năm thành thiên địa linh khí liền thuộc về ngươi! Chúng ta chỉ muốn năm thành còn lại, như vậy có được không?

Lâm Vũ Hình chung quy đối với Vương Hạo Thần duy trì một phần cảnh giác, cẩn trọng đối với hắn nói.

Dương Vân dám người nghe nàng nói vậy thì biến sắc, Vương Hạo Thần chỉ có một người lại có thể độc tới năm thành linh khí, vậy bọn hắn một đám người làm sao phân phối số còn lại? Cho dù có thể chi sự cũng không đủ nhét kè rương.

Lâm Vũ Hình cũng không có cách nào, nàng đương nhiên không muốn giao cho Vương Hạo Thần nhiều lợi ích như vậy, thế nhưng thực lực đối phương thực sự quá mạnh, nàng đoán chừng coi như tất cả mọi người liên thủ cùng một chỗ đối kháng cũng không có bao nhiêu phần thắng, tình huống lạc quan nhất cũng chỉ có thể cùng đối phương cá chết lưới rách, vì thế bất đắc dĩ mới hạ sách này.

Suy nghĩ của Lâm Vũ Hình cũng bị Dương Vân sau đó đoán được, vì thế tuy rằng không cam lòng, thế nhưng chung quy không có lên tiếng phản bác.

Vương Hạo Thần hài hước nhìn Lâm Vũ Hình, nữ nhân này nghĩ cũng rất hay đây.

Kẻ yếu có cũng có tư cách cùng kẻ mạnh bàn điều kiện? Ngờ ngẩn!

- Các ngươi không có tư cách cùng ta cò kè mặc cả!

Vương Hạo Thần cười lạnh nói.

- Sư đệ, chuyện gì cũng không nên làm quá tuyệt, chúng ta liên thủ, ngươi muốn giải quyết chúng ta không có dễ dàng như vậy!

Lâm Vũ Hình sắc mặt vô cùng khó coi, cắn răng nói.

Nàng đã hạ tư thái xuống thấp như vậy, đối phương lại như cũ không cho nàng mặt mũi.

- Nhắm nhĩ! Đánh tàn các ngươi không tổn chút sức!

Vương Hạo Thần ánh mắt lạnh lẽo, bỗng nhiên hóa thành một đạo tàn ảnh nhanh như chớp hiện ra trước mặt Lâm Vũ Hình.

Lâm Vũ Hình nhìn cũng không nhìn rõ hắn là như thế nào đi đến trước mặt mình, đến khi phát hiện ra liền giật bắn mình điên cuồng lui về phía sau, tựa như gặp đại địch.

Vương Hạo Thần lạnh lùng nhìn luồng khí màu đỏ xung quanh Lâm Vũ Hình, nhàn nhạt nói:

- Chỉ là một cái mai rùa, ngươi cho là ta phá không được nó?

Sau lưng hắn, hiện ra năm khóa mặt trời nhỏ, một chưởng đồng thời đánh ra, tựa như đạn pháo bắn tới.

Cửu Dương Phần Thiên Chưởng - Liệt Hỏa Phách Không!

Tốc độ của hắn vượt xa Lâm Vũ Hình, người sau căn bản vô pháp tránh né, chỉ có thể trở mắt nhìn một chưởng của hắn rơi lên người mình.

Một chưởng này bá đạo tuyệt luân, hỏa kinh nóng bỏng không gì sánh kịp, uy lực so với một quyền trước đó chỉ hơn chứ không kém.

Không cản được!

- Oanh!

Suy nghĩ này vừa mới lướt qua trong đầu Lâm Vũ Hình, lớp phòng ngự vững chắc nhất của nàng đã bị đối phương đánh nát, tiếp sau đó, trước ngực nàng liền khẽ nhói lên, một cổ xung lực đem nàng đẩy văng ra ngoài. var _avVar=_avVar||[];_avVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);

Lâm Vũ Hình có cảm giác xương ngực mình tựa hồ đã gãy mất, ngũ nội bị hỏa kinh xâm nhập như bị hỏa thiêu, nội tức nghịch loạn, không nhịn được mà phun ra một ngụm máu tươi.

Vương Hạo Thần đang muốn đuổi cùng giết tận, thế nhưng hai bên trái phải, lại đồng thời truyền đến từng đạo cổ lão văn tự, một cơn mang theo dòi sông lấp bễ uy lực húc Vương Hạo Thần đánh tới.

Bên phải công tới là Dương Vân, chỉ thấy hắn khí tức sôi trào, trên da thịt hai cánh tay hiện lên từng đạo cổ lão văn tự, một cơn mang theo dòi sông lấp bễ uy lực húc Vương Hạo Thần đánh tới.

Bên trái công tôi lại là Tử Dương Phong vị kia Tử Tinh Vũ Sư đệ tử, hấn đồng dạng sử dụng bí pháp cường ép tăng lên chiến lực, hai tay kết ấn, đánh ra một đạo màu tím to lớn đại thủ ấn.

Hai người họ biết rõ Vương Hạo Thần thực lực cường đại, vì thế đều dứt khoát vận dụng bí pháp, chỉ có như vậy mới có hi vọng cùng người sau đánh một trận.

- Các ngươi muốn chết!

Vương Hạo Thần không còn lưu thủ, chân đạp Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ bộ pháp, tốc độ toàn diện phát huy, tựa như một phản làm hai đồng thời nghênh địch.

Sau lưng hóa luân xoay tròn, bốc lên cuộn cuộn hỏa kinh.

- Viêm Dương Ảnh Sát!

Một thức nhanh nhất trong Cửu Dương Phần Thiên Chương, phản khách vi chủ, hóa thành nguy thành an.

Uy lực có thể không bá đạo như những thức khác, thế nhưng lại thắng ở tốc độ.

Vương Hạo Thần đem bộ pháp và chương pháp phối hợp đến hoàn mỹ, một bên dùng Ngự Phong Lưu Ảnh Bộ tránh đi thế công của đối phương, một bên lại tung chương tung đòn hồi mã thương.

Dương Vân hai người thực lực không tệ, thế nhưng vẫn không có cách nào theo kịp Vương Hạo Thần tốc độ, vì thế không có cách hoàn thủ, nói là chiến đấu không bằng nói là tự tìm ngược.

Cả hai một lần nữa bị đánh bay, Dương Vân còn tốt một chút, nhưng vị Tử Tinh Vũ Sư kia thực lực hơi yếu, chịu một chương này của Vương Hạo Thần về sau rất có thể liền mất đi 3, 4 chiến lực.

Chỉ thấy hấn sắc mặt trắng bệch, ngũ nội bị hỏa kinh xâm nhập vô cùng khó chịu, muốn khu trục lại rất khó khăn.

- Thiên Long Chi Hống!

Hấn đang muốn vận công đẩy ra hỏa kinh, lại phát hiện Vương Hạo Thần đã thi triển ra Thiên Long Kiếm Quyết đánh tới, một đầu thần long hư ảnh đằng không mà đến, trong miệng phát ra từng tiếng long ngâm xuyên thủng trời xanh.

Đêm dài lắm mộng, Vương Hạo Thần sẽ không để bọn hấn kéo dài thời gian, vì thế nhất định phải nhanh chóng kết thúc trận đấu.

Mỗi hờ rãnh lạnh, hai vị Ngọc Tiêu Phong nữ đệ tử nhất định phải xuất thủ cứu viện, thế nhưng bọn hấn thực lực quá yếu, chỉ vừa mới đụng vào liền bị chấn bay đi, trên người còn bị kiếm khí đã thương, có thể nói là rước họa vào thân.

Tử Dương Phong vị kia Tử Tinh Vũ Sư chỉ có thể tự cứu chính mình, miễn cưỡng tập hợp còn lại không nhiều lắm thể nội nguyên khí, hóa thành một lớp phòng ngự quanh người.

Đáng tiếc, những việc hấn làm chỉ là vô dụng, thần long hư ảnh đem lớp phòng ngự của hấn đánh nát như tương, lại chấn thương hấn toàn thân xương cốt, mà hấn chỉ kịp hét thảm một tiếng, sau đó liền ở trong đau đớn ngất đi, hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Thực lực sai biệt quá lớn, cho dù liều mạng cũng vô ích.

Vương Hạo Thần lấy một địch năm, thế nhưng lại hoàn ngược toàn độ đối thủ, tựa như chiến thần bất bại.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Thiên Long Cẩm Ngục

Lâm Vũ Hinh và Dương Vân sắc mặt tái nhợt nhìn đến một màn này, trong lòng ngoài trừ cười khổ cũng chỉ có cười khổ, bọn hấn biết rõ cho dù cả đám bọn hấn gom lại một chút vẫn như cũ không có cách nào đối phó với người trước mắt.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, liền thấy được ý định từ bỏ trong mắt đối phương.

Đánh đến một bước này, bọn hấn căn bản là không có phần thắng, nếu không chạy thì chỉ có nước ở lại chịu ngược.

- Muốn đi? Muốn!

Vương Hạo Thần từ đầu đã không có ý định để cho bọn hấn rời đi, cho dù mấy người ngay từ đầu liền làm theo lời hấn nói, hấn cũng sẽ nửa đường xuất thủ trọng thương đối phương sau đó đem bọn họ bắt tới, dù sao hấn không có lý do gì để tin đối phương sau khi ra khỏi đây sẽ biết giữ mồm giữ miệng.

Kẻ cẩn thận như Vương Hạo Thần tự nhiên không có khả năng để cho kẻ khác có cơ hội quấy nhiễu chính mình.

Vừa nói, hấn vừa hướng về phía Ngọc Tiêu Phong hai vị nữ đệ tử đánh ra hai chương, đem các nàng đánh cho mất đi chiến lực, sau đó lại hướng Lâm Vũ Hinh và Dương Vân.

- Ngươi có ý gì? Chẳng nhẽ còn muốn đem chúng ta lưu lại?

Dương Vân sắc mặt trầm như nước, người trước mắt từ khi xuất hiện từng hành động nhìn qua đều vô cùng cuồng vọng khiến người khác nhìn không vừa mắt, thế nhưng thực lực của đối phương lại khiến bọn hấn cảm hấn không có cách nào.

Thực sự quá biệt khuất!

Vương Hạo Thần không nói, chỉ lạnh lùng nhìn hấn, ý nghĩ không cần nói cũng biết.

- Sư đệ! Chúng ta xác thực không phải là đối thủ của ngươi, bất quá chỉ dựa vào một mình ngươi mà muốn lưu lại cả hai người chúng ta chỉ sợ có chút miễn cưỡng! Lại nói, chúng ta nói thế nào cũng là đồng môn, không cần phải làm đến mức như vậy đi?

Lâm Vũ Hinh bời đi vết máu nơi khóe miệng, miễn cưỡng cười nói.

- Ngươi cho rằng như vậy?

Vương Hạo Thần mí mắt khẽ sụp xuống, chỉ thấy hắc hai tay cầm kiếm, trên thân bốc lên một cỗ thông thiên kiếm ý, ngàn vạn đạo kiếm khí tản mát đầy trời, hướng bốn phương tám hướng lao tới, ở trên không trung hóa thành một đạo thần long hư ảnh dài to lớn đến khó tin, trên thân long lân phát ra từng đạo kim quang chói mắt.

Long thân như hóa thành một tòa ngục giam, đem không gian đều phong tỏa, hết thấy đều bao phủ ở bên trong.

Thiên Long Kiếm Quyết đệ lục thức - Thiên Long Cầm Ngục!

Thiên Long Cầm Ngục là chiêu kiếm đặc biệt nhất trong chín thức Thiên Long Kiếm Quyết, nó không có năng lực tấn công hay phòng ngự, nhưng lại có được khả năng vây khốn kẻ địch, đồng thời áp chế thực lực của đối phương.

Đương nhiên, một chiêu này cũng khiến cho thể nội nguyên khí của Vương Hạo Thần tiêu hao rất lớn, gần như không kém hơn lúc hắc thi triển ra Kinh Thần Thối đệ thất thức - Thạch Phá Thiên Kinh Khi Cối Thế là bao nhiêu, vì thế không thể tùy tiện sử dụng, càng không thể trong thời gian dài vận dụng.

Thế nhưng Vương Hạo Thần cũng không có lo lắng, bởi vì hắc không cho rằng chính mình sẽ mất nhiều thời gian giải quyết hai người kia.

Dương Vân và Lâm Vũ Hinh sắc mặt lập tức đại biến, bởi vì bọn hắc cảm nhận được, thực lực của chính mình ở trong đạo lồng giam này vậy mà bị áp chế trọn vẹn hai thành.

- Ta đã nói, hôm nay các ngươi trốn không thoát!

Vương hạo Thần vừa nói vừa nâng lên Diệu Nhật Kiếm, chém ra một đạo thật dài kiếm khí.

- Hôm nay không đầu không được, chúng ta liên thủ mới có hi vọng! Hắc chỉ có một người, chúng ta hai người liên thủ không phải là một chút ưu thế cũng không có!

Lâm Vũ Hinh nhìn Dương Vân nghiêm túc nói.

- Bành!

Dương Vân trọng trọng gạt đầu, một cơn cứng rắn đánh tan đạo kiếm khí kia.

Nói thật, nếu là có thể, hắc sẽ lập tức chạy đi, đáng tiếc đối phương hiển nhiên không có lòng tốt như vậy, vì thế ngoài đầu hàng ra cũng chỉ có nước cùng đối phương đánh một trận, mà hai người đều là dạng người kiêu ngạo, sao lại chịu cúi đầu trước một kẻ tu vi nhìn qua còn thấp hơn chính mình?

Hai người tuy rằng biết rõ chính mình đánh không lại Vương Hạo Thần, thế nhưng cả hai đều không tin cho dù là mình muốn cùng đối phương cá chết lười rách cũng không được.

- Các ngươi có ưu thế gì chứ?

Vương Hạo Thần cười lạnh một tiếng, thân ảnh như một cơn gió lao đến phía trước hai người, một quyền không chút lưu tình hướng Lâm Vũ Hinh đánh tới.

Lâm Vũ Hinh hơi cắn môi, vội vàng vung kiếm lên chặn lại, thế nhưng là, coi như nằng ở vào thời kỳ đỉnh phong cũng không phải là đối thủ của Vương Hạo Thần, lúc này lại còn bị áp chế hai thành chiến lực, muốn cùng hắc chiến đấu càng lộ ra miễn cưỡng, quyền kiếm chỉ vừa đụng nhau, nằng đã bị chấn lui về phía sau, cả người khí huyết sôi trào không thôi, sắc mặt lại trắng bệch thêm một phần.

- Chút thực lực ấy cũng muốn phản kháng, các ngươi tự tìm cực khổ mới đúng!

Vương Hạo Thần lại đánh ra một chưởng, đem Dương vân một kích vỗ bay, trên ngực lưu lại một đạo đỏ rực chưởng ấn.

- Dương Vân, không muốn lưu thủ, nếu không hôm nay chúng ta không ai thoát được!

Lâm Vũ Hinh hét lớn một tiếng, sau đó nằng hai tay nhanh chóng kết ấn, khí thế trên người lập tức điên cuồng kéo lên, tuy rằng mỗi lần như vậy, sắc mặt của nằng sẽ lại càng trắng bệch thêm một phần.

Dương Vân cũng không dám lưu thủ, một lần nữa sử dụng loại kia hắc trước đó đã dùng qua bí pháp, lần này là toàn lực thôi động, cũng không quản chính mình sau đó sẽ phải trả bao nhiêu đại giá, khiến cho thực lực bạo tăng một mảng lớn.

Đương nhiên, đây đã là lần thứ hai hắc vận dụng bí pháp trong thời gian ngắn, chắc chắn không có khả năng chiến lâu, toàn lực bạo phát, nhiều nhất cũng chỉ có thể xuất ra một, hai kích mạnh nhất.

Ta toàn lực thu hút sự chú ý của hắc, ngươi tìm cơ hội cho hắc một kích chí mạng!

Dương Vân hướng Lâm Vũ Hinh truyền âm nói.

- Có thể!

Lâm Vũ Hinh gật đầu đáp ứng.

Dương Vân không do dự nữa, điều động toàn bộ lực lượng dồn vào hai tay, trên thân nổi đầy gân xanh, khí thế bá đạo hơn trước đó gấp mấy lần, đây là bởi vì vận dụng sức mạnh quá lớn dẫn đến thân thể quá tải.

- Giết!

Dương Vân hai mắt đỏ rực, đánh ra một cơn mạnh nhất từ trước đến nay, khí thế như muốn phá toái sơn hà.

Cơ thể của hắc vào lúc này cũng có dấu hiệu nứt vỡ, rõ ràng là không chịu được gánh nặng lớn như vậy.

Ép hồ nhảy tường, ai cũng không được lợi.

- Thú vị!

Vương Hạo Thần cảm nhận được một chút uy hiếp, bắt quá trong mắt hấn lại hiện lên vẻ hưng phấn, trước đó giao chiến thật không có bao nhiêu thú vị, lúc này mới có một điểm khiêu chiến.

Dương Vân người này cái khác không nói, nhưng một thân man lực đúng không tệ.

```
var _avVar=_avIVar||[];_avIVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);
```

Bất quá, cũng chỉ thế thôi.

- Thạch Phá Thiên Kinh Khí Cái Thế!

Vương Hạo Thần đá ra một cước bá đạo tuyệt luân, tựa như một tia thanh trường thương đâm thẳng về phía trước, uy lực không gì cản nổi, khiến cho gió nổi mây phun.

- Oanh!

Một đạo âm thanh đinh tai nhức óc vang lên, tiếp sau đó, chỉ thấy Dương Vân thân ảnh chặt vật đến cực điểm bay ngược ra ngoài.

Dương Vân lúc này bộ dáng mười phần thê thảm, chỉ thấy hấn hổ khẩu rách toạc, hai cánh tay bị chấn đến chết lặng, cũng không biết gãy mấy bao nhiêu đốt xương, ngay cả thiết côn đều đánh rơi, trong miệng không ngừng phun ra máu tươi.

Dương Vân trong lòng tuyệt vọng đến cực điểm, hấn không nghĩ tới chính mình thì mạng đánh ra một kích mạnh nhất vẫn không làm khó được đối phương, ngược lại còn bị đánh thành trọng thương, cái này còn như thế nào đánh?

Cả hai căn bản không cùng một cấp bậc.

Lại nói, lấy tình trạng của hấn lúc này, căn bản là vô lực tái chiến.

- Lâm Vũ Hinh! Ngươi còn không xuất thủ?

Dương Vân không gì sánh được tức giận, vốn dĩ hấn cho là, Lâm Vũ Hinh sẽ nhân lúc hấn cùng Vương Hạo Thần liều mạng mà xuất thủ ám toán người sau, ai biết đối phương vậy mà không có động tĩnh, hại hấn thì mạng một lần vô dụng.

Thế nhưng là, Dương Vân chỉ vừa mới đưa mắt nhìn qua bên kia, liền thấy được một màn khiến hấn suýt nữa tức chết.

Chỉ thấy cái kia Lâm Vũ Hinh vận dụng bí pháp đề thăng thực lực về sau, không có đối với Vương Hạo Thần xuất thủ, mà hướng bên ngoài toàn lực chạy đi, tốc độ nhanh đến kinh người.

- Tiệm nhân! Ngươi vô sỉ!

Dương Vân không nhận được gào thét một tiếng, hấn một lần nữa bị nàng đùa bỡn.

Thì ra Lâm Vũ Hinh nào có ý định cùng Dương Vân liên thủ liều một trận chiến, nàng chẳng qua chỉ là muốn lợi dụng hấn kiểm chế lại Vương Hạo Thần, còn bản thân nàng thì chớp lấy thời cơ muốn phá vỡ lồng giam chạy ra ngoài.

Nàng không ngờ, cũng không cho rằng mình và Dương Vân liên thủ sẽ có năng lực cùng Vương Hạo Thần liều mạng, dựa vào nàng thực lực đối với Vương Hạo Thần không có một chút uy hiếp nào, chỉ có chạy ra ngoài mới còn có cơ hội gây phiền toái cho hấn.

Vương Hạo Thần nao nao, hấn cũng không nghĩ tới, Lâm Vũ Hinh nữ nhân này tâm cơ lại thâm trầm đến như vậy, ngay cả hấn đều bị nàng qua mặt.

Trước đó nàng lớn tiếng đòi cùng với Dương Vân liên thủ, mục đích hấn là muốn nói cho hấn nghe a.

- Đồng đội của ngươi ngược lại rất thông minh!

Vương Hạo Thần nhìn Dương Vân cười nhạo nói.

Hấn đối với Lâm Vũ Hinh biểu hiện thực ra không có gì phản cảm, bởi vì nếu đổi lại là hấn, hấn cũng sẽ làm như vậy.

Dù sao Lâm Vũ Hinh và Dương Vân quan hệ chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi, còn nói cái gì nghĩa khí?

Cũng chỉ có Dương Vân tên ngu ngốc này mới giữ nguyên ý định muốn chiến đấu đến cùng với người mà mình không thể thắng.

Lâm Vũ Hinh hành động nhìn qua không đẹp mắt, bất quá Vương Hạo Thần lại thấy nàng rất thực dụng, cũng rất khôn ngoan, đây là điểm khiến hấn đối với nàng vừa thương thức vừa thận trọng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 212: Tàn phá chiến giáp

Lâm Vũ Hinh dùng tốc độ nhanh nhất chạy đi, trong lòng lại hi vọng tên thiếu năng Dương Vân kia có thể dây dưa kéo lại Vương Hạo Thần, cho nàng một chút thời gian để phá tan lồng giam.

Dựa vào tốc độ của nàng, rất nhanh đã chạy đến phía trước lồng giam, nàng cũng không dám chậm trễ vội vàng dùng toàn lực oanh kích lên trên bề mặt lồng giam do thần long hư ảnh tạo ra.

Bất qua, lồng giam này là do Vương Hạo Thần dùng lượng lớn nguyên khí và kiếm khí ngưng tụ mà thành, không gì sánh được vững chắc, nào có dễ dàng bị phá vỡ như vậy.

Lâm Vũ Hình công kích lên nó chỉ khiến nó rung động một chút, nhưng vẫn vững vàng như cũ, không có dấu hiệu bị đánh vỡ.

Mà lúc này, Vương Hạo Thần thân ảnh, cũng đã không một tiếng động xuất hiện ở vị trí cách nào nàng không xa.

- Người tâm cơ thật đúng là không tệ, bất quá chung quy vẫn không đủ!

Wương Hạo Thần khẽ cười nói.

Lâm Vũ Hình giật mình quay đầu nhìn hắn, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, thần sắc trở nên có chút bất đắc dĩ, ngay cả động tác nơi tay cũng dừng lại.

Chung quy là chạy không thoát a.

Ở bên kia, Dương Văn sớm đã bị Vương Hạo Thần đánh đến bất tỉnh nhân sự.

Lâm Vũ Hình trong lòng đắng chát, thực lực của đối phương đã mạnh đến mức hơn cả nàng tượng tưởng, nàng còn lấy cái gì để đấu với người ta đây?

Có lẽ, tại thực lực tuyệt đối trước mặt, tính toán bao nhiêu cũng không có chỗ dùng.

Đã như vậy, liền không tiếp tục phản kháng, tránh ăn thêm đau khổ vô ích.

- Người thật sự chỉ có Nhị Tinh Vũ Sư tu vi?

Lâm Vũ Hình từ bỏ phản kháng, chăm chú nhìn Vương Hạo Thần nói.

Nàng nhìn đi nhìn lại, nhìn trái nhìn phải, đối phương cảnh giới như cũ xác thực chỉ là Nhị Tinh Vũ Sư, có chăng là khí thế trên người so với cùng cảnh giới võ giả phải mạnh hơn rất nhiều mà thôi.

Lâm Vũ Hình chưa bao giờ nghĩ tới, chính mình sẽ bị một cái tu vi thấp hơn nhiều như vậy ép đến mức không có sức hoàn thù.

- Không phải chuyện của người!

Wương Hạo Thần không rảnh cùng nàng nói nhảm, một chương trực tiếp ấn xuống, đem nàng đánh thành trọng thương, đồng thời cũng tạm thời khóa lại tu vi của nàng, để cho nàng trong thời gian ngắn không cách nào cùng người động thủ.

Hắn cũng không có giải trừ lồng giam, tuy rằng hơi tổn nguyên khí một chút, thế nhưng cẩn thận vẫn hơn, dù sao có thể đảm bảo vạn vạn vô nhất.

Làm xong hết thảy, Vương Hạo Thần mới hướng về đầu ngũ phẩm hạ đẳng linh tuyến kia đi tới, sau đó trực tiếp nhảy vào bên trong.

Bảy người bị hắn trọng thương, chỉ có một mình Lâm Vũ Hình vẫn còn thanh tỉnh, chỉ là nàng lúc này căn bản không có năng lực làm cái gì, nhiều nhất chỉ có thể gượng chống đỡ bản thân không ngất đi mà chuyển tâm trí thương.

Thình thoảng, nàng lại đưa mắt nhìn về phương hướng Vương Hạo Thần rời đi, trong mắt hiện lên vẻ oán hận xen lẫn một chút tò mò, nam nhân đối với nàng hạ thủ nặng như vậy, thật sự còn là lần đầu tiên, cũng không tên kia là không biết thương hoa tiếc ngọc hay là hắn căn bản không thích nữ nhân?

Nàng vốn là một nữ nhân tâm cơ thâm trầm, đừng nói là Dương Văn, ngay cả người có tu vi cao hơn nàng đều đã từng bị nàng cho ăn không quả đắng, thế nhưng lần này nàng xác thực bại triệt để dưới tay Vương Hạo Thần, chủ yếu là bởi vì hắn không cho nàng cơ hội dở trò, xuất thủ tàn nhẫn không lưu tình, dùng thực lực đáng sợ ép nàng không trở nổi mình.

.....

Wương Hạo Thần vừa mới đi vào bên trong linh tuyến, liền cùng với Tiểu Long bắt đầu điên cuồng hấp thu trong đó thiên địa linh khí.

Đầu này linh tuyến cấp bậc đạt tới ngũ phẩm hạ đẳng, thiên địa linh khí vô cùng dồi dào, đủ để cho hai người tu luyện một khoản thời gian.

Wương Hạo Thần ở bên trong linh tuyến tu luyện một lúc, liền có thể cảm nhận được chính mình thể nội nguyên khí số lượng đang nhanh chóng tăng lên.

Thậm chí ngay cả nhục thân xương cốt và huyết nhục đều nhận được không ít chỗ tốt, trở nên càng thêm tráng kiện.

Wương Hạo Thần trong lòng vui mừng, đang muốn tiếp tục tu luyện, thế nhưng hắn lại giữa đường bị đánh gãy.

Hắn mở ra hai mắt, chỉ thấy Tiểu Long đang dùng đầu cọ cọ vào má hắn, không khỏi khó hiểu:

- Tiểu Long, có chuyện gì vậy?

Hắn biết, nếu như không có chuyện gì, Tiểu Long sẽ không tùy tiện làm phiền hắn tu luyện.

Tiểu Long thì cắn cắn Vương Hạo Thần gấu quần, bộ dáng là muốn dẫn hắn đi xuống phía dưới linh tuyến chỗ sâu.

Wương Hạo Thần trên mắt càng lộ ra vẻ nghi hoặc, bất quá hắn cũng không có do dự, trực tiếp đi theo Tiểu Long xuống dưới.

Một người một thú cứ như vậy đi sâu xuống dưới, rốt cuộc cũng đi đến đáy.

Wương Hạo Thần nhìn đồng ngó tây một hồi, thế nhưng vẫn không có phát hiện chỗ này có gì khác thường.

Bất quá hắn cho rằng Tiểu Long cảm nhận hắn là sẽ không sai, vì thế lại cẩn thận nhìn một hồi.

- Hà?

Bỗng nhiên, Vương Hạo Thần tựa hồ phát giác được cái gì, thân hình khẽ động một cái, đi xuống nơi đáy hồ lòng đất.

Hắn vừa rời từ nơi đó, nhìn thấy một tia âm đạm quang huy.

Mặc dù rất nhỏ yếu, thế nhưng hắn vẫn phát hiện ra. `var _avfVar=_avfVar||[];_avfVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);`

Đạo quang huy kia, là từ nơi đáy nước lòng đất truyền ra.

Vương Hạo Thần đi đến, dùng tay đào đi lớp đất bên ngoài, bụi đất theo dòng nước trôi đi, để lộ ra vật bị ẩn giấu ở bên trong.

Vật kia, là một kiện phù bì chiến giáp.

Bộ chiến giáp này toàn thân đều là màu ám kim, trên thân có khắc họa từng đạo âm đạo pháp văn, ở chính giữa còn điêu khắc lấy hình ảnh của một đầu hắc long, mặc dù trên thân giáp đều là bùn đất, nhìn qua rất cũ kỹ, thế nhưng nếu là nhìn kỹ vẫn có thể cảm nhận được trên đó có một cỗ bá khí kinh nhân âm thầm phát ra.

Kiện chiến giáp này, nhìn qua cũng rất hoàn chỉnh, chỉ là tại phần ngực có một vết nứt khá lớn, tựa hồ là bị một loại nào đó cường đại huyền khí đâm thủng.

Chính vì vậy, đây có thể chỉ xem là một kiện không hoàn chỉnh tàn phá chiến giáp.

- Chiến giáp sao?

Vương Hạo Thần không nghĩ tới ở nơi này lại có được một cái thu hoạch ngoài ý muốn.

Trước kia, Nhạc Thi Dao đã từng nói với hắn, trên Đệ Thất Phong cơ duyên, không chỉ có những đầu linh tuyến kia, mà còn có các loại bảo vật, thậm chí là truyền thừa do tông môn cường giả lưu lại chuẩn bị cho người hữu duyên.

Đương nhiên số lượng những loại này bảo vật cũng không nhiều, có ẩn giấu ở nơi bí mật trên núi, cũng có ẩn nấp bên dưới linh tuyến, nếu không phải là người có vận khí tốt căn bản rất khó tìm được.

Chiến giáp, cũng giống như kiếm, đao, thương, là thuộc về huyền khí một loại, bất quá nó so với các loại huyền khí kia khác biệt, thậm chí có thể nói, nó là một loại huyền khí đặc thù nhất, cũng là trân quý nhất một loại.

Không vì cái gì khác, chỉ là vì nó chính là loại huyền khí có năng lực bảo mệnh tốt nhất.

Rất đơn giản, một bộ chiến giáp coi như không thể giúp chủ nhân của nó ở trên phương diện công kích, chỉ cần có thể tăng lên cơ hội sống sót cho hắn, như vậy đã đủ quý giá.

Cùng giai võ giả, khi thực lực hai bên đều ngang nhau, vậy ai có được càng tốt chiến giáp, người đó sẽ có nhiều hơn một chút cơ may chiến thắng.

- Đúng là một kiện không tệ bảo vật, đáng tiếc xem ra hư hại không nhẹ!

Vương Hạo Thần cảm thán một tiếng, trong lòng có chút tiếc nuối.

Bộ chiến giáp này nhìn qua cấp bậc rõ ràng không thấp, chỉ hư hại cũng tương đối nặng, có một bộ phận không nhỏ chiến giáp pháp văn ở vào trạng thái không thể kích hoạt, như vậy cho dù hắn hiện tại có đem toàn bộ công năng của chiến giáp bộc phát ra ngoài, đoán chừng nhiều nhất cũng chỉ có thể phát huy ra 6, 7 thành uy lực của nó lúc đỉnh phong.

Bất quá lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, Vương Hạo Thần cũng không có được voi đòi tiền, dù sao sau khi đấu với Trì Lăng Tiêu một trận, hắn xác thực luôn muốn có được một kiện chiến giáp phụ trợ chính mình chiến lược, lúc này may mắn tìm tới một kiện đã có thể xem là đưa than sưởi ấm ngày tuyết rơi, khẳng định sẽ giúp hắn thực lực lại tăng lên một mảng lớn.

LTG: Chương ngắn nên hôm nay không tính là 1 ngày 2 chương, cứ xem như 1 chương khuyến mãi đi a! ^^

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thế Vũ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.